BIBL. UNIVERS. FRIDER.

N. A.
A. 3012

89GA04045

Ex Libris

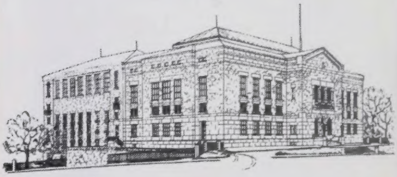

Nasjonalbiblioteket

Berømte romanforfattere. Førſte bind.

Jules Verne.

Kaptein Grants børn.

Fortælling.

* * *

Kriſtiania.
Forlagt af Olſens boghandel.

1901

Hanches bogtrykkeri (Joh.s Hanche).

Førſte del.

Førſte kapitel.

Haien.

Det var den 26de juli 1864.

For en ſtærk nordoſt pløiede en prægtig lyſtyacht Nordkanalens bølger. Fra agtermaſten vaiede det engelſke flag, medens man paa formaſtens blaa vimpel kunde læſe bogſtaverne E. G. med en i guld broderet hertugkrone over.

Yachten hed „Duncan" og eiedes af lord Glenarvan, en af de ſexten ſkotſke pairs, ſom har ſæde i overhuſet, og et fremtrædende medlem af den i de forenede kongeriger vel bekjendte „Royal-Thames-yacht-club".

Lord Edward Glenarvan, hans frue, lady Helena, ſamt en af det unge pars ſlegtninge, major Mac Nabbs, befandt ſig ombord.

„Duncan" var nybygget og foretog netop ſin første prøvetur udenfor Clydes munding. Man havde juſt faat

øen Arran i ſigte og ſkulde vende tilbage til Glasgow, da en vagthavende matros opdagede en kjæmpeſtor fiſk, der ſvømmede i retning mod ſkibet. Kapteinen, John Mangles, meldte det ſtrax til lord Edward, der ſammen med major Mac Nabbs begav ſig op paa dækket.

„Sandelig tror jeg ikke, Deres herlighed, at det er et pragtexemplar af en hai,“ ſagde kapteinen.

„En hai i dette farvand!“ raabte Glenarvan.

„Udentvil,“ ſvarte kapteinen. „Den tilhører en art, ſom man træffer i alle have og under enhver breddegrad. Den kaldes for hammerhaien, og tar jeg ikke meget feil, ſaa har vi netop med en ſlig fyr at beſtille. Med Deres herligheds tilladelſe, og hvis Deres frue ønſker at være tilſkuer til en mærkværdig fangſt, ſkal vi ſnart faa rede paa, hvordan det forholder ſig med den.“

le savoir

„Deres mening, Mac Nabbs?“ vendte Glenarvan ſig til majoren. „Skal vi friſte et eventyr?“

„Som De behager,“ ſvarte majoren rolig.

„Forøvrigt,“ fortſatte John Mangles, „kan man ikke være nok efter ſlige afſkyelige uhyrer. Benytter vi nu leiligheden, vil det bli et ſpændende ſkueſpil og ſamtidig være en god gjerning.“

„Det er udmærket, John,“ ſagde lord Glenarvan og lod ſende bud efter lady Helena, der ogſaa havde ſtor lyſt til at overvære en ſaa ſjelden fiſkefangſt.

Havet var pragtfuldt. Paa dets overflade kunde man følge dyrets raſke bevægelſer, efterſom det med forbauſende livlighed enten dukkede dybt ned eller ſteg op

rapide

mod vandſkorpen. John Mangles uddelte ſine befalinger. Over ſtyrbords række kaſtede matroſerne en ſtærk line, hvortil var fæſtet en hage med et digert ſtykke fleſk ſom agn. Fiſken lugtede lokkemaden, ſkjønt den endnu var over 30 meter borte, og nærmede ſig raſkt. Man ſaa, hvorledes dens finner, der var ſorte under og graa i ſpidſerne, piſkede vandet, medens den holdt halen ret ud. Efterſom den kom nærmere, kunde man ſe, hvorledes dens ſtore fremſpringende øine flammede af begjær, og naar den vendte ſig om, kunde man gjennem dens opſpærrede kjæver ſkimte flere rækker tænder. Hovedet var bredt og formet ſom en dobbelt hammer paa enden af et ſkaft. John Mangles havde ikke taget feil, det var et af de graadigſte exemplarer af haiernes familie; englænderne kalder den for hammerhaien og franſkmændene for jødefiſken.

Saavel pasſagerer ſom beſætning fulgte med ſtærk interesſe dyrets bevægelſer. Det varte ikke længe, før det havde naaet agnet; for lettere at ſnappe det, vendte haien ſig om paa ryggen og lod det mægtige ſtykke forſvinde i ſit ſvære ſvælg. Hagen havde faat et faſt tag i uhyrets krop, og matroſerne trak til ved hjælp af dampſpillet.

Haien ſtrittede voldſomt, men forgjæves imod, da man drog den op af dens naturlige element. Dens bevægelſer hemmedes ved, at man havde ſlynget en løkke om dyrets hale. Nogle øieblikke efter var den kaſtet over rækken og laa nu paa yachtens dæk. Med et kraf-

tigt øxehug ſkilte en matros dyret af med dets frygtelige hale. séparer

Saa var da fangſten gjort; der var intet mere at frygte for uhyret; matroſernes ~~hevn~~ hævn var nu tilfredsſtillet, men ikke deres nysgjerrighed. Det er i virkeligheden ſkik ombord i ethvert ſkib omhyggelig at underſøge haiens mave. Sjøfolkene, ſom kjender dens henſynsløſe graadighed, er ſpændte paa et eller andet fund, og blir ikke altid ſkuffet.

Lady Glenarvan havde ikke lyſt til at overvære denne modbydelige underſøgelſe og trak ſig derfor tilbage. Haien aandede endnu; den var 10 fod lang og veiede over 6 centner. Denne ſtørrelſe er ikke uſædvanlig; men om end ikke hammerhaien hører til kjæmperne, ſaa regnes den dog for den frygteligſte blandt arten.

Snart havde man faat indvoldene ud af den enorme fiſk. Hagen var naaet helt ind i dens fuldſtændig tomme mave; dyret havde øienſynlig faſtet længe, og de i ſin forventning ſkuffede ſjøfolk holdt paa at kaſte reſterne i havet, da proviantforvalterens opmærkſomhed blev rettet paa en liden plump gjenſtand, der næſten helt var omviklet af indvolde.

„Hvad er det?“ raabte han.

„Det er en ſten, ſom bæſtet har tat ind ſom ballaſt,“ ſvarte en af matroſerne.

„Eller ogſaa en kugle, ſom den ikke har rigtig godt fordøiet,“ raabte en anden.

„Saa ti dog!“ ſagde ſkibsløitnanten, Tom Auſtin, „ſer I da ikke, at dyret har været en erkedrukkenbolt, ſom har ſlugt baade vin og flaſke forat ikke en eneſte draabe ſkulde gaa tilſpilde?“

„Hvad!“ raabte Glenarvan, „har fiſken en flaſke i maven?“

„En veritabel flaſke,“ ſvarte proviantforvalteren. „Men man kan godt ſe, at den ikke ſer ud, ſom om den var kommen lige fra kjælderen.“

„Jaja, Tom,“ ſagde lorden, „ſaa tag den forſigtig ud. Flaſker, ſom man finder i ſjøen, indeholder ofte vigtige efterretninger.“

„Mener De?“ ſpurgte major Mac Nabbs.

„Jeg tror ialfald, der kan være en mulighed derfor.“

„Ja, det vil jeg ikke modſige; maaſke ſkjuler der ſig en hemmelighed i den.“

„Det vil viſe ſig,“ ſagde Glenarvan. „Nu, Tom?“

„Her er den,“ ſvarte Tom og holdt frem en uformelig gjenſtand, ſom han ikke uden vanſkelighed havde taget ud af haiens mave.

„Vaſk den godt af,“ befalte lorden, „og bring den ſaa agterud.“

Tom adlød, og den under ſaa beſynderlige omſtændigheder fundne flaſke blev lagt paa et bord, rundt hvilket lord Glenarvan, major Mac Nabbs, kaptein John Mangles og lady Helena havde taget plads.

Tilſjøs vækker enhver ting intereſſen. Et øieblik taug alle. Enhver underſøgte med øinene det ſkrøbelige hittegods. Mon det indeholdt hemmeligheden ved en eller anden ulykkelig tildragelſe eller en intetſigende meddelelſe, ſom en ſjømand i kjedſomhed havde rablet ned?

Glenarvan ſkred ufortøvet til en underſøgelſe af flaſken. Forreſten havde han taget alle i ſlige tilfælde brugelige forſigtighedsregler; man kunde godt have taget ham for en kriminalembedsmand, der optager de ſærlige omſtændigheder ved en begaaet forbrydelſe; og heri gjorde Glenarvan ret, thi den tilſyneladende ubetydeligſte ting kan ofte føre en paa ſpor efter en vigtig opdagelſe.

Flaſkens ydre blev førſt underſøgt. Den havde en ſmal hals, om hvilken der endnu befandt ſig reſterne af en forruſten ſtaaltraad; det ſtærke glas, ſom var iſtand til at taale nogle atmoſſærers tryk, tydede paa, at det havde været en champagneflaſke. Med ſlige flaſker kan vingaardsfolkene i Ai og Epernay ſlaa ſtoleben iſtykker, uden at de ſpringer. Denne flaſke havde ſaaledes uſaaret kunnet udholde en lang reiſes tilfældigheder.

„Det er en flaſke fra huſet Cliquot,“ ſagde majoren afgjørende.

Og da han var ſagkyndig, blev hans paaſtand antaget uden modſigelſe.

„Min kjære major,“ ſvarte Helena, „det kommer mindre an paa, hvad det er for en flaſke, end at vi faar vide, hvorfra den er kommen.“

„Det vil viſe ſig, kjære Helena,“ ſagde lord Edward; „allerede nu kan det ſkjønnes, at den er kommen langveis fra. Se blot paa de forſtenede ſtoffe, hvormed den er bedækket, disſe ſubſtanſer, ſom under havvandets indvirkning ſaaatſige blir til mineraler. Denne gjenſtand maa have drevet længe om i ſjøen, førend den havnede i haiens bug.

„Men hvorfra kommer den vel?" ſpurgte lady Glenarvan.

„Vent lidt, min kjære; tar jeg ikke meget feil, vil nok flaſken ſelv kunne give ſvar paa alle vore ſpørgsmaal."

Med disſe ord gav lorden ſig til at fjerne de haarde ſtoffe, der omſluttede flaſkehalſen. Snart kom kapſelen tilſyne, men den var ſtærkt beſkadiget af ſjøvandet.

„Det er en ſlem omſtændighed," ytrede Glenarvan; „thi hvis der er et papir i den, er det nok i en daarlig forfatning."

„Det er jeg ogſaa bange for," ſagde majoren.

„Jeg tror ovenikjøbet," fortſatte lord Edward, „at denne ſlet tilkorkede flaſke ſnart havde gaat tilbunds, havde ikke hvalen ſlugt den og bragt den her ombord til os paa „Duncan"."

„Udentvil," ſvarte John Mangles. „Det vilde dog have været heldigere, om den var bleven fiſket op i aaben ſjø paa en beſtemt længde- og breddegrad. Gjennem beregninger af luft- og havſtrømmene kunde vi da have fundet ud, hvilken rute den havde tilbagelagt; men med en ſlig overbringer ſom denne hai, der ſvømmer mod ſtrøm og vind, ved man ikke, hvad man ſkal tænke."

„Det vil ſnart viſe ſig," ſvarte Glenarvan og tog ſamtidig korken ud. En ſterk ſaltlugt bredte ſig i kahytten.

„Nu?" ſpurgte lady Helena med ægte kvindelig utaalmodighed.

„Ja, — jeg tog ikke feil!" raabte Glenarvan. „Det er papirer! Men de ſynes ødelagte af vandet, og vi faar dem ikke ud, da de har klæbet ſig ganſke faſt."

„Saa ſlaar vi flaſken iſtykker," ſagde Mac Nabbs.

„Jeg ſkulde heller ſet, at vi kunde beholde den hel," ſvarte Glenarvan.

„Jeg ogſaa," ſagde majoren.

„Men indholdet er vel værdifuldere," udbrød lady Glenarvan; „det er dog bedre at ofre flaſken end papirerne."

„Hvis Deres herlighed blot ſlaar halſen af," ſagde John Mangles, „vil De let faa indholdet op uden at beſkadige det."

„Forſøg det, kjære Edward," raabte lady Helena.

Man havde heller ingen anden udvei, og Glenarvan beſluttede ſig til at ſlaa halſen af den koſtbare flaſke.

Snart faldt glasſkaarene paa bordet, og man ſaa nogle papirlapper, der hang ſammen.

Glenarvan tog dem forſigtigtig op, løſte dem fra hinanden og bredte dem ud, medens lady Helena, majoren og kapteinen ſterkt intereſſeret ſaa til.

Andet kapitel.

De tre dokumenter.

Paa de af ſjøen halvt ødelagte papirſtykker kunde man blot opdage nogle faa ord, utydelige reſter af næſten helt udviſkede linjer. Nogle øieblikke underſøgte lord Glenarvan dem omhyggelig, ſnudde og dreiede paa dem og holdt dem ſaa op mod lyſet. Derpaa vendte han ſig mod ſine venner, der med ſpænding havde iagttaget ham.

„Der er tre forſkjellige dokumenter her, formodentlig tre kopier af ſamme text, en paa engelſk, en paa tyſk og en paa franſk. De faa ord, ſom endnu er igjen, tilſteder ingen tvil herom.“

„Men disſe ord indeholder vel dog en eller anden mening?“ ſpurgte lady Glenarvan.

„Derom lar der ſig intet ſige, kjære Helena; ordene i dokumenterne er meget ſpredte og høiſt utydelige.“

„Formodentlig udfylder de hinanden gjenſidig?“ ſagde majoren.

„Det kan godt være muligt,“ ſvarte John Mangles; „ſaltvandet har umuligt kunnet angribe disſe linjer paa de ſamme ſteder, og hvis man ſammenholder dem med hinanden, kan vi maaſke tilſlut faa en forſtaaelig mening ud af det hele.“

„Det ſkal vi ſtraks gjøre,“ ſagde lorden; „men lad

os gaa ſyſtematiſk tilverks. Her er førſt det engelſke exemplar."

Paa dette ſtykke papir ſaa man ordene ſaaledes fordelt paa linjerne:

62 Bri gow
sink stra
aland
skipp Gr
that monit of long
and ssistance
lost

„Det fortæller ikke meget," udbrød majoren med en fortrydelig mine.

„Kan godt være," ſvarte kapteinen, „men godt engelſk er det ialfald."

„Derom er der ingen tvil," ſagde lorden; „ordene sink, aland, that, and, lost er fuldſtændige[1]; skipp ſkal ſikkert være skipper, og der er tale om en hr. Gr . . . , ſom ſandſynligvis var kaptein paa et ſtrandet ſkib."

„Lad os føie til," ſagde John Mangles, „at ordſtavelſerne monit og ssistance let lader ſig fuldſtændiggjøre."

---

[1] Ordene sink, aland, that, and, lost, betyder ſynke, iland, dette, og, tabt. I England kaldes føreren af et handelsfartøi skipper. Moniti[on] betyder advarſel, ogſaa underretning, og [a]ssistance hjælp.

„Ja, det er jo allerede noget," ſvarte lady Helena.

„Desværre," ſagde majoren, „mangler der hele linjer. Hvorledes ſkal det blive muligt at finde ud navnet paa det ſtrandede ſkib og ſtedet for ſkibbruddet?"

„Det klarer vi nok," ſagde lord Edward.

„Javiſt," ſvarte majoren, der halsſtarrig ſkjød enhver udſigt til en løsning fra ſig; „men paa hvilken maade?"

„Ved at udfylde det ene dokument med det andet."

„Saa lad os engang forſøge!" udbrød lady Helena.

Det andet ſtykke papir, ſom var endnu mere beſkadiget end det første, viſte kun enkelte ord og ſtavelſer i følgende ſtilling:

7. Juni Glas
zwei atroſen
grauſ
bringt ihnen

„Dette er ſkrevet paa tyſk," ſagde John Mangles, da han havde kaſtet et blik paa papiret.

„Og De forſtaar tyſk, John?" ſpurgte Glenarvan.

„Ja, Deres herlighed."

„Nu, ſaa ſig os, hvad disſe ord betyder."

Kapteinen underſøgte papiret nøie og ſagde:

„Førſt faar vi ud en datum for tildragelſen, nemlig den 7de juni, og ſætter vi denne i forbindelſe med

tallet 62 i det engelſke exemplar, ſaa faar vi ud: 7de juni 1862.“

„Det er jo udmærket,“ raabte lady Helena; „fortſæt, John!“

„I ſamme linje,“ vedblev den unge kaptein, „finder jeg ſtavelſen glas, ſom i forbindelſe med gow paa det første dokument danner ordet Glasgow. Øienſynlig er ſkibet affeilet fra Glasgow.“

„Det mener ogſaa jeg,“ ytrede majoren.

„Den anden linje er ganſke borte; men i den tredje ſtøder jeg paa de vigtige ord zwei (m)atroſen.“

„Altſaa dreier det ſig om en kaptein og to matroſer?“ ſagde lady Helena.

„Formodentlig,“ ſvarte lord Glenarvan.

„Jeg maa tilſtaa, Deres herlighed,“ fortſatte kapteinen, „at den følgende ordſtub grauſ ſætter mig i forlegenhed. Saaledes ſom den ſtaar kan jeg ikke overſætte den. Maaſke kan det tredje dokument ſætte os iſtand dertil. De to ſidſte ord bringt ihnen (d. e. bring dem) blir udfyldte ved det paa ſamme linje anbragte engelſke ord (a)ssistance, ſom betyder hjælp.“

„Ja, det er godt og vel,“ ſagde Glenarvan; „men hvor befinder de ulykkelige ſig, ſaa at man kan bringe dem hjælp? Om ſtedet har vi til nu ikke en eneſte antydning, — ſkuepladſen for ulykken er fuldſtændig ubekjendt.“

„Vi faar haabe, at det franſke dokument gir os nærmere underretning derom!“ ſagde lady Helena.

„Lad os tage fat paa det,“ ſvarte Glenarvan.

Den nøiagtige kopi af det tredje papir ſer ſaaledes ud:

troi ats tannia
gonie austral
abor
contin pr cruel indi
jeté ongit
et 37° 11′ at

„Der er jo en talangivelſe," raabte lady Helena. „Se her, mine herrer . . .!"

„Lad os begynde med begyndelſen," ſagde lord Glenarvan. „Tillad mig, mine herrer, at tage et for et af diſſe ſpredte ordreſter for os. Der ſer jeg ſtraks af de førſte bogſtaver, troi ats, at der er tale om en tremaſter — trois mâts — hvis navn i forbindelſe med et ſtykke i det engelſke exemplar udfyldes, nemlig Britannia. Af de to næſte ord ſkjønner vi kun det ſidſte — austral — fuldſtændig."

„Det er jo allerede noget," udbrød John Mangles; „forliſet har fundet ſted paa den ſydlige halvkugle."

„Det er dog noget ubeſtemt," ſagde majoren.

„Jeg gaar videre," fortſatte Glenarvan. „Stavelſen abor tyder paa aborder — lande. De ulykkelige er landet et eller andet ſted. Men hvor? contin ſkal vel betyde faſtland? cruel! . . ."

„Cruel!" raabte John Mangles, „der har jeg jo

betydningen af det tyſke grauſ . . ., thi cruel betyder gruſom!"

„Videre! videre!" ſagde Glenarvan, hvis ſpænding ſteg deſto høiere, jo mere meningen fremgik af de løsrevne ord og ſtavelſer. „Indi . . . ſkal vel være Indien, hvorhen matroſerne er bleven ført? Men hvad er ongit? Ah! longitude! Der har vi den geografiſke længde og i tallene ved ſiden af bredden med 37° 11'. Endelig tilſlut en nøiagtig angivelſe."

„Men længden mangler endnu," ſagde Mac Nabbs.

„Man kan ikke finde ud alt med engang, min kjære major," ſvarte Glenarvan, „og den nøiagtige breddeangivelſe er allerede noget værd. Det ene dokument har tydeligvis været en bogſtavelig overſættelſe af det andet, thi de har alle det ſamme antal linjer. Nu faar vi ſætte det hele ſammen paa et eneſte ſprog og ſe at finde ud den ſandſynlige mening ſaa logiſk og tydeligt ſom muligt."

„I hvilket ſprog ſkal overſættelſen være?"

„Jeg tænker paa franſk, thi dette ſprog forſtaar vi alle, og desuden er der fleſt fuldſtændige ord i det franſke dokument. Jeg ſkal affatte aktſtykket, idet jeg vil ſammenſtille ord og ſtavelſer med nøiagtig iagttagelſe af hullerne og med fuldſtændiggjørelſe af de ord, hvis mening ikke kan være tvilſom. Derpaa ſkal vi ſammenligne og bedømme."

Glenarvan greb en pen, og nogle øieblikke ſenere forelagde han ſine venner et ark papir med følgende fuldſtændiggjorte linjer:

7 juin 1862 trois-mâts Britannia Glasgow
sombré gonie austral
à terre deux matelots
capitaine Gr abor
contin pr cruel indi
jeté ce document de longitude
et 37° 11′ de latitude Portez-leur secours
perdus.

Den norſke overſættelſe meddeler vi ſenere med en fuldſtændig udfyldning af meningen.

I dette øieblik afgav en matros melding til kapteinen om, at „Duncan" løb ind i Clyde-golfen, og begjærede nærmere ordre.

„Hvad er Deres herligheds ønſke?" vendte John Mangles ſig til lorden.

„Saa hurtig ſom muligt at komme til Dumbarton; medens lady Helena vender tilbage til Malcolm Caſtle, reiſer jeg til London for at forelægge dette dokument for admiralitetet."

Overensſtemmende hermed uddelte John Mangles ſine befalinger, hvilke matroſen bragte videre til ſkibsløitnanten.

„Lad os nu, mine venner," ſagde Glenarvan, „fortſætte vore underſøgelſer. Vi er paa ſpor efter en ſtor ulykke. Nogle menneſkers liv afhænger af vor ſkarpſindighed. Vi maa anſtrænge alle vore tanker for at bli klar over denne hemmelighedsfulde ſag. Tre forſkjellige ting maa vi tage i betragtning vedkommende disſe dokumenter: for det førſte, hvad vi ved; for det andet, hvad vi kan ſlutte os til, og for det tredje, hvad vi ikke ved . . . Hvad ved vi? Vi ved, at en tremaſter,

„Britannia" af Glasgow, forliſte den 7de juni 1862; at kapteinen og to matroſer har kaſtet denne flaſkepoſt i ſjøen under 37° 11' bredde, og at de beder om hjælp."

„Meget rigtig," ſagde majoren.

„Hvad kan vi ſlutte os til?" fortſatte Glenarvan. „Førſt, at forliſet har fundet ſted i et af de ſydlige have, og jeg vil ſtraks fæſte opmærkſomheden ved ſtavelſen gonie. Skulde ikke deri ligge en angivelſe af det land, hvorom det dreier ſig?"

„Patagonien!" raabte Lady Helena.

„Netop."

„Men ſtrækker den ſyvogtredivte breddegrad ſig gjennem Patagonien?" ſpurgte majoren.

„Det ſkal vi ſnart faa paa det rene," ſvarte John Mangles og bredte ud et kart over Sydamerika. „Ganſke rigtig: den ſyvogtredivte breddegrad ſtreifer Patagonien, ſkjærer Araucanien og gaar tversigjennem Pampas langs nordgrændſen af de patagoniſke lande og taber ſig derpaa i det atlantiſke ocean."

„Godt. Vi gaar videre. Kapteinen og begge matroſer har abor . . . abordent. altſaa kommet iland, hvor? contin . . ., paa kontinentet; det maa vi merke os, — altſaa paa faſtlandet, ikke paa en ø. Hvad er der blevet af dem? Her finder vi to hemmelighedsfulde bogſtaver pr . . . , ſom ſkulde have oplyſt os om deres ſkjæbne. De ulykkelige er i virkeligheden pris, taget tilfange. Af hvem? Af gruſomme indianere — cruel Indiens. Er De ikke enig? Udfylder ikke disſe ord ſelv det manglende? Blir ikke dokumentet fuldt forſtaaeligt?“

Glenarvan talte med overbevisning. Den ubetingede tillidsfuldhed lyſte i hans øine, og hans egen ſtemning meddelte ſig til hans tilhørere.

De raabte alle: „Det er klart, ſoleklart!“

Efter en liden pauſe fortſatte Lord Edward:

„Alle disſe formodninger ſynes mig høiſt ſandſynlige; efter min mening har ulykken fundet ſted paa Patagoniens kyſter. Forøvrigt ſkal jeg forhøre mig i Glasgow om „Britannia“s beſtemmelſesſted, og vi vil da erfare, om ſkibet virkelig kan have forliſt paa de kanter.“

„Aa, ſaa langt behøver vi ikke at gaa for at faa det at vide,“ ſvarte John Mangles. „Jeg har flere aargange af „Handels- og Sjøfartstidenden“ komplet, og den vil kunne give os nøiagtig underretning.“

„Lad os da ſe efter!“ ſagde Lady Glenarvan.

John Mangles hentede en bunke aviſer og gjennembladede den hurtig. Snart fandt han, hvad han ſøgte, og læſte op følgende:

„30te mai 1862. Callao, Peru. Britannia, kapt. Grant, til Glasgow.“

„Grant!“ raabte Lady Glenarvan, „den kjække ſkotlænder, ſom vilde grunde et nyſkotſk rige i det ſtille ocean?“

„Ja,“ ſvarte John Mangles, „den ſamme, ſom i aaret 1861 afſeilte fra Glasgow med „Britannia“, og ſom ikke ſiden lod høre fra ſig.“

„Der er ingen tvil mere!“ ſagde Glenarvan. „Det er ſikkert nok, „Britannia“ afſeilte fra Callao den 30te mai, og 8 dage efter dens afreiſe, den 7de juni, gik den tilgrunde paa Patagoniens kyſter. I de tilſyneladende uforſtaaelige ordbrokker indeholdes fuldſtændig alt, hvad der er mødt den. De ſer, mine venner, at vi dog har fundet ud en ganſke god del ved at gjætte os frem. Det er kun længdegraden, vi ikke kjender.“

„Den behøver vi heller ikke at vide“, ſvarede John Mangles, „thi vi kjender landet, og jeg paatar mig med breddeangivelſen alene at ſtyre lige til ſkuepladſen for forliſet.“

„Saa ved vi altſaa alt?“ ſagde Lady Glenarvan.

„Alt, kjære Helena, og de huller, ſom findes i dokumenterne, ſkal jeg udſylde ligeſaa let, ſom om kaptein Grant ſelv havde dikteret mig dem.“

Derpaa tog Glenarvan en pen og ſkrev følgende, ſom paa norſk lyder:

> „Den 7de juni 1862 ſtrandede tremaſteren Britannia af Glasgow paa den ſydlige halvkugle ved Patagoniens kyſter To matroſer og kaptein Grant forſøgte at lande paa kontinentet, hvor de vilde faldt i grufomme indianeres fangenſkab. De har kaſtet dette dokument i havet under .... længde og 37° 11’ bredde. Kom dem tilhjælp, ellers er de fortabte.“

„Det er jo udmærket,“ kjære Edward,“ ſagde Lady Helena „og hvis disſe ulykkelige nogenſinde ſkulde gjenſe

ſit fødeland, da vil de have dig at takke for denne lykke."

„Og de ſkal komme til at gjenſe det," ſvarte Glenarvan. „Dette aktſtykke er for tydeligt, klart og tilforladeligt, til at England ſkulde nøle med at komme tre af ſine paa en øde kyſt forladte børn tilhjælp. Hvad det har gjort for Franklin og ſaa mange andre, vil det ogſaa gjøre nu for de ſkibbrudne fra „Britannia"!"

„Men disſe ulykkelige," ſvarte Lady Helena, „maa ſikkert have familie, ſom ſørger over ſit tab. Maaſke har den ſtakkars kaptein Grant en huſtru, børn . . . ."

„Du har ret, kjære Helena, og jeg paatager mig at lade dem faa vide, at endnu er ikke alt haab ude. Lad os ſaa, mine venner, gaa op paa dækket, thi vi er alt ved havneindløbet."

Og i virkeligheden havde „Duncan" gaaet for fuld damp; i dette øieblik pasſerte man øen Bute og havde paa høire haand Rotheſay med ſine henrivende Villaer. Lidt efter var man trængt ind i ſelve Clydefjorden, og klokken 6 aften kaſtedes anker ved baſaltklipperne ved Dumbarton, hvis top er kronet af den berømte ſkotſke helt Wallace' ſlot.

Her ventede et kjøretøi, ſom ſkulde bringe Lady Helena og major Mac Nabbs til Malcolm Caſtle. Lord Glenarvan tog et ømt farvel med ſin unge frue og tog med et expreſtog til Glasgow.

Men før han reiſte, havde han ad en langt raſkere vei befordret en vigtig efterretning.

Telegrafen overbragte nemlig paa nogle øieblikke følgende anonce til „Times" og „Morning Cronicle":

„Enhver oplysning om den ſavnede tremaſter „Britannia" af Glasgow, ført af kaptein Grant, ønſkes af lord Glenarvan, Malcolm Caſtle, Luſz, grevſkabet Dumbarton, Skotland."

Tredie kapitel.

Malcolm Caſtle.

Slottet Malcolm er et af de meſt romantiſk beliggende bygverker i de ſkotſke høilande. Fra dets vinduer aabner ſig en ſtraalende udſigt til landsbyen Luſz og den lille, henrivende dalſænkning; dets granitmure beſkylles af Loch Lomonds klare vand. Siden umindelige tider havde dette ſlot været i familien Glenarvans eie. Selv paa den ſtore ſociale opløsnings tid, da en ſtor mængde vaſaller blev fordrevne, fordi de ikke kunde betale clanhøvdingerne de høie afgifter, forſtod familien Glenarvan at beholde ſine vaſallers troſkab. Ikke en eneſte af dem havde behøvet at forlade det hus, hvor han var født, eller det land, hvor hans forfædre hvilede; alle blev de ſine gamle herrer tro. Derfor tællede familien Glenarvan ſaavel paa ſlottet Malcolm ſom ombord i „Duncan" kun ſkotter i ſin midte. Alle nedſtammede de fra vaſallerne Mac Gregor's, Mac Farlane's, Mac Nabbs, Mac Naughton's, d. v. ſ. de var grevſkaberne Stirling og Dumbartons bedſte indbyggere, kjække folk, ſom var ſin herre hengiven med liv og ſjæl; flere af dem talte endnu det gammel-caledoniſke ſprog.

Lord Glenarvan beſad en umaadelig formue og var meget velgjørende. Arveherren til Luß, „Laird"en af Malcolm, repræſenterede ſit grevſkab i lordernes hus. Men formedelſt ſit jakobitiſke ſindelag, der lidet behagede huſet Hannover, var han ikke velſeet af Englands ſtatsmænd, ſaameget mere ſom han holdt faſt ved de gamle nedarvede ſkikke og energiſk ſatte ſig imod politiſke indgreb fra Englands ſide.

Alligevel var lord Glenarvan paa ingen maade efter ſin tid; ſnarere underſtøttede han ethvert fornuftigt fremſkridt, men vedblev dog at være ſkotte af hele ſin ſjæl.

Han var tredive aar gammel, rank og velvoxen og med noget ſtrenge anſigtstræk. Ud af hans øine talte en uendelig godhed, og han gik for at være en modig, foretagſom og ridderlig mand.

For tre maaneder ſiden havde han ægtet miſs Helena Tuffnel, en datter af den ſtore opdagelſesreiſende Tuffnel, der blev et af videnſkabens talrige ofre.

Miſs Helena var ikke af adelig byrd, men hun var ſkotte, en egenſkab, ſom i lord Glenarvans øine opveiede det ældſte ſtamtræ. Denne unge, henrivende og modige dame havde herren til Luß kaaret til livsledſagerinde. Han havde truffet hende, den enſomme forældreløſe, i hendes fars hjem i Kilpatrik. Hun var

toogtyve aar gammel, blond og med vakre øine blaa ſom en ſkotſk indſjø en morgen i mai.

Lord Glenarvan og Lady Helena levede lykkelig ſammen paa Malcolm ſlot, omgivet af Høilandenes pragtfulde og vilde natur. Her ſpadſerede de ofte under kaſtanjernes og ſykomorernes mørke ſkygger, langs bredden af indſjøen, gjennem hulveiene og de dyſtre ruiner, der bragte et puſt fra Skotlands hiſtorie gjennem aarhundreder. Eller ogſaa kunde de til andre tider beſtige Ben Lomonds ſteile høide eller foretage lange rideture og beundre det poetiſke landſkab, ſom endnu den dag i dag kaldes „Rob Roy's land“, og alle de herlige egne, ſom Walter Scott ſaa glimrende har beſkrevet.

Saaledes forløb deres ægteſkabs førſte tid. Men lord Glenarvan huſkede, at hans frue var en berømt opdagers datter og antog, at hun maatte have arvet noget af ſin fars forkjærlighed for reiſelivet, og deri tog han ikke feil. Han lod „Duncan“ bygge, forat den kunde føre dem til verdens ſkjønneſte egne, til Middelhavet og til øerne i det græſke arkipel. Og lady Helena var i den ſyvende himmel, da hendes mand havde ſtillet „Duncan“ til hendes diſpoſition.

* * *

Imidlertid var lord Glenarvan reiſt til London. Da det dreiede ſig om at redde tre ulykkelige ſkibbrudne, var Lady Helena mere utaalmodig end bedrøvet over denne korte adſkillelſe.

Den næſte morgen ſtillede et telegram hendes gemals ſnarlige tilbagekomſt i udſigt; men om aftenen forlangte han i et brev længere udſættelſe, — lord Glenarvans forſlag var ſtødt paa vanſkeligheder. Og da et brev fra lorden den tredje dag ikke lagde ſkjul paa hans utilfredshed med admiralitetet, blev lady Helena urolig.

. . . .

Om aftenen var hun alene i ſit værelſe, da mr. Halbert, ſlotsportneren, ſpurgte, om hun vilde modtage en gut og en pige, ſom ønſkede at tale med lord Glenarvan.

„Kjender De dem?" ſpurgte Lady Helena.

„Nei, naadige frue. De er reiſt med jernbanen til Balloch, og derfra har de gaaet hid tilfods."

„Lad dem komme ind!" ſagde ladyen.

En ſtund efter blev gutten og pigen ført ind i værelſet. Deres lighed med hinanden gav tilkjende, at de var ſøſkende. Pigen var ſexten aar gammel; hendes ſmukke anſigt ſaa noget træt ud; øinene, der ſyntes at have grædt meget, trækkene, ſom var fulde af forſagelſe, men ikke uden mod, den fattige, men nette dragt — alt talte til hendes gunſt. Ved haanden førte hun en tolvaars gut, der med en beſlutſom mine ſyntes at tage ſøſteren under ſin beſkyttelſe. Sandelig, den ſom vilde have tilføiet denne pige noget ondt, ſkulde nok have faaet med denne lille fyr at beſtille

Søſteren var i Lady Helenas nærværelſe en ſmule undſelig. Denne greb ſtraks ordet.

„De ønſker at tale med mig?“ ſagde hun med et opmuntrende øiekaſt.

„Nei,“ ſvarte gutten i en afgjørende tone; „ikke med Dem, men med lord Glenarvan ſelv.“

„Tilgiv os, naadige, frue,“ ſagde pigen, idet hun kaſtede et blik paa ſin broder.

„Lord Glenarvan er ikke hjemme,“ ſvarede Lady Helena; „men jeg er hans huſtru, og hvis jeg kan være Dem til tjeneſte . . . . .“

„De er Lady Glenarvan?“ ſagde pigen.

„Ja, Miſs.“

„De er lord Glenarvans gemalinde, — den lord Glenarvan til Malcolm Caſtle, ſom har indrykket et avertiſſement i „Times“ angaaende Britannias forlis?“

„Ja! ja!“ ſvarte Lady Helena hurtig, „og De? . . . . .“

„Jeg er Miſs Grant, naadige frue, og dette er min broder Robert.“

„Miſs Grant! Miſs Grant!“ raabte Lady Helena, idet hun trak pigen ind til ſig og kyſſede dem begge paa kinderne.

„Naadige frue,“ fortſatte pigen, „hvad ved De om vor fars forlis? Lever han endnu? Kommer vi nogenſinde til at gjenſe ham? Tal! jeg beder Dem.“

„Mit kjære barn,“ ſagde Lady Helena, „det er ikke ſaa let at ſige noget i et ſligt tilfælde ſom dette;

jeg vover ikke at vække ugrundede forhaabninger hos Dem . . . . . ."

„Tal kun, naadige frue, tal blot! Jeg er ſterk mod ſmerten og jeg taaler at høre alt."

„Min kjære," ſvarte Lady Helena, „der er kun et ſvagt haab tilſtede; men med Gud den almægtiges hjælp er det muligt, at De engang kan faa ſe Deres far igjen."

„Min Gud! Min Gud!" raabte miſs Grant med taarer i øinene, medens Robert bedækkede Lady Glenarvans hænder med kys.

Efter dette første udbrud af ſmerteblandet glæde blev pigen ikke færdig med ſine utallige ſpørgsmaal. Lady Helena fortalte hende om, hvorledes man fandt dokumentet, om Britannias ſtranding paa Patagoniens kyſter, om hvorledes kapteinen og to af matroſerne kunde være naaet iland, og endelig om hvorledes de i dette paa tre ſprog affattede dokument bad om hjælp.

Under hele denne fortælling ſaa Robert Grant med ſpænding paa Lady Helena; for hans barnlige fantaſi fremſtillede der ſig frygtelige ſcener, ſom hans fader var bleven offer for; han ſaa ham paa „Britannias" dæk, fulgte ham gjennem brændingerne og klatrede med ham opad kyſtens klipper.

„Aa, papa, min kjære papa!" raabte han og ſmøg ſig ind til ſøſteren.

Miſs Grant hørte opmærkſomt og med foldede hænder efter, til fortællingen var tilende. Da raabte hun:

„O! naadige frue! Dokumentet! Dokumentet!"

„Jeg har det ikke længer, kjære barn," ſvarte lady Helena.

„De har det ikke længer?"

„Nei, lord Glenarvan har taget det med ſig til London for at ſøge udvirket noget for din far; men jeg har ord for ord meddelt Eder dets hele indhold og har fortalt, hvorledes det blev muligt at finde ud den nøiagtige mening. Af de næſten helt udviſkede ordreſter har vandet ſkaanet nogle tal; men desværre er længdegraden . . . . ."

„Aa," raabte gutten, „den behøver vi ikke at kjende!"

„Ja, ja, Robert," ſvarte Helena ſmilende, da hun ſaa ham ſaa ivrig. „Nu ved De altſaa, miſs Grant, alt ligetil de mindſte detaljer."

„Ja, naadige frue," ſvarte pigen; „men jeg vilde ſaa gjerne have ſeet min fars haandſkrift."

„Vent bare til imorgen; da kommer vel lord Glenarvan tilbage. Min mand har villet forelægge det authentiſke dokument for embedsmændene i marinedepartementet for at faa udvirket, at der øieblikkelig blir ſendt et ſkib ud for at opſøge kaptein Grant."

„Er det muligt, naadige frue!" raabte den unge pige „Det har De gjort for os?"

„Ja, kjære frøken, og jeg venter bare paa, at lord Glenarvan ſkal komme tilbage."

„Naadige frue," ſagde miſs Grant med taknemlighedens taarer i ſine øine, „maatte himlen ikke glemme Dem og lord Glenarvan denne ſtore velgjerning!"

„Hvemſomhelſt, kjære barn," ſvarte lady Helena, „vilde have gjort det ſamme i vort ſted. Maatte det haab, ſom jeg har vakt tillive hos eder, gaa i opfyldelſe! De maa blive her hos mig paa ſlottet, til lorommer tilbage."

„Jeg vover ikke at misbruge den venlige godhed, De viſer os, ſom er Dem fuldſtændig fremmede . . ."

„Fremmede! Kjære barn, hverken De eller Deres broder er vort hus fremmed, og jeg ſkulde ønſke, at min mand, naar han kommer, vil kunne fortælle, hvad der vil bli gjort for Deres fars redning!"

Et ſaa ædelmodigt tilbud kunde ikke afſlaaes. Miſs Grant og hendes broder afventede derfor paa Malcolm ſlot lord Glenarvans tilbagekomſt.

Fjerde kapitel.

Et forſlag af lady Glenarvan.

Under hele denne ſamtale havde lady Helena ikke hentydet til de bekymringer, ſom lord Glenarvan havde omtalt i ſit brev, ligeſaalidt ſom hun havde talt om den gisning, at kaptein Grant kunde være bleven taget tilfange af de indfødte. Tvertimod havde hun, efter at have beſvaret alle miſs Grants ſpørgsmaal, udſpurgt denne om hendes tidligere liv og hendes ſtilling i en verden, hvori hun ſyntes at være ſin broders eneſte beſkytterinde.

Den unge piges enkle og rørende fortælling øgede endnu mere Lady Glenarvans ſympathi for hende.

Mary og Robert var kaptein Grants eneſte børn. Ved ſønnens fødſel miſtede Harry Grant ſin huſtru, og under hans lange ſøreiſer var børnene overladt til hans gamle kuſines varetægt.

Kaptein Grant var en driſtig ſjømand, ſom vel forſtod ſit kald; desuden beſad han fremragende forretningsevne og forenede ſaaledes i ſig to uvurderlige egenſkaber for en kaptein i koffardiflaaden. Han var født ſkotlænder og boede i Dundee i grevſkabet Perth. Af ſin fader, der havde været preſt, havde han faaet en ſolid opdragelſe, hvad der ſelv for en ſkibskaptein ikke er at foragte.

Paa ſine førſte reiſer gjorde han gode forretninger, ſaa at han nogle aar efter Roberts fødſel ſaa ſig i beſiddelſe af en net formue.

Dengang fattede han en ſtorartet plan, ſom ſkulde gjøre hans navn populært i Skotland. Ligeſom Glenarvans og enkelte andre ſtore ſkotſke familier var han, om ikke i gjerning, ſaa dog af ſindelag det erobringslyſtne England fiendſk. De ſkotſke intereſſer harmonerede ikke i hans øine med angelſachſernes, og for at bidrage til ſine landsmænds ſelvſtændige udviklig beſluttede han at grundlægge en ſtor ſkotſk koloni i Amerika. Mon han derved for fremtiden tænkte paa den uafhængighed, hvortil Nordamerikas forenede ſtater havde givet der førſte exempel, og ſom Indien og Auſtralien engang ufeilbarlig maa naa? Maaſke. Kanſke

han ogſaa lod ſig merke med ſine ſtille forhaabninger. Det var derfor forſtaaeligt, at regjeringen ikke vilde række ham en hjælpende haand med hans koloniſationsprojekt; den beredte ſnarere kaptein Grant vanſkeligheder af en art, ſom i ethvert andet land vilde have ødelagt ſin mand. Men Harry tabte ikke modet; han appellerede til ſine landsmænds patriotisme, ſatte ſin formue ind paa bygningen af et fartøi, og efter at have betroet ſine børn til en ſlægtnings omſorg, afſeilte han med et udvalgt mandſkab for at udforſke en af de ſtore øer i Sydhavet, der kunde være tjenlig for hans ſtore formaal.

Dette foregik i aaret 1861.

I et helt aar, til mai 1862, fik man ingen underretning fra ham; og ſiden hans afreiſe fra Callao i juni ſamme aar hørte man ikke et ord mere om „Britannia", og „Sjøfartstidenden" forblev ſtum om kapteinens ſkjæbne.

Saaledes var ſagernes ſtilling, da Harry Grants gamle kuſine døde og begge hans børn fandt ſig ene i verden.

Mary Grant var da 14 aar gammel; hun bar det tunge tab med beherſket ro og viede ſig ganſke for ſin broder, ſom endnu var et barn; det paalaa nu hende at opdrage og underviſe ham. Ved ſparſomhed, omtanke og anſtrengelſe ſent og tidlig blev hun iſtand til at opfylde de moderlige pligter, hun i en ſaa ung alder var bleven paalagt.

Begge børnene blev ſaaledes boende i Dundee og

bar med tapperhed ſin ſkjæbne. Det var ofte en haard kamp med fattigdommen, og Marys tanke var kun rettet paa det ene: at berede ſin lille broder en lykkelig fremtid. Hun holdt „Britannia“ for haabløſt tabt og faderen for død og borte. Man kan derfor let tænke ſig hendes ſindsbevægelſe, da hun ved et rent tilfælde læſte avertiſſementet i „Times“, der pludſelig rev hende ud af hendes haabløshed.

Nu gjaldt det ikke at nøle; hendes beſlutning var hurtig fattet. Selv om hun ſkulde erfare, at man havde fundet kaptein Grants lig paa en eller anden øde kyſt, vilde det dog være bedre end at leve i denne uafladelige tvil, denne evige kvalfulde tanke paa faderens ubekjendte ſkjæbne.

Hun meddelte ſig til ſin broder, og endnu ſamme dag tog de begge to med jernbanen og kom om aftenen til Malcolm ſlot, hvor Mary efter ſaa megen kummer atter fattede nyt haab.

Alt dette fortalte Mary Grant til Lady Glenarvan paa en ligefrem og ukunſtet maade uden at tænke paa, at hun i virkeligheden i denne lange prøvelſernes tid havde viſt ſig ſom en tapper og ſtorhjertet pige. Lady Glenarvan omfavnede atter og atter under taarer begge kaptein Grants børn, ſom i en ſaa ung alder havde gjennemgaaet ſaa meget.

Det lod til, at Robert for første gang hørte denne fortælling; nu forſtod han med engang alt, hvad ſøſteren havde gjort for ham, og hvormeget hun havde maattet lide, og tilſlut raabte han, idet han omfavnede hende: „O! Mama! Kjære mama!“ Han kunde ikke mere tilbageholde dette udraab, der trængte frem af hans hjertes inderſte.

Imidlertid var aftenen langt fremſkreden, og Lady Helena vilde af henſyn til, at børnene var trætte og udmattede, ikke yderligere forlænge ſamtalen. Mary og Robert Grant blev fulgt til ſine værelſer og ſovnede ind i drømme om en lyſere fremtid.

Da de var gaaet, lod lady Helena majoren kalde og fortalte ham alt, hvad der denne aften havde tildraget ſig.

„En kjæk pige, denne Mary Grant,“ udbrød Mac Nabbs, da han havde hørt ſin kuſines fortælling.

„Gud give, at min mands forehavende maa lykkes! Thi disſe børns ſtilling vilde ellers være forfærdelig.“

„Han vil nok naa ſit maal,“ ſvarte Mac Nabbs; „ellers maa de ærede herrer i admiralitetet have hjerter, haardere end Portlands cement.“

Tiltrods for denne majorens forſikring, tilbragte dog lady Helena en urolig nat, uden at kunne faa blund paa ſine øine.

Den næſte morgen ſtod Mary og hendes broder op ved daggry og ſpadſerede omkring i den ſtore ſlotsgaard. Da hørtes lyden af en vogn langt borte, og lidt efter kjørte lord Glenarvan ind gjennem ſlotsporten. Øieblikkelig viſte Lady Helena ſig, ledſaget af majoren, og ilte ſin mand imøde.

Denne ſaa ſørgmodig og ſkuffet ud. Taus omfavnede han ſin huſtru.

„Nu, Edward, Edward?“ raabte lady Helena.

„Ja nu, kjære Helena,“ ſvarte lorden; „de folk var umulige!“

„De har afſlaaet din bøn?“

„Ja! De har nægtet mig et ſkib! De talte om de millioner, ſom forgjæves var bleven ofret paa at opſøge Franklin, — og dokumentet erklærte de for uklart og ulæſeligt! De ſagde, at det var allerede to aar ſiden, disſe ulykkelige var gaaet tilgrunde, og der var liden ſandſynlighed for at finde dem igjen. De paaſtod, at hvis de ſkibbrudne var bleven fangne af de indfødte, ſaa var de bleven ført ind i det indre af landet, og at man umulig kunde indlade ſig paa at gjennemſøge hele Patagonien for at redde tre menneſker — tre ſkotlændere! Kort ſagt, de anførte løſt og faſt for at ſlippe at foretage noget. De har ſikkert nok huſket paa kapteinens projekt, — derfor er den ſtakkars Grant fortabt for ſtedſe!“

„Min fader! min ulykkelige fader!“ raabte Mary og kaſtede ſig ned for lordens fødder.

„Deres fader! Hvorledes, frøken . . . .“ raabte Glenarvan, ſom nu førſt bemærkede den unge pige.

„Ja, Edward,“ ſvarte lady Helena, „miſs Mary og hendes bror, kaptein Grants to børn, ſom admiralitetet nu vil gjøre faderløſe!“

„Ak, Frøken,“ udbrød lorden, „havde jeg vidſt, at De var . . . .“

Han ſagde ikke et ord mer. I gaarden herſkede der en pinlig taushed, kun afbrudt af børnenes hulken.

Ingen ytrede noget, hverken lorden eller Lady Helena eller majoren eller tjenerne; men ved ſin holdning proteſterede alle disſe ſkotter mod den engelſke regjerings afvisning.

Efter en ſtunds forløb tog endelig majoren ordet og ſagde til lord Glenarvan:

„De har ſaaledes intet haab?"

„Intet."

„O!" raabte den unge Robert, „jeg vil opſøge disſe folk, og . . . ſaa ſkal vi nok faa ſe . . . ."

Robert fik for bevægelſe ikke udtalt ſin trudſel, men hans knyttede hænder tydede paa lidet fredelige henſigter.

„Nei, Robert," ſagde Mary Grant, „ikke det! Lad os takke disſe gode menneſker for, hvad de har gjort for os; evig taknemmelige maa vi være dem, og lad os ſaa reiſe ſammen."

„Mary!" raabte lady Helena.

„Frøken, hvor vil De hen?" ſagde lord Glenarvan.

„Jeg vil kaſte mig for dronningens fødder, og ſaa faar vi ſe, om hun vil være døv for to børns bønner, der kjæmper for ſin faders liv."

Lorden ryſtede paa hovedet, ikke fordi han tvilede paa majeſtætens gode hjerte, men fordi han vidſte, at Mary Grant ikke vilde kunne faa hende i tale. Supplikanter naar yderſt ſjelden frem til tronens trin; det er, ſom om der paa de kongelige paladſers porte ſtod ſkrevet de ſamme ord, ſom findes paa rattet ombord i

engelſke ſkibe: „Pasſagererne anmodes om ikke at tale til rorgjængeren".

Lady Helena forſtod meget godt ſin mands tankegang; hun vidſte, at den unge pige vilde gjøre et forgjæves ſkridt, og indſaa, i hvilken fortvilet ſtilling de to børn nu befandt ſig. Da var det, at en ſtor og ædelmodig tanke greb hende.

„Mary Grant," raabte hun, „vent mit barn, og hør hvad jeg har at ſige."

Begge børnene, ſom i dette øieblik holdt paa at gaa bort, blev ſtaaende.

Derpaa traadte lady Helena bort til ſin mand og ſagde bevæget:

„Edward, da kaptein Grant ſkrev hint brev og kaſtede det i ſjøen, betroede han det i Guds varetægt. Herren har nu bragt det i vore hænder! Gud har ſikkerlig derved paalagt os at ſørge for disſe ulykkeliges redning."

„Hvad mener du dermed, Helena?" ſpurgte lord Glenarvan.

„Jeg mener", fortſatte lady Helena, „at man ſkal ſe en lykke i at kunne begynde ſit ægteſkab med en god gjerning. Nuvel, kjære Edward, du har jo for min ſkyld beſtemt dig til at foretage en lyſtreiſe. Men da kunde vi jo ſamtidig forene det nyttige med det behagelige og ſelv forſøge at komme de ulykkelige til undſætning, ſom er ladt i ſtikken af ſit eget land."

„Helena!" raabte lord Glenarvan.

„Ja! Du forſtaar mig, Edward! Duncan er et

et udmærket ſkib! Det kan ogſaa trodſe Sydhavet. Det kan gjerne ſeile rundt hele jordkloden, og det ſkal gjøre det, om det blir nødvendigt. Lad os derfor beſlutte os til at opſøge kaptein Grant!"

Ved disſe modige ord omfavnede lord Glenarvan ſin frue, medens Mary og Robert kysſede hendes hænder. Og ſlotstjenerne raabte i begeiſtret beundring:

„Hurra for fruen til Luſz! Tre gange tre hurra for lord Edward og lady Glenarvan!"

Femte kapitel.

„Duncans" afreiſe.

Som læſerne vil ſkjønne, beſad lady Helena et godt og modigt hjerte. Hvad hun netop havde gjort, var et ubeſtrideligt bevis derfor. Lord Glenarvan havde god grund til at være ſtolt af denne ædle kvinde. Den ide ſelv at bringe kapteinen hjælp havde allerede bemægtiget ſig ham, da man i London afſlog hans anmodning. Kun tanken paa at ſkulle ſkilles fra Lady Helena havde afholdt ham fra at udtale den. Men da hun nu ſelv ønſkede at ledſage ham paa reiſen, betænkte han ſig ikke et øieblik. Slottets tjenerſkab havde hilſet hendes forſlag med bifald; det gjaldt jo at redde en af deres brødre, der var ſkotte ligeſom de ſelv, og lord Glenarvan iſtemte det hurra, ſom de bragte fruen til Luſz.

Da reiſen var beſluttet, blev heller ikke et øieblik forſømt. Endnu ſamme dag gav lord Glenarvan John Mangles ordre til at føre „Duncan“ til Glasgow og træffe alle nødvendige forberedelſer til en reiſe i Sydhavet og eventuelt med en verdensomſeiling for øie. „Duncan“ var ogſaa i virkeligheden godt egnet for et ſaadant øiemed. Den maalte to hundrede tons og var ualmindelig ſolid bygget. Lad det her være os tilladt at bringe i erindring, at Kriſtoffer Kolumbus foretog ſin fjerde reiſe med fire fartøier, hvoraf det ſtørſte holdt ſyvti tons, det mindſte kun femti, ligeſom andre ſtore opdagerers ſkibe, ſom Veſpucio's, Pinzons og Magelhaens, ikke havde ſtørre drægtighed.

„Duncan“ havde to maſter: en fokkemaſt med ſeil, lidet mersſeil og lidet bramſeil, og en ſtormaſt med brigantine og top; desuden førte den et forſtagſeil, ſtor og liden klyver og ſtagſeil. Maſkinen var paa 160 heſtekræfter, bygget efter et nyt ſyſtem og drev en dobbeltſkrue. Naar „Duncan“ gik for fuld fart, kunde den overbyde enhver hidtil naaet hurtighed. Ved prøvefarten paa Clyde havde den tilbagelagt indtil 17 ſømil (ca. 32 km.) i timen. Lyſtyachten var kort ſagt udmerket ſkikket for at foretage en reiſe rundt jorden, og John Mangles havde nu kun at ſørge for provianteringen.

Fremforalt lod han forraadskamrene gjøre ſtørre for at kunne medtage ſaameget kul ſom muligt, thi under reiſen er det ikke godt at faa brændſelsmaterialet fornyet. Ligeledes var han forſigtig nok til at forſyne ſig med levnetsmidler for et tidsrum af to aar. Det ſkortede ikke paa mynt, og der blev anſkaffet en kanon; man kunde jo ikke vide, hvad der kunde hænde, og det er altid godt at være iſtand til at ſlynge en ottepunder fire mile bortover.

Man maa tilſtaa, at John Mangles var den rette mand for ſin ſtilling; havde han ogſaa blot en lyſtſeiler at kommandere, ſaa var han dog en af de bedſte ſkibsførere i Glasgow. Han var 30 aar gammel og havde noget djerve anſigtstræk, der dog tillige tydede paa mod og godhed. Han var født paa ſlottet, opdraget af familien Glenarvan og havde uddannet ſig til en flink ſjømand. Paa ſin duelighed, energi og koldblodighed havde han paa tidligere reiſer afgivet mange beviſer. Da lord Glenarvan tilbød ham førerſkabet paa „Duncan“, tog han imod det med glæde, thi han holdt af herren til Malcolm Caſtle ſom en broder og ſøgte ſtadig en leilighed til at viſe ham ſin hengivenhed.

Den næſtkommanderende, Tom Auſtin, var en gammel ſjømand, ſom fortjente alles tillid; — alt ialt talte „Duncans“ beſætning femogtyve mand, ſamtlige hjemmehørende i grevſkabet og dygtige ſjøfolk. Lord Glenarvan havde ſaaledes en ſkare flinke folk under ſig, ſom var glad i ſit kald, og ſom ikke kunde tilbageholde ſin glæde, da de erfarede den opgave, deres herre havde paataget ſig.

Medens John Mangles var fuldt beſkjæftiget med at forſyne ſit ſkib med alt nødvendigt, glemte han heller ikke at indrette lord og lady Glenarvans kahytter med en lang reiſe for øie. Ligeledes maatte han indrette rum for kaptein Grants børn, thi lady Glenarvan havde ikke kunnet nægte Mary tilladelſe til at følge med paa turen.

Hvad Robert angik, ſaa vilde han heller være krøbet ned i det nederſte ſkibsrum, end renoncere paa at komme med, ſelv om han, ſom Nelſon og Franklin, ſkulde have fungeret ſom ſkibsgut. Og man modſatte ſig heller ikke hans ønſke, ſom tvertimod gik ud paa, at han vilde forrette tjeneſte ſom dæksgut eller matros og ikke blive betragtet ſom paſſager. John Mangles fik derfor i opdrag at indvie ham i ſjømandsſkabet.

„Det er godt,“ ſagde Robert, „og han ſkal ikke være bange for at give mig en luſing, naar jeg har fortjent den.“

For at gjøre liſten over paſſagererne fuldſtændig er der endnu kun at nævne major Mac Nabbs. Majoren var en mand i femtierne, med et roligt, noget afmaalt og indeſluttet væſen, men med et godmodigt og blidt gemyt. Han var altid enig med enhver om hvilkenſomhelſt ting, ſagde aldrig imod, diſputerede ikke og blev aldrig opfarende. Intet kunde bringe ham ud af fatning, om det ſaa var en kanonkugle, ſom kom dumpende, og ſaaledes vilde han ſikkert vedblive at være hele ſit liv. Denne mand beſad ikke alene ſlagmarkens almindelige mod og den tapperhed, der har ſin grund i fyſiſk ſtyrke, men om muligt i endnu ſtørre grad ſjælens kraft. Havde han nogen feil, ſaa var det den, at han helt igjennem var ſkotte, en ægte caledonier, ſom holdt haardnakket faſt ved ſit lands gamle ſkikke. Af denne grund var han heller aldrig traadt i engelſk krigstjeneſte, men havde erhvervet ſig majorsrangen i det toogfirtiende regiment af de ſorte gardehøilændere, ſom kun beſtod af ſkotſke adelsmænd. Som en ſlægtning af familien Glenarvan havde Mac Nabbs ſlaaet ſig til ro paa ſlottet, og ſom major fandt han det ganſke naturligt, at han regnedes med blandt paſſagererne paa „Duncan“.

Disſe perſoner befandt ſig ſaaledes ombord paa en lyſtyacht, ſom paa grund af uforudſeede omſtændigheder var udſeet til at foretage en af de merkeligſte reiſer i nutiden. Siden dens ankomſt til dampſkibskaien i Glasgow havde den helt tiltrukket ſig publikums nysgjerrighed, og den blev hver dag beſøgt af en hel del menneſker; man ſyntes at have interesſe kun for „Duncan“ og talte bare om den til ſtor ærgrelſe for de andre kapteiner paa havnen, blandt andre kaptein Burton, føreren af det ſtore, prægtige dampſkib „Scotia“, der var ankret op ved ſiden af „Duncan“, og ſom ſkulde afreiſe til Calcutta. I forhold til dette fartøi var „Duncan“ en ſlet og ret dverg, og dog tiltrak den ſig al interesſe, en interesſe, der daglig øgedes, efterhvert ſom afreiſens dag nærmede ſig.

En maaned efter prøveturen paa Clydegolfen var „Duncan“ fuldt udruſtet med forraad og levnetsmidler og færdig til at ſtikke i ſjøen.

Dagen for afreiſen blev faſtſat til 25de auguſt, hvorved det vilde blive muligt at naa de ſydlige egne ved vaarens begyndelſe.

Da lord Glenarvans forehavende blev almindelig bekjendt, manglede det ikke paa bemerkninger om de farer og beſværligheder, ſom vilde møde ham; men han lod ſig ikke afficere det mindſte heraf, tiltrods for at der ogſaa var mange af hans oprigtige beundrere, der ryſtede paa hovedet. Men den offentlige mening ſtod dog helt paa den ſkotſke lords ſide, og alle aviſer undtagen regjeringsbladene dadlede admiralitetets forhold ved denne leilighed. Forøvrigt var lord Glenarvan ligeſaalidet modtagelig for ros ſom dadel; han gjorde ſin pligt og brød ſig ellers ikke om noget.

. . . .

Den 24de auguſt forlod Glenarvan, lady Helena, major Mac Nabbs, Mary og Robert Grant, mr. Olbinett, yachtens proviantforvalter, og hans frue, mrs. Olbinett, ſom ſkulde være lady Glenarvans ſelſkabsdame, Malcolm Caſtle efter at have taget en rørende afſked med tjenerſkabet. Nogle timer ſenere var de alle ombord. Mange af Glasgows indvaanere tolkede ſin beundring for lady Helena, den unge modige frue, ſom gav afkald paa et rigt livs rolige glæder for at yde de ſkibbrudne hjælp.

Lord Glenarvans og hans frues værelſer optog hele det bagerſte rum paa „Duncans" agterdæk. Der var to ſoveværelſer, en ſalon og to mindre kabinetter; desuden var der et fælles firkantet rum, omgivet af ſex kahytter, hvoraf de fem var beſtemt for Mary og Ro-

bert Grant, mr. og mrs. Olbinett og major Mac Nabbs. John Mangles og Tom Auſtins kahytter befandt ſig i baggrunden og havde ſærſkilt opgang til dækket. Mandſkabet havde faaet en meget bekvem plads paa mellemdækket, thi yachten førte ingen anden ladning end kul, proviant og vaaben.

„Duncan“s afreiſe var beſtemt til natten mellem den 24de og 25de auguſt ved ebbens indtræden kl. 3. Nogle timer iforveien blev dog Glasgows indvaanere vidne til en rørende ceremoni. Om aftenen klokken 8 begav nemlig lord Glenarvan og hans gjæſter, kapteinen og hele den øvrige beſætning, alle, ſom ſkulde deltage i denne opofrende reiſe, ſig iland og drog til kathedralen i St Mungo. Denne ældgamle kirke, ſom var bleven ſkaanet fra ødelæggelſe paa reformationens tid, og ſom Walter Scott har beſkrevet ſaa glimrende, modtog „Duncan“s paſſagerer og beſætning i ſine mægtige haller. Den ærværdige preſt nedbad himlens velſignelſe og anbefalede foretagendet i Guds varetægt. Et øieblik hørte man ogſaa Mary Grants ſtemme, ſom i den gamle kirke hævede ſig til bøn. Derpaa ſkiltes den af dyb bevægelſe grebne forſamling.

Kl. 11 var alle ombord, og John Mangles og hans folk traf de ſidſte forberedelſer.

Kl. 12 blev der fyret under kjedlen, og ſnart ſteg ſorte røgſøiler iveiret for at blande ſig med nattens taage.

Kl. 2 viſte manometeret fire atmoſfærers tryk; den overflødige damp veg hviſlende ud gjennem ventilerne;

floden var paa ſit høidepunkt; det begyndte at gry ad dag.

Alt var færdig til afreiſe.

John Mangles meldte det til lord Glenarvan, der ſtraks kom op paa dækket.

Snart blev ebben mærkbar. „Duncan“ lettede anker og gjorde ſig fri for omgivelſerne. Skruerne ſatte ſig i bevægelſe, og ſkibet gled for ſagte fart nedover floden. John havde ikke taget nogen lods ombord; ingen erfaren ſjømand havde kunnet føre hans ſkib bedre end han ſelv. Med den venſtre haand paa rattet ſtod han der taus og ſikker, og gav med den høire maſkinen ſine ordre.

Snart tabte ſtøien fra byen ſig i det fjerne.

En times tid ſenere paſſerede „Duncan“ klipperne ved Dumbarton; to timer efter befandt den ſig paa Clyde-golfen; kl. 6 om morgenen ſeilte den omkring forbjerget Cantyre, forlod Nord-kanalen og ſtevnede ud i aaben ſjø.

Sjette kapitel.

Paſſageren i lugar nr. 6.

Der var adſkillig ſjøgang den første dag og der blæſte en friſk kuling, ſaa „Duncan“ ſlingrede ſterkt. Damerne viſte ſig derfor ikke paa dækket, men blev i ſine kahytter, og deri gjorde de ret.

Men dagen efter dreiede vinden ſig lidt, kapteinen lod ſætte ſeil, hvormed ſkibet holdt ſig ſtødt og roligt under farten.

Lady Helena og Mary Grant kunde allerede fra tidlig om morgenen opholde ſig paa dækket og dele Glenarvans, majorens og kapteinens ſelſkab.

Solopgangen var pragtfuld. Dagens ſtjerne hævede ſig ſom en uhyre gylden ſkive op af oceanet, og „Duncan" gled ſtolt henover bølgerne i den ſtraalende morgen.

„Hvilket deiligt ſkue!" raabte lady Helena. „Det blir en vakker dag. Naar blot vinden vil holde ſig gunſtig, ſaa „Duncan" kan ſkyde rigtig fart!"

„Vi kunde ikke ønſke os herligere veir, kjære Helena," ſvarte lord Glenarvan, „og vi har ingen grund til at beklage os over reiſens begyndelſe."

„Vil overreiſen vare længe, kjære Edward?"

„Det faar kaptein John give ſvar paa. Gjør vi god fart nu, John? Er De tilfreds med Deres ſkib?"

„Udmærket, Deres herlighed," ſvarte John; „det er fortrinlig bygget, og ſligt kjender en ſjømand gjerne under fødderne paa ſig. Nu gjør vi ſytten mil i timen. Kan vi holde denne fart, vil vi inden ti dage paſſere linjen, og efter fem ugers forløb ſeiler vi rundt Kap Horn."

„Der hører De, Mary," raabte lady Helena, „om fem uger!"

„Ja, naadige frue," ſvarte pigen, „jeg har hørt det, og mit hjerte bankede ved kapteinens ord."

„Og hvorledes taaler De ſjøen, miſs Mary?“ ſpurgte lord Glenarvan.

„Nokſaa godt, mylord; det er ikke ſaa beſværligt. Jeg vil nok hurtig komme til at vænne mig til den.“

„Og vor unge Robert?“

„Aa! Robert,“ ſvarte John Mangles, „enten er han i maſkinrummet eller ogſaa op i maſten. Jeg tror, gutten gjør ſig lyſtig over ſjøſygen. Der ſer De! Deroppe!“

Kapteinen pegte paa fokkemaſten, og alles blikke vendte ſig did. Robert hang paa bramraaen, hundrede fod oppe. Mary for uvilkaarlig ſammen.

„Aa, vær ikke bange, miſs,“ ſagde John Mangles; „jeg indeſtaar for ham, og jeg lover Dem om ikke længe at foreſtille ham for kaptein Grant ſom en ſtorartet ſkibsgut; og Deres far ſkal vi nok finde igjen.“

„Gud give, det ſker, mr. John,“ ſvarte pigen.

„Mit kjære Barn,“ ſagde lord Glenarvan; „der er en Guds ſtyrelſe i alt; det maa give os tilliden. Vi beſtemmer ikke reiſen, man leder os. Vi ſøger ikke, man fører os. Og her kan De ſe alle disſe kjække folk, ſom har meldt ſig til tjeneſte for en ſaa god ſag. Vi vil ikke blot naa vort maal, men vi vil ogſaa naa det uden vanſkelighed. Jeg har lovet lady Helena en lyſtreiſe, og tar jeg ikke meget feil, kommer jeg nok til at holde ord.“

„Edward,“ ſagde lady Glenarvan, „blandt alle mænd er du den bedſte.“

„Aldeles ikke! Men jeg har det bedſte mandſkab paa den bedſte ſkude. Beundrer De ikke vor „Duncan", miſs Mary?"

„Aa, joviſt, mylord," ſvarte den unge pige, „jeg beundrer den, netop fordi jeg forſtaar mig lidt paa det. Som lidet barn legte jeg ombord i min fars ſkude; han vilde ſikkert have gjort en hel liden ſjømand ud af mig, og i nødsfald blir jeg vel ikke i forlegenhed, om jeg paatar mig at knytte et reb eller ſpleiſe et toug."

„Nei, miſs! Hvad er det, De ſiger?" raabte John Mangles.

„Naar De taler ſaaledes," fortſatte lord Glenarvan, vil De ſnart blive kaptein Mangles' gode ven; thi der er intet her i verden, han holder mere af, end at man intereſſerer ſig for ſjølivet. Ikke ſandt, John?"

„Jo, Deres herlighed," ſvarte den unge kaptein; „dog maa jeg tilſtaa, at miſs Grant er mere paa ſin plads agterud, end om hun vil være med at beſlaa ſeil. Men det er alligevel meget ſmigrende for mig at høre hende tale ſaaledes."

„Og ovenikjøbet, naar hun beundrer „Duncan"," ſagde Glenarvan.

„Det fortjener den ogſaa," ſvarte John Mangles.

„Sandelig," ſagde lady Helena, „naar De er ſaa ſtolt af Deres fartøi, faar jeg lyſt til at beſøge de nederſte rum og ſe, hvorledes vore kjække matroſer har indrettet ſig paa mellemdækket."

„Aa, de har faaet det udmærket," ſvarte John; „de føler ſig ganſke ſom hjemme hos ſig ſelv."

„Og det gjør de jo ret i, kjære Helena," ſagde lord Glenarvan. „Denne yacht tilhører vort gamle Caledonien! Den er ligeſom et udſkilt ſtykke af grevſkabet Dumbarton, og vi bør altid beholde følelſen af, at vi er hjemme i vort eget fædreland, ſaalænge vi er her ombord. „Duncan“ er ſlottet Malcolm og oceanet er Lomondſjøen.“

„Saa lad os da, kjære Edward, beſe os omkring i ſlottet,“ ſvarte lady Helena.

„Til Deres tjeneſte, madame,“ ſagde Glenarvan; „men førſt maa jeg tale med Olbinett.“

Lyſtyachtens proviantforvalter var en udmærket hushovmeſter; han var ſkotte, men ſkyldte Frankrige ſin dygtighed.

„Olbinett, vi vil tage os en tur før frokoſt,“ ſagde Glenarvan, ſom om det ſkulde dreie ſig om en udflugt til Tarbet eller Katrineſjøen; „jeg haaber, vi ved tilbagekomſten finder bordet dækket.“

Olbinett bukkede ærbødigt.

„Ledſager De os, major?“ ſpurgte lady Helena.

„Hvis De ønſker det,“ ſvarte Mac Nabbs.

„Aa,“ ſagde lord Glenarvan, „majoren er indhyllet i røgſkyer, ſom man ikke tør rive ham ud af. Jeg forſikrer Dem, miſs Mary, majoren er en utrættelig røger. Han røger ſogar i ſøvne.“

Majoren nikkede ſamtykkende, og lord Glenarvans gjæſter gik ned paa mellemdækket.

Mac Nabbs blev altſaa alene og talte med ſig ſelv, og ſom ſædvanlig hyllede han ſig endnu tættere ind i

røgen fra ſin cigar. Ubevægelig blev han ſiddende og ſe paa kjølvandet.

Efter nogle timers forløb vendte han ſig om og befandt ſig anſigt til anſigt med en ukjendt perſon. Hvis noget ſkulde have bragt majoren ud af ſin ſædvanlige ro, maatte det være denne uventede tilſynekomſt af en helt fremmed paſſager.

Denne høie, magre mand kunde vel være en firti aar gammel; han lignede en lang ſpiger med et ſtort hoved; og hans hoved var i virkeligheden bredt og ſterkt, med høi pande, lang næſe og ſtor mund. Hans øine var ſkjult bag ſtore, runde brilleglas, og hans blik ſyntes at eie de dagblindes eiendommelige uſikkerhed. Hans anſigtstræk lod en forſtaa, at man havde for ſig en dannet mand; han beſad dertil ikke den uvenlige mine hos viſſe værdige perſoner, der af princip aldrig ſmiler, og ſom dækker ſin tomhed bag en alvorlig maſke. Hele hans optræden, hans elſkværdige utvungenhed lod formode, at han forſtod at tage menneſker og ting fra deres gode ſide. Men uden at han havde ytret et ord, merkede man, at han holdt af at ſnakke, og at han var yderſt diſtræt, ſom folk, der ikke ſer, hvad de egentlig ſkulde betragte, og ikke lægger merke til, hvad de hører. Han var iført en reiſekappe, og paa fødderne havde han ſtore, gule halvſtøvler og lædergamaſcher; han bar kaſtanjebrune ſilkeſtrømper og en jakke af ſamme ſtof,

talrige lommer var fuldproppet med notisbøger, uddrag, fortegnelſer, brevtaſker og en hel del andre lige-

ſaa beſværlige ſom unyttige ting, ſamt ikke at forglemme en kikkert, der hang i en rem over ſkulderen.

Den ubekjendtes livlige væſen ſtak pudſigt af mod majorens ro og afmaalthed. Han formelig krydſede omkring Mac Nabbs, ſaa paa ham med meget ſpørgende blikke, uden at det faldt denne ind at ønſke at vide, hvorfra han kom, hvorhen han ſkulde, eller hvorledes han var kommen ombord paa „Duncan".

Da denne gaadefulde mand ſaa alle ſine beſtræbelſer ſtrande paa majorens flegma, tog han kikkerten, ſom, naar den var trukket helt ud, var fire fod lang, rettede den, ubevægelig og med ſprikende ben, mod horiſonten. Efter at have anſtillet underſøgelſe i fem minuter, ſænkede han kikkerten og ſtøttede ſig paa den, ſom havde det været en bombusſtok; men ſtraks ſkjøv afdelingerne ſig ſammen, og den nye pasſager, ſom pludſelig var berøvet ſit ſtøttepunkt, holdt paa at falde overende i hele ſin længde.

Enhver anden vilde i majorens ſted idetmindſte have ſmilet. Men Mac Nabbs fortrak ikke en mine.

Den ubekjendte greb nu ſagen an paa en anden maade.

„Stewart," raabte han med en akcent, der gav tilkjende, at han var udlænding. Han ventede. Ingen ſvarte.

„Stewart", raabte han atter, denne gang høiere.

I ſamme øieblik gik mr. Olbinett forbi. Han blev høiſt forbauſet over, at det lange menneſke, ſom han aldeles ikke kjendte, tiltalte ham paa denne maade.

„Hvor kommer den fyr fra?“ ſagde han ved ſig ſelv. „Det kan umuligt være en af lord Glenarvans venner.“

Han vendte ſig alligevel om og gik hen til den fremmede.

„De er ſtewarten her omdord?“ ſpurgte denne.

„Ja, min herre,“ ſvarte Olbinett; „men jeg har ikke den ære . . . . .“

„Jeg er paſſageren i lugar nummer 6.“

„Nummer 6?“ gjentog ſtewarten.

„Javel. Og hvad heder De? . . . .“

„Olbinett.“

„Godt, min ven Olbinett,“ ſvarte den fremmede fra kahyt nr. 6; „vi maa begynde at tænke paa frokoſten og det rigtig fort. I ſexogtredive timer har jeg ikke ſmagt en bid og ikke engang ſovet, hvad der ikke er at undres paa for et menneſke, der har reiſt i et træk fra Paris til Glasgow. Og naar kan man ſpiſe frokoſt, min herre?“

„Klokken ni,“ ſvarte Olbinett mekaniſk.

Den fremmede vilde ſe paa ſit uhr, men det varede en god ſtund, thi han fandt det førſt i ſin niende lomme.

„Godt,“ ſagde han, „den er endnu ikke otte. Lad mig da Olbinett, faa en kavring og et glas ſherry, mens jeg venter; thi jeg er færdig til at falde om af udmattelſe.“

Olbinett hørte, men forſtod ham ikke. Forøvrigt talte den fremmede raſende fort og ſprang med den største lethed fra den ene tanke til den anden.

„Naa, hvor er kapteinen da? Endnu ikke ſtaaet op! Og ſtyrmanden? Sover han ogſaa? Det er godt, det er fint veir og vinden er gunſtig, og ſkibet kan reiſe ....“

I dette øieblik viſte John Mangles ſig paa dækket.

„Der er kapteinen,“ ſagde Olbinett.

„Ah, det glæder mig overordentlig!“ raabte den ubekjendte, „aldeles overordentlig, kaptein Burton, at gjøre Deres bekjendtſkab!“

Skulde noget menneſke føle ſig overraſket, maatte det ſikkert være John Mangles, ikke blot fordi han blev kaldt kaptein Burton, men iſærdeleshed fordi han ſaa denne fremmede ombord i ſit ſkib.

Den anden fortſatte livligt:

„Tillad mig at trykke Deres haand, og naar det ikke ſkede igaaraftes, var det fordi jeg ikke vilde forſtyrre nogen i afreiſens øieblik. Men idag, kaptein, er jeg hjertelig glad over at hilſe paa Dem.“

John Mangles gjorde ſtore øine og ſaa ſnart paa mr. Olbinett og ſnart paa den fremmede.

„Nu,“ fortſatte denne, „er jeg foreſtillet for Dem, og vi er gode venner, kjære kaptein. Lad os nu ſnakke lidt ſammen .... Sig mig, er De tilfreds med „Scotia“?“

„Hvad mener De med „Scotia“,“ ſagde John Mangles endelig.

„Ei, „Scotia“, ſom vi reiſer med, et udmerket

ſkib, hvis fortrin man har roſt for mig ligeſaa meget ſom dens fører, den kjække kaptein Burtons. Er De maaſke i familie med den ſtore afrikaforſker af ſamme navn? En driſtig mand! Jeg gratulerer!"

„Min herre," ſvarte John Mangles, „jeg er ikke i ſlægt med den reiſende Burton, heller ikke er jeg kaptein Burton."

„Naa," ſagde den ubekjendte, „ſaa har jeg altſaa henvendt mig til hans ſtedfortræder, mr. Burdneſz?"

„Mr. Burdneſz?" ſvarte John Mangles, idet han begyndte at ane, hvorledes ſagen forholdt ſig. Han ſtillede ſig kun det ſpørgsmaal, om han havde med en nar eller med en kjeltring at beſtille, og han holdt netop paa med at udtale ſig derom, da lord Glenarvan, hans frue og miſs Grant kom op paa dækket.

Da den fremmede blev dem var, raabte han:

„Aa, paſſagerer! paſſagerer! Udmerket! Jeg haaber, mr. Burdneſz, at De vil preſentere mig!"

Og uden at afvente John Mangles' mellemkomſt traadte han ganſke ugeneret hen til dem og ſagde „madame" til miſs Grant, „miſs" til lady Helena og „min herre" til lord Glenarvan . . . . .

„Lord Glenarvan," rettede John Mangles.

„Mylord," fortſatte den ubekjendte, „jeg ber om tilgivelſe, fordi jeg preſenterede mig ſelv; men tilſjøs ta'r man det vel ikke ſaa nøie med etiketten. Jeg haaber, vi hurtig blir kjendt med hinanden, og i ſelſkab med de ærede damer vil tiden ombord paa „Scotia" gaa ligeſaa hurtig ſom behageligt."

Lady Helena og miſs Grant kunde ikke finde et ord at ſvare. De ſkjønte ikke et muk af det, ſom den paatrængende fyr talte om.

„Min herre,“ ſagde derpaa lord Glenarvan, „med hvem har jeg den ære at tale?“

„Med Jakob Eliacin Franz Maria Paganel, ſekretær i det geografiſke ſelſkab i Paris, korreſponderende medlem af ſelſkaberne i Berlin, Bombay, Darmſtadt, Leipzig, London, Petersburg, Wien, New-York, æresmedlem af det kongelige geografiſke og etnografiſke inſtitut for Oſtindien. Efterat jeg i tyve aar har ſtuderet geografi hjemme i min ſtue, vil jeg nu ſtudere den i livet, og jeg er derfor nu paa vei til Indien.“

Syvende kapitel.

Hvorfra Jakob Paganel kommer, og hvorhen han reiſer.

Sekretæren for det geografiſke ſelſkab maatte ſikkert være et elſkværdigt menneſke; thi alt dette blev ſagt med megen gratie. Lord Glenarvan vidſte forøvrigt meget godt, med hvem han havde at beſtille; J. Paganels navn og fortjeneſter var ham vel bekjendt. Gjennem ſine geografiſke arbeider, ſine i ſelſkabets tidsſkrifter offentliggjorte beretninger om de nyeſte opdagelſer, ſin korreſpondance med den hele verden havde han vundet anſeelſe ſom en af Frankriges meſt fremragende videnſkabsmænd.

Derfor gav ogſaa Glenarvan ſin uventede gjæſt et hjerteligt haandtryk.

„Og nu, da vi er preſenteret for hinanden,“ tilføiede han, „tillad mig da, mr. Paganel, at rette et ſpørgsmaal til Dem.“

„Tyve, om De ønſker, mylord,“ ſvarte Jakob Paganel; „det vil altid være mig en fornøielſe at underholde mig med Dem.“

„De kom ombord her iforgaarsaftes?“

„Ja, mylord, iforgaarsaftes klokken otte. Jeg kjørte med en droſke fra jernbaneſtationen og gik lige ombord i „Scotia“, hvor jeg allerede fra Paris af havde ſikret mig lugar nr. 6. Det var bælgmørk nat, og jeg ſaa ingen ombord. Da jeg var meget træt efter en tredive timers reiſe, og da jeg havde hørt, at det er godt for at undgaa ſjøſygen at gaa tilkøis, ſtraks man kommer ombord, og ikke ſtaa op hele den første dag, beder jeg Dem tro mig, naar jeg ſiger, at jeg har ſovet ſamvittighedsfuldt i ſexogtredive timer.“

Nu vidſte Jakob Paganels tilhørere, hvorledes han var kommen ombord.

Den franſke reiſende havde gaaet ombord i feil ſkib i ſamme øieblik, ſom „Duncan“s beſætning overvar ceremonien i St. Mungo.

Nu var alt klart.

Men hvad vilde vel den lærde geograf ſige, naar

han fik vide det ſkibs navn og beſtemmelſesſted, hvis pasſager han var?

„Mr. Paganel,“ ſagde Glenarvan, „De har altſaa beſtemt Calcutta til udgangspunkt for deres reiſer?“

„Ja, mylord. Det har hele mit liv været mit høieſte ønſke engang at beſøge Indien, elefanternes hjemland.“

„Da kan det ikke være Dem ligegyldigt, om De kom til et andet land, mr. Paganel?“

„Nei, mylord, det vilde ſogar blive meget ubehageligt; thi jeg har med mig anbefalingsſkrivelſer til generalguvernøren over Indien, lord Sommerſet, og jeg har endvidere et opdrag fra det geografiſke ſelſkab.“

„Ah! De har et opdrag?“

„Ja, jeg ſkal foretage en ligeſaa nyttig ſom interesſant reiſe, efter anvisning af min lærde ven og kollega mr. Vivian de Saint-Martin. Det dreier ſig i virkeligheden om at følge brødrene Schlagintweit's, oberſt Waugh's, Webb's, Hodgſon's, misſionærerne Hug's og Gabet's, Moorcroft's, Jules Remy's og mange andre berømte reiſendes exempel. Jeg vil opſøge det ſted, hvor misſionæren Krick i aaret 1846 kom afdage paa en ſaa ulykkelig maade, og ſøge at udforſke Yarou-Dzangbo-Tchou's løb, ſom flyder gjennem Tibet langs foden af det nordlige Himalaya i en længde af femten hundrede kilometer; thi man er endnu ikke paa det rene med, om hvorvidt denne flod forener ſig med Brahmaputra i det nordoſtlige af Asſam. Den ſtore guld-

medalje, mylord, tilfalder den opdager, hvem det lykkes at løſe et ſaa vigtigt geografiſk ſpørgsmaal."

Paganels anſigt ſtraalte. Han talte med en begeiſtret livlighed; han lod ſig rive med af ſin egen fantaſi.

Efter en liden pauſe ytrede Glenarvan:

„Mr. Jakob Paganel, det er viſtnok en ſtorartet reiſe, og videnſkaben vil ſikkert komme til at ſtaa i gjæld til Dem; men jeg vil ikke længere lade Dem ſvæve i vildfarelſe; thi De maa, idetmindſte for øieblikket, renoncere paa den fornøielſe at komme til Indien."

„Renoncere? Og hvorfor?"

„Fordi De vender den indiſke halvø ryggen."

„Hvorledes! kaptein Burton . . . ."

„Jeg er ikke kaptein Burton," ſvarte John Mangles.

„Men „Scotia"?"

„Dette fartøi er ikke „Scotia"!"

Paganels forbauſelſe var over al beſkrivelſe. Han ſaa fra den ene til den anden, — paa lord Glenarvan, der var uforandret alvorlig, paa lady Helena og Mary Grant, hvis træk røbede intereſſe og deltagelſe, paa John Mangles, der ſmilte, og paa majoren, ſom ikke fortrak en mine.

Derpaa trak han paa ſkuldrene, ſkjøv brillerne ned fra panden og raabte:

„Hvilken ſpøg!"

I ſamme øieblik faldt hans blik paa rattet; der ſtod i blanke meſſingbogſtaver indſkriften: Duncan — Glasgow.

„Duncan! Duncan!“ raaate han fortvilet. Derpaa ilte han ned trappen og ind i ſin kahyt.

Saaſnart den ulykkelige lærde havde forladt dækket, var der ikke et menneſke ombord, med undtagelſe af majoren, der forholdt ſig alvorlig; alle maatte de le, ſelv matroſerne.

At tage feil af toget! Godt! At reiſe til Edinburg iſtedetfor til Dumbarton, kan nok gaa for ſig! Men at komme ombord i et feil ſkib ſom ſkal til Chili, naar man agter ſig til Indien, det er dog et artigt ſtykke diſtraktion.

„Forøvrigt undrer det mig ikke ſaa meget, ſiden det er Jakob Paganel,“ ytrede Glenarvan. „Man har flere exempler paa lignende feiltagelſer fra hans ſide. Engang havde han udgivet et kart over Amerika, og der var Japan kommet med. Men tiltrods herfor er han alligevel en fremragende lærd og en af Frankriges bedſte geografer.“

„Men hvad ſkal vi da gjøre med den ſtakkars mand?“ ſagde lady Helena. „Vi kan da ikke tage ham med til Patagonien.“

„Hvorfor ikke?“ ſvarte Mac Nabbs alvorlig; „vi er da ikke anſvarlig for hans diſtraktion. Lad os antage, at han befandt ſig i et jernbanetog, tror De da, at man vilde ſtanſe for hans ſkyld?“

„Nei, men han kunde ſtige ud paa næſte ſtation,“ udbrød lady Helena.

„Ja,“ ſagde Glenarvan, „hvis det lyſter ham, kan han jo godt gaa iland ved vort førſte anløbsſted.“

I ſamme øieblik kom Paganel meget ſlukøret op paa dækket, efter at han havde overbeviſt ſig om, at hans bagage befandt ſig ombord.

Uophørlig gjentog han i en klagende tone for ſig ſelv: „Duncan! Duncan!“

Han gik frem og tilbage, glante paa maſterne og kaſtede ſpørgende blikke ud mod den ſtumme horizont.

Endelig kom han igjen bort til lord Glenarvan.

„Og denne Duncan reiſer?“

„Til Amerika, mr. Paganel.“

„Og hvorhen der?“

„Til Concepcion.“

„Til Chili! Chili!“ raabte den ulykkelige geograf. „Og jeg, ſom har faaet i opdrag at reiſe til Indien! Hvad vil præſidenten for centralkommisſionen, mr. Quatrefages, ſige til det! mr. d'Avezac! mr. Cortambert! mr. de Saint-Martin! Hvorledes ſkal jeg nogenſinde paany kunne viſe mig i ſelſkabets møder!“

„Bare ikke fortvivle, mr. Paganel!“ ſvarte Glenarvan.

„Det hele kan jo kun dreie ſig om en forholdsvis ubetydelig opſættelſe. Yarou-Dzanbo-Tchou vil altid ligge i Tibets bjerge og vente paa Dem. Vi anløber ſnart Madeira, hvor De let finder et fartøi, der kan bringe Dem tilbage til Europa.“

„Jeg takker Dem, mylord, jeg maa jo finde mig i min ſkjæbne. Men man maa dog ſige, at det er et ganſke extraordinært tilfælde, og en ſlig ting kan kun

hænde mig. Og jeg, ſom havde beſtilt kahyt ombord i „Scotia“!“

„Paa „Scotia“ raader jeg Dem foreløbig til at give afkald.“

„Men,“ ſagde Paganel, efterat han atter en gang havde mønſtret fartøiet, „’Duncan’ er jo en lyſtyacht?“

„Ja, min herre,“ ſvarte John Mangles, „og den tilhører hans herlighed lord Glenarvan.“

„Som beder Dem gjøre rigelig brug af hans gjæſtfrihed,“ ſagde Glenarvan.

„Tuſinde tak, mylord,“ ſvarte Paganel; „jeg er Dem uendelig forbunden for Deres høflighed. Men tillad mig en ganſke almindelig bemærkning: Indien er et vakkert land og byder den reiſende mangfoldige afvexlinger; de ærede damer kjender uden tvil ikke . . . . naa, ſtyrmanden behøver kun at dreie hjulet rundt, og Duncan reiſer ligeſaa let til Calcutta ſom til Concepcion. Da det jo alligevel kun er en lyſttur . . . . . .“

Den hovedryſten, hvormed Paganels forſlag [blev mødt, tillod ham ikke at fortſætte. Han brød derfor pludſelig af.

„Mr. Paganel,“ ſagde lady Helena derpaa, „hvis det blot dreiede ſig om en lyſtreiſe, vilde jeg ſvare Dem: vi reiſer ſammen til Oſtindien, og lord Glenarvan vilde ikke negte ſit ſamtykke hertil. Men det er „Duncan“s opgave at bringe nogle forladte ſkibbrudne paa Patagoniens kyſt hjem igjen til deres fædreland, og et ſligt menneſkekjærligt forehavende kan vi ikke uden videre lade fare . . . .“

Paa nogle ſaa minuter var den franſke reiſende bleven ſat ind i ſagernes ſtilling. Ogſaa han hørte med bevægelſe paa fortællingen om, hvorledes forſynet havde føiet det ſaa, at dokumenterne blev fundne, om kaptein Grants ſkjæbne og lady Helenas ædelmodige forſlag.

„Madame,“ ſagde han, „tillad mig uforbeholdent at udtale min beundring for Deres ophøiede handlemaade i denne ſag. Deres ſkib maa uden afbrydelſe fortſætte ſin reiſe; jeg vilde gjøre mig ſelv bitre bebreidelſer, om jeg ſkulde komme til at opholde det en eneſte dag.“

„Vil De ſlutte Dem til os og være med at opſøge kaptein Grant?“ ſpurgte lady Helena.

„Umuligt, madame. Jeg maa opfylde min pligt. Jeg maa forlade yachten ved førſte anløbsſted . . . .“

„Paa Madeira altſaa,“ ſagde John Mangles.

„Paa Madeira, godt. Da er jeg kun hundrede og otti mil fra Lisſabon og kan vente der til førſte dampſkibsleilighed.“

„Det ſkal ſke, ſom De ønſker, mr. Paganel,“ ſagde Glenarvan, „og jeg for min del er meget glad over at kunne byde Dem nogle dages gjæſtfrihed ombord paa mit ſkib. Jeg haaber, vort ſelſkab ikke vil falde Dem for langſomt!“

„Aa! Mylord!“ raabte den lærde, „jeg priſer mig lykkelig over at have taget feil paa en ſaa behagelig maade. Men det er dog en overordentlig komiſk ſituation at indſkibe ſig til Indien og ſaa reiſe til Amerika!“

Paganel maatte ſaaledes finde ſig i det uundgaaelige og ſe nogle dage af ſin tid ſpildt.

Han viſte ſig dog lige elſkværdig, munter og — diſtræt; han fortryllede damerne med ſit ypperlige humør, og endnu inden aften var han bleven ven med alle.

Paa hans opfordring viſte man ham det merkelige dokument.

Han ſtuderede det længe omhyggeligt, indtil de mindſte enkeltheder. Der ſyntes ham ingen anden udtydning mulig.

For Mary Grant og hendes broder viſte han den ſtørſte deltagelſe, og med ſit lyſe ſyn paa tingene trøſtede han dem og ſpaaede „Duncan" det heldigſte reſultat.

Sandelig, om han ikke havde havt andre pligter, havde han ſikkert med iver ſluttet ſig til de to børns venner og reiſt med for at opſøge den forſvundne kaptein.

Da han nu ogſaa fik høre, at lady Helena var en datter af William Tuffnel, kunde han ikke nokſom beundre hende. Han havde perſonlig kjendt hendes fader — en prægtig mand! De havde vexlet breve, da Tuffnel blev korreſponderende medlem af det geografiſke ſelſkab. Paganel havde ſelv preſenteret ham for hr. Malte-Brun. Hvilken ſtor fornøielſe var det ikke for ham at faa reiſe ſammen med en datter af William Tuffnel!

Tilſlut bad han lady Helena om at faa lov til at omfavne hende. Lady Helena tillod det, endſkjønt det maaſke var noget upasſende.

Ottende kapitel.

En kjæk mand mere ombord paa „Duncan“.

Imidlertid nærmede „Duncan“ ſig ækvator.

Den 31te auguſt fik man Madeira-øgruppen iſigte.

Overensſtemmende med ſit løfte tilbød Glenarvan ſin nye gjæſt at anløbe øen.

„Min kjære lord,“ ſvarte Paganel, „jeg vil tale med Dem uden omſvøb. Havde De, før jeg kom ombord, til henſigt at anløbe Madeira?“

„Nei,“ ſagde Glenarvan.

„Tillader De mig da at drage nytte af følgerne af min ulykſalige diſtraktion. Madeira er en almindelelig bekjendt ø. For en geograf frembyder den intet interesſant. Der er ſagt alt, hvad der kan ſiges om denne øgruppe; med henſyn til vinavlen, har den ovenikjøbet tabt i betydning. Vil De tænke Dem, der er næſten ingen vinavl mere paa Madeira. Vinhøſten, ſom i aaret 1813 anſloges til toogtyve tuſind piber [1]), var i aaret 1845 ſunket ned til to tuſind ſexhundrede og niogſexti, og for tiden beløber den ſig neppe til fem

---

[1]) En fuſtage paa 50 hl.

hundrede! Det er en ſørgelig kjendsgjerning. Hvis det er Dem ligegyldigt, om vi iſtedet anløber de Kanariſke øer . . . ."

„Saa anløber vi de Kanariſke øer," ſvarte Glenarvan, „de ligger netop i vor rute."

„Jeg ved det, min kjære lord. Der er tre grupper at ſtudere, ikke for at forglemme Teneriffapiggen, ſom jeg altid har ønſket at faa ſe. Ved denne leilighed kan det ſke. Medens jeg venter paa et ſkib, der kan føre mig til Europa, vil jeg beſtige dette berømte bjerg."

„Ganſke ſom De behager, min kjære Paganel," ſvarede lord Glenarvan, der ikke kunde bare ſig for at trække paa ſmilebaandet; thi de Kanariſke øer ligger ikke længere fra Madeira end knapt to hundrede og femti mil, en afſtand, der for en ſeiler ſom „Duncan" ikke ſpiller nogen ſtørre rolle.

Den 31te auguſt om eftermiddagen kl. 2 ſpadſerede John Mangles og Paganel paa dækket. Franſkmanden udſpurgte intereſſeret ſin ledſager om Chili; pludſelig afbrød kapteinen og pegte mod ſyd paa et punkt i horizonten.

„Mr. Paganel!" ſagde han.

„Kjære kaptein," ſvarte videnſkabsmanden.

„Ret engang blikket derhen. Ser De intet? . . ."

„Intet."

„De ſer ikke paa det rigtige punkt. Det er ikke i horizonten, men deroppe i ſkyerne."

„I ſkyerne?"

„Se nu, der lige over den yderſte ſpids af bougſprydet.“

„Jeg ſer intet.“

„De vil intet ſe. Hvorledes det nu end er, og om vi end er over firti mile borte, ſaa er Teneriffapiggen fuldkommen ſynlig over horizonten.“

„Det,“ ſagde Paganel i en foragtelig tone, „det ſkal altſaa være den berømte fjeldtop?“

„Javel.“

„Den ſer ikke meget høi ud.“

„Den rager alligevel elleve tuſind fod op over havfladen.“

„Den kan ikke maale ſig med Mont Blanc.“

„Det er nok muligt; men ſkulde De beſtige den, vil De maaſke finde den høi nok.“

„Beſtige den, kjære kaptein. Hvad ſkulde det tjene til; efterat baade Humboldt og Bonpland har været deroppe? Humboldt var et ſtort geni! Han har beſteget toppen og givet en beſkrivelſe, der intet lader tilbage at ønſke; han har paſſeret de fem zoner: vinſtokkens, laurbærtræets, granens, dvergfuruens og den helt ufrugtbare zone; han har endog ſat ſin fod paa keglens top og havde da ikke engang plads til at ſætte ſig ned. Deroppefra kunde han ſe i en omkreds ſaa ſtor ſom fjerdeparten af Spanien. Desuden har han aflagt et beſøg i vulkanens indre, og har paa en tid, da krateret var fuldſtændig udſlukket, ſteget ned til bunden. Hvad har jeg der at gjøre, efterat en ſaa ſtor mand har været der?“

„Det var dog ſkade," ſvarte John Mangles; „det vilde have hjulpet Dem til at fordrive tiden, mens De ventede paa et ſkib. Man kan ikke gjøre regning paa mange adſpredelſer paa Teneriffa."

„Men, kjære kaptein," ſagde Paganel, „er der intet anløbsſted paa de Kapverdiſke øer?"

„Jo viſt. Intet er lettere end at anløbe Villa Praia."

„Ikke at tale om en fordel, ſom jeg ikke vil undervurdere," ſagde Paganel, „nemlig den, at øerne ikke ligger langt fra Senegal, hvor jeg vil træffe paa landsmænd. Man fortæller rigtignok, at denne gruppe frembyder lidet af intereſſe, har en vild natur og et uſundt klima; men for en geograf har alt ſin intereſſe. Man maa lære at iagttage. Det forſtaar ikke mange; de reiſer omkring med ligeſaa liden forſtaaelſe ſom en øſters. Tror De kanſke, jeg er af den ſlags folk?"

„Aa, langt fra, mr. Paganel," ſvarte John Mangles; „jeg er overbeviſt om, at den geografiſke videnſkab vil bli beriget ved Deres ophold paa de Kapverdiſke øer. Vi maa anløbe dem for at tage ind kul. Der vil altſaa ikke bli nogen afbrydelſe i vor reiſe for Deres ſkyld."

Derpaa rettede han kurſen ſlig, at man paſſerede veſtenfor de Kanariſke øer og ſaaledes havde den berømte top paa venſtre haand. Den 2den ſeptember kl. 5 om morgenen paſſerede man Krebſens vendekreds.

Veiret havde nu ſlaaet om. Regntiden indtraadte med tung, fugtig luft, en tid, ſom er ubehagelig nok

for de reiſende, men meget nyttig for de indfødte. Sjøgangen hindrede passagererne i at opholde ſig paa dækket; til gjengjæld var underholdningen i den fælles kahyt ſaa meget mere belivet.

Den 3die ſeptember ſamlede Paganel ſin bagage og alle ſine pakkenellikker ſammen. „Duncan“ passerede nu den øde og ufrugtbare Saltø, og John Mangles ankrede op i bugten ved Villa Praia.

Det var et forfærdeligt veir, og bølgerne ſlog voldſomt mod klipperne; regnen faldt i ſtrømme, ſaa man næſten ikke kunde ſe byen. Lady Helena maatte opgive ſit ønſke om at komme iland. Indlosningen af kul foregik med det yderſte beſvær. Uveiret var ſelvfølgelig det almindelige ſamtaleemne ombord. Alle ytrede de ſin mening med undtagelſe af majoren, der gjerne med den ſtørſte ligegyldighed kunde have været tilſkuer til en almindelig overſvømmelſe.

Paganel gik hovedryſtende frem og tilbage.

„Det er en udtrykkelig kjendsgjerning,“ ſagde han bare.

„Elementerne har ganſke ſikkert ſammenſvoret ſig mod Dem,“ ſvarte Glenarvan.

„Men jeg ſkal dog meſtre dem.“

„De kan da ikke trodſe en ſlig regn.“

„Jeg for min perſonlige del klarer mig nok, madame. Men jeg er bekymret for bagagen og inſtrumenterne; de vil bli ødelagt.“

„Det er bare ilandbringelſen, der kan være grund til at frygte for,“ ſagde Glenarvan. „Er De førſt i byen, er De ikke ſaa ilde faren. Der er noget urenſligt, viſtnok, — aber og ſvin traſker omkring; men hvad bryr vel en reiſende ſig om ſligt? Desuden er det at haabe, at De inden en ſyv, otte maaneder kan indſkibe Dem til Europa."

„Syv—otte maaneder!" raabte Paganel.

„I det mindſte. I regntiden blir de Kapverdiſke øer ikke videre beſøgt. Men De kan jo derfor godt tage Dem noget nyttigt for i mellemtiden; øgruppen er endnu lidet kjendt, — for en mand i Deres ſtilling er der nok at gjøre."

„De kan udforſke elvene," ſagde lady Helena.

„Der er ingen, madame," ſvarte Paganel.

„Saa bækkene da?"

„De findes der heller ikke."

„Naa," ſagde majoren, „ſaa har De jo ſkogene."

„Forat der ſkal være ſkoge, maa der være trær; men der findes ingen trær."

„Et vakkert land," ſagde majoren.

„Trøſt Dem, min kjære Paganel," ſagde Glenarvan. „Fjelde er der da idetmindſte."

„Aa, de er uden betydning. Der intet mere at gjøre!"

„Intet mere at gjøre!" ſagde Glenarvan.

„Nei, — og ſlig gaar det mig beſtandig. Der er altid nogen, ſom har været der før og grundig udforſket alt."

„Da er De ſandelig meget at beklage," ſvarte lady Helena. „Hvad ſkal der da blive af Dem, mr. Paganel?"

Paganel taug en ſtund.

„De havde udentvil,“ ſagde Glenarvan, „gjort bedre i at gaa iland paa Madeira, tiltrods for at der ikke er nogen vin der mere!“

„Kjære Glenarvan,“ ſvarte Paganel, „hvad er det næſte ſted, De anløber?“

„Aa, ikke førend vi kommer til Concepcion.“

„For pokker, — jeg blir jo ført endnu længere bort fra Indien.“

„Tvertimod; ſaaſnart vi har Kap Horn bag os, kommer vi Deres ønſkers maal nærmere. Forreſten, vil man til Indien, er det vel ikke ſaa magtpaaliggende, om det blir Oſt- eller Veſtindien.“

„Hvad mener De, Mylord?“

„Man kan overalt gjøre ſig fortjent til den ſtore guldmedalje; der er endnu meget at opdage og udforſke, hvad enten det nu er i Kordillerne eller Tibets bjergkjæder.“

„Men Yarou-Dzangbo-Tchou's løb?“

„Den kan De bytte med Rio Colorado.“

„Aa, jeg tviler ikke paa, at det geografiſke ſelſkab paa min anſøgning ligeſaa gjerne havde ſendt mig til Patagonien ſom til Indien; men det har ikke været min tanke.“

„Fordi De altid er diſtræt.“

„Men, mr. Paganel, De kan jo ligeſaa godt følge med os,“ ſagde lady Helena paa ſin hjertevindende maade.

„Men mit opdrag, madame?“

„Jeg ſiger Dem jo, at vi kommer gjennem Magelhaens-ſtrædet,“ ſagde Glenarvan.

„De leder mig i friſtelſe, Mylord.“

„Betænk dog,“ udbrod lady Helena, „at en geograf kan være til uvurderlig ſtøtte for vort forehavende, og gives der vel noget ſkjønnere, end at videnſkaben ſtiller ſig i humanitetens tjeneſte?“

„Det er en vakker tanke, madame.“

„Tro De mig; lad blot tilfældet raade, eller ſnarere forſynet. Følg De vort exempel Forſynet har ſendt os et dokument, og vi er reiſt ud for at ſøge. De er ved en feiltagelſe kommen ombord i „Duncan“, — nu forlader De den ikke!“

„Hvad ſkal jeg ſige, mine kjære venner?“ ſvarte Paganel. „Vil det være Dem kjært, om jeg følger med?“

„Og, De, Paganel“, ſagde Glenarvan, „har ſelv den ſtørſte lyſt til at bli her, ikke ſandt?“

„Det ved Gud!“ raabte den lærde geograf; „men jeg har været bange for at ſynes for ubeſkeden!“

Niende kapitel.

Magelhaen-ſtrædet.

Der blev almindelig glæde ombord, da man fik høre Paganels beſlutning. Den unge Robert faldt om halſen paa den værdige ſekretær, ſom udbrød:

„En prægtig gut! Han ſkal jeg nok lære geografi.“

Da „Duncan“ nu var færdig med indtagelſen af kul, forlod den disſe triſte egne og pasſerede den 7de ſeptember ækvator.

Overreiſen havde hidtil foregaat under gunſtige betingelſer. Alle ombord nærede de bedſte forhaabninger, og ſandſynligheden for et heldigt reſultat ſteg for hver dag. Kapteinen var en af de meſt forhaabningsfulde ombord. Denne tillidsfuldhed havde ſin væſentligſte grund i, at han var beſjælet af ønſket om at ſe miſs Mary lykkelig og tilfreds. Han følte en ualmindelig deltagelſe for den unge pige, og denne følelſe ſkjulte han ſaa godt, at alle ombord i „Duncan“, med undtagelſe af ham ſelv og Mary Grant, mærkede den.

Den lærde geograf var maaſke det lykkeligſte menneſke paa den ſydlige halvkugle. Han tilbragte dagen med at ſtudere ſine karter, ſom han bredte ud paa bordene i forſamlingsværelſet og kom derved i kolliſion med mr. Olbinett, naar denne ſkulde dække bordet. Men Paganel havde alle paa ſin ſide med undtagelſe af majoren, der ingen interesſe havde for geografi, naar det var ſpiſetid.

Paganel havde hos ſtyrmanden faat fat paa nogle ſpanſke bøger, og han gav ſig nu med iver til at ſtudere Cervantes' ſprog, ſom han mente vilde komme vel med, naar han ſkulde til at foretage underſøgelſer i Chili. Samtidig forſømte han ikke at underviſe Robert i de egnes hiſtorie, ſom „Duncan“ pasſerede paa ſin reiſe.

Den 10de ſeptember befandt man ſig paa 5° 37' bredde og 31° 15' længde, da Glenarvan fik kundſkab om, hvad maaſke mange af de lærdeſte ikke ved. Paganel fortalte Amerikas hiſtorie og gik derved tilbage til Kriſtofer Kolumbus. Han ſluttede med at udtale, at den berømte genueſer var død uden at vide, at han havde opdaget en ny verden.

Tilhørerne ſkreg op, men Paganel blev ved ſin paaſtand.

„Det er ligeſaa ſikkert, ſom at vi er her ombord paa Duncan,“ fortſatte han. „Jeg vil ikke ſøge at forringe Kolumbus' berømmelſe, men kjendsgjerningen er der. I ſlutningen af det femtende aarhundrede var maalet rettet paa at lette ſamkvemmet med Indien. Dette var ogſaa Kolumbus' opgave. Paa ſine fire reiſer landede han paa forſkjellige ſteder af Amerikas øſtkyſt og antog disſe ſteder for dele af Kina og Japan, og han døde uden anelſe om tilværelſen af det ſtore faſtland, ſom han ikke engang ſkulde lade ſit navn i arv. Det var førſt hans efterfølgere, Ojeda, Pinzon, Vespuſio og flere, for hvem ſandheden gik op. Lidt efter lidt landede disſe reiſende paa ſtadig ſydligere liggende ſteder af øſtkyſten, indtil endelig den ſtore ſjøfarer Magelhaen i aaret 1519 med fem fartøier ſeilte langs Patagoniens kyſter og den 28de november naaede til det ſtille ocean. Ak! hvor maatte ikke hans hjerte banke, da han helt ud til horizonten ſaa et nyt hav funkle i ſolſkinnet!“

„Aa, mr. Paganel!“ raabte Robert Grant, „der ſkulde jeg have været med!“

„Jeg ogſaa, min lille ven; og jeg ſkulde ſandelig ikke have forſømt leiligheden, hvis himmelen havde ladet mig leve trehundrede aar tidligere!“

„Det vilde have været beklageligt for os,“ ſagde lady Helena; „thi da kunde De ikke have fortalt os alt dette.“

„Det kunde en anden have gjort i mit ſted, madame, og han vilde have tilføiet, at man kan takke brødrene Pizarro for opdagelſen af veſtkyſten. Disſe driſtige eventyrere har blandt mange andre byer ogſaa anlagt Concepcion, hvortil vi nu reiſer. Magelhaens og Pizarros opdagelſer ſker omtrent ſamtidig, og til ſtor tilfredsſtillelſe for den gamle verdens lærde viſer de amerikanſke kyſter ſig nu paa karterne.“

„Aa,“ ſagde Robert, „dermed havde ikke jeg ſlaaet mig til ro!“

„Hvorfor ikke det, min gut?“ ſpurgte lord Glenarvan.

„Fordi jeg dog vilde ha rede paa, hvad det var for et land, der laa udenfor Magelhaen-ſtrædet.“

„Bravo, min ven,“ ſvarte Paganel; „jeg ſkulde nok ogſaa gjerne villet vide, om faſtlandet ſtrakte ſig helt til polen, eller om der var aabent hav, ſom Drake, Deres landsmand, mylord, formodede. Der beſtod dengang et hollandſk kompani, ſom beherſkede handelen gjennem Magelhaen-ſtrædet. Da der endnu ikke var opdaget nogen anden ſjøvei at komme til Indien paa, og for at bekjæmpe det derved opſtaaede monopol, var det, at en vis Iſaak Lemaire ſendte ſin nevø, Jakob

Lemaire, og en ſkipper fra Horn ved navn Schouten ud for at opdage en anden vei. Næſten 100 aar efter Magelhaen, i juni 1615, opdagede disſe driſtige ſjøfarere Lemaire-ſtrædet mellem Ildlandet og Statenland, og den 12te februar 1616 ſeilte de rundt det berømte Kap Horn, ſom med mere ret end Kap det Gode Haab fortjener navnet „Stormenes Forbjerg“.“

* * *

Imidlertid fulgte „Duncan“ ſamme rute, ſom Veſpucio og Magelhaen i ſin tid havde tilbagelagt. Den 16de ſeptember pasſeredes Stenbukkens vendekreds, og nu ſtyrede „Duncan“ lige mod indløbet til det berømte ſtræde. Patogoniens kyſter viſte ſig lidt efter lidt ſom neppe ſynlige ſtriber i horizonten; man var endnu over ti mile tilhavs, og Paganels kikkert kunde blot give ham et høiſt utilſtrækkeligt begreb om disſe egne.

Den 25de ſeptember befandt „Duncan“ ſig paa høiden af Magelhaen-ſtrædet. De dampſkibe, ſom ſkal til Stillehavet, foretrækker ialmindelighed denne vei fremfor at reiſe rundt det af orkaner og ſtorme ſtadig hjemſøgte Kap Horn. Strædet er nøiagtig 3760 kilometer langt, er tilſtrækkeligt dybt for endog de ſtørſte fartøier og har mange let tilgjængelige landingspladſe.

I begyndelſen er kyſterne lave og ſandede, ſenere blir de mere klippefulde. Paganel vilde ikke miſte et øieblik, men blev ſtandhaftig paa dækket, trodſende ſolſtraalerne, for at beundre det ſkiftende ſceneri. Paa de nordlige kyſter ſaa man ikke ſpor af menneſker; kun paa Ildlandets tørre klipper ſkimtedes nogle kummerlige ſkikkelſer.

Paganel maatte ſaaledes renoncere paa at faa ſe patagoniere, hvorover han til ſine reiſefællers ſtore moro var meget ærgerlig.

„Et Patagonien uden patagoniere er intet Patagonien mere!"

„Taalmodighed, min kjære geograf," ſvarte Glenarvan, „vi kommer nok endnu til at ſe patagoniere."

„Det er jeg ikke ſaa ſikker paa."

„Men der maa da findes nogle," ſagde lady Helena.

„Det tviler jeg ſterkt paa."

„Man har da ikke givet nogle indbildte væſener navnet patagoniere, der jo betyder „Storfod" ?"

„Aa, navnet gjør intet til ſagen," ſvarte Paganel, „thi for at ſige ſandheden, ſaa ved man ſlet ikke, hvad de heder. Medens Magelhaen kaldte de indfødte i disſe egne for patagoniere, kalder ildlænderne dem for tiremener, chilenſerne for caucalhues, og ſelv kalder de ſig inaker! Det er ſandelig ikke ſaa ſaa ligetil at vide, om et folk med ſaa mange benævnelſer virkelig exiſterer."

„Det kan gjerne indrømmes," ſagde Glenarvan; „men jeg tænker, at ſelv om ikke navnet patagonier ſtaar faſt, ſaa er der idetmindſte ingen tvivl om deres høie væxt!"

„At de er ualmindelig høie, kan jeg ikke medgive," ſvarte Paganel.

„De er ſtore," ſagde Glenarvan.

„Det ved jeg ikke."

„Smaa?" ſpurgte lady Helena.

„Det kan ingen paaſtaa."

„Altſaa er de af middelsvæxt?" ſagde Max Nabbs for at bringe enighed tilveie.

„Det ved jeg ligeſaalidt."

„Det var et ſterkt ſtykke," raabte Glenarvan; „de reiſende, ſom ſaa dem . . . . . ."

„De reiſende, ſom har ſet dem," ſvarte geografen, „ſtemmer paa ingen maade overens med hinanden. Magelhaen ſagde, at han rak dem neppe til bælteſtedet!"

„Ja, ja!"

„Ja, men Drake paaſtod, at englænderne var høiere end den høieſte patagonier!"

„Ja, — englænderne; det er muligt," ſvarte majoren foragtelig.

„Hawkins gjorde dem til kjæmper," fortſatte Paganel, „og Lemaire og Schouten ſagde, de var ſine elleve fod høie. Andre igjen har fundet ud, at de gjennemſnitlig var fem fod og fire tommer høie."

„Men hvad er da det rigtige?" ſpurgte lady Helena.

„Det rigtige, madame," ſvarte Paganel, „ſkal jeg ſige Dem, beſtaar deri: Patagonierne har korte ben, men en lang overkrop. Derfor kan man ſige, at disſe folk er ſex fod høie, naar de ſidder, men kun fem, naar de ſtaar."

„Bravo, min kjære Paganel," raabte Glenarvan. „Det var udmærket ſagt."

„Det vil da ſige," vedblev geografen, „hvis de overhovedet exiſterer. Men det er ligemeget, — Magelhaen-ſtrædet er henrivende ogſaa uden patagoniere!"

* * *

Fra kloſteret Punta Arena, ſom ligger ſytti mile fra Kap Gregory, ſaa man et øieblik mellem trærne Chilis flag. „Duncan" fortſatte ſin reiſe; ſnart paſſerede man imponerende granitmasſer, der dels dækkedes af evige ſnebræer, og hvis toppe ſkjultes af ſkylaget, ſnart viſte der ſig aabne ſletter eller enorme ſkogſtrækninger. Natten fulgte paa efter en lang dæmring; himlen blev beſaaet med en utallig vrimmel af ſtjerner, og Sydkorſet betegnede for ſjømandens øie retningen mod ſydpolen. Hiſt henne kunne man ſkimte nogle ruiner, de ſørgelige reſter af en opgivet koloni, hvis navn evig vil proteſtere mod disſe kyſters frugtbarhed og ſkogenes rigdom paa vildt. „Duncan" paſſerede Port-Famine.

Til dette ſted kom i aaret 1581 ſpanieren Sarmiento med 400 flygtninge for at nedſætte ſig.

Han grundlagde byen Sanct Philip; en yderſt ſtreng kulde rev en ſtor del af koloniſterne bort, hungersnøden fuldførte, hvad kulden havde ſparet, og i aaret 1587 fandt Cavendiſh den ſidſte af de 400 ulykkelige.

Cap Forward paſſeredes. Her ender egentlig det amerikanſke faſtland, thi Kap Horn er kun en i havet udløbende klippe paa den ſexogfemtiende breddegrad.

Fra dette punkt ſmalner ſtrædet af mellem halvøen Braunſchweig og Deſolation Island (ɔ: trøſtesløshedens ø). Ved Kap Tamar blir ſtrædet atter bredere, og yachten kunde igjen gaa for fuld fart.

Endelig,! efter ſexogtredive timers reiſe fra indſeilingen til ſtrædet, faar man klipperne ved Kap Pilares, den yderſte ſpids af Deſolation Island, iſigte. Et umaadeligt aabent hav udbreder ſig funklende for beſkueren, og Jakob Pagánel hilſer det med en begeiſtret haandbevægelſe.

Tiende kapitel.

Den ſyvogtrediöte breddegrad.

Otte dage efter ankom „Duncan" til Talcàhuano Bay. Veiret var ſtraalende. I dette land er himlen i tiden fra november til marts aldeles ſkyfri, og der blæſer en ſtadig ſøndenvind langs disſe af Andesbjergkjæden beſkyttede kyſter.

Paa lord Glenarvans ønſke var „Duncan" ſeilet ſaa nær ind til kyſten ſom muligt; maaſke kunde et tabt ſtykke tømmer eller et af menneſkehænder forarbeidet bræt lede de reiſende paa ſpor efter de ſkibbrudne. Men man opdagede intet, — yachten fortſatte videre og kaſtede anker i Talcahuanos havn, 42 dage efterat den havde forlade Clyde.

Glenarvan, ledſaget af Paganel, roede ſtraks iland. Den lærde geograf vilde benytte leiligheden til at faa anvendelſe for ſit med ſaa megen alvor ſtuderede ſpanſk; men til hans ſtore forbauſelſe forſtod man ikke et ord.

„Det er akcentens ſkyld,“ ſagde han.

„Lad os gaa til toldboden,“ ſvarte Glenarvan.

Her fik han ved hjælp af nogle engelſke ord, ſom han ledſagede med mimiſke bevægelſer, vide, at den britiſke konſul boede i Concepcion, kun en times vei borte.

Glenarvan fik tag i to raſke heſte, og ſtraks efter red han og Paganel ind gjennem porten til denne ſtore by, ſom kan takke Valdivia, Pizarros tapre ledſager, ſin oprindelſe.

Hvor var det ikke gaaet tilbage med dens tidligere glans! Gjentagende plyndret af de indfødte, ſtukket i brand i 1819, fuldt af ruiner, med mure endnu ſværtede af de herjende flammer, forlængſt ſtillet i ſkyggen af Talcahuano, talte den nu neppe 8000 indbyggere. I gaderne voxede græsſet frodigt; der var ingen handel, ingen virkſomhed; fra balkonerne kunde man høre mandolinen, og ud gjennem vinduernes jalouſier klang ſmægtende ſange; — den gamle krigerſtad var bleven en by af kvinder og børn.

Glenarvan begav ſig ſtraks til Hendes britiſke majeſtæts konſul, J. R. Bentock, Eſq. Han blev yderſt forekommende modtaget, og da konſulen havde hørt kaptein Grants hiſtorie, lovede han lorden at lade anſtille efterforſkninger langs kyſten.

Da Glenarvan ſpurgte, om man havde hørt noget om „Britannia“s ſtranding under den 37te breddegrad. paa kyſten af Chili eller Araucanien, ſvarte konſulen benegtende. Hverken han eller nogen af de andre nationers repræſentanter havde erholdt nogen efterretning herom.

Glenarvan tabte dog ikke modet.

Han reiſte tilbage til Talcahuano, ſendte agenter ud langs kyſten og ſparede hverken paa penge eller møie.

Forgjæves.

De hos kyſtboerne anſtillede underſøgelſer førte ikke til noget reſultat. Man maatte ſlutte ſig til den antagelſe, at der efter forliſet ikke var blevet ſpor tilbage af „Britannia“.

Glenarvan gjorde derpaa ſine reiſefæller bekjendt hermed. Mary Grant og hendes broder kunde ikke ſkjule ſin ſmerte.

Det var den ſextende dag efter „Duncans“ ankomſt til Talcahuano

Paſſagererne var forſamlet i den ſtore kahyt.

Lady Helena trøſtede, ikke med ord – hvad kunde de vel have hjulpet? –– men ved ſin ømhed de to børn.

Jakob Paganel havde atter taget frem dokumentet og betragtede det nu med dyb opmærkſomhed, ſom vilde han fravriſte det nye hemmeligheder.

I en hel time havde han holdt paa hermed, da lord Glenarvan ſagde til ham:

„Paganal! Jeg appellerer til Deres ſkarpſindighed. Er vor udtydning af dette dokument maaſke feilagtig? Er meningen med disſe ord klar nok?"

Paganel ſvarte ikke, men blev ſtaaende i dybe tanker.

„Tar vi maaſke ikke feil med henſyn til den formodede ſkueplads for kataſtrofen?" vedblev Glenarvan. „Springer ikke af ſig ſelv navnet Patagonien i øinene?"

Paganal taug fremdeles.

„Og beſtyrker ikke ordet indianer yderligere vor antagelſe?" ſagde Glenarvan.

„Udentvivl," ſvarte Max Nabbs.

„Og er det endvidere ikke klart, at de ſkibbrudne, da de ſkrev disſe linjer, antog, at de vilde blive tat til fanger af indianerne?"

„Lad os ſtanſe engang ved dette punkt," ſagde Paganel endelig. „Omend deres øvrige ſlutninger forekommer mig rigtige, ſaa ſynes den ſidſte idetmindſte ikke helt begrundet."

„Hvad mener De dermed?" ſpurgte lady Helana, medens alle blikke rettede ſig mod geografen.

„Jeg mener," ſvarte Paganel, „at kaptein Grant, allerede da han ſkrev brevet, var indianernes fange, og dokumentet tillader ingen tvivl herom."

„Udtal Dem nærmere, min herre," ſagde miſs Grant.

„Det er meget let, kjære Mary; iſtedetfor at læſe: vilde blive taget tilfange, læſer vi: er fangne, og alt blir klart."

„Men det er umuligt,“ ſvarte Glenarvan.

„Umuligt! Hvorfor?“ ſpurgte Paganel ſmilende.

„Fordi flaſken kun kan være kaſtet overbord i det øieblik, forliſet ſkede. Angivelſen af længde og bredde paſſer ogſaa kun paa ſtedet for et forlis.“

„Deri ſer jeg intet bevis,“ ſvarte Paganel ivrig, „og jeg indſer ikke, hvorfor ikke de ſkibbrudne, efterat de af indianere er bleven ført til det indre af landet, ſkulde have ſøgt ved hjælp af denne flaſke at bringe ſtedet for ſit fangenſkab til udenverdenens kundſkab.“

„Simpelthen fordi, min kjære Paganel, at man, for at kunne kaſte en flaſke i ſjøen, jo maa have ſjøen ved haanden.“

„Eller i mangel deraf floder, ſom kan føre en ſlig budbringer ud i aabent hav!“ ſvarte Paganel.

I alles anſigter læſtes forbauſelſe ovenpaa dette ſvar, ſom jo var aldeles ſlaaende.

Paa de ſtraalende blikke kunde Paganel forſtaa, at han havde ſkabt et nyt haab.

Lady Helena greb førſt ordet:

„Hvilken ide!“ raabte hun.

„Ovenikjøbet en god ide!“ føiede geografen trosſkyldig til.

„Hvad raader De os til?“ ſpurgte Glenarvan.

„Mit raad gaar ud paa, at vi ſkal følge den 37te breddegrad fra det punkt, hvor den berører den øſtamerikanſke kyſt, og helt til Atlanterhavet, og ikke fjerne os fra den mere end høiſt en halv grad. Kanſke vi

da langs denne rute kan opdage et eller andet ſpor efter de ulykkelige."

„Det er dog en ſvag udſigt!" ſagde majoren.

„Den være ſaa ſvag den være vil," ſvarte Paganel, „vi tør dog ikke lade den ud af betragtning Et blik paa kartet viſer os, at der ikke er nogen mangel paa elve og vasdrag, ſom kunde ført flaſken ud tilhavs. Og hvis vore venner henſlæber ſit liv i fangenſkab et eller andet ſted derude og haaber paa befrielſe, ſkulde vi da ſkuffe dem i dette haab? Er De ikke enig med mig i, at vi maa opbyde alt for at frelſe dem?"

Disſe ord forfeilede ikke ſin virkning; alle reiſte ſig og trykkede Paganels haand.

„Ja! Min fader er der!" raabte Robert Grant, og hans øine ſyntes at ville ſluge kartet, ſom laa udbredt paa bordet.

„Hvor han nu end kan være," ſagde Glenarvan, „ſaa ſkal vi nok vide at finde ham igjen, min gut! Vi vil ufortøvet ſlaa ind paa den af Paganel foreſlaaede vei."

„Meget godt!" ſagde John Mangles. „Men en ſaadan reiſe tversover det amerikanſke faſtland vil vel frembyde ſine vanſkeligheder?"

„Hverken vanſkeligheder eller farer," forſikrede Paganel. „Allerede mange før os har med held foretaget denne udflugt Forøvrigt er klimaet ypperligt; det er jo paa ſamme breddegrad ſom Spanien og Grækenland paa den nordlige halvkugle."

„De tror altſaa, mr. Paganel, at hvis de ulykkelige er faldt i indianernes hænder, har man dog ſkaanet deres liv?" ſpurgte lady Helena.

„Om jeg tror, madame! Indianerne er aldeles ingen menneſkeædere. En af mine landsmænd har i tre aar været holdt fangen af pampasindianerne. Han led meget og blev adſkillig mishandlet, men udholdt prøvelſen."

„Der er ikke mere at nøle efter," ſagde Glenarvan, „vi maa ufortøvet reiſe. Hvilken vei ſkal vi tage?"

„Aa, en let og behagelig," ſvarte Paganel. „I begyndelſen er terrænet noget klippefuldt, men paa øſtſiden af Anderne ligger landſkabet foran en ſom en aaben ſlette"

„Lad os ſe paa kartet," ſagde majoren.

„Se her, min kjære Mac Nabbs. Her ender den 37te breddegrad paa Chilis kyſt ved Carnero-bugten. Vi reiſer ſaa til Araucaniens hovedſtad gjennem Antuco-paſſet over Kordillerne; der ſkraaner veien jevnt nedover, vi ſætter over Neuquem og Colorado og naar ind i Pampas. Da er vi allerede paa grænſen af Buenos Ayres' gebet. Vi paſſerer fjeldtoppen Sierra Tandil og forſætter vore efterforſkninger ligetil Medano ved Atlanterhavet. Det er altſaa en ſnorlige vei, mine venner, ſom vi magelig kan tilbagelægge paa tredive dage, og vi naar øſtkyſten ſamtidig med „Duncan", ſaafremt ikke modvind ſinker dens reiſe."

„Altſaa ſkal „Duncan" krydſe imellem Kap Corrientes og Kap Sanct-Anton?" ſpurgte John Mangles.

„Rigtig."

„Og hvilke perſoner ſkal deltage i toget?“ ſpurgte Glenarvan.

„Det bør være ſaa faa ſom muligt. Det dreier ſig jo ikke om at føre krig med indianerne, men kun om at lære kaptein Grants ſtilling at kjende. Jeg tror, at lord Glenarvan, vor ſelvſkrevne leder, majoren, Deres tjener Paganel . . . . .“

„Og jeg!“ raabte den unge Grant.

„Robert! Robert!“ ſagde Mary.

„Ja, hvorfor ikke?“ ſvarte Paganel. „Reiſer uddanner ungdommen; — altſaa vi fire ſamt tre af „Duncan“s matroſer . . .“

„Men,“ ſagde John Mangles, „Deres herlighed tager ikke mig i betragtning?“

„Min kjære ven,“ ſvarte Glenarvan, „hvad der er os det dyreſte i verden, blir ombord. I hvis varetægt ſkulde vel disſe pasſagerer bedre være, end i deres hengivne kapteins?“

„Vi kan altſaa ikke ledſage eder?“ ſpurgte lady Helena bedrøvet.

„Kjære Helena,“ ſvarte Glenarvan, „reiſen er ſnart gjort, vor adſkillelſe vil ikke vare ſaa længe, og . . .“

„Ja, kjære, jeg forſtaar,“ ſvarte Helena, — „reis kun, og Gud give, I maa have lykken med eder!“

„Forøvrigt kan man ſlet ikke kalde det for nogen reiſe,“ ſagde Paganel.

„Hvad da?“ ſpurgte lady Helena.

„En udflugt, intet andet.“

Hermed ſluttede ſamtalen.

Forberedelſerne begyndte ſamme dag. Det blev beſtemt at holde toget hemmeligt for ikke at forurolige indianerne.

Afreiſen faſtſattes til den 14de oktober. Alle matroſerne ønſkede at være med, og lord Glenarvan lod derfor dette ſpørgsmaal afgjøre ved lodtrækning. Den næſtkommanderende Tom Auſtin, en kraftig kar ved navn Wilſon ſamt Mulrady, der gjerne kunde tage det op med Londons førſte boxere, blev de heldige.

Paa den faſtſatte dag var alt klart. John Mangles kappedes med Glenarvan om at komme affted ſamtidig for om muligt at naa øſtkyſten førend ſin herre.

Passagererne var forſamlet i den ſtore ſalon. Glenarvan, Mac Nabbs, Robert Grant, Tom Auſtin, Wilſon og Mulrady, alle bevæbnet med revolvere og bøsſer, gjorde ſig klar til at forlade ſkibet. Fører og muldyr ventede paa dem iland.

„Nu er det tid,“ ſagde lorden endelig.

„Saa reis med Gud,“ ſvarte lady Helena og ſøgte at bekjæmpe ſin bevægelſe.

Lord Glenarvan trykkede hende ind til ſig, og Robert omfavnede ſin ſøſter.

Da de ſtod paa kaien, tilraabte lady Helena dem endnu et: „Gud beſkytte eder!“

„Vær kun tillidsfuld, min kjære,“ ſvarte Glenarvan; „han vil ikke lade os i ſtikken.“

„Forover!“ raabte John Mangles til Maſkiniſten.

„Affted!“ ſagde lord Glenarvan

Og ſamtidig ſom de reiſende red bort langs ſtranden, ſtak „Duncan" for fuld fart tilſjøs.

Ellevte kapitel.

Jordſkjælvet. — Robert ſavnes.

Lord Glenarvan havde taget med ſig paa reiſen en muldyrdriver, ſom hed Catapaz, to indfødte mænd og tolvaars gut. Catapaz ſkulde være fører og de andre paſſe paa bagagen.

Hele følget havde ladet ſig iføre chileniſk dragt, og navnlig tog Paganel ſig maleriſk ud i ſit koſtyme.

Det var godt veir, og allerede den førſte dags aften var man naaet et godt ſtykke paa vei. Den næſte dag fortſattes reiſen i den bedſte ſtemning, omend ikke ruten endnu frembød noget ſærdeles intereſſant. Førſt naar man var naaet over paa den anden ſide af Kordillerne, kunde efterforſkningerne efter den forſvundne kaptein begynde.

Heller ikke havde reiſen hidtil frembudt vanſkeligheder. nu befandt man ſig ved begyndelſen til den ſtore bjergkjæde, og man maatte være forberedt paa anſtrengende dagsmarſcher.

Førſt gjaldt det at faa paa det rene, hvilket pas man ſkulde gaa igjennem. Paganel foreſlog Antucopaſſet.

„Kjender De dette pas?“ ſpurgte Glenarvan føreren.

„Ja, mylord, — men det er vanſkeligt at komme igjennem; „det er kun de indfødte hyrder, der benytter den vei.“

„Hvor de kan komme frem, maa vi ogſaa kunne,“ ſvarte Glenarvan. „Jeg tror, mine venner, vi gaar gjennem Antuco-paſſet; det er den korteſte vei for os.“

Og ſaa blev det.

Man brød op og kom ind i Leijasdalen mellem vældige kalkſtensmaſſer. Veien fører umærkelig opad. Klokken et om natten paſſerede man Fort Ballenare, der ligger paa en høi klippeſpids. Nu blev veien ſteilere og mere og mere ſtenet, tildels livsfarlig; hvert øieblik ſtødte man paa forfærdelige afgrunde, ſaa man maatte gaa en for en og kun yderſt langſomt.

Efterhaanden begyndte man at ſpore vulkanen Antucos nærhed paa nogle ruſtfarvede lavaſtriber, hvoraf gule kryſtaller ſtak frem i form af ſpidſe naale. Klipperne taarnede ſig opover hinanden, tilſyneladende trodſende alle ligevægtens love og truende hvert øieblik med at ſtyrte ned.

Under disſe omſtændigheder var det vanſkeligt at finde vei; de hyppige jordſkjælv havde forandret landſkabets karakter og udſlettet kjendemerkerne.

Føreren gik en hel time videre paa lykke og fromme. Endelig ſaa han ſig nødt til at ſtanſe. Man befandt ſig inde i en trang dalſænkning, hvis udgang var lukket af en ſteil klippevæg.

Catapaz lagde armene overkors og ventede paa de andre.

Lorden kom ſnart hen til ham.

„Har De taget feil af veien?" ſpurgte han.

„Nei, mylord."

„Men vi er ikke i Antucopasſet?"

„Jo vi er der netop."

„Tager De ikke feil?"

„Nei. Jeg ſer tydelig reſterne af et baal, ſom indianerne har gjort op der borte, og her er ſpor af faarehjorder."

„Naa, ſaa har man da kunnet gaa denne vei."

„Ja, men nu kan man ikke mere gaa den. Der har nylig fundet et jordſkjælv ſted, ſom umuliggjør videre fremtrængen."

„For muldyr viſtnok," bemerkede majoren, „men ikke for menneſker."

„Det faar bli Deres ſag," ſvarte Catapaz. „Jeg har gjort, hvad der ſtaar i min magt. Jeg er beredt til, om De ønſker det, at vende om og ſlaa ind paa en anden vei"

„Og hvorlænge vil det vare?"

„Tre dage idetmindſte."

Glenarvan vendte ſig til ſine ledſagere og ſagde:

„Vil De, at vi fortſætter her?"

„Vi følger Dem, mylord," ſvarte Tom Auſtin.

„Lad os kun drage videre," ſagde Paganel. „Paa den anden ſide af denne klippevæg naar vi atter ind paa den rigtige vei, og jeg paatager mig at føre os alle ned ad bjerget ligeſaa godt ſom nogen indfødt fører."

„Saa videre da," ſagde Glenarvan og gjorde op ſin regning med Catapaz og hans tre ledſagere. Vaaben og andre reiſeeffekter blev fordelt mellem de ſyv reiſekamerater.

Over ſkrænten tilvenſtre opdagede man en ſteil ſti, og efter to timers beſværligheder og omveie befandt Glenarvan og hans ledſagere ſig atter paa Antucoveien.

Man var nu næſten naaet op til Kordillernes øverſte kam, men der fandtes ikke ſpor af banet vei eller ſti. Alt var blevet vendt op og ned paa ved det ſidſte jordſkjælv.

Paganel blev nok lidt overraſket, da han merkede, veien ikke var ſaa let at finde. Heldigvis var baade veiret og og aarstiden gunſtig, og man fortſatte trøſtig at klatre opad de næſten utilgjængelige høideplateauer. Her kom Wilſons og Mulradys ſtyrke til god nytte, iſær hvor det gjaldt at komme over de dybe kløfter og man maatte benytte hinandens ſkuldre til trappetrin.

Efter utallige gjenvordigheder var de uforfærdede folk nu naaet op i gletſcher-regionen. Det havde taget godt paa kræfterne, og den unge Robert var aldeles udmattet. Med ægte franſk utaalmodighed vilde Paganel dog ikke give tabt, og Mulrady tilbød ſig da at bære gutten.

Imidlertid ſteg man videre i øſtlig retning og ſøgte at naa bjergets yderſte høider. Det var to forfærdelige timer. Luften blev for hvert ſkridt tyndere og

foraarſagede en ſmertelig klemmen for bryſtet. For at holde blodomløbet vedlige maatte man aande hyppigere; men alligevel begyndte blodet at trænge ſig frem paa læber og tandkjød.

Trods disſe modige mænds uſædvanlige viljeſtyrke, blev ſelv den ſtærkeſte tilſlut ſvag, og den tiltagende ſvimmelhed gjorde det af med ſaavel de fyſiſke ſom de moralſke kræfter.

Glenarvan kaſtede et blik udover det umaadelige ſnedække med dets alt gjennemisnende kulde, nær ved at fortvile over ikke at kunne finde et tilflugtsſted for natten.

Da ſtandſede pludſelig majoren og ſagde med den roligſte mine:

„En hytte.“

* * *

Enhver anden end Mac Nabbs vilde være gaaet forbi denne hytte uden at ane dens exiſtens; kun ved en hævning af ſnedækket ſkilte den ſig næſten umerkeligt ud fra omgivelſerne.

Efter en halv times arbeide havde Wilſon og Mulrady gjort indgangen til hytten fri, og den lille ſkare trængte ſig derind.

Ti perſoner kunde let faa plads derinde, og ſkjønt væggene ikke var ganſke vandtætte, beſkyttede de dog nogenlunde mod kulden. Forøvrigt fandtes der ogſaa en ſkorſten, hvor man let kunde gjøre op ild.

„Dette er jo natteły godt nok,“ ſagde Glenarvan, „ſelv om det juſt ikke hører til de bekvemmeſte.“

„Ei, ei!“ ſvarte Paganel; „det er jo et helt palads. Her kan vi have det rigtig godt.“

„Iſærdeleshed hvis vi kunde faa tændt op en ordentlig ild,“ ſagde Tom Auſtin; „for øieblikket vilde jeg for min part ſætte mere pris paa en favn brænde end det lækreſte ſtykke vildt.“

„Ja, ja, Tom,“ ſvarte Paganel, „ſaa faar vi ſe at faa fat paa noget.“

„Her, paa toppen af Kordillerne!“ raabte Mulrady, og ryſtede paa hovedet.

„Har man indrettet en ſkorſten her,“ ſagde majoren „ſaa er det vel ſandſynligt, at her maa findes noget at brænde.“

„Min ven majoren har ret,“ ſagde Glenarvan. „Gjør I kun alt iſtand til aftensmaden, ſaa ſkal nok jeg ſørge for brændſel.“

Glenarvan, Paganel og Wilſon forlod hytten. Klokken var ſex om aftenen; det var ſtille veir og meget koldt. Solen kaſtede netop ſine ſidſte ſtraaler paa klippeſpidſerne, og det begyndte ſaa ſmaat at mørkne.

Paganel fandt ved hjælp af ſit barometer, at de nu befandt ſig i en høide over havet af 11,700 fod. Man var altſaa kun 910 meter lavere nede end toppen af Mont Blanc.

Da Glenarvan og Paganel havde naaet op paa en porfyrhøi, ſaa de ſig omkring til alle ſider. De befandt ſig paa en af Kordillernes ſnetoppe, der beherſker et ſladerum af firti kvadratmile. I det fjerne laa lange rækker af ſønderſlaaede klippeblokke, ſom var bleven ført derhen af af gletſcheriſen. Koloradodalen laa badet i den nedgaaende ſols ſidſte ſtraaler og udviſkedes mere og mere for blikket i den tiltagende dunkelhed. Mod nord tabte en række af fjeldtoppe ſig i en bølgeformet linje.

For beſkuerne viſte der ſig i ſydlig retning et pragtfuldt ſyn, ſom tiltog, jo mere natten faldt paa.

Det var vulkanen Antuco, der laa i en afſtand af to mile, ſom havde aabnet ſit krater.

Der hørtes en vældig larm, og vulkanen udſpyede glødende røg, blandet med ſtrømme af røde flammer. En hagl af glødende ſtene, røde dampſkyer og lavaketter dannede funklende ſtriber mod himlen. Efterhvert ſom ſolen forſvandt i horiſonten, traadte vulkanen frem i al ſin vældige, ſtedſe voxende glans og lagde et uhyggeligt ſkjær over landſkabet i en vid omkreds.

Men der var ikke tid til at dvæle længe ved dette pragtfulde ſkue; man maatte ſørge for det øieblikkelige behov. Til alt held var klipperne bedækket med tørre rødder af en plante, der kaldes „llaretta“, og ſom kunde tjene ſom ganſke godt brændſelsmateriale. Man bragte med ſig en god portion heraf til hytten, baalet flammede op, og ſnart ſlugte enhver med behag den dampende kaffe. Paganel kunde ikke like det preſerverede kjød, men ønſkede lammeſteg; majoren bebreidede ham hans utilfredshed.

I dette øieblik hørte man i det fjerne en dump ſtøi;

det lod ikke til at være ſkriget fra et enkelt dyr, men ſnarere forvirrede lyde fra en ſig hurtig nærmende, ophidſet hjord.

Paganel gjættede paa, at lykken ſtod ham bi og nok vilde ſende ham en lækkerbiſken til maaltidet. Men Glenarvan forklarede, at de firføddede dyr aldrig befandt ſig ſaa høit oppe.

„Men hvorfra ſkriver larmen ſig da?“ ſpurgte Tom Auſtin. „Hør, den kommer nærmere!“

„En lavine kanſke,“ ſagde Mulrady.

„Umuligt! Det er virkelig levende dyr,“ ſvarte Paganel.

„Det faar vi ſnart ſe,“ ſagde Glenarnan.

„Og med bøsſen i haanden,“ tilføiede majoren.

De ſkyndte ſig alle ud af hytten. Det var bleven mørk nat, men ſtjerneklart. De høie klippetoppe havde i mørket antaget fantaſtiſke ſkikkelſer.

Hylet — et hyl fra opſkræmte dyr, gjentog ſig.

Hvad var det?

Pludſelig viſte det ſig ſom en raſende lavine, en lavine af levende, af ſkræk ophidſede ſkabninger. Hele ſletten ſyntes at være i uſtanſelig bevægelſe. Det var hundreder, tuſinder af dyr, ſom udſendte en bedøvende larm.

Glenarvan, Mac Nabbs, Robert, Auſtin og de to matroſer havde neppe faaet tid til at kaſte ſig ned paa jorden, førend den raſende hob pasſerede dem nogle faa ſkridt borte. Paganel, der var bleven ſtaaende for at ſe bedre, blev ubarmhjertig reven omkuld.

I dette øieblik lød et ſkud.

Det var majoren, ſom havde fyret paa lykke og fromme. Det forekom ham, ſom om et dyr ſtyrtede om nogle faa meter borte, medens den opſkræmte hob fortſatte ſit vilde løb og forſvandt bag de af gjenſkinnet fra vulkanen belyſte klippeſkrænter.

„Ah! der har jeg dem,“ ſagde en ſtemme — det var Paganels.

„Hvad har De?“ ſpurgte Glenarvan.

„Mine briller ſelvfølgelig!“

„De er vel ikke ſaaret?“

„Nei, men jeg er blevet traakket paa.“

„Af hvem da?“ ſpurgte majoren, ſom kom ſlæbende med det af ham ſkudte dyr.

Da Paganel ſaa det, raabte han:

„Det er en guanaco!“

„Hvad er det for ſlags dyr?“ ſpurgte Glenarvan.

„Man kan ſpiſe det,“ ſvarte Paganel tørt. „Saa ſkulde vi da alligevel faa ſteg tilkvelds.“

Nogle minutter efter gjorde man ſig tilgode med det fangne vildt, og efter at have paſſiaret en ſtund om dagens begivenheder, ſøgte enhver den hvile, ſom ſaa inderlig vel kunde trænges.

Men Glenarvan ſov ikke. En hemmelig uro holdt ham vaagen. Uvilkaarlig dvælede hans tanker ved de flygtende dyr og deres uforklarlige ſkræk. Det var, ſom anede han en nær fare.

Han ſøgte dog at trænge bekymringen tilbage, og han tænkte paa, at han den næſte dag vilde befinde ſig

paa den anden ſide af Anderne, hvor han førſt for alvor ſkulde begynde ſine efterforſkninger.

En tidlang kredſede hans tanker om kaptein Grant og de to matroſer, ſom han nu var reiſt ud for at frelſe. Saa vendte atter de onde anelſer med forſterket kraft tilbage.

Et øieblik troede han at høre en dump, truende ſtøi i det fjerne, ligeſom torden, der dog ikke kom ovenfra.

Glenarvan gik ud af hytten for at faa klarhed over, hvad det var.

Maanen var juſt ſtaaet op. Luften var klar og rolig, ikke en ſkyflek paa himlen. Hiſt og her ſaaes et let gjenſkin fra Antuco's ildtunger. De talløſe ſtjerner funklede med ſin ſædvanlige ro høit deroppe.

Og dog holdt ſtøien ved. Den ſyntes at rulle nærmere og ligeſom tversigjennem klipperne . . . . Glenarvan vendte om igjen endnu mere foruroliget. Han ſpurgte ſig ſelv om ſammenhængen mellem den underjordiſke ſtøi og guanaco'ernes ilſomme flugt.

Klokken var to paa morgenen. Han vilde dog ikke forurolige ſine trætte ledſagere, men faldt ſelv i dyb ſøvn.

Pludſelig vækkedes han af en forfærdelig ſtøi. Med ét følte han jorden ſvigte under fødderne paa ſig, — han hørte, hvorledes væggene i hytten knagede, og han ſkreg til ſine kamerater:

„Op alle mand!"

Idetſamme de vaagnede, blev de ſom af en uſyn-

lig magt ſlynget hulter til bulter om hinanden og ned paa en ſkraa klippeafſats.

Det gryede ad dag.

For vore venner oprullede der ſig en frygtelig ſcene. Bjergene forandrede pludſelig ſkikkelſe, de vaklende ſpidſer knækkedes ſom ſiv for vinden, og en flere mil lang fjeldryg løsnede og rutschede nedover ſletten.

„Et jordſkjælv!" ſkreg Paganel.

Og han tog ikke feil. Slige er meget hyppige i det bjergrige Chili, hvor den underjordiſke ild ſtadig er i virkſomhed og ſøger udløb.

Imidlertid fór den høiſlette, hvorpaa de ſyv mænd, halvt bedøvede af ſkræk og klamrende ſig til rødder og ſlyngplanter, befandt ſig, nedover med raſende hurtighed. Det var ikke muligt at ſkrige eller gjøre en bevægelſe for at holde ſig faſt. Støien fra den underjordiſke buldren og de nedſtyrtende granit- og basſaltmasſer gjorde forøvrigt enhver gjenſidig meddelelſe umulig.

Hvor længe denne ubeſkrivelige nedfart varede, kunde ingen af dem have nogen foreſtilling om. Det var umuligt at forudſe, i hvilken afgrund de vilde ende. Heller ikke vidſte man, om alle var ilive, eller om en af dem var blevet ødelæggelſens bytte.

Aandeløſe af den forfærdelige hurtighed og gjennemisnede af kulden klamrede de ſig inſtinktmæsſig faſt til klipperne.

Med engang blev de med voldſom kraft revne løs og ſlynget nedover bjergets ſidſte afſatſer.

Nogle minutter blev de liggende ubevægelige.

Endelig reiſte den ene af dem ſig, rigtignok halvt bedøvet, men ellers nogenlunde velbeholden.

Det var majoren.

Han tørrede ſandet af øinene og ſaa ſig om. Hans ledſagere laa bevidſtløſe ſpredte rundt om.

Rolig tællede ham dem.

Paa én nær var de der alle.

Robert Grant — manglede.

Tolvte kapitel.

Et frelſende ſkud.

Den øſtlige ſide af Andeskjæden beſtaar af ſterkt ſkraanende flader, der flere ſteder pludſelig gaar over i ſtore ſletter. Landſkabet paa denne ſide er ualmindelig frugtbart, med hele ſkoge af frugttrær, ſom blev plantet paa erobringens tid, og den hele egn ligner meget et ſtykke Normandie midt i La Plata.

Under andre omſtændigheder vilde ſikkert de reiſende være blevet forbauſet over den pludſelige overgang fra den øde, vinterkolde ørken til de i ſommerſolen ſmilende ſletter.

Jordſkjælvet var forbi og grunden atter faſt under de reiſende. De underjordiſke kræfter udøvede nu andetſteds ſin ødelæggende virkſomhed.

Denne gang havde jordſkjælvet været yderſt voldſomt. Fjeldene havde ganſke ſkiftet form, mod den blaa himmel tegnede ſig et helt nyt panorama af bjergtoppe, kamme og ſpidſer, og en pampasfører vilde ſikkert ikke have kunnet kjende ſig igjen.

Det var en ſtorartet dag. Solen var ſtaaet op af det ene ocean, og dens ſtraaler glimrede allerede paa det andets bølger. Klokken var otte om morgenen.

Ved majorens omſorg kom lord Glenarvan og hans ledſagere ſnart igjen til ſig ſelv efter den ſkrækkelige bedøvelſe. Forøvrigt havde de ikke lidt nogen ſkade. Havde det ikke været, fordi den ſtakkels Robert Grant var borte, havde de viſtnok ikke havt noget imod denne hurtige befordring nedad Kordillerne.

Alle holdt de af denne kjække gut, iſær Paganel, ogſaa majoren trods hans tilſyneladende kulde, men fremfor alle Glenarvan.

Denne blev grebet af heftig fortvilelſe, da han fik høre, at gutten var borte.

„Mine venner!" raabte han og kunde neppe tilbageholde ſine taarer, „vi maa ſøge efter ham! han maa findes! Slig kan vi ikke lade ham i ſtikken! Hver dal, hver afgrund, hvert klippeſvælg maa vi gjennemlede! Man kan binde et reb rundt livet paa mig og fire mig ned overalt. Gud give, at han bare endnu er ilive! Hvorledes ſkal vi kunne ſe hans fader i øinene og ikke have hans gut med? Skal faderens redning maaſke kjøbes med ſønnens liv?"

Hans kamerater hørte ſtille paa ham.

„Naa," vedblev Glenarvan, „De tier. De har intet haab mere!"

Efter et ophold greb Mac Nabbs ordet:

„Hvem af eder, mine venner, huſker, i hvilket øieblik Robert Grant forſvandt?"

Ingen ſvarede.

„De kan vel idetmindſte ſige mig," fortſatte majoren, „ved hvis ſide gutten befandt ſig under nedſtigningen?"

„Han var ved ſiden af mig," ſvarte Wilſon.

„Godt. Paa hvilket tidspunkt ſaa du ham ſidſt? Tænk nu vel efter!"

„Alt, hvad jeg kan huſke," ſvarte Wilſon, „er dette: Robert Grant holdt ſig faſtklamret til en rodtrevle, to minuter før det ſidſte ſtød kom."

„To minuter iforveien! Tag i betragtning, Wilſon, at minuterne da har forekommet dig vel lange! Tager du ikke feil?"

„Det tror jeg ikke .... nei ... det var ikke mere end to minuter iforveien."

„Godt," ſagde Mac Nabbs. „Og befandt gutten ſig tilvenſtre eller tilhøire?"

„Tilvenſtre. Jeg huſker, at hans kappe ſlog mig i anſigtet."

„Og hvor var du i forhold til os andre?"

„Ligeledes tilvenſtre."

„Altſaa kunde Robert kun forſvinde der," ſagde majoren, idet han pegte tilhøire indover bjerget. „Naar man tager i betragtning den tid, der er gaaet ſiden hans forſvinden, maa han være falden paa den del a bjerget, der ligger indtil to tuſind fods høide. Der maa vi ſøge, og vi ſkal nok ogſaa finde ham."

Uden at ſige et ord ſteg de ſeks mænd opover bjergſkraaningen og begyndte ſine efterforſkninger hver paa ſin kant. De holdt ſig dog beſtandig tilhøire for den linje, de var faret nedad, underſøgte de minſte revner, ſteg med fare for livet ned i klippeſvælgene og kom op igjen med forrevne klær og ſaarede hænder og fødder. Hele denne ſtrækning af Anderne, paa nogle utilgjængelige høidepunkter nær; blev underſøgt paa det omhyggeligſte, og de kjække folk undte ſig hverken raſt eller ro.

Men alt ſyntes forgjæves.

Gutten maatte ikke alene være død, men havde vel ogſaa fundet ſin grav mellem klippeblokkene.

Henimod klokken 1 var Glenarvan og hans ledſagere, trætte og udmattede, atter ſamlet nede i dalen. Glenarvan, ſom var et bytte for den ſterkeſte ſmerte, kunde neppe tale; kun enkelte ord og ſukke faldt fra hans læber.

„Nei, jeg gaar ikke herfra! Jeg gaar ikke herfra!"

Enhver forſtod hans haardnakkethed.

„Lad os vente," ſagde Paganel til majoren og Tom Auſtin. „Vi maa hvile os lidt for at ſamle kræfter. De kommer vi ethvertfald til at trænge, enten det ſaa blir beſtemt, om vi ſkal fortſætte vore underſøgelſer eller drage videre."

Majoren indrettede en proviſoriſk leirplads under en trægruppe. Nogle tæpper, vaabnene, lidt tørret kjød

og ris var alt, ſom de reiſende endnu havde tilbage. Fra en bæk i nærheden hentede man vand, og Mulrady gjorde op ild, ſaa han ſnart kunde byde dem alle et forfriſkende maaltid.

Men Glenarvan kunde ikke ſpiſe. Han ſad for ſig ſelv alene og grublede.

Saaledes forløb dagen. Natten var rolig og vindſtille ligeſom den forrige.

Glenarvan ſteg atter opad fjeldet. Han lagde øret ned til jorden og lyttede i haabet om, at et nødraab ſkulde naa ham.

Hele natten igjennem ſtreifede den ſtakkars lord omkring i bjergene, ſnart fulgt af Paganel, ſnart af majoren, ſom var bange for, at et uforſigtigt ſkridt ſkulde bringe ham i fare.

Men alt var forgjæves. Kun ekkoet ſvarede paa det ſneſevis af gange udſtødte raab: „Robert!"

Dagen brød frem. Man maatte opſøge Glenarvan paa en fjern høide og føre ham med ſig tilbage. Saalænge han var ſaa fortvilet, var der ikke tale om at kunne fortſætte reiſen.

Men levnetsmidlerne holdt paa at ſlippe op. Dog maatte man nu ſnart kunne træffe paa argentinſke muldyrdrivere og af dem erholde de fornødne heſte til et ridt over Pampas.

Nu at vende om vilde være vanſkeligere end at trænge videre frem. Desuden var det jo aftalt, at man ſkulde ſtøde til „Duncan" ved veſtkyſten.

Alle disſe grunde talte mod en længere ſtans, og det var i alles intereſſe at bryde op ſtraks

Mac Nabbs ſøgte at rive Glenarvan ud af hans tungſindige betragtninger. Han talte længe, uden at hans ven ſyntes at høre paa ham Glenarvan ryſtede paa hovedet; kun nogle enkelte ord undſlap hans læber.

„Reiſe?“ ſagde han.

„Ja! reiſe.“

„Blot en time endnu!“

„Lad gaa da,“ ſvarte majoren.

Men der gik baade en og to timer, og Glenarvan var lige ubeſlutſom. Da erklærede Mac Nabbs i alles navn, at man ikke turde nøle længere.

„Ja, ja!“ ſvarte Glenarvan, „ſaa lad os drage videre.“

Idetſamme ſaa han op mod himlen. Hans blik fæſtede ſig paa et ſort punkt.

„Dér, dér! Ser De?“

Alle ſaa i den retning, Glenarvan pegte. Det ſorte punkt blev ſtadig større.

„En kondor,“ ſagde Paganel.

„Ja, en kondor,“ ſvarte Glenarvan. „Se, den daler ned!“

Paganel havde ikke taget feil. Man kunde tydelig ſe, at det var en kondor. Denne pragtfulde fugl naar i hine egne en overordentlig ſtørrelſe og uſædvanlig ſtyrke; den kan ſtøde oxer ned i afgrunden og løfte faar og gjeder høit op i luften. Den hæver ſig undertiden op i en høide af over tyvetuſind fod, og til na-

turforſkernes forbauſelſe formaar den ſaa høit oppe fra at ſkjelne ſelv ganſke ſmaa gjenſtande nede paa jorden.

Havde denne kondor maaſke faaet øie paa Roberts lig?

„Hvem ved?" udbrød Glenarvan og holdt blikket ufravendt rettet paa den uhyre fugl, der beſkrev ſtore kredſe og nu kom ſaa nær, at man kunde ſe, den maalte omtrent femten fod mellem vingeſpidſerne.

Majoren og Wilſon greb ſine geværer, men Glenarvan vinkede til dem, at de ſkulde holde inde.

Kondoren kredſede med ſvimlende hurtighed over et utilgjængeligt klipparti og aabnede og lukkede ſine frygtelige klør.

„Der! der!" raabte Glenarvan, ſom pludſelig blev grebet af en ny tanke.

„Hvis Robert endnu ſkulde være ilive!" raabte han i ſterk bevægelſe, — „denne fugl . . . . Fyr! mine venner! giv fyr!"

Men det var allerede forſent, kondoren var forſvundet bag en høi klippe.

Nogle øieblikke efter kom kjæmpefuglen atter tilſyne med en tung byrde i kløerne.

Et forfærdelſens ſkrig undſlap tilſkuerne; thi det var Robert Grants afſjælede legeme, ſom fuglen nu førte med ſig op i luften. Den var allerede kommen 150 fod op.

„Ak!" raabte Glenarvan, „jeg vil heller ſe Roberts lig knuſt mod klipperne . . . ." og uden at tale ud greb han Wilſons rifle og forſøgte at ſigte paa kondoren, men hans arm ſkjalv, og øinene tilſløredes.

„Lad mig ſkyde," ſagde majoren.

Og med faſt haand og roligt blik ſigtede han paa fuglen, der nu ſvævede i en høide af omtrent 300 fod.

Men han havde endnu ikke rørt ved aftrækkeren, før der fra dalens bund faldt et ſkud, og kondoren, ſom var truffet i hovedet, ſank langſomt, idet dens udbredte vinger gjorde tjeneſte ſom faldſkjærm. Den ſlap ikke ſit bytte, men faldt ned neppe ti ſkridt fra bækken.

„Derhen! derhen!" raabte Glenarvan.

Og uden at ſpørge, hvorfra det frelſende ſkud var kommet, ſtyrtede han hen til kondoren. Hans kamerater fulgte ham.

Fuglen var allerede død, og dens ſtore vinger dækkede Robets legeme. Glenarvan kaſtede ſig over guttens lig, gjorde det løſt fra fuglens klør, lagde det forſigtig ned paa græſſet og lyttede med øret tæt preſſet mod det livløſe legemes bryſt

Almindelig jubel hilſte Glenarvans raab:

„Han lever endnu!"

I ét nu blev Robert afklædt og hans anſigt ſtænket med friſkt vand.

Han rørte paa ſig, ſlog øinene op og ſaa ſig omkring.

Hans første ord var:

„Ah! De, Mylord . . . . . . min fader! . . . "

Glenarvan kunde for bare ſindsbevægelſe ikke faa et ord frem; knælende græd han ved ſiden af den paa en ſaa vidunderlig maade frelſte gut.

Trettende kapitel.

Hvorledes Jacques Paganel lærte ſpanſk.

Efterat Robert lykkelig var udſluppet den ſtore fare, var der ikke nogen af de gode menneſker, ſom ikke kunde undlade at omfavne ham, ſaa ſvag han end var.

Det førſte, man nu tænkte paa, var, hvorfra det frelſende ſkud var kommet.

Majoren ſaa ſig rolig omkring.

Femti ſkridt borte fra floden ſtod en uſædvanlig høi, broncefarvet mand ganſke ſtille paa en klippeafſats. Han ſtøttede ſig til en lang flintebøsſe. Han var klædt ſom patagonierne paa grænſen. Anſigtet havde et ſtolt og intelligent udtryk, tiltrods for at det var bemalt med brogede farver. Naar man ſaa ham ſtaa der ubevægelig og værdig paa klipperne, havde man godt kunnet antage ham for en ſtatu af den perſonificerede koldblodighed.

Straks majoren fik øie paa ham, meddelte han dette til Glenarvan, der ilte hen til den fremmede.

Patagonieren traadte to ſkridt frem, og lorden greb hans haand og trykkede den med varme. Glenarvans blik, anſigtsudtryk og hele holdning gav ſaa tydelig tilkjende den følelſe af taknemlighed, ſom beſjælede ham, at den indfødte ikke kunde tage feil deraf.

Han bøiede hovedet en ſmule og ſagde nogle ord, ſom imidlertid hverken majoren eller hans ven forſtod.

Efterat den fremmede havde mønſtret dem nøie, betjente patagonieren ſig af et andet ſprog; men heller ikke dette blev bedre forſtaaet. Dog forekom det Glenarvan, at der var nogle ſpanſke ord iblandt.

„Espannol?“ ſagde han.

Patagonieren nikkede med hovedet, et for alle folkeſlag fælles tegn for ſamtykke.

„Godt,“ ſagde majoren, „det er noget for vor ven Paganel. Det var ſandelig godt, at han faldt paa den idé at ville lære ſpanſk!“

Paganel, ſom blev tilkaldt, hilſte paa patagonieren med egte franſk anſtand. Forat udtalen ſkulde blive ſaa tydelig ſom mulig, ſpærrede Paganel munden vidt op og ſagde:

„Vos sois um homem de bem!“ [1]

Den indfødte ſpidſede øren, men ſvarede ikke.

„Han forſtaar det ikke,“ ſagde geografen.

„Er De ogſaa ſikker paa, at betoningen er rigtig?“ ſpurgte majoren.

„De har ret; den fordømte akcent!“

Paganel gjentog ſin høflige tiltale, men med ſamme reſultat.

„Saa vil jeg ſige noget andet,“ forklarede han og ſagde med en ſkolelærers langſomhed ordene:

---

[1] De er en bra fyr.

„Sem duvida, um patagoa?“ ¹)

Den anden taug fremdeles.

„Dizeime!“ (ſvar) føiede Paganel til.

Men patagonieren ſvarede endnu intet.

„Vos compriendeis?“ ²) ſkreg Paganel ſaa høit, at ſtemmebaandet var nær ved at briſte.

Det var tydeligt, at patagonieren ikke forſtod ham, thi han ſvarede men paa ſpanſk:

„No comprendo.“ ³)

Nu var det Paganels tur at blive forbauſet.

„Jeg vil lade mig hænge,“ raabte han, „om jeg forſtaar et muk af dette forbandede kaudervælſk. Det maa ſikkert være araukanſk!“

„Nei viſt ikke,“ ſvarte Glenarvan; „manden har utvilſomt ſvaret paa ſpanſk.“

Og idet han paany vendte ſig til patagonieren, ſpurgte han endnu engang:

„Espannol?“

„Javel,“ ſvarte den indfødte.

Paganel var i yderſte grad forbauſet. Majoren og Glenarvan ſaa betydningsfuldt paa hinanden.

„Aha, min lærde ven,“ ſagde majoren, paa hvis læber der halveis ſpillede et ſmil, „ſkulde der maaſke atter her være tale om et af de tilfælde af aandsfraværelſe, ſom De ſynes at have taget patent paa?“

„Hvad!“ raabte geografen i en vis ſpænding.

---

¹) Udentvil en patagonier?

²) Forſtaar De mig?

³) Jeg forſtaar ikke.

„Nu ja, det er dog utvilſomt, at patagonieren taler ſpanſk.“

„Hvad? Han ſkulde . . . ?“

„Ganſke ſikkert. Og kanſke De tilfældigvis har ſtuderet et andet ſprog og troet . . . . “

Mac Nabbs fik ikke talt ud. Et eftertrykkeligt „oho!“ fra den lærdes ſide, ledſaget af et ſkuldertræk, afbrød ham.

„Major, De gaar noget for vidt,“ ſagde Paganel med kold ſtemme.

„Ja, men De forſtaar ham jo ikke,“ ſagde Mac Nabbs.

„Fordi denne indfødte taler ſlet, derfor forſtaar jeg ham ikke,“ ſvarte geografen, der nu holdt paa at miſte taalmodigheden.

„Det vil vel ſige, at han taler ſlet, fordi De ikke forſtaar ham,“ mente majoren rolig.

„Mac Nabbs,“ ſagde Glenarvan nu, „det er dog en noget driſtig paaſtand. Saa aandsfraværende vor ven Paganel end kan være, ſaa er det neppe troligt, at han ſkulde være det i en ſaadan grad, at han lærte ét ſprog iſtedetfor et andet.“

„Naa, min kjære Edward, eller ſnarere min brave Paganel, ſaa forklar De mig da, hvorledes det hænger ſammen!“

„Jeg forklarer ikke,“ ſagde Paganel, „jeg beviſer. Her er den bog, i hvilken jeg daglig øver mig i det ſpanſke ſprogs vanſkeligheder. Her vil De ſe, major, om jeg har ret eller ikke!“

Paganel ledte efter i ſine lommer og trak frem en bog, ſom var i en nokſaa ſlet forfatning. Majoren tog bogen, ſom den anden tillidsfuldt rakte ham, og ſagde:

„Naa, hvad er dette for en bog?"

„Det er 'Luſiaden'," ſvarte Paganel, „et ſtorartet heltedigt, ſom . . . . . "

„'Luſiaden'," raabte Glenarvan forbauſet.

„Javiſt, min ven, 'Luſiaden' af den ſtore Camoëns, hverken mere eller mindre!"

„Camoëns," gjentog lord Edward, „men min brave, uheldige ven, Camoëns var — portugiſer! De har i ſeks uger holdt paa med at lære Dem portugiſiſk!"

„Camoëns! Luſiaden! portugiſiſk! . . ."

Paganel kunde ikke faa frem et ord mere; hans øine duggedes under brillerne, medens en homeriſk latter klang for hans øren, thi alle kameraterne havde ſamlet ſig omkring ham.

Patagonieren fortrak ikke en mine. Han ventede taalmodig paa forklaringen af et inermezzo, ſom var ham ganſke uforſtaaeligt.

„Aa, jeg tankeløſe nar!" raabte Paganel endelig. „Det er altſaa dog ſandt og ikke blot en ſpøg! Jeg har gjort det? Jeg? Det er jo en ſprogforvirring ſom i Babel. Ak, mine venner! Reiſe til Indien og komme til Chili! Lære ſpanſk og tale portugiſiſk, — det er dog et ſtivt ſtykke. Skal det holde ſlig ved, kommer jeg vel til at kaſte mig ſelv iſtedetfor cigaren ud af vinduet."

Naar man hørte, hvorledes Paganel opfattede ſin

ulykke, og ſaa, hvor komiſk han tog ſin vanſkjæbne, var det umuligt at forholde ſig alvorlig. Forøvrigt foregik han ſelv de andre med et godt ekſempel.

„Le kun, mine venner,“ ſagde han; „le af fuld hals; jeg er dog meſt latterlig i mine egne øine.“

Selv ſlog han op en ſaa voldſom latter, ſom den aldrig nogenſinde er kommen fra en lærds mund.

„I ethvertfald har vi nu ingen folk,“ ſagde majoren.

„Aa, vær De ubekymret,“ ſvarte Paganel; „det portugiſiſke og det ſpanſke ſprog ligner hinanden ligeſaa meget, ſom jeg før har taget feil. Og denne lighed ſkal hjælpe mig til at gjøre min feiltagelſe god igjen; det ſkal ikke vare ſaa længe, før jeg kan takke patagonieren paa det ſprog, han taler ſaa godt.“

Paganel fik ret; thi ſnart kunde han veksle nogle ord med den indfødte. Han fik vide, at patagonieren hed Thalcave, et araukanſk ord, ber betyder ſaa meget ſom „Tordneren“. Han kunde ſikkert takke ſin duelighed i brugen af ſkydevaaben for dette tilnavn.

Men meſt glædede Glenarvan ſig ved at høre, at patagonierens egentlige livsſtilling var at være fører i Pampas. Forſynet ſyntes at være med den lille ſkare, ſom nu fattede nyt haab om et heldigt udfald af deres forehavende, den at komme kaptein Grant til undſætning.

Robert ſtrakte hænderne ud mod den indfødte, ſom uden at ſige et ord lagde ſin haand paa hans hoved. Derpaa underſøgte han gutten og plukkede noget vild ſelleri, hvormed han gned ham ind. Under denne med

megen ømhed udførte behandling ſyntes den ſyges kræfter at vende tilbage, og det var tydeligt, at han kun trængte nogle timers hvile for atter at være i fuld vigør.

Man beſtemte ſig derfor at blive og ſlaa leir for natten. Der var endnu to vigtige ſpørgsmaal at afgjøre, nemlig angaaende levnetsmidlerne og deres transport. Der var mangel paa mad ſaavelſom paa muldyr. Til alt held havde man nu Thalcave der. Han var jo vant til at føre de reiſende frem langs den patagoniſke grænſe, og han tilbød ſig at ſkaffe det lille reiſeſelſkab alt, hvad det maatte behøve. Han vilde føre dem til et fire mile borte liggende indianſk „Tolderia", hvor ekſpeditionen kunde blive forſynet med alt nødvendigt. Dette forſlag blev fremført dels ved geſtus, dels ved nogle ſpanſke ord, ſom Paganel nu begyndte at forſtaa.

Straks tog Glenarvan og hans lærde ven affked med de øvrige og drog under patagonierens førerſkab opover langs floden

I halvanden time gik de nokſaa hurtig, og de maaatte tage lange ſkridt for at holde trit med kjæmpen Thalcave.

Hele denne egn af Anderne frembyder et vakkert ſkue og er meget frugtbar. Der er fede græsſletter, hvor en hjord paa hundrede tuſen ſtykker kvæg godt kunde finde næring. Sletten er gjennemfuret af et net af ſmaabække, der tilfører den den nødvendige fugtighed.

Snart naaede de tre mænd til det af Thalcave omtalte „Tolderia“, hvor man kjøbte ſyv heſte og forſynede ſig med proviant, beſtaaende af tørret kjød, ris og endel læderflaſker med vin og rum. Glenarvan vilde ogſaa have kjøbt en heſt til Thalcave, men denne afviſte dette ſom unødvendigt.

Da de atter vendte tilbage til leirpladſen, blev de hilſet med glædesraab, der dog igrunden mere gjaldt provianten og rideheſtene.

Alle ſpiſte med god appetit; ogſaa Robert tog godt til ſig, — han var nu fuldſtændig reſtitueret.

Man tilbragte reſten af dagen i fuldkommen ro. Der blev ſnakket om løſt og faſt, om de dyrebare fraværende, om „Duncan“, kaptein Mangles og hans kjække mandſkab og om kaptein Grant, ſom maaſke ikke var langt borte.

Paganel for ſin del veg ikke fra indianerens ſide, ſkjønt han juſt ikke følte ſig behagelig tilmode ved, at han i forhold til denne egte patagonier gjerne kunde gjælde for en dverg. Han pinte Thalcave med en ſtrøm af ſpanſke ord og ſætninger, og ſtuderede ſaaledes denne gang det ſpanſke ſprog uden bøger.

„Naar jeg bare træffer den rigtige akcent,“ ſagde han til majoren. „Hvem ſkulde have ſpaaet, at jeg ſkulde komme til at lære ſpanſk af en patagonier?“

Fjortende kapitel.

Rio Colorado.

Klokken 8 om morgenen den 22de oktober gav Thalcave tegn til opbrud. Mellem den 22de og 24de breddegrad ſænker Argentinas ſletter ſig fra veſt mod øſt. Det var ſaaledes en forholdsvis magelig vei helt til havet.

Da patagonieren afviſte den heſt, ſom Glenarvan tilbød ham, troede den ſidſte, at den indfodte, ſom mange førere pleier at gjøre, heller vilde gaa tilfods; men heri tog Glenarvan feil.

Da man ſkulde bryde op, plyſterede Thalcave paa en eiendommelig maade. Straks ſprang en prægtig argentinſk heſt ud af et buſkads i nærheden og bort til ſin herre. Majoren, ſom var kjender, beundrede dette ſtolte eksemplar af pampasracen og fandt hos den visſe ligheder med den engelſke „hunter“. Dyret hed „Thaouka“, der betyder „fuglen“, et navn, det ſikkert fortjente.

Patagonieren, ſom var en fuldendt rytter, tog ſig udmærket ud, da han ſad i ſadelen. I haanden havde han den ſædvanlige „lasſo“, en 30 fod lang, flettet læderſtrikke, der ender i en bevægelig ſlynge. Denne blir ſlynget ud med den høire haand, medens den venſtre

holder den anden ende af laſſoen. Over ſkulderen bar Thalcave en karabin.

Snart ſatte toget ſig i bevægelſe med indianeren i ſpidſen. Robert red med ſtor dygtighed til beroligelſe for Glenarvan.

Lige ved foden af Kordillerne begynder Pampasſletten. I førſtningen ſtøder man paa en række forhøininger, der beſtaar af meget fint ſand, ſom ved det mindſte vindpuſt hæver ſig op i høie, tynde ſøiler, et ſkueſpil, ſom beredte de reiſende ligeſaa megen fornøielſe ſom ubehagelighed. Sandet er nemlig fint ſom ſtøv og trænger ind gjennem øienlaagene, ſelv naar de er tæt lukkede. Dog kom man raſkt affted, og henimod klokken 6 om aftenen frembød de nu over firti mile borte liggende Kordiller et dunkelt billede, ſom lidt efter lidt ſvandt i aftenens taage.

De reiſende var noget trætte efter det lange ridt og beſluttede at holde raſt ved bredden af Neuquem, en bruſende flod mellem ſteile, rødlige klippevægge.

Natten og den følgende dag hændte intet bemærkelſesværdigt. Hurtigt og bekvemt gik det videre. Veiret holdt ſig udmærket og med en paſſende temperatur; dog blev varmen nokſaa ſterk ved middagstider, og henimod aften taarnede tykke ſkyer ſig op paa den ſydveſtlige himmel, et ſikkert tegn paa veirforandring. Patagonieren vidſte dette meget vel og gjorde Paganel opmærkſom derpaa.

„Godt, jeg forſtaar!“ ſagde geografen og tilføiede henvendt til ſine kamerater: „Det blir omſlag i veiret; vi kommer til at maatte holde ud en ſterk pampero.“

Han forklarede videre, at denne pampero ikke var ſjelden paa de argentinſke ſletter; det er en meget tør ſydveſtvind. Thalcave havde ikke taget feil, thi om natten, efterat enhver havde indhyllet ſig i ſin poncho før at ſove, blæſte pampero’en op.

Glenarvan frygtede allerede for, at denne ſtorm, om den varte længe, vilde forſinke reiſen, men Paganel beroligede ham efter at have ſpurgt ſit barometer tilraads. Geografen fortalte, at pampero’en almindeligvis varer i tre dage, men hvis barometret atter ſtiger, lægger den ſig gjerne efter nogle faa timers forløb.

Saa blev ogſaa tilfældet nu. Den næſte morgen var himlen atter klar og luften rolig.

Man ſkrev nu den 24de oktober, ti dage efter afreiſen fra Talcahuano. Lord Glenarvan ventede med ſpænding at træffe paa de indfødte. Det var hans agt ved patagonierens hjælp at udſpørge dem angaaende kaptein Grant. Af og til havde man nok ſeet en og anden enlig rytter, der dog ſyntes at have liden lyſt paa at indlade ſig med de ubekjendte og derfor ſkyndſomt ſaa til at komme ud af ſigte.

Der tildrog ſig nu en liden begivenhed, der i meget væſentlig grad ſtadfæſtede udtydningen af dokumentet.

Ligetil nu havde man draget frem i ret linje uden at bryde ſig om de talrige ſtier, der gjennemkrydſer Pampas. Thalcave havde endnu ikke ladet falde nogen bemærkning herom Dog var det klart for ham, at naar man ikke fulgte nogen af de gamle veie, vilde man heller ikke træffe paa nogen landsby eller nybygge i de argentiſke provinſer. I ſin egenſkab af fører forundrede Thalcave ſig dog over, at han langt ſnarere blev ført af de andre, end at han førte dem.

Hidtil havde han, ſom ſagt, ikke udtalt ſine tanker herom; men da man idag var naaet til den ſtore, betydelige forbindelſeslinje mellem Carmen og Mendoza, holdt han ſin heſt an og ſagde henvendt til Paganel:

„Veien fra Carmen.“

„Javel, min kjække patagonier,“ ſvarte geografen paa ſit bedſte ſpanſk, „veien fra Carmen til Mendoza.“

„Skal vi ikke ſlaa ind paa den?“ ſpurgte Thalcave.

„Nei,“ ſvarte Paganel.

„Og hvorhen reiſer vi?“

„Beſtandig imod øſt.“

„Det er det ſamme ſom ingen ſteder.“

„Hvem ved?“

Thalcave taug og ſaa høiſt forundret paa den lærde. Han kunde ikke tage det for ſpøg fra Paganels ſide; en indianer, ſom ſelv altid er alvorlig, kan ikke godt tænke ſig, at andre ikke ſkulde tale alvorligt.

„De reiſer altſaa ikke til Carmen?“ ſpurgte han efter en pauſe.

„Nei,“ ſvarte Paganel.

„Eller til Mendoza?“

„Ligeſaalidt.“

I dette øieblik kom Glenarvan bort til Paganel og ſpurgte, hvad det var, Thalcave ſagde, og hvorfor han havde ſtanſet ſin heſt.

„Han ſpurgte mig, om vi ſkulde reiſe til Carmen eller til Mendoza, og blev meget forundret, da jeg beſvarte hans ſpørgsmaal benegtende.“

„Vor rute forekommer ham naturligvis nokſaa beſynderlig,“ ſagde Glenarvan.

„Det tror jeg gjerne. Han ſagde, vi reiſte ingenſtedshen.“

„Men, Paganel, De kunde jo have forklaret ham henſigten med vor ekspedition, og fortalt, hvilken intereſſe vi har i ſtadig at gaa mod øſt.“

„Det vil være meget vanſkeligt,“ ſvarte Paganel, „thi en indianer forſtaar intet om breddegrader og ſligt; desuden vil hiſtorien om dokumentet forekomme ham vel fantaſtiſk.“

„Mon han ikke ſnarere ikke vilde forſtaa fortælleren?“ ſpurgte Mac Nabbs med et ſtænk af ſarkasme.

„Aa, major,“ ſvarte Paganel, „De tviler dog endnu beſtandig paa mit ſpanſk.“

„Saa forſøg da, min kjære ven.“

„Godt, jeg ſkal prøve.“

Paganel vendte ſig til patagonieren og begyndte paa et langt foredrag, der ret ſom det var blev afbrudt, naar han maatte lede efter en eller anden gloſe, eller naar der opſtod vanſkeligheder ved at overſætte visſe eiendommeligheder og forklare en næſten helt uvidende indianer enkeltheder, ſom laa udenfor dennes begrebskreds.

Det var guddommeligt at iagttage den lærde, hvorledes han geſtikulerte, fegtede med armene og bevægede kroppen i alle retninger. Han var ſteget af heſten og tegnede i ſandet et geografiſk kart, afſatte længde- og breddegrader, landomridſet og veien fra Carmen. Aldrig havde en profesſor været i ſtørre forlegenhed. Thalcave ſaa paa ham med roligt blik; men man kunde ikke ſkjønne, om han forſtod noget af det hele.

Denne undervisning i geografi varede næſten en halv time. Derpaa taug Paganel, tørrede ſveden af panden og ſaa paa patagonieren.

„Har han forſtaaet Dem?“ ſpurgte Glenarvan.

„Det faar vi ſnart ſe,“ ſvarte Paganel; „men hvis det ikke er tilfældet, opgiver jeg ethvert videre forſøg.“

„Nu?“ ſpurgte geografen ham.

Thalcave ſyntes ikke at forſtaa ham. Paganel ſaa allerede et ironiſk ſmil paa majorens læber, og for at redde ſin ære vilde han igjen prøve at gjøre ſig forſtaaelig for patagonieren, da denne afbrød ham med en haandbevægelſe.

„De ſøger en fangen mand,“ ſagde han.

„Ja,“ ſvarte Paganel.

„Og nøiagtig paa denne linie mellem ſolens opgang og dens nedgang,“ ſagde Thalcave, der paa denne maade ved en omſkrivning paa indianernes vis betegnede veien fra veſt til øſt.

„Javel; ſaaledes er det.“

„Og eders Gud har betroet fangens hemmelighed til det umaadelige hav?“

„Ja, Gud ſelv.“

„Hans vilje ſke,“ ſagde Thalcave høitideligt; „vi drager mod øſt, om det ſaa blir lige til ſolens opgang!“

Paganel overſatte triumferende indianerens ord for ſine kamerater.

„Hvilken intelligent race!“ raabte han.

Glenarvan bad Paganel ſpørge patagonieren, om han ikke havde hørt noget om, at nogle fremmede var blevet taget tilfange af pampasindianere.

„Kan nok være,“ ſagde patagonieren.

Neppe var disſe ord overſat, før Thalcave ſaa ſig omringet af dem alle; de ſaa paa ham med ſpænding.

Paganel ſelv kunde for bare ophidſelſe neppe finde ord. Han fortſatte med ſine ſpørgsmaal og gjentog ſtraks paa engelſk, hvad patagonieren ſvarede.

„Og denne fange?“ ſpurgte geografen.

„Var en fremmed,“ ſvarte Thalcave; „en europæer.“

„Har De ſeet ham?“

„Nei, men han er bleven omtalt i indianernes beretninger. Det var en tapper mand! Han havde en bøffels hjerte!“

„En bøffels hjerte!“ gjentog Paganel. „Hvilket maleriſk ſprog! De forſtaar det, mine venner — en modig mand!“

„Min fader!“ raabte Robert Grant.

Derpaa vendte han ſig til Paganel og ſpurgte:

„Hvad heder: 'Det er min fader' paa ſpanſk?"

„Es mio padre," ſvarte geografen.

Straks greb Robert Thalcaves hænder og ſagde med øm ſtemme.

„Es mio padre!"

„Suo padre!" [1]) ſvarte patagonieren, hvis øine lyſte op.

Han tog gutten i ſine arme og betragtede ham med forſkende deltagelſe.

Men Paganel var ikke færdig med ſine ſpørgsmaal. Hvor var hin fange? Hvorledes gik det ham? Naar havde Thalcave hørt tale om ham? Alle disſe ſpørgsmaal trængte ſig ſamtidig ind paa ham.

Svarene lod ikke vente paa ſig. Han fik vide, at europæeren blev holdt ſom ſlave hos en indianerſtamme, der gjennemſtreifede landet mellem Colorado og Rio Negro.

„Men hvor befandt han ſig ſidſt?"

„Hos kaziken Calfucura," ſvarede Thalcave.

„I den retning, ſom vi hidtil har fulgt?"

„Ja."

„Og hvad er denne kazik?"

„Høvdingen for Poyuches-indianerne, en mand med to tunger og to hjerter."

„Det vil ſige ſaa meget ſom falſk baade i ord og gjerning," ſagde Paganel. „Og vil vi være iſtand til at befri vor ven?"

---

[1]) Hans fader.

„Maaſke; hvis han bare endnu er i indianernes hænder.“

„Og naar hørte De tale om ham?“

„Det er længe ſiden. Solen har ſiden da allerede i to ſomre reiſt over Pampas' himmel!“

Glenarvans glæde var ubeſkrivelig. Dette ſvar ſtemte nøiagtig med dokumentets angivelſer. Men der var endnu et ſpørgsmaal at gjøre.

„De taler beſtandig kun om én fange,“ ſagde Paganel; „men var der da ikke tre?“

„Det ved jeg ikke,“ ſvarte Thalcave.

„Og De ved ikke noget om deres virkelige ſtilling?“

„Intet.“

Det kunde være muligt, at de tre fanger allerede i længere tid var bleven ſkilt fra hinanden. Men det fremgik dog af patagonierens fortælling, at indianerne kun havde talt om én europæer, ſom var falden i deres hænder. Datoen for hans tilfangetagelſe, ſtedet, hvor han ſkulde befinde ſig, den af patagonieren brugte udtryksmaade for at betegne hans mod, alt dette pegte aabenbart hen paa kaptein Harry Grant.

Den næſte dag, den 25de oktober, fortſatte ſelſkabet med fornyet haab reiſen mod øſt. Det uendelige landſkab var triſt og ensformigt, jordbunden dannede en eneſte leret masſe, hvor der neppe fandtes en ſten. Med lange mellemrum passeredes en gruppe terpentintrær og enkeltſtaaende brødfrugttrær, hvis daarlige udſeende forraadte egnens ufrugtbarhed.

Den 26de oktober var en meget anſtrengende dag.

Det gjaldt at naa Rio Colorado. Men allerede ſamme dags aften naaede man den ſtore flod, der munder ud i Atlanterhavet.

Begge de følgende dage fortſattes reiſen, uden at der forefaldt noget af betydning. Det var den ſamme ensformighed og ufrugtbarhed overalt. Om aftenen den 28de oktober ſlog man leir ved „Den bitre ſø“, der i 1862 havde været vidne til de argentinſke troppers gruſomhed mod indianerne.

Femtende kapitel.

Paa Pampasſletterne.

De argentinſke Pampas ſtrækker ſig fra den 34te til den 40de grad øſtlig længde. Ordet „Pampa“ betyder „fuld af græs og urter“ og er en fuldſtændig paſſende benævnelſe for diſſe egne.

De ſydamerikanſke Pampa er en geografiſk eiendommelighed ligeſom Sibiriens Stepper. Klimaet veksler fra ſterk varme til ſtreng kulde og har ſaaledes ikke den ſamme jevne temperatur, ſom kyſterne paa grund af naboſkabet med Atlanterhavet kan glæde ſig ved. I maanederne april og mai er der hyppige og ſterke regnſkyl. Men nu i oktober derimod var veiret meget tørt og varmen ſterk.

Ved ſolopgang brød ſelſkabet atter op. Heſtene travede godt frem mellem det høie pampasgræs, ſom under orkaner tjener de indfødte til beſkyttelſe. Med visſe mellemrum vokser der i fugtige ſænkninger gummitrær, der her altid findes i nærheden af ferſk vand. Heſtene tog godt til ſig af dette og ſyntes at ville ſlukke ſin tørſt for et længere tidsrum.

Henimod kl. 2 den 29de oktober ſtødte de reiſende paa en uhyre anſamling af blegnede ſkeletter og knokkelreſter efter en talrig bøffelhjord Hverken Paganel eller nogen af de andre formaaede at forklare dette fænomen.

Geografen ſpurgte Thalcave, ſom ſlet ikke var forlegen for ſvar.

Et „umuligt" fra den lærdes ſide og en meget talende haandbevægelſe af patagonieren gjorde de øvrige reiſende nysgjerrig.

„Hvad er det?" ſpurgte disſe.

„Ilden fra himmelen," ſvarede geografen.

„Hvad! Skulde lynet kunne have anrettet en ſaadan ødelæggelſe?" ſpurgte Tom Auſtin. „Slaa ned en hjord paa femhundrede ſtykker!"

„Thalcave ſiger det, og Thalcave tager ikke feil. Forøvrigt tror jeg nok, at et uveir i Pampas udmerker ſig ved en ganſke overordentlig heftighed. Naar vi bare ikke ſelv maa komme ud for det!"

„Det er meget varmt nu," ſagde Wilſon med en betænkelig mine.

„Tredive grader i ſkyggen," bemærkede Paganel.

„Det forundrer mig ikke", ſagde Glenarvan. „Forhaabentlig holder denne temperatur ikke længe."

„Aa," faldt Paganel ind, „paa veirforandring kan vi ikke gjøre regning; himmelen er jo ganſke ſkyfri."

„Deſtoværre," tilføiede Glenarvan; „thi vore heſte lider meget under heden."

Den næſte dag traadte ſolen frem af en glødende morgentaage og ſendte ſine varmeſte ſtraaler over ſletten. Heden var denne dag virkelig overordentlig, og det værſte var, at der ikke fandtes et ſkyggefuldt ſted. Dog fortſatte man ufortrødent veien mod øſt. Ofte ſtødte den lille karavane paa uhyre kvæghjorder, der ikke var iſtand til at græsſe i den ſterke hede, men ſimpelthen laa henſtrakt paa marken. Om vogtere eller gjætere var der ikke tale.

Henimod middag forandredes ſlettelandets udſeende. Græsvækſten blev ſjeldnere, jordbunden tørrere og mere ufrugtbar.

Thalcave gjorde opmærkſom herpaa.

„Forandringen er ikke mig imod," ſagde Tom Auſtin; „dette evige græs atter og atter blir i længden noget kjedelig."

„Ja, men er der blot græs, ſaa er der ogſaa vand," ſagde majoren.

„Aa, for mangel paa vand behøver vi vel ikke at nære nogen frygt," mente Wilſon, „vi vil mere end en gang træffe floder paa vor vei."

Havde Paganel hørt dette ſvar, vilde han ſikkert have gjort opmærkſom paa, at elve forekommer yderſt ſjelden mellem Colarado og Sierras; men han var i øieblikket optaget af Glenarvan, der henledede hans opmærkſomhed paa lugten af røg, ſom i nogen tid havde været merkbar.

Men rundt om i horizonten var der ikke noget at ſe, og ingen røgſky forraadte nogen ildebrand.

Dog maatte dette fænomen have en naturlig aarſag. Snart merkedes lugten af brændt græs i en ſaadan grad, at det ſatte dem alle, med undtagelſe af Paganel og Thalcave, i forbauſelſe.

Geografen, ſom aldrig var i forlegenhed for en forklaring paa hvilketſomhelſt fænomen, ſagde til ſine ledſagere:

„Vi ſer rigtignok ikke ilden, men vi merker dog røgen. Ordſproget „uden ild, ingen røg" gjælder ligeſaagodt i Amerika ſom i Europa. Det maa altſaa brænde et eller andet ſted. Men disſe pampasſletter er ſaa aabne, at intet afleder luftſtrømmen, og man kan derfor godt ſpore lugten af brændt græs i en afſtand af over trehundrede kilometer.

„Trehundrede kilometer," gjentog majoren tvilende.

„Ja," forſikrede Paganel. „Og ſlige præriebrande breder ſig med en raſende hurtighed og ſtrækker ſig ofte over et ſtort omraade."

„Men hvem ſtikker prærien ibrand?" ſpurgte Robert.

„Mangengang er det lynet, naar græsſet er blevet tørt af heden; undertiden gjør indianerne det."

„Men af hvilken grund?"

„De tror — jeg ved rigtignok ikke, om en ſaadan tro er berettiget —, at græsſet vokſer bedre efter en præriebrand. Der ſkulde ſaaledes i forbrændingen ligge et middel til ved hjælp af aſken at tilføre jordbunden nye næringsſtoffe. Jeg for min del tror ſnarere, at ſlige brande tjener til at ødelægge milliarder af nogle paraſitiſke inſekter, ſom forulemper kvæget.“

„Men dette energiſke middel,“ ſagde majoren, „vil ogſaa koſte mangt et præriedyr livet.“

„Javiſt; mange blir brændt; men dette ſpiller ingen rolle ligeoverfor deres antal.“

„Ja, ja,“ ſvarte majoren, „det faar nu blive deres ſag. Men hvorledes gaar det de menneſker, ſom reiſer gjennem Pampas? Hænder det ikke, at disſe blir overrumplet og indeſluttet af flammerne?“

„Joviſt!“ raabte Paganel med ſynlig tilfredsſtillelſe, „det hænder ofte, og det ſkulde ikke være mig imod at overvære et ſaadant ſkueſpil.“

„Nei, ſe engang paa vor lærde ven,“ faldt Glenarvan ind; „han driver kjærligheden til videnſkaben ſaa vidt, at han vil lade ſig levende brænde.“

„Aa, nei, min kjære Glenarvan; men man har da læſt ſin Cooper. Man har et middel til at holde ſig flammerne fra livet paa, og det er i en vid omkreds at rykke op græsſet. Intet er ſimplere. Forøvrigt nærer jeg ingen tvil om, at det er en præriebrand, ſom nærmer ſig, og jeg ønſker af ganſke hjerte, at den var her!“

Paganels ønſke ſkulde dog ikke gaa i opfyldelſe, og ſelv om han alligevel følte ſig halvſtegt, ſaa bevirkedes dette af ſolſtraalerne, der brændte med en næſten uudholdelig glød. Heſte og menneſker led under den høie temperatur, og paa ſkygge var der ikke at tænke.

Men naar Wilſon havde paaſtaaet, at det ikke vilde mangle paa drikkevand, ſaa havde han ikke omtalt den uudſlukkelige tørſt, ſom denne dag plagede hans ledſagere, og idet han tilføiede, at man underveis vilde ſtøde paa en elv, havde han lovet for meget. Selv de af indianerne gravede vandhuller var fuldſtændig udtørrede.

Da Paganel mil for mil ſaa dette tegn paa tiltagende vandmangel, gjorde han nogle bemerkninger til Thalcave herom og ſpurgte ham, hvor han haabede at finde vand.

„Ved Salinas-ſøen,“ ſvarte indianeren.

„Og naar kommer vi der?“

„Imorgen aften.“

Naar argentinerne ſelv bereiſer Pampas, pleier de at grave brønde og træffer da paa vand nogle alen ned i jorden. Men vore reiſende, ſom manglede det nødvendige verktøi, maatte undvære denne hjælpekilde. Det blev derfor beſtemt at uddele vandbeholdningen i ſmaa rationer, der dog ofte ikke var iſtand til at ſlukke den pinefulde tørſt.

Om aftenen gjorde man holdt efter at have tilbagelagt 30 mil i et træk. Enhver gjorde regning paa en rolig nat, ſaa man kunde hente fornyet kraft efter dagens ſtrabadſer; men heri blev man ſkuffet, idet en hel ſky af moſkitoer forſtyrrede deres ſøvn.

Selv om majoren bevarede ſin ro ligeoverfor disſe ſmaa ubehageligheder, ſaa var dog Paganel meget ømfindtlig for ſkjæbnens tilſkikkelſer. Han ønſkede moſkitoerne pokkerivold og beklagede, at han ikke havde et medikament ved haanden, hvormed han kunde mildne ſvien efter ſtikkene. Om end majoren ſøgte at trøſte ham med, at de kunde priſe ſig lykkelig over, at de kun havde med én art af de 3000 inſektarter, ſom naturforſkerne har opdaget, at gjøre, hjalp dog ikke dette paa Paganels ſlette lune.

Derfor tøvede han ikke med at ſtaa op med morgenrøden, iſær da det ovenikjøbet gjaldt at naa Salinaſjøen ſamme dag.

Heſtene var meget udmattede og holdt næſten paa at falde om af mangel paa tilſtrækkeligt vand. Tørken tog mere og mere til, og den ſtøvfyldte nordenvind, denne Pampas'ens ſamum, gjorde ikke varmen mere udholdelig.

I reiſens ensformighed ſkede der denne dag et øieblikſ afbrydelſe. Mulrady, ſom red et ſtykke iforveien, vendte pludſelig om og meldte, at en flok indianere nærmede ſig.

Dette møde blev meget forſkjelligt optaget. Glenarvan haabede af disſe indfødte muligens at faa underretning om de ſkibbrudne fra „Britannia". Thalcave derimod var mindre fornøiet over at træffe nomadiſe-

rende prærie-indianere paa ſin vei; han anſaa dem for tyve og røvere og ſøgte meſt muligt at undgaa dem.

Efter hans anmodning trak det lille ſelſkab ſig tæt ſammen og holdt vaabnene i beredſkab Man maatte være forberedt paa enhver eventualitet.

Snart fik de indianertroppen iſigte. Den beſtod blot af et halvt ſnes perſoner, hvilken omſtændighed beroligede patagonieren.

Indianerne ſtanſede i 100 ſkridts afſtand. De var nu let at ſkjelne; de var ſtore af vekſt, havde høie, hvælvede pander og olivenfarvet hud. De var klædt i dyreſkind og førte med ſig en tyve fod lang lanſe, kniv og laſſo. Deres dygtighed i behandlingen af heſtene forraadte, at de var øvede ryttere

De blev ſtaaende og ſkrige og geſtikulere, ſom om de holdt raad.

Glenarvan red henimod dem. Han havde neppe avanceret et halvt ſnes ſkridt, før de med engang vendte om og forſvandt med utrolig hurtighed. Vort ſelſkabs udmattede heſte havde ikke formaaet at naa dem igjen.

„De uslinge!" raabte Paganel.

„De tar ſig iagt for ærlige folk," ſagde Mac Nabbs.

„Hvad er det for ſlags indianere?" ſagde Paganel henvendt til Thalcave.

„Gauchos," ſvarte patagonieren.

„Gauchos!" gjentog Paganel og vendte ſig til ſine ledſagere. „Gauchos! Da havde vi ikke havt nødig at tage ſaa mange forſigtighedsregler. Af dem er der intet at frygte."

„Hvorfor ikke?“ ſpurte majoren.

„Fordi gaucho'erne er fredelige folk.“

„Det tror De, Paganel?“

„Ganſke ſikkert. De der holdt os for røvere, — derfor fløi de ſin vei.“

„Jeg tror ſnarere, at de ikke vovede at angribe os,“ ſvarte Glenarvan, der var meget ærgerlig over, at han ikke kunde komme i lag med disſe indfødte, hvem de nu end var.

„Det er ogſaa min mening,“ ytrede majoren; „thi hvis jeg ikke tar feil, er gaucho'erne ikke af nogen fredelig natur, men tvertimod frække røvere, ſom man maa frygte.“

„Det var ſom pokker!“ raabte Paganel.

„Jeg tror, De har uret, Paganel.“

„Uret?“ ſvarte geografen.

„Ja, Thalcave har ſelv holdt disſe indianere for tyve, og han ved ſikkert, hvorpaa han ſtøtter ſin anſkuelſe.“

„Naa, ſaa har Thalcave dennegang taget feil,“ ſvarte Paganel. „Gaucho'erne er agerdyrkere, hyrder, intet andet, og det har jeg ſelv ſkrevet i en bog om Pampas' urindbyggere.“

„Saa har de ſelv begaaet en feiltagelſe, mr. Paganel.“

„Jeg? En feiltagelſe, mr. Mac Nabbs?“

„Af diſtraktion, om De vil,“ ſvarte majoren, ſom holdt paa ſin mening, „og De vil gjøre vel i at rette nogle feil i den næſte udgave.“

Paganel følte ſig meget krænket, og ſinnet holdt paa at løbe af med ham.

„Mine bøger trænger ikke til ſlige rettelſer, høiſtærede.“

„Jo, i ethvertfald ved denne leilighed,“ ſvarte majoren ſtivſindet.

„De er meget paaſtaaelig, min herre.“

„Og De er meget trættekjær,“ ſvarte majoren.

Diskusſionen tog aabenbart en uventet vending, og det ovenikjøbet over et emne, ſom ſlet ikke var umagen værd. Glenarvan anſaa det paatide at lægge ſig imellem.

„Lad os nu lade dette ſpørgsmaal fare,“ ſagde han rolig.

Uden at ſkjønne grunden til ſkjænderiet havde patagonieren dog forſtaaet, at de to venner var geraadet i ſtrid. Han ſmilte og ſagde rolig:

„Det er nordenvindens ſkyld.“

„Nordenvinden,“ fór Paganel op; „hvad har nordenvinden med dette at gjøre?“

„Jo netop,“ ſvarte Glenarvan, „nordenvinden er ſkyld i eders daarlige humør. Jeg har hørt fortælle, at den i Sydamerika har en ganſke ſæregen indvirkning paa nerveſyſtemet.“

„Ved St. Patrick, Edward, De har ret,“ ſagde majoren og braſt i latter.

Men Paganel var ikke ſaa let at bringe i humør igjen; han vendte ſig til Glenarvan, hvis mellemkomſt havde forekommet ham noget ubeſkeden.

„Ja, viſt, mylord,“ ſagde han, „jeg har et ophidſet nerveſyſtem, ikke ſandt?“

„Ja, Paganel, det er nordenvinden, ſom bevirker det, en vind, under hvis indflydelſe der blir begaaet mange forbrydelſer i Pampas.“

„Forbrydelſer!“ gjentog den lærde; „jeg ſer vel ikke ud ſom et menneſke, der vil begaa en forbrydelſe?“

„Det vil jeg juſt ikke ſige.“

„Sig ligeſaagodt ſtraks, at jeg vilde være iſtand til at dræbe Dem!“

„Aa,“ ſvarte Glenarvan og lo; „det frygter jeg ikke for; thi heldigvis varer nordenvinden kun en dags tid.“

Alle de andre ſlog op en latter af dette Glenarvans ſvar, og for at fordrive ſit ſlette lune tog geografen ſig en tur. Et kvarters tid efter havde han glemt det hele.

For en gangs ſkyld var Paganels gode ſindelag traadt i ſkyggen, men, ſom Glenarvan havde ſagt, dette maatte bero paa en udenfra kommende aarſag.

Klokken 9 om aftenen meldte Thalcave, ſom var redet et ſtykke iforveien, at man var i nærheden af indſjøen, og et kvarters tid ſenere ſteg det lille ſelſkab af ved bredden af Salina.

Men her ventede dem en ſtor ſkuffelſe; — ſjøen var udtørret.

Sextende kapitel.

Paa jagt efter vand.

Sjøen Salina er den ſidſte i rækken af de laguner, ſom ſtrækker ſig mellem Sierras Ventana og Guamini. Tidligere blev der fra Buenos Ayres ſendt mange tog hid for at hente ſalt, ſom vandet indeholdt i anſeelig mængde.

Naar Thalcave kunde ſige, at der fandtes drikkeligt vand ved Salinaſjøen, ſaa refererede dette ſig egentlig til ferſkvandet i de ſmaaelve, ſom fløb ud i ſjøen. Men nu var ogſaa disſe udtørrede. Den brændende ſol havde opſuget alt.

Derfor herſkede der almindelig beſtyrtelſe blandt det tørſtende ſelſkab, da de kom til Salinaſjøens udtørrede ſtrand.

En beſlutning maatte fattes. Det lille kvantum vand, man endnu havde i behold, var halvt fordærvet og formaaede ikke at ſlukke tørſten, der blev mere og mere pinlig. Hunger og anſtrengelſe havde intet at ſige mod mangelen paa vand.

Et ſlags telt af læder, ſom de indfødte havde efterladt ſig i en dalſænkning, tjente de udmattede reiſende ſom tilflugtsſted; heſtene ſpiſte kun med modvilje de ſjøplanter og tørre ſiv, ſom fandtes ved bredden.

Da alle havde faaet plads i teltet, ſpurgte Paganel Thalcave, om hvad der nu var at gjøre.

Mellem geografen og indianeren udſpandt der ſig en hurtig ført ſamtale, hvoraf Glenarvan kunde opfatte enkelte ord.

Thalcave talte meget roligt; Paganel geſtikulerede for to. Da de var færdig, lagde indianeren armene overkors.

„Hvad ſagde han?“ ſpurgte Glenarvan. „Jeg troede at forſtaa, at han raadede os til at dele os.“

„Ja, han vil, vi ſkal danne to grupper. De af os, hvis heſte paa grund af torſt og anſtrengelſe neppe kan ſætte det ene ben foran det andet, ſkal ſaa godt det lader ſig gjøre fortſætte langs den 37te breddegrad. De øvrige, hvis heſte ikke er fuldt ſaa medtagne, ſkal fortſætte denne vei og ſøge at naa floden Guamini, der 50 kilometer herfra falder ud i St. Lucas-ſjøen. Finder de tilſtrækkeligt vand der, ſaa venter de paa de andre ved bredden af Guamini; hvis der derimod mangler vand, vender de igjen tilbage for at ſpare ſine kamerater for at gaa forgjæves.“

„Nu, og ſaa?“ ſpurgte Tom Auſtin.

„Saa maa vi beſtemme os for at reiſe 75 mil ſydover, til Sierra Ventanas førſte forgreninger, hvor der er talrige elveløb.“

„Dette raad er godt,“ bemærkede Glenarvan, „og vi følger det uden nølen. Min heſt har ikke lidt ſaa meget af tørſten, og jeg anmoder Thalcave om at ledſage mig.“

„Aa, mylord, De maa ogſaa tage mig med,“ bad Robert, ſom om det dreiede ſig om en lyſtreiſe.

„Men vil du kunne holde følge med os, min gut?“

„Javiſt! jeg har jo en udmærket heſt, ſom altid er utaalmodig efter at komme videre. Giv Deres ſamtykke, mylord! jeg beder Dem!“

„Lad gaa da, gutten min, ſagde Glenarvan, ſom var glad over ikke at maatte ſkilles fra Robert. „Det ſkulde da være altfor galt, om ikke vi tre ſkulde greie at finde friſkt vand et eller andet ſted.“

„Nu, end jeg da?“ ſpurgte Paganel.

„Aa, De, min kjære Paganel,“ ſagde majoren, „blir ved reſervetroppen. De kjender den 37te breddegrad, Guaminifloden og hele Pampas altfor nøie, til at De ſkulde forlade os. Hverken Mulrady, Wilſon eller jeg ſelv vilde være iſtand til at finde Thalcave igjen paa det aftalte ſted, medens vi derimod vil kunne marſchere med fuld tillid under den brave Jaques Paganels førerſkab.“

„Jeg bøier mig,“ ſvarte geografen, der følte ſig ſmigret ved at ſkulle faa en ſlags overkommando.

„Men ingen diſtraktioner, maa jeg bede,“ ſagde majoren til. „De maa ikke føre os did, hvor vi intet har at gjøre, og fremforalt maa De ikke bringe os tilbage til kyſten af Stillehavet.“

„Egentlig fortjente De det, major,“ ſvarte Paganel leende. „Imidlertid, kjære Glenarvan, maa De ſige mig, hvorledes De tænker at gjøre Dem forſtaaelig for Thalcave.“

„Jeg tror, at patagonieren og jeg ikke vil faa videre anledning til at ſnakke ſammen. Med de faa ſpanſke ord, ſom jeg kan, vil vi vel forøvrigt, om det kniber, gjøre os forſtaaelige for hverandre.“

„Saa drag De da affted, min kjære ven,“ ſvarte Paganel.

„Førſt vil vi ſpiſe tilaftens og ſe at faa lidt ſøvn, før vi reiſer.“

Det lille ſelſkab indtog ſit maaltid uden at drikke til, hvad der var lidet vederkvægende, og lagde ſig til at ſove, da de intet bedre havde at foretage ſig.

Paganel drømte om floder, elve, bække, damme, fyldte karafler, kortſagt om alt, ſom almindeligvis indeholder drikkeligt vand.

Den næſte morgen ved 6-tiden ſadlede Thalcave, Glenarvan og Robert ſine heſte, der erholdt den ſidſte vandration, ſom de drak med begjærlighed.

Rytterne ſatte ſig op.

„Paa gjenſyn!“ raabte majoren, Auſtin, Wilſon og Mulrady.

„Pas fremforalt paa, at I ikke kommer tilbage igjen!“ tilføiede Paganel.

Snart tabte patagonieren, Glenarvan og Robert, ikke uden at føle en vis beklemthed, den til geografens klogſkab betroede trop af ſigte.

Salina-ørkenen, hvorigjennem de nu drog, frembyder et trøſtesløſt ſkue. Jordbunden er ſterkt leret og bedækket med en mimoſeart, ſom indianerne kalder „curra-mammel“, og med „jumes“, en ſaltholdig græsplante.

Hiſt og her er der nogle ſtore ſtrækninger, der glinſer ſom is i ſolen; det er de ſaakaldte „barreros“, der er overtrukne med et tyndt ſaltlag.

Derimod byder Sierra Ventana, otti mile længer mod ſyd, paa et ganſke forſkjelligt panorama. Dette af kaptein Fitz Roy i 1835 beſatte land er af ſtor frugtbarhed. Her findes uden ſammenligning de bedſte græsningspladſe i hele det indianſke territorium. Sierras nordveſtlige ſkraaning er rigt bedækket med ſkove med de ſjeldneſte træer; her træffer vi ſaaledes „algarrobo“, et ſlags johannesbrødtræ, hvis tørrede og malede frugter yder indianerne et meget ſkattet brød; endvidere den hvide og den røde „quebracho“, hvis træ kun vanſkelig lar ſig ſlaa iſtykker, „viraro'en“, hvis violette blomſter bygger ſig op i ſtore, pyramideformige klaſer, og endelig „timbo'en“, der løfter ſin uhyre, paraplylignende krone indtil 70 fod op, og under hvilken hele hjorder kan ſøge beſkyttelſe mod ſolſtraalerne. Argentinerne har længe forſøgt at koloniſere dette rige land, men har hidtil ikke kunnet overvinde de fiendtligſindede indianere.

Uden tvil var den antagelſe rigtig, at der maatte flyde talrige bække ned fra Sierra Ventanas høider for at levere det nødvendige vand til en ſaa frugtbar egn, og i virkeligheden havde endnu aldrig den længſte tørke fuldſtændig udtørret elvene her. Men for at naa disſe, maatte man trænge frem 130 mil mod ſyd.

Thalcave havde derfor gjort ret i først at vende ſig mod Guamini, ſom man -- uden at maatte afvige fra den engang faſtſatte rute — vilde træffe paa i langt kortere afſtand.

Heſtene galoperede ivrig affted. De kloge dyr havde aabenbart en inſtinktmæsſig følelſe af, hvor deres herrer førte dem hen.

Fremfor alle viſte indianerens heſt, Thaouka, ſtor livlighed, ſom hverken anſtrengelſer eller mangel paa friſkt vand ſyntes at formindſke; ſom en fugl fløi den over de udtørrede flodleier. Glenarvan's og Roberts heſt, der var af en noget tungere bygning, fulgte den tappert, drevet af dens ekſempel.

Thalcave ſad ubevægelig og ſom faſtgroet til ſadelen. Ofte vendte han hovedet om for at ſe efter Robert Grant. Naar han ſaa gutten ſidde der faſt i ſadelen, med rank holdning og knæerne tæt til heſtens ſider, udtrykte han ſin tilfredshed med et opmuntrende tilraab. Og Robert var ogſaa en flink rytter, ſom vel fortjente indianerens ros.

„Bravo, Robert," ſagde Glenarvan, „Thalcave ſynes at gratulere dig! Han yder dig ſit bifald, gutten min."

„For hvad, mylord?"

„For den gode holdning, hvormed du rider."

„Aa, jeg holder mig bare faſt, det er det hele," ſvarede Robert, der dog rødmede af glæde over at blive roſt.

„Ja, det er jo rigtignok hovedſagen, Robert," mente Glenarvan, „og jeg ſiger dig paa forhaand, at der ſikkert vil blive en flink ſportsmand af dig."

„Aa,“ ſagde Robert leende, „men hvad vil vel fader, ſom vil have mig til ſjømand, da ſige til det?“

„Det ene udelukker ikke det andet. Selv om ikke alle ryttere kan blive flinke ſjøfolk, ſaa kan dog alle ſjøfolk blive gode ryttere. Ved at ride paa raaen lærer man at holde ſig faſt Og hvad det at behandle heſten under dens bevægelſer angaar, ſaa kommer det af ſig ſelv.“

„Min ſtakkars fader,“ ſagde Robert. „O, hvor han vil takke Dem for ſin redning!“

„Du holder meget af ham, Robert, ikke ſandt?“

„Jo, mylord. Han var ſaa god mod min ſøſter og mig. Han tænkte bare paa os. Fra alle de lande, han beſøgte, bragte han med foræringer til os; aa, De vil ogſaa komme til at holde af ham, naar De førſt faar lært ham at kjende. Mary ligner ham. Hans ſtemme er ligeſaa blød ſom hendes. Det er paafaldende hos en ſjømand, ikke ſandt?“

„Ja, meget paafaldende, Robert,“ ſvarte Glenarvan.

„Jeg ſer ham endnu beſtandig for mig,“ fortſatte barnet ligeſom for ſig ſelv. „Du gode, kjære fader! Da jeg var liden, ſovnede jeg ind paa hans knæ, og han nynnede beſtandig en gamme ſkotſk ſang om vort fædrelands herlige ſjøer. O, mylord, hvor vi holdt af ham! Jeg tror, man maa være liden for at elſke ſin fader.“

„Og ſtor for at ære ham, mit barn,“ ſvarte Glenarvan bevæget.

Under hele denne ſamtale havde heſtene gaaet i ſkridt.

„Vi vil nok finde ham igjen, ikke ſandt?“ ſpurgte Robert efter nogle minuters taushed.

„Ja, vi finder ham nok. Thalcave har bragt os paa ſpor efter ham, og jeg har tillid til patagonieren.“

„Thalcave er en bra indianer,“ ſagde gutten.

„Det er han ſikkert.“

„Mylord? . . .“

„Tal kun ud, — jeg ſkal ſvare dig.“

„Der er bare gode menneſker med os. Lady Helena, ſom jeg holder ſaa meget af; majoren med ſit rolige væſen, kaptein Mangles og mr. Paganel og alle matroſerne paa „Duncan“, der er ligeſaa modige, ſom de er Dem hengiven.“

„Ja, det ved jeg, min ſøn.“

„Og ved De, hvem der er den bedſte af dem alle?“

„Nei, det ved jeg ikke.“

„Nei, ſaa maa De gjætte det, mylord,“ ſvarte Robert, der greb lordens haand og førte den til ſine læber.

Glenarvan bøiede langſomt hovedet, og naar ſamtalen ikke blev fortſat, var det, fordi en haandbevægelſe af Thalcave ſkyndte paa efternølerne.

Man ſatte derfor i et hurtigere trav; men det viſte ſig ſnart, at heſtene, med undtagelſe af Thaouka, ikke længe vilde kunde holde det gaaende.

Henimod middag maatte man unde dem en times raſt. Glenarvan blev urolig. Der var ikke tegn til, at

man ſnart ſkulde naa ind i frugtbarere egne, og mangelen paa vand kunde faa meget fordærvelige følger for dem alle.

Thalcave ſagde intet. Han tænkte ſandſynligvis, at det førſt var tid at fortvile, naar Guaminifloden ogſaa viſte ſig at være blottet for vand. En indianers hjerte hører overhovedet egentlig aldrig fortvilelſens time ſlaa.

Man fortſatte videre, og heſtene maatte drives afſted med piſk og ſpore, men gik alligevel kun i ſkridt.

Thalcave vilde gjerne have redet iforveien; thi Thaouka kunde inden faa timer godt have bragt ham til floden. Men han vilde ikke forlade ſine to ledſagere midt i ørkenen. Han ſøgte derfor at tvinge ſin endnu fyrige heſt at gaa i ſkridt. Det med meget ſkarpe ſanſer begavede dyr ſporede allerede nogen fugtighed i luften; det ſnøftede i ſterke drag og ſmældte med tungen. Patagonieren kunde ikke tage feil af disſe tegn: der maatte være vand ikke langt borte.

Han ſkyndte derfor paa ſine ledſagere, idet han ſøgte at forklare dem grunden til Thaouka's utaalmodighed, hvilken de to andre heſte ſnart ſkjønte. Med opbydelſen af de ſidſte kræfter galoperede de tæt bag indianeren.

Henimod kl. 3 viſte der ſig en lys ſtribe i en dalſænkning.

Den glitrede i ſolſtraalerne.

„Vand!“ raabte Glenarvan.

„Vand! Ja, det er vand!“ raabte Robert.

Nu behøvede man ikke mere at piſke paa heſtene. De ſtakkels dyr, ſom ſyntes at faa nye kræfter, jagede afſted med utæmmet voldſomhed.

Inden faa minuter havde de naaet Rio Guamini, og med ſadel og rytter paa ſtyrtede de ſig lige til bryſtet i de ſvalende bølger.

Noget mod ſin vilje fik rytterne et ufrivilligt bad, men de beklagede ſig dog ikke derover.

„O, hvor det er godt!" jublede Robert, ſom ſlukkede ſin tørſt midt i floden.

„Hold maade, gutten min," ſagde Glenarvan, ſom ſelv dog ikke foregik med et godt eksempel.

Thalcave for ſin del drak langſomt og roligt i ſmaa ſlurke, men „lange ſom en lasſo", ſom patagonierne ſiger.

„Endelig vil vore venner ikke blive ſkuffet i ſit haab," ſagde Glenarvan; „de kan være ſikre paa, naar de kommer til Guamini, at finde godt og rigeligt vand, hvis bare Thalcave lader noget blive tilovers."

„Skal vi ikke gaa dem imøde?" ſpurgte Robert; „vi vilde da ſpare dem for nogle timers angſt og uvished."

„Jo, min gut; men hvorledes ſkal vi faa vand med os? Wilſon har taget vare paa alle flaſkerne. Nei, det er bedre at vente, ſom vi har aftalt. Beregner vi den nødvendige tid og ſamtidig tager henſyn til, at deres heſte kun kan gaa i ſkridt, ſaa vil vore venner kunne være her i løbet af natten. Vi ſkal ſørge for at have et godt maaltid og natteleie i beredſkab til dem."

Thalcave havde ikke oppebiet Glenarvans beſlutning, men allerede udſeet ſig en leirplads. Ved flodbredden, et lidet ſtykke borte, havde han opdaget en „ramada", det er et af pæler paa tre ſider indgjærdet rum, hvor man driver kvæghjorderne hen. Det var et heldigt ſted at ſlaa ſig ned i, naar man ikke veg tilbage for at ſove under aaben himmel, hvad der for Thalcave og hans to ledſagere ikke havde nogen ting at ſige. De ſtrakte ſig alle tre paa jorden og lod ſolen tørre de vaade klæder.

„Nu, da vi har fundet os en leirplads, faar vi tænke paa at faa lidt at ſpiſe. Vore venner ſkal nok blive tilfreds med de kvartermeſtre, de har ſendt iforveien; ialfald ſkal de ikke faa nogen grund til at klage. En times jagt vil ikke være nogen ilde anbragt tid. Er du klar, Robert?"

„Ja, mylord," ſvarte gutten og ſprang op med bøſſen i haand.

Glenarvan var kommen paa denne tanke, fordi det lod til, at Guaminis bredder var mødeſtedet for alt vildtet fra de omliggende egne. Man ſaa ſtore ſkarer af ſaakaldte „tinamous", en for Pampas eiendommelig art agerhøns. I førſtningen ſaa man ikke noget til firføddede dyr; men Thalcave gav at forſtaa, at disſe holdt ſig ſkjulte i det høie, tætte græs rundt om. De reiſende havde kun faa ſkridt til det rigeſte jagtdiſtrikt i verden.

De gik altſaa paa jagt, og da de ſatte meſt pris paa de firføddede dyrs kjød, gjaldt deres førſte ſkud Pampas' ſtorvildt.

Det varede ikke længe, før de fik øie paa hundreder af raadyr og guanaco'er, de ſidſte af ſamme art ſom de, ſom paa ryggen af Kordillerne ſaa voldſomt ſtormede frem mod dem; men disſe meget frygtſomme dyr flygtede ſaa hurtigt, at det var umuligt at komme dem paa ſkudvidde. Jægerne indſkrænkede ſig derfor til et mindre behændigt vildt, ſom dog intet lod tilbage at ønſke med henſyn til næringsværdi. Et duſin agerhøns var ſnart nedlagt; desuden dræbte Glenarvan med øvet haand et biſamſvin, „tay-tetre", der tilhører tykhuderne og har et velſmagende kjød.

I mindre end en halv time havde jægerne uden ſynderlig anſtrengelſe nedlogt ſaa meget vildt, ſom de behøvede. Det var lykkedes Robert at faa fat paa et underligt udſeende dyr, en „armadillo", et ſlags bæltedyr, hvis rygſkjold er dækket af bevægelige plader, og ſom har en længde af halvanden fod. Det var meget fedt og ſaa ud til at kunne levere en delikat ſteg, idetmindſte efter patagonierens udſagn. Robert var meget ſtolt af ſit held.

Thalcave for ſin del ſatte ſine kamerater i forbauſelſe ved at gjøre jagt paa en nandu, en for Pampasſletten eiendommelig ſtrudſeart.

Indianeren forſøgte ſlet ikke førſt at overliſte det rapfodede dyr; han ſatte Thaouka i galop for ſtraks at fange det, thi hvis det førſte angreb ſlog feil, vilde nanduen ved ſine mangfoldige ſpring og vendinger ſnart have udmattet baade heſt og rytter. Da Thalcave var naaet ſtrudſen paſſende nær, ſlyngede han ſin laſſo ud med ſtor dygtighed. Laſſoen viklede ſig om ſtrudſens ben og tilintetgjorde alle dens anſtrengelſer. Inden faa ſekunders forløb laa den ſprællende paa jorden.

Det var ikke blot af jagtlyſt, at indianeren fangede den; nanduens kjød er meget efterſtræbt, og Thalcave vilde ogſaa yde ſit bidrag til det fælles maaltid.

Man førte ſaaledes med ſig til ramada'en foruden agerhønſene Thalcaves ſtruds, Glenarvans biſamſvin og Roberts bæltedyr.

Strudſen og biſamſvinet blev ſtraks tilberedt; førſt blev de flaaet og kjødet derpaa ſkaaret i tynde ſkiver. Bæltedyret er et morſomt dyr, ſom fører ſin egen ſtegepande med; det blev i ſin egen ſkal ſkjøvet ind over ilden.

De tre jægere ſpiſte kun agerhøns tilaftens og gjemte det øvrige til ſine venner. Til maaltidet nød man kun det klare vand, ſom man nu ſatte mere pris paa end paa alverdens portvin.

Heſtene var ikke bleven glemte. Et ſtort forraad af tørt foder, der var ophobet i ramada'en, tjente dem baade til ſpiſe og natteleie.

Da alt var beſørget, hyllede Glenarvan, Robert og indianeren ſig ind i ſine kapper og ſtrakte ſig paa et leie af alfafaresgræs, pampasjægerens ſædvanlige ſeng.

Syttende kapitel.

De røde ulve.

Natten faldt paa. Det var nymaane, og kun det ſvage ſkjær fra ſtjernerne lyſte over ſletten. Floden Guamini flød ſtille affted, lig en oljeſtribe paa en marmorplade. Fugle, pattedyr og inſekter hvilede ud efter dagens anſtrengelſer, og en øde taushed leirede ſig over Pampas' uhyre ſletter.

Glenarvan, Robert og Thalcave var den almindelige lov undergiven; de laa alle tre i dyb ſøvn.

To af heſtene havde udmattet ſtrakt ſig paa jorden. Kun Thaouka, en ægte fuldblodsheſt, ſov ſtaaende, ſtolt i ſin ro og rede til paa det førſte vink fra ſin herre at ſpringe derfra.

Der herſkede fuldſtændig ſtilhed indenfor indgjærdingen, og ilden paa den natlige arne, der langſomt holdt paa at ſlukne, kaſtede den ſidſte glød ud i den tauſe dunkelhed.

Omkring kl. 10 vaagnede dog indianeren efter en kort ſøvn.

Under hans ſammentrukne bryn ſyntes øinene at hefte ſig paa et beſtemt punkt. Han lyttede. Aabenbart ſøgte han at blive klar over en ubeſtemmelig lyd. Snart viſte der ſig paa hans ellers ſaa rolige anſigt en vis uro.

Mærkede han nærværelſen af røveriſke indianere eller af jaguarer, tigre eller andre frygtelige dyr, ſom ikke er ſjeldne i nærheden af floderne?

Den ſidſte antagelſe ſyntes ham uden tvil at være den ſandſynligſte, thi han kaſtede et hurtigt blik paa de i ramada'en ophobede brændbare ſtoffe, og hans uro tog endnu mere til. I virkeligheden maatte brændet ſnart være fortæret, og de driſtige rovdyr, ſom ellers nærer rædſel for ilden, vilde da nærme ſig.

Under disſe omſtændigheder kunde Thalcave kun vente paa, hvad der vilde komme, og han ventede, halvt liggende, med hovedet i hænderne og albuerne ſtøttet mod knæerne, i en ſtilling ſom et menneſke, der ved en pludſelig angſt er berøvet ſøvnen.

Saaledes forløb en time.

Enhver anden end Thalcave vilde have lagt ſig ned igjen, beroliget ved ſtilheden derude. Men hvor en fremmed ſlet ikke havde opdaget noget mistænkeligt, der veirede indianerens inſtinkt og ſkarpe ſanſer en kommende fare.

Medens han ſad ſaaledes og lyttede, lød der en ſagte vrinſken fra Thaouca, og dyret ſtrakte hodet hen mod indgangen til ramada'en.

Straks rettede patagonieren ſig op.

„Thaouka veirer en fiende," ſagde han.

Han ſtod op og ſpeidede opmærkſomt ud over ſletten.

Endnu herſkede der ſtilhed derude, men ingen ro.

Thalcave ſaa, hvorledes ſkygger bevægede ſig lydløſt gjennem curra-mammel-krattet.

Han ſaa nogle lyſende punkter, ſom krydſede hinanden i alle retninger og afvexlende ſlukkedes og tændtes. Man kom til at tænke paa en dans af fantaſtiſke lygtemænd paa overfladen af en uhyre ſump. En fremmed vilde have taget disſe funklende punkter for fosforiſerende inſekter, ſom efter nattens frembrud lyſer paa mange ſteder i pampasegnene.

Men Thalcave lod ſig ikke ſkuffe. Han vidſte, med hvilke fiender han havde at gjøre; han greb ſin bøsſe og ſtillede ſig paa poſt ved de førſte pæle af indhegningen.

Han behøvede ikke at vente længe. Et ſælſomt ſkrig, en blanding af hyl og gjøen, lød over ſletten.

Thalcave ſvarede med en geværſalve, hvorpaa der fulgte et hundredobbelt, frygteligt brøl.

Glenarvan og Robert, ſom pludſelig vaagnede, ſprang op fra ſit leie.

„Hvad er paafærde?“ raabte den unge Grant.

„Er det indianere?“ ſpurgte Glenarvan.

„Nei,“ ſvarte Thalcave, „aguaras.“

Robert ſaa paa Glenarvan.

„Aguaras?“ ſpurgte han.

„Ja,“ ſvarte Glenarvan, „de røde pampas-ulve.“

Begge greb ſine vaaben og ſtillede ſig ved ſiden af indianeren.

Denne pegte ud mod ſletten, hvorfra det forfærdelige hyl hævede ſig.

Uvilkaarlig traadte Robert et ſkridt tilbage.

„Er du ikke bange for ulvene, min gut?“ ſpurgte Glenarvan.

„Nei, mylord,“ ſvarte Robert med faſt ſtemme. „Naar jeg har Dem ved ſiden af mig, er jeg ikke ræd for noget.“

„Deſtobedre. Disſe uguara'er er mindre at frygte, og havde de ikke været der i ſaa ſtort antal, ſkulde de ikke have bekymret mig.“

„Hvad gjør det!“ ſvarte Robert. „Vi er godt bevæbnede; lad dem bare komme!“

„De ſkal blive kraftigt modtagne.“

Naar Glenarvan talte ſaa tillidsfuldt, var det for at berolige gutten; men det var ikke uden en hemmelig gyſen, at han tænkte paa den legion af rovdyr, der luſkede omkring derude i natten.

Maaſke var der i hundredevis af dem, og tre aldrig ſaa godt bevæbnede mænd kunde dog ikke i længden ſtaa ſig mod en ſlig masſe dyr.

Da patagonieren udtalte ordet „aguara“, ſkjønte Glenarvan ſtraks, at det var pampas-indianernes navn paa de røde ulve. Dette rovdyr ligner en ſtor hund, men har et rævelignende hoved. Den har kanelfarvet pels, og langs hele ryggen ſtritter frem en ſort manke. Dyret beſidder ſtor ſmidighed og ſtyrke og opholder ſig meſt i ſumpige egne. Det holder ſig i ro om dagen og kommer førſt ved nattens frembrud ud af ſit ſkjul. Det er i ſærdeleshed frygtet af kvægrøgterne, thi ſaaſnart ſulten plager det, anfalder det ogſaa ſtort kvæg og anretter ſtor ødelæggelſe.

Enkeltvis har man intet at frygte af aguara'en; anderledes er det, naar den optræder i ſtore flokke og har hungret længe. Da vil man heller foretrække at have med en jaguar at gjøre.

Glenarvan kunde ikke tvile paa, at man havde med et overvældende antal af de frygtelige dyr at gjøre. Den umaadelige flade gjenlød af langtrukne hyl, og ſkyggeagtige ſkikkelſer fór frem og tilbage. En hel del af dem havde ſamlet ſig nede ved bredden af Guamini, hvor de ſikkert holdt paa at fortære et eller andet bytte.

Situationen var ſaaledes meget foruroligende.

Imidlertid trak dyrekredſen ſig tættere og tættere ſammen. De opſkræmte heſte viſte tegn paa den yderſte ſkræk. Kun Thaouka ſtampede i jorden og ſøgte at ſønderſlide tjoret for at ſtyrte ud. Dets herre kunde kun berolige det ved vedvarende plyſtren.

Glenarvan og Robert ſtod parat til at forſvare indgangen. Deres bøsſer var ladte, og de var allerede i begreb med at give fyr paa den forreſte række af aguara'erne, da Thalcave idetſamme løftede geværpiberne i luften.

„Hvad er det, Thalcave mener?" ſpurgte Robert.

„Han vil ikke, at vi ſkal ſkyde!" ſvarte Glenarvan.

„Hvorfor ikke?"

„Sandſynligvis anſer han ikke øieblikket beleiligt."

Men dette var ikke aarſagen. Thalcave havde en langt vigtigere grund for ſin handlemaade. Glenarvan forſtod ham, da patagonieren tog ſit krudthorn og vendte det om. Det var næſten ganſke tomt.

„Naa?“ ſagde Robert.

„Nu maa vi ſkaane vor ammunition. Vor jagt idag har været for koſtbar for os. Vi har nu kun ganſke lidet bly og krudt igjen, — neppe til tyve ſkud!“

Gutten ſvarede intet.

„Er du bange, Robert?“

„Nei, mylord.“

„Det er godt, min ſøn.“

I dette øieblik lød atter et ſkud; Thalcave havde ſtrakt en af de meſt forvovne fiender til jorden. Ulvene, ſom i række og rad havde trængt ſig langt frem, veg nu tilbage og ſamlede ſig omtrent hundrede ſkridt fra indhegningen.

Paa et vink af indianeren indtog Glenarvan dennes plads; patagonieren gav ſig til at ſamle ſammen alle de brændbare ſager, han kunde faa fat paa, hobede dem op foran indgangen til ramada'en og ſatte ild paa.

Snart ſteg flammerne op mod den mørke himmel og kaſtede et flakkende ſkjær ud over ſletten.

Glenarvan kunde nu bedre danne ſig et begreb om talrigheden af de dyr, de havde at gjøre med.

Den væg af ild, ſom Thalcave havde ſat op mod dem, ophidſede dem endnu mere, da de ſaa ſig pludſelig opholdt. Dog var der nogle, der blev trængt frem af de bagre rækker, ſom kom ilden for nær og fik poterne ſviede.

Fra tid til anden blev det nødvendigt at løsne et ſkud for at holde den hylende ſkare i nogenlunde afſtand, og efter en times forløb laa der omtrent tyve kadavere paa ſletten.

Endnu befandt de beleirede ſig i en mindre farefuld ſtilling. Saalænge krudtet ſtrakte til og ildſkranken foran indgangen til ramada'en kunde holdes vedlige, havde man intet ſamlet anfald at frygte.

Men ſenere — hvad vilde ſke, naar begge disſe midler til at holde ſig ulveflokken tre ſkridt fra livet paa var forbi?

Glenarvan kaſtede et blik paa Robert og følte ſit hjerte krympe ſig. Han glemte ſig ſelv for at tænke paa gutten, ſom udviſte et for hans alder uſædvanligt mod. Robert var bleg; men hans haand ſlap ikke vaabenet, og han afventede rolig de raſende ulves angreb.

Glenarvan havde imidlertid koldblodig overtænkt ſituationen. Han ſøgte efter en anden udvei.

„Om en time," ſagde han, „har vi hverken mere krudt eller ild. Vi vil ikke afvente dette øieblik, men ſøge at komme til en afgjørelſe."

Han vendte ſig til Thalcave, ſamlede ſammen de faa ſpanſke ord, han havde bevaret i ſin hukommelſe, og begyndte en ſamtale med indianeren, ſom hyppig blev afbrudt af geværſalver.

De to mænd kunde kun med beſvær gjøre ſig forſtaaelige for hinanden. Til alt held kjendte han de røde ulves natur og ſædvaner. Uden denne omſtændighed havde han neppe forſtaaet patagonierens ord og miner.

Ikkedeſtomindre hengik der et kvarter, før han kunde overſætte Thalcave's ſvar for Robert.

Glenarvan havde ſpurgt indianeren ud angaaende deres nuværende fortvilede ſtilling.

„Og hvad ſvarte han?“ ſpurte Robert Grant.

„Han ſvarte, at vi maatte holdt ſtand til dagens frembrud, det koſte, hvad det koſte vilde. Aguara'erne ſtreifer kun omkring ved nattetider; førſt naar morgenen gryr, trækker de ſig tilbage til ſine huler. Det er mørkets ulve, feige dyr, ſom ſkyr den lyſe dag, firføddede ugler!“

„Vel, ſaa vil vi forſvare os helt til morgenen.“

„Ja, min gut, og det med knivſtik, naar vi ikke mere kan gjøre det med geværſalver.“

Thalcave var allerede begyndt paa denne taktik; hver gang en ulv nærmede ſig ilden, fór patagonierens lange, bevæbnede arm gjennem flammerne og kom rød af blod tilbage.

Imidlertid begyndte det at lakke mod enden med forſvarsmidlerne. Henimod klokken 2 om morgenen kaſtede Thalcave den ſidſte favn brænde paa ilden, og de beleirede havde nu kun fem ſkud tilbage.

Lorden ſaa ſig omkring med et ſmerteligt blik.

Han tænkte paa gutten, ſom han havde ved ſin ſide, paa ſine venner, alle dem, ſom han elſkede.

Robert talte ikke. Maaſke faren ikke forekom hans tillidsfulde fantaſi ſaa truende, ſom den virkelig var.

Men Glenarvan tænkte deſto mere derpaa og begyndte at gjøre ſig fortrolig med den ſkrækkelige, næſten uundgaaelige udſigt at blive levende ſpiſt!

Han var ikke længere herre over ſin ſindsbevægelſe; han trykkede gutten ind til ſig og kysſede ham paa panden, medens hans øine uvilkaarlig fyldtes med taarer.

Robert ſaa ſmilende paa ham.

„Jeg er ikke bange,“ ſagde han.

„Nei, nei, min gut,“ ſvarte Glenarvan; „om to timer bryder dagen frem, og vi vil være frelſte! . . . . Brilliant, Thalcave, brilliant, min kjække patagonier!“ raabte han idetſamme, idet han ſaa indianeren med kolbeſlag dræbe to ſtore bæſt, ſom forſøgte at komme over ildſkranken.

Men i dette øieblik viſte ogſaa de døende flammer ham hele ulveſkaren, ſom i tætte rækker ſyntes at rykke frem for at ſtorme ramada'en.

Opløsningen paa det blodige drama nærmede ſig; ilden ſlukkedes efterhaanden af mangel paa næring, flammerne blev mindre og mindre, ſletten derude mørkere og mørkere, og i mørket lyſte ulvenes funklende øine paany op.

Endnu nogle minuter, og den hele ſkare vilde ufortøvet ſtyrte ind i indhegningen.

Thalcave ſendte den ſidſte geværſalve ud og ſtrakte en af angriberne til jorden. Og nu, da det var ſlut med ammunitionen, lagde han armene overkors og lod ſit hoved ſynke mod bryſtet.

Det lod til, at han overlagde med ſig ſelv. Søgte han efter en eller anden driſtig, umulig og vanvittig udvei til at drive den raſende hob tilbage? Glenarvan vovede ikke at ſpørge ham herom.

Nu ſkede der ogſaa pludſelig en forandring i ulvenes angrebsmaade. De ſyntes at fjerne ſig, og hylene, ſom nylig havde været ſaa bedøvende, holdt op.

En dump ſtilhed leirede ſig over ſletten.

„Kanſke," mumlede Glenarvan, der ſpændt lyttede efter enhver ſtøi derudefra.

Men Thalcave, der gjættede hans tanker, ryſtede paa hovedet. Han vidſte altfor godt, at dyrene ikke vilde renoncere paa et ſikkert bytte, førend dagen drev dem tilbage i deres huler.

Men fienden havde aabenbart forandret taktik.

Ulvene forſøgte ikke mere at ſtorme indgangen til ramada'en, men deres nye manøvrer frembød en endnu større fare.

Efterat aguara'erne havde opgivet at trænge igjennem den af ild og jern ſaa haardnakket forſvarede indgang, omringede de nu ramada'en og ſøgte ſom efter fælles overenskomſt at angribe den fra den modſatte ſide.

Snart efter hørte man kløerne ſkrabe mod ſtolperne, og i mellemrummene kunde man ſe dyrenes kraftige poter og blodtørſtige gab. De forſkræmte heſte, ſom havde ſønderrevet ſine baand, jagede i vanvittigt raſeri omkring i indhegningen.

Lorden holdt den unge gut i ſine arme for at forſvare ham til ſidſte øieblik. Maaſke tænkte han paa at forſøge en fortvilet og umulig flugt; idetſamme faldt hans blik paa indianeren.

Thalcave nærmede ſig ſin heſt, ſom ſkjalv af utaalmodighed, og begyndte at ſadle den med den ſtørſte omhyggelighed. Han lod ikke længer til at lade ſig forurolige af hylene, ſom ſteg i ſtyrke.

Glenarvan ſaa paa ham med en uhyggelig følelſe af ſkræk.

„Han forlader os!“ raabte han, da Thalcave ſamlede tøilerne.

„Han? Aldrig!“ ſagde Robert.

Og det var virkelig heller ikke indianerens mening at forlade ſine venner, men tvertimod at tage ſkridt til deres frelſe.

Thaouka var færdig; patagonieren vilde hoppe i ſadlen.

I det øieblik indianeren greb fat i dyrets manke, lagde Glenarvan ſin haand krampagtig paa hans arm.

„Du reiſer herfra?“ ſagde han og pegte ud mod ſletten.

„Ja,“ ſvarte indianeren, ſom forſtod, hvad lorden mente.

Derpaa tilføiede han nogle ſpanſke ord, ſom betød:

„Thaouka! Flink heſt. Hurtig. Vil trække ulvene efter ſig!“

„O, Thalcave!“ raabte Glenarvan.

„Hurtig, hurtig,“ ſvarede indianeren, medens Glenarvan dybt rørt ſagde til Robert:

„Robert, min gut, hører du det! Han vil opofre ſig for os. Han vil ride ud paa ſletten, og ulvene vil raſende forfølge ham."

„Ven Thalcave!" ſagde Robert og kaſtede ſig for patagonierens fødder, „ven Thalcave, gaa ikke fra os!"

„Nei," ſagde Glenarvan, „han vil ikke forlade os."

Og vendt til indianeren ſagde han, idet han pegte paa de forſkræmte heſte:

„Vi drager ſammen!"

„Nei," ſagde indianeren, ſom ikke misforſtod disſe ord, „daarlige dyr; ſkræmte. Thaouka — god heſt."

„Godt, lad gaa!" ſagde Glenarvan. „Thalcave vil ikke forlade dig, Robert! Han lærer mig, hvad jeg har at gjøre. Mig tilkommer det at prove ridtet, ham at blive hos dig!"

Og idet han greb Thaouka's tøiler, ſagde han:

„Jeg vil vove mig ud."

„Nei," ſvarte patagonieren rolig.

„Jeg, ſiger jeg dig!" raabte Glenarvan og rev tøilerne fra ham, „jeg vil gjøre det. Red dette barn! Jeg betror det i din varetægt, Thalcave!"

I ſin ophidſelſe blandede Glenarvan ſammen engelſke og ſpanſke ord. Dog, hvad kommer det an paa ſproget! I en ſaa forfærdelig ſituation ſiger tegn og miner alt, og menneſkene forſtaar hinanden hurtig.

Alligevel ſtrittede Thalcave imod. Ordvekſelen trak i langdrag, og faren vokſede for hvert ſekund. Pælene begyndte allerede at give efter for ulvenes tænder og klør.

Baade Glenarvan og Thalcave holdt hver paa ſit. Patagonieren havde trukket lorden hen til indgangen; han viſte ham, at ſletten var fri for ulve; i ſit livlige ſprog ſøgte han at gjøre ham begribeligt, at der intet øieblik var at tabe, at faren blev langt større for de gjenværende, hvis forſøget ikke kronedes med held; endelig at han alene forſtod at udnytte Thaouka's egenſkaber, dens lethed og hurtighed, til det fælles bedſte.

Glenarvan holdt halſtarrig faſt ved at ville ofre ſig, da han pludſelig heftig blev ſtødt tilbage.

Thaouka reiſte ſig op paa bagbenene og ſatte med et eneſte raſende ſprang over ilden og den hob af dyrelig, der laa udenfor indgangen, idet gutten raabte:

„Gud ſtaa eder bi, mylord!"

Det var knapt nok, at Glenarvan og Thalcave fik tid til at ſe, hvorledes Robert, klamrende ſig til heſtens manke, forſvandt ude i mørket.

„Robert! Ulykkelige!" ſkreg Glenarvan.

Men disſe ord kunde ſelv indianeren ikke opfatte; thi der hørtes et langtrukkent, ſkrækkeligt hyl. De røde ulve forfulgte heſten og fløi med ſpøgelſesagtig hurtighed mod veſt.

Thalcave og Glenarvan ſtyrtede ud af ramada'en. Sletten laa der atter i ſin ſædvanlige ro, og det var ſaavidt de i det fjerne kunde ſkjelne en bevægelig, bølgeformet linje, ſom ſvandt i nattens mørke.

Glenarvan kaſtede ſig til jorden, overvældet af ſmerte og vridende ſine hænder i fortvilelſe.

Han ſaa paa Thalcave.

Indianeren ſmilte med ſin ſædvanlige ro.

„Thaouka, flink heſt! Kjæk gut! Greier ſig nok!" ſagde han og nikkede med hovedet.

„Og hvis han ſtyrter af!" ſagde Glenarvan.

„Han ſtyrter ikke af!"

Tiltrods for Thalcaves tillidsfuldhed tilbragte den ſtakkars lord natten i frygtelig angſt. Han havde ganſke glemt den fare, de nys havde været i, og ſom var forſvundet med ulvene. Han vilde affted for at lede efter Robert; men indianeren holdt ham tilbage. Han gjorde ham begribeligt, at han ikke vilde kunne finde gutten i mørket; man maatte vente, til det blev dag, for at kunne følge ſporet.

Omkring kl. 4 om morgenen begyndte det at dages i øſt. Taageſløret i horizonten antog et gulagtigt ſkjær, duggen faldt over ſletten, og det høie græs begyndte at ſvaie for de førſte vindpuſt.

Timen til opbrud var kommen.

„Affted nu!" ſagde indianeren.

Glenarvan ſvarede ikke, men ſvang ſig op paa Roberts heſt. Snart galoperede begge ryttere mod veſt, idet de ſtadig holdt ſig til den lige linje, ſom deres reiſefæller ikke ſkulde afvige fra.

I over en time red de med den ſtørſte hurtighed og frygtede for ved hvert ſkridt at ſtøde paa Roberts blodige lig.

Endelig hørtes geværſalver, ſom blev affyret med lige ſtore mellemrum og derfor maatte anſees at være ſignaler.

„Der er de!" raabte Glenarvan.

De ſatte begge i et endnu raſkere løb, og nogle øieblikke ſenere traf de paa den af Paganel førte afdeling.

Et glædesſkrig trængte ſig frem af lordens bryſt. Robert var der, levende og i god behold, baaret af den prægtige Thaouka, der vrinſkede af glæde, da den gjenſaa ſin herre.

„O, mit barn! mit barn!" raabte Glenarvan med et uudſigelig udtryk af ømhed.

De ſprang begge af ſadelen og kaſtede ſig i hinandens arme. Derpaa var det indianerens tur at trykke kaptein Grants modige ſøn til ſit bryſt.

„Han lever! han lever!" raabte Glenarvan.

„Ja," ſvarte Robert, „takket være Thaouka!"

Indianeren var allerede ilet bort til ſin heſt, han talte og kjælede for den, ſom om der havde rullet menneſkeligt blod i det ſtolte dyrs aarer.

Derpaa vendte han tilbage til Paganel og ſagde: „Kjæk gut!"

Og idet han brugte den ſædvanlige indianſke omſkrivning for at betegne hans mod, tilføiede han:

„Hans ſporer har ikke ſkjælvet."

Imidlertid omfavnede Glenarvan Robert og ſagde: „Hvorfor overlod du ikke til Thalcave og mig at vove dette ſidſte forſøg paa at frelſe dig?"

„Mylord," ſvarte gutten i dybeſte taknemmelighed, „var det ikke nu min tur at ofre mig? Thalcave har

allerede engang frelſt mit liv, og De — De vil jo redde min fader!“

Attende kapitel.

De argentinſke ſletter.

Efterat de førſte glædesudraab over lykkelig at have truffet hverandre var over, meldte den forfærdelige tørſt ſig paany hos den af Paganel førte afdeling. Heldigvis var Guamini ikke langt borte. Man begav ſig derfor afſted, og kl. 7 om morgenen var det ſamlede reiſefølge i nærheden af indhegningen.

Ved ſynet af de mange kadavere, der laa ſtrøet rundt omkring, kunde man danne ſig et begreb om, hvor voldſomt ulvenes angreb havde været, og hvor godt forſvaret var bleven ført.

Efterat de reiſende havde forſynet ſig med drikkevand, indtog de en noget ualmindelig frokoſt. Nandufileten blev erklæret for fortræffellig og tatu-ſtegen for en koſteligt ret.

Paganel, ſom endnu var tørſtig, udbrød:

„Det vil være utaknemmeligt mod forſynet bare at ſpiſe; det klare guamini-vand er aldeles ypperligt for fordøielſen.“

Kl. 10 gav Glenarvan tegn til opbrud.

Man fyldte alle de flaſker, man havde, med vand og begav ſig afſted. Baade ryttere og heſte var atter i fuld vigør, og det gik afſted i ſtrakt galop.

Landet blev frugtbarere, efterhvert ſom man ſkred frem; men det var vidt og bredt uden indbyggere. Den anden og tredie november forefaldt intet af betydning, og om aftenen holdt de reiſende, ſom allerede var vant til lange marſcher, raſt ved provinſen Buenos Ayres' grænſe. De havde forladt bugten ved Talcahuano den 14de oktober og havde ſaaledes paa 19 dage lykkelig tilbagelagt 450 engelſke mil, d. v. ſ. næſten to trediedele af veien.

Den følgende dags morgen kom man over grænſen, ſom man almindeligvis anſer for ſkillet mellem de argentinſke ſletter og pampas-regionen.

Her haabede Thalcave at træffe paa de kaziker, i hvis hænder han trodde, at Harry Grant og hans to ledſagere ſikkert maatte befinde ſig.

Af den argentiſke republiks fjorten provinſer er Buenos-Ayres den ſtørſte og folkerigeſte. Den ſtrækker ſig lige til indianergebetet i ſyd omkring den 55de breddegrad. Landet er yderſt frugtbart og klimaet ualmindelig godt for ſundheden.

Efterat de reiſende havde lagt Guamini bag ſig, kunde de til ſin ſtore tilfredsſtillelſe føle en paafaldende bedring i temperaturen. Denne holdt ſig gjennemſnitlig paa 17 grader, takket være Patagoniens kjølige vinde, der har indflydelſe paa luftlaget i Argentina. Det var ſlut med tørken og heden, ſom de reiſende havde lidt ſaa meget under, og de var glade over, at de nu kunde komme ſaa meget raſkere afſted. Men landet ſyntes fuldſtændig ubeboet eller rettere forladt af beboerne.

Langs den øſtlige grænſe findes talrige ſmaa indſjøer, hvoraf nogle har ſaltholdigt vand. Ved ſtranden ſaa man gjærdeſmutter, lærker og „tangaro'er", ſom i glimrende farvepragt kappes med kolibrierne; ſkarer af pragtfulde flamingoer ſvang ſine ildrøde haler og lod ſig ikke forſtyrre det mindſte af de reiſendes nærværelſe.

Paganel og majoren benyttede ſig af denne omſtændighed til en ſtund at betragte dem paa nærmere hold.

Imidlertid ilede Glenarvan utaalmodig foran med Thalcave; men han kunde ikke gjøre ſig forſtaaelig for ham og tilkaldte derfor ſin ſædvanlige tolk, Paganel.

Denne underholdt ſig nogle minuter med patagonieren og ſagde derpaa til Glenarvan:

„Der er noget, ſom Thalcave forundrer ſig over."

„Og det er?"

„At vi ikke træffer indianere eller ſtøder paa ſpor af dem paa disſe ſletter, hvor de ellers regelmæsſig ſtreifer om i flokkevis?"

„Og hvorledes forklarer Thalcave dette?"

„Han kan ikke forklare det; han er bare forbauſet, intet andet."

„Men hvad ſlags indianere tænker han at træffe her paa disſe kanter?"

„Juſt de, ſom har nogle europæere ſom fanger hos ſig."

„Og hvad er det for folk?"

„Røverhøvdinger, ſom for tredive aar ſiden, førend de blev fordrevne fra Sierra'erne, beherſkede ſletterne. Siden har de maattet overgive ſig, forſaavidt ſom der hos en indianer kan tales om underkaſtelſe, og nu gjennemſtreifer og plyndrer de ſaavel Pampas ſom provinſen Buenos-Ayres. Jeg deler derfor Paganels forbauſelſe over, at vi ikke ſer ſpor af dem her i disſe egne, hvor de ellers pleier at drive ſit røverhaandværk."

„Men hvilken beſlutning ſkal vi ſaa tage?" ſpurgte Glenarvan.

Paganal ſamtalede nogle minutter med Thalcave og ſagde derpaa:

„Hans raad, ſom forekommer mig meget klogt, gaar ud paa, at vi ſkal fortſætte veien øſtover til fort Indépendance, hvor vi, ſaafremt vi ikke i mellemtiden har erholdt nogen efterretning om kaptein Grant, idetmindſte vil faa vide, hvad der er blevet af indianerne."

„Ligger fortet langt borte?" ſpurgte Glenarvan.

„Nei, det ligger ved Sierra Tandil, ſexti mil herfra."

„Og naar kan vi række didhen?"

„Jovermorgen aften."

Glenarvan var meget beſtyrtet over denne omſtændighed. Man havde aldeles ikke forudſeet, at man ikke ſkulde ſtøde paa indianere i Pampas. Der maatte være en ganſke ſæregen grund tilſtede, ſiden de holdt ſig borte. Men det var af den ſtørſte vigtighed at faa vide, hvis Harry Grant overhovedet befandt ſig hos en af disſe

ſtammer, om han var bleven ført med nordover eller mod ſyd.

Glenarvan var urolig, ſaalænge han ſvævede i uvished herom. For enhver pris maatte man forfølge kapteinens ſpor videre. Endelig beſtemte han ſig til at følge Thalcaves raad og ſøge at naa landsbyen Tandil, hvor man idetmindſte vilde finde nogen, man kunde udſpørge.

Henimod kl. 4 om eftermiddagen ſaa man i horizonten en række høie, der i et ſaa fladt land gjerne kunde gjælde for bjerge. Det var Sierra Tandil, ved hvis fod de reiſende gjorde holdt for natten.

Den næſte dag naaede man op paa disſe høider paa den meſt letvindte maade. Det frembød ingen vanſkelighed for folk, ſom havde reiſt over Anderne.

Henad middagstider pasſerede man forbi det forladte port Tapalquem, det første led i den kjæde af befæſtninger, ſom man har anlagt paa ſydgrænſen for at holde de indfødte i ave.

Om eftermiddagen viſte der ſig tre godt bevæbnede ſtreifryttere, ſom en ſtund iagttog den lille ſkare; men man kunde ikke komme dem nær, thi de flygtede utrolig hurtig.

Glenarvan var forbauſet.

„Gaucho'er,“ ſagde patagonieren, idet han gav de indfødte det ſamme navn, ſom havde foranlediget en diſput mellem majoren og Paganel.

„Ei! gaucho'er!“ raabte Mac Nabbs. „Nu, Paganel, idag blæſer der ingen nordenvind. Hvad mener De om disſe fyre?“

„Jeg mener, at de ſer ud ſom ægte banditter,“ ſvarte Paganel.

„Og for at være en bandit, min kjære geograf?“

„Er der kun et ſkridt, major!“

Denne Paganels tilſtaaelſe blev modtaget med almindelig latter, hvad der forøvrigt ikke bragte ham ud af fatning; han gjorde ovenikjøbet med henſyn til indianerne en beſynderlig bemærkning.

„Jeg har etſteds læſt,“ ſagde han, „at hos araberne har munden et paafaldende udtryk af vildſkab, medens øinene har et mildt, menneſkeligt udtryk. Kun hos Amerikas vilde er det akkurat omvendt. Disſe folkeſlag har et ganſke beſynderligt ondſkabsfuldt øie.“

Hermed var indianerracen godt karakteriſeret.

Imidlertid drog man efter Thalcaves anvisning videre i ſluttet trop. Saa menneſketom egnen end var, maatte man dog vogte ſig for overfald; om aftenen ſtanſede man ved en forladt „tolderia,“ hvor kaziken Catriel pleiede at ſamle ſine ſkarer. Ved underſøgelſe af terrænet, hvor der ikke fandtes ſpor efter menneſker, kom patagonieren til den overbevisning, at toldera'en allerede i længere tid havde været ubeboet.

Den følgende dag begav Glenarvan og hans ledſagere ſig atter paa vei. Man fik ſe den førſte kvægſtation — Estancia — ſom ligger nærmeſt Sierra Tandil; men Thalcave beſluttede ikke at ſtanſe her, men fortſætte reiſen direkte til fort Indépendance, hvor han

ventede at faa rede paa det beſynderlige i, at landet var forladt.

Siden man forlod Kordillerne, havde landet været ſaagodtſom træbart; men nu ſtødte man paa ſmaa ſkoge af popler og akazier, der for det meſte omgav de rummelige „corraler“, nogle med pæle indgjærdede kvægpladſe.

Her bliver tuſindvis af oxer, gjeder og kjør opdrættet. Eierens ſtempel blir brændt ind i huden paa dem, medens talrige ſtore hunde vogter omgivelſerne. Man vælger fortrinsvis disſe egne med den ſaltholdige jordbund, der yder et fortrinligt foder, til anlæg af kvægſtationer. I ſpidſen for hver ſtation ſtaar en forvalter med en opſynsmand, der har flere vogtere under ſig.

Disſe folk lever ſom bibelens patriarker. Deres hjorder er meget talrige, kanſke endda talrigere end de paa Meſopotamiens græsgange; men her er hjordens eier uden familie, og Pampas’ ſtore kvæggrosſerere har forøvrigt intet tilſælles med patriarkerne.

Paganel gjorde opmærkſom paa en mærkelig ſlags luftſpeiling, ſom hyppig forekommer i disſe flade ſtrækninger. I det fjerne ſaa kvægſtationerne ud ſom ſtore øer, popler og akazier ſyntes at ſpeile ſig i et klart vand, et billede ſom ſtadig rykkede tilbage, efterſom de reiſende ſkred frem.

I løbet af den 6te november ſtødte man paa flere kvægſtationer og desuden ogſaa paa nogle ſaakaldte „ſaladoro’er,“ hvor kvæget, efter at være fedet paa græsgangene, hjemfalder ſlagterens øxe. Dette arbeide begynder om vaaren. „Saladoren“ henter dyret fra corralen,

hvor han fanger det med laſſo, og fører det til ſaladoro'en, hvor oxer, kjør og faar blir nedſlagtet i hundredevis og indvoldene taget ud. Men ikke altid lader tyrene ſig fange uden modſtand; da blir ſaladoren til torreador, og han forretter ſin farlige gjerning med en duelighed og vildſkab uden ſideſtykke.

Nu paa denne tid var det ſtille i ſaladoro'en; ſlagtetiden var endnu ikke kommen.

Selſkabet trængte videre frem med Thalcave i ſpidſen ſom ſædvanlig. Han vilde endnu ſamme aften ſøge at naa fort Indépendance. Man ſtødte paa nogle meierigaarde, ſom var omgivet af høie gjærder med ſkydeſkaar og løbegrave udenom. Hovedbygningen var forſynet med en terraſſe, fra hvilken beboerne med ſine bøſſer havde en ſtor fordel overfor pampasrøverne.

Her havde muligens Glenarvan kunnet erholde den efterlængtede underretning; men det ſikreſte var at trænge frem til landsbyen Tandil.

Man ſatte over floden Los Huaſos og nogle mil ſenere over Chapaleofu.

Snart naaede man Sierra Tandil's førſte græsklædte ſkraaninger, og en time ſenere viſte landsbyen ſig i bunden af et trangt pas, ſom beherſkedes af fort Indépendance's mure.

Nittende kapitel.

Fort Indépendance.

Sierra Tandil ligger 1000 fod over havfladen. Den beſtaar af en række græsbevoxede høider, ſom ligger i en halvkreds. Diſtriktet Tandil omfatter hele den ſydlige del af provinſen Buenos Ayres og har omtrent 4000 indbyggere. Hovedſtaden er byen Tandil, der har en gunſtig beliggenhed og beſkyttes udmærket af fortet. Dette fort blev anlagt af franſkmænd i aaret 1828. Byen har ſtor betydning ſom mellemled for kvæghandelen mellem ſletterne og Buenos Ayres.

Man ſteg af heſtene, og Paganel, majoren og Robert begav ſig under Thalcaves anførſel op til fæſtningen.

Nogle ſoldater exercerede paa fæſtningspladſen. Den ældſte af dem kunde ikke være over tyve og den yngſte knapt ſyv aar gammel. Rent ud ſagt var det kun et duſin gutter, der paa en eiendommelig maade øvede ſig i vaabenbrug. Deres uniform beſtod af en ſtribet ſkjorte, ſom blev holdt ſammen rundt livet af et læderbelte; ſtrømper, benklæder eller frakke var der ikke tale om. Forøvrigt retfærdiggjorde varmen fuldſtændig det lette koſtyme.

Herved fik Paganel ſtrax en god mening om en regjering, ſom ikke øder pengene paa overflødige ſnorer og ſtas. Hver af gutterne havde et gevær og en ſabel, det førſte for ſtort og den ſidſte for tung for deres ungdommelige kræfter. De var alle meget ſolbrændte og lignede hinanden paafaldende. Den korporal, der ledede øvelſerne, lignede dem ligeledes; og det var i virkeligheden tolv brødre, ſom blev kommanderede af den trettende.

Paganel var ikke forbauſet herover. Han kjendte den argentinſke ſtatiſtik og vidſte, at hver familie i dette land gjennemſnitlig har ni børn. Men hvad der forundrede ham, var, at diſſe ſmaa ſoldater exercerede paa franſk maner og med fuldkommen nøiagtighed udførte haandbevægelſerne ved ladningen i tolv tempoer. Undertiden gav korporalen ſine befalinger i den lærde geografs moderſmaal.

„Det er dog mærkværdigt," ſagde Paganel.

Men Glenarvan var ikke kommen til fort Indépendance for at ſe nogle gutter holde øvelſer og endda mindre for at bryde ſig om deres nationalitet eller afſtamning. Han afbrød derfor Paganel i hans betragtninger og bad ham ſpørge efter chefen for garniſonen.

Dette gjorde han, og en af ſoldaterne gik ind i et lidet hus, der gjorde tjeneſte ſom kaſerne.

Nogle øieblikke efter kom kommandanten ſelv. Det var en kraftig bygget mand paa femti aar, med militært udſeende, ſtudſet knebelsbart, fremſtaaende kindben, graaſprængt haar og et bydende blik, ſaavidt man da kunde ſe gjennem de tykke røgſkyer, han udſendte fra ſin korte ſnadde. Hans gang mindede Paganel ſterkt om den ſtive holdning, ſom er eiendommelig for gamle militære i Frankrige.

Thalcave foreſtillede Glenarvan og de øvrige for kommandanten. Medens han talte, vedblev den ſidſte med uforſtyrret vedholdenhed at ſtirre paa geografen. Den lærde vidſte ikke, hvad officeren vilde, og ſtod netop i begreb med at ſpørge ham herom, da den anden uden omſtændigheder greb hans haand og med glad ſtemme ſagde paa Paganels modersmaal:

„En franſkmand?"

„Ja, franſkmand!"

„De kan ikke tro, hvor jeg er henrykt! Velkommen, velkommen! Jeg er ogſaa franſkmand," ſagde kommandanten, idet han med foruroligende heftighed ryſtede videnſkabsmandens haand.

„Er det en af Deres venner?" ſpurgte majoren Paganal.

„Naturligvis!" ſvarede denne med en vis ſtolthed; „man har venner i alle fem verdensdele."

Og efterat han ikke uden beſvær havde faaet ſin haand løs, begyndte han en ordentlig ſamtale med den robuſte officer.

Glenarvan ſtod ſom paa gløder for at faa indført et ord om ſine egne anliggender, men den gamle militær holdt paa at fortælle ſin livshiſtorie og havde ikke iſinde at bryde af.

Man kunde forſtaa, at det var overordentlig længe ſiden denne brave mand forlod ſit fædreland; han var ikke længer ganſke fortrolig med modersmaalet, og om

han end huſkede ordene, ſaa ſkortede det ham dog adſkillig paa ordſtillingen. Han talte omtrent ſom en neger i de franſke kolonier.

Snart fik ogſaa de øvrige beſøgende vide, at kommandanten ſom franſk ſergeant i ſin tid havde været med ved grundlæggelſen af fort Indépendance.

Siden dengang havde han ikke forladt ſtedet, og han førte nu kommandoen med bevilling af den argentinſke regjering.

Han var basker af fødſel og hed Manuel Ipharaguerre. Et aar efter ſin ankomſt til landet lod ſergeant Manuel ſig naturaliſere, traadte ind i den argentiſke armé og giftede ſig med en brav indianerinde, ſom nogen tid efter fødte ham tvillinger, — gutter vel at forſtaa, thi ſergeantens værdige livsledſagerinde vilde ikke have taget ſig den frihed at ſkjænke ham døtre.

Manuel havde ingen intereſſer udenfor de rent militære, og hans higen og tragten gik ud paa med tidens og Guds hjælp at kunne ſtille et helt lidet kompani af unge ſoldater til republikens raadighed.

„De har ſeet dem!“ raabte han. „Kjække, flinke ſoldater alleſammen! Joſé, Juan, Miquel og den ſyvaarige Pepe ikke at forglemme!“

Pepe, ſom hørte ſig roſt, ſluttede hælene ſammen og præſenterede gevær ſom en gammel ſoldat.

„Han driver det nok engang til noget,“ tilføiede kommandanten „Han blir ſikkert engang oberſt eller brigadegeneral.“

Sergeant Manuel viſte ſig ſaa henrykt, at det ikke

nyttede at modſige ham hverken med henſyn til vaabenhaandværkets fortrin eller den fremtid, der var hans efterkommere beſkaaret.

Han holdt paa i et helt kvarter at ſnakke væk om ſine egne affærer til Thalcaves ſtore forbauſelſe. Indianeren kunde ikke fatte, at der kunde vælde ſaa mange ord ud af en eneſte ſtrube.

Der var ingen, ſom afbrød kommandanten. Men da en ſergeant, ſelv om han er franſkmand, ogſaa engang maa høre op at ſnakke, ſaa taug Manuel endelig efter tilſlut at have bedt ſine gjæſter indenfor.

Sergeanten ſpurgte dem nu, hvad der forſkaffede ham æren af deres beſøg.

Nu eller aldrig var øieblikket kommet til at forklare ſig.

Paganel tog ordet og fortalte ham paa franſk om hele reiſen gjennem Pampas. Tilſlut ſpurgte han om, af hvilken grund indianerne havde forladt landet.

„Ah! . . . . ingen! . . . ." ſvarte ſergeanten og trak paa ſkuldrene; „virkelig! ingen! . . . vi andre hænderne i ſkjødet. Intet at gjøre!"

„Men hvorfor?"

„Krig."

„Krig?"

„Ja! borgerkrigen . . ."

„Borgerkrig?" ſvarte Paganel, ſom uden at mærke det ogſaa begyndte at tale „negerſproget".

„Ja, krig mellem Paraguay og Buenos Ayres,"

ſvarte ſergeanten. „Indianerne alle i nord, i ryggen paa general Flores. Indianere røver, plyndrer.“

„Men kazikerne?“

„Kazikerne med dem.“

„Hvad! Catriel?“

„Ingen Catriel.“

„Og Calfucura?“

„Ingen Calfucura mere!“

Da disſe ſvar blev meddelt Thalcave, nikkede han bekræftende med hovedet. I virkeligheden havde Thalcave intet kjendſkab til, at en borgerkrig, ſom ſenere ſkulde hidføre Braſiliens indblanding, ſvækkede republiken i ſtærk grad. Ved ſlige indbyrdes kampe har indianerne alt at vinde, og en ſaa nem anledning til røveri lader de ikke gaa ubenyttet hen.

Sergeant Manuel tog ſaaledes ikke feil, naar han anførte den borgerkrig, ſom blev ført i den nordlige del af Argentina, ſom grund til, at indianerne havde forladt Pampas.

Denne omſtændighed greb forſtyrrende ind i Glenarvans planer og truede med at tilintegjøre dem

Hvis kaptein Grant virkelig var kazikernes fange, var han ſandſynligvis bleven ført med til nordgrænſen. Men hvorledes ſkulde man nu kunne finde ham igjen? Skulde man anſtille en farefuld efterforſkning helt til den yderſte grænſe af Pampas? Dette var en alvorlig affære, ſom man omhyggelig maatte overveie.

Imidlertid gjorde majoren ſergeanten endnu et vigtigt ſpørgsmaal.

„Har ſergeanten hørt fortælle, at kazikerne i Pampas holder nogle europæere fangne?"

Manuel betænkte ſig en ſtund, ſom om han gjennemløb hele ſin hukommelſe.

„Ja," ſagde han endelig.

„Ah!" ſagde Glenarvan, ſom fik nyt haab.

Paganel, Mac Nabbs og Robert trængte ſig nærmere hen til ſergeanten

„Tal! Tal!" raabte de og ſaa paa ham med ſpørgende blikke.

„Nogle aar ſiden," ſvarte Manuel, „ja . . . ſaa er det . . . europæiſke fanger . . . . men aldrig ſeet . . . ."

„Nogle aar ſiden," gjentog Glenarvan. „De maa tage feil . . . . Datumet for forliſet er nøiagtig . . . . „Britannia" forſvandt i juni 1862 . . . det er altſaa endnu ikke to aar ſiden."

„Aa, længere, mylord."

„Umuligt," udbrød Paganel.

„Jo, jo! Det var, da Pepe blev født . . . . det dreiede ſig om to mænd . . . ."

„Nei, tre!" ſagde Glenarvan.

„To," ſvarte ſergeanten i en beſtemt tone.

„To!" raabte Glenarvan meget overraſket. „To englændere?"

„Nei da," ſvarte ſergeanten. „Hvem taler om englændere? Nei, det var en franſkmand og en italiener."

„En italiener, ſom blev dræbt af poyucherne!" raabte Paganel.

„Ja! og ſiden fik jeg vide . . . . franſkmanden . . reddet.“

„Reddet!“ raabte Robert, hvis øine hang ved ſergeantens læber.

„Ja, ud af indianernes hænder,“ ſvarte Manuel.

Alle ſaa paa geografen, der med en fortvilet mine ſlog ſig for panden.

„Ak, jeg forſtaar!“ raabte han endelig. „Det er klart!“

„Men hvorom dreier det ſig?“ ſpurgte Glenarvan ligeſaa urolig ſom utaalmodig.

„Mine venner,“ ſvarte Paganel og greb Roberts hænder, „vi maa finde os i en tung tilſkikkelſe! Vi har fulgt et falſk ſpor! Her gjælder det ikke kapteinen, men en af mine landsmænd, hvis ledſager, Marco Vazello, blev myrdet af indianerne; om en franſkmand, ſom flere gange fulgte med disſe gruſomme indianere til bredden af Colorado og derpaa ſaa ſit ſnit til at flygte og lykkelig vende tilbage til Frankrige. Iſtedetfor, ſom vi troede, at have fulgt Harry Grants ſpor, har vi truffet paa den unge Guinnards!“

Denne forklaring blev paahørt i dyb taushed. Feiltagelſen var uomtviſtelig. De af ſergeanten anførte enkeltheder, den fangnes nationalitet, mordet paa hans reiſefælle, hans flugt fra indianerne, alt dette overbeviſte dem om, at de var paa feil ſpor.

Glenarvan ſaa beſtyrtet paa Thalcave.

Indianeren greb derpaa ordet:

„Har De aldrig hørt tale om tre fangne engelſkmænd?“ ſpurgte han ſergeanten.

„Aldrig,“ ſvarte Manuel; „man vilde faaet vide det i Tandil . . . jeg vilde vidſt det . . . nei, ikke tilfældet . . .“

Efter dette afgjørende ſvar havde Glenarvan intet mere at gjøre i fort Indépendance. Efter at have takket ſergeanten paa det hjerteligſte, forlod han med ſine ledſagere fæſtningen.

Glenarvan var utrøſtelig over at ſe ſine forhaabninger ſtrande ſaa fuldſtændig. Robert gik taus ved ſiden af ham med taarer i øinene. Glenarvan vidſte ikke, paa hvilken maade han ſkulde trøſte ham. Paganel gik og talte med ſig ſelv, majoren ſagde ikke et ord, og Thalcave var ſaaret i ſin ſtolthed ſom indianer over at have forfulgt et falſk ſpor. Der var imidlertid naturligvis ingen, ſom tænkte at bebreide ham en ſaa tilgivelig feiltagelſe.

Aftensmaaltidet indtoges under en trykkende taushed. Viſtnok var der ingen af disſe modige opofrende mænd, ſom beklagede ſig over til ingen nytte at have udholdt ſaa mange beſværligheder og farer; men i dette øieblik ſyntes ethvert haab om et godt reſultat udſlukket.

Kunde man virkelig tænke at ſtøde paa kaptein Grant mellem Sierra Tandil og havet? Nei. Hvis en eller anden fange var faldt i indianernes hænder ved kyſten af Atlanterhavet, havde ſergeanten iethvertfald vidſt noget derom. En ſlig ting kunde ikke antages at forblive ukjendt for de indfødte, ſom ſtaar i ſtadig ſam-

kvem mellem Tandil og Carmen ved mundingen af Rio Negro.

Der var altſaa intet andet at gjøre, end ufortøvet at opſøge „Duncan" paa det aftalte punkt, nemlig ved forbjerget Medano.

Imidlertid havde Paganel bedt Glenarvan om atter at faa ſe dokumentet, ſom havde været den oprindelige veiviſer ved deres efterforſkninger.

Han læſte det med ſynlig utaalmodighed igjennem og forſøgte at lægge en ny tydning deri.

„Dette dokument er dog ganſke klart!" ſagde Glenarvan. „Det udtrykker ſig paa den meſt beſtemte maade om kapteinens forlis og omſtændighederne ved hans fangenſkab."

„Aa, nei!" raabte geografen og ſlog haanden i bordet; „hundrede gange nei! Naar Harry Grant ikke er i Pampas, ſaa er han heller ikke i Amerika. Men nu ſkal dette dokument ſige os, hvor han er, mine venner, eller ogſaa er jeg ikke Jacques Paganel!"

Tyvende kapitel.

Overſvømmelſen.

Fra fort Indépendance til Atlanterhavets kyſt er omkring ſexti timers reiſe. Hvis ingen uforudſeede omſtændigheder indtraf, vilde Glenarvan kunne naa „Duncan" igjen i løbet af fire dage.

Men lorden havde ondt ved at gjøre ſig fortrolig med den tanke at reiſe hjem uden at have kaptein Grant ombord. Han nølede endnu en hel dag, førend han beſluttede ſig til at reiſe.

Majoren paatog ſig at ſadle heſtene, fornye provianten og beſtemme veiens retning.

Om morgenen kl. 8 ſteg det lille reiſeſelſkab ned ad Sierra Tandils græsbevoxede ſkraaninger.

Glenarvan galopperede afſted ved ſiden af Robert uden at ſige et ord; hans driſtige og virkſomme karakter tillod ham ikke at bære dette uheld med roligt blod; hans hjerte bankede, ſom ſkulde det ſprænges, og tankerne brændte i hans hjerne.

Anſporet af alle vanſkelighederne ſtuderede Paganal ivrig dokumentet paa kryds og tværs for om muligens at finde et nyt holdepunkt.

Thalcave forholdt ſig taus og overlod til Thaouka at føre ham videre. Majoren var tryg og rolig paa ſin poſt, ſom en mand der aldrig bukker under for modgangen. Tom Auſtin og de to matroſer delte ſin herres ſorg, og et øieblik, ſom de ſaa en frygtſom hare ſpringe over ſtien, ſaa de overtroiſke ſkotter paa hinanden.

„Et daarligt varſel," ſagde Wilſon.

„Ja, i de ſkotſke høilande," ſvarte Mulrady.

„Hvad der er daarligt hjemme, er ikke bedre her," ſagde Wilſon.

Henad middag var de reiſende naaet ned ad Sierra

Tandil og kommen ud paa de bølgende ſletter, ſom ſtrækker ſig lige til havet Disſe egne er rige paa frugtbare enge, og hele landſkabet gjennemſtrømmes paa kryds og tværs af bække og ſmaa elve.

Hidtil havde veiret holdt ſig med ſol og klar luft. Men fra denne dag antog himmelen et foruroligende udſeende. Den masſe dunſter, ſom luften havde opſuget under de ſidſte dages høie temperatur, ſamlede ſig i tætte ſkyer, der truede med at opløſe ſig i kraftige regnſkyl. Desuden bidrager naboſkabet med Atlanterhavet og den paa disſe kanter herſkende veſtenvind ſit til at øge luftens fugtighed.

Efter at have tilbagelagt firti mile, ſtanſede man om aftenen ved nogle ſaakaldte „canada'er", d. v. ſ. nogle ſtore, naturlige grave, ſom er fyldt med vand. Man havde ikke tag over hovedet; kapperne maatte tjene baade til telt og til dækken, og de ſov alle rolig ind tiltrods for himmelens truende udſeende.

Dagen efter mærkede man, efterhvert ſom ſletten ſænkede ſig mere og mere, tilſtedeværelſen af vand i jordbunden; fugtigheden ſiklede ud af hver aabning. Veien hindredes af ſtore damme og ſumpige ſtrækninger. Saalænge det kun havde dreiet ſig om indſjøer med et faſt afgrænſet omraade og frit for plantevext, var det en let ſag for heſtene at komme over; men med de hullede moradſer, de ſaakaldte „pentanos", var det vanſkeligere. De var fyldt med høi græsvext og ſkjulte en fare, ſom førſt lod ſig bedømme, naar man var midt op i den.

Disſe ſlamhuller havde allerede været ſkjæbneſvangre for mere end et levende væſen. Saaledes kom netop Robert, der havde redet en halv mils vei i forveien, tilbage i galop og raabte:

„Mr. Paganel! Mr. Paganel! Der er en hel ſkog af horn!"

„Hvad!" ſvarte videnſkabsmanden. „Har du fundet en ſkog af horn?"

„Ja, ja, — idetmindſte en kratſkog!"

„En kratſkog! Du drømmer gutten min," ſvarte Paganel og trak paa ſkuldrene.

„Jeg drømmer ikke," ſvarte Robert. „De ſkal ſelv faa ſe den. Dette er et vidunderland; man ſaar horn og de vokſer op, ſom om det ſkulde være hvede. Jeg ſkulde ønſke, jeg havde noget af dette frø."

„Han taler vel for fuldt alvor," ſagde majoren.

„Ja, hr. major, De ſkal ſnart faa ſe det!"

Og gutten havde ikke taget feil. Snart befandt de reiſende ſig foran en uhyre mark fuldt af horn, ſom ſyntes plantet der med regelmæsſige mellemrum. Det var et ſælſomt ſyn.

„Naa?" ſagde Robert.

„Det er forunderligt," ſvarte Paganel og vendte ſig ſpørgende mod indianeren.

„Hornene ſtikker op af jorden, men okſerne er under," ſagde Thalcave.

„Hvad?" raabte Paganel. „Kan en hel hjord være ſunket ned i dette dynd?"

„Ja," ſagde patagonieren.

Og det var ogſaa en uhyre hjord, ſom havde fundet døden, fordi jorden havde ſvigtet under fødderne paa dem. Saaledes var hundredevis af bøfler omkommet ſide om ſide, kvalte i dyndet.

Denne tildragelſe, ſom ikke er eneſtaaende i Argentina, kunde ikke indianeren ſætte ud af betragtning. Det var for ham et fingerpeg, ſom han maatte rette ſig efter.

Man red omkring den uhyre maſſegrav, og en time ſenere havde man hornmarken to mile bag ſig.

Thalcave iagttog med en vis ængſtelighed enhver omſtændighed, ſom forekom ham uſædvanlig. Han gjorde hyppig holdt og reiſte ſig op i ſtigbøilerne. Takket være ſin høie væxt kunde han overſe et ganſke ſtort omraade. Etpar gange gjorde han en afſtikker paa etpar mil, den ene gang mod nord, den anden gang mod ſyd, hvorpaa han atter indtog ſin plads i ſpidſen for den lille karavane uden at ſige et ord om, hvad han haabede eller frygtede.

Denne patagonierens adfærd vakte Paganels nysgjerrighed, men foruroligede Glenarvan. Geografen blev derfor opfordret til at ſpørge Thalcave derom, hvad han ogſaa ſtraks gjorde.

Thalcave ſvarede, at han forundrede ſig over at finde ſletten ſaa mættet med vand. Saalænge han havde været fører i Pampas, havde han ingenſinde betraadt en ſaa gjennembløđ jordbund. Selv i regntiden frembød Argentina farbare veie.

„Men hvad ſkal man da tro om denne tiltagende fugtighed?“ ſpurgte Paganel.

„Det ved jeg ikke,“ ſvarte indianeren, „og hvis jeg vidſte det. . .“

„Træder aldrig de opſvulmede elve over bredderne?“

„Ofte.“

„Er dette maaſke nu tilfældet?“

„Kan være,“ ſagde Thalcave.

Paganel maatte ſlaa ſig tilfreds med disſe halve ſvar og meddelte Glenarvan, hvad patagonieren havde ſagt.

„Og hvad raader han os til?“ ſpurgte Glenarvan.

„Hvad er herved at gjøre?“ ſpurgte Paganel patagonieren.

„Hurtig reiſe videre,“ ſvarte denne.

Men det var lettere ſagt end gjort; thi heſtene blev ſnart trætte, da hovene ſank ned i den bløde jordbund. Landet ſænkede ſig mere og mere, og ſletten ſaa ud ſom et uhyre lavland, hvor det nedſtrømmende vand let kunde ſamle ſig.

Det gjaldt altſaa uden tøven at komme bort fra disſe lavtliggende egne, ſom en overſvømmelſe med et ſlag vilde forvandle til en ſjø.

Men det var ikke nok med, at vandet bredte ſig i ſtore damme under heſtenes fødder. Henimod kl. 2 aabnede himmelen ſine ſluſer og udgød ſtrømme af regn over ſletten.

Det var ikke muligt at undgaa denne ſyndflod; det bedſte var at tage tilſkikkelſen med ſtoiſk ro. Rytterne blev ſnart gjennemvaade, og dyndet ſprøitede op paa dem for hvert ſkridt de tog.

Henimod aften naaede de ſtive af det kolde regn og udmattede af anſtrengelſe til en rancho Kun lidt kræsne folk kunde give rancho'en navn af hytte, men Glenarvan og hans ledſagere havde intet valg, men ſøgte tilflugt i det elendige hul, ſom en pampas-indianer ellers vilde have foragtet.

Ikke uden beſvær fik man lavet et baal af græs, ſom udbredte mere røg end varme.

Udenfor raſede regnſtødene, og gjennem det halvt ødelagte ſtraatag ſilede der ſtore draaber ned. Baalet truede ret ſom det var med at gaa ud, men Wilſon og Mulrady ſkiftedes tappert med at holde det vedlige.

Det meget middelmaadige og lidet ſtyrkende aftensmaaltid forløb triſt. Appetiten var borte. Kun majoren lod maden vederfares al ære. Den koldblodige Mac Nabbs ſyntes hævet over alle tilſkikkelſer. I ſin egenſkab af franſkmand forſøgte Paganel at ſvøge og ſætte lidt liv i ſelſkabet; men det lykkedes ikke.

Under diſſe omſtændigheder var det fornuftigſte, man kunde gjøre, at lægge ſig til at ſove og for nogle øieblikke ſøge at glemme alle ſtrabadſer.

Men deres ſøvn blev urolig; det knagede i rancho'ens vægge, og undertiden blev vindſtødene ſaa ſterke, at man kunde frygte for, at hytten ſkulde rives overende. Udenfor ſtod heſtene, prisgivet veirets unaade.

Endelig overvældede ſøvnen den lille ſkare. Robert, hvis hoved hvilte mod Glenarvans ſkulder, ſovnede førſt ind.

Det lod til, at forſynet vaagede over dem, thi natten forløb uden uheld.

Om morgenen vækkede Thaouka dem ved at ſkrabe med hoven mod rancho'en; til nød kunde den ſaaledes i Thalcaves ſted give tegn til opbrud. Man ſtod i for ſtor gjæld til den til ikke at følge dens opfordring og bryde op.

Regnen var ikke fuldt ſaa ſterk længer. Men overalt bredte der ſig ſtore damme og moradſer, der lidt efter lidt flød ſammen til en eneſte uhyre indſjø.

Paganel tog ſit kart med paa raad og formodede ikke uden grund, at Rio Grande og Rio Vivarota, floder, ud i hvilke ſlettens vand finder afløb, var ſtrømmet ſammen og havde dannet et flere mile bredt belte.

Det var ſaaledes nødvendigt for de reiſende at komme videre hurtigſt muligt. Alles vel var i fare. Hvor ſkulde man, naar overſvømmelſen tiltog, ſøge tilflugt? Saalangt øiet kunde ſkue rundt omkring, fandtes der ikke en eneſte høide i dette flade terræn, hvor vandet hurtig vilde tage overhaand.

Man drev paa heſtene af alle kræfter. Thaouka, ſom var i ſpidſen, ſyntes at befinde ſig i ſit rette element. Pludſelig, det var henimod kl. 10 om morgenen, viſte den en ganſke paafaldende uro. Den vendte hyppig hovedet mod de ubegrænſede ſletter i ſyd. Ofte vrinſkede den længe ad gangen og ſugede luften ind i dybe drag. Dens galop blev heftigere, og Thalcave havde møie med, ſkjønt han ſat faſt i ſadelen, at tøile den. Skummet ſtod ud af munden paa den og blandede ſig med blodet under det ſtramt holdte bidſel. Det var ikke

muligt at berolige det ophidſede dyr; Thalcave følte godt, at havde det været i frihed, vilde det øieblikkelig i raſende løb ſat kurſen mod nord.

„Hvad er der iveien med Thaouka?“ ſpurgte Paganel; „er dyret blevet bidt af blodigler?“

„Nei,“ ſvarte indianeren.

„Det veirer altſaa en eller anden fare?“

„Ja, det veirer ulykke.“

„Hvilken?“

„Det ved jeg ikke.“

Selv om øiet ikke kunde opdage den fare, ſom Thaouka forudſagde, kunde øret dog opfatte den. Langt ude fra horizonten hørte man virkelig allerede en dump larm, ſom hidrørte den fra en ſtedſe voxende braadſjø. Vinden fo'r i heftige ſtød over ſletten, og fuglene tog hurtig flugten. Heſtene, ſom gik tilknæs i vand, følte de første ſtød af ſtrømmen.

Snart hørte man en frygtelig larm; brøl, vrinſken og hyl gjenlød en halv mil bortefra, og der kom tilſyne uhyre dyrehjorder, en uſammenhængende maſſe af opſkræmte dyr, ſom blindt ſtyrtede ſig frem med frygtelig hurtighed. Under løbet hvirvlede de vandet op, ſaa de knapt var til at ſkjelne.

„Hurtig! hurtig!“ ſkreg Thalcave høit.

„Hvad er paafærde?“ ſpurgte Paganel.

„Overſvømmelſen! overſvømmelſen!“ ſvarte Thalcave, der vendte ſin heſt mod nord og gav den dygtig af ſporerne.

„Overſvømmelſen kommer," raabte Paganel og hans reiſefæller og fulgte lige efter Thaouka.

* * *

Det var paa høi tid.

Fem mil i ſyd væltede en høi og bred ſpringflodbølge ſig udover landet og forvandlede det til et ocean. Det høie græs forſvandt, ſom om det blev meiet bort. De af ſtrømmen løsrevne mimoſebuſkadſer dannede ſvømmende øer, og overſvømmelſen bredte ſig med uimodſtaaelig voldſomhed.

Øienſynlig havde Pampas' ſtore floder gaaet over ſine bredder, og maaſke endog Colorado's vand blandede ſig med Rio Negros og dannede en eneſte uhyre flodſeng.

Den af Thalcave ſignaliſerede ſpringflodbølge nærmede ſig med foruroligende hurtighed. De reiſende flygtede for den ſom en af ſtormen jaget ſky.

Deres blikke ſpeidede forgjæves efter et frelſende tilflugtsſted. Men i horizonten gik himmel og vand i ét.

Heſtene fo'r afſted i ſuſende galop, opſkræmte af faren. Rytterne formaaede med nød og neppe at holde ſig i ſadelen.

Glenarvan ſaa ſig ofte tilbage.

„Vandet indhenter os," tænkte han.

„Hurtig! hurtig!" ſkreg Thalcave.

Og paany ſvang man piſkene over de ulykkelige dyr. Sporerne rev deres ſider op, og blodet dannede

lange, røde ſtriber i vandet. Undertiden ſnublede de i en revne, men reiſte ſig atter og ſtyrtede videre.

Vandet ſteg og ſteg. Lange bølger forkyndte, at hin høie bølge, ſom endnu i det høieſte var to mile fjernet, nærmede ſig med ſit ſkumkranſte hoved. Endnu et kvarter kunde man fortſætte denne ſidſte kamp mod det frygteligſte af elementerne.

De flygtende kunde ikke have nogen beſlemt formening om længden af den ſtrækning, de tilbagelagde. Men tog man det hurtige ridt ſom maaleſtok, maatte den være ganſke anſeelig.

Imidlertid var vandet ſteget heſtene til bryſtet, og de kom kun videre med det yderſte beſvær.

Glenarvan, Paganel, Auſtin og de andre anſaa ſig fortabt og viet til en ſkrækkelig død.

Heſtene tabte nu næſten fodfæſtet, og da vandet var naaet ſex fod, begyndte de at ſvømme.

Vi maa give afkald paa at beſkrive den frygtelige dødsangſt, ſom disſe otte menneſker var et bytte for. De følte ſin afmagt ligeoverfor denne vandflod, ſom var alle menneſkelige kræfter ſaa langt overlegne. Deres redning laa ikke længer i deres egen haand.

Strømmen rev nu de ſvømmende heſte afſted med et jernbanetogs hurtighed.

Alt haab om frelſe var tilintetgjort.

Da hørtes majorens ſtemme:

„Et træ!“ raabte han.

„Et træ?“ gjentog Glenarvan.

„Dér dér!“ ſkreg Thalcave.

Han pegte med fingeren mod nord. Nogle hundrede favne borte hævede et koloſsalt nøddetræ ſin krone høit over vandet

Hans ledſagere behøvede ingen opfordring om at drive paa af alle kræfter. Dette træ, ſom ſaa uventet frembød ſig for dem, maatte for enhver pris naaes. Heſtene vilde udentvivl ikke række det, men menneſkene kunde maaſke redde ſig. Strømmen førte dem didhen.

I ſamme øieblik udſtødte Tom Auſtins heſt en halvkvalt vrinſken og forſvandt. Dens herre, ſom heldigvis itide havde ſluppet ſtigbøilerne, ſvømmede videre af alle kræfter.

„Grib fat i min ſadel," raabte Glenarvan til ham.

„Jeg takker Dem, herre," ſvarte Tom Auſtin, „men jeg ſtoler paa mine arme."

„Hvordan er det med din heſt, Robert?" ſpurgte Glenarvan.

„Den greier ſig, mylord; den ſvømmer ſom en fiſk."

„Giv agt!" raabte majoren i det ſamme med ſtærk ſtemme.

Neppe var disſe ord udtalt, før den koloſsale vandmasſe havde naaet dem. Med en ſand helvedeslarm ſtyrtede en kjæmpemæsſig, næſten firti fod høi bølge ſig over flygtningerne. Menneſker og dyr, alt forſvandt i en eneſte ſkumhvirvel. Den flydende masſe væltede videre i raſende fart.

Da bølgen var over, dukkede mændene igjen op paa overfladen. Alle heſtene undtagen Thaouka, der endnu bar ſin herre i ſadelen, var forſvundne.

"Mod! mod!" raabte Glenarvan gjentagne gange, idet han hjalp Paganel med den ene arm og ſvømmede med den anden.

„Det gaar bra!" ſvarte videnſkabsmanden, „jeg er ſlet ikke ſint, fordi . . . ."

Hvorover var han ikke ſint? Man fik det aldrig at vide, thi den ſtakkars fyr fik halſen fuld af vand, ſom han dog ſtraks efter fik gulpet op.

Majoren ſvømmede hurtig videre med regelmæsſige tag, ſom ſelv en ſvømmelærer ikke vilde havt noget at udſætte paa. Matroſerne ſyntes at befinde ſig i ſit rette element, og Robert, der havde klamret ſig faſt til Thaouka's manke, lod ſig føre med af dyret.

Thaouka ſkar gjennem vandet med ſtolt kraft og holdt inſtinktmæsſig retning mod træet, hvorhen ogſaa ſtrømmen drev dem.

Træet var nu kun tyve favne borte; inden faa øieblikke naaede de alle derhen. Og det var en ſtor lykke; thi uden denne tilflugt var der ingen udſigt til frelſe, og de vilde alle været ynkelig omkomne.

Vandet rakte til den øverſte ende af ſtammen, hvor de førſte ſtærke grene begyndte. Det var derfor en let ſag at holde ſig faſt. Thalcave ſlap ſin heſt og klatrede førſt op i træet. Lidt efter havde hans kraftige arme bragt Robert og alle de andre udmattede ſvømmere i ſikkerhed.

Men Thaouka blev reven videre afſted med ſtrømmen.

Heſten vendte det kloge hoved om mod ſin herre, udſtødte en vrinſken og ryſtede ſin lange manke.

„Du forlader den!“ ſagde Paganel til Thalcave.

„Jeg!“ raabte indianeren.

I det ſamme hoppede han ned i den hvirvlende ſtrøm. Nogle øieblikke ſenere ſlyngede han ſin arm om halſen paa Thaouka, og heſt og rytter drev ſammen henimod den taagede horizont i nord.

Enogtyvende kapitel.

Som fugl paa kviſt.

Det træ, ſom Glenarvan og hans ledſagere havde ſøgt tilflugt i, lignede et nøddetræ; det havde ligeſom dette glinſende løv og afrundet krone. Det var et „ombutræ“, ſom voxer iſoleret paa de argentinſke ſletter. Dette træ med ſin krumme og meget ſtærke ſtamme har nogle mægtige rødder, der ſtrækker ſig dybt i jorden, hvorfor der ſkal ganſke kolosſale kræfter til for at rokke det.

Denne ombu havde en høide af omtrent hundrede fod og ſkyggede over et omraade af omtrent ſexti favne. Fra ſtammen, der var ſex fod i tværſnit udgik tre mægtige grene; to af disſe hævede ſig lodret op og bar et bladdække, hvis grene krydſede hinanden i utallige ugjennemtrængelige fletninger og ſaaledes ydede en fortrinlig beſkyttelſe.

Den tredie gren ſtrakte ſig derimod næſten horizontalt udover vandet og berørte dette med ſine laveſthængende blade. Det ſkortede ikke paa plads oppe i dette kjæmpetræ; rundt omkring i løvværket var der ſtore lysaabninger, hvor der herſked en ſvalende kjølighed.

Da flygtningerne kom til træet, ſkræmte de op en hel befjæret verden paa mange hundrede fugle, ſom ligeledes havde ſøgt ſin tilflugt her.

Det var dette aſyl, ſom frembød ſig for Glenarvan og hans ledſagere. Den unge Grant og den behændige Wilſon havde ſaavidt fundet ſig en plads i træet, førend de klatrede op i de høieſte grene. Med hovedet brød de ſig vei gjennem det tætte, grønne løv, og øverſt oppe fra toppen kunde deres øie omfatte et vidt omraade.

Det ved overſvømmelſen dannede ocean omgav dem paa alle kanter, og ſaalangt blikket kunde ſe, ſaa man ikke andet end dette ocean.

Intet træ hævede ſig op over vandfladen; kun ombuen ſtod der alene og bød den ſkummende flom trods. I det fjerne drev, revet med af ſtrømmen, oprykkede træſtammer, brukkede grene, hytter, ſtraatækninger, ødelagte rancho'er, bjælker, kadavere af druknede dyr, og paa et drivende træ ſaaes en jaguarfamilie, ſom med ſine klør klamrede ſig faſt i grenene.

Endnu længer borte tiltrak et lidet ſort, neppe ſynligt punkt ſig Wilſons opmærkſomhed. Det var Thalcave og hans trofaſte Thaouka, ſom forſvandt i det fjerne.

„Thalcave, min ven!“ raabte Robert og ſtrakte haanden ud i retning af den modige patagonier.

„Han redder ſig nok, Robert,“ ſagde Wilſon; „men lad os ſtige ned igjen til de andre!“

Robert Grant og matroſen klatrede ned fra ſit ſtade, og Wilſon aflagde beretning om, hvad de havde ſet deroppe. De delte alle hans mening med henſyn til Thalcave. Det var kun meningsforſkjel om, hvorvidt Thaouka vilde redde Thalcave eller Thalcave redde Thaouka.

Vore venners ſtilling var imidlertid foruroligende. Træet vilde ſikkert modſtaa ſtrømmens magt, men den voxende overſvømmelſe kunde naa de høiere ſtaaende grene, thi ſænkningen i jordsmonnet gjorde denne del af ſletten til en dyb vandbeholder.

Glenarvan ſørgede derfor for ved hjælp af knivſnit at iagttage den forſkjellige vandſtandshøide. Overſvømmelſen ſyntes allerede at have naaet ſit høidepunkt, hvad der jo altid var en trøſt.

„Og hvad ſkal vi nu gjøre?“ ſpurgte Glenarvan.

„Slaa os tilro en ſtund og indrette os her naturligvis,“ ſvared Paganel.

„Bygge os et rede!“ raabte Robert.

„Javiſt, gutten min, og leve ſom fugle, da vi ikke kan klare os ſom fiſke.“

„Godt,“ ſagde Glenarvan, „men hvem vil fylde næbbet for os?“

„Jeg,“ ſvared majoren.

Alles blikke rettede ſig mod Mac Nabbs. Majoren ſad ganſke magelig paa nogle bøiede grene, ſom naturen havde dannet næſten ſom en læneſtol. I den ene haand holdt han ſin ſtore reiſevæſke, ſom endnu dryppede af vand.

„Aa, Mac Nabbs,“ raabte Glenarvan, „nu kjender jeg Dem igjen. De tænker paa alt, ſelv ved leiligheder, hvor det er tilladt at glemme alt.“

„Fra det øieblik af, da vi foreſatte os ikke at ville drukne, var det ikke dermed ſagt, at vi ønſkede at dø af hunger.“

„Det burde jeg dog have tænkt paa,“ udbrød Paganel naivt, „men jeg er ſaa distræt!“

„Og hvad indeholder væſken?“ ſpurgte Tom Auſtin.

„Mad til ſyv menneſker i to dage,“ var ſvaret.

„Det er godt,“ ſagde Glenarvan; „jeg haaber, at overſvømmelſen inden fireogtyve timer har aftaget tilſtrækkeligt.“

„Eller at vi da har fundet paa et middel til atter at komme paa det tørre,“ tilføiede Paganel.

„Fremforalt maa vi holde frokoſt,“ ſagde Glenarvan.

„Vi maa vel førſt ſe at faa tørret os,“ bemærkede majoren.

„Og hvor faar vi varme fra?“ ſpurgte Wilſon.

„Vi gjør op en ild,“ ſvarte Mac Nabbs.

„Hvor?“

„Her, oppe paa ſtammen, naturligvis.“

„Hvormed?“

„Med tør ved, ſom vi vil ſkjære af træet.“

„Men hvorledes ſkal vi faa tændt det?“ ſpurgte Glenarvan. „Vort fyrtøi ligner en vaad ſvamp!“

„Vi hjælper os uden det!“ ſvarte Paganel. „En ſmule tør moſe, en ſolſtraale og linſen i min kikkert, det er alt, hvad vi trænger. De ſkal faa ſe, hvordan vi ſkal fyre op! Hvem vil hente ved i ſkogen?“

„Jeg,“ raabte Robert

Og fulgt af ſin ven Wilſon, forſvandt han ſom en katunge i træets indre.

Medens de var borte, ſamlede Paganel tør moſe ſammen; han holdt linſen op mod ſolen, ſom nu ſkinnede klart, og nogle faa øieblikke efter ſtod moſen i fyr. Han havde lagt baalet tilrette paa vaadt løv netop paa det ſted, hovedgrenene ſkiller ſig ud fra ſtammen. Det var et naturligt ildſted, ſom ikke frembød nogen brandfare.

Snart efter vendte Wilſon og Robert tilbage med en hob tørre kviſter, ſom man kaſtede ovenpaa moſen. For at befordre lufttrækket havde Paganel taget plads lidt ovenfor baalet, hvor han ſad og viftede med ſin kappe. Veden antændtes, og ſnart ſpragede flammerne i veiret fra den improviſerede arne.

Derpaa holdt man frokoſt i al nødtørftighed, thi man maatte ogſaa tænke paa morgendagen. Overſvømmelſen vilde maaſke ikke aftage ſaa hurtigt, ſom Glenarvan haabede, og madforſyningen var jo nokſaa begrænſet. Ombuen bar ingen frugter; men heldigvis fandtes der en hel mængde æg i de talrige reder, ſom befandt ſig bortover i grenene. Denne hjælpekilde var ingenlunde til at foragte.

Nu gjaldt det, med et forlænget ophold for øie, at indrette ſig ſaa bekvemt ſom muligt.

„Da kjøkken og ſpiſeværelſe ſer i kjælderen,“ bemærkede Paganel, „er det bedſt, at vi ſover i førſte etage; huſet er rummeligt, leien er ikke koſtbar, — man behøver derfor ikke at indſkrænke ſig. Deroppe ſer jeg nogle naturlige ſoveſteder, hvor vi vil kunne ſove ſom laa vi i den bedſte ſeng af verden. Vi har intet at frygte; desuden udſtiller vi en vagtpoſt, og vi er tilſtrækkelig mange til at byde indianere og vilde dyr trods.“

„Vi mangler bare vaaben,“ ſagde Tom Auſtin.

„Jeg har min revolver,“ bemærked Glenarvan.

„Og jeg har min,“ tilføiede Robert.

„Hvad hjælper det,“ ſagde Tom Auſtin, „naar mr. Paganel ikke hitter paa et middel til at fabrikere krudt.“

„Det er ikke nødvendigt,“ ſvarte Mac Nabbs og holdt frem et krudthorn, ſom var i ubeſkadiget ſtand.

„Hvor har De faaet det fra, major?“ ſpurgte Paganel.

„Jeg har faaet det af Thalcave. Han tænkte, det kunde være nyttigt for os, og overgav det til mig, førend han ſtyrtede ſig i vandet for at komme Thaouka til hjælp.“

„Høimodige og tapre indianer!“ raabte Glenarvan.

„Ja,“ ſvarte Tom Auſtin, „hvis alle patagoniere er ſom han, kan jeg kun ønſke Patagonien tillykke!“

„Jeg maa bede om ikke at glemme heſten!“ ſagde Paganel. „Den udgjør endel af patagonieren, og jeg ſkulde tage meget feil, hvis vi ikke engang kommer til at gjenſe dem ſammen."

„Hvor langt er vi nu fra Atlanterhavet?" ſpurgte majoren.

„I det høieſte firti mile," ſvarte Paganel. „Og nu, mine venner, da enhver kan gjøre, ſom han vil, beder jeg om tilladelſe til at maatte forlade eder. Jeg vil opſøge mig et obſervatorium deroppe og ved hjælp af kikkerten ſe at komme til kundſkab om tingenes gang i denne verden."

Man lod videnſkabsmanden faa ſin vilje, og han ſvang ſig behændigt fra gren til gren og forſvandt oppe i det tætte bladdække.

Hans kamerater tog nu fat paa at gjøre iſtand leie for natten, hvilket hverken var noget tungt eller tidsſpildende arbeide; ſnart vendte de alle tilbage til ſin plads rundt ilden.

Samtalen begyndte paany; dog gjaldt det ikke længer deres nuværende ſtilling, men man var kommen tilbage til det uudtømmelige emne: Kaptein Grant.

Saaſnart vandet var begyndt at minke, kunde de reiſende paa mindre end tre dage atter være ombord i „Duncan". Men Harry Grant og de to matroſer, disſe ulykkelige ſkibbrudne, havde de ikke med ſig.

Efter den ulykkelige reiſe tversgjennem Amerika ſyntes ethvert haab om nogenſinde at gjenfinde de efterladte fra „Britannia" uigjenkaldelig tabt.

Hvor ſkulde man vel anſtille nye efterforſkninger?

Med hvilken ſmerte vilde ikke lady Helena og miſs Grant erfare, at de for fremtiden intet haab længere turde nære?

„Stakkels ſøſter!“ ſagde Robert, „for os er alt forbi!“

For første gang fandt Glenarvan intet trøſtende ord. Hvilket haab kunde vel han gjøre gutten? Havde han ikke med den omhyggeligſte nøiagtighed fulgt dokumentets anvisning?

„Og alligevel,“ ſagde han, „denne ſyvogtredivte breddegrad er ikke et ziffer uden mening. Enten det nu hentyder til forliſet eller til Harry Grants fangenſkab, det beror ikke paa formodning, udtydning eller anelſe. Vi har læſt det med vore egne øine!“

„Det er ſandt altſammen, Deres herlighed,“ ſvarte Tom Auſtin, „og alligevel har vore efterforſkninger ikke bragt os noget reſultat.“

„Det er baade ærgerligt og trøſtesløſt paa engang!“ raabte Glenarvan.

„Gjerne ærgerligt, om De vil,“ ſvarte Mac Nabbs i en rolig tone, „men det er ikke noget at fortvile over. Juſt fordi vi har et ubeſtrideligt ziffer at holde os til, maa vi følge alle hans anvisninger til det yderſte.“

„Hvad mener De med det,“ ſpurgte Glenarvan, „og hvad tror De, vi nu egentlig ſkal gjøre?“

„Det er en meget ligetil og logiſk ting, min kjære Edward. Saaſnart vi igjen er ombord paa „Duncan“, vender vi Kap Medano ryggen, og ſaa følger vi den

ſyvogtredivte breddegrad, — om det blir nødvendigt lige til afſeilingsſtedet."

„Tror De da ikke, Mac Nabbs, at jeg ikke allerede har tænkt paa det? Jo, hundrede gange! Men hvilken udſigt har vi til at naa et reſultat? At forlade det amerikanſke faſtland vil ſige det ſamme ſom at fjerne ſig fra det af kaptein Grant ſelv angivne ſted, fra dette i dokumentet ſaa tydelig nævnte Patagonien!"

„Vilde De fortſætte Deres ſøgen i Pampas," ſpurgte majoren, „om De havde vished for, at „Britannia" hverken var forliſt paa kyſten af Atlanterhavet eller det Stille ocean?"

Glenarvan taug.

„Skulde vi alligevel ikke forſøge at reiſe langs den af kaptein Grant opgivne breddegrad, ſaa ſvagt haabet om nogenſinde at gjenfinde ham end kan være?"

„Jeg ſiger ikke nei," ſvarte Glenarvan.

„Og I, mine venner," tilføiede majoren, idet han vendte ſig til de tre ſjømænd, „er ikke I af min anſkuelſe?"

„Helt og holdent," ſvarte Tom Auſtin, medens Wilſon og Mulrady nikkede ſamtykkende.

„Hør paa mig, mine venner," fortſatte Glenarvan efter en ſtunds eftertanke, „og læg vel mærke til, at dette er et alvorligt ſpørgsmaal. Jeg vil gjøre alt, hvad der ſtaar i min magt for at gjenfinde kaptein Grant, det har jeg forpligtet mig til, og om det ſkulde blive nødvendigt, vil jeg vie hele mit liv for denne op-

gave. Hele Skotland vil forene ſig med mig for at redde disſe brave, ſom har ofret ſig for ſit fædreland. Saa ſvage udſigterne end er, ſaa er det ogſaa min mening, at vi maa ſeile rundt jorden langs den ſyvogtredivte breddegrad, og jeg vil gjøre det. Dog er der endnu et meget vigtigere ſpørgsmaal at løſe: ſkal vi afgjort og fra dette øieblik af opgive vore efterforſkninger paa det amerikanſke faſtland?"

Der var ingen, ſom vovede at udtale ſig om dette ſaa beſtemt formulerede ſpørgsmaal.

„Naa?" begyndte Glenarvan igjen og vendte ſig direkte til majoren.

„Min kjære Edward," ſvarte Mac Nabbs, „det er et ſtort anſvar at ſvare Dem øieblikkelig herpaa. Det kræver overveielſe. Fremforalt ønſker jeg at vide, hvilke egne det er, ſom ſkjæres af den ſyvogtredivte breddegrad her ſøndenfor ækvator."

„Det faar Paganel ſvare paa," ſvarte Gelnarvan.

„Lad os altſaa ſpørge ham," ſagde majoren.

Det var ikke muligt at faa øie paa den i ombu'ens tætte buſkads ſkjulte videnſkabsmand; man maatte derfor raabe paa ham.

„Paganel! Paganel!" raabte Glenarvan.

„Her!" ſvarte en ſtemme, ſom kom den fra himmelen.

„Hvor er De?"

„Paa min poſt."

„Hvad gjør De der?"

„Jeg betragter den uendelige horizont."

„Kan De komme ned et øieblik?"

„Trænger De til mig?“

„Ja.“

„Hvad ſtaar paa?“

„Vi ſkulde gjerne vide, hvilke lande den ſyvogtredivte breddegrad gaar igjennem.“

„Det er let nok,“ ſvarte Paganel; „det er ikke nødvendigt, at jeg kommer ned for at ſige Dem det.“

„Nu, ſaa ſig os det!“

„Altſaa, idet den ſyvogtredivte grad forlader Amerika, løber den gjennem Atlanterhavet.“

„Godt.“

„Drager hen over øen Triſtan d' Acunha.“

„Vel.“

„Løber to grader nedenfor Kap det Gode Haab.“

„Derefter?“

„Fortſætter over det Indiſke ocean.“

„Og ſaa?“

„Streifer øen St. Pierre af Amſterdam-øgruppen.“

„Videre!“

„Gjennemſkjærer Auſtralien i provinſen Victoria.“

„Fortſæt!“

„Idet den forlader Auſtralien . . . . . .“

Denne ſidſte ſætning blev ikke fuldført.

Blev geografen ſtaaende faſt? Vidſte den lærde mand ikke mere?

Nei, det var ikke grunden.

Men ned fra toppen af ombuen lød der et høit raab, et raab om hjælp.

Glenarvan og hans venner blegnede og ſaa paa hinanden.

Var der indtruffet en ny ulykke? Var den ulykkelige Paganel faldt ned?

Wilſon og Mulrady var allerede i begreb med at ile ham tilhjælp, da et langt legeme viſte ſig. Paganel dumpede fra gren til gren. Hans hænder kunde ikke faa tag nogenſteds.

Var han levende eller død? Man vidſte det ikke, og han vilde være ſtyrtet ned i det bruſende vand, hvis ikke majoren havde ſtanſet ham med et kraftigt tag.

„Jeg er Dem meget forbunden, Mac Nabbs," raabte Paganel.

„Hvad feiler Dem?" ſpurgte majoren. „Hvad er der hændt? Atter en af Deres evige diſtraktioner?"

„Ja, ja," ſvarte Paganel med en beklemt og af ſindsbevægelſe ſkjælvende ſtemme. „Ja! en diſtraktion, . . . og denne gang en meget betydelig!"

„Hvilken?"

„Vi har gaaet feil! Vi har endnu engang gaaet feil! Beſtandig gjør vi det, ſom ikke er rigtig!"

„Men ſaa forklar Dem dog!"

„Glenarvan, major, Robert, mine venner," raabte Paganel, „alle, ſom hører paa mig, vi ſøger kaptein Grant der, hvor han ikke er at finde!"

„Hvad er det, De ſiger?" raabte Glenarvan.

„Ikke alene, hvor han ikke er," tilføiede Paganel, „men hvor han heller aldrig nogenſinde har været!"

Toogtyvende kapitel.

Nyt haab.

Disſe uventede ord blev modtagne med den ſtørſte forbauſelſe.

Hvad var egentlig geografens mening? Havde han miſtet forſtanden? Imidlertid talte han i en ſaa overbeviſende tone, at alles blikke rettede ſig paa Glenarvan.

Denne Paganels paaſtand var et direkte ſvar paa det ſpørgsmaal, ſom juſt var blevet forelagt dem.

Men Glenarvan indſkrænkede ſig i førſtningen til kun at ryſte benegtende paa hovedet, hvad der juſt ikke talte til gunſt for den lærde.

Men da denne var bleven herre over ſin bevægelſe, tog han paany ordet.

„Ja,“ ſagde han i en overbeviſende tone, „ja, vi har taget grundig feil i vore underſøgelſer, og vi har læſt noget i dokumentet, ſom aldeles ikke ſtaar der!“

„Forklar Dem tydeligere, Paganel,“ ſagde majoren med mere ro.

„Det er meget ligetil, major. Ligeſom I har ogſaa jeg tat feil; jeg har havt den ſamme falſke anſkuelſe ſom I, indtil før et øieblik ſiden, da ved at beſvare eders ſpørgsmaal om ordet „Auſtralien“ en tanke for ſom et lyn gjennem min hjerne.“

„Hvad!“ raabte Glenarvan, „De paaſtaar, at Harry Grant? . . . .“

„Jeg paaſtaar,“ ſvarte Paganel, „at ordet austral, ſom forekommer i dokumentet, ikke er noget fulſtændigt ord, ſom vi hidtil har troet, men en del af ordet Auſtralien.“

„Det vilde dog være forunderligt!“ ſvarte majoren.

„Forunderligt!“ tilføiede Glenarvan og trak paa ſkuldrene, „det er ſimpelthen umuligt.“

„Umuligt!“ ſvarte Paganel; „det er et ord, ſom ikke findes i det franſke ſprog“

„Hvorledes!“ raabte Glenarvan i en tone, der røbede den dybeſte vantro, „vover De med dokumentet i haand virkelig at paaſtaa, at „Britannias“ forlis har fundet ſted paa Auſtraliens kyſter?“

„Jeg er overbeviſt derom!“ ſvarte Paganel.

„Sandelig, Paganel,“ ſagde Glenarvan, „denne paaſtand fra en mand, ſom er ſekretær for det geografiſke ſelſkab, ſætter mig i forbauſelſe.“

„Af hvilken grund?“ ſpurgte Paganel, ſom følte ſig berørt paa det meſt ømfindtlige ſted.

„Fordi, at naar De antager ordet Auſtralien for rigtig, maa De tillige antage, at der findes indianere der, hvilket man til dato endnu ikke har hørt tale om.“

Paganel blev ikke den mindſte ſmule overraſket ved dette argument. Han havde udentvivl ventet det og ſmilte.

„Min kjære Glenarvan,“ ſagde han, „det er ikke værdt at triumfere for tidlig; jeg ſkal ſlaa Dem fuldſtændig af marken.“

„Det er mig det ſamme, ſlaa De bare, Paganel.“

„Hør nu her. Der ſtaar i dokumentet ligeſaalidt ordet „indianer“ ſom ordet „Patagonien“. Det ufuldſtændige ord indi betyder ikke indianere, men indigénes, d. e. indfødte. Nu, og at der gives indfødte i Auſtralien, det vil De vel medgive?“

Glenarvan ſtirrede i dette øieblik maalløs paa Paganel.

„Bravo, Paganel!“ raabte majoren.

„Vil De ſaa ſanktionere min udlægning, min kjære lord?“

„Ja,“ ſvarte Glenarvan, „hvis De vil beviſe, at ſtavelſen agonie ikke refererer ſig til landet Patagonien.“

„Nei!“ raabte Paganel, „det dreier ſig ikke om Patagonien. De kan læſe alt, hvad De vil, ud af den ſtavelſe, kun ikke det.“

„Men hvad da?“

„Cosmogonie, théogonie, agonie.“

„Agonie!“ ſagde majoren.

„Det er mig ligegyldigt,“ ſvarte Paganel, „dette ord er ikke af nogen vigtighed; jeg vil ſogar ikke bryde mig med at ſøge efter dets betydning Hovedſagen er den, at austral betegner Auſtralien, og man maatte følge blindt et falſk ſpor, for ikke lige i begyndelſen at finde en ſaa tydelig forklaring. Hvis det var mig, ſom havde fundet dokumentet, og hvis min dom ikke var bleven

ledet ind paa feil ſpor ved Eders udlægning, vilde jeg aldrig i livet have kunnet forſtaaet det anderledes!"

Denne gang fulgte der hurraer og lykønſkninger paa Paganels ord. Auſtin, matroſerne, majoren og fremforalt Robert, ſom følte ſig lykkelig over at ſe et nyt haab dukke op, alle gav de ſit bifald tilkjende for geografen.

Glenarvan, for hvem der lidt efter et lidt gik et nyt lys op, var, ſom han ſagde, nær ved at overgive ſig.

„Endnu en ſidſte bemærkning, min kjære Paganel, og ſaa blir der ikke andet for mig at gjøre end at bøie mig for Deres ſkarpſindighed."

„Tal kun, Glenarvan!"

„Hvorledes ſammenſtiller De de paanyt udtydede ord, og hvorledes læſer De nu dokumentet?"

„Intet er lettere. Her er det," ſagde Paganel og tog frem det værdifulde papir, ſom han allerede i etpar dage havde ſtuderet ſamvittighedsfuldt.

Der herſkede dyb ſtilhed, førend geografen, idet han ſamlede ſine tanker, gav ſig til at demonſtrere. Han fulgte med fingeren de afbrudte ord og linjer, og idet han med ſikker ſtemme betonede visſe ord, læſte han følgende:

„'Den 6te juni 1862 er tremaſteren Britannia af Glasgow efter . . .' — lad os ſætte, om vi vil, 'to eller tre dage', eller 'lang agonie' [dødskamp], derpaa kommer det mindre an, — 'af ſtormen blevet drevet ind mod Auſtraliens kyſter. Idet man ſtyrede mod land, vilde kapteinen og to matroſer forſøge at lægge til' — eller 'har

lagt til ved faſtlandet, hvor de er (eller vil blive) taget tilfange af de indfødte. De har kaſtet dokumentet i ſjøen' — o. ſ. v., o. ſ. v. Er det klart?"

„Det er klart," ſvarede Glenarvan, „hvis man kan bruge betegnelſen 'faſtland' om Auſtralien, ſom kun er en ø."

„Vær De bare rolig, min kjære Glenarvan; de bedſte geografer er enige om at benævne denne ø det auſtralſke faſtland."

„Ja, da, mine venner," raabte Glenarvan, „har jeg kun ét at ſige: Til Auſtralien! Og maa himmelen ſtaa os bi!"

„Til Auſtralien!" gjentog hans ledſagere ſom med en røſt.

„Ved De, Paganel," tilføiede Glenarvan, „at Deres nærværelſe ombord i „Duncan" er en ſtyrelſe af forſynet?"

„Jaja," ſvarte Paganel, „lad os antage, at jeg er forſynets ſendebud, og ſaa ſnakker vi ikke mere om den ting!"

Saaledes ſluttede denne ſamtale, ſom ſkulde faa ſaa vidtrækkende følger for fremtiden.

Den ændrede helt og holdent de reiſendes ſyn paa ſin nuværende ſtilling, og de fik paany fat i traaden til den labyrint, i hvilken de trodde at have gaaet ſig vild for ſtedſe.

Et nyt haab dukkede frem af ruinerne af deres ødelagte planer. Uden frygt kunde de nu forlade det amerikanſke faſtland, og alle deres tanker kredſede allerede om den auſtralſke jord.

Naar de nu atter ſkulde møde „Duncan" og gaa ombord, bragte de ikke fortvilelſen med, og hverken lady Helena eller Mary Grant vilde have at begræde det uigjenkaldelige tab af den ulykkelige ſkotſke kaptein.

Det lille reiſeſelſkab glemte fuldſtændig faren ved ſin nuværende ſtilling for helt at give ſig glæden ivold, og de beklagede kun den ene omſtændighed, at de ikke med engang kunde bryde op og reiſe.

Klokken var fire om eftermiddagen. Man beſtemte ſig for at ſpiſe tilaftens klokken ſex. Paganel ønſkede at feſtligholde denne lykkelige dag med et udſøgt maaltid. Da ſpiſeſeddelens retter imidlertid ikke var meget talrige, foreſlog han for Robert, at de to ſkulde gaa paa jagt „i nærmeſte ſkog". Robert klappede i hænderne af fryd. Man tog Thalcaves krudthorn, gjorde revolverne rene og gik affted.

„Gaa ikke for langt," ſagde majoren alvorlig til de to jægere.

Da de var borte, underſøgte Glenarvan og Mac Nabbs de i træſtammen ridſede mærker, medens Wilſon og Mulrady ſørgede for at holde ilden vedlige.

Glenarvan, der var ſteget ned til vandets overflade, ſaa intet tegn til dets aftagen. Imidlertid lod det dog til, at vandet havde naaet ſit høidepunkt; men den voldſomhed, hvormed vandet endnu ſtrømmede fra ſyd mod nord, beviſte, at de argentinſke floder endnu ikke var kommen i ligevægt. Førend det faldt, maatte denne

flydende maſſe blive ſtaaende ſtille, ligeſom havet i det øieblik, da floden ophører og ebben indtræder. Man kunde altſaa ikke haabe paa, at vandet ſkulde falde, ſaalænge det endnu flød affted mod nord med denne voldſomme hurtighed.

Medens majoren og Glenarvan gjorde disſe iagttagelſer, knaldede ſkuddene i træet, næſten hver gang ledſaget af et høit glædesſkrig.

Roberts klare ſtemme overdøvede Paganels bas; man vidſte ikke, hvem af dem der var meſt barn. Jagten begyndte godt og lovede mangen en lækkerbidſken for kjøkkenet.

Da Glenarvan og majoren kom tilbage til ildſtedet, maatte de førſt lykønſke Wilſon med en god idé. Den brave ſjømand havde ved hjælp af en naal og en ſtump garn lavet et løierligt fiſkeſnøre. En hel hob ſmaa fiſke, de ſaakaldte „mojarras“, laa og ſprællede i folderne af hans kappe og ſaa ud til at blive en udmærket ret.

I dette øieblik kom de to jægere tilbage fra ſin udflugt. Paganel bragte hovedſagelig med ſig æg af den ſorte ſvale ſamt en hel del ſmaafugl. Robert havde ſkudt nogle ſmaa grønne og gule fugle, ſom ſmager fortræffeligt og er meget efterſpurgte paa markedet i Montevideo.

Paganel, ſom kjendte et halvhundrede forſkjellige ſlags maader at tilberede æg paa, maatte ved denne leilighed lade ſig nøie med at ſtege dem haarde i den varme aſke. Ikkedeſtomindre var maaltidet baade afvexlende og delikat. Det tørrede kjød, de haardkogte æg og de riſtede ſmaafugl dannede et af hine feſtmaaltider, ſom altid vil huſkes.

Underholdningen var livlig. Man lykønſkede Paganel med hans dobbelte egenſkab ſom jæger og kok. Den lærde modtog disſe komplimenter med den beſkedenhed, ſom er et ſærkjende for den virkelige dygtighed. Derpaa hengav han ſig til betragtninger over den pragtfulge ombu, ſom beſkyttede dem med ſit rige løvdække, og hvis omfang forekom ham kolosſalt.

„Mens vi var paa jagt," tilføiede han ſpøgende, „troede Robert og jeg, at vi var i en virkelig ſkog. Et øieblik ſyntes det, ſom om vi ſkulde gaa os vild. Jeg kunde ikke finde veien igjen! Solen holdt paa at gaa ned i horizonten, og jeg ſøgte forgjæves efter ſpor af mine egne ſkridt. Sulten meldte ſig ſnart paa den eftertrykkeligſte maade, og inde i det mørke krat lød hyl fra vilde dyr . . . . Naa, ja fuldt ſaa galt var det ikke; her er jo ingen vilde dyr, og det beklager jeg ſandelig!"

„Hvad," ſagde Glenarvan. „Savner De virkelig de vilde dyr?"

„Javiſt."

„Tiltrods for at man har alt at frygte af deres vildſkab?"

„Vildſkaben exiſterer ikke, videnſkabelig talt," ſvarte den lærde.

„Aa jo da, Paganel," ſagde majoren. „De vil al-

drig faa mig til at indſe nytten af de vilde dyr. Hvad ſkal de tjene til?"

„Major," raabte Paganel, „men de tjener jo dog til at danne klaſſer, ordener, familier, arter, afarter, underordnede arter . . . . ."

„Sandelig en ſmuk fordel!" ſagde Mac Nabbs. „Den kan jeg ſaa inderlig vel undvære! Hvis jeg havde været en af Noa's ledſagere under ſyndfloden, ſkulde jeg nok have forhindret denne ærværdige patriark i at tage med ſig i arken løve-, tiger-, panther- og bjørnepar og andre ligeſaa ſkadelige ſom unyttige dyr!"

„Og det vilde De have gjort?" ſpurgte Paganel.

„Det havde jeg gjort!"

„Ja, da havde De gjort uret i zoologiſk henſeende!"

„Men ikke i menneſkelig henſeende," ſvarte majoren.

„Nu har jeg aldrig hørt paa magen!" raabte Paganel. „Jeg for min part vilde paa det ſamvittighedsfuldeſte have ſørget for at faa med alle de dyr, ſom exiſterede før ſyndfloden, og ſom vi nu uheldigvis ſavner . . . ."

„Jeg ſiger Dem," ſagde Mac Nabbs, „at Noa gjorde ret i at overlade diſſe dyr til ſin ſkjæbne."

„Men jeg ſiger Dem, at Noa har handlet daarlig," ſvarte Paganel, „og at han i al evighed har gjort ſig fortjent til alle videnſkabsmænds forbandelſe."

Paganels og majorens tilhørere kunde ikke afholde ſig fra at ſlaa op en latter, da de ſaa, hvorledes de to venner ſtredes paa den gamle Noas bekoſtning. Trods de grundſætninger, der aldrig nogenſinde havde tilladt majoren at kives med noget menneſke, geraadede han dog næſten hver dag i diſput med Paganel. Man faar antage, at det egentlig var geografen, der fik lokket ham dertil.

Som almindelig var det ogſaa denne gang Glenarvan, der overtog mæglerens rolle.

„Om det nu,“ ſagde han, „fra et videnſkabeligt eller menneſkeligt ſynspunkt er at beklage eller ei, at disſe fortidens dyrearter ikke længer exiſterer, maa vi dog for øieblikket være taknemmelig for deres fraværelſe. Paganel kan jo ikke vente at møde dem her i denne luftige ſkog.“

„Og hvorfor ikke?“ ſpurgte videnſkabsmanden.

„Vilde dyr oppe i et træ?“ udbrød Tom Auſtin.

„Ja viſt! Den amerikanſke tiger, jaguaren, flygter op i træerne, naar den ſer ſig forfulgt af jægerne. Et af disſe dyr kunde udmærket godt, hvis det var blevet overraſket af overſvømmelſen, have fundet et ſkjuleſted her i denne ombus grene.“

„Naa, jeg formoder, De ikke har truffet paa noget,“ ſagde majoren.

„Nei,“ ſvarte Paganel, „ſkjønt vi har gjennemſøgt hele træet. Det er kjedeligt, thi det vilde blevet en ſtorartet jagt. En vild kjødæder, den jaguar! Med et eneſte ſlag af ſin pote kan den knække nakken paa en heſt. Har den engang ſmagt menneſkekjød, blir den endnu mere griſk efter det. Allerhelſt liker den indianeren, ſaa kommer negeren, mulatten og tilſlut den hvide.“

„Jeg er meget glad over, at jeg førſt er den fjerde i rækken!“ udbrød Mac Nabbs.

„Det beviſer ſimpelthen bare, at der ikke er noget delikat ved Dem,“ bemærkede Paganel ſpottende.

„Jeg er glad for, at jeg ikke er nogen delikateſſe!“ ſvarte majoren.

„Aa, det er ſandelig ikke ſaa opmuntrende,“ ſagde Paganel ærtende. „Den hvide mand anſer ſig beſtandig for at være det førſte menneſke, men dette ſynes juſt ikke at være de herrer jaguarers anſkuelſe.“

„Ja, ja, min kjære Paganel,“ ſagde Glenarvan, „da der ikke findes hverken indianere, negre eller mulatter blandt os, glæder jeg mig over, at Deres jaguar er fraværende. Vor ſtilling er ikke i den grad behagelig . . .“

„Hvorledes! behagelig,“ ſagde Paganel og holdt faſt ved dette ord, ſom kunde give ſamtalen en anden retning, „De beklager Deres lod, Glenarvan?“

„Ja, det gjør jeg,“ ſvarte denne. „Synes De, det er ſaa behageligt mellem diſſe haarde og ubekvemme grene?“

„Jeg har aldrig befundet mig bedre, ſelv ikke i mit værelſe. Vi fører et liv ſom fuglene, vi ſynger og vi flyr omkring! Jeg blir ſnart tilbøielig til at tro, at menneſket oprindelig var beſtemt til at leve i træerne.“

„Der mangler det bare vinger,“ ſagde majoren.

„En vakker dag finder det paa at lave ſig nogle.“

„De maa imidlertid tillade mig, kjære ven,“ ſagde

Glenarvan, „at foretrække broſtenene i en gade, gulvet i et hus eller dækket paa et ſkib fremfor denne luftige bolig."

„Glenarvan," ſagde Paganel, „man maa tage tingene ſom de er. Er de gode, deſto bedre, — er de ſlette, ſkal man ikke agte derpaa. Jeg ſkjønner, De ſavner komforten i Malcolm Caſtle?"

„Nei, da . . . ."

„Jeg er overtydet om, at Robert fryder ſig her," ſagde Paganel hurtig for idetmindſte at hverve en tilhænger for ſin theori.

„O, ja, mr. Paganel!" raabte gutten muntert.

„Slig er man, ſaalænge man er ung," ſvarte Glenarvan.

„Ogſaa i min alder!" ſvarte geografen. „Jo mindre fordringer man ſtiller, deſto mindre behov."

„Nu vil Paganel gjøre et udfald mod rigdommen," bemærkede majoren.

„Nei, Mac Nabbs," ſvarte videnſkabsmanden, „men hvis De ønſker det, ſkal jeg fortælle en liden hiſtorie, ſom netop rinder mig ihu."

„Ja, gjør det, mr. Paganel," ſagde Robert.

„Og hvad ſkal Deres hiſtorie beviſe?" ſpurgte majoren.

„Hvad alle hiſtorier beviſer, kjære kamerat."

„Altſaa ikke meget," ſvarte Mac Nabbs. „Naa, begynd De bare og fortæl en af de hiſtorier, ſom De forſtaar at foredrage ſaa udmærket."

„Den ſtore Harun al Raſchid," begyndte Paganel,

„havde en ſøn, ſom ikke var lykkelig. Han gik hen og ſpurgte en gammel derwiſch om raad. Den hvidhaarede olding ſvarede ham, at lykken var vanſkelig at finde her i verden. 'Imidlertid,' tilføiede han, ‚kjender jeg et ufeilbarligt middel til at ſkaffe dig lykken!' — ‚Hvad er det?' ſpurgte den unge prins. — ‚Du maa,' ſvarte derwiſchen, ‚trække paa et lykkeligt menneſkes ſkjorte.' Derpaa omfavnede prinſen oldingen og drog afſted for at ſøge efter talismanen. Han beſøgte alle ſtore byer i verden. Han trak paa ſig keiſeres, kongers, prinſers og adelsmænds ſkjorter! Men forgjæves. Han blev ikke lykkeligere. Derpaa forſogte han kunſtnernes, krigernes og kjøbmændenes ſkjorter. Heller ikke det hjalp. Saa vandrede han vidt omkring, men fandt ikke lykken. En vakker dag, fortvilet og træt efter forgjæves at have prøvet ſaa mange ſkjorter, vendte han endelig tilbage til ſin fars palads. Udenfor paa marken traf han en bonde, ſom gik og ſang lyſtigt, medens han ſkjøv ſin vogn foran ſig. ‚Der er da endelig et lykkeligt menneſke,' tænkte prinſen ved ſig ſelv, ‚eller ogſaa findes der ingen lykke mere paa jorden.' Han gik bort til manden og ſagde: ‚Min gode mand, er du lykkelig?' — ‚Ja,' ſvarte han. — ‚Er der ikke noget, du ønſker dig?' — ‚Nei.' — ‚Du vil ikke bytte med kongen?' — ‚Aldrig!' — ‚Saa ſælg mig din ſkjorte!' — ‚Min ſkjorte? Jeg har ingen!'"

Treogtyvende kapitel.

Mellem ild og vand.

Jacques Paganels fortælling gjorde et meget dybt indtryk. Man overhobede ham med bifald, men enhver beholdt dog ſin egen mening, og den lærde opnaaede kun det ſædvanlige reſultat af enhver ſaadan parabel, nemlig den ikke at faa overbeviſt nogen. Dog tilſtod man, at man maatte gjøre gode miner til ſlet ſpil og nøie ſig med et træ, naar man hverken havde et ſlot eller en hytte.

Imidlertid var det blevet aften, og alle længtede de efter ſøvn ovenpaa denne begivenhedsrige dag. Træets gjæſter følte ſig ikke alene udmattet efter overſvømmelſen, men ogſaa den ſtærke hede, ſom havde herſket hele dagen igjennem, havde trykket dem.

Deres befjærede naboer havde allerede foregaaet dem med et godt exempel; hilguero'erne, Pampas' nattergale, havde indſtillet ſin melodiſke ſang, og alle fuglene i træet var forſvundet i det tætte løv. Det var derfor raadeligſt at gaa til ro.

Men førend de, ſom Paganel udtrykte ſig, „krøb ind i reden", klatrede han ſammen med Glenarvan og Robert op til toppen for endnu engang at ta et overblik over de bølgende omgivelſer.

Klokken var henimod ni. Solen var netop forſvunden bag den veſtlige horizonts lette taageſlør. Den ene halvdel af himmelhvælvingen var ligetil zenith indhyllet ſom i varme dunſter. Den ſydlige halvkugles glimrende ſtjernebilleder ſyntes ſom dækket af et fint ſlør og lyſte kun med et uſikkert ſkjær. Dog var de tydelige nok, til at man kunde ſkjelne dem, og Paganel fortalte Robert om hin polar-zone, hvis ſtjerner har en ſaa vidunderlig glans. Blandt andre viſte han ham Sydkorſet, en gruppe af fire ſtjerner af førſte og anden ſtørrelſe, der har form af en langagtig firkant; videre ſtjernebilledet Centauren, hvori den fixſtjerne lyſer, ſom ſtaar jorden nærmeſt, kun fire milliarder mile fjernet fra os; — Magelhaens-ſkyerne, to ſtore taageflekker, hvoraf den ſtørſte bedækker et rum to hundrede gange ſtørre end maanens tilſyneladende ſtørrelſe. Til geografens ſtore ſkuffelſe var Orion, ſom kan iagttages fra begge halvkugler, ikke ſynlig. Paganel fortalte, at efter indianernes poetiſke anſkuelſe foreſtiller Orion en uhyre laſſo, ſom blir ſlynget ud af en jæger, der gjennemſtreifer himmelens prærier. Alle diſſe ſtjernebilleder, ſom gjenſpeilede ſig i vandfladen, fremkaldte den ſtørſte beundring, da de ſyntes at danne en himmel nr. 2 rundt om.

Medens den lærde Paganel fortalte om de ukjendte verdener, antog hele den øſtlige horizont et uveirsvarslende udſeende. Tætte, mørke, ſkarpt afgrænſede ſkyſtriber ſteg op og dækkede for ſtjernerne. Det varede ikke længe, førend de ſkjulte hele den ene halvdel af himmelhvælvingen. Der var dog intet vindpuſt at ſpore, luften bevarede ſin fuldſtændige ro. Intet blad paa træet bevægede ſig, ikke den mindſte krusning i vandet ſporedes. Luften ſelv ſyntes næſten at være borte, ſom om en uhyre luftpumpe ſkulde have fortyndet den. Derimod var atmoſſæren ſtærkt mættet med elektricitet.

Glenarvan, Paganel og Robert havde en ſtund følt disſe elektriſke bølger.

„Vi faar uveir,“ ſagde Paganel.

„Er du bange for tordenen?“ ſpurgte Glenarvan gutten.

„Nei, mylord!“ ſvarte Robert.

„Saa meget deſto bedre, thi uveiret er ikke langt unna.“

„Og ſtærkt vil det blive,“ bemærkede Paganel, „hvis jeg ſkal dømme efter himmelens udſeende.“

„Uveiret foruroliger mig egentlig ikke,“ ſagde Glenarvan, „men vel den plaſkregn, ſom følger med det. Vi vil blive aldeles gjennembløđte. De kan faa ſige, hvad De vil, Paganel, et rede er dog ikke noget pasſende ſted for et menneſke, — De vil ſnart til Deres egen fortrydelſe komme til at indſe det.“

„Aa, det greier ſig nok, naar man bare tar det med filoſofiſk ro!“ ſvarte den lærde.

„Filoſofiſk ro! Men den kan ikke beſkytte os mod at blive vaade.“

„Nei, men den opmuntrer dog.“

„Det er godt,“ ſagde Glenarvan, „men lad os ſe til at komme ned igjen til vore venner og ſvøbe os ſaa

tæt ſom muligt ind i vore kapper. Vi faar da ſøge at væbne os med Deres filoſofiſke ro og ſamle et forraad af taalmodighed, ſom vi nok har nødig!“

Glenarvan kaſtede et ſidſte blik paa den truende himmel. Den var nu næſten fuldſtændig dækket af ſkyer. Kun i veſt ſaaes et dæmrende ſkjær.

Vandet antog et kulſort udſeende, ingen lyd var at høre. Stilheden var ligeſaa dyb ſom mørket.

„Lad os klatre ned!“ ſagde Glenarvan igjen; „lynene vil ſnart lyſe op!“

De lod ſig glide ned langsefter de glatte grene og blev ikke lidet forundret, da de kom ind i et ſlags halvlys. Denne ſmule lysſkjær hidrørte fra myriader af lyſende punkter, ſom fløi ſummende frem og tilbage over vandfladen.

„Et fosforfænomen?“ ſpurgte Glenarvan.

„Nei,“ ſvarte Paganel, „det er fosforiſerende inſekter, levende og meget billige diamanter, ved hjælp af hvilke damerne i Buenos Ayres fremſtiller prægtige ſmykker.“

„Hvad?“ raabte Robert, „det er inſekter, de punkter, ſom farer omkring der?“

„Ja, gutten min.“

Robert fangede et af de ſmaa dyr. Paganel havde ikke taget feil. Det var en ſlags ſtore fluer paa en tommes længde; indianerne kalder dem for „tuco-tuco“. Fra to ſteder paa dens bryſtſkjold ſtraaler lyſet ud; dette er ſaa ſtærkt, at man til nød kan ſe at læſe. Da

Paganel holdt inſektet hen til ſit uhr, kunde han ſe, at klokken var ti.

Da Glenarvan var kommen ned igjen til Mac Nabbs og de tre ſjømænd, tog han ſine forholdsregler for natten.

Der var et heftigt uveir ivente. Efter de førſte tordenbrag vilde ſandſynligvis ſtormen bryde løs og tage ordentlig fat i ombuens grene. Det blev derfor paalagt enhver at binde ſig godt faſt. Selv om man ikke kunde undgaa et ſtyrtebad fra himmelen, ſaa maatte man dog ſøge at undgaa at ſtyrte ned i bølgerne, der brød mod træſtammen.

Man ønſkede hinanden en god nat, uden at man dog gjorde ſynderlig regning paa en ſaadan. De lagde ſig alle tilrette paa ſit luftige leie, bredte kapperne over ſig og ventede paa, at ſøvnen ſkulde indfinde ſig.

Men nærværelſen af et mægtigt naturfænomen ſænker altid en vis uro i ethvert følende væſens hjerte; ſelv den ſtærkeſte kan ikke værge ſig mod denne følelſe. Ombuens beboere, ſom følte ſig foruroliget og ængſtelige, formaaede næſten ikke at lukke øinene, og det førſte tordenbrag fandt dem alle vaagne.

Kort før klokken elleve hørtes en dump rullen i det fjerne.

Glenarvan krøb forſig ud paa en gren og ſtak hovedet ud gjennem løvet.

Den mørke himmel blev allerede oplyſt af hurtige, klartlyſende ſtriber, ſom gjenſpeilede ſig i ſjøen nedenunder. Paa flere ſteder ſplittedes ſkylaget lydløſt, ſom om det var af uld. Efterat Glenarvan en ſtund havde iagttaget zenith og horizonten, der laa i ſamme mørke, vendte han tilbage til ſine reiſefæller.

„Hvad mener De, Glenarvan?“ ſpurgte Paganel.

„Jeg mener, at det begynder godt, og holder det ſaadan ved, vil det blive et frygteligt veir.“

„Udmærket,“ ſvarte den begeiſtrede Paganel, „jeg holder meget af et ſtorartet ſkueſpil, ſiden jeg alligevel ikke kan undgaa det.“

„Det er ogſaa en af Deres theorier, ſom nok engang vil gaa iſtykker,“ ſagde majoren.

„En af mine bedſte, Mac Nabbs. Jeg er enig med Glenarvan. Uveiret vil blive ſtorartet. Juſt ſom jeg forſøgte at ſovne ind, kom jeg til at tænke paa, at vi netop her befinder os i en egn, hvor der herſker ſterke elektriſke ſtorme. Jeg huſker, at jeg har læſt etſteds, at i aaret 1793 ſlog lynet ned ſyvogtredive gange under et eneſte uveir netop her i provinſen Buenos Ayres. Min kollega, Martin de Mouſſy, har hørt tordenen rulle uafbrudt i femogfemti minutter.“

„Med klokken i haand?“ ſpurgte majoren.

„Med klokken i haand. Kun en omſtændighed foruroliger mig,“ tilføiede Paganel, „og det er, at det eneſte fremſpringende punkt i hele dette aabne terræn kun er denne ombu her, hvori vi nu befinder os. En lynafleder vilde her være til ſtor nytte; thi af alle træer i Pampas trækker iſær dette lynet til ſig, og det er ikke ubekjendt for Dem, mine venner, at videnſkabsmændene ſpecielt fraraader at ſøge beſkyttelſe under trær i tordenveir."

„Det var ogſaa en belærelſe, ſom blev givet i rette tid," ſagde majoren.

„Man maa tilſtaa, Paganel," bemærkede Glenarvan, „at De vælger det rette øieblik til at gjøre os disſe beroligende meddelelſer."

„Bah," ſvarte Paganel, „man maa benytte alle øieblikke for at lære noget. Aha! Nu gaar det løs!"

Stærke tordenbrag afbrød den uhyggelige ſamtale. Deres ſtyrke tog til, og lyden blev en tone høiere. De nærmede ſig. Luften zitrede. Hele himmelen ſtod i flammer; de elektriſke funker lyſte uafladelig op, og ekko paa ekko gjenlød i himmeldybet.

De uophørlige lyn antog forſkjellige former. Nogle, ſom ſlog lodret ned mod jorden, gjentog dette fem-ſex gange paa ſamme ſted. Andre vilde i høieſte grad have interesſeret en naturforſkers videbegjærlighed; thi naar Arago i ſin mærkelige ſtatiſtik kun omtaler to exempler paa gaffelformede lyn, ſaa dannede de ſig her i hundredevis. Mange, ſom var delt i utallige arme, optraadte i korallignende zikzakform og tegnede ſig paa den ſorte himmel ſom et underligt, forgrenet lys.

Snart var en trediedel af himmelen fra øſt til nord oplyſt af de blændende lysſtriber. Ilden øgede efterhvert, ſatte ſkyerne ligeſom i brand, ſom ſkulde de være en hob brændbare ſtoffe, og ſnart frembød himmelen ſkuet af en eneſte glødende ildkugle med ombuen ſom midtpunkt.

Tauſe ſaa Glenarvan og hans kamerater paa dette forſærdelige ſkueſpil. Forreſten vilde de ikke gjenſidig have kunnet høre hinanden. Store bundter med hvide lysſtraaler ſtrømmede nedover dem, og ved den pludſelige belysning kom og forſvandt ſnart majorens rolige ſkikkelſe, ſnart Paganels nysgjerrige anſigt eller Glenarvans energiſke træk, ſnart Roberts forſkræmte hoved eller matroſernes ſorgløſe fyſiognomier, ſom var de pludſelig vaagnet til ſpøgelſesagtigt liv.

Imidlertid faldt der endnu ingen regn, og vinden var ikke begyndt.

Men det varede ikke længe, før himmelen aabnede ſine ſluſer, og lodrette ſtriber piſkede ſjøen, medens de flammende lyn krydſede luften.

Forkyndte denne regn, at uveiret nærmede ſig ſin ende? Skulde Glenarvan og hans kamerater ſlippe fra det med nogle drabelige ſtyrtebad?

Nei.

Medens denne ildkamp raſede paa det værſte, viſte der ſig pludſelig paa ſpidſen af den ene hovedgren, ſom ſtrakte ſig ret ud, en næveſtor ildkugle, ſom var omgivet af ſort røg. Efterat kuglen i nogle ſekunder havde dreiet ſig om ſig ſelv, ſprang den endelig ſom en bombe og med en larm, ſom kunde høres ſelv under den øvrige almindelige ſtøi. En ſvovelagtig taage fyldte atmoſfæren.

Et øieblik, hvori larmen var hørt op, kunde man høre Tom Auſtins ſtemme. Han raabte:

„Træet ſtaar i flammer!“

Og han havde ikke taget feil. Inden faa øieblikke havde flammerne, ſom et uhyre ildlegeme, omſpændt hele den del af ombuen, der vendte mod veſt. Der var tilſtrækkelig næring for ilden i alle de mange uddøde grene, fuglerederne af tørt græs og den ſvampagtige moſe, ſom dækkede grenene.

Nu begyndte ogſaa vinden at blæſe og bidrog ſit til at øge ilden. Man maatte flygte. Glenarvan og hans kamerater trak ſig lidt efter lidt over til øſtſiden af træet, ſom endnu var ſkaanet af flammerne. Tauſe og forfærdede klatrede de bortover grenene, ſom bøiede ſig under ſin byrde.

Imidlertid vedblev ilden at raſe; grenene krummede ſig, ſom var de levende, brændende ſlanger, — de glødende reſter faldt ned i vandet og ſeilede affted med ſtrømmen. Ildtungerne ſlikkede opover og ſvandt bort i rummet. Men ſnart havde de omſpændt hele træet.

Glenarvan, Robert, majoren, Paganel og matroſerne, alle frygtede de det værſte. Heden begyndte at blive uudholdelig, og den tykke røg var kvælende.

Nu greb ogſaa ilden fat paa den ſide, hvor de ſyv kamerater befandt ſig. Intet formaaede at ſtanſe eller ſlukke den. De ſaa ſig uigjenkaldelig dømt til at blive ofre for flammerne.

Tilſlut blev deres ſtilling fuldſtændig uudholdelig, og det gjaldt nu af to dødsmaader at vælge den mindſt frygtelige.

„I vandet!“ raabte Glenarvan.

Wilſon, ſom allerede flammerne havde ſlikket, havde

netop ſtyrtet ſig i ſjøen, da man hørte ham raabe med et udtryk af den høieſte ſkræk:

„Hjælp! hjælp!“

Auſtin ilede til og fik trukket ham op paa ſtammen.

„Hvad er iveien?“

„Kaimanerne! kaimanerne!“ ſkreg Wilſon i rædſel.

Og i virkeligheden ſaa man træets fod omringet af en ſkare af disſe frygtelige dyr.

Deres ſkjæl ſkinnede i ſkjæret fra ilden, den flade hale, det landſeformede hoved, de lyſende øine, de helt til øret ſpaltede kjæver, alle disſe karakteriſtiſke kjendemærker kunde ikke lade Paganel i uvisſhed om, hvad det var for dyr, man her havde med at gjøre. Han kjendte disſe Amerikas vilde alligatorer, ſom man i de ſpanſke lande kalder for kaimaner.

Der var henimod en halv ſnes ſtykker af dem; de piſkede vandet med ſine frygtelige haler og angreb ombuen med underkjævens lange tænder.

Ved dette ſyn følte de ulykkelige ſig fortabte. Der ventede dem en ſkrækkelig død, — enten at blive fortæret af flammerne eller knuſt mellem kaimanernes kjæver.

Da hørte man majoren udbryde med rolig ſtemme:

„Det ſer ud til, at dette ſkal bli enden paa det hele.“

Der gives omſtændigheder, under hvilke menneſket er afmægtig til kamp, og hvor de løsſlupne naturmagter kun kan overvindes af andre naturmagter.

Glenarvan ſaa med forfærdet blik, hvorledes ild og vand havde ſammenſvoret ſig mod dem, og vidſte ikke, hvilken hjælp han ſkulde bønfalde himlen om.

Tordenveiret var i aftagende. Men der havde i atmoſſæren udviklet ſig en ſtor mængde dunſter, ſom de elektriſke udladninger havde forlenet med ganſke ſæregne kræfter. I ſyd dannede der ſig nemlig lidt efter lidt en uhyre ſkypumpe med form ſom en omvende kegle, med ſpidſen ned, ſom forbandt det ſkummende vand med ſkylaget Skypumpen bevægede ſig fremad, idet den med ſvimlende hurtighed dreiede ſig om ſig ſelv. Den hvirvlede vandet op og ſugede alle luftſtrømninger i nærheden til ſig.

Nogle øieblikke ſenere havde ſkypumpen naaet ombuen, ſom den ryſtede lige til rødderne. Glenarvan maatte næſten tro, at det var kaimanerne, ſom angreb træet med ſine frygtelige kjæver og rev det op af jorden. Han og hans ledſagere klamrede ſig til hinanden; de følte, at det ſtærke træ gav efter og væltede om. Med en ſkrækkelig hviſlen dukkede den ſine flammende grene ned i det oprørte vand.

Det hele var et øiebliks værk. Skypumpen, ſom allerede havde paſſeret, fortſatte ſin ødelæggende vei og ſugede vandet til ſig, ſom vilde den tømme den hele ſjø.

Ombuen, der var bleven revet løs fra jordbunden, drev affted med ſtrømmen. Alle kaimanerne var borte med undtagelſe af en eneſte, der havde klamret ſig faſt til træets rødder, og ſom krøb fremover med aabent gab. Men Wilſon greb reſolut en af ilden halvt fortæret gren og tildelte uhyret et ſaa kraftigt ſlag, at dets

rygrad knækkede. Kaimanen ſtyrtede ned og forſvandt i ſtrømmens hvirvler, idet den raſende piſkede vandet med ſin frygtelige hale.

Glenarvan og hans ledſagere, ſom nu var befriet for de graadige uhyrer, havde taget plads paa en af ilden ſkaanet gren.

Ombuen, hvis flammer i vinden dannede ligeſom hvidglødende ſeil, drev afſted med ſtrømmen i nattens mørke ligt et uhyre brændende ſkib.

Fireogtyvende kapitel.

Et bevæget farvel.

I to timer drev ombuen omkring paa den uhyre ſjø uden at naa faſt land. Flammerne var nu næſten fuldſtændig uddøde; hovedfaren ved denne frygtelige reiſe var overſtaaet. Majoren ſagde bare, at man ikke ſkulde forbauſes, hvis man ſlap lykkelig frem.

Strømmen havde hidtil ſtadig gaaet i den ſamme retning, fra ſydveſt til nordoſt. Det var atter blevet fuldſtændigt mørkt, — kun nu og da, naar et forſinket lyn ſkar gjennem dunkelheden, ſpeidede Paganel forgjæves mod horizonten

Uveiret nærmede ſig ſin ende; iſtedetfor det rigelige regn indtraadte nu en let taage, ſom vinden ſnart ſpredte. De tætte ſkyer opløſtes og forſvandt ſom ſtriber i de høiere regioner.

Ombuen fortſatte ſin vei med raſende hurtighed; den ſkjød nedover ſtrømmen, ſom blev den drevet frem ved hjælp af en propel. Saaledes kunde den kanſke blive ved at ſeile i dagevis.

Henimod klokken tre om morgenen lagde majoren mærke til, at træet ſtreifede bunden. Ved hjælp af en lang, afrevet gren overbeviſte han ſig om, at bunden begyndte at ſkraane opover, og i virkeligheden ſtødte ogſaa „fartøiet" tyve minutter ſenere; — ombuen var ſtanſet.

„Land! land!" raabte Paganel af ſine lungers kraft.

Enden af de forkullede grene var ſtødt mod en forhøining i jordsmonnet. Aldrig nogenſinde har nogen ſjøfolk været ſaa tilfreds med ſin ſtranding.

Snart udſtødte Robert og Wilſon, ſom var kommet op paa land, et glædesſkrig. En bekjendt plyſtren lod ſig høre, en galopperende heſt for henover ſletten og indianerens høie ſkikkelſe ragede frem i mørket.

„Thalcave!" ſkreg Robert.

„Thalcave!" raabte de alle i ſamſtemmig jubel.

„Venner!" ſagde patagonieren, ſom havde ventet paa dem paa det ſted, hvor ſtrømmen maatte føre dem hen, og hvortil den ſelv havde ført ham. Samtidig løftede han Robert op i ſine arme og omfavnede ham. Glenarvan, majoren, Paganel og matroſerne, ſom alle var glade over at træffe indianeren igjen, trykkede hjertelig hans hænder.

Derpaa førte patagonieren dem ind i en forladt eſtancia. Derinde bluſsede en munter ild, ſaa de kunde faa tørret ſig og ſtegt noget vildt, ſom de derpaa fortærede til ſidſte bid.

Da de ſaa igjen var begyndt at tænke over de ſidſte begivenheder, forekom det dem næſten utroligt, at de lykkelig var undſlupne den tredobbelte fare: vandet, ilden og kaimanerne.

Thalcave fortalte i al korthed Paganel, hvorledes det var gaaet ham, og tilſkrev udelukkende den uforſagte Thaouka's udholdenhed æren for ſin redning.

Paganel paa ſin ſide forſøgte at gjøre indianeren begribelig, hvilke udſigter man gjorde ſig efter den nye udtydning af dokumentet. Thalcave ſkjønte viſtnok ikke dette ganſke, men han ſaa ſine venner glade og tillidsfulde, og det var nok for ham.

Efter at have tilbragt en hel hviledag paa ombuen, forſtaar det af ſig ſelv, at de reiſende ikke nølede længe med paany at bryde op.

Klokken otte om formiddagen var alt klart til afreiſe. Man befandt ſig for langt fra eſtancia'erne og ſaladero'erne til at kunne ſkaffe ſig transportmidler der; de maatte derfor nu tilbagelægge veien tilfods.

Forøvrigt dreiede det ſig kun om ca. firti mile, og desuden havde man jo Thaouka, ſom man ſkiftevis kunde ride paa, naar trætheden blev altfor ſtor. Inden ſexogtredive timer kunde man naa Atlanterhavets kyſter.

Det lille reiſeſelſkab vendte nu det endnu under vand ſtaaende lavland ryggen, og med Thalcave i ſpidſen tog man veien over de høiereliggende ſletter.

Det argentinſke gebet antog igjen ſit gamle, ensformige udſeende; nogle af europæere plantede trær ragede hiſt og her frem over markerne, men de var forøvrigt ligeſaa ſjeldne her ſom i Sierra Tandils omegn, de indenlandſke træer findes kun langs randen af disſe vidſtrakte græsſletter og i nærheden af Cap Corrientes.

Saaledes forløb denne dag. Den følgende morgen kunde man ſpore oceanets nærhed, allerede femten mil førend man naaede det. Det høie græs ſvaiede i vinden; hiſt og her glinſede ſmaa ſaltſjøer ſom glasſkiver i ſolen og beſværliggjorde marſchen, da man maatte gaa omkring dem.

Man ſkyndte paa for om muligt endnu ſamme dag at naa havkyſten, og de reiſende var meget udtrættede, da de ved ottetiden om aftenen fik de høie ſanddyner iſigte. Snart hørte man ſtøien fra ſjøen.

De udmattede fodgjængere beſteg mærkværdig hurtig ſandklitterne.

Men det var meget mørkt, og de ſpeidende blikke ſøgte forgjæves efter „Duncan".

„Den maa dog være her og vente paa os," raabte Glenarvan.

„Det faar vi ſe imorgen," ſvarte Mac Nabbs.

Tom Auſtin raabte den uſynlige yacht an. Intet ſvar. Der blæſte en ſtærk vind, og ſjøen gik hult. Kyſten frembød forøvrigt ingen beſkyttelſe, ikke engang en bugt ſom nødhavn; lange ſandbanker, ſom løb langt ud i havet, gjorde det farligt at nærme ſig land. „Duncan" holdt ſig naturligvis fjernt fra kyſten; Tom Auſtin forſikrede, at yachten ſikkert maatte være idetmindſte fem mile borte.

Glenarvan var den eneſte, ſom holdt vagt. Vinden blæſte fremdeles med ſtyrke, og ſjøen var ikke kommen fuldt tilro efter de ſidſte dages orkan.

Den antagelſe, at „Duncan" endnu ikke ſkulde være kommet, var uſandſynlig. Glenarvan havde forladt bugten ved Talcahuano den 14de oktober, og den 12te november var han naaet frem til Atlanterhavets kyſt.

I disſe tredive dage havde „Duncan" havt tid nok til at ſeile rundt Kap Horn og naa øſtkyſten. Rigtignok havde der herſket ſtorme, men yachten var et udmærket fartøi og kaptein John Mangles en flink ſjømand.

Disſe betragtninger kunde dog ikke berolige Glenarvan.

Herren til Malcolm Caſtle følte en dyb uro; thi det dyreſte, han eiede, befandt ſig ombord paa „Duncan". Han gik hvileløs frem og tilbage paa den øde ſtrandbred, ſpeidende og lyttende. Undertiden troede han at ſe et ubeſtemt lysſkjær ude paa ſjøen.

„Jeg tar ikke feil," ſagde han til ſig ſelv, „jeg har ſeet en ſkibslanterne, lyſet paa 'Duncan'. Ak, hvorfor kan ikke mine øine gjennemtrænge mørket."

Da faldt der ham noget ind; Paganel havde ſagt, at han kunde ſe om natten. Lorden gik hen for at vække ham.

Den lærde ſov ſom et murmeldyr, da en kraftig arm trak ham op af hans ſandede leie.

„Hvem er det?“ raabte han.

„Det er mig, Paganel.“

„Hvem, De?“

„Glenarvan. Kom med mig og brug Deres øine.“

„Mine øine?“ ſvarte Paganel

„Javiſt, Deres øine, for at prøve, om De kan ſe noget til 'Duncan' i mørket. Kom nu hurtig!“

„Nu kommer jeg,“ ſvarte Paganel, ſom var glad over at kunne være Glenarvan tilnytte.

Han reiſte ſig, gned ſine ſtive lemmer og brummede ſom et menneſke, der juſt er vaagnet. Saa fulgte han ſin ven ned til ſtranden.

Glenarvan bad ham at gjennemſpeide den mørke horizont.

„Naa, bemærker De ingenting?“ ſpurgte lorden.

„Ingenting! Selv en kat vil ikke kunne ſe to ſkridt frem for ſig.“

„Søg efter et rødt eller grønt lys, d. v. ſ. efter en bagbords- eller en ſtyrbordslanterne.“

„Jeg ſer hverken det ene eller det andet!“ ſvarte Paganel, hvis øine uvilkaarlig faldt igjen.

Maſkinmæsſig fulgte han ſin ven en halv times tid. Ret ſom det var lod han hovedet falde ned paa bryſtet og løftede det derpaa pludſelig op. Hans gang blev uſikrere, akkurat ſom om han ſkulde være drukken.

Glenarvan ſaa paa Paganel. Denne gik iſøvne.

Lorden greb ham i armen og førte ham forſigtig tilbage til hans ſoveplads, hvor han lagde ham bekvemt tilrette.

* * *

Ved ſolopgang blev de alle vækket af raabet: „Duncan! Duncan!“

„Hurra! hurra!“ raabte Glenarvan, og han og hans kamerater ilte ned til ſtrandbredden.

Lyſtyachten laa for ſvag damp omtrent fem mile ude i rum ſjø. Den ſvage røg fra dens ſkorſten forſvandt i morgentaagen. Sjøen gik høi, og et fartøi med dens tonnage kunde ikke uden fare komme ſandbankerne nærmere.

Ved hjælp af kikkerten iagttog Glenarvan „Duncan“s bevægelſer.

John Mangles havde aabenbart endnu ikke obſerveret dem.

Men i dette øieblik affyrede Thalcave ſin rifle, ſom han havde ladet ſtærkt, i retning af ſkibet.

Man lyttede og ſpeidede. Tre gange knaldede indianerens børſe.

Endelig ſteg der ud en hvidlig røg fra yachtens ſide.

„De har ſeet os!“ raabte Glenarvan. „Det er kanonen paa „Duncan“.“

Et ſekund ſenere hørte man et dumpt knald.

Straks ændrede „Duncan“ ſeilføringen, fyrte ſtærkere under kjedelen og forſøgte at nærme ſig kyſten ſaa meget ſom muligt.

Gjennem kikkerten kunde Glenarvan ſe, at der blev ſat en baad ud fra yachten.

„Lady Helena vil ikke kunne komme iland,“ udbrød Tom Auſtin; „ſjøen er for ſvær.“

„John Mangles heller ikke,“ tilføiede Mac Nabbs; „han kan ikke forlade ſit fartøi.“

„Min ſøſter! min ſøſter!“ ſagde Robert og ſtrakte ſin arme ud mod fartøiet, ſom rullede ſtærkt

„Aa, hvor længe det dog varer, før vi kommer ombord!“ raabte Glenarvan.

„Taalmodighed, Edward! om to timer er vi der!“ ſvarte majoren.

Om to timer! Og i virkeligheden behøvede baaden med ſex rorskarle mindſt denne tid for at naa frem og tilbage.

Da gik Glenarvan bort til Thalcave, ſom ſtod med korslagte arme ved ſiden af Thaouka og rolig ſaa udover ſjøen.

Han greb indianerens haand og pegte ud mod yachten.

„Bliv med!“ ſagde han.

Indianeren ryſtede ſagte paa hovedet.

„Bliv med, min ven,“ gjentog Glenarvan.

„Nei,“ ſvarte Thalcave blidt. „Her er Thaouka og der — Pampas!“ tilføiede han og pegte med en lidenſkabelig geſtus ud mod de uhyre ſletter.

Glenarvan forſtod godt, at indianeren aldrig vilde

forlade den prærie, hvor hans forfædres ben var blegnede. Han kjendte den pietet, hvormed disſe ſteppens børn omfatter ſit fødeland.

Han trykkede derfor Thalcaves haand.

Da Glenarvan vilde betale ham for hans tjeneſter, afſlog Thalcave dette paa ſin ſmilende maade, idet han ſagde:

„Af venſkab.“

Glenarvan var grebet og kunde intet ſvare. Han vilde idetmindſte have foræret ham en erindring, ſom kunde minde ham om hans venner i Europa. Men hvad havde han at give? Vaaben, heſte, alt var gaat tabt ved den ulykſalige overſvømmelſe, og hans venner var ikke rigere end han ſelv.

Han vidſte ſlet ikke, hvorledes han ſkulde belønne den kjække førers uegennyttighed, da der pludſelig faldt ham noget ind.

Ud af ſin brevtaſke trak han frem en koſtbar medaljon, der indeſluttede et prægtigt billede, et værk af Lawrence's meſterhaand.

Han gav det til indianeren.

„Min huſtru,“ ſagde han.

Med rørt blik betragtede Thalcave billedet og ſagde de ligefremme ord:

„God og ſkjøn.“

Derpaa trængte Robert, Paganel, majoren, Tom Auſtin og de to matroſer ſig frem for at tage farvel med patagonieren. De kjække folk var meget bevægede over at ſkulle forlade ſin uforſærdede og hengivne ven.

De omfavnede alle Thalcave; Paganel paanødede ham et kart over Sydamerika med de to oceaner, ſom indianeren ſaa ofte havde betragtet med ſtor intereſſe; dette kart var det koſtbareſte, ſom den lærde havde tilbage. Robert havde kun ſine kjærtegn at byde ſin redningsmand, og han glemte heller ikke Thaouka.

I dette øieblik nærmede baaden fra „Duncan“ ſig. Den gled ind i en ſmal kanal mellem to ſandbanker og ſtødte ſnart mod ſtranden.

„Min huſtru?“ var Glenarvans første ſpørgsmaal.

„Min ſøſter?“ raabte Robert.

„Lady Helena og miſs Grant venter paa Dem ombord,“ ſvarte baadens fører. „Men lad os reiſe ſtraks, Deres herlighed, vi har ikke et minut at tabe; ebben er allerede begyndt.“

For ſidſte gang omfavnede man indianeren, der fulgte ſine venner helt ned til baaden, ſom igjen blev gjort flot.

I det øieblik Robert ſkulde gaa i baaden, ſluttede Thalcave ham i ſine arme og ſaa ham fuld af ømhed ind i øinene.

„Reis nu,“ ſagde han derpaa, „du er en mand!“

„Lev vel, ven, lev vel!“ ſagde Glenarvan endnu engang.

„Kommer vi aldrig til at ſees igjen?“ raabte Paganel.

„Quin sabe[1]?“ ſvarte Thalcave og løftede ſin haand mod himlen.

* * *

---

[1] Hvem ved?

Man for ud i aaben ſjø. Baaden fjernede ſig hurtig, trukken med af den ſynkende flod.

Endnu længe kunde man ſkimte Thalcaves ubevægelige ſtikkelſe paa ſtrandbredden; den blev mindre og mindre, — tilſlut forſvandt han for ſine eneſte venners blikke.

En times tid ſenere var Robert den førſte, ſom ſvang ſig ombord paa „Duncan" og kaſtede ſig om halſen paa Mary Grant, medens yachtens beſætning fyldte luften med ſine glade hurraer.

Saaledes var reiſen gjennem Sydamerika efter en ſtrengt holdt ret linje tilende. Hverken bjerge eller floder havde trængt de reiſende bort fra den faſtſatte rute, og ſelv om de ikke havde havt at kjæmpe med vilde menneſker, ſaa havde dog elementerne, ſom ſaa ofte var traadt dem imøde i ſit fulde raſeri, ſtillet deres ædelmodige uforfærdethed paa mangen en haard prøve.

Anden del.

Førſte kapitel.

Gjenſynet.

De førſte øieblikke var viet gjenſynets glæde. Lord Glenarvan vilde ikke dæmpe lykken i ſine venners hjerter ved ſtraks at at fortælle dem om ſine efterforſkningers reſultatløshed. Derfor var ogſaa hans førſte ord:

„Tillid, mine venner, tillid! Endnu har vi rigtignok ikke kaptein Grant med os, men vi har vished for, at vi vil finde ham.“

Der trængtes heller ikke noget ringere end en ſaadan forſikring for paany at vække haabet hos „Duncan“s paſſagerer.

Og lady Helena og Mary Grant havde i virkeligheden følt den ſtærkeſte bevægelſe, medens baaden nærmede ſig ſkibet.

Fra dækket forſøgte de at tælle dem, ſom var med. Snart fortvilede den unge pige, ſnart troede hun at ſe Harry Grant i baaden. Hendes hjerte bankede voldſomt;

hun kunde ikke ſaa et ord frem og formaaede knapt at holde ſig opreiſt. Lady Helena holdt hende omſlynget med ſine arme. John Mangles, ſom ſtod i nærheden af dem og ligeledes iagttog den ſig nærmende baad taug ſtille; hans ſjømandsøine, ſom var ſaa øvet i at ſkjelne fjerne gjenſtande, kunde ikke opdage kapteinen.

„Han er der! han kommer! min fader!" raabte den unge pige.

Men da jollen nærmede ſig mere og mere, blev ethvert ſelvbedrag umuligt. De reiſende var neppe mere end hundrede favne fjernet fra ſkibet, da ikke blot lady Helena og John Mangles, men ogſaa Mary ſelv, hvis øine ſvømmede i taarer, havde tabt ethvert haab.

Det var paa høi tid, at lord Glenarvan kom og fik raabt ud ſine beroligende ord.

Efter de førſte omfavnelſer blev lady Helena, Mary Grant og John Mangles ſat ind i expeditionens hovedbegivenheder, og førſt og fremſt meddelte Glenarvan dem den nye udtydning af dokumentet, ſom man havde Paganels ſkarpſindighed at takke for.

Han roſte ogſaa Robert, ſom Mary med rette kunde være ſtolt af. Hans mod, hans hengivenhed, de farer, han havde gjennemgaaet, alt blev af Glenarvan fremſtillet i et ſaa vakkert lys, at det unge menneſke ikke vidſte, hvor han ſkulde ſkjule ſig, hvis han ikke havde fundet et tilflugtsſted i ſin ſøſters arme.

„Det er intet at rødme over," ſagde John Mangles, „du har handlet ſom en værdig ſøn af kaptein Grant."

Han tog Mary Grants broder i ſine arme og kysſede ham paa kinderne, ſom endnu var vaade af den unge piges taarer.

Vi maa ogſaa omtale, hvilken modtagelſe der blev majoren og geografen tildel, og hvor ærefuldt man mindedes den ædelmodige Thalcave. Lady Helena beklagede ikke at kunne trykke den kjække indianers haand.

Mac Naabs havde ſtraks efter de førſte hjerteudgydelſer opſøgt ſin kahyt, og det førſte han gjorde, var med rolig og ſikker haand at barbere ſig.

Paganel vimſede ſom en bie fra den ene til den anden og høſtede æresbevisninger og venlige ſmil. Han vilde abſolut omfavne dem alle, og han begyndte med lady Helena og Mary Grant og ſluttede med mr. Olbinett.

Stewarden troede ikke at kunne beſvare en ſaadan høflighed bedre end ved at meddele, at frokoſten var færdig.

„Frokoſt!" raabte Paganel høit.

„Ja, mr. Paganel," ſvarte Olbinett.

„En virkelig frokoſt, paa et virkelig bord, med opdækning og ſervietter?"

„Javiſt, mr. Paganel."

„Og vi faar ingen haarde æg og ingen ſtrudſefilet?"

„Aa, min herre!" ſvarede hushovmeſteren, ſom følte ſig krænket paa ſit fags vegne.

„Det var ikke min mening at fornærme Dem, kjære ven," ſvarte den lærde ſmilende. „I en hel maaned har den ſlags koſt været vort daglige brød, og vi ſpiſte,

ikke ſiddende ved et bord, men liggende paa marken, naar vi da ikke ſad ſom fugle paa grenene i et træ. Den frokoſt, ſom De juſt meldte om, forekommer mig derfor ſom en drøm, en indbildning, en kimære!"

„Nu velan da, mr. Paganel," ſagde lady Helena med et ſmil, „lad os ſaa gjøre Deres drøm til virkelighed!"

„Tillader De," ſagde geografen og bød lady Helena galant armen.

„Deres herlighed har ingen ordrer at give mig angaaende ‚Duncan'?" ſpurgte John Mangles.

„Efter frokoſt, kjære John, ſkal vi tales ved om programmet for vor nye expedition," ſvarte Glenarvan.

Pasſagererne og kapteinen begav ſig ned i kahytten. Maſkinmeſteren fik ordre til at holde dampen klar for paa førſte vink at kunne afreiſe. Majoren, ſom var nybarberet, og de øvrige, der havde gjort et haſtigt toilette, tog plads ved bordet.

Man lod mr. Olbinetts frokoſt vederfares al ære. Den blev erklæret for udmærket og fortrinligere end det ſplendideſte feſtmaaltid i Pampas. Paganel forſynte ſig to gange af hvert fad, „af diſtraktion" ſom han ſagde.

Dette ulykſalige ord foranledigede lady Glenarvan til at ſpørge, om ikke den elſkværdige franſkmand nogle gange var bukket under for ſin arveſynd.

Majoren og lord Glenarvan ſaa ſmilende paa hverandre.

Paganel ſelv brød ganſke frimodig ud i latter og forpligtede ſig paa æresord til under reſten af reiſen

ikke at begaa nogen diſtraktion. Derpaa fortalte han paa ſin fængſlende maade om ſin ulykke og om ſit grundige ſtudium af Camoens meſterværk.

„Naar alt kommer til alt," tilføiede han tilſlut, „er intet ſaa galt, at det jo ikke er godt for noget, og jeg beklager mig ikke over min feiltagelſe."

„Og hvorfor ikke, min værdige ven?" ſpurgte majoren.

„Fordi jeg nu ikke blot kan ſpanſk, men ogſaa portugiſiſk! Jeg taler to ſprog iſtedetfor ét!"

„Sandelig, det har jeg ikke tænkt paa," ſvarte Mac Nabbs. „Min lykønſkning, Paganel, min oprigtige lykønſkning!"

Alle gratulerte de Paganel, ſom ſpiſte og ſnakkede paa engang. Han var ſaa optaget af ſig ſelv, at han ikke engang la mærke til en omſtændighed, ſom ikke undgik Glenarvan, nemlig de opmærkſomheder, ſom John Mangles viſte ſin borddame Mary Grant. Et let vink fra lady Helena belærte lorden om, at det „forholdt ſig rigtig". Med kjærlighedsfuld deltagelſe ſaa Glenarvan paa de to unge folk og rettede et ſpørgsmaal til John Mangles, men om en ganſke anden ting.

„Nu, og Deres reiſe, John," ſpurgte han, „hvorledes er den løbet af?"

„Aldeles udmærket," ſvarte kapteinen. „Jeg har kun at meddele Deres herlighed, at vi ikke reiſte gjennem Magelhaensſtrædet."

„Aa," raabte Paganel, „De har reiſt rundt Kap Horn, og jeg har ikke været med!"

„Min kjære Paganel,“ ſagde Glenarvan, „naar man ikke juſt beſidder den egenſkab at være alleſtedsnærværende, kan man heller ikke være med overalt. Og da De nu var med at reiſe over Pampasſletterne, kunde De dog ikke ſamtidig ſeile om Kap Horn!“

„Men det forhindrer mig ikke i at beklage det,“ ſvarte geografen

Der blev ikke udtalt mere om denne ſag; man lod det blive med det ſidſte ſvar.

John Mangles greb igjen ordet og aflagde beretning om ſin reiſe.

Paa veien langs de amerikanſke kyſter havde han gjennemforſket alle veſtlige øgrupper uden at finde ſpor af „Britannia“.

Da han kom til Kap Pilares, indgangen til Magelhaensſtrædet, var der modvind, ſaa at man maatte ſtyre ſydover; „Duncan“ paſſerede Deſolation Island og naaede til den ſyvogfemtiende grad ſydlig bredde, ſeilte rundt Kap Horn, løb gjennem Lemaire-ſtrædet, forbi Ildlandet og fulgte derpaa Patagoniens kyſter. Paa høiden af Kap Corrientes blev de truffet af nogle heftige vindſtød, de ſamme, ſom de reiſende havde følt under det ſtore tordenveir. Yachten holdt ſig meget godt, og John Mangles havde krydſet tre dage i ſjøen, da de tre ſkud forkyndte ham de ſaa utaalmodig ventede reiſendes ankomſt.

Med henſyn til lady Glenarvan og miſs Grant vilde „Duncan“s kaptein have gjort uret, hvis han havde underkjendt diſſe to damers ſjeldne uforfærdethed. Stormen forſkrækkede dem ikke, og om de undertiden følte frygt, ſaa hidrørte denne fra tanken paa deres venner, ſom var paa veien gjennem den Argentinſke republiks ſletter.

Saaledes ſluttede John Mangles' rapport. Glenarvan lykønſkede ham med den ſaa heldig tilendebragte reiſe og vendte ſig derpaa til miſs Grant.

„Min kjære frøken," ſagde han, „jeg ſer, at kaptein John lader Deres fremragende egenſkaber vederfares al ære, og jeg er glad over, at De har befundet Dem vel ombord."

„Hvorledes ſkulde det ogſaa kunne være anderledes?" ſvarte Mary og ſaa idetſamme paa lady Helena og viſtnok ogſaa paa den unge kaptein.

„Aa, min ſøſter holder ſvært meget af Dem, mr. John," udbrød Robert, „og jeg, jeg elſker Dem ogſaa!"

„Og jeg beſvarer denne din hengivenhed, gutten min," ſvarte John Mangles, ſom blev noget forlegen ved Roberts ord, ligeſom der ogſaa ſneg ſig en let rødme over Mary Grants anſigt.

Derpaa tilføiede John Mangles, for at lede ſamtalen hen paa noget andet:

„Efterat jeg nu har fortalt Dem om „Duncan"s reiſe, haaber jeg, at Deres herlighed vil meddele os nogle enkeltheder fra Deres tur gjennem Amerika og fortælle lidt om vor Roberts heltegjerninger?"

Intet kunde være behageligere for lady Helena og miſs Grant end denne fortælling. Lord Glenarvan ſkyndte ſig med at tilfredsſtille deres nysgjerrighed.

Han fortalte alt, uden at ſpringe noget over, om hele reiſen fra det ene ocean til det andet. Overgangen over Anderne, jordſkjælvet, Roberts forſvinden og hans bortførelſe af kondoren, Thalcaves ſkud, epiſoden med de røde ulve, Roberts opofrelſe, hiſtorien med ſergeant Manuel, overſvømmelſen, tilflugten i ombuen, tordenveiret, ildebranden, kaimanerne, ſkypumpen, natten ved bredden af Atlanterhavet — alle disſe interesſante enkeltheder opvakte afvexlende glæde eller ſkræk hos tilhørerne. Der blev fortalt tildragelſer, ſom indbragte Robert kjærtegn fra hans ſøſter og lady Helena, og aldrig har en gut følt ſig ſaa inderlig omfavnet af ſaa begeiſtrede veninder.

Da lord Glenarvan havde endt ſin fortælling, tilføiede han:

„Saa, mine venner, lad os tænke paa øieblikket; hvad der er forbi, er forbi. Fremtiden tilhører os; lad os komme tilbage til kaptein Grant.“

Frokoſten var tilende. Deltagerne ſamlede ſig i lady Glenarvans privatſalon; de tog plads rundt et bord, ſom var bedækket med karter og plancher, og ſnart var ſamtalen i fuld gang.

„Kjære Helena,“ ſagde Lord Glenarvan, „da jeg kom ombord nu, ſagde jeg, at naar de ſkibbrudne fra ‚Britannia‘ ikke var med os, ſaa havde vi dog mere end nogenſinde haab om at gjenfinde dem. Vor reiſe tversigjennem Amerika har bibragt os den overbevisning eller rettere ſagt vished, at ulykken hverken er foregaaet ved Det ſtille Oceans eller Atlanterhavets kyſter. Deraf følger naturligvis, at den hidtige udtydning af doku-

mentet, idetmindſte hvad der angaar Patagonien, var feilagtig. Til alt held har vor ven Paganel ved en ſlags pludſelig indſkydelſe opdaget denne feiltagelſe. Han paaviſte, at vi var paa falſk ſpor, og han har belyſt dokumentet paa en maade, der tilintetgjorde enhver tvivl. Det dreier ſig her om det paa franſk ſkrevne dokument, ſom jeg herved anmoder Paganel om igjen at forklare, forat der ikke ſkal være rum for tvivl hos nogen."

Den lærde lod ſig ikke bede to gange, naar det gjaldt at faa lov til at tale. Han udtalte ſig med overbeviſende varme om ſtavelſerne -gonie og indi-; af austral afledede han med nødvendighed ordet Auſtralien; han paaviſte, hvorledes kaptein Grant, idet han forlod Peru, af det Stille Oceans ſydlige ſtrømninger kunde være blevet drevet bort mod Auſtraliens kyſter; kort ſagt, hans aandrige hypoteſer og ſlutninger tvang ſelv John Mangles, der i ſlige ting var meget reſerveret og ikke ſaa let at rive med af fantaſtiſke formodninger, til at give ham ſit fulde bifald.

Da Paganel havde endt ſit foredrag, meddelte Glenarvan, at „Duncan" ſtrax ſkulde ſætte kurſen for Auſtralien.

Imidlertid ønſkede majoren, førend der blev givet ordre til at begynde reiſen øſtover at gjøre nogle bemærkninger.

„Tal De, Mac Nabbs," ſagde Glenarvan.

„Det er ikke min henſigt," udbrød majoren, „at ville afſvække beviskraften i min ven Paganels argu-

menter, endnu mindre helt at afviſe dem; jeg holder dem for meget vigtige og vel værd vor fulde opmærkſomhed, og de maa med god grund kunne danne udgangspunktet for vore fremtidige efterforſkninger. Men jeg ønſker, at de bliver underkaſtet en ſidſte prøve, for helt at konſtatere deres ubeſtridelige værd.“

Man kunde eller vilde ikke afviſe den kloge Mac Nabbs ønſke, og hans tilhørere hørte paa ham med en vis ængſtelighed.

„Fortſæt, major,“ ſagde Paganel, „jeg er beredt til at beſvare alle Deres ſpørgsmaal.“

„Mit ſpørgsmaal er ganſke ligetil,“ begyndte majoren. „Da vi for fem maaneder ſiden ſtuderede de tre dokumenter, ſyntes os vor forklaring dengang ganſke indlyſende. Ingen anden kyſt end Patagoniens veſtkyſt kunde have været ſkuepladſen for forliſet. Herom var der da ikke en ſkygge af tvivl hos os.“

„En meget rigtig bemærkning,“ faldt Glenarvan ind.

„Senere,“ fortſatte majoren, „da Paganel ved en af forſynet hidført diſtraktion kom ombord til os, blev dokumenterne ham forelagt, og han billigede uden reſervationer, at vi agtede at anſtille vore underſøgelſer paa den amerikanſke kyſt.“

„Saaledes forholder det ſig,“ ſvarte geografen.

„Og dog har vi taget feil,“ ſagde majoren.

„Vi har taget feil,“ gjentog Paganel. „Men man behøver juſt ikke af den grund at være nogen daare, der fremturer i ſin feiltagelſe.“

„Med Deres tilladelſe, Paganel, forivre Dem ikke,“

ſvarte majoren. „Jeg forlanger ſlet ikke, at vi ſkal forſætte vore efterforſkninger i Amerika . . . .“

„Nu, og hvad forlanger De da?“ ſpurgte Glenarvan.

„En tilſtaaelſe, intet andet, en medgivelſe af, at Auſtralien nu med den ſamme vished er ſtedet for forliſet ſom tidligere Amerika.“

„Det medgir vi gjerne,“ ſvarte Paganel.

„Ud af dette trækker jeg derfor den lære,“ fortſatte majoren, „at man maa forholde ſig lidt ſkeptiſk overfor ſaadanne ſandſynligheder, ſom modſiger hinanden. Hvem ved, om ikke efter Auſtralien et andet land giver os den ſamme vished, og om, hvis disſe underſøgelſer viſer ſig reſultatløſe, det ikke vil forekomme os „utvivlſomt“, at vi burde begynde paanyt et andet ſted?“

Glenarvan og Paganel ſaa paa hinanden. Majorens bemærkning gjorde ved ſin rigtighed indtryk paa dem.

„Endvidere ønſker jeg,“ vedblev majoren, „at vi foretar en ſidſte prøve, førend vi ſætter kurſen for Auſtralien.“

„Her er dokumenterne og her er karterne. Lad os nu gaa igjennem alle de punkter, ſom ſkjæres af den ſyvogtredivte breddegrad, og lad os ſe, om der ikke findes et andet land, ſom dokumentet muligens nøiagtig kunde referere ſig til.“

„Intet er lettere og hurtigere,“ ſvarte Paganel, „thi heldigvis er der ingen overflod paa lande under denne breddegrad.“

„Nu, vi faar ſe," ſagde majoren.

Kartet blev lagt frem foran lady Helena, og de ſtillede ſig alle ſaaledes, at de kunde følge Paganels demonſtrationer.

„Som jeg allerede har meddelt Dem," ſagde geografen, „træffer den ſyvogogtredivte breddegrad, efterat den har forladt Sydamerika, øen Triſtan d'Acunha. Jeg iethvertfald er af den mening, at intet ord i dokumentet tyder hen paa denne ø."

Efter en nøiagtig prøvelſe maatte man medgive, at Paganel havde ret. Triſtan d'Acunha blev enſtemmig forkaſtet.

„Videre," vedblev geografen. ‚Idet vi forlader Atlanterhavet, paſſerer vi to grader nedenfor Kap det Gode Haab og kommer ind i det Indiſke Ocean. Vi finder kun en eneſte øgruppe paa vor vei der, nemlig Amſterdam-øerne. Vi vil undergive dem den ſamme prøvelſe ſom Triſtan d'Acunha."

Men ikke et eneſte helt eller halvt tyſk, engelſk eller franſk ord paſſede paa denne gruppe i det Indiſke ocean. Amſterdam-øerne blev derfor ogſaa ladt ude af betragtning.

„Vi maa nu til Auſtralien," fortſatte Paganel; „den ſyvogtredivte breddegrad træffer dette kontinent ved Kap Bernouilli og forlader det ved Twofold-Bay. De vil ſamſtemme med mig i, at den engelſke ordbrok . . . stra og det franſke austral uden nogen vridning af texten vil kunne tyde paa Auſtralien. Sagen er ſaa indlyſende, at jeg ikke behøver at ſpilde flere ord derpaa."

Enhver billigede Paganels ſlutninger.

„Lad os gaa videre,“ ſagde majoren.

„Gjerne,“ ſvarte geografen, „reiſen er meget let. Forlader man Twofold-Bay og overſkrider den havarm, der ſtrækker ſig langs Auſtraliens øſtſide, ſtøder man paa Ny-Zeeland. Fremforalt vil jeg minde Dem om, at ordet contin . . . . i det franſke brev uimodſigelig peger hen paa et „kontinent“. Kaptein Grant kan ſaaledes ikke have ſøgt tilflugt paa Ny-Zeeland, da dette kun er en ø. De kan prøve, ſammenligne, vende ordene og ſe, hvis det er muligt, om de kan paſſe paa denne nye egn.“

„Paa ingen maade,“ ſvarte John Mangles, ſom underſøgte baade dokumentet og kartet med den ſtørſte omhyggelighed.

„Nei,“ ſagde Paganels tilhørere, og ſelv majoren ſtemmede i med, „nei, om Ny-Zeeland kan der ikke være tale.“

„Og nu,“ fortſatte geografen, „gjennemløber den ſyvogtredivte breddegrad hele det uhyre rum, ſom ſkiller den ſtore ø fra den amerikanſke kyſt, og dér findes kun en eneſte ufrugtbar og forladt ø.“

„Og den heder? . . .“ ſpurgte majoren.

„Se paa kartet. Det er øen Maria Thereſia, et navn, ſom jeg ikke ſer ſpor af i noget af dokumenterne.“

„Ikke ſpor,“ ſtadfæſtede Glenarvan.

„Jeg overlader nu til Dem, mine venner, at afgjøre, om ikke en til vished grænſende ſandſynlighed taler til gunſt for det auſtralſke kontinent.“

„Utvilſomt,“ ſvarte „Duncan“s passagerer og kaptein ſom med en ſtemme.

„John,“ ſagde Glenarvan, „De har proviant og kul i tilſtrækkelig mængde?“

„Ja, Deres herlighed, jeg har forſynet mig rigelig dermed i Talcahuano, og forøvrigt vil vi i Kapſtaden kunne faa yderligere forſyning.“

„Godt, ſaa ſæt kurſen . . . .“

„Nok en bemærkning,“ ſagde majoren, idet han afbrød ſin ven.

„Kom med den, Mac Nabbs.“

„Saa ſtor nu end den ſikkerhed for et reſultat kan være, ſom Auſtralien kan byde os, forekommer det mig dog, at det ikke vilde ſkade, om vi anvendte en eller to dage paa øerne Triſtan d'Acunha og Amſterdam. De ligger i vor rute, og vi behøver ſaaledes ikke at afvige i kurſen. Paa denne maade vil vi erfare, om 'Britannia' har efterladt noget ſpor af ſit forlis der.“

„De vantro major!“ raabte Paganel. „De holder faſt ved Deres.“

„Jeg holder ſærlig faſt ved den ting, at vi ikke gjør veien to gange, hvis Auſtralien tilfældigvis ikke ſkulde opfylde de forhaabninger, det nu vækker.“

„Denne forſigtighedsregel forekommer mig klog,“ ſagde Glenarvan.

„Og jeg vil ikke forſøge paa at bringe Dem fra den,“ ytrede Paganel. „Tvertimod.“

„Nuvel da, John,“ befalede Glenarvan, „ſæt kurſen for Triſtan d'Acunha.“

„Straks, Deres herlighed," ſvarte kapteinen og gik op paa dækket, medens Robert og Mary kappedes om at takke lord Glenarvan.

Snart fjernede „Duncan" ſig fra Amerikas kyſt, og for fuld damp ſtævnede den ud over Atlanterhavet

Andet kapitel.

Triſtan d'Acunha.

Hvis yachten havde fulgt den lige linje ved ækvator, ſaa vilde de 196 længdegrader, ſom ſkiller Auſtralien fra Amerika, eller nøiagtigere Kap Bernouilli fra Kap Corrientes, have andraget til 11760 ſømil. Paa den ſyvogtredivte breddegrad udgjør disſe 196 længdegrader paa grund af jordklodens kugleform kun 9480 ſømil.

Fra den amerikanſke kyſt til Triſtan d'Acunha regner man 2100 mil, en afſtand, ſom John Mangles haabede at tilbagelægge i ti dage, forudſat at ikke ſkarpe øſtenvinde forſinkede yachten i dens fart.

Forøvrigt havde kapteinen al grund til at være tilfreds, thi henimod aften løiede vinden kjendelig af, og „Duncan" kunde i rolig ſjø gjøre alle ſine uforlignelige egenſkaber gjældende.

Allerede ſamme dag havde pasſagererne gjenoptaget ſine gamle ſædvaner ombord. Det kunde næſten ikke mærkes, at de havde været borte fra ſkibet en hel maaned. Det ſtore ocean laa atter udbredt for deres blikke, og elementerne, ſom havde givet dem ſaa mangen en haard dyſt at kjæmpe, forenede nu alle ſine kræfter for at begunſtige dem. Havet var roligt, vinden udmærket, og de fyldte ſeil underſtøttede godt den utrættelige propel.

Der forefaldt intet uheld. Med tillid imødeſaa man den dag, man ſkulde ſe Auſtraliens kyſt. Sandſynligheden blev til visbed. Man talte om kaptein Grant, akkurat ſom om yachten ſkulde hente ham i en eller anden havn. Der blev indrettet en lugar for ham med plads ogſaa for hans to ledſagere. Mary Grant fandt fornøielſe i at ordne og ſmykke den med egen haand. Lugaren var egentlig mr. Olbinetts, men denne opholdt ſig ſom ofteſt i mrs. Olbinetts kahyt. Denne lugar laa ved ſiden af den berømte „nr. 6“, ſom havde været beſtemt for Paganel ombord i „Scotia“.

Den lærde geograf holdt ſig nu næſten ſtadig i ſin kahyt. Han arbeidede fra morgen til aften paa et værk med titelen: „En geografs indtryk fra en reiſe i Argentinas Pampas“.

De morede ſig alle ombord over geografens flid og ihærdighed, og majoren ſagde:

„Men fremforalt ingen adſpredthed, min kjære Paganel, og hvis det tilfældigvis ſkulde falde Dem ind at lære auſtralſk, ſaa ſtuder det ikke ved hjælp af en kineſiſk gramatik!“

Ombord gik alt fortræffeligt. Lord og lady Glenarvan iagttog med intereſſe John Mangles og Mary Grant. De fandt intet at indvende derimod, og da John ſelv ikke talte noget derom, blev det beſtemt, at man ikke ſkulde berøre denne gjenſtand.

„Hvad vil vel kaptein Grant komme til at tænke?" ſagde Glenarvan engang til lady Helena.

„Han vil tænke, at John er Mary fuldt værdig, kjære Edward, og han vil ikke blive ſkuffet."

Imidlertid ſtyrede yachten hurtig mod ſit maal.

Den 16de november, fem dage efter at man havde tabt Kap Corrientes afſigte, blæſte der op en gunſtig veſtenvind, ſom ſkipperne pleier at gjøre ſig nyttig, naar de ſkal ſeile rundt Afrikas ſydſpids og der møde de ſædvanlige ſydoſtvinde.

Den næſte dag viſte oceanet ſig bedækket af vækſter, ſom lignede tang og planter. „Duncan" ſyntes at glide hen over en uhyre eng, ſom Paganel ganſke rigtig ſammenlignede med Pampas, og ſom hindrede den noget i dens fart.

Fireogtyve timer ſenere, i dagbrækningen, hørte man matroſen fra udkikken raabe:

„Land! land!"

„I hvilken retning," ſpurgte Tom Auſtin, ſom havde vagt.

„Under vinden," ſvarte matroſen.

Paa dette altid lige ſenſationelle raab fyldtes dækket pludſelig af beſætning og paſſagerer. Jaques Paganel var blandt de førſte. Han lagde kikkerten til øiet.

„Se mere mod ſkyerne,“ ſagde John Mangles til ham.

„Jeg tror ſandelig,“ ſvarte Paganel, „at jeg ſer en næſten umærkelig fjeldtop.“

„Det er Triſtan d'Acunha,“ ſvarte John Mangles.

„Hvis jeg kan lide paa min hukommelſe,“ ſagde Paganel, „ſkal vi være i omtrent otti miles afſtand fra øen, thi Triſtans top er ſaavidt ſynlig med en høide af ſyv tuſind fod.“

„Ganſke rigtig,“ ſvarte kaptein John Mangles.

Nogle faa timer ſenere blev den meget høie og meget bjergfulde øgruppe fuldt ſynlig i horizonten. Triſtan's kegleformede top tegnede ſig mørkt af mod den lyſe himmel, der laa badet i den opgaaende ſols farvepragt. Snart ſkilte ogſaa ſpidſen paa en mod nordoſt rettet trekant ſig ud fra klippemaſſen. Triſtan d'Acunha ligger paa 37° 8' ſydlig bredde og 10° 44' øſtlig længde. Atten mil i ſydveſt fuldſtændiggjør øen Inacceſſible og ti mil i ſydoſt øen Roſſignol den lille i denne del af Atlanterhavet henſlængte øgruppe.

Henimod middag fik man de to ſærlige kjendemærker, der tjener ſom orienteringspunkter for ſjømændene, iſigte, nemlig ved øen Inacceſſible en klippe, ſom nøiagtig ligner et fartøi under ſeil, og ved det nordlige hjørne af øen Roſſignol to ſmaa øer, der har nogen lighed med et forfaldent fort.

Klokken tre løb „Duncan“ ind i Falmouth-Bay paa Triſtan d'Acunha; denne bugt er beſkyttet mod veſtenvinden ved en fremſtikkende pynt, der har faaet

navnet „den Gode Hjælps forbjerg". I havnen laa nogle hvalfiſkere for anker.

John Mangles ſøgte og fandt en god ankerplads, thi denne aabne rhed kan være meget farlig paa grund af vindkaſtene fra nordveſt og nord. Det var her, nøiagtig paa dette ſted, at den engelſke brig „Julia" i 1829 gik under med mand og mus.

„Duncan" nærmede ſig ſtranden i en halv mils afſtand og kaſted anker paa tyve favne vand. Alle pasſagererne roede ſtraks efter iland.

Øens hovedplads er en liden landsby, ſom ligger inde i bugten i nærheden af en liden elv. Der findes omtrent et halvthundrede ſmukke ſmaa huſe, der ligger ordnede med geografiſk regelmæsſighed.

Bag denne miniaturby ſtrækker der ſig en aaben ſlette paa omkring femten hundrede hektarer, og ſom er begrændſet af en uhyre beſkyttelſesvold af lava. Over dette plateau hæver ſig den kegleformige top indtil en høide af ſyv tuſinde fod.

Lord Glenarvan blev modtaget af guvernøren, hvis nærmeſte foreſatte er afdelingsregjeringen i Kapkolonien.

Han ſtillede ſtraks ſpørgsmaal angaaende Harry Grant og „Britannia". Disſe navne var guvernøren fuldſtændig ubekjendte. Øen Triſtan d'Acunha ligger udenfor ſkibenes almindelige vei og bliver ſom følge deraf kun yderſt ſjelden beſøgt. Siden „Blendon-Hall"s bekjendte forlis, der fandt ſted mod øen Inaccesſible's klipper i 1821, var kun to fartøier ſtrandet paa hovedøen, nemlig „Primauguet" i 1845 og den amerikanſke

tremaſter „Philadelphia“ i 1857. Triſtan d'Acunha's ſtatiſtik om ſjøulykker indſkrænkede ſig til disſe tre tilfælder.

Glenarvan ventede ikke at erholde nærmere efterretninger, og han udſpurgte guvernøren mere for at berolige ſin ſamvittighed. Han ſendte baaden paa en tur rundt øen, hvis omfang i det høieſte kunde andrage til ſytten mile. Hverken London eller Paris vilde kunnet faa plads paa den, ſelv om den havde været tre gange ſtørre.

Imidlertid ſpadſerede „Duncan“s pasſagerer omkring i byen og langs ſtrandbredden. Triſtan d'Acunha's befolkning beſtaar kun af 150 ſjæle; det er for det meſte englændere og amerikanere, ſom har giftet ſig med negerinder eller hottentotkvinder fra Kap. Børnene af denne uligeartede forbindelſe viſte en mindre ſmuk blanding af de to racer.

„Duncans“ pasſagerer følte et viſt velvære ved atter at kunne ſætte foden paa faſt jord; de udſtrakte derfor ſin ſpadſertur, ſaalangt den dyrkede del af øen rak, helt til det punkt, hvor de ſteile, ophobede lavaklipper begynder. Her ſaa de albatroſer og pingviner i hundrevis

Efterat de beſøgende havde underſøgt disſe klippers vulkanſke oprindelſe, vendte de tilbage over markerne. Det begyndte at lakke mod aften, og de begav ſig alle i baaden for at blive roet ombord i yachten.

Man havde ſaaledes ikke opdaget ſpor af „Britan-

nia", og øen Triſtan d'Acunha blev ſtrøget af programmet for deres efterforſkninger.

„Duncan" kunde derfor forlade denne afrikanſke øgruppe og ſeile videre mod øſt. At man alligevel ikke afreiſte ſamme aften, havde ſin grund i, at Glenarvan havde givet ſit mandſkab tilladelſe til at gaa paa jagt efter de talrige ſælhunde, ſom Falmouth-Bay er ſaa rig paa. Afreiſen blev derfor udſat i 36 timer, til den 20de november.

Medens man ſpiſte tilaftens, meddelte Paganel nogle nærmere enkeltheder om øerne. De var blevet opdaget i aaret 1506 af en portugiſer ved navn Triſtan d'Acunha, men et helt aarhundrede igjennem blev de ikke videre udforſket. Man anſaa disſe øer, og ikke uden grund, for „ſtormreder", og de ſtod derfor i ligeſaa ſlet ry ſom Bermudasøerne. Neppe nogen ſjømand nærmede ſig dem og intet fartøi lagde tilland der, hvis det ikke var blevet drevet didhen af Atlanterhavets ſtorme.

I aaret 1697 blev øernes geografiſke beliggenhed beſtemt, og i det attende aarhundrede blev de beſøgt af flere franſke fartøier.

Disſe ſaa lidet beſøgte øer var ubeboede helt til 1811, da en amerikaner, Lambert, dannede en koloni der. Han landede med to ledſagere. Da guvernøren i Kap erfarede, at deres forſøg lykkedes, tilbød han dem Englands protektorat; Lambert gik ind herpaa og heiſte det engelſke flag paa ſin hytte. Over ſine „underſaatter", en gammel italiener og en portugiſiſk mulat, ſyntes han at regjere fredeligt, men han kom dog pludſelig afdage; om han blev dræbt, ved man ikke. Saa kom aaret 1816. Napoleon blev ſendt ſom fange til St. Helena, og til hans ſikrere bevogtning blev der fra Englands ſide ſendt garniſoner til øen Aſcenſion og til Triſtan d'Acunha. Garniſonen paa Triſtan beſtod af et kompani kap-artilleri og en afdeling hottentotter. De blev der til 1821 og efter fangen paa St. Helena's død ſendt tilbage til Kap.

„En eneſte europæer," tilføiede Paganel, „en korporal, en ſkotte . . . ."

„Ah, en ſkotte!" udbrød majoren, ſom altid havde næret en ganſke ſæregen intereſſe for ſine landsmænd.

„Han hed William Glaß," vedblev Paganel, „blev tilligemed ſin kone og to hottentotter tilbage paa øen. Snart ſluttede der ſig to englændere, en matros og en thems-ſkipper, til ſkotlænderen, og endelig fandt i 1821 en af de ſkibbrudne fra „Blendon-Hall" og hans unge kone tilflugt paa øen. Saaledes talte øen i 1821 6 mænd og 2 kvinder. I aaret 1829 var befolkningen ſteget til 7 mænd og 6 kvinder, og 14 børn var voxede til. I 1835 var indbyggernes antal 40, og nu har det vel tredoblet ſig."

„Saaledes er nationernes begyndelſe," ſagde Glenarvan.

„For at fuldſtændiggjøre Triſtan d'Acunha's hiſtorie," fortſatte Paganel, „tilføier jeg, at denne ø forekommer mig at fortjene navnet Robinſon-øen ligeſaa meget ſom Juan Fernandez. I aaret 1824 blev en af mine landsmænd, en dygtig tegner, ladt tilbage paa øen

i otte maaneder; hans kaptein havde glemt, at han var gaaet iland, og var afſeilet til Kap."

„Naa, det kan man kalde en diſtræt kaptein," mente majoren. „Det var aabenbart en af Deres ſlægtninge, Paganel."

„Og hvis han ikke var det, major, ſaa fortjente han dog at være det."

* * *

I løbet af natten havde „Duncan"s mandſkab gjort en rigelig fangſt. Der var bleven dræbt omtrent femti ſæl. Den følgende dag blev tilbragt med at vinde ud tranen og tilberede ſkindene.

Paſſagererne benytted ſig natnrligvis af denne opholdets anden dag til en nyt ſtreiftog paa øen. Glenarvan og majoren tog geværer med for at forfølge vildtet.

Klokken otte om aftenen var alle tilbage ombord, og i løbet af natten forlod „Duncan" Triſtan d'Acunha, ſom den aldrig mere ſkulde gjenſe.

Tredie kapitel.

Amſterdam-øerne.

Det var John Mangles' henſigt førſt at indtage kul i Kapſtaden. Han maatte derfor fjerne ſig noget fra den ſyvogtredivte breddegrad og ſeile to grader nordligere. „Duncan" befandt ſig nedenfor paſſatvindenes zone og traf paa en meget gunſtig veſtenvind[1]. I mindre end ſex dage tilbagelagdes de tre hundrede ſømil, ſom ſkiller Triſtan d'Acunha fra Afrikas ſydſpids. Den 24de november kl. 3 om eftermiddagen fik man Taffelbjerget iſigte, og noget ſenere bemærkede John ogſaa Signalbjerget, der gjør indløbet til bugten kjendelig. Henimod kl. 8 kaſtedes anker i Kapſtadens havn.

I ſin egenſkab af medlem af det geografiſke ſelſkab maatte Paganel nu vide, at Afrikas ſydſpids for førſte gang ſaaes af den portugiſiſke admiral Bartolomæus Diaz i aaret 1486, men at den førſt i 1497 blev omſeilet af den berømte Vaſco de Gama. Hvorledes ſkulde dette ogſaa have været ubekjendt for Paganel, da Camoens i ſin „Luſiade" jo havde forherliget de ſtore ſøhelte?

---

[1] Hermed menes en ſlags mod-paſſat, hvis grænſe ſynes at være ved den tredivte breddegrad.

Men han kom ved denne anledning med en beſynderlig bemærkning, nemlig at hvis Diaz i 1486, altſaa ſex aar før Kolumbus' første reiſe, havde ſeilet rundt Kap det Gode Haab, vilde denne omſtændighed have forhalet paa ubeſtemt tid Amerikas opdagelſe. I virkeligheden var veien rundt Kap den korteſte og meſt direkte til Oſtindien. Thi det var jo netop den ſtore genueſerſjømands maal at ſøge en kortere vei til Indien. Hvis Kap var blevet omſeilet, vilde hans reiſe have været formaalsløs, og han havde efter al ſandſynlighed ſlet ikke foretaget den.

Kapſtaden, ſom ligger inderſt inde i bugten, blev grundlagt i 1652 af hollænderen Van-Riebeck. Den ſkulde i vort aarhundrede blive hovedſtaden for en af Englands kolonier. „Duncan"s paſſagerer nyttede leiligheden til at aflægge et beſøg i byen. De havde kun tolv timer til ſin diſpoſition, thi en dag var tilſtrækkelig for kaptein John til at forſyne ſig med proviant og kul. Det var beſtemt, at man ſkulde afgaa igjen om morgenen den 26de.

Forøvrigt trængtes der ikke ſaa lang tid til at faa et løſeligt overblik over ſtadens ſeværdigheder. Der var ſlottet, ſom laa i den ſydøſtlige del af byen, guvernørens palads og have, børſen, muſeet ſamt det af Bartolomæus Diaz reiſte ſtenkors. Naar man ſaa dertil havde ſmagt paa kapvinen, var der intet andet at gjøre end reiſe.

Den næſte dags morgen ſatte „Duncan" ſeil, og nogle faa timer efter paſſerede man det berømte Stormenes forbjerg, ſom den optimiſtiſke konge af Portugal, Johan

den anden, havde givet det mindre træffende navn: Kap det Gode Haab.

2900 ſømil ſkiller øen Amſterdam fra Kap. Denne diſtance kunde under gunſtige ſtrøm- og vindforhold tilbagelægges i ti dage De reiſende, ſom tilſjøs havde langt mere held med ſig, end da de vandrede over Pampas, havde nu intet at beklage ſig over. Luft og vand, ſom paa faſtlandet havde ſammenſvoret ſig mod dem, forenede nu ſine kræfter for at bringe dem nærmere deres maal.

„O, havet! havet!" udbrød Paganel, „det er den udvalgte ſlagmark for udfoldelſen af de menneſkelige kræfter, og ſkibet er den ſande bærer af civilizationen. Hvis jordkuglen kun havde været et eneſte uhyre faſtland, vilde vi i det nittende aarhundrede neppe have kjendt tuſenddelen af den! Se bare hen paa tilſtandene i de ſtore faſtlands indre! I Sibiriens ſtepper, i Høiaſiens bjerge, i Afrikas ørkener, i Amerikas prærier, i Auſtraliens ſkoge, i det kolde øde ved Polerne vover menneſket neppe at ſætte ſin fod; den driſtigſte viger tilbage, den modigſte ligger under. Man kan ikke naa igjennem. Transportmidlerne ſtrækker ikke til. Heden, ſygdommen eller de indfødtes vildhed danner ligeſaamange uoverſtigelige hindringer. En ørken paa tyve mil adſkiller menneſkene mere end et ocean paa fem hundrede! Man er nær hinanden fra den ene kyſt til den anden, man er fremmed for hinanden, om der kun er en ſkog, ſom ſkiller! Man kan godt ſige, at England grændſer til Auſtralien, medens Ægypten for exempel er hundreder af dagsreiſer fjernet fra Senegal, og Peking ſynes at være St. Petersburgs antipode. Man reiſer nu bekvemmere over havet end over den mindſte ørken, og ſom en amerikanſk videnſkabsmand ſiger, har man havet at takke for, at der mellem alle dele har udvkilet ſig et ſlags internationalt ſlægtſkab.“

Paganel talte med varme, og ſelv majoren havde denne gang intet ſpottende ord til denne hymne til oceanet.

Hvis det havde været nødvendigt for at opſøge Harry Grant at gjennemſøge et helt ſtort faſtland langs den ſyvogtredivte breddegrad, vilde man neppe have vovet en ſaadan expedition; men nu var havet der for at bære de driſtige mænd fra det ene land til det andet, og allerede den 6te december i graalysningen dukkede et nyt bjerg op af dets bølger.

Det var øen Amſterdam, ſom ligger paa 37° 47’ ſydlig bredde og 77° 24’ øſtlig længde, og hvis top i klart veir er ſynlig i femti miles afſtand.

„Og følgelig,“ ſagde Glenarvan, „ligner den ogſaa Triſtan d’Acunha.“

„Ganſke rigtig,“ ſvarede Paganel, „og Amſterdamøen er desuden ligeſaa rig paa ſælhunde og Robinſon’er ſom Triſtan d’Acunha.“

„Der findes altſaa Robinſoner overalt?“ ſpurgte lady Helena.

„Ja, madame,“ ſvarte Paganel, „jeg kjender ialfald faa øer, ſom ikke har havt et eller andet ſaadant eventyr, og lang tid før Deres udødelige landsmand De

Foë's fortælling havde ſkjæbnen allerede ſat den iſcene i virkeligheden."

„Tillader De, mr. Paganel, at jeg retter et ſpørgsmaal til Dem," ſpurgte Mary Grant.

„To, min kjære frøken, og jeg ſkal med glæde beſvare dem."

„Vilde De blive meget forfærdet ved tanken paa at ſkulle blive ladt alene tilbage paa en ubeboet ø?"

„Jeg!" raabte Paganel.

„Naa, hurtig, kjære ven," ſagde majoren, „tilſtaa kun, at det er Deres inderligſte ønſke."

„Jeg længter juſt ikke efter det," ſvarede geografen, „men naar alt kommer til alt, vilde ikke et ſaadant eventyr mishage mig. Jeg vilde begynde et ganſke nyt liv Jeg kunde gaa paa jagt og fiſkeri; om vinteren kunde jeg bo i en hule, om ſommeren i et træ; jeg vilde oprette magaſiner for indhøſtningen og forſøge at koloniſere min ø."

„De ganſke alene?"

„Jeg ganſke alene, om det blev nødvendigt. Er man da overhovedet nogenſinde alene i verden? Kan man ikke ſøge ſig venner i dyreriget? Kan man ikke tæmme en ung gjed, en ſnakkeſalig papegøie eller en elſkværdig abekat? Og hvis ſkjæbnen ſender Dem en kamerat i form af en trofaſt Fredag, hvad mere ſkulde man da behøve for at være lykkelig? To venner under en klippe — der har De lykken. Lad os antage, at majoren og jeg . . ."

„Jeg betakker mig ſaa meget," faldt majoren ind,

„jeg har ikke den mindſte lyſt paa at agere Robinſon, og en ſlig rolle kom jeg nok til at ſpille temmelig ſlet.“

„Kjære mr. Paganel,“ ſagde lady Helena, „De fortaber Dem ſaa let i fantaſiens riger. Jeg tror blot, at virkeligheden ſvarer meget lidet til de ſkjønne drømme. De tænker kun paa hin opdigtede Robinſon, ſom meget omſorgsfuldt kommer til en af naturen veludſtyret ø, og ſom blir behandlet ſom et forvænt barn. De ſer bare den lyſe ſide ved ſagen.“

„Hvorledes, madame, tror De ikke, at man kan være lykkelig paa en forladt ø?“

„Det tror jeg ikke. Menneſkene er ſkabt for ſelſkabelighed, ikke for enſomhed. Enſomheden kan kun ſkabe fortvivlelſe. Forøvrigt er det kun et tidsſpørgsmaal. Vel kan ſorgerne for det materielle liv, behovene for tilværelſen adſprede den netop fra havet frelſte ulykkelige, og den øieblikkelige nød kan tilſløre for ham den truende fremtid; det er meget muligt. Men ſiden, naar han føler ſig alene, fjernt fra ſine lige, uden haab om at faa gjenſe ſit fædreland og ſine kjære, hvad maa han ikke da tænke og lide? Øen er hans hele verden, kun han ſelv er den hele menneſkehed, og derpaa, naar døden nærmer ſig, den frygtelige død i forladthed, da ſtaar han der ſom det ſidſte menneſke paa den yderſte dag. Tro De mig, Paganel, det er dog bedre ikke at være denne ſidſte!“

Kun modſtræbende maatte Paganel erkjende rigtigheden af lady Helenas ræſonnement, og man vedblev at ſamtale om dette emne lige til det øieblik, da „Duncan“ kaſtede anker en mils vei fra øen Amſterdams kyſt.

Denne enſomme gruppe i det Indiſke ocean beſtaar af to forſkjellige øer, der ligger toogtredive mil fjernet fra hinanden og ret i ſyd for Forindiens ſpidſe. Øen Amſterdam eller St. Peder ligger nordligſt og øen St. Paul ſydligere; det maa dog omtales, at de ofte blir forvexlet af geografer og ſjøfarende.

Disſe øer blev opdagede i December 1796 af hollænderen Vlaming, og ſiden beſøgt af franſke reiſende.

Øen St. Paul er ubeboet og beſtaar af et kegleformet fjeld, der ſandſynligvis maa være en udſlukket vulkan. Øen Amſterdam derimod, til hvilken jollen nu førte „Duncan“s pasſagerer, har en omkreds af omtrent tolv mil. Den er beboet af nogle frivillig forbundne, ſom her fører en nokſaa triſt tilværelſe. Der findes nogle fiſkerhytter, ſom ligeſom ſelve øen tilhører en vis Otovan, en kjøbmand paa Réunion. Denne ſuveræn, der forøvrigt endnu ikke er anerkjendt af Europas ſtormagter, har ſkatlagt øen for en aarlig ſum af 70—80 tuſen francs.

Øen Amſterdam ſynes beſtemt til at være og forblive franſk eiendom. Den tilhørte førſt en ſkibsreder i St. Denis; ſenere blev den ved en ſlags international overenskomſt afſtaaet til Polen, der lod den bebygge ved hjælp af ſlaver. Tilſlut kom øen i den ovennævnte franſke kjøbmands beſiddelſe.

Da „Duncan“ den 6te december 1864 anløb øen, beløb dens indbyggerantal ſig til tre — en franſkmand og to mulatter, — alle tre kjøbmandens og eierens tjenere. Paganel kunde ſaaledes i den allerede høit bedagede mr. Viot's perſon trykke en landsmands haand. Denne „hvide olding" gjorde honnør for de beſøgende med yderſte høflighed. Det var for ham en glædens dag, naar han modtog elſkværdige fremmede. St. Peder blev ellers kun beſøgt af nogle faa hvalfiſkfangere, d. v. ſ. af folk med alt andet end ſlebne manerer.

Viot foreſtillede ſine undergivne, de to mulatter; de dannede, foruden nogle vildſvin, der holdt til i det indre, og tuſinder af pingviner, hele øens levende befolkning. Det lille hus, hvori de tre øboere holdt til, laa ved en liden, mod ſydveſt aaben havn.

Allerede længe før Otovan den førſtes regjering tjente øen St. Peder ſom tilflugtsſted for ſkibbrudne. Paganel vakte ſine tilhøreres opmærkſomhed i høieſte grad, da han begyndte ſin førſte beretning med de ord:

Hiſtorien om to paa øen Amſterdam forladte ſkotlændere.

Det var i aaret 1827. Det engelſke ſkib „Palmyra", ſom ſeilede forbi øen, bemærkede, at der hævede ſig en røgſøile op i luften. Kapteinen nærmede ſig kyſten og opdagede to menneſker, ſom havde heiſt nødſignal. Han ſendte en baad iland, ſom optog de to mænd; de hed Jacques Paine, toogtyve aar gammel, og Robert Proudfort, otteogfirti aar gammel. Diſſe to ulykkelige var ganſke uigjenkjendelige. I atten maaneder havde de levet næſten uden næringsmidler og ferſkt vand; de havde næret ſig med muslinger, ſom de fik fat paa ved

hjælp af en bøiet naal ſom krog; ofte hengik der to, tre dage, uden at de fik noget at ſpiſe, og ſom veſtalinder vaagede de omhyggelig over den af det ſidſte ſtykke ſvamp antændte ild, ſom de ſørgede for aldrig ſlukkedes, og ſom de førte med ſig paa ſine udflugter ſom en koſtbar ting. Saaledes henſlæbte de livet i elendighed, under ſavn og lidelſer. Paine og Proudfort var bleven ſat iland paa øen af en ſkonnert, ſom gik paa ſælhundfangſt. Efter disſe fiſkeres ſædvane ſkulde de i en maaneds tid ſamle forraad paa tran og huder og oppebie ſkonnertens tilbagekomſt. Men denne kom ikke igjen. Fem maaneder ſenere landede „Haabet", ſom ſkulde til Van-Diemensland, ved øen; men ſom følge af et uforklarligt barbariſk lune vægrede kapteinen ſig ved at medtage de to ſkotlændere; han gik atter under ſeil uden engang at efterlade dem ſaameget ſom en beſkøit eller et ildſtaal, og de to ulykkelige vilde inden ganſke kort tid være bukket under, hvis ikke „Palmyra" havde faaet øen iſigte og taget dem ombord.

Det andet eventyr, ſom øen Amſterdams hiſtorie — hvis man overhovedet kan tale om, at en ſaadan klippe har en hiſtorie — ved at berette om, er kaptein Péron's, denne gang en franſkmand. Hans ſkjæbne ligner meget de to ſkotters; ogſaa han blev frivillig tilbage og ventede forgjæves paa ſit ſkib, indtil et fremmed fartøi, ſom af vinden var bleven drevet hen mod øgruppen, befriede ham efter firti maaneders ophold paa øen. Men der knytted ſig til hans ſkjæbne et blodigt ſkueſpil, ſom gjenkalder i erindringen de digtede tildra-

gelſer, der ventede Daniel de Foë's helt ved tilbagekomſten til hans ø.

Kaptein Péron havde med fire matroſer, to franſkmænd og to englændere, gaaet fraborde for i femten maaneder at drive ſælhundjagt. Jagten havde været heldig, men da ſkibet efter de femten maaneders forløb ikke kom tilbage, og da provianten efterhaanden tog betænkelig af, blev forholdet mellem de fem mænd meget ſpændt. De to englændere gjorde oprør mod kaptein Péron, ſom dog ved hjælp af ſine landsmænd undgik at blive dræbt. Fra det øieblik af førte de to partier, ſom dag og nat bevogtede hinanden under vaaben, afvexlende ſom ſeirherrer og beſeirede, en ſkrækkelig tilværelſe i angſt og elendighed. Og det ene parti havde ſikkerlig tilſlut ødelagt det andet, hvis ikke endelig et engelſk ſkib havde ført de ulykkelige, hvem et afſkyvækkende nationalhad endog paa en klippe i det indiſke ocean havde ſkilt ad, tilbage til deres fædreland.

To gange havde ſaaledes øen Amſterdam tjent ſom opholdsſted for forladte matroſer, og forſynet reddede dem begge gange fra elendighed og død. Men ſiden havde intet fartøi gaaet tabt ved denne kyſt. Hvis et ſkibbrud havde indtruffet, vilde tømmeret være drevet op paa ſtranden og de ſkibbrudne formentlig reddet af Viot's fiſkere.

Oldingen havde i mange aar været boſat paa øen, men aldrig havde han faaet anledning til at viſe gjæſtfrihed mod et eller andet af havets ofre. Om „Britannia" og Kaptein Grant vidſte han intet. Hverken øen Amſterdam eller St. Paul, ſom hyppig beſøges af hval- og ſælfangere, kunde have været ſkuepladſen for denne kataſtrofe.

Glenarvan blev ved denne beſked hverken forbauſet eller nedſlaaet. Han og hans ledſagere ſøgte ved disſe forſkjellige beſøg ſnarere at faſtſlaa, hvor kaptein Grant ikke var. De vilde kun forvisſe ſig om hans ikke-tilſtedeværelſe paa de forſkjellige punkter af vedkommende breddegrad, det var nu deres hele opgave foreløbig.

„Duncan“s afreiſe blev derfor faſtſat at ſkulle finde ſted næſte dag.

Pasſagererne forblev helt til aften iland paa øen, hvis udſeende er meget indbydende. Men den meſt vidtløftige naturforſker vilde ikke have kunnet fylde et lidet oktavbind om dens dyre- og planteverden. Der fandtes kun nogle vildſvin, ſtormfugle, albatrosſer og ſælhunde. Nogle varme og jernholdige kilder trængte hiſt og her frem af den ſortagtige lava, og deres tætte dampe bredte ſig over den vulkanſke jordbund. Etpar af dem naaede en meget høi temperatur.

Henimod aften tog man afſked med den gamle Viot; de ønſkede ham alle alt muligt godt paa den enſomme ø. Den gamle ønſkede dem paa ſin ſide en lykkelig reiſe, og baaden bragte atter pasſagerne ombord paa „Duncan“.

Fjerde kapitel.

Jaques Paganels og major Mac Nabbs væddemaal.

Klokken tre om morgenen den 7de december heiſedes anker, ſkruen ſatte ſig i bevægelſe, og „Duncan" løb ud i aaben ſjø.

Da paſſagererne henimod ottetiden kom op paa dækket, forſvandt Amſterdam-øerne i horizontens taage. De var det ſidſte ſtoppeſted paa den ſyvogtredivte breddegrad, og der var endnu tre tuſinde mil til den auſtralſke kyſt.

Hvis veſtenvinden varede ved og ſjøen holdt ſig gunſtig, vilde „Duncan" kunne naa maalet for ſin reiſe inden tolv dage.

Mary Grant og Robert kunde ikke uden dyb bevægelſe betragte de bølger, ſom „Britannia" udentvivl havde gjennempløiet nogle dage før ſit forlis. Her havde maaſke kaptein Grant havt at kjæmpe med det Indiſke havs frygtelige ſtorme og var kanſke med uimodſtaaelig voldſomhed drevet mod kyſten. John Mangles viſte den unge pige de paa kartet angivne kyſtſtrømme og forklarede ſig om deres uforanderlige retning. En af dem gjennemſkjærer i lige retning det Indiſke Ocean fra veſt mod øſt henimod det auſtralſke faſtland, og man

føler dens virkning ſaavel i det Stille hav ſom i Atlanterhavet. Og ſaaledes maatte ogſaa „Britannia“, efter at den havde miſtet ror og rig og derved var overgivet havets og himmelens magter, have drevet mod kyſten og blevet knuſt mod klipperne.

Imidlertid ſtødte man her paa et gaadefuldt punkt. Den ſidſte efterretning fra kaptein Grant var i „Handels- og ſjøfartstidende“ dateret Callao den 30te mai 1862. Hvorledes kunde det da hænge ſammen, at „Britannia“ allerede den 7de juni, altſaa 8 dage efter at den havde forladt Peru's kyſt, befandt ſig i det Indiſke hav?

Paganel, ſom blev ſpurgt tilraads i denne anledning, gav et meget indlyſende ſvar, ſom ſelv den meſt betænkelige følte ſig tilfredsſtillet med.

En aften, det var den 12te december, 6 dage efter afreiſen fra Amſterdam-øerne, ſad lord og lady Glenarvan, Robert og Mary Grant, kaptein John, Mac Nabbs og Paganel paa agterdækket og paſſiarede.

Som ſædvanlig talte man om „Britannia“, thi om den dreiede alle deres tanker ſig.

Paganel havde ved hin af Glenarvan gjorte bemærkning løftet intereſſeret paa hovedet og var derpaa, uden at ſige et ord, gaaet bort for at hente dokumentet. Da han kom tilbage, trak han paa ſkuldrene ſom en, der er blet uroet for en bagatels ſkyld.

„Naa, min kjære ven,“ ſagde Glenarvan, „giv os idetmindſte et ſvar.“

„Nei,“ ſvarede Paganel, „jeg vil kun gjøre et ſpørgsmaal og rette det til kaptein John.“

„Tal De, mr. Paganel,“ ſagde John Mangles.

„Godt, kan et hurtigſeilende ſkib i en maaned tilbagelægge veien over det Stille Ocean mellem Amerika og Auſtralien?“

„Ja, hvis det kan gjøre tohundrede mil i fireogtyve timer?“

„Er det noget ualmindeligt?“

„Nei; engelſke ſeilſkibe driver det ofte til endnu større hurtighed.“

„Nuvel,“ ſvared Paganel, „iſtedetfor paa dokumentet at læſe 7de juni, antager vi, at havvandet har ødelagt et ſiffer i denne datum, og naar De ſaa læſer 17de eller 27de juni, ſaa forklares alt.“

„Ja, ſandelig,“ ytrede lady Helena, „fra 31te til 27de juni . . . . .“

„Kunde kaptein Grant ſeile over det Stille Ocean og befinde ſig i det Indiſke hav,“ fuldførte Paganel.

Denne Paganels ſlutning fandt de alle tilfredsſtillende.

„Igjen et punkt opklaret!“ ſagde lord Glenarvan. „Det kan vi takke vor ven for. Der er altſaa intet andet for os at gjøre end at ſe at komme til Auſtralien for at ſøge efter ſpor af „Britannia“ paa veſtkyſten.“

„Eller paa øſtkyſten,“ ſvarede John Mangles.

„De har i grunden ret, John. Der er intet i dokumentet, ſom tyder hen paa, at ulykken ſnarere har fundet ſted paa veſtkyſten. Vi vil derfor anſtille underſøgelſen paa de to punkter, hvor Auſtralien ſkjæres af den ſyvogtredivte breddegrad.“

„Altſaa, mylord," ſagde den unge pige, „herſker der dog tvil her."

„Aa, nei da, miſs," ſkyndte John Mangles ſig at ſvare for at berolige hende. „Kaptein Grant vil næſten overalt ſtrax have fundet hjælp og biſtand; hele kyſten er ſaagodtſom engelſk og beboet af koloniſter. „Britannias" mandſkab har ikke behøvet at gaa ti mil for at træffe paa landsmænd."

„Udmærket, kaptein John," ſvarede Paganel. „Jeg indordner mig fuldſtændig under Deres anſkuelſe. Paa øſtkyſten vilde kaptein Grant i Twofold Bay eller i byen Eden ikke alene have fundet et aſyl i den engelſke koloni, men det vilde ikke have manglet ham paa midler til at vende tilbage til Europa."

„Altſaa har de ſkibbrudne ikke kunnet finde disſe hjælpemidler i den del af Auſtralien, hvortil „Duncan" nu fører os?" ſpurgte lady Helena.

„Nei, madame," ſvarede Paganel, „kyſterne er øde der. Der er intet ſamkvem med Melbourne eller Adelaide. Og hvis „Britannia" er ſtrandet mod de klipper, ſom omkranſer kyſten, har der ſikkert manglet dem enhver hjælp."

„Men hvor er der da blevet af min fader i disſe to aar?" ſpurgte Mary Grant.

„Min kjære Mary," ſvarede Paganel, „De holder faſt ved, at kaptein Grant efter ſit forlis er landet i Auſtralien?"

„Ja, mr. Paganel," ſvarede den unge pige.

„Altſaa," mente Paganel, „hvis han nu engang

havde været paa dette faſtland, hvor var der ſaa blevet af kaptein Grant? Her er mulighederne ikke mange. Egentlig indſkrænker de ſig til tre. Enten har Harry Grant og hans to ledſagere naaet de engelſke kolonier, eller er de faldt i hænderne paa de indfødte, eller er de gaaet vild i Auſtraliens umaadelige ødemarker."

Paganel taug og ſaa ſpørgende paa ſine tilhørere.

„Gaa videre, Paganel," ſagde lord Glenarvan.

„Godt, jeg fortſætter," ſvarede Paganel; „førſt forkaſter jeg den førſte hypotheſe. Harry Grant har ikke kunnet komme til de engelſke kolonier, thi da vilde vi ikke have næret tvivl om hans redning, i dette tilfælde vilde han forlængſt have været hos ſine børn i den gode ſtad Dundee."

„Stakkels fader!" ſagde Mary Grant; „i to aar har vi ikke ſeet ham."

„Lad mr. Paganel tale videre, kjære ſøſter," ſagde Robert, „han vil nok endnu give os en opklaring."

„Ak, nei, gutten min! Alt, hvad jeg kan forſikre, er, at kaptein Grant hverken er auſtraliernes fange eller . . ."

„Men diſſe indfødte," ſpurgte lady Glenarvan ſpændt, „er vel . . . ?"

„Nei, berolige Dem, madame," vedblev den lærde, ſom gjættede lady Glenarvans tanke, „diſſe indfødte er rigtignok vilde, indſkrænkede og uden høiere dannelſe, men de har ikke ſaa raa ſæder og eier ikke en ſaa blodtørſtig natur ſom beboerne af Ny-Zeeland. Forudſat at de har taget de ſkibbrudne fra „Britannia" tilfange,

ſaa har, det kan De være forviſſet om, disſes exiſtens intet øieblik været truet. Thi alle opdagelſesreiſende ſtemmer overens i dette punkt, at auſtralierne ligefrem afſkyr blodudgydelſe, og europæiſke reiſende har flere gange i dem fundet trofaſte bundsforvandte, naar det gjaldt at møde et angreb fra ganſke anderledes gruſomme røverbander."

„De hører, hvad mr. Paganel ſiger," bemærkede lady Helena henvendt til Mary Grant. „Er Deres fader, hvad der forøvrigt fremgaar af dokumentet, faldt i de indfødtes hænder, ſaa vil vi ſikkert finde ham igjen."

„Og hvis han er faret vild i dette umaadelige land?" ſagde den unge pige og rettede ſit blik ſpørgende paa Paganel.

„Da vil vi alligevel vide at opſpore ham," raabte geografen i en fortrøſtningsfuld tone. „Har jeg ikke ret, mine herrer?"

„Abſolut," ſagde Glenarvan, ſom gjerne vilde give ſamtalen en mindre triſt vending. „Jeg kan ikke tænke mig, at man ſaa let kan gaa ſig bort."

„Jeg endnu mindre," ſvarede Paganel.

„Er da Auſtralien ſtort?" ſpurgte Robert.

„Ja, gutten min, Auſtalien har et omraade paa 775 millioner hektarer og er fire femteparter af Europas ſtørrelſe."

„Saa ſtort da!" ſagde majoren.

„Ja, Mac Nabbs. Og naar det virkelig er ſaa ſtort, maa man dog have ret til at benytte betegnelſen kontinent, ſom dokumentet har gjort."

„Det er ſikkert, Paganel.“

„Jeg vil gjerne tilføie,“ bemærkede den lærde, „at man overhovedet opfører kun faa reiſende, ſom har gaaet tabt i dette ſtore land.“

„Er da Auſtralien endnu ikke bereiſt i alle dets dele?“ ſpurgte lady Glenarvan.

„Desværre ikke, ærede frue,“ ſvarede Paganel. „I virkeligheden er dette faſtland ikke ſtort mere bekjendt end Afrikas indre; dog ſkyldes ikke dette, at det har manglet paa mænd til at foretage reiſer derhen. Fra 1606 til 1862 har mere end halvhundrede opdagelſesreiſende ſøgt at udforſke ſaavel Auſtraliens indre ſom kyſterne.“

„Aa, et helt halvt hundrede!“ ytrede majoren i en tvilende tone.

„Ja, Mac Nabbs, mindſt det. Og blandt disſe er der ſaavel folk, ſom ikke har ſkyet farerne ved en reiſe i ubekjendte farvande for at udforſke Auſtraliens kyſter, ſom reiſende, der har begivet ſig dybt ind i landets indre.“

„Men alligevel,“ ſvarede majoren, „femti, det er nokſaa mange.“

„Ja, jeg kunde gaa endnu videre, Mac Nabbs,“ ſvarede geografen, ſom blev noget irriteret ved at blive modſagt.

„Gaa De bare videre, Paganel“

„Naa, hvis De ikke vil tro mig, ſkal jeg uden nølen regne op navnene paa disſe femti.“

„Aa, ſagde majoren, „der har vi igjen videnſkabsmanden, han gyſer ikke tilbage for noget!“

„Hr. major,“ ſagde Paganel, „vil De parere? Jeg holder min kikkert mod Deres bøsſe.“

„Ja, hvorfor ikke, Paganel, naar De har fornøielſe af det?“ ſvarede Mac Nabbs.

„Godt, hr. major,“ ſagde den lærde, „her er altſaa Deres bøsſe, ſom De nu ikke mere vil faa ſkyde gemſer og ræve med, uden naar jeg laaner Dem den, hvad jeg altid med ſtørſte fornøielſe vil gjøre.“

Majoren ſvarede i en alvorlig tone:

„Paganel, hvis De ſkulde faa brug for min kikkert, vil den til enhver tid være til Deres tjeneſte.“

„Saa kan vi altſaa begynde,“ bemærkede Paganel. „De mine damer og herrer, er dommerne, og du, Robert, mærker dig hver gang tallet!“

Lord og lady Glenarvan, Mary og Robert, majoren og John Mangles, der alle havde morro af dette, beredte ſig til at høre paa geografen. Det dreiede ſig desuden om Auſtralien, altſaa det land, „Duncan“ nu var paa veien til; det kunde kun være velkomment at høre noget om dets hiſtorie.

Og derfor blev Paganel opfordret til ufortøvet at gaa igang med ſit hukommelſeskunſtſtykke.

Mnemoſyne,“ begyndte han, „hukommelſens gudinde, de kyſke muſers moder, beaande du nu din tro tilbeder. Nuvel, mine venner, for tohundredeogotteogfemti aar ſiden kjendte man endnu ikke Auſtralien. Man nærede i det høieſte en formodning om et ſtort kontinent

i ſyd. Thi to paa bibliotheket i det Britiſke Muſeum opbevarede karter for aaret 1550 opfører et land i ſyd for Aſien, ſom de kalder for Stor-Java. Imidlertid var disſe karter ikke autentiſke nok. Vi kommer altſaa derpaa til det ſyttende aarhundrede; det var i aaret 1606, at en ſpanſk ſkipper ved navn Quiros opdagede et land, ſom han kaldte Australia de Espiritu Santo. Mange forfattere paaſtaar, at det dreier ſig om Ny-Hebridernes øgruppe og ikke om Auſtralien. Jeg vil ikke nu udtale mig om dette ſpørgsmaal. Mærk denne Quiros, og ſaa gaar vi over til den anden."

„Altſaa én," ſagde Robert.

„Samme aar," fortſatte den lærde, „foretog Luiz de Torres, næſtkommanderende paa Quiros' flaade, en reiſe længere mod ſyd for at udforſke nye lande. Men førſt hollænderen Hertoge, fik æren for den ſtore opdagelſe. Han landede paa Auſtraliens veſtkyſt ved den femogtyvende breddegrad og gav det navn efter ſit ſkib, „Eendracht". Fra nu af ſtiger de reiſendes antal. I aaret 1618 opdagede Zeachen Arnheim- og Van Diemensland paa nordkyſten, i 1619 bereiſte Jan Edels en del af veſtkyſten og gav den ſit eget navn. Tre aar ſenere kom Leuwin til det efter ham opkaldte Kap, og i 1627 fuldſtændiggjorde de Nuitz og de Witt ſine forgjængeres opdagelſer. Kommandant Carpenter ſeilede ind i den ſtore havindſkjæring, ſom den dag idag efter ham kaldes Carpentaria-golfen. Endelig — det var i aaret 1642 — fo'r den berømte ſjøfarer Tasman rundt Van Diemensøen, ſom han førſt troede var en halvø, og gav

den Batavias generalguvernørs navn — et navn, ſom en retfærdigere efterverden ombyttede med Tasmanien. Nu var det auſtralſke kontinent omſeilet, og man vidſte, at det Indiſke og Stille hav omgav det, og i aaret 1665 døbte man denne ſtore ø i ſyd med navnet Ny-Holland, et navn, det ikke længe ſkulde beholde, thi juſt paa denne tid ophørte de hollandſke ſjøfarere at ſpille en rolle . . . . Hvor mange har vi nu?"

„Ti," ſvarede Robert.

„Godt," fortſatte Paganel, „ſaa ſætter jeg nu et kryds og gaar over til englænderne. I 1686 kom en ſjørøverkaptein ved navn William Dampier efter mange eventyr til nordveſtkyſten af Ny-Holland ved 16° 50' ſydlig bredde. Han havde ſamkvem med de indfødte og gav derpaa en temmelig udtømmende beſkrivelſe af deres liv og ſæder. I 1699 kom han tilbage, denne gang til den ſamme bugt, hvor Hertoge allerede havde været; nu var han ikke længer ſjørøver, men kommandant paa et af den kongelige marines ſkibe. Hidtil frembød opdagelſen af Ny-Holland kun en rent geografiſk intereſſe. Man tænkte ikke paa at koloniſere landet, og i et helt trefjerdedels aarhundrede, fra 1699 til 1770, faldt det ingen ſkibsfører ind at lægge til der. Men da viſte den berømteſte af alle verdens ſjøfarere ſig paa ſkuepladſen. Det var kaptein Cook, og nu blev det nye kontinent ſnart maalet for europæiſke udvandrere. James Cook kom første gang til Ny-Holland den 31te mars 1770. Han havde nylig været ſaa hel-

dig paa Otahiti at faa ſe „Venusgjennemgangen“[1] Derpaa ſeilte han med ſit lille ſkib „Endeavour“ ind i den veſtlige del af det Stille ocean. Efterat han havde opdaget Ny-Zeeland naaede han ind i en bugt paa Auſtraliens veſtkyſt og forefandt der en ſaadan rigdom paa nye planter, at han gav den navnet Botany-Bay, ſom den endnu heder den dag idag. De halvvilde indfødte frembød lidet af intereſſe. Da han reiſte videre mod nord, løb ſkibet paa et koralrev otte mil fra kyſten og ſtod ifare for at ſynke. Man ſøgte at lette ſkibet ved at kaſte alt overflødigt lige til provianten overbord, og ved hjælp af den indtrædende flod lykkedes det endelig at bringe fartøiet flot. Skibet var ſprunget læk, men et koralſtykke havde ſat ſig faſt i aabningen, hvorved vandet hindredes at trænge ind. Cook kunde ſaaledes faa bragt ſit fartøi ind i en liden bugt, hvori en flod mundede ud. I de tre maaneder, der medgik til at udbedre ſkaden efter havariet, forſøgte engelſkmændene at komme i nyttig forbindelſe med de indfødte; de havde dog ikke held med ſig heri, og „Endeavour“ fortſatte reiſen nordover. Det var Cook's opgave at faa rede paa, om der mellem Ny-Guinea og Ny-Holland exiſterede et ſtræde. Efter nye og utallige farer opdagede han, at havet aabnede ſig i ſydveſt; man kunde altſaa paſſere igjennem. Cook landede paa en liden ø og tog derpaa i Englands navn hele den udſtrakte kyſt, ſom han havde opdaget, i beſiddelſe, og gav det det ægte engelſke navn Ny-Syd-Wales. Tre aar ſenere underſøgte kaptein Forneaux kyſten paa Van Diemensland og udtalte den formodning, at dette var en del af Ny-Holland. Dette ſtadfæſtede ſig imidlertid ikke, da Cook i aaret 1777 paa ſin tredie reiſe lagde til i bugten ved Van Diemensland. Derfra ſeilede han videre og døde paa Sandwichsøerne nogle maaneder ſenere."

---

[1] Denne maa have fundet ſted i aaret 1769. Fænomenet indtræffer meget ſjeldent og frembyder ſtor aſtronomiſk intereſſe, thi man kan ved hjælp heraf paa det nøiagtigſte beſtemme jordens afſtand fra ſolen.

„Det var en ſtor mand," ſagde Glenarvan.

„Ialfald den berømteſte ſjøfarende, ſom nogenſinde har levet. Hans kamerat Banks bragte derpaa den engelſke regjering paa den tanke at anlægge en ſtraffe- og forbedringskoloni i Botany-Bay. I ſit ſidſte brev af 7de februar 1787 udtaler den ulykkelige ſjømand ſin henſigt om at beſøge hele Ny-Hollands kyſt ligetil Van Diemens-land; han afreiſte for ikke mere at komme tilbage. Aaret derefter grundlagde kaptein Philipp i Port-Jackſon den førſte engelſke koloni. I 1791 gjorde Vancouver betydelige opdagelſer paa det nye kontinents ſydkyſt. I 1792 udruſtede d'Entrecaſteaux en expedition for ſyd- og veſtkyſten og opdagede endnu ubekjendte øer. I 1795 og 96 bereiſte to unge modige mænd, Flinders og Baſs, ſydkyſten i en otte fod lang baad, og Baſs reiſte ligeledes gjennem ſtrædet mellem Van Diemens-land og Ny-Holland, der bærer hans navn. Samme aar kom Vlaming, Amſterdamøernes opdager, til Svanefloden paa øſtkyſten. Flinders gjenoptog i 1801 ſin intereſſante opdagelſesreiſe og mødte to franſke ſkibe, ſom ſtod under kommando af kapteinerne Baudin og Hamelin."

„Ah, kaptein Baudin?" raabte majoren.

„Ja, hvorfor er De ſaa forundret?" ſpurgte Paganel.

„Aa, det er intet; fortſæt De kun, min kjære Paganel," ſagde majoren.

„Saa fortſætter jeg da og tilføier til de allerede nævnte kaptein King, ſom udforſkede kyſterne mellem de to vendekredſe fra 1817 til 1822."

„Nu har vi fireogtyve navne," ſagde Robert.

„Det er godt," ſagde Paganel, „ſaa har jeg allerede vundet halvparten af Deres gevær, hr. major. Og nu, da vi er færdig med de ſjøfarende, kommer vi til de reiſende."

„Udmærket, mr. Paganel," ſagde lady Helena, „det maa man lade Dem, at De har en forbauſende hukommelſe."

„Det er iethvertfald en ſjeldenhed," mente Glenarvan, „iſær hos et menneſke, der . . ."

„Er ſaa diſtræt," ſagde Paganel hurtig. „Forøvrigt kan jeg kun huſke tal og kjendsgjerninger, alt det andet greier jeg ikke."

„Fireogtyve," ſagde Robert endnu engang.

„Godt, nummer femogtyve var løitnant Daws i 1799, altſaa et aar efter, at kolonien i Port Jackſon var grundlagt. Man havde til da allerede omſeilet det ſtore kontinent, men hvordan det indre af landet ſaa ud, vidſte ingen beſked om. En lang række af parallelt

løbende fjeldkjæder langs øſtkyſten ſyntes at hindre enhver indtrængen i landet fra den kant Efter at have marſcheret i ni dage maatte løitnant Daws vende tilbage den ſamme vei og kom atter til Port Jackſon. Samme aar forſøgte ogſaa kaptein Tench at trænge over den høie bjergkjæde, men det mislykkedes ogſaa for ham. Disſe ſlette reſultater afholdt de reiſende i tre aar fra at optage den vanſkelige opgave. I aaret 1792 gjorde imidlertid oberſt Paterſon, en driſtig afrikareiſende, et forſøg; men fremdeles forgjæves. Aaret efter trængte dog et kvartermeſter i den engelſke marine, Hawkins, tyve mil længer frem end nogen af hans forgjængere. Fra de derpaa følgende atten aar kan jeg kun anføre to reiſende, nemlig Baſs og Bareiller; men heller ikke disſe havde videre held med ſig. Vi kommer nu til aaret 1813, da der endelig blev opdaget et trangt pas i veſt for Sidney. I 1815 vovede guvernør Macquarie ſig igjennem det, og hinſides de Blaa bjerge opſtod byen Bathurſt. Hertil kom i 1819 Throsby, ſiden Oxlei, ſom trængtr trehundrede mile ind i landet, Howel og Hume, der var gaaet ud fra Twofold-Bay, der hvor den ſkjæres af den ſyvogtredivte breddegrad, og kaptein Sturt, ſom i aarene 1829 og 1830 opdagede floderne Darlings og Murray's løb. Alle de nævnte berigede videnſkaben med nye kjendsgjerninger og bidrog til koloniens udvikling."

„Nu har vi ſeksogtredive," ſagde Robert.

„Rigtig! Jeg har allerede et forſprang," ſagde Paganel. „Videre anfører jeg Eyre og Leichardt i

1840 og 41, Sturt i 1845 og brødrene Grégory og Helpmann i Veſtauſtralien i 1846, ſamt Kennedy aaret efter ved floden Victoria og i 1848 i Nordauſtralien. Den nordveſtlige del af kontinentet blev bereiſt i 1852 af Grégory, i 1854 af Auſtin, i 1855 til 58 af brødrene Grégory; Babbage reiſte fra Torrent til Eyreſjøen. Men nu kommer den driſtige Stuart, ſom er den berømteſte af alle Auſtraliens reiſende; tre gange gjorde han reiſen gjennem kontinentet. Hans førſte expedition fandt ſted i 1870. Kanſke jeg engang ſenere ſkal fortælle Dem, hvorledes Auſtralien fire gange blev gjennemforſket fra ſyd til nord. Idag indſkrænker jeg mig til at ſlutte den lange opregning af navne, og føier til de allerede anførte videnſkabens pionerer endnu brødrene Dempſter, desuden Clarckſon og Harper, videre Burke og Wills, Neilſon, Walken, Landsborough, Mackinley, Howit.“

„Allerede ſexogfemti,“ raabte Robert.

„De ſer altſaa, hr. major,“ ſagde Paganel, „at jeg har givet Dem godt maal, og jeg har desuden endnu ikke nævnt hverken Duperry eller Bougainville, Fitz-Roy, Wickam, Stokes . . . . “

„Nei, lad det nu være nok,“ ſagde majoren, hvem tallet allerede forekom altfor ſtort.

Paganel fortſatte:

„Desuden har jeg endnu i behold Péron, Quoy, Bennett, Cuningham, Nutchell, Tiers . . . . .“

„For Guds ſkyld!“ afbrød majoren ham.

„Endvidvidere Dixon, Streleſky, Wilkes, Mitchell . . . .“

„Hold dog engang op,“ ſagde Glenarvan med en hjertelig latter, „bøi ikke majoren altfor meget! Vær ædelmodig, — han erklærer ſig jo beſeiret!“

„Og hvorledes har det ſig med hans karabin?“ ſpurgte geografen med en triumferende mine.

„Den tilhører desværre Dem, Paganel,“ ſvarede majoren; „De har en hukommelſe, hvormed De gjerne kunde vinde et helt arſenal.“

„Det er iethvertfald ikke tænkeligt, at nogen kan kjende Auſtralien bedre,“ ſagde lady Helena; „thi ikke engang det ubetydeligſte navn, ikke den ringeſte kjendsgjerning . . . .“ — Majoren afbrød hende:

„Oho! ikke den ringeſte kjendsgjerning!“ raabte han og ryſtede paa hovedet.

„Hvad mener De, Mac Nabbs?“ ſpurgte Paganel.

„Aa, jeg mener kun, at De alligevel maaſke ikke kjender alt, hvad der vedkommer Auſtraliens udforſkning.“

„For exempel?“ ſpurgte Paganel med en overlegen, fry mine.

„Ja, hvis jeg nu meddeler Dem noget, ſom De ikke ved, vil De da give mig mit gevær tilbage?“ ſpurgte Mac Nabbs.

„Øieblikkelig, hr. major.“

„Skal det være et ord?“

„Javel.“

„Nu godt. Ved De, Paganel, hvorfor Auſtralien ikke tilhører Frankrige?“

„Ja, det tror jeg da.“

„Eller hvorledes englænderne idetmindſte begrunder det?“

„Nei, hr. major,“ ſagde Paganel nu noget ſtødt.

„Ganſke ſimpelt fordi kaptein Baudin, der ellers paa ingen maade var nogen rædhare, blev ſaa bange for de auſtralſke froſks kvækken, at han ſkyndſomſt lettede anker for aldrig mere at komme tilbage.“

„Hvad!“ raabte videnſkabensmanden; „fortæller man virkelig ſligt i England? Det er kun en daarlig ſpøg!“

„Jeg tilſtaar, at det iethvertfald er en meget daarlig vits,“ ſvarede majoren; „men i de forenede kongeriger gaar det for at være en hiſtoriſk kjendsgjerning.“

„Det er en fornærmelſe!“ raabte den i ſin patriotisme krænkede geograf. „Hvorledes kan man fortælle ſligt noget for alvor?“

„Jeg er ialfald enig med Dem deri, kjære Paganel,“ ſagde Glenarvan, medens hele ſelſkabet brød ud i latter. „Men kjendte De virkelig ikke til den hiſtorie?“

„Nei! — og jeg proteſterer imod den! Forøvrigt kalder engelſkmændene os for „froſke-ædere“. I Frankrige er man i almindelighed ikke ræd for, hvad man ſpiſer.“

„Det er der heller ikke nogen, ſom har ſagt,“ ſvarede majoren ſmilende.

Under disſe omſtændigheder forblev den omſtridte bøsſe fremdeles i major Mac Nabbs beſiddelſe.

Femte kapitel.

Det Indiſke hav i ſin vrede.

Det var to dage efter denne ſamtale. John Mangles havde juſt beſtemt meridianen og meddelte, at „Duncan" befandt ſig paa 103° 27' øſtlig længde; de tog ſjøkartene med paa raad og fandt ikke uden tilfredsſtillelſe, at de endnu neppe var fem grader fjernet fra Kap Bernouilli.

Men mellem dette punkt og Entrecaſteaux' ſpids beſkriver Auſtraliens kyſt en bue. Hvis „Duncan" havde reiſt langs ækvator, vilde den ſnart have faaet Kap Chatham iſigte, der laa omtrent 120 mil i nord. Man fo'r derpaa ind i den del af det Indiſke hav, der er beſkyttet for vind og veir af Auſtraliens faſtland. Man kunde haabe, at Kap Bernouilli inden fire dage vilde viſe ſig i horiſonten.

Til nu havde veſtenvinden begunſtiget yachtens reiſe; men i de ſidſte dage var den lidt efter lidt bleven ſvagere for tilſidſt helt at ophøre; den 13de december var der indtraadt fuldſtændigt vindſtille, og ſeilene hang ſlapt ned langs maſterne. Uden ſin mægtige ſkrue vilde „Duncan" nu ikke være kommet af flekken.

Denne tilſtand i atmosſæren kunde komme til at vare længe. Glenarvan konfererede om aftenen med John Mangles herom. Den unge kaptein, ſom var opmærkſom paa, hvorledes hans kulbeholdning mindſkede. lod til at være meget ærgerlig over dette vindſtille. Han havde allerede ladet udſpænde alle ſkibets ſeil, for om muligens at opfange det ringeſte vindpuſt; men — for at bruge et ſjømandsudtryk — der var ikke ſaa meget luft, ſom der ſkal til for at fylde en hat.

„Iethvertfald," ſagde Glenarvan, „bør vi ikke ſe for mørkt paa tingene; vindſtille er dog altid bedre end modvind."

„Deres herlighed har ret," ſvarede John Mangles; „men imidlertid fører i regelen ſlig vindſtille veirforandring med ſig. Og jeg er ligeledes bange for, at vi nu reiſer paa grænſen af paſſatvindene[1]), ſom i tiden fra oktober til april kommer fra nordoſt, og ſom kun behøver at bølge os direkte imøde en kort tid for at opholde vor reiſe."

„Naa, hvad mener De, John? Hvis vi faar denne modvind, ſaa kan den i det høieſte forſinke os noget."

„Ja, hvis vi ikke ſamtidig faar ſtorm."

„Frygter De derfor," ſpurgte Glenarvan og kaſtede et blik paa himlen, ſom fra horiſonten til Zenith var fri for ſkyer.

---

[1]) Disſe paſſatvinde optræder i det Indiſke hav med overordentlig heftighed. Deres retning er ikke altid den ſamme, men ſkifter efter aarstiderne; ſommerpaſſatvindene gaar i almindelighed i modſat retning.

„Ja," ſvarte kapteinen. „Jeg kan ſige det til Deres herlighed; men jeg vil ikke for nogen pris udſætte lady Glenarvan og miſs Grant for nogen ængſtelſe."

„Det er meget fornuftig tænkt. Men forklar Dem nu nærmere."

„Efter alle kjendemærker at dømme, er der ſtormende veir i anmarſch. De behøver ikke at holde Dem til himlens udſeende, min herre. Intet ſkuffer mere end dette. Men i løbet af de to ſidſte dage har barometret faldt paa en virkelig foruroligende maade; det er for øieblikket nede paa 27 tommer[1]). Og dette tegn kan man ikke lade upaaagtet. Men iſærdeleshed frygter jeg for det auſtralſke havs vrede; thi jeg har allerede engang kjæmpet en haard dyſt med det. Ved at dunſtmaſſerne fortætter ſig ved ſydpolsiſen, opſtaar der et overordentlig heftigt lufttræk, og deraf kommer ſaa hin kamp mellem de polare og ækvatoriale vinde, ſom danner hvirvler og vindſtød og alle de andre farlige former for ſjøſtorme, ſom et ſkib ſaa ofte maa kjæmpe med."

„Men John," ſvarede Glenarvan, „vort ſkib er jo et ſolid fartøi og dets kaptein en udmærket ſjømand. Hvis der virkelig ſkulde udbryde en ſtorm, vil vi vide at tage vore forholdsregler."

Da John Mangles havde omtalt ſine bekymringer, fulgte han ſit inſtinkt ſom ſjømand. Barometrets ſtilling havde tydelig ſagt ham, at han maatte tage ſine forſigtighedsregler. Han var forberedt paa en heftig ſtorm; himlens udſeende gav intet herom tilkjende, men hans ſikre inſtrument lod ham ikke i tvivl.

---

[1]) D. e. 73,09 cm. Barometerſøilens normale høide er 76 cm.

John forblev hele natten igjennem paa dækket. Henimod klokken et tilſløredes himlen i ſyd. Kapteinen beordrede derpaa ſit mandſkab tilveirs for at borttage de ſmaa ſeil.

Snart friſknede vinden til og ſteg efterhaanden i ſtyrke. Det begyndte at knage i maſter og rig, og paſſagererne fik nu kundſkab om, hvad de hidtil ikke havde vidſt.

Paganel, Glenarvan, majoren og Robert kom op paa dækket, nogle for at gjøre nysgjerrige ſpørgsmaal, andre for ſtraks at være beredt til at yde hjælp.

Henover himlen, der, da de gik ned, endnu var bedækket med ſtjerner, fløi nu tætte ſkymaſſer.

„Altſaa alligevel ſtorm?" ſpurgte Glenarvan John Mangles.

„Vi har den ikke endnu, men den kommer ſnart," ſvarede kapteinen og gav ſamtidig ordre til at tage ind flere ſeil.

Straks klatrede matroſerne op i vanterne, og det lykkedes endelig med megen møie at forringe ſeilmængden.

Det var John Mangles om at gjøre at lade den ſtørſt mulige del af ſeilene ſtaa til for at ſtøtte ſkibet i dets ſlingrende bevægelſe.

Efterat diſſe forholdsregler var fuldførte, gav han

Auſtin og proviantforvalteren ordre til at være paa ſin poſt, til ſtormen brød løs.

Alt ſkede efter kapteinens anordning, og denne ſtod der ſom en officer paa høiden af en ſkandſe, ubevægelig, og ſøgte fra ſin poſt at fravriſte den ſtormbevægede himmel dens hemmeligheder.

Barometret var nu ſunket til ſexogtyve tommer, et tilfælde, ſom kun yderſt ſjelden forekommer.

Klokken var 1 middag. Juſt i dette øieblik vovede lady Helena og miſs Grant, ſom i ſine kahytter var bleven ordentlig ryſtede af bølgegangen, ſig op paa dækket. Vinden for pibende igjennem takelagen, ſeilene ſmeldte ſom var det tordenbrag, og ſtedſe mægtigere bølger løftede lyſtyachten op paa ſine krummede rygge.

Straks kaptein John fik øie paa de to kvindelige passagerer, ilede han hen til dem og bad dem indſtændig om at vende tilbage til kahytten. I ſamme øieblik ſkyllede etpar ſtore bølger henover ſkibet.

I det følgende ſekund kunde bølgerne ventes at ville feie bort alt, ſom fandtes paa dækket.

Elementernes ſtøien var nu ſaa ſtærk, at lady Helena neppe kunde opfatte, hvad den unge kaptein ſagde.

Saaſnart ſtormen ſtilnede noget af, rettede hun følgende ſpørgsmaal til ham:

„Er der da ingen fare forhaanden?“

„Nei, aldeles ikke, mine damer,“ ſvarede John Mangles, „men De maa under enhver omſtændighed ikke blive paa dækket, og heller ikke De, miſs Mary.“

Lady Glenarvan og miſs Grant fulgte ufortøvet

anviſningen, der næſten klang ſom en bøn, og i ſamme øieblik de igjen traadte ind i kahytten, ſlog en voldſom bølge henover agterdækket, og ſkibet zitrede fra ſtavn til ror.

Stormen tog til i heftighed; maſterne bøiede ſig under ſeilenes tryk.

„Træk ind mærs- og fokkemaſtſeilet!“ kommanderede John Mangles, og matroſerne ilede til ſin poſt.

Med ſkrækblandet beundring var Glenarvan, Paganel, majoren og Robert tilſkuere til denne „Duncans“ kamp med bølgerne. De havde klamret ſig faſt til rækken; at vexle et ord med hinanden var ikke muligt; tauſe betragtede de ſtormfuglene, der vævede hen over de ſkummende bølgerygge.

Svære røgſøiler ſteg op af ſkorſtenen, og ſkibets ſkrue arbeidede tungt i de oprørte vande.

Da hørte de pludſelig midt i ſtormens raſen en frygtelig piben. Samtidig begyndte dampen at ſtrømme voldſomt ud, og det ovenikjøbet ikke ad ſædvanlig vei, men ud gjennem ventilklapperne; allarmpiben tonede med uſædvanlig ſtyrke . . . Men Wilſon, ſom ſtod ved roret, blev med engang ſlaaet overende.

„Duncan“ var uden føring.

„Hvad er det?“ raabte John Mangles og ilede til.

„Skibet krænger over!“ ſvarede Tom Auſtin.

„For Guds ſkyld, er rorhjulet gaaet iſtykker?“

„Til maſkinen! til maſkinen!“ ſkreg Tom Auſtin.

Øieblikkelig ſtyrtede John til maſkinen og ilede ned over trappen. Hele rummet ſtod i en eneſte dampſky. Stemplerne ſtod ſtille i cylinderne.

Maſkiniſten, ſom indſaa det frugtesløſe i ſine anſtrængelſer og var bange for kjedelen, lod dampen ſtrømme ud af ventilen.

„Hvad er paafærde?“ ſpurgte kapteinen.

„Skruen maa være ſlaaet iſtykker,“ ſvarede maſkiniſten; „iethvertfald arbeider den ikke mere.“

Øieblikket var ikke nu egnet til at hitte paa en udvei. Den kjendsgjerning var ubeſtridelig, at ſkruen ikke kunde arbeide, og at dampen derfor blev ſluppet ud af ventilen.

Hvad havde vel John nu andet at gjøre end atter at tage ſin tilflugt til ſeilene, for ved hjælp af den ſamme vind, ſom nu var hans farligſte fiende, at ſøge en redning.

Han gik atter op paa dækket og forklarede lord Glenarvan med to ord ſagernes ſtilling og bad ham tilligemed de andre paſſagerer at forlade dækket. Men Glenarvan vilde helſt blive.

„Nei, Deres herlighed,“ ſvarede John Mangles med faſt ſtemme. „Jeg maa være ganſke alene med mit mandſkab her oppe. Gaa De hurtig nedenunder. Hvert øieblik kan ſkibet nu komme ind i den betænkeligſte ſtilling, og bølgerne vil da uden barmhjertighed kunne ſkylle Dem overbord.“

„Men vi kan da altid efter omſtændighederne være Dem til lidt nytte.“

„Gaa ned, mylord! Jeg gjentager det. Det tilſælde kan indtræde, da jeg maa have abſolut og uindſkrænket myndighed ombord. Jeg maa derfor opfordre Dem til at trække Dem tilbage.“

Naar John Mangles paa en ſaa afgjørende maade gjorde ſin autoritet gjældende, maatte ſituationen i virkeligheden være kommen til det yderſte.

Glenarvan indſaa, at han maatte foregaa de andre med et lydighedens exempel, og forlod dækket ſammen med ſine tre kammerater. Nedenunder traf de begge damerne, ſom med angſt imødeſaa reſultatet af denne kamp med elementerne.

„Det er dog en energiſk fyr, denne kaptein John,“ ſagde Glenarvan, da han traadte ind i kahytten.

„Det er ſandt,“ ſvarede Paganel, „og jeg kom juſt til at tænke paa den ſtyrmand, ſom Deres ſtore landsmand Shakeſpeare i ſin digtning. „Stormen“ lader træde op mod kongen, da denne vil begive ſig ombord, og tilraabe ham:

Bort og intet ord! til Eders hus tilbage!
Kan I ei elementerne paabyde ro,
ſaa ti og hold Dem ude af min vei!“

Imidlertid lod John Mangles ikke et minut ubenyttet for at ſkaffe ſkibet ud af den farefulde ſtilling, ſom ſkruens uvirkſomhed havde bragt det i.

Det gjaldt nu at beholde ſeilene.

Yachten, der var et ualmindeligt ſjødygtigt fartøi, dreiede ſig hurtig ſom en heſt, der føler ſporerne, og gjorde front mod de fremſtormende bølger.

Men var takelagen iſtand til at holde? Baade rig og ſeil var rigtignok fabikeret af bedſte ſort materiale, men kunde de alligevel ſtaa ſig mod ſlige vældige kræfter?

Dog det havde ialfald den fordel, at det ydede ſkibet god ſtøtte mod bølgerne. Alligevel var fartøiets ſtilling ikke uden fare; det kunde let komme i en ſituation, ſom det ikke blev muligt at redde det ud af.

Enhver af mandſkabet holdt øinene fæſtede paa ſin kaptein, parat til at lyſtre hans mindſte vink. John Mangles ſtod der ubevægelig og iagttog det oprørte hav.

Saaledes gjennemlevede man reſten af natten og trøſtede ſig med haabet om, at ſtormen vilde lægge ſig ved dagens frembrud.

Men man haabede forgjæves. Henimod klokken otte om morgenen øgede vinden tvertimod paa og artede ſig tilſlut ſom en ren orkan.

John ytrede ikke et ord. Han var nu fyldt af bekymring for ſit ſkib, dets beſætning og paſſagerer.

„Duncan“ kom ſtedſe mere i en ſlig ſtilling mod vinden, at man maatte være forberedt paa det værſte. Det knagede i rækken, og bølgerne ſprøitede ſit ſkum helt op til formaſtens top.

Et øieblik troede man endog, at yachten ikke mere ſkulde komme op paa bølgeryggen. Matroſerne ſtod allerede beredt med øxen i haand til at gaa tilveirs for at afhuge hovedmaſtens touge, da i ſamme øieblik ſeilene blev revne løs og førtes bort af vinden ſom uhyre, flagrende albatroſſer.

„Duncan“ kom atter i opreiſt ſtilling; men den

blev af bølgerne kaſtet hid og did, ſaa man løb fare for, at dens maſter ſkulde brækkes.

Der var nu ikke andet for John Mangles at gjøre end at faa iſammen en ſtormfok og ved hjælp af den ſe at komme unna uveiret.

Men det koſtede flere timers arbeide, og inden man kom ſaa langt, kunde man gjerne være gaaet fortabt tyve gange. Førſt klokken tre om eftermiddagen blev man færdig dermed.

„Duncan“ løb nu i retning mod nordoſt, hvorhen vinden drev den. Det gjaldt at bibeholde den ſtørſt mulige hurtighed, thi alene deraf afhang deres frelſe. Orkanen raſede vedblivende med uformindſket ſtyrke, og bølgerne ſkyllede ſtadig væk henover dækket.

I denne ſpændende ſtilling, ſvævende mellem frygt og haab, blev man hele den 15de december og den derpaa følgende nat.

John Mangles veg ikke et øieblik fra ſin poſt, ikke engang for at ſpiſe. Han kjæmpede vedvarende med ſin frygt for det værſte; men hans anſigtstræk forblev ubevægelige og forraadte ikke, hvad der foregik i hans indre.

Han frygtede hvert øieblik for, at „Duncan“ ſkulde ſtøde mod en klippe, hvorved den ubarmhjertig vilde være blevet ſlaaet i tuſinde ſtykker. Han antog, at kyſten nu ikke kunde være mere end tolv mile borte.

Men land nu var ensbetydende med forlis. Derimod var det ubegrændſede ocean langt bedre, thi mod det kunde et ſkib altid beſkytte ſig, ſelv om det maatte

vige. Men hvis ſtormen kaſtede det mod land, var det under alle omſtændigheder fortabt.

John Mangles opſøgte nu Glenarvan og afgav for ham en hel, fuldſtændig rapport om ſagernes ſtilling. Han talte med en ſjømands koldblodighed, der er forberedt paa alt, og ſom maaſke kunde blive tvungen til at ſætte ſkibet paa land, — for, om det var muligt, ialfald at redde passagerne, tilføiede han.

„Gjør De det, John," ſvarede Glenarvan.

„Og hvorledes er det med lady Helena og miſs Grant?"

„Jeg tror, vi førſt i ſidſte øieblik, naar ethvert haab er ude, ſkal underette dem. De maa, naar tiden kommer, give mig et vink derom."

„Det ſkal jeg gjøre, mylord."

Derpaa vendte Glenarvan tilbage til damerne, ſom, ſelv om de ikke kjendte faren i hele dens udſtrækning, dog var ſig bevidſt, at den var ſtor nok.

Det mod, de viſte, var mindſt ligeſaa ſtort, ſom deres mandlige ledſageres.

Paganel udtalte ſig nu om forſkjellige theorier over retningen af de atmoſfæriſke ſtrømninger, og udviklede ligeoverfor Robert, ſom hørte paa ham, intereſſante ſammenligninger om hvirvelſtrømninger, ſkypumper og retlinjede ſtorme. Men majoren ventede paa enden med en muhamedaners fatalisme.

Henimod klokken elleve ſyntes ſtormen at have lagt ſig noget; den fugtige taage ſvandt, og da det med en gang var blevet klart, ſaa John et lavt land, cirka ſeks

mil foran. Han ſeilede med fuld kraft mod kyſten. Men brændingerne naaede der en overordentlig høide, indtil femti fod og derover. John antog, at der maatte være et faſt ſtøttepunkt, ſom lod vandet ſpringe op til en ſaadan høide.

„Det er ſandbanker,“ ſagde han til Tom Auſtin.

„Det er ogſaa min anſkuelſe,“ ſvarede ſtyrmanden.

„Vi er i Guds haand,“ fortſatte John. „Vil han ikke viſe „Duncan“ en farbar udvei og ikke føre den ſelv, ſaa er vi fortabte.“

„I dette øieblik har vi flod, kaptein, maaſke kan vi komme over diſſe ſandbanker.“

„Men hvad tror De, Auſtin, om bølgernes oprør. Hvorledes kan et ſkib ſtaa imod dem? Lad os bede om Guds biſtand.“

Imidlertid nærmede „Duncan“ ſig kyſten ved hjælp af ſin ſtormfok med en forfærdelig hurtighed. Snart var der kun to mil igjen til ſandbanken. Hvert øieblik indhyllede taagen landet paany. Ikkedeſtomindre troede John at iagttage et roligere baſſin hinſides de ſkummende bølger. Var man engang der, befandt „Duncan“ ſig forholdsvis ſikker. Men hvorledes komme derhen?

John lod alle ſine paſſagerer komme op paa dækket. Han vilde ikke, at de, hvis ſkibbruddets time virkelig var kommen, ſkulde være indelukket i kahytten. Glenarvan og hans ledſagere betragtede det frygtelige hav. Mary Grant blegnede.

„John,“ begyndte Glenarvan ſagte, henvendt til den

unge kaptein, „jeg for min del vil forſøge at redde min huſtru, hvis det ikke er muligt at forliſe med hende. Sørg De for miſs Grant.“

„Ja, Deres herlighed,“ ſvarede John Mangles og førte lordens haand til ſine fugtige øine.

„Duncan“ var nu kun nogle faa favne fjernet fra bankens fod.

Havet, ſom netop gik temmelig høit, vilde uden tvivl have tilladt yachten at gjennembryde denne farlige ſandbanke, men denne gang maatte bølgernes vexlende ſtigen og falden ufeilbarlig lade kjølen ſtøde paa grund. Fandtes der intet middel til at berolige bølgernes bevægelſer, at lette glidningen af de flydende elementer, med et ord, at berolige det ſtormende hav?

Tilſidſt fik John Mangles endnu en ide.

„Olje!“ raabte han, „børn, en ſtraale olje,“ gjentog han.

Øieblikkelig forſtod det hele mandſkab disſe ord.

Det dreiede ſig om at anvende et middel, ſom viſtnok ſomme tider lykkedes. Man kunde nemlig berolige de opbragte bølger derved, at man bedækkede dem med et oljelag. Dette lag holder ſig ſvømmende og virker imod bølgernes ſtød. Denne virkning viſer ſig ſtraks, men varer ikke længe. Og ſaaſnart et ſkib kommer udenfor oljelagets omraade, er havets vildhed dobbelt ſtærk, og ve over dem, der endnu ſkulde vove ſig derud.[1]

---

[1] Sjølovene forbyder derfor kapteinerne anvendelſe af dette fortvivlede middel for det tilfælde, at et andet ſkib ſkulde følge efter og ville benytte gjennemgangen.

De ſmaa tønder med forraad af ſælhundtran blev nu af mandſkabet, hvis kræfter ved farens nærværelſe havde fordoblet ſig, bragt op paa dækket, hvor de med en øks ſloges op og blev placeret paa ſtyrbords og bagbords række.

„Nu, giv agt!“ raabte John Mangles, ſom paſſede paa det rette øieblik.

Inden tyve ſekunder naaede jagten den af den bruſende ſpringflod ſperrede gjennemgang. Nu var øieblikket inde.

„Gud være med os!“ raabte den unge kaptein.

Tønderne vendtes om, og den oljeholdige vædſke flød ud. Øieblikkelig øverſtrømmedes den ſkummende overflade af oljelaget. „Duncan“ gled raſk over de beroligede vover og befandt ſig ſnart i et roligt baſſin hinſides de farlige banker, medens oceanet bag dem bruſte i ubeſkrivelig voldſomhed.

Sjette kapitel.

Kap Bernouilli.

Det førſte, John Mangles nu havde at gjøre, var at lægge ſit ſkib faſt med to ankere. Han fandt grund i fem alens dybde, og denne var god, idet den beſtod af haard kis, ſom gav et fortræffeligt holdepunkt. Det

var ſaaledes ikke at befrygte, at man ſkulde forliſe ved lav vandſtand. Efter ſaa mange og lange farer befandt „Duncan“ ſig i en liden bugt, ſom ved en kredsformig ſtrandvæg var beſkyttet mod den høie ſjøgang.

Lord Glenarvan trykkede den unge kapteins haand og ſagde:

„Tak, John.“

Disſe to ord fyldte John med ædel ſtolthed. Glenarvan betroede ham ſine hemmelige ſorger, og hverken lady Helena, Mary Grant eller Robert anede ſtørrelſen af den fare, de netop var undſluppet.

Et vigtig punkt var endnu ikke klart. Til hvilket ſted af kyſten var „Duncan“ ved denne frygtelige ſtorm bleven kaſtet? Hvor fjernt var Kap Bernouilli i ſydveſtlig retning? Dette var de førſte ſpørgsmaal, ſom rettedes til John Mangles. Denne foretog ſtraks de fornødne obſervationer og maalinger og indførte reſultatet i ſkibsjournalen.

I det hele taget var „Duncan“ ikke kommen altfor langt væk fra ſin oprindelige retning; det udgjorde neppe to grader. Den befandt ſig paa 136° 12’ længde og 35° 0,7’ bredde, ved Kap Kataſtrof, en af Auſtraliens ſydſpidſer, tre hundrede mil fra Kap Bernouilli.

Ved ſiden af Kap Kataſtrof ſtaar ſom en pendant Kap Bordo, ſom dannes af af Kænguru-øens forbjerge. Mellem disſe to Kap aabner ſig Inveſtigator-ſtrædet, ſom fører til de temmelig dybe golfer, i nord golf Spencer og i ſyd golf St. Vincent. Paa øſtkyſten af denne ſidſte befinder ſig havnen Adelaide,

provinſen Sydauſtraliens hovedſtad. Denne i aaret 1836 grundede by tæller nu firtituſind indbyggere og har temmelig fuldſtændige hjælpekilder. Men den befatter ſig mere med at ſkabe frugtbar jord, høſten af ſine druer og oranger ſamt alle landbrugets rigdomme, end med anlæg af ſtore induſtrielle foretagender.

Spørgsmaalet var nu, hvorvidt „Duncan" lod ſig ſætte i forſvarlig ſtand. John Mangles lod ved dykkere underſøge, hvad der var muligt i denne retning. Dykkerne berettede, at en af ſkruens vinger var beſkadiget, ſaa at ſkruens bevægelſe maatte ſtoppes. Denne beſkadigelſe var ſaa meget betragteligere, ſom der til reparation trængtes værktøi og redſkaber, der ikke fandtes i Adelaide.

Glenarvan og kapteinen fattede efter moden overveielſe følgende beſlutning: „Duncan" ſkulde ved hjælp af ſine ſeil fare langs kyſten af Viktoria; ved Kap Bernouilli ſkulde der gjøres holdt og nærmere beſked indhentes om, hvorvidt man kunde fortſætte farten til Melbourne, hvor beſkadigelſen let lod ſig udbedre. Efter ſkruens reparation ſkulde „Duncan" krydſe langs øſtkyſten for at føre ſine efterforſkninger til maalet.

Denne plan fandt bifald, og John Mangles beſluttede ſig til at benytte den førſte gunſtige vind til dens udførelſe. Henimod aften lagde ſtormen ſig fuldſtændig, og en maadelig ſydveſtvind begyndte. Man traf ſine forberedelſer til benyttelſen af flere ſeil, og klokken fire om morgenen begyndte matroſerne med at vende ſpillet. Snart ſtod ankeret lodret, det lettede, og

„Duncan" løb med fulde ſeil ſtranden ſaa nær ſom muligt.

Efter to timers forløb tabte man Kap Kataſtrof af ſigte og befandt ſig udenfor Inveſtigator-ſtrædet. Om aftenen fór man rundt Kap Borda og langs med Kænguru-øen. Dette er den ſtørſte af de ſmaa auſtraliſke øer, der tjener de flygtede deporterte ſom tilflugtsſted Øens udſeende var udmærket ſmukt. Vidt udſtrakte, grønklædte fjelde ved ſtranden. Man ſaa utallige flokke med kænguruer.

Den følgende morgen, medens „Duncan" fór langs kyſten, ſendtes dens baade iland for at underſøge ſtrandens beſkaffenhed. „Duncan" befandt ſig dengang paa den ſeksogtrediveſte breddegrad, og Glenarvan vilde intet punkt indtil den otteogtrediveſte breddegrad lade uigjennemforſket

I løbet af 18de december holdt jagten ſig i nærheden af Encounter Bay. Her landede i aaret 1828 den reiſende Sturt, efterat han havde opdaget Murray, Sydauſtraliens ſtørſte flod. Det var allerede ikke mere Kænguru-øens grønne ſtrande, men tørre hauge, der ſomme ſteder afbrød ensformigheden i denne lave og takkede kyſt.

Under denne fart havde baadene en meget anſtrengende tjeneſte; matroſerne klagede dog ikke. Næſten beſtandig var de ledſaget af Glenarvan, hans uadſkillelige Paganel og den unge Robert, ſom med egne øine vilde forſke efter „Britania"s ſpor. Trods de omhyggeligſte underſøgelſer lykkedes det dog ikke at erfare noget om et ſkibbrud. Auſtraliens kyſter forholdt ſig i denne henſeende ligeſaa ſtumme, ſom det patagoniſke land. Dog turde man ikke opgive alt haab, før hvert af dokumentet anviſt punkt var naaet. Saaledes forholdt man ſig for ikke at overlade noget til tilfældet.

Man kom den 20de december ligeoverfor Kap Bernouilli, ſom afſlutter Laëepéde Bay, men fandt fremdeles ikke det mindſte ſpor efter noget forlis.

Dette daarlige reſultat beviſte ikke det mindſte vedrørende „Britannias" kaptein. I ſandhed, i de to aar, der var hengaaet, ſiden ulykken hændte, kunde, ja maatte havet have ſkaffet bort tremaſterens reſter, ſkyllet dem bort fra klipperne. Desuden maatte de indfødte, ſom veirede ſkibbruddet, have bortført ſelv de mindſte gjenſtande. Efter dette var Harry Grant og hans to ledſagere i det moment, ſom bølgerne kaſtede dem iland, taget tilfange og uden tvivl blevet ført med ind i det indre af faſtlandet.

Men hermed faldt en af Jacques Paganels ſindrige forudſætninger fra hinanden. Saa længe der var tale om argentinſk gebet, kunde geografen med fuld ret antage, at dokumentets tal ikke tog henſyn til ſkibbruddets ſted, men til ſtedet for tilfangetagelſen. Da var det i ſandhed Pampaslandets ſtrømme, deres talrige tilløb, ſom kunde føre det værdifulde dokument til havet. Her derimod, i denne del af Auſtralien, ſom gjennemſkjæres af den ſyvogtredivte breddegrad, var der ingen ſtore elve. Sydamerikas ſtore floder, Rio Colorado og Rio Negro, flyder gjennem menneſketomme, ubeboelige ſtrækninger, medens de auſtralſke elve, Murray, Yarra, Torrens, Darling delvis gaar over i hinanden og udgyder ſig i havet paa punkter, hvor der har dannet ſig byer med livlig færdſel og ſkibsfart. Var det nu ſandſynlig, at en flaſke, der ſaa let kan ſlaaes iſtykker, ſkulde have fundet veien til det Indiſke ocean over disſe uophørlig, befarne vande.

Denne uſandſynlighed maatte ſpringe ſkarptſeende folk i øinene. Paganel's antagelſe, ſom i Patagonien, i de argentinſke provinſer, havde meget for ſig, maatte i Auſtralien føre til en feilagtig ſlutning. Paganel erkjendte dette i en ſamtale, ſom major Mac Nabbs havde begyndt om denne gjenſtand. Det viſte ſig klart, at de i dokumentet omtalte grader ikke dreiede ſig om ſtedet, hvor ſkibbrudet havde fundet ſted, men at flaſken ſelvfølgelig var kaſtet i havet, hvor „Britannia" forliſte, paa Auſtraliens veſtkyſt.

Dog var, ſom Glenarvan rigtig bemærkede, denne definitive udlægning ikke i ſtrid med den forudſætning, at Kaptein Grant var bleven tagen tilfange. Denne havde forreſten ſelv hidført denne formodning gjennem de paaagtelſesværdige ord: „hvor de vil falde i gruſomme indianeres fangenſkab". Men der var ingen grund mere forhaanden til at ſøge de fangne under den ſyvogtredivte breddegrad end under en anden.

Dette i ſaa lang tid omtalte ſpørgsmaal fik nu ſaaledes ſin definitve løsning, og foranledigede den ſlutning, at hvis der ved Kap Bernoulli ikke fandtes ſpor af „Britannia", havde lord Glenarvan kun at vende tilbage til Europa. Hans efterforſkninger var bleven fruesløſe, men han havde modig og ſamvittighedsfuldt opfyldt ſin pligt.

Denne omſtændighed maatte i ſærdeleshed gjøre Jagtens paſſagerer bekymrede, og Mary ſaavelſom Robert Grant trøſtesløſe. Da diſſe begav ſig til ſtranden ifølge med lord og lady Glenarvan, John Mangles, Mac Nabbs og Paganel, ſagde de ſig ſelv, at ſpørgsmaalet om deres faders redning nu uigjenkaldelig vilde blive afgjort. Uigjenkaldelig, kan man ſige; thi Paganel havde i en forudgaaende ſamtale indſigtsfuldt viſt, at de ſkibbrudne for længe ſiden vilde være kommen tilbage til ſine hjem, hvis deres ſkib var forliſt paa øſtkyſtens klipper.

„Hold bare haabet oppe!“ ſagde lady Helena gjentagende til den unge pige, ſom ſad ved ſiden af hende i baaden, der bragte dem i land. „Guds haand hviler over os!“

„Ja, miſs Mary,“ ſagde kaptein John, „naar menneſkene har udtømt ſine ſidſte kræfter og midler, forbarmer himlen ſig, idet den uformodet aabner nye baner til held for os.“

„Det give Gud, herr John,“ ſvared Mary Grant.

Til ſtranden var der kun to kabellængder igjen. Baaden lagde til i en havbugt, mellem koralbanker, ſom er under dannelſe og med tiden vil danne en kreds af rev omkring Sydauſtralien. Der forefandtes allerede mange ſaadanne koralrev, ſom kunde gjennembore et ſkibs ſkrog, ſaa at „Britannia“ med mandſkab og gods kunde være gaaet tilgrunde.

„Duncan“s paſſagerer ſteg uden vanſkeligheder op paa den heltud menneſketomme ſtrand. Fjeldet dannede her en ſekſti til otti fod høi væg; uden ſtiger og hager vilde det være vanſkelig at naa op. Heldigvis opdagede John Mangles en halv mil i ſydlig retning en aabning, ſom var opſtaaet ved en delvis nedſtyrtning af fjeldvæggen. Uden tvivl havde de voldſomme storme ødelagt den lette ſtenart, ſaa at den øvre del af fjeldet tilſidſt maatte falde ſammen.

Glenarvan og hans ledſagere trængte ind i aabningen og naaede efter meget beſvær fjeldets top. Robert klatrede ſom en katunge opad en næſten lodret fjeldvæg og kom ſaaledes førſt op, til ſtor fortræd for Paganel, ſom følte ſig ſaaret, fordi hans lange, firtiaarige ben var bleven overtrufne af den lille tolvaariges. Dog blev han langt efter ham, ligeſom den fredelſkende major, ſom tog opſtigningen med ro.

Den lille gruppe, ſom ſnart igjen var ſamlet, underſøgte det for deres øine udbredte landſkab. Det var et uhyre fladland uden bebyggelſe, med trær og buſke, en ufrugtbar egn, ſom Glenarvan ſammenlignede med de ſkotſke lavlande og Paganel med de tørre hedeſtrækninger i Bretagne. Omend egnen langs kyſten tilſyneladende var ubeboet, opdagede man dog ſnart ſpor af menneſkelige, civiliſerede væſener.

„En mølle!“ raabte Robert.

Og i virkeligheden ſaa man i en tre miles afſtand en veirmølle dreie ſine vinger.

„Javiſt, en mølle,“ ſvarede Paganel, der netop havde retted ſin kikkert mod den omtalte gjenſtand.

„Den ſer jo ud ſom et kirketaarn," ſagde lady Helena.

„Ja, madame, de to ting ligner hinanden; der er bare den forſkjel, at den ene ſkaffer næring for legemet, den anden for ſjælen."

„Lad os gaa hen til møllen," ſagde Glenarvan.

Man ſlog ind paa veien derhen. Efter en halv times gang frembød den af menneſkehaand bearbeidede jord et andet ſkue. Den ufrugtbare egn var pludſelig blevet til et bebygget landſkab. En nylig bearbeidet grund var omgiven med et levende hegn; nogle okſer og et halvt duſin heſte græsſede paa den grønne mark, ſom var omgiven af akacier fra træſkolen paa Kænguruøen. Lidt efter lidt viſte ſig marker med korn, høſaater, ſom ſaa ud ſom ſtore bikuber, nylig indhegnede haver, hvor, efter gamle Horats' forſkrift, det behagelige var forenet med det nyttige; endelig en enkel, bekvem bolig, hvorpaa møllen med ſit ſpidſe tag ſaa ned, og paa hvis tag og vægge ſkyggerne fra de ſvære vinger uophoudelig bevægede ſig.

Der hørtes hundegjøen, og i ſamme øieblik traadte en mand paa omtrent femti aar og med behagelige anſigtstræk, ud i døren. Hans ſønner, fem ſmukke, kraftige gutter, kom efter ham, ſamt deres moder, en ſtor, kraftigbygget kvinde. Det hele frembød billedet af en driftig irſk koloniſt, ſom var bleven kjed af elendigheden i ſit fædreland og nu havde ſøgt lykken i denne verdensdel.

Glenarvan havde endnu ikke faaet tid til at foreſtille ſig og ſine ledſagere, da de blev hilſt med et hjerteligt udraab:

„Fremmede, vær velkomne i Paddy O'Moore's hus."

„De er irlænder?" ſagde Glenarvan, og greb den fremrakte haand.

„Tidligere var jeg irlænder," ſvared Paddy O'Moore. „Nu er jeg auſtralier. Træd indenfor, mine herrer, hvem De nu end er, og betragt huſet ſom Deres eget."

En ſaa hjertelig indbydelſe var ikke at afſlaa. Lady Helena og Mary Grant traadte ind i huſet, ført af fru O'Moore, medens koloniſternes ſønner hjalp gjæſterne af med deres vaaben.

Huſets førſte etage, ſom var tømret paa norſk maade, beſtod af en rummelig, luftig og lys ſal. Langs væggene, ſom var ſtrøgne med ſkrigende farver, var faſtgjort nogle bænke; et duſin ſkamler, to ſkabe af egetræ, hvori opbevaredes det hvide ſtentøi og de blanktſkinnende tinkander, et langt bredt bord, hvoromkring tyve gjeſter kunde faa bekvem plads, dannede et udſtyr, ſom paſſede til det ſolide hus og dets kjække beboere.

Middagsbordet blev dækket. Suppeterrinen dampede mellem roaſtbeef og faarelaar, og omkring ſtod tallerkener med oliven, druer og apelſiner; ved ſiden af det nødvendige var der heller ikke mangel paa det overflødige.

Vert og vertinde bad gjæſterne paa det hjerteligſte, det lokkende bord var ſaa ſtort og rigt dækket, at det vilde have være udannet ikke at tage plads. Tjenerne, ſom huſets herre behandlede ſom ſine egne, kom ind og deltog i maaltidet.

Paddy O'Moore pegte med haanden paa de for de fremmede beſtemte pladſe.

„Jeg ventede Dem," ſagde han ligefrem til lord Glenarvan.

„De ventede mig?" ſpurgte lorden med forbauſelſe.

„Jeg venter altid folk, ſom kommer," ſvarede irlænderen.

Derpaa fremſagde han med værdig ſtemme bordbønnen, medens hans familie og tjenere ſtod ærefrygtsfulde omkring. Lady Helena var inderlig rørt over denne ſædernes mønſterværdige enkelhed, og et blik fra hendes mand ſagde hende, at han delte hendes beundring.

Middagen var næſten et feſtmaaltid. Der udſpandt ſig den livligſte underholdning. Skotter og irlændere rakte hinanden haanden. Den nogle favne brede Tweed dannede en ſtørre adſkillelſens aabning, end den irſke kanal mellem Gamle-Kaledonien og det grønne Irland. Paddy O'Moore fortalte ſin hiſtorie, der var lig alle deres, ſom var gaaet trætte i hjemlandet, og ſom elendigheden driver ud af landet. Mange ſøger ſin lykke i fremmede lande, men finder kun ulykke og modgang. De beklager ſig over ſin ſkjæbne, iſtedetfor over ſin uforſtand, ſin magelighed og ſine laſter. Den, ſom er ædruelig og modig, ſparſom og ſædelig, vil det aldrig mangle paa et godt reſultat.

Af en ſaadan karakter var Paddy O'Moore. Han

forlod ſit hjem i Dundalk, da han ikke der fandt det nødvendigſte til livets underhold, og reiſte med ſin familie til Auſtralien, hvor han landede i Adelaide. Han forſmaaede at arbeide i gruberne, men foretrak en landmands beſværlige liv.

Hele Sydauſtraliens gebet er inddelt i lodder paa 80 maals fladeindhold. Disſe lodder tildeles koloniſterne af regjeringen, og paa et ſaadant lod kan en flittig koloniſt ikke alene ernære ſig og ſine, men ogſaa opſpare et beløb paa otti pund ſterling.

Paddy O'Moore havde forſtaaet dette. Hans kjendſkab til landvæſen kom ham vel til nytte. Han fandt tilſtrækkelig til livets ophold, ſparede penge ſammen, ſaa han efterhaanden kunde kjøbe flere lodder, og var idetheletaget ſaa flittig og heldig, at han efter to aars forløb eiede et nybygge med en kvægbeſætning af femhundrede ſtykker. Nu var han ſin egen herre, ſom før havde været europæernes ſlave, — han var ſaa uafhængig, ſom man kan være det i jordens frieſte land.

De fremmede gjæſter udtrykte ſin beundring for den driftige koloniſt, ſom viſtnok ventede, at disſe til gjengjæld ſkulde berette ham om ſig. Men han opfordrede dem ikke dertil; han hørte aabenbart til de beſkedne folk, ſom ſiger: Saadan en mand er jeg, men jeg ſpørger eder ikke, hvem I er.

Glenarvan paa ſin ſide havde viſtnok ogſaa ſtørſt interesſe af at tale om „Duncan", om dens nærværelſe ved Kap Bernouilli og om de efterforſkninger, ſom han med utrættelig udholdenhed havde udført. Men ſom en mand, der gaar lige paa ſit maal, ſpurgte han førſt Paddy O'Moore om „Britannias“ ſkibbrud.

Irlænderens ſvar var ikke efter ønſke.

Han havde aldrig hørt et ord om dette ſkib. I to aar var intet ſkib forliſt paa kyſten, hverken ovenfor eller nedenfor Kap. Det var to aar ſiden, at „Britannia“ var gaaet under; han kunde derfor med tilforladelighed forſikre, at de ſkibbrudne ikke var bleven kaſtet op paa denne del af veſtkyſten.

„Nu, mylord,“ fortſatte han, „vilde jeg gjerne høre, hvilken intereſſe De havde af at rette diſſe ſpørgsmaal til mig.“

Derpaa fortalte Glenarvan dokumentets hiſtorie, Jachtens reiſe, de anſtillede forſøg paa at gjenfinde kaptein Grant; han fortiede ikke, at ſaa beſtemt udtalte forſikringer ſlog hans dyreſte forhaabninger til jorden, og at han opgav haabet om nogenſinde igjen at finde de ſkibbrudne.

Diſſe ord undlod ikke at gjøre et mærkeligt indtryk paa alle tilhørerne. Robert og Mary var tilſtede og hørte til med taarer i øinene. Paganel vidſte ikke at finde et trøſtens eller haabets ord. John Mangles følte en ſmerte, ſom han ikke kunde blive herre over.

De var alle dybt grebet af haabløshed, diſſe menneſker, ſom „Duncan“ i en ædel henſigt forgjæves havde ført til diſſe fjerne egne.

Da hørtes følgende ord:

„Mylord, Gud være takket og lovet! Hvis kap-

tein Grant endnu er ilive, ſaa befinder han ſig levende paa Auſtraliens jord.

Syvende kapitel.

Ayrton.

Disſe ord gjorde et forbauſende indtryk, ſom ikke lader ſig ſkildre.

Glenarvan reiſte ſig hurtig, ſtødte ſtolen tilbage og raabte:

„Hvem taler ſaaledes?"

„Jeg," ſvarede en af Paddy O'Moores tjenere, ſom ſad ved enden af bordet.

„Du, Ayrton," ſagde koloniſten ligeſaa overraſket ſom Glenarvan

„Jeg," ſvarede Ayrton med bevæget og alligevel faſt ſtemme, „jeg, en ſkotlænder ſom De ſelv, mylord, jeg er en af de ſkibbrudne fra „Britannia"."

Denne erklæring gjorde et ubeſkriveligt indtryk.

Mary Grant ſank om i lady Helenas arme, halvt afmægtig af ſindsbevægelſe og glæde.

John Mangles, Robert, Paganel ſprang op fra ſine pladſe og ſtyrtede hen til den mand, ſom Paddy O'Moore havde kaldt Ayrton.

Denne var omkring femogfirti aar gammel, med et raat udſeende; det ſtikkende blik tabte ſig under de mørke øienbryn. Trods ſin magerhed ſyntes han dog at beſidde uſædvanlige legemskræfter; han var helt og holdent nerver og knokler, og — for at bruge et ſkotſk udtryk — forødte ikke ſin tid med at lægge ſig til fedt.

Han var middelsſtor af vækſt, havde brede ſkuldre, faſt holdning og et anſigt, ſom trods trækkenes haardhed udtrykte intelligens og beſtemthed.

Den ſympathi, ſom han indgjød, øgedes endnu mere ved mindet om de lidelſer, han nys havde udſtaaet, og ſom ſtod præget i hans anſigt.

Man ſaa, at han havde lidt meget, ſkjønt det lod til, at han var en mand, ſom kunde bære modgangen, ja ſom trodſede den og kunde overvinde den.

Glenarvan og hans ledſagere følte dette ved førſte øiekaſt. Ayrtons perſonlighed imponerede allerede fra begyndelſen af.

Glenarvan, der gjorde ſig til talsmand for de andre, beſtormede ham med ſpørgsmaal, ſom Ayrton beſvarede.

Glenarvans og Ayrtons ſammentræf havde aabenbart hos dem begge opvakt den ſtørſte gjenſidige intereſſe.

„De er en af de ſkibbrudne fra „Britannia"?" ſpurgte lorden.

„Ja, Deres herlighed; jeg var kaptein Grants kvartermeſter," ſvarede Ayrton.

„Blev De reddet ſammen med ham efter forliſet?"

„Nei, mylord, nei! I hint øieblik blev jeg ſkilt fra de andre; jeg blev ſkyllet overbord og ſlynget mod kyſten.“

„De er altſaa ingen af de to matroſer, ſom omtales i dokumentet?“

„Nei. Dette dokument er fuldſtændig ubekjendt for mig. Kapteinen maa have kaſtet det i havet, efterat jeg ikke mere var ombord.“

„Men kapteinen? kapteinen?“

„Jeg anſer ham for druknet, forſvundet, gaaet under tilligemed hele „Britannia“s beſætning. Jeg antager, at jeg er den eneſte gjenlevende.“

„Men De ſagde, at kaptein Grant levede endnu?“

„Nei. Jeg har ſagt: hvis kapteinen endnu lever . . . .“

„De tilføiede: — ſaa befinder han ſig paa det auſtralſke faſtland! . . .“

„Og han kan ogſaa i virkeligheden kun være der.“

„De ved altſaa ikke, hvor han er?“

„Nei, mylord. Jeg gjentager for Dem, at jeg tror, at han er ſkyllet væk af ſjøen eller ogſaa ſlaaet ihjel mod klipperne. Førſt af Dem hører jeg, at han muligens kan være ilive.“

„Men nu . . . hvad ved De idetheletaget?“ ſpurgte Glenarvan.

„Kun det, at hvis kaptein Grant endnu er ilive, ſaa er han i Auſtralien.“

„Hvor fandt da forliſet ſted?“ ſpurgte majoren.

Selvfølgelig burde dette have været det førſte

ſpørgsmaal; men under den ophidſelſe, ſom dette møde havde foranlediget, brød Glenarvan ſig mindre om først at faa rede paa, hvor „Britannia“ var forliſt, end hvor kaptein Grant befandt ſig.

Hidtil havde ſamtalen været ført ubeſtemt og uſyſtematiſk, ſpringende fra gjenſtand til gjenſtand. Men ſnart traadte alle enkeltheder i denne tilſløreде fortælling tydelig og beſtemt frem for tilhørerne.

Paa Mac Nabbs ſpørgsmaal ſvarede Ayrton følgende:

„Da jeg blev ſkyllet overbord, drev „Britannia“ henimod Auſtraliens kyſter. Skibet var neppe to kabellængder fra land. Paa det ſted har forliſet fundet ſted.“

„Paa den ſyvogtredivte breddegrad?“ ſpurgte John Mangles.

„Paa den ſyvogtredivte breddegrad,“ ſvarede Ayrton.

„Paa veſtkyſten?“

„Aa nei da, paa øſtkyſten,“ ſvarede kvartermeſteren livlig.

„Og naar?“

„Natten til den ſyvogtyvende juni 1862.“

„Saaledes er det! ſaaledes er det!“ raabte Glenarvan.

„De ſkjønner altſaa, mylord,“ vedblev Ayrton, at jeg havde ret til at ſige, at hvis kaptein Grant endnu er ilive, ſaa maa man ſøge ham paa Auſtraliens faſtland og intet andet ſted.“

„Og vi ſkal finde ham og redde ham, min ven!“ raabte Paganel. „O, du dyrebare dokument! man maa tilſtaa, at du er faldt i hænderne paa ſkarpſindige folk.“

Uden tvil hørte ingen Paganels ſmigrende ord.

Glenarvan, lady Helena, Mary og Robert havde alle trængt ſig om Ayrton. De trykkede hans hænder. Det ſyntes næſten, ſom om denne mands nærværelſe frembød en garanti for Harry Grants redning.

Naar matroſen havde undgaaet ſkibbruddets fare, hvorfor ſkulde ſaa ikke kaptein Grant have reddet ſig ud af kataſtrofen?

Ayrton gjentog, at kaptein Grant ligeſaalidt kunde være ilive ſom han ſelv. Men hvor han opholdt ſig, vidſte han ikke, men det maatte ſikkert være paa dette kontinent.

Med intelligens og beundringsværdig ſikkerhed beſvarede han den utallighed af ſpørgsmaal, ſom blev rettet til ham.

Medens han talte, holdt Mary Grant hans hænder i ſine. Det var jo en af hendes faders ledſagere, denne matros, en af „Britannias“ beſætning! Han havde været ſammen med Harry Grant, og gjennempløiet oceanet og trodſet dets farer ſammen med ham!

Mary kunde næſten ikke vende ſine øine bort fra Ayrtons anſigt, og hun græd af glæde.

Til nu var det ikke faldt nogen ind at drage kvartermeſterens ſandhedskjærlighed og identitet i tvil.

Kun majoren, og maaſke John Mangles, ſom ikke gav ſig ſaa fort, ſpurgte ſig ſelv, om ogſaa Artons udſagn virkelig fortjente ubetinget tiltro.

Det uforudſeede ſammentræf kunde viſtnok fremkalde nogen tvil, om juſt ikke nogen egentlig mistanke.

Ayrton havde viſtnok angivet kjendsgjerninger og tidspunkter med ſlaaende nøiagtighed, men enkelthederne, ſaa træffende de end kan være, er ingen garanti for ſandheden, og desuden er det ſædvanligt, ſom enhver vil have lagt mærke til, at løgnen ſøger ſin ſtøtte gjennem detaljer.

Mac Nabbs beholdt ſin mening for ſig ſelv, men udtalte den ikke.

Hvad John Mangles angaar, ſaa veg hans tvil ſnart, efterhvert ſom matroſen kom længere i ſin fortælling, og han anſaa ham virkelig for en af kaptein Grants ledſagere, da han hørte ham tale til den unge pige om hendes fader.

Ayrton kjendte Mary og Robert meget godt. Han havde ſeet dem i Glasgow ved „Britannias" afreiſe.

Han mindede dem om den frokoſt, ſom kapteinens venner havde givet ombord ved afſkeden. Dommer Mac Intyre var med dengang. Robert — ſom da var henimod ti aar gammel — havde man betroet i proviantforvalteren Dick Turners varetægt, men han havde ſprunget fra denne og var klatret op i riggen.

„Det et ſandt! Det er ſandt!" raabte Robert Grant.

Derpaa mindede Ayrton dem om mangfoldige ba-

gateller uden at tillægge dem en ſaa ſtor vægt, ſom John Mangles gjorde.

Da han taug, bad Mary ham med blid ſtemme:

„Fortæl dog noget mere om vor fader, mr. Ayrton!“

Kvartermeſteren tilfredsſtillede ſaa godt han kunde pigens ønſke.

Glenarvan vilde ikke afbryde ham, tiltrods for at han havde mindſt tyve langt nyttigere ſpørgsmaal at rette til ham. Men lady Helena, der gjorde lorden opmærkſom paa Mary's glade bevægelſe, holdt hans ord tilbage.

Ved denne anledning fortalte Ayrton ogſaa „Britannia“s hiſtorie og dens reiſe over det Stille hav.

Mary Grant kjendte iforveien en hel del af denne, da ſkibsefterretningerne naaede helt til mai 1862. Til hint tidspunkt havde Harry Grant beſøgt de vigtigſte lande og øer i Stillehavet. Han havde været ved Hebriderne, Ny-Guinea, Ny-Zeeland, var blevet optændt af harme over de ofte lidet retfærdige annexioner og havde næret den ſtørſte uvilje mod de britiſke myndigheder, thi hans ankomſt var iforveien bleven meldt i de engelſke kolonier.

Imidlertid havde han fundet et vigtigt punkt paa veſtſiden af Papu-aſien. Grundlæggelſen af en ſkotſk koloni derſteds troede han ikke vilde falde vanſkelig, og han mente, at dens exiſtens kunde ſikres.

Og i virkeligheden maatte jo ogſaa en god havn paa veien til Molukkerne og Fillippinerne lokke ſkibe til,

iſærdeleshed naar det ved gjennemſkjæringen af landtungen ved Suez blev overflødigt at ſeile rundt Kap det Gode Haab.

Harry Grant hørte til dem, ſom i England lovpriſt. mr. de Leſſeps' ſtore foretagendeog lod ikke ſynet for de ſtore internationale intereſſer blindes af chauvinisme.

Efter at have udforſket Papualandet ſeilede „Britannia“ til Calloa for at forſyne ſig med proviant; den forlod igjen denne havn den 30 mai 1862 for over det Indiſke hav rundt Kap at vende tilbage til Europa.

Tre uger efter ſin afreiſe blev ſkibet mødt af en frygtelig ſtorm. Maſterne maatte kappes, og det viſte ſig, at fartøiet havde faat en læk, ſom man ikke formaaede at faa tilſtoppet.

Beſætningen blev ſnart udmattet, og det var ikke muligt at holde ſkibet frit for vand.

I otte dage var „Britannia“ et legetøi for orkanen. Der var ſex fod vand i rummet, og det øgede jevnt. Under ſtormen havde man miſtet baadene. Alle ombord vilde være omkomne, da man nat til den 27de juni — ſom Paganel ganſke rigtig havde formodet — fik Auſtraliens øſtkyſt iſigte.

Snart ſtrandede ſkibet med et frygteligt brag. I ſamme øieblik blev Ayrton revet bort af bølgerne og ſlynget midt ud i brændingen.

Da han igjen kom til ſig ſelv, befandt han ſig i hænderne paa de indfødte, ſom ſlæbte ham med ſig ind i det indre af landet.

Siden da havde han intet hørt til „Britannia", og ikke uden grund antog han, at ſkibet var gaaet tilgrunde med mand og mus paa de farlige rev ved Twofold-Bay.

Her endte hans beretning, hvad kaptein Grant angik. Mere end en gang hørtes ſmertelige udraab fra damerne. Det havde ſikkert været uretfærdigt af majoren at nære tvil om fortællingens ſandhed.

Men efter beretningen om „Britannia" maatte Ayrtons egen hiſtorie aftvinge en endnu mere levende intereſſe.

Det maatte anſees ſikkert nok, at Grant — derom tvilede man ikke, da man heri ſtøttede ſig til dokumentet — tilligemed to matroſer havde overlevet ſkibbrudet ligeſaavel ſom Ayrton. Fra den enes ſkjæbne kunde man nogenlunde ſlutte ſig til de andres.

Ayrton blev derfor opfordret til at fortælle ſine oplevelſer. Hans beretning var meget enkel og kort.

Den forliſte ſjømand blev ført med ſom fange til en indfødt ſtamme, der holdt til i en egn, hvorigjennem floden Darling flyder, og ſom ligger omtrent fire hundrede mil nordenfor den ſyvogtredivte breddegrad.

Han tilbragte en meget ſørgelig tid der, da ſtammen ſelv var meget fattig; men han blev dog ikke mishandlet.

I to lange aar varede dette pinlige ſlaveri, men haabet om engang at naa tilbage til friheden holdt hans mod oppe.

Han vagtede uopholdelig paa den mindſte anled-

ning til flugt, ſelv om han ſkulde ſtyrte ſig ud i utallige farer.

En oktobernat i aaret 1864 ſkuffede han de vildes aarvaagenhed og forſvandt i de uhyre ſkoges dybder.

I en hel maaned ſtreifede han om her og holdt livet oppe ved hjælp af rødder og mimoſegummi. Om dagen havde han ſolen, om natten ſtjernerne til fører; ofte henſank han i den dybeſte fortvilelſe.

Saaledes ſtreifede han omkring, over moradſer, floder, bjerge, kort ſagt gjennem hele hin del af det menneſkeøde kontinent, ſom de opdagelſesreiſende kun ſjelden har berørt paa ſine driſtige ekſpeditioner.

Endelig naaede han, halvdød af udmattelſe, til Paddy O'Moores gjæſtfrie hus, hvor han ved ſine hænders arbeide fandt en tilfreds tilværelſe.

„Og naar Ayrton roſer mig," ſagde den irſke koloniſt, da den forhenværende kvartermeſter havde endt ſin fortælling, „ſaa kan jeg paa min ſide kun roſe ham igjen. Han er en intelligent, brav mand, en flink arbeider, og Paddy O'Moores hus ſkal, ſaalænge han ſelv ønſker det, være et hjem for ham."

Ayrton takkede irlænderen med en haandbevægelſe og ventede paa, at der ſkulde blive rettet flere ſpørgsmaal til ham. Han ſagde ſig ſelv, at den berettigede nysgjerrighed hos hans tilhørere maatte tilfredsſtilles.

Glenarvan vilde netop til at gjøre brug af dette møde med Ayrton og de oplysninger, denne havde givet, til at bringe en ny plan paa tale, da majoren rettede følgende ſpørgsmaal til matroſen:

„De var altſaa kvartermeſter ombord paa „Britannia“.“

„Ja,“ ſvarede Ayrton uden nølen.

Men da han følte, at der laa en ſlags mistro fra majorens ſide i dette hans ſpørgsmaal, tilføiede han:

„Jeg har forøvrigt reddet med mig mine papirer.“

Idetſamme forlod han værelſet for at hente disſe papirer. Han var bare borte nogle øiblikke, men dette var tilſtrækkeligt for Paddy O'Moore til at faa udtalt:

„Mylord, jeg anbefaler Dem Ayrton ſom en retſkaffen mand. I de to maaneder, ſom han har været i min tjeneſte, har jeg ikke et eneſte øieblik havt grund til at klage over ham. Jeg kjendte fortællingen om hans forlis og fangenſkab. Det er en trofaſt fyr, ſom fortjener Deres hele tillid.“

Glenarvan vilde juſt til at ſvare, at han aldrig havde tvilet paa Ayrtons ſandhedskjærlighed, da denne igjen traadte ind og lagde frem ſin hyrekontrakt. Denne var i den ſkjønneſte orden; den var undertegnet af en af „Britannia“s redere og af kaptein Grant ſelv, hvis haandſkrift Mary ſtraks kjendte igjen. Det ſtadfæſtedes deri, at „Tom Ayrton, matros af førſte klasſe, var bleven antaget ſom kvartermeſter ombord paa tremaſteren „Britannia“ af Glasgow“.

Om Ayrtons identitet kunde der ſaaledes ikke længere herſke nogen tvil; thi det kunde vanſkelig antages, at dette papir beſandt ſig i hans hænder uden virkelig at tilhøre ham.

„Nu," ſagde Glenarvan, „tager jeg Eder alle med paa raad om, hvad der nu er at gjøre. Deres mening, Ayrton, er af ſærdeles ſtor vægt for os, og jeg vilde være Dem meget forbunden, om De vilde fremkomme med den."

Efter at have tænkt ſig om nogle øieblikke ſvarede Ayrton:

„Jeg takker Dem meget, mylord, for den tillid, De ſkjænker mig, og jeg haaber at viſe mig den værdig. Jeg har dog intet kjendſkab til landet eller de indfødtes ſkikke, og hvis jeg kan være Dem til nytte . . . ."

„Ganſke ſikkert," afbrød Glenarvan ham.

„Jeg tror ligeſom De," tog Ayrton atter ordet, „at kaptein Grant og de to matroſer har reddet ſig efter forliſet. Men da de ikke har naaet til engelſke beſiddelſer og heller ikke dukket op igjen, ſaa tviler jeg ikke paa, at ogſaa de har delt ſamme ſkjæbne ſom jeg og er fanger hos en eller anden af de vilde ſtammer."

„De gjentager der, Ayrton, de ſamme grunde, ſom jeg ſelv allerede har taget i betragtning," ſagde Glenarvan. „Øienſynlig er de taget tilſange af de indfødte, ſaaledes ſom De ſelv frygtede for. Men er man berettiget til den antagelſe, at de — ligeſom De ſelv — er bleven ført med nordover og bort fra den ſyvogtredivte breddegrad?"

„Det maa vi antage, min herre," ſvarede Ayrton.

„De fiendtlige ſtammer bor ikke i naboſkabet af de under engelſk ſtyre ſtaaende diſtrikter.“

„Det kommer ſikkert til at beſværliggjøre vore underſøgelſer,“ ſagde Glenarvan alvorlig. „Hvorledes ſkal man kunne gjenfinde ſporet af de fangne i det indre af et ſaa ſtort land?“

Der fulgte en lang pauſe paa dette ſpørgsmaal.

Lady Helena ſaa ſpørgende fra den ene til den anden af ſine ledſagere uden at faa ſvar.

Selv Paganel forblev mod ſædvane ſtum. Hans ſædvanlige ſkarpſindighed lod ham i ſtikken.

John Mangles maalte værelſets gulv med ſtore ſkridt, ſom om han ſkulde have befundet ſig i en eller anden forlegenhed ombord paa ſkibets dæk.

„Og De, mr. Ayrton,“ ſagde endelig lady Helena til matroſen, „hvad vilde De gjøre?“

„Madame,“ ſvarede den adſpurgte livligt, „jeg vilde paany indſkibe mig ombord i „Duncan“ og begive mig direkte til ſtedet for forliſet. Der vilde jeg ſaa handle efter omſtændighederne og maaſke efter de fingerpeg, ſom tilfældet bød mig.“

„Vel,“ ſagde Glenarvan, „men vi maa vente, til „Duncan“ er repareret.“

„Ah, De har lidt havari?“ ſpurgte Ayrton.

„Ja,“ ſvarede John Mangles.

„Meget?“

„Nei, men ſkaden tiltrænger værktøi, ſom vi ikke har ombord. En af ſkruevingerne har bøiet ſig, og det kan kun blive udbredet igjen i Melbourne.“

„Kunde De ikke ſeile didhen?“ ſpurgte kvartermeſteren.

„Joviſt; men hvis vi blot faar den mindſte ſmule modvind, vil vi behøve meget lang tid for at naa Twofold-Bay; iethvertfald maa ſkuden igjen til Melbourne.“

„Nu, godt,“ raabte Paganel, „ſaa lad ſkuden ſeile til Melbourne, vi reiſer uden den til Twofold-Bay.“

„Og hvorledes?“ ſpurgte John Mangles.

„Vi drager igjennem Auſtralien, ligeſom vi før har draget gjennem Amerika, og ſtedſe langs den ſyvogtredivte breddegrad.“

„Men „Duncan“?“ kaſtede Ayrton ind; hans tanker ſyntes krampagtig at beſkjæftige ſig med ſkibet.

„'Duncan' vil træffe os igjen, eller vi vil træffe „Duncan“ alt efter omſtændighederne. Finder vi kaptein Grant paa vor vei, ſaa vender vi ſammen tilbage til Melbourne. Maa vi derimod fortſætte vore efterforſkninger helt til kyſten, ſaa vil „Duncan“ træffe os der. Hvem har noget at indvende mod denne plan? Kanſke majoren?“

„Nei,“ ſvarede Mac Nabbs, „naar bare reiſen gjennem Auſtralien lader ſig foretage.“

„Aa, den lader ſig ſaa let gjøre, at jeg endog indbyder lady Helena og miſs Grant til at ledſage os.“

„Taler De i fuldt alvor, Paganel?“ ſpurgte Glenarvan.

„I fuldt alvor, min kjære lord. Det er en reiſe paa trehundreogfemti engelſke mil, ikke mere! Tilbagelægger vi f. ex. tolv mil om dagen, varer der knapt

en maaned, det vil ſige ligeſaa lang tid ſom „Duncan" behøver til ſin reparation. Ja, hvis det dreiede ſig om at gjennemvandre Auſtralien længere mod nord, hvor det har ſin ſtørſte bredde, gjennem hine uhyre vandfattige ørkener med ſin frygtelige hede, og ſaaledes foretage det, ſom de driſtigſte reiſende endnu ikke har forſøgt, ſaa vilde det nok være en ganſke anden ſag. Men den ſyogtredivte breddegrad gjennemſkjærer provinſen Victoria, et helt og holdent engelſk land med banede veie og jernbaner, og ad den vei, vi ſkal tage, er det for ſtørſtedelen tæt befolket. Det er en reiſe, ſom man efter behag kan foretage i en lukket vogn eller endnu bedre med en arbeidsvogn. Det er en ſpadſertur fra London til Edinburg, intet andet."

„Men de vilde dyr?" ſagde Glenarvan, ſom ſøgte at omtale omtrent alle mulige hindringer.

„I Auſtralien findes der ingen vilde dyr."

„Men vilde menneſker?"

„Under denne breddegrad er der ingen vilde, og iethvertfald er de ikke ſaa grusomme ſom paa Ny-Zeeland."

„Men de frie forbrydere?"

„De findes ikke i Auſtraliens ſydlige provinſer, kun i de øſtlige. Provinſen Victoria har ikke alene tilbageviſt dem, men endog vedtaget en lov, ſom udelukker de fra andre provinſer frigivne dømte. Regjeringen i Victoria har endog iaar truet Peninſular-company med at unddrage det ſin underſtøttelſe, hvis kompagniets ſkibe vedblev med at indtage kul i de veſtlige havne, hvor de dømte findes. Og det ved De ikke, en engelſkmand?"

„For det førſte er jeg ingen engelſkmand," ſvarede Glenarvan.

„Hvad mr. Paganel ſiger, er fuldſtændig korrekt," ſagde Paddy O'Moore. „Ikke alene provinſen Victoria, men hele det ſydlige Auſtralien, Queensland og endog Tasmania er kommen overens om at holde de deporterede borte fra ſine territorier. Siden jeg oprettede denne farm, har jeg ikke hørt tale om en eneſte af dem."

„Og jeg for min part har endnu ikke mødt nogen," ſagde Ayrton.

„De ſer ſaaledes, mine venner," vedblev Paganel, „meget faa vilde, ingen rovdyr, ingen forbrydere! Der findes faa egne i Europa, ſom man kan ſige det ſamme om. Nu, er vi ſaa enig om den ting?"

„Hvad mener du, Helena?" ſpurgte Glenarvan.

„Jeg mener det ſamme ſom alle vi andre, kjære Edward," ſvarede lady Helena og vendte ſig med et „afſted! afſted!" til ſine ledſagere.

Ottende kapitel.

Afreiſen.

Det var ikke lord Glenarvans vis at nøle længe med at ſætte en engang fattet beſlutning i værk.

Da Paganels forſlag engang var var vedtaget, gav han ſtraks ſine befalinger for hurtigſt muligt at blive færdig med forberedelſerne til reiſen over land.

Det blev beſtemt, at man ſkulde reiſe den 22de december.

Hvilket reſultat vilde reiſen gjennem Auſtralien faa?

Da Harry Grants tilſtedeværelſe var bleven til en ubeſtridelig kjendsgjerning, ſaa kunde følgerne af denne reiſe blive af ſtor betydning. De gunſtige udſigter var øgede. Ingen ſmigrede ſig dog med haabet om, at man ſkulde ſtøde paa kaptein Grant akkurat paa den ſyvogtredivte breddegrad, ſom ſtrengt ſkulde følges. Men maaſke krydſede den hans ſpor, og ithvertfald førte den til ſkuepladſen for forliſet. Det var hovedſagen.

Hvis desuden Ayrton vilde ſlutte ſig til de reiſende og føre dem igjennem provinſen Victorias ſkoge lige til øſtkyſten, ſaa laa deri en yderligere garanti for held.

Glenarvan indſaa dette meget godt, og det blev ham magtpaaliggende at ſikre ſig den nyttige medvirkning af en af Harry Grants ledſagere. Han ſpurgte ſin vært, om denne havde noget imod, at han gjorde Ayrton et forſlag om at ledſage ſig.

Paddy O'Moore gav ſit ſamtykke, dog ikke uden at udtale ſin beklagelſe over at ſkulle miſte en ſaa udmærket tjener.

„Nu Ayrton, har De lyſt til at ledſage os paa denne expedition for at opſøge de ſkibbrudne fra „Britannia"?"

Ayrton beſvarede ikke dette ſpørgsmaal ſtrax; han ſyntes ſelv at være i tvil nogle øieblikke, men efter nogen overlægning ſagde han:

„Ja, mylord, jeg ſkal følge Dem, og hvis jeg ikke juſt formaar at føre Dem paa kaptein Grants ſpor, ſaa kan jeg idetmindſte viſe Dem det ſted, hvor ſkibet blev ſlaaet iſtykker."

„Jeg takker Dem, Ayrton," ſvarede Glenarvan.

„Et eneſte ſpørgsmaal, mylord?"

„Og det er, min ven?"

„Hvor vil vi træffe „Duncan" igjen?"

„I Melbourne, hvis vi ikke kommer til at drage tversigjennem Auſtralien fra den ene kyſt til den anden. Ved øſtkyſten, hvis vore efterforſkninger blir udſtrakte ſaa langt . . . ."

„Men ſkibets kaptein? . . ."

„Skal i Melbournes havn afvente mine inſtruktioner."

„Godt, mylord, De kan gjøre regning paa mig."

„Det gjør jeg ogſaa, Ayrton," ſvarede Glenarvan. Den forhenværende kvartermeſter paa „Britannia" modtog talrige takſigelſer fra „Duncan"s paſſager. Kaptein Grants børn overhobede ham med kjærtegn. Alle var lykkelige over hans beſlutning, endog irlænderen, ſom n.iſtede en indſigtsfuld og tro hjælper. Men Paddy forſtod godt, af hvilken betydning det var for Glenarvan at faa kvartermeſteren med, og gav ſig dermed tilfreds.

Lorden paalagde ham at ſørge for transportmidler til reiſen gjennem Auſtralien, og efterat diſſe anliggender var ordnede og man havde aftalt, hvor man ſkulde ſtøde ſammen med Ayrton igjen, drog paſſagererne tilbage ombord.

Tilbageturen foregik i den bedſte ſtemning. Alt var forandret, enhver tvil forſvundet. De driſtige ſøgende ſkulde nu ikke længer vandre ſom i blinde langs den ſyvogtredivte breddegrad. Harry Grant havde, derom var der ikke tvil, fundet en tilflugt paa faſtlandet, og enhver følte ſig fyldt af den tilfredsſtillelſe, ſom visheden giver efter en lang tvilen.

Under gunſtige omſtændigheder. kunde „Duncan" inden to maaneder ſætte Harry Grant iland paa den ſkotſke kyſt!

Da John Mangles underſtøttede forſlaget om at reiſe tversigjennem Auſtralien og tage damerne med, gjorde han regning paa, at ogſaa han denne gang ſkulde ledſage expeditionen.

Han talte med lord Glenarvan derom. Han førte alleſlags argumenter i marken til gunſt for ſit ønſke, ſin hengivenhed for lady Helena, for hans herlighed

ſelv, den nytte, han kunde yde ved ordningen af karavanen, og hans unødvendighed ſom kaptein ombord i „Duncan“ nu, da ſkibet ſkulde reparere, og endnu en hel del andre gode grunde, foruden den allervigtigſte, om hvilken han førſt maatte overtyde Glenarvan.

„Et eneſte ſpørgsmaal, John,“ ſagde lorden; „har De fuldſtændig tillid til Deres næſtkommanderende?“

„Fuldſtændig,“ ſvarede John Mangles. „Tom Auſtin er en ganſke flink ſjømand. Han vil føre „Duncan“ til dens beſtemmelſesſted, udbedre den med duelighed og føre den tilbage til beſtemt tid. Tom er en ſlave af pligten og diſciplinen. Aldrig i verden vilde han paatage ſig at ændre udførelſen af en ordre eller opſætte den. Deres herlighed kan ſtole paa ham ſom paa mig ſelv.“

„Det er vedtaget da, John, at De følger os,“ ſagde Glenarvan; „thi det vil være bra,“ føiede han ſmilende til, „at De er tilſtede, naar vi finder Mary Grants fader.“

„Aa, Deres herlighed!“ . . . ſtammede John Mangles.

Det var alt, han kunde faa ſagt. Han blegnede et øieblik og greb den haand, ſom lord Glenarvan rakte ham.

Den næſte dag vendte John Mangles i følge med tømmermanden og nogle for transport af levnetsmidlerne beſtemte matroſer tilbage til Paddy O'Moores farm. Han ſkulde hjælpe til med at faa irlænderens vogne i orden.

Hele familien, færdige til at udføre hans ordrer, ventede paa ham. Ayrton var der ogſaa og ſparede ikke paa ſine erfarne vink.

Paddy var kommen overens med ham om det punkt, at de reiſende damer ſkulde tilbagelægge veien med vogn, forſpændt med oxer, medens herrerne ſkulde være tilheſt. Paddy var i den ſtilling, at han kunde ſtille baade oxer og heſte til expeditionens raadighed.

Kjøretøiet var en tyve fod lang vogn, der hviler paa fire masſive hjul uden eger, fire almindelige træſkiver. Den forreſte og bagre del var forbundet med hinanden paa en yderſt plump maade, ſaa der ikke kunde blive tale om korte vendinger. En femogtredive fod lang ſtang var fæſtet til vognen, langs hvilken ſex par oxer ſkulde ha plads. De paa denne vis forſpændte dyr trak med hoved og nakke, idet de bar et aag, ſom igjen ſtod i forbindelſe med vognhammelen. Der udfordredes ſtor øvelſe til at ſtyre dette lange, ſmale, ſlinglende kjøretøi og fra vognen at holde de forſpændte dyr i ave.

Ayrton havde imidlertid udſtaaet ſin læretid i kjørekunſten paa den irſke farm, og Paddy garanterede for hans dygtighed. Det blev derfor overdraget ham at være vognſtyrer.

Kjøretøiet havde ingen fjedre og frembød forøvrigt ingen bekvemmelighed, men man maatte tage det, ſom det var. John Mangles ſøgte at udſtyre vognen indvendig ſaa godt ſom mulig, da han nu engang ikke kunde ændre dens konſtruktion. Førſt afdelte han den ved hjælp af en bræddevæg i to dele. Den bagerſte del blev beſtemt for bagagen og provianten og for mr. Olbinetts transportable kjøkken; den forreſte blev overladt til damerne. Under tømmermandens hænder forvandlede denne del af vognen ſig ſnart til et komfortabelt lidet værelſe, der blev forſynet med et tykt tæppe og udſtyret med toiletſager og to for lady Helena og miſs Grant beſtemte ſoveſteder. Tykke forhæng af læder kunde, naar det var nødvendigt, lukke for aabningen og beſkytte mod den kolde natteluft. Til nød kunde ogſaa mændene finde tilflugt derinde, hvis det ſkulde øsregne; men ialmindelighed ſkulde disſe om natten leire ſig under et telt. Det var John Mangles' mening at faa ind i dette rum alt nødvendigt for de to damer, hvad der ogſaa lykkedes ham. Lady Helena og miſs Grant ſkulde i denne transportable lille ſtue ſaa lidet ſom muligt føle ſavnet af de bekvemme kahytter ombord i „Duncan".

Hvad herrerne angik, ſaa var tingen langt ſimplere. Syv kraftige heſte var beſtemt for lord Glenarvan, Paganel, Robert Grant, Mac Nabbs, John Mangles og de to matroſer Wilſon og Mulrady, ſom ſkulde ledſage ſin herre paa denne nye expedition.

Ayrton havde naturligvis ſin plads paa bukken af vognen, og mr. Olbinett, der ikke havde lyſt paa at ride, indrettede ſig ganſke bra i bagagerummet.

Heſtene og oxerne græsſede lige i nærheden, ſaa man ſtrax havde dem ved haanden, naar afreiſens øieblik kom.

Efterat John Mangles havde truffet ſine anordninger og efterladt ſig ſine anvisninger, vendte han ſammen med den irſke familie, der ønſkede at aflægge Glenarvan en viſit ombord, tilbage til ſkibet. Ayrton havde fundet anledning til at ſlutte ſig til dem, og klokken fire befandt John Mangles og hans følge ſig ombord i „Duncan"s ſalon.

De blev modtagne med aabne arme; Glenarvan bad dem ſpiſe middag hos ſig, — han vilde ikke ſtaa tilbage i høflighed, og hans gjæſter modtog med glæde denne gjengjæld for deres auſtralſke gjæſtfrihed.

Paddy O'Moore var ganſke forundret. Kahyttens udſtyr, tapeterne og tæpperne, den hele paneling af ahorn og paliſander opvakte hans beundring. Ayrton derimod ſkjænkede disſe overflødige koſtbarheder kun ringe opmærkſomhed.

Derimod prøvede „Britannia"s kvartermeſter yachten mere fra ſjømandsmæsſigt ſtandpunkt. Han underſøgte den helt fra ſkibsrummets bund. Han opholdt ſig længe i maſkinrummet, ſpurgte om maſkinens ſtyrke og underſøgte ſkruen. Han gjennemſtøvede kulbeholderne og krudtmagaſinet, iſærdeles interesſerede han ſig for vaabenkammeret, for kanonen paa ſkandſen og dens ſkydedygtighed.

Glenarvan havde faaet at gjøre med en mand, ſom forſtod ſine ting. Han hørte det af Ayrtons detaljerede ſpørgsmaal, Denne ſluttede endelig ſin rundtur med at beſigtige maſterne og takelagen.

„De har et vakkert ſkib, mylord," ſagde han.

„Jalfald er det udmærket," ſvarede Glenarvan.

„Hvor meget maaler det?"

„Tohundredeogti ton."

„Tager jeg meget feil," vedblev Ayrton, „at „Duncan" for fuld damp bekvemt gjør ſine femten knob?"

„Sig De ſytten," ſvarede John Mangles, „ſaa regner De rigtigere."

„Sytten!" raabte ex-kvartermeſteren; „men da kan det ikke indhentes af noget krigsſkib, ſelv det bedſte, ſom findes."

„Ikke af noget!" ſvarede John Mangles. „'Duncan' er en rigtig kapſeiler, ſom ikke lader ſig beſeire i nogen væddekamp."

„Heller ikke i kapſeiling?" ſpurgte Ayrton.

„Nei."

„Modtag da, mylord, og De, kaptein, en ſjømands kompliment, ſom ved, hvad et ſkib er værd."

„Tak, Ayrton," ſvarede Glenarvan, „ſaa blir De med os paa ſkibet, det afhænger ganſke af Dem ſelv."

„Jeg ſkal tænke over ſagen," ſvarede ex-kvartermeſteren ligefrem.

Nu kom mr. Olbinett for at melde hans herlighed, at middagen var ſerveret. Glenarvan og hans gjæſter begav ſig til agterſalonen.

„En meget intelligent mand, denne Ayrton," ſagde Paganel til majoren.

„Altfor intelligent!" mumlede Mac Nabbs, ſom ikke kunde gjøre ſig ſelv rede for, hvorfor ex-kvartermeſterens tilſynekomſt og adfærd ikke ret faldt i hans ſmag.

Under maaltidet kom Ayrton med mange interes-

ſante meddelelſer om det auſtralſke kontinent, ſom det lod til, at han kjendte godt til.

Han ſpurgte om hvor mange matroſer Glenarvan tog med paa ekspeditionen. Da han fik greie paa, at det kun var to, nemlig Mulrady og Wilſon, ſom ſkulde følge med, blev han forbauſet. Han ønſkede, at Glenarvan ſkulde tage med flere af de flinkeſte ſjømænd. Han kom ſtadig paa denne tanke, en omſtændighed, ſom, i parenthes ſagt, maatte udſlukke enhver mistanke hos majoren.

„Men," mente Glenarvan, „vor reiſe gjennem det ſydlige Auſtralien frembyder dog ikke nogenſlags fare?"

„Nei da," ſvarede Ayrton hurtig.

„Nu vel, ſaa lader vi ſaa mange ſom muligt forblive ombord. Det er nødvendigt, at der er tilſtrækkeligt mandſkab ombord for at føre „Duncan" under ſeil og faa repareret den. Det kommer fremforalt an paa, at ſkibet indtræffer punktlig til det ſted, ſom det endelig blir beſtemt til. Derfor bør dets beſætning ikke yderligere formindſkes."

Glenarvans bemærkninger ſyntes indlyſende for Ayrton, og han modſagde ham ikke.

Da kvælden kom, ſkiltes ſkotter og irlændere. Ayrton og Paddy O'Moore's familie vendte tilbage til farmen.

Heſte og vogne ſkulde ſtaa færdige for de reiſende den næſte dag. Afreiſen blev beſtemt at ſkulde foregaa klokken otte om morgenen.

Lady Helena og miſs Grant traf ſine ſidſte forberedelſer. De var hurtig beſørgede og iethvertfald mindre omſtændelige end Jaques Paganel's. Den lærde tilbragte en del af natten med at ſkrue af, rengjøre og pudſe og igjen ſkrue paa linſerne i ſin kikkert. Derfor ſov han heller ikke, da majoren ved daggry vækkede ham med høi ſtemme.

John Mangles havde med vanlig omſorg ſørget for bagagen. En baad ventede paa de reiſende, ſom ſtraks tog plads i den.

Den unge kaptein gav Tom Auſtin ſine ſidſte ordre. Han lagde ham paa det meſt indtrængende paa hjerte at afvente lord Glenarvans befalinger i Melbourne og følge disſe, hvordan de end lød, paa det nøiagtigſte.

Den gamle ſjømand ſvarede John Mangles, at han kunde helt ud ſtole paa ham. I mandſkabets navn udtalte han for hans herlighed ønſket om, at expeditionen maatte have held med ſig.

Baaden ſtødte fra, og et dundrende hurra lød gjennem luften.

Inden ti minutter var de iland, og et kvarters tid ſenere ankom de reiſende til den irſke farm.

Her var alt iorden. Lady Helena var henrykt over det for hende indrettede rum i vognen Det uhyre kjøretøi med ſine raat forarbeidede hjul og tykke planker forekom hende noget uſædvanlig; de tre par oxer, ſom var forſpændt den, gav den et helt patriarkalſk udſeende.

Med kjørepiſken i ſin haand afventede Ayrton ſin nye herres befalinger.

„Sandelig,“ ſagde Paganel, „det er jo et aldeles ſtorartet befordringsmiddel, ſom opveier alverdens diligenſer. Jeg kjender ingen bedre maade at reiſe rundt verden paa, end ſom markſkriger. Et hus, ſom forandrer ſted, ſom gaar med og ſtaar ſtille, alt efter ens eget godtſtykke, hvad kan man mere ønſke ſig.

„Mr. Paganel,“ ſvarede lady Helena, „jeg haaber at faa den fornøielſe at kunne modtage Dem i min ſalon.“

„Aa, madame,“ ſvarede videnſkabsmanden, „det er en ſtor ære for mig. Har De allerede beſtemt en modtagelſesdag?“

„For mine venner er jeg at faa itale hver dag,“ ſvarede lady Helena leende, „og De er . . . .“

„Den meſt hengivne af dem alle, madame,“ ſvarede Paganel galant.

Denne udvexling af komplimenter blev afbrudt ved, at en af Paddy O'Moore's ſønner nu ankom med de ſyv heſte, fuldt opſadlede.

Lord Glenarvan kom overens med irlænderen om priſen paa alle de forſkjellige udruſtningsgjenſtande til expeditionen, og føiede desuden hertil en hjertelig tak, ſom den brave koloniſt ſatte mindſt ligeſaa megen pris paa ſom paa guinéerne.

Der blev givet tegn til opbrud. Lady Helena og Mary Grant tog plads i ſin del af vognen, Ayrton paa bukken og mr. Olbinett bag. Glenarvan, majoren,

Paganel, Robert, John Mangles og de to matroſer, alle bevæbnede med karabiner og revolvere, gav ſine heſte af ſporerne.

„Gud være med Eder!" raabte Paddy O'Moore endnu engang efter karavanen, og hans familie gjentog raabet i kor.

Ayrton udſtødte et eiendommeligt ſkrig og piſkede paa forſpandet.

Vognen ſatte ſig i bevægelſe, det knirkede i de ſvære, maſſive hjul, og ſnart forſvandt ved en bøining af veien den brave irlænders gjæſtfrie plantage for de reiſendes blikke.

Niende kapitel.

Provinſen Victoria.

Det var den 23de december 1864. Denne paa den nordlige halvkugle ſaa mørke, triſte, regnfulde december kunde man paa dette kontinent gjerne kalde for juni maaned. Efter aſtronomiſk regning havde man allerede havt to ſommerdage, thi ſolen havde den 21de naaet ſtenbukkens vendekreds, og dens høide over horizonten tog allerede af nogle minuter.

Denne lord Glenarvans nye reiſe ſkulde ſaaledes komme til at foregaa i den varmeſte aarstid og under en næſten tropiſk ſols ſtraaler.

De engelſke beſiddelſer i denne del af det Stille hav kaldes med en fælles benævnelſe for Auſtral-Aſien. Det omfatter Ny-Holland, Tasmanien, Ny-Zeeland og nogle omliggende øer.

Det auſtralſke faſtland er inddelt i ſtore kolonier, hvis ſtørrelſe og rigdom er meget forſkjellig. Provinſernes letlinjede inddeling vil ſtrax falde en i øinene, naar man kaſter et blik paa de nyeſte karter. Englænderen har ſlaaet grænſerne mellem disſe ſtore provinſer ſom efter en ſnor; de har ikke taget henſyn til floder eller bjerge, klimaets vexlen eller raſernes forſkjelligheder. Disſe kolonier grænſer retvinklede til hverandre, og den ene føier ſig ind i den anden ſom et ſtykke indlagt arbeide. Paa denne inddeling i rette linjer og vinkler kjender man landmaalerens arbeide og ikke geografens. Allerede kyſterne med ſine mange krumninger, ſine fjorde og bugter, holmer og forbjerg proteſterer ved ſin henrivende uregelmæsſighed i naturens navn mod en ſaadan regelrethed.

Dette ſchakbrætlignende udſeende vakte altid og med fuld ret Jaques Paganel's humør.

Hovedøens kolonier er for tiden ſex i tallet. Nyſyd-Wales, med hovedſtaden Sidney; Queensland med hovedſtaden Brisbane; provinſen Victoria, hovedſtad Melbourne; Syd-Auſtralien, hovedſtad Adelaide; Veſt-Auſtralien, hovedſtad Perth, og endelig Nord-Auſtralien, men uden hovedſtad. Kun kyſterne er befolket af kolo-

niſter. Kaſter man et blik paa kartet, finder man, at nogen by af vigtighed ikke har vovet ſig mere end knapt tohundrede mil i landet. Det indre af faſtlandet, med andre ord et fladerum omtrent to trediedele af Europas ſtørrelſe, er næſten ganſke ubekjendt.

Den ſyvogtredivte breddegrad gjennemſkjærer heldigvis ikke denne uendelige, øde ørken, disſe utilgjængelige egne, ſom allerede har koſtet videnſkaben ſaa talrige ofre. Glenarvan vilde i det tilfælde ikke have modſtaaet friſtelſen. Men nu havde han kun med den ſydlige del af Auſtralien at gjøre, ſom beſtaar af en liden part af provinſen Adelaide, provinſen Viktoria i hele dens bredde og endelig ſpidſen af den omvendte trekant, ſom Ny-Syd-Wales danner.

Nu er der knapt mere end toogſexti mil fra Kap Bernouilli til provinſen Victorias grænſe, altſaa ikke mere end to dagsmarſcher, og Ayrton gjorde regning paa at kunne overnatte den følgende aften i Aſpley, den veſtligſte by i provinſen Victoria.

Ved begyndelſen af en reiſe er baade reiſende og heſte friſke og i fuld vigør. Men den, ſom vil naa langt, maa ſkaane ſine dyr. Det blev derfor beſtemt, at man hver dag ikke ſkulde tilbagelægge mere end femogtyve à tredive mil. Desuden maatte heſtene rette ſig efter oxernes langſommere trit. Vognen med dens pasſagerer og proviant var karavanens midtpunkt, dens vandrende fæſtning. Rytterne kunde nok af og til gjøre en afſtikker ud i den egn, man pasſerede, men fjernede ſig dog aldrig for langt.

Da man ſaaledes ikke havde vedtaget beſtemte marſchregler, ſtod det enhver frit for indenfor en vis grænſe at foretage ſig hvad han vilde. Jægeren kunde gjennemſtreiſe ſletten, ſelſkabsmanden gjøre vognens elſkværdige beboerinder ſin opvartning, filoſoferne udvexle meninger med hverandre. Men Paganel, der beſad lidt af alle disſe forſkjellige egenſkaber, maatte være overalt.

Turen gjennem provinſen Adelaide frembød intet interesſant.

En række ſmaa høie, lange, øde ſtrækninger, der af landets indbyggere kaldes „Buſh,“ nogle med ſaltholdige vexter bedækkede enge, hvis naaleformede, ſpidſe blade ſpiſes af faarene, fulgte vexelvis hinanden paa en ſtrækning af flere mil. Hiſt og her ſaa man nogle „pigsfaces,“ faar med ſvinehode, en for Ny-Holland eiendommelige dyreart, der græsſede langs den nylig anlagte telegraflinje mellem Adelaide og kyſten.

Hidtil havde disſe ſletter ſlaaende mindet om de ensformige ſtrækninger i de argentinſke Pampas. Mac Nabbs paaſtod endog, at landet var det ſamme. Men Paganel ytrede, at landſkabet ſnart vilde ſkifte udſeende, og efter hvad han forſikrede, kunde man vente ſig underlige ting.

Henimod klokken tre reiſte vognen gjennem et ſtort træbart terræn, der er bekjendt under navn af „Moſkito-ſletten“. Den lærde havde den tilfredsſtillelſe at kunne give prøver paa ſin dygtighed ſom geograf. De reiſende og deres dyr led meget under disſe beſværlige inſekters uophørlige ſtik; det var umuligt at undgaa dem; kun ſøgte man at lindre ſmerterne ved hjælp af ammoniak fra reiſeapotheket. Paganel kunde ikke afholde ſig fra at ønſke disſe blodtørſtige dyr, ſom plagede hans lange perſon med ſine prikkende ſtik, pokker ivold.

Henimod aften antog ſletten et mere oplivende præg. Man ſaa hiſt og her frodige marker, indhegnede af akaſietræer; grupper af hvide gummitræer, flere og flere vognſpor, endvidere flere træſorter af europæiſk oprindelſe, ſaaſom oliven- og citrontræer ſamt grønne egetræer.

Henimod aften naaede oxerne, der ſtadig holdtes i aande af Ayrtons kjæp, til ſtationen „Red Gum“. Ved ordet ſtation forſtaar man i det af indre landet nybygger, der ſaagodtſom udelukkende giver ſig af med kvægavl, denne Auſtraliens ſtørſte næringskilde. Kvægopdrætterne kaldes „ſquatters“, der ordet betyder folk, ſom ſætter ſig paa jorden; dette er nemlig det førſte, en koloniſt foretager ſig, naar han endelig er færdig med en lang, møiſommelig fodvandring gjennem disſe uendelige, udſtrakte egne.

Stationen „Red Gum“ var en liden, ubetydelig plads; men Glenarvan mødte dog her den hjerteligſte modtagelſe. Under disſe enſomt beliggende boligers tag ſtaar bordet ſtadig dækket for de reiſende, og i enhver auſtralſk koloniſt vil man altid træffe paa en flink vært.

Allerede ved daggry den næſte morgen ſpændte

Ayrton ſine oxer for vognen, da det var hans agt endnu ſamme aften at naa grænſen af Victoria.

Jordbunden blev nu mere og mere uregelmæsſig. En lang række af ſmaa høie, bedækkede med ſkarlagenrødt ſand, ſtrakte ſig bølgeformigt henover, ſaalangt øiet kunde ſe. Det ſaa ud ſom et uendeligt ſtort, rødt klæde, hvis folder ſvulmede for vinden. Nogle „malleys", enſlags hvidſlækkede grantrær med glat, lige ſtamme, bredte ſine grene og mørkegrønne naale udover yppige enge, hvor ſpringharer tumlede ſig i lyſtige ſkarer. Derpaa kom man til ſtore marker med buſkvæxter og unge gummitrær; lidt efter lidt ſkilte grupperne ſig ud fra hinanden, de enkelte buſke blev til trær og viſte de reiſende den førſte prøve paa de auſtralſke ſkoge.

Jo mere man nærmede ſig Victorias grænſe, forandrede landets udſeende ſig mærkbart. De reiſende følte en ny grund under ſine fødder. De havde hele tiden hidtil holdt ruten uforanderlig i lige linie, uden at nogenſlags hindring, ſjø eller fjeld, havde nødvendiggjort at afvige derfra. De gjorde ſtadig praktiſk brug af den førſte geometriſke læreſætning og forfulgte uden omveie den lige linjes korte vei mellem to punkter. Om møie og vanſkeligheder var der ikke tale. Alle rettede ſig efter oxernes langſomme ſkridt, og omend disſe rolige dyr rigtignok ikke kom ſaa hurtig affted, ſaa gik de idetmindſte uden at ſtandſe.

Efter ſaaledes at have tilbagelagt ſexti mil i to dage naaede karavanen om aftenen den 23de egnen ved Aſpley, den førſte by i provinſen Victoria, paa den

ethundredeogenogfirtiende længdegrad, i diſtriktet Wimerra.

Ayrton ſatte vognen ind i Crowns Inn, et gjæſtgiverſted, ſom i mangel af et bedre navn beſkedent kaldte ſig „Kronen“.

Aftensmaaltidet, der udelukkende beſtod af faarekjød, der var tilberedt paa alleſlags maader, ſtod dampende paa bordet. De var alle nysgjerrige efter at kjende det auſtralſke faſtlands mærkværdigheder og rettede talrige ſpørgsmaal til geografen. Paganel lod ſig ikke bede to gange og fortalte alt, hvad han vidſte om denne provins Victoria, ſom ogſaa bliver kaldt for det lykkelige Auſtralien.

„Men det er en gal benævnelſe,“ ſagde han. „Man ſkulde heller kalde det for det rige Auſtralien; thi det er med lande ſom med menneſker: Rigdommen ſkaber ikke lykken. Takket være ſine guldminer er Auſtralien overſvømmet af en bande vilde eventyrere. De vil ſnart faa det at ſe, naar vi kommer gjennem de guldholdige landſtrækninger.“

„Er ikke kolonien Victoria af temmelig ny oprindelſe?“ ſpurgte lady Glenarvan.

„Jo, madame, den har kun exiſteret i tredive aar. Det var den 6te juni 1835, en tirsdag . . . .“

„Klokken et kvarter over ſyv om aftenen,“ tilføiede majoren, der gjerne vilde drive ſpøg med Paganel over hans nøiagtighed med datoer.

„Nei, ti minuter over ſyv,“ ſvarede geografen alvorlig, „at Batmann og Falkner grundlagde en koloni

ved fort Filip, i den ſamme bugt, hvor den dag idag den ſtore by Melbourne ligger. I femten aar udgjorde den nye koloni en del af Ny-Syd-Wales med Sidney ſom hovedſtad. I aaret 1851 blev den erklæret for ſelvſtændig og antog navnet Victoria."

„Og ſiden er den blomſtret ſterkt op?" ſpurgte Glenarvan.

„Bedøm De ſelv, min ven", ſvarede Paganel, „efter tallene i den ſidſte ſtatiſtik; Mac Nabbs kan mene, hvad han vil, jeg kjender intet mere veltalende end tallene."

„Begynd De kun," ſagde majoren.

„I aaret 1836 havde kolonien ved fort Filip to hundrede og fire og firti indvaanere. Idag tæller provinſen Victoria fem hundrede og femti tuſind. Syv millioner kvadratfod vinbjergland leverer aarlig et hundrede og enogtyve tuſind galloner vin. Et hundrede og tredive tuſind heſte gallopperede nu henover dens ſletter og ſex hundrede og ſyvogſytti tuſind to hundrede og ſyvogſytti ſtykker hornkvæg græsſer paa dens uendelige enge."

„Findes der ikke ogſaa et beſtemt antal ſvin?" ſpurgte Mac Nabbs.

„Joviſt, major, niogſytti tuſind ſex hundrede og femogtyve, hvis De ikke har noget derimod."

„Og hvormange faar, Paganel?"

„Syv millioner et hundrede og femten tuſind ni hundrede og treogfirti, Mac Nabbs."

„Medregnet det, ſom vi nu netop ſpiſer, Paganel?"

„Nei, det er ikke medregnet, thi de tre fjerdeparter er allerede fortæret.“

„Bravo, mr. Paganel!“ raabte lady Glenarvan og lo hjertelig. „Man maa tilſtaa, at De er vel hjemme i disſe geografiſke ting, og min fætter Mac Nabbs kan gribe ſagen an, hvorledes han vil, han ſætter Dem alligevel ikke faſt.“

„Det er jo mit fag, madame, jeg maa kjende disſe ting og i nødsfald lære dem udenad. Vil De tro mig, naar jeg ſiger, at dette vidunderlige land endnu har gjemt flere undere for os.“

„Hidtil, imidlertid . . .“ ſvarede Mac Nabbs, ſom havde ſin ſtore moro af at gjøre geografen endnu mere ivrig.

„Men vent dog lidt, De utaalmodige major!“ raabte Paganel. „De har jo neppe ſat foden over grænſen! Vel, jeg ſiger eder, og jeg gjentager det endnu engang, at jeg paaſtaar, at dette land er et af de mærkværdigſte i hele verden. Dets form, dets natur, dets produkter, dets klima, ja endog dets forſvinden engang i fremtiden har ſat alle jordens lærde i forbauſelſe og vil endnu længe gjøre det. Foreſtil Dem, mine venner, et faſtland, hvis ydre del, og ikke de midterſte, er ſkudt op af havet ſom en kjæmpemæsſig ring; et faſtland, ſom maaſke inde i ſit midtpunkt ſkjuler et halvt fordampet, underjordiſk hav, og hvis floder udtørres fra dag til dag; hvor der hverken exiſterer fugtighed i luften eller i jordbunden; hvor trærne hvert aar fælder barken iſtedetfor bladene; hvor bladene ven-

der kanten imod ſolen iſtedetfor overfladen, ſaa at der ikke er nogen ſkygge under dem; hvor veden ofte er uforbrændelig; hvor ſkogene er løvſtammede og græsarterne derimod kjæmpemæsſige; hvor dyrene er ſjeldne; hvor de firføddede har næb, ſom f. ex. myrepindſvinet og næbdyret; hvor kænguruen hopper omkring paa ſine ulige lange ben; hvor faarene har ſvinehoder og rævene lyſtig ſvinger ſig fra det ene træ til det andet; hvor ſvanerne er ſorte og rotterne bygger reder; hvor fuglene ved ſin ſangs mangeartethed og ſine øvrige egenſkaber ſætter os i forbauſelſe; hvor den ene af dem dikker ſom et uhr, den anden knalder ſom en kuſkeſvøbe, hvor den ene efterligner lyden af aareſlag, og den anden ler ved ſolopgang og græder naar ſolen gaar ned! O, ſælſomme, komiſke, mod alle regler og ſund fornuft ſtridende land!"

Det havde ikke været muligt at ſtandſe Paganels taleſtrøm. Han ſnakkede og ſnakkede, ivrigt geſtikulerende, og ſvang ſin gaffel til ſtor fare for ſine bordfæller. Men tilſlut druknede hans ſtemme i en ſtorm af bravoraab, ſaa han endelig blev bragt til taushed.

Efter denne opregning af Auſtraliens mærkværdigheder tænkte ingen mere paa at ſpørge ham videre ud for øieblikket. Og dog kunde ikke majoren bare ſig for med den roligſte ſtemme af verden at ſige:

„Og er det det hele, Paganel?"

„Aa, nei da, det er ikke alt," ſvarede den lærde med fornyet iver.

„Hvad?“ ſpurgte lady Helena. „Findes der endnu flere forbauſende ting i Auſtralien?“

„Ja, madame, klimaet! Det overgaar i mærkværdighed endog dets frembringelſer.“

„For exempel?“ raabte man.

„Jeg taler ikke om den for ſundheden ſaa gavnlige egenſkab, at det auſtralſke faſtlands luft er ſaa rigt paa ſurſtof og fattigt paa kvælſtof; der findes ingen fugtige vinde, fordi paſſatvindene blæſer parallelt med kyſterne. De fleſte ſygdomme er ukjendte her; der findes hverken tyfus eller mæslinger eller kroniſke lidelſer.“

„Dette er i ſandhed et ikke ringe fortrin,“ bemærkede Glenarvan.

„Det er ſikkert; men jeg taler ikke derom,“ ſvarede Paganel. „Men klimaet har en . . . en egenſkab, ſom tager ſig høiſt uſandſynlig ud.“

„Hvad er det for en egenſkab?“ ſpurgte John Mangles.

„De vil aldrig i verden tro det.“

„Nu, nu!“ raabte tilhørerne ſpændt.

„Altſaa . . .“

„Hvad da?“

„Den virker velgjørende paa ſæderne!“

„Velgjørende paa ſæderne?“

„Ja,“ ſvarede den lærde med faſt overbevisning. „Moralſk forbedrende. Her oxyderer metallerne ikke i luften; og ligedan er det med menneſkene. Her bleger den rene, tørre luft alting uſædvanlig hurtigt, baade vaſketøi og ſjæle! Man var vel ogſaa i England kommen paa det rene med dette klimas ualmindelige fortrin, da man beſluttede ſig til at gjøre dette land til en forbedringsanſtalt.“

„Hvorledes! Kan man virkelig konſtatere en ſaadan virkning?“ ſpurgte lady Glenarvan.

„Ja, madame, baade paa dyr og menneſker.“

„De ſpøger vel ikke, Paganel?“

„Jeg ſpøger ikke. Heſtene og husdyrene her er i beſiddelſe af en mærkelig lærvillighed, det vil De nok faa ſe.“

„Det er ikke muligt!“

„Men det forholder ſig virkelig, ſom jeg ſiger. Og de misdædere, ſom flyttes over i denne livsfornyende, legemligt og aandeligt helbredende luft, bliver paa nogle faa aar moralſk ſom nyfødte. Alle filantroper kjender denne virkning: i Auſtralien bliver alle naturer bedre.“

„Men De, mr. Paganel, ſom allerede er ſaa god,“ ſagde lady Helena, „hvor langt vil De da kunne drive det i dette begunſtigede land?“

„Til en rent ſvimlende grad af godhed, madame,“ ſvarede Paganel roligt.

Tiende kapitel.

Wimerra River.

Den næſte morgen, den 24de december, brød man op ved daggry.

Heden var allerede ſtærk, men udholdelig, veien næſten ſlet og heſtenes ſkridt paſſende.

Om aftenen blev der gjort holdt ved bredden af den Hvide ſjø, hvis vand er ſaltholdigt og udrikkeligt.

Her blev Paganel nødt til at medgive, at denne ſjø ikke var mere hvid, end det Sorte hav var ſort, det Røde hav rødt, den Gule flod gul og de Blaa bjerge blaa. Geografen ſøgte dog i det længſte at hævde ſin videnſkabelige ſelvbevidſthed, men man var døv for alle hans bevisgrunde.

Med vanlig punkflighed tilberedte mr. Olbinett aftensmaaltidet. Derpaa gik de reiſende til ro, nogle i vognen, andre i teltet, og ſovnede ſtraks ind tiltrods for dingo'ernes — de auſtralſke ſjakalers — klagende hyl.

En vakker ſlette bedækket med chryſanthemum, ſtrakte ſig hinſides den Hvide ſjø. Da Glenarvan og hans følge vaagnede den næſte morgen, havde de gjerne ønſket at kunne dvæle længere ved det pragtfulde ſkue, ſom landſkabet frembød for dem, men de maatte bryde op.

I det fjerne ſkimtedes nogle ſmaa høie, ſom forraadte, at veien nu førte opad. Overalt ſtod enge og blomſter i rødmende foraarspragt. Paganel nævnte de forſkjellige arter ved navn, og han meddelte, at Auſtraliens flora til nu tællede fire tuſinde to hundrede plantearter og et hundrede og tyve familier.

Derimod var dyreriget mere ſparſomt repræſenteret. Nogle kaſuarer ſprang omkring ude paa ſletten, uden at det dog var muligt at komme dem paa nært hold. Imidlertid lykkedes det majoren med ſin ſædvanlige dygtighed at nedlægge et meget ſjeldent dyr. Det var en „jabiru“, de engelſke koloniſters kjæmpetrane. Denne fugl var fem fod ſtor, og dens ſorte, brede, kugleformige og ſpidſt udløbende næb var atten tommer langt. Hovedets purpurglans ſtak grelt af mod halſens ſkinnende grønne farve, bryſtets blændende hvidhed og de lange, lyſerøde ben.

Fuglen var gjenſtand for alles beundring, og majoren havde ſikkert været alene om den dags ære, hvis ikke Robert lidt ſenere havde ſkudt et uformeligt dyr, der halvt lignede en igle, halvt en muldvarp. Ud fra dets mund hang en lang, elaſtiſk, ſlimet tunge, hvormed det fangede myrer, ſom var dets hovedſagelige næring.

„Det er en myreſluger,“ ſagde Paganel. „Har De nogenſinde ſeet et ſaadant dyr?“

„Det er et afſkyeligt dyr,“ bemærkede Glenarvan.

„Afſkyeligt, men mærkværdigt,“ ſvarede Paganel. „Desuden er det eiendommeligt for Auſtralien; man vil forgjæves ſøge det noget andet ſted paa kloden.“

Paganel vilde naturligvis have med ſig det ſtygge kadaver og anbringe det mellem bagagen. Men mr. Olbinett kom herover i ſaadan harniſk, at den lærde renoncerede paa at opbevare dette prøveexemplar af det auſtralſke fauna.

Denne dag naaede de reiſende tredive minuter ud over den ethundrede og firtiende længdegrad. Hidtil havde de kun truffet paa yderſt faa koloniſter. Landet lod til at være øde; af indfødte fandtes intet ſpor, thi de vilde ſtammer gjennemſtreifer paa ſine tog næſten udelukkende de endeløſe nordlige diſtrikter, der gjennemſtrømmes af Darlings og Murray's bifloder.

Et mærkeligt ſkueſpil blev dog Glenarvan og hans reiſefæller her vidne til. De ſkulde faa en af hine uendelige ſtore hjorder at ſe, ſom driſtige ſpekulanter driver ned fra de øſtlige bjerge og ind i provinſerne Victoria og Sydauſtralien

Henimod klokken fire om eftermiddagen ſignaliſerede John Mangles tre mil foran dem en koloſſal ſtøvſøile, der hævede ſig langt ude i horiſonten.

Hvorfra dette fænomen ſkrev ſig? Man kunde ikke forklare ſig det, og Paganel var meſt tilbøielig til at antage det for en meteor, for hvis tilſynekomſt hans livlige fantaſi allerede var ifærd med at finde en naturlig aarſag.

Men Ayrton gjorde ſnart ende paa alle hans gisninger, idet han forklarede, at ſtøvſkyen ſkrev ſig fra en hjord, ſom befandt ſig paa vandring.

Og ex-kvartermeſteren havde ikke taget feil. Den tætte ſky kom nærmere og nærmere, og ſnart hørte man en hel konſert af brægen, vrinſken og brøl; indimellem hørtes lyden af menneſkeſtemmer, piben og ſkjælden.

En mand traadte nu ud af den larmende maſſe; det var føreren for denne hær af firbenede.

Glenarvan gik hen til ham, og der udſpandt ſig uden videre omſvøb en ſamtale mellem de to.

Føreren eller „stockeeper"en eiede ſelv en del af hjorden. Han hed Sam Machell og var ganſke rigtig paa veien fra de øſtlige diſtrikter til Portland Bay.

Hans hjord beſtod af tolv tuſind femogſytti ſtykker kvæg, nemlig tuſind oxer, elleve tuſind faar og femogſytti heſte.

Alle diſſe dyr, der var kjøbte i udmagret tilſtand oppe paa ſletterne i de Blaa bjerge, ſkulde førſt fedes paa Sydauſtraliens yppige græsgange og ſiden ſælges med profit; Sam Machell beregnede ſig en avance af to pund ſterling for hver oxe og et halvt pund for hvert faar. Det var altſaa, ſom man vil ſkjønne, en indbringende forretning. Men hvilken taalmodighed, hvilken energi, hvilken kraft til at udholde anſtrængelſer udkrævedes der ikke for at føre denne talløſe maſſe i god behold til ſit beſtemmelſesſted!

Medens hjorden forſatte ſin vei mellem mimoſebuſkadſerne, fortalte Sam Machell i faa ord ſin hiſtorie.

Lady Helena og Mary Grant ſamt rytterne, ſom var ſteget af heſtene, havde ſat ſig i ſkyggen af et ſtort gummitræ, hvor de lyttede til Stockeeperens fortælling.

Sam Machell havde været ſyv maaneder undervejs.

Han tilbagelagde omtrent ti mil om dagen, og denne ſtore reiſe vilde endnu vare tre maaneder til.

Til at hjælpe ſig havde han han med ſig tyve hunde og tredive mænd; af disſe ſidſte var fem ſorte, ſom egnede ſig ganſke fortrinligt til at opſøge undſlupne dyr Sex vogne fulgte med hjorden. Drivere med ſaakaldte „stockneipps“, d. e. piſke med atten tommer langt ſkaft og ni fod lang ſnert, foretog ſtadige rundture for at gjenoprette den ofte forſtyrrede orden, medens hundenes lette kavaleri ſtreifede omkring paa fløiene af hjorden.

De reiſende maatte beundre den orden, der raadede i denne uoverſkuelige masſe dyr. De forſkjellige racer gik hver for ſig, thi vilde oxer og faar kommer kun daarligt ud af det med hinanden; de førſte vil nemlig aldrig græsſe der, hvor de ſidſte har pasſeret forbi. Derfor var det nødvendigt at lade oxerne gaa i ſpidſen af toget. Derpaa fulgte fem regimenter faar, kommanderet af tyve førere, og den lille afdeling heſte dannede bagtroppen.

Sam Machell gjorde ſine tilhørere opmærkſom paa, at de, ſom egentlig ledede den ſtore arme, hverken var hundene eller menneſkene, men oxerne, de ſaakaldte „ledoxer“, hvis overlegenhed anerkjendtes af deres kamerater. Med den ſtørſte værdighed vandrede de foran, idet de inſtinktmæsſig ſlog ind paa den bedſte vei, og følte ſig formentlig ſelvbevidſte ved tanken om deres ret til en henſynsfuld behandling. Man ſkaanede dem da ogſaa ſaa meget ſom muligt, thi hele den øvrige hjord fulgte dem aldeles viljeløſt. Man maatte føie dem, naar det faldt dem ind at gjøre holdt, og det vilde have været til ingen nytte at forſøge paa at fortſætte marſchen, ſaalænge de havde givet tegn til opbrud.

Saalænge veien førte hen over de aabne ſletter, gik alt af uden ſynderlig forvirring eller ſtrabadſer. Dyrene græsſede, medens de gik, ſlukkede ſin tørſt i de talrige ſmaaelve, ſov om natten, vandrede afſted om dagen og ſamlede ſig roligt, naar hundene kaldte.

Men inde i faſtlandets ſtore ſkoge, naar man ſkulde igjennem eucalyptus- og mimosſebuſkadſerne, begyndte førſt vanſkelighederne for alvor. Eſkadroner, bataljoner og regimenter blandede ſig da ſammen i en ſtor forvirret hob eller opløſte ſig i ſmaa flokke, ſaa at man behøvede lang tid for med ſtørſte beſvær at drive dem ſammen igjen. Hvis det uheld indtraf, at en eller anden af ledeoxerne løb vild, gjaldt det for enhver pris at finde den igjen, hvis man vilde undgaa faren ved en almindelig uorden, og de ſorte behøvede ofte flere dage til ſaadanne vanſkelige og beſværlige expeditioner.

Faldt der ſtærkt regn, vægrede de dovne dyr ſig for at gaa videre, og indtraf der voldſomme uveir, overfaldtes dyrene af vild ſkræk.

Men ved ſin viljeſtyrke og energi ſeirede dog ſtockeeperen over disſe ſtedſe tilbagevendende vanſkeligheder. Han drog beſtandig videre frem, mil efter mil, og lod ſletter, ſkoge og bjerge bag ſig.

Men ved ſiden af ſaa mange fortrinlige egenſkaber udkrævedes der ogſaa en næſten overmenneſkelig taalmovighed. Dette gjaldt i ſærdeleshed, naar man ſkulde ſætte over floder, og det ikke blot for nogle timer eller dage, men ofte for uger.

Her ſaa for exempel ſtockeeperen ſig ſtanſet af et vand, ſom ikke juſt var altfor dybt; men hjorden vægrede ſig ſtivſindet for at gaa over. Efterat oxerne havde ſlukket ſin tørſt, vendte de om; faarene fløi fra hinanden i alle retninger i angſt ved det blotte ſyn af det vaade element.

Man oppebiede nattens komme for at drive flokken ned til floden igjen, men det lykkedes ikke. Med magt kaſtede man bukkene ud i vandet, men faarene gjorde ikke en mine til at følge dem. Man forſøgte at tvinge dem ved at lade dem tørſte, idet man i flere dage holdt dem borte fra vandet; men de drak ikke og gik alligevel ikke videre. Man bar lammene over til den anden bred i haab om, at mødrene paa deres ſkrig ſkulde komme efter; lammene vedblev at bræge, men mødrene rørte ſig ikke af flekken. Mange gange kunde dette vare en hel maaned, og ſtockeeperen vidſte tilſlut ikke ſin arme raad ligeoverfor den gjenſtridige arme af brølende og brægende væſener.

Da pludſelig en dag — uden grund, ſtukket af et lune, man ved ikke hvorfor — en afdeling ſvømmer over floden. Og nu opſtaar en ny vanſkelighed, den at forhindre hjorden at ſtyrte ſig udi i vild uorden. Forvirringen griber om ſig, og mange dyr omkommer i ſtrømhvirvlerne.

Flere lignende enkeltheder berettede Sam Machell, og medens han holdt paa at fortælle, vedblev hjorden at drage forbi i den bedſte orden.

Det var paatide, at han begav ſig til ſpidſen af toget for at udvælge de bedſte græsningspladſe. Han ſagde derfor farvel til lord Glenarvan, ſteg op paa en udmærket, indfødt heſt, ſom en af mændene havde holdt ved tøilen, og med et hjerteligt haandtryk tog han afſked med dem alle.

Nogle øieblikke ſenere var han forſvundet i en ſtøvſky.

Vognen fortſatte i modſat retning ſin for en kort ſtund afbrudte reiſe, og førſt om aftenen gjordes der ſtans ved foden af Talbotbjerget.

Paganel kom nu med den meget rigtige bemærkning, at det var den 25de december, den i England ſaa høitideligt feirede 1ſte juledag. Stewarden havde ikke glemt det, og et forfriſkende, under teltet ſerveret aftensmaaltid indbragte ham talrige lovpriſninger.

Man maa tilſtaa, at mr. Olbinett havde overtruffet ſig ſelv. Hans ſpiskammer havde leveret en hel del retter, ſom man kun ſjelden træffer paa i de auſtralſke ødemarker. Rensdyrſkinke, oxekjød, røget lax, havrekjæx, the efter behag, brændevin i overflod ſamt nogle flaſker portvin udgjorde maaltidet.

Man kunde næſten tro ſig henſat til den ſtore ſpiſeſal i Malcolm Caſtle, midt i de ſkotſke høilande. Intet manglede i dette feſtmaaltid ligefra ingefærſuppen til kjødpoſteierne ved desſerten. Imidlertid troede Paganel at føie til nogle frugter fra et vildt orangetræ, ſom voxede ved foden af høien. Det var de indfødtes „maccaly,“ hvis frugt dog næſten ikke kan ſpiſes, og hvis ſammentrykkede kjærner ſvier i munden ſom cayennepeber.

Af kjærlighed til videnſkaben var geografen opſat paa at fortære dem paa en ſaa ſamvittighedsfuld maade, at han brændte tungen og ikke mere kunde ſvare paa de ſpørgsmaal, majoren beſtormede ham med angaaende de auſtralſke ødemarkers eiendommeligheder.

* * *

Den følgende dag, 25de december, hændte der intet, ſom er omtale værd. Man traf paa Norton-Creek's udſpring, og lidt ſenere ſtødte man paa den halvt indtørrede Mackenzieflod.

Veiret holdt ſig vedblivende vakkert, med en paſſende temperatur. Vinden kom ſørfra og forfriſkede luften ligeſom nordenvinden paa den nordlige halvkugle, hvilket Paganel gjorde ſin ven Robert Grant opmærkſom paa.

„Det er en lykkelig omſtændighed,“ tilføiede han; „thi heden er langt større ſøndenfor end nordenfor ækvator.“

„Og af hvilken grund ?“ ſpurgte gutten.

„Af hvilken grund, Robert ?“ ſvarede Paganel. „Har du da aldrig hørt tale om, at jorden om vinteren er langt nærmere ſolen ?“

„Jo da, mr. Paganel !“

„Og at vinterkulden kun hidrører fra de ſkraat faldende ſolſtraaler?“

„Javiſt!“

„Nuvel, gutten min; netop af den ſamme grund er den ſydlige halvkugle varmere.“

„Det ſkjønner jeg ikke,“ ſvarede Robert forundret.

„Tænk dog efter,“ ſvarede Paganel. „Naar vi har vinter i Europa, hvilken aarstid herſker der da her i Auſtralien, ved antipoderne?“

„Sommer,“ ſagde Robert.

„Godt; fordi jorden nøiagtig paa denne tid nærmer ſig ſolen . . . forſtaar du?“

„Jeg forſtaar . . .“

„Saa er ſommeren i de ſydlige himmelſtrøg ſom følge af ſolens nærhed varmere end de nordlige egnes ſommer.“

„Javel, mr. Paganel.“

„Altſaa, naar man ſiger, at ſolen ſtaar jorden nærmere „om vinteren“, ſaa gjælder dette kun for os, ſom bor paa denne nordlige del af jordkuglen.“

„Det havde jeg ikke tænkt paa,“ ſvarede Robert.

„Gaa du nu, gutten min, og glem det ikke mere.“

Robert modtog gjerne denne lille kosmografiſke lektion og lærte ſnart, at temperaturen i provinſen Victoria var 74 grader farenheit eller vel 23 grader celcius.

Om aftenen ſlog expeditionen leir fem mil hinſides Lonsdaleſjøen, mellem Drummontbjerget, ſom hævede ſig i nord, og Dryden, hvis passelig høie top tegnede ſig af mod den ſydlige horiſont.

Den følgende dags formiddag ved ellevetiden naaede vognen frem til bredden af Wimerra paa den hundrede og treogfirtiende længdegrad.

Den halvanden mil brede flod trak ſig ſom en blaa ſtribe mellem to høie rækker af gummi- og akazietrær. Nogle pragtfulde myrthetrær ſtrakte ſine lange, lavthængende med røde blomſter tæt beſatte grene indtil femten fod ud fra ſtammen. Tuſinder af fugle, ſiſiker, guldvingede duer, ſnadrende papegøier ikke at forglemme, flagrede omkring i det grønne bladhang.

Paa overfladen af vandet tumlede ſig et par ſorte ſvaner, der var ſaa ſky, at man ikke kunde komme dem paa nært hold. Denne ſjeldne, for de auſtralſke floder eiendommelige fugl, forſvandt ſnart mellem de talrige ſlyngninger, Wimerra gjør, der den bugtende glider hen gjennem det yndige landſkab.

Imidlertid havde vognen gjort holdt paa det bløde grønſvær, hvis ſkraanende rand ſtrakte ſig helt ned til det henrivende flodleie.

Der fandtes ingen tømmerflaade eller bro; alligevel maatte man over, og Ayrton begav ſig derfor afſted for at finde et vadeſted, hvor man kunde paſſere med vognen.

En fjerding vei længere oppe lod det til, at floden ikke var ſaa dyb, og han beſtemte ſig derfor til paa dette ſted at ſætte over til den anden bred.

Efter at have anſtillet nogle prøver, viſte det ſig, at vandet her kun havde tre fods dybde, hvorfor man nok kunde reſikere uden fare at foretage overfarten med vognen paa dette ſted.

„Findes der ingen anden maade at komme over ſtrømmen paa?" ſpurgte Glenarvan kvartermeſteren.

„Nei, mylord," ſvarede Ayrton. „Jeg tror heller ikke, der er nogen fare ved overgangen her, og ſamtidig kommer vi ud af vor forlegenhed."

„Skal lady Glenarvan og miſs Grant forlade vognen?"

„Paa ingen maade. Oxerne gaar ſikkert, og jeg paatager mig anſvaret for at holde dem paa rigtig vei."

„Saa afſted da," ſvarede Glenarvan; „jeg ſtoler fuldt og faſt paa Dem."

Rytterne holdt ſig tæt ved ſiden af det ſtore, tungvindte kjøretøi, og man kjørte derpaa ufortøvet ud i ſtrømmen.

I almindelighed pleier man, naar vogne ſkal transporteres over en flod, at omgive dem med en krans af tomme tønder, ſom holder dem oppe i vandet. Men dette ſvømmebelte ſtod ikke til raadighed ved denne leilighed. Man maatte derfor helt ud ſætte ſin lid til den kloge og beſindige Ayrton og til oxernes rigtige inſtinkt.

Fra ſin plads paa kuſkeſædet ledede ex-kvartermeſteren med ſikker haand ſpandet. Nogle favne iforveien gjennemſkar majoren og de to matroſer den rivende ſtrøm paa ſine kraftige dyr. Glenarvan og John Mangles holdt

ſig paa hver ſin ſide af vognen, parate til — om det blev fornødent — øieblikkelig at komme damerne til hjælp.

Paganel og Robert ſluttede toget.

Alt gik godt, til man var kommen midt ud i Wimerrafloden.

Der blev den dybere, og vandet naaede over hjulene paa vognen. Oxerne kunde her let miſte fodfæſtet og rive hele det ubehjælpſomme, klodſede kjøretøi med ſig. Men Ayrton udviſte en overordentlig ſtandhaftighed og kjækhed. Han lod ſig glide ned i ſtrømmen, og det lykkedes ham at klamre ſig faſt til oxernes horn og føre dem paa ret vei.

Men i dette øieblik kom der uformodet et voldſomt ryk. Det knagede i vognen, og den begyndte at helde betænkelig til den ene ſide. Vandet trængte ind og op over fødderne paa de to damer, hele apparatet holdt paa at miſte ligevægten til trods for, at baade Glenarvan og John Mangles af al magt klamrede ſig til vognens ſider for at holde den opreiſt.

Det var et øieblik fuldt af den ſtærkeſte angſt.

Heldigvis fik Ayrton med et raſkt greb i halskjæden kjøretøiet ganſke nær over til den anden bred. Oxer og heſte følte atter bund under fødderne paa ſig, og ſnart befandt baade menneſker og dyr ſig i god behold paa den anden ſide, meget glade og tilfredſe, uden anden ulempe end den at være blevne gjennemblødte til ſkindet.

Kun den forreſte del af vognen havde lidt ſkade ved ſtødet, og Glenarvans heſt havde miſtet ſin egen

forſko. Disſe uheld krævede imidlertid øieblikkelig udbedring, og man ſaa allerede temmelig forlegne og raadvilde paa hinanen, da Ayrton tilſidſt tilbød ſig at gaa til den tyve mil nordenfor beliggende ſtation Black-Point og faa med en beſlagſmed derfra.

„Gaa De, gaa De bare, min kjære Ayrton,“ ſagde Glenarvan. „Hvor lang tid behøver De frem og tilbage?“

„Femten timer, antager jeg,“ ſvarede Ayrton; „neppe mere.“

„Skynd Dem ſaa affted; vi leirer os imidlertid her ved bredden af Wimerra og oppebier Deres tilbagekomſt.“

Nogle minuter efter forſvandt ex-kvartermeſteren paa Wilſons heſt bag det tætte mimoſebuſkads.

Ellevte kapitel.

To opdagelſesreiſende.

Reſten af dagen blev tilbragt med ſamtale og ſpadſerture.

De reiſende gjorde ſmaa ſtreiftog i omegnen og beundrede Wimerra River's herlige omgivelſer. De graa traner og ibis'erne fløi op med høie ſkrig, naar de kom i nærheden af dem. Silkefuglene gjemte ſig i de høie

grene paa de vilde figentrær, guldſpurvene flagrede omkring mellem de pragtfulde lilliaceer, medens den mere civiliſerede papegøieart, de ſaakaldte „Blue-mountain", og ſom glimrer i alle regnbuens farver, den lille „Roschill" med ſit røde hoved og gule bryſt og „Lori'en" med ſit røde og blaa fjærdække — uophørlig, næſten øredøvende, ſang og ſkreg oppe i de blomſtrende gummitrærs toppe.

Saaledes vandrede de ſpadſerende omkring og beundrede den vakre natur, helt til ſolen gik ned; ſnart ſlog de ſig ned ved randen af en riſlende bæk, ſnart ſtreifede de omkring paa lykke og fromme i mimoſebuſkadſerne.

Efter en kort aftendæmring faldt mørket overraſkende hurtigt paa, medens de endnu var en halv mils vei borte fra leiren. De vendte tilbage ikke ledet af Polarſtjernen, ſom ikke er ſynlig paa den ſydlige halvkugle, men af Sydkorſet, der ſtraaler op fra horizonten næſten halvveis til Zenith.

Mr. Olbinett havde dækket aftensbordet under teltet, og dets clou var ubetinget en ſærdeles pikant ret af papegøier, ſom Wilſon havde ſkudt og ſtewarden forſtaaet at tilberede med ſtor dygtighed.

Da maaltidet var tilende, ſøgte man efter et paaſkud til at undgaa at ofre de førſte timer af en ſaa herlig nat til ſøvnen.

Lady Helena kom ſnart overens med dem alle om at bede Paganel fortælle lidt om de ſtore auſtralſke reiſende, ſom han jo allerede havde lovet dem.

Paganel var med den ſtørſte fornøielſe rede hertil.

Hans tilhørere ſlog kreds ved foden af en prægtig „banksia“; ſnart ſteg røgen fra herrernes cigarer op og forſvandt i løvet ovenover, og ſtolende paa ſin glimrende hukommelſe, greb geografen ordet:

„De huſker nok, mine venner, og majoren har viſtnok ikke glemt det, den opregning af reiſende, ſom jeg gav ombord i „Duncan“. Blandt alle dem, der har prøvet paa at trænge ind i faſtlandets indre, er det kun lykkedes for fire at drage igjennem det fra ſyd til nord eller omvendt. Dette gjorde Burke i aarene 1860 og 1861, Mac Kinlay i 1861 og 1862, Landsborough i 1862 og Stuart ligeledes i 1862. Om Mac Kinlay og Landsborough kan jeg ikke fortælle noget videre. Den førſte reiſte fra Adelaide til Carpentaria-golfen, den anden fra Carpentaria-golfen til Melbourne. Begge var de udſendt af en auſtralſk komite for at ſøge efter Burke, ſom ikke kom igjen, og ſom aldrig nogenſinde kom tilbage.

Burke og Stuart, det er de to driſtige forſkere, om hvem jeg nu ſkal fortælle.

Under protektion af det kongelige ſelſkab i Melbourne begyndte i aaret 1860 den 20de auguſt en forhenværende irſk officer, tidligere politiinſpektør i Caſtlemaine, O'Hara Burke, ſin reiſe. Han ledſagedes af 11 mænd, nemlig: William John Wills, en yngre, dygtig aſtronom, doktor Becker, en botaniker ved navn Gray, King, en yngre officer i den indiſke arme, Landells, Brahe og flere ſeapoyere. De havde med ſig femogtyve heſte og ligeſaamange kameler til at befordre bagagen

og provianten, der var beregnet for atten maaneder. Expeditionen ſkulde trænge frem helt til Carpentariagolfen paa nordkyſten.

Den holdt ſig i begyndelſen langs floden Cooper's løb. Uden vanſkeligheder kom de over Murray og Darling og naaede til ſtationen Memindié. Der gjorde de den erfaring, at den ſvære bagage var til ſtor hinder. Denne miſlighed og en vis haardhed i Burke's karakter fremkaldte adſkillig misnøie blandt expeditionens medlemmer. Landells, der var kamelfører, tilligemed nogle hinduſtanſke tjenere ſkilte ſig ud og vendte tilbage til bredden af Darling, medens Burke fortſatte ſin reiſe, ſnart gjennem herlige, frugtbare egne, ſnart gjennem golde, vandfattige terræner, helt op til Coopers-Creek. Den 20de november, tre maaneder efter ſin afreiſe, rak han frem til det førſte depot af levnetsmidler.

Her maatte de reiſende gjøre nogen tids nødtvungen ſtans, da de ikke fandt nogen vei nordover, hvor de kunde gjøre ſikker regning paa at finde vand. Efter mange beſværligheder naaede de en leirplads, ſom de kaldte Fort Wills. Her, halvveis mellem Melbourne og Carpentaria-bugten, tømrede de et vagthus, ſom blev omgivet af paliſſader. Burke delte nu ſin trup i to dele. Under Brahe's befaling ſkulde den ene blive i Fort Wills i tre maaneder, og hvis provianten ſtrak til, endnu længere, og afvente den andens tilbagekomſt. Denne beſtod kun af Burke ſelv ſamt King, Gray og Wills. De tog med ſig ſex kameler og proviant for tre maaneder, det vil ſige tre centner mel, femti pund

ris, femti pund havremel, et centner røget heſtekjød, hundrede pund ſaltet fleſk og tredive pund ſkibskavringer. Dette forraad var beregnet at være tilſtrækkelig til en reiſe paa ſex hundrede mil, frem og tilbage.

De fire mænd brød op. Efter en møiſommelig vandring gjennem ſtenede ødemarker kom de til floden Eyre, det yderſte punkt, ſom Stuart havde naaet i 1845, og ſlog ind paa veien mod nord, idet de ſaa meget ſom muligt fulgte den firtiende breddegrad.

Den 7de januar paſſerede de vendekredſen under en glødende ſol. Ofte blev de ſkuffet af forgjættende luftſpeilinger, ofte led de af mangel paa drikkevand, men blev ſaa igjen forfriſkede, naar regnen brød løs; af og til ſtødte de paa omſtreifende flokke af indfødte, ſom de intet havde at beſvære ſig over, kort ſagt, de havde ikke videre vanſkeligheder at beſeire, da deres vei hverken hemmedes af ſjøer, floder eller bjerge.

Den 12te januar viſte der ſig i nord nogle ſandſtenshøie ſamt en rad granitklipper med Forbesbjerget ragende lidt høiere op. Nu blev reiſen beſværligere, og det var næſten ikke muligt at komme et ſkridt videre, da ogſaa dyrene vægrede ſig for at avancere. „Stadig væk granitklipper! Kamelerne ſveder af angſt!" ſkrev Burke i ſin reiſedagbog. Alligevel naaede de reiſende bredden af Turner River, og lidt ſenere Flinderflodens øvre løb, ſom Stokes fik et glimt af i aaret 1841, og ſom munder ud mellem palmer og eucalypt-træer i Carpentaria-bugten.

Oceanets nærhed gav ſig tilkjende ved vide ſtrækninger med ſumpland. En af kamelerne omkom her, og de øvrige var ikke til at formaa at gaa videre. Af denne grund maatte King og Gray blive tilbage med dem, medens Burke og Wills drog videre mod nord og efter ſtore, i deres optegnelſer kun løſelig omtalte vanſkeligheder naaede et punkt, hvor havvandet overſkyllede det ſumpige terræn. Men ſelve oceanet ſaa de intet til. Dette var den 11te februar 1861."

„Altſaa kunde disſe driſtige mænd ikke komme over moradſerne?" ſagde lady Glenarvan.

„Nei, madame," ſvarede Paganel. „Den ſumpige jord gav efter under fødderne paa dem, og de maatte tænke paa at naa tilbage til ſine kamerater i Fort Wills. Det var en ſørgelig tilbagemarſch, forſikrer jeg Dem. Svage og udmattede traf de endelig paa King og Gray. Derpaa vendte expeditionen ad ſamme vei tilbage til Coopers Creek. Reiſens videre forløb, farerne og lidelſerne, kjender vi ikke nøiagtig, thi der mangler optegnelſer herom i dagbogen; men de maa have været frygtelige.

Og i virkeligheden var de ogſaa, da de i april maaned naaede Cooper-dalen, kun tre ifølge.

Gray var bukket under af udmattelſe; ligeledes havde tre kamerater ſat livet til. Hvis det imidlertid kunde lykkes Burke at naa Fort Wills, hvor Brahe ventede paa ham med ſit proviantdepot, vilde han og hans kamerater være reddede. De fordoblede ſin energi og ſlæbte ſig endnu nogle dage videre; den 21de april ſaa de palisſaderne omkring fortet! . . . Men den ſamme

dag var Brahe — efter at have ventet forgjæves i fem maaneder — draget bort."

„Videre!" ſkreg Robert.

„Ja, videre! netop ſamme dag, ved et beklagelſesværdigt ſpil af ſkjæbnen! Den af Brahe efterladte underretning var kun ſyv timer gammel! Der var ingen mulighed for Burke nu til at tænke paa at indhente ham. De ulykkelige forladte kom igjen noget til kræfter ved hjælp af den proviant, ſom var efterladt i depotet, men de manglede transportmidler, og de var hundrede og femti mile borte fra Darling.

Stik mod Will's ønſke tænkte Burke nu paa at naa de auſtralſke nybygger ved Haabløshedens bjerg, omkring ſexti mil fra Fort Wills. Man begav ſig paa vei. Af de to kameler, ſom man havde i behold, omkom den ene i en biflod til Coopers-Creek, den anden vilde ikke gjøre et ſkridt mere; man blev nødſaget til at ſlaa den ihjel og bruge dens kjød til føde. Snart var alle levnetsmidler fortærede; de tre ulykkelige blev tvungne til at leve af „nardu'en", en vandplante, hvis rodknoller er ſpiſelige. De turde ikke fjerne ſig fra bredden af Cooper af frygt for at komme til at lide mangel paa vand. Saa gik der brand i deres hytte, og de miſtede alle ſine effekter. De ſynes fortabte! De har intet andet at gjøre end at give ſig over og dø!

Burke kaldte King hen til ſig og ſagde til ham: 'Jeg har kun nogle faa timer at leve i; her er mit uhr og mine optegnelſer. Naar jeg er død, ønſker jeg, at

De giver mig en piſtol i min høire haand, og at De begraver mig, ſaadan ſom jeg ligger!' Dette var hans ſidſte ord. Den næſte morgen klokken otte var han død. Fuld af ſkræk og forfærdelſe begav King ſig nu paa vei for om muligens at opſøge en auſtralſk ſtamme.

Da de kom tilbage, var ogſaa Wills omkommet. King fandt tilflugt hos de indfødte og blev i ſeptember maaned fundet af mr. Howitts expedition, der ſammen med Mac Kinlay og Landsborough var draget ud for at opſøge Burke.

Saaledes ſlap af fire forſkere kun én fra denne reiſe med livet."

Denne Paganels fortælling gjorde et dybt indtryk paa hans tilhørere. Enhver tænkte paa kaptein Grant, der maatte have forvildet ſig i dette triſte land ligeſom Burke og hans kamerater. Havde de ſkibbrudne undſluppet de lidelſer, ſom havde rammet hine driſtige opdagelſesreiſende? Disſe tanker var ſaa naturlige, at Mary Grant fik taarer i øinene.

„Min ſtakkels fader, min ſtakkels fader," hviſkede hun.

„Miſs Mary, miſs Mary!" raabte John Mangles, „for at blive udſat for ſaadanne lidelſer maa man have vovet ſig ind i de indre egne. Men kaptein Grant er ligeſom King faldt i hænderne paa de indſødte, og ligeſom denne vil han nok blive reddet! Han har aldeles ikke befundet ſig i akkurat ſaa vanſkelige omſtændigheder."

„Nei, det er ſikkert nok," lagde Paganel til, „og

jeg gjentager for Dem, min kjære frøken, at auſtralierne er gjæſtfrie!“

„Gud give det!“ ſvarede pigen.

„Og Stuart?“ ſpurgte Glenarvan, ſom ſøgte at at bortlede de triſte tanker.

„Stuart?“ ſvarede Paganel. „Aa, Stuart var langt heldigere, og hans navn er blevet berømt i Auſtraliens annaler. Fra aaret 1848 af forberedte Eders landsmand, mine venner, John Mac Doual Stuart, ſig til ſin ſtore reiſe, idet han begav ſig ind i de i nord for Adelaide beliggende ødemarker.

I aaret 1860 forſøgte han med kun to mænds ledſagelſe forgjæves at trænge ind i Auſtraliens indre. Men han var ikke nogen mand, ſom ſaa let gav ſig over. Den 1ſte januar 1861 forlod han i ſpidſen for elleve beſlutſomme mænd Chambers Creek og ſtanſede først ſexti mil fra Carpentaria-golfen. Men da proviantens holdt paa at ſlippe op, maatte han vende tilbage til Adelaide uden at have kunnet komme igjennem det frygtelige faſtland.

Han forſøgte imidlertid nok en gang lykken og organiſerede en tredie expedition, ſom nu ſkulde naa det ſaa længe efterſtræbte maal.

Det ſydauſtralſke parlament begunſtigede dette nye foretagende paa det varmeſte og bevilgede en ſum paa to tuſinde pund ſterling ſom underſtøttelſe. Stuart traf, ſtøttet paa ſine tidligere vundne erfaringer, alle mulige forberedelſer. Hans venner, naturforſkeren Waterhouſe, hans tidligere ledſagere Thring, Kekwick, Woodforde, Auld, ti i tallet forenede ſig med ham. Han tog med ſig tyve amerikanſke læderſække, der hver indeholdt ſyv galloner, og den 5te april 1862 befandt expeditionen ſig ved Newcaſtle-Water, hinſides den attende breddegrad, paa det ſamme punkt, ſom Stuart hidtil ikke havde kunnet komme over. Hans reiſerute faldt omtrent ſammen med den ethundrede og enogtredivte længdegrad, og afveg omkring ſyv grader veſtlig for Burke's.

Newcaſtle-Waters leie ſkulde tjene ſom baſis for nye efterforſkninger. Stuart ſøgte forgjæves at trænge videre frem mod nordoſt gjennem nordens tætte ſkoge. Det ſamme mislige reſultat fulgte, da han prøvede paa at naa Victoriafloden i veſt; uigjennemtrængelige buſkadſer ſpærrede al adgang. Stuart beſtemte ſig nu til at ſkifte leirplads, og det lykkedes ham at lægge denne lidt længere mod nord, i ſumpene ved Hower. Derfra mod øſt ſtødte han paa Dailyback, midt mellem aabne græsſletter, og langs denne drog han omtrent tredive mil længere opover.

Egnen var vidunderlig; de ſtore ſletter vilde have frydet en ſquatter's hjerte og indbragt en formue; her naaede eucalyptus'erne en forbauſende høide.

Stuart trængte ſtedſe videre frem og naaede bredderne af Strangwayfloden og Ropers-Creek, ſom Leichhardt havde opdaget. Denne tropeegn var rig paa palmer. Her blev naturforſkerne venligt modtagne af en indfødt ſtamme. Fra dette punkt af ſatte expeditionen retningen mod nord-nordveſt og forſøgte gjennem

et terræn af ſandſtens- og jernholdige klipper at finde udſpringet til Adelaidefloden, der falder ud i Van Diemens-golfen.

Derpaa drog de gjennem Arnhemland, hvor der vokser utallige kulpalmer, bambustræer, pinjer og pendawis. Adelaidefloden blev bredere, dens bredder mere ſumpige, man var i nærheden af havet.

Tirsdag den 22de juli leirede Stuart ſig i ſumpene ved Freſh-Water; her ſatte talrige bække, der afſkar veien, ham i forlegenhed. Han ſendte tre af ſine ledſagere ud for at finde en overgang; den næſte dag naaede han, efterat han havde maatte omgaa talrige flodbugtninger og ofte var blevet ſtikkende i ſumpige moradſer, nogle høiere liggende græsbevoxede ſletter, der var bedækket med grupper af gummitræer. Her fandtes der hele ſkarer med gjæs, og ibis'er og andre yderſt ſky vandfugle flagrede omkring. Man traf faa eller ingen indfødte, kun i det fjerne ſaa man røgen fra en eller anden leir ſtige op.

Den 24de juli, ni maaneder efter ſin afreiſe fra Adelaide, brød Stuart op klokken tyve minutter over otte om morgen, og drog mod nord for endnu ſamme dag at naa havet. Landet ſtiger her let opover og er dækket af jernerts og vulkanſke ſtenarter; trærne bliver mindre, og man ſer paa dem, at de tilhører ſjøregionen. En vid dalſænkning viſer ſig for beſkuerens blikke, i det fjerne begrænſet af et tæt buſkads. Stuart hørte tydelig ſtøien fra de larmende bølger, men han ſagde intet til ſine ledſagere. Man trængte igjennem en række vilde vinranker, og nogle øieblikke ſenere laa det Indiſke ocean udbredt for deres fødder. „Havet! havet!“ raabte Thring fuld af forbauſelſe.

De andre løb til, tre klingende hurraer hilſte oceanet.

Saaledes var man for fjerde gang trængt tvers igjennem faſtlandet.

Overensſtemmende med ſit til guvernøren ſir Richard Macdonnell givne løfte badede Stuart ſine fødder og vaſkede anſigtet i havet. Derpaa vendte han tilbage til dalen og ſkar ind i ſtammen paa et træ begyndelſesbogſtaverne i ſit navn, I. M. D. S. Der blev ſlaaet leir ved en liden bæk.

Den næſte dag drog Thring ud for at underſøge, om man i ſydveſtlig retning kunde naa Adelaideflodens munding; men jorden var altfor myrlændt for heſtenes fødder, og man maatte opgive denne vei.

I en lysning i ſkogen udvalgte nu Stuart et høitſtaaende træ. Han ſkar de nedre grene af og heiſede paa toppen det auſtralſke flag. I ſtammen indridſede han følgende ord:

„Grav op jorden en fod i ſyd herfra.“

Og hvis en dag en reiſende graver efter paa det anviſte ſted, vil han der finde en blikkapſel, hvori ligger følgende dokument, hvis ordlyd har indpræget ſig i min hukommelſe.

„Stor opdagelſesreiſe tversigjennem Auſtralien fra ſyd til nord.

Hertil naaede naturforſkerne under John Mac Doual

Stuart's ledelſe den 25de juli 1862, efterat de havde draget gjennem hele det auſtralſke faſtland fra Sydhavet til bredden af det Indiſke ocean. De forlod Adelaide den 26de oktober 1861, og den 21de januar 1862 forlod de den ſidſte koloniſtation og drog i nordlig retning. Til erindring om denne lykkelige begivenhed har de her heiſt det auſtralſke banner og indhugget i træet navnet paa expeditionens fører. Alt ſtaar vel til. Gud bevare dronningen."

Derpaa fulgte Stuarts og hans kameraters underſkrifter.

Saaledes blev denne ſtore tildragelſe, ſom fandt gjenklang den hele verden over, ſtadfæſtet og beediget.

„Og har disſe modige mænd gjenſeet ſine venner i ſyden?" ſpurgte lady Helena.

„Ja, madame," ſvarede Paganel, „alle, men ikke uden forfærdelige beſværligheder. Stuart blev haardeſt prøvet; han blev heftig angreben af ſkjørbug, da han ſlog ind paa tilbageveien til Adelaide. I begyndelſen af ſeptember havde ſygdommen gjort ſaadanne fremſkridt, at han troede, han aldrig ſkulde gjenſe beboede egne. Han kunde ikke mere holde ſig i ſadelen, men maatte lade ſig bære i en mellem to heſte ophængt køie. I ſlutningen af oktober fik han blodbrækninger og var døden nær. Man dræbte en heſt for at lave en bouillon til ham; den 28de oktober troede han at ſkulle dø, da der indtraadte en heldbringende kriſis, og den 10de december naaede hele expeditionen de første nybygger.

Den 17de december drog Stuart ind i Adelaide, hilſet af en begeiſtret befolkning. Men hans helbred var undergravet, og ſtraks efter at han havde faaet det geografiſke ſelſkabs ſtore guldmedalje, indſkibede han ſig paa „Indus" til ſit kjære Skotland, ſit fædreland, hvor vi ved vor tilbagekomſt vil faa ſe ham igjen." —*).

„Han var en mand, ſom beſad moralſk viljeſtyrke i høieſte grad," ſagde Glenarvan, „og denne fører langt ſnarere end den legemlige ſtyrke til fuldendelſen af ſtore formaal Skotland kan med god ret være ſtolt af at regne ham blandt ſine børn."

„Og ſiden Stuart," ſpurgte lady Helena, „har ingen andre reiſende gjort nye opdagelſer?"

„Aa, joda, madame," ſvarede Paganel. „Jeg har ofte talt til Dem om Leichhardt. Denne havde allerede i 1844 gjort en mærkelig opdagelſesreiſe i Nord-Auſtralien. I 1848 foretog han en anden expedition mod nordoſt, og ſiden har man i ſytten aar ikke hørt mere til ham. Ifjor har den berømte botaniker dr. Müller i Melbourne ſat igang en offentlig ſubſkription, der ſkal dække omkoſtningerne ved en ny expedition. Denne expedition er hurtig kommen iſtand, og en ſkare modige ſquatter'e, anført af den kloge og uforfærdede Mac Intyre, forlod den 21de juli 1864 ſletterne ved Paroo-flodens bredder. I dette øieblik, ſom jeg omtaler ham for Dem, maa de være langt inde i faſtlandets indre

---

*) Jacques Paganel mødte Stuart ved ſin tilbagekomſt til Skotland; dog kunde han ikke længe glæde ſig ved den berømte reiſendes ſelſkab; Stuart døde nemlig allerede den 5te juni 1866 i et beſkedent hus i Nothingham-Hill.

paa ſin efterforſkningsreiſe efter den forſvundne Leichhardt. Maatte det lykkes dem, og maatte vi ſelv ligeſom de gjenfinde vore dyrebare venner!“

Saaledes endte geografen ſin fortælling. Tiden var gaaet hurtigt. Man takkede Paganel, og efter nogle øieblikkes forløb ſovnede alle roligt ind, medens den i det hvide gummitræs løv ſkjulte klokkefugl regelmæsſig anſlog ſekunderne i den ſtille nat.

Tolvte Kapitel.

Kataſtrofen ved Camden-broen.

Ikke uden en vis bekymring havde majoren ſeet Ayrton forlade leirpladſen ved Wimerra for at hente en ſmed ved ſtationen Black-Point.

Men han ytrede ikke et ord om ſin perſonlige mistro; han indſkrænkede ſig kun til at holde opſigt med flodens omgivelſer. Men disſe fredelige egnes ro blev ikke i ringeſte grad forſtyrret, og da den ſidſte nattetime var forløbet, viſte ſolen ſig igjen i horizonten.

Glenarvan nærede for ſin del kun frygt for, at Ayrton ſkulde komme alene tilbage, for da vilde vognen ikke kunne komme videre. Der vilde blive et ophold paa nogle dage, og Glenarvan, ſom brændte utaalmodig efter at naa ſit maal, taalte ingen opſættelſe.

Heldigvis havde Ayrton hverken ſpildt tid eller kommet ud af ruten. Ganſke tidlig den næſte dags morgen var han allerede tilbage igjen.

Han var ledſaget af en mand, der udgav ſig for hovſmeden ved Black-Point-ſtationen. Det var en ſtor, ſtærk karl, men med et ſkummelt, næſten dyriſk udſeende, der ikke opvakte ſympathi hos nogen. Men bare han forſtod ſit haandværk, ſpillede jo det ingen rolle. I ethvert fald talte han kun lidet, og der kom intet overflødigt ord over hans læber.

„Er han duelig i ſit fag?“ ſpurgte John Mangles kvartermeſteren.

„Jeg kjender ikke mere til ham end De, kaptein,“ ſvarede Ayrton. „Vi faar jo ſe.“

Smeden tog fat paa ſit arbeide. Det var tydeligt, at det var en mand af faget; det kunde man ſe af den maade, han reparerede vognens forreſte del paa. Han arbeidede udmærket og ſparede ikke paa kræfterne. Majoren gjorde den iagttagelſe, at der om hans haandled var en ſortagtig ring af blod, der uden tvil hidrørte fra et nylig gjengroet ſaar, og ſom kun tilſtrækkeligt ſkjultes af ærmerne paa en pjaltet uldſkjorte.

Mac Nabbs ſpurgte ſmeden om, hvorledes han havde faaet dette ſaar, ſom jo maatte ſmerte meget; denne ſvarede ikke, men fortſatte rolig ſit arbeide.

Efter to timers forløb var vognen fuldſtændig repareret. Glenarvans heſt var ligeledes beſørget; ſmeden havde bragt med ſig fuldt færdige heſteſko, hvilke imidlertid frembød en ſæregenhed, der ikke undgik majorens opmærkſomhed. Den beſtod i et plumpt indhugget kløverblad i den forreſte del af ſkoen.

Mac Nabbs viſte det for Ayrton.

„Det er Black-Point's mærke," ſvarede kvartermeſteren. „Det ſætter en iſtand til at følge efter heſtene, naar de fjerner ſig fra ſtationen, og hindrer, at man forvexler dem med andres."

Dyret var ſnart beſlaaet, ſmeden forlangte ſin betaling og begav ſig derpaa affted uden at have ytret fire ord.

En halv time ſenere var de reiſende atter paa veien.

Hinſides mimoſekrattet ſtrakte ſig et vidt, ubevoxet terræn, der bar ſin betegnelſe „open plain" med rette. Nogle houge med kvarts og metalholdig ſten laa henſlængt hiſt og her mellem det høie græs og ved de ſtore indhegninger, bag hvilke talrige hjorder opholdt ſig.

Nogle mil længere fremme ſank vognens ſhjul dybt ned i den ſumpige jordbund; derpaa kom man over udſtrakte ſaltlaguner ſamt forbi riſlende ſmaabække. Reiſen foregik uden beſværlighed, og vi tilføier, uden at man kjedede ſig.

Lady Helena indbød herrerne til at aflægge ſig en viſit en for en, thi hendes modtagelſesſalon var jo ikke videre rummelig. Her gik konverſationen livligt, og miſs Grant hjalp lady Helena med at gjøre honnør.

John Mangles var naturligvis ikke glemt ved disſe daglige indbydelſer, og hans noget alvorlige væſen mishagede paa ingen maade damerne, tvertimod.

Man paſſerede tversover poſtveien fra Crowland til Horsham, en meget ſtøvet, af fodgjængere lidet benyttet vei. Derpaa paſſerede man ved grevſkabet Talbott en række lave høie, og om aftenen gjorde ſelſkabet ſtans ca. tre mil ovenfor Maryborough.

Der faldt en fin regn, ſom i ethvert andet land vilde have gjennemblødt jordbunden; men her opſugede luften fuldſtændig og hurtig al fugtighed, ſaa at man ikke blev forulempet af den, da man ſlog leir for natten.

Den næſte dag, den 29de december, forſinkedes man noget af en række ſmaa bjerge, ſom dannede et helt lidet Schweiz i miniatur. Det gik ſkiftevis op og nedad bakke, og vognen ſkumpledes hid og did, ſaa at damerne derfor tilbagelagde en del af veien tilfods.

Klokken elleve kom man til Carlsbrook, en ganſke anſeelig by.

Det var Ayrtons mening at kjøre udenom den, for at vinde tid, ſom han ſagde. Heri var Glenarvan enig med ham, men Paganel, der ſom ſædvanlig var begjærlig efter at faa ſe alt nyt, ønſkede at aflægge et beſøg i byen.

Man lod ham ſaa ſin vilje, og vognen kjørte imidlertid langſomt videre.

Paganel tog, ſom han altid pleiede at gjøre, Robert med ſig.

Hans beſøg i byen varede kun kort, men det var tilſtrækkeligt til at give ham en nøiagtig foreſtilling om de auſtralſke byers udſeende. Der fandtes en bankbygning, et juſtitspalads, et torv, en ſkole, en kirke og

omkring hundrede nogenlunde ensartede ſtenhuſe. Byen dannede en regelmæsſig firkant, ſom paa engelſk maade var gjennemſkaaret af lige, parallelt løbende gader. Det hele gjorde et ensformigt og kjedſommeligt indtryk.

I Carlsbrook herſkede raſtløs liv og virkſomhed, et ubedragetigt kjendetegn paa, at byen var af forholdsvis ny datum. I Auſtralien ſynes byerne at ſkyde i veiret akkurat ſom trærne i ſolſkinnet. Forretningsfolk ilede frem og tilbage i gaderne, guldforſenderne ſtimlede ſammen ved landingsbureauerne; det koſtbare metal, ſom blev eſkorteret af indfødte politimænd, kom fra Bendigo og Alexanderbjergene.

Alle disſe af ſine egne interesſer optagne menneſker havde kun øie for deres forretninger, og de fremmede gik derfor ganſke upaaagtet omkring mellem denne travle befolkning

Efter at de havde opholdt ſig en times tid i byen, ſtødte Paganel og Robert atter paa ſine venner paa en tæt udenfor beliggende opdyrket mark. Nu kom man ud paa de lange, vidſtrakte prærier, ſom er kjendte under navnet „Low lewel plains,“ og hvor der findes utallige faareflokke og hyrdeboliger.

Derpaa kom de atter pludſelig over i ødemarkerne, ſtrækninger, der ſkraaner temmelig ſteilt opad, og ſom er eiendommelige for den auſtralſke natur.

Simpſon-høiderne og Tarrangower-bjerget betegner de ſpidſer, i hvilket diſtriktet Lod løber ud i ſyd paa den et hundrede og fireogfirtiende længdegrad.

Indtil nu havde man ikke truffet paa en eneſte i

vild tilſtand levende indfødt. Glenarvan gjorde ſig ſelv det ſpørgsmaal, om auſtralierne maaſke manglede paa ſamme maade her ſom indianerne i de argentiſke Pampas. Paganel belærte ham imidlertid om, at de vilde befolker ſletterne ved Murray, ſom ligger et hundrede mil længere øſt.

„Vi nærmer os nu guldmarkerne," ſagde han. „Inden to dage naar vi de rige egne ved Alexanderbjergene, et ſted, hvor der i aaret 1852 ſtimlede ſammen en hel ſværm af guldgravere. De oprindelige beboere maatte fortrække ind i de umaadelige ørkener i landets indre. Uden at det ſer ud til det, befinder vi os dog i civiliſeret land, og endnu idag kommer vor vei til at ſkjære jernbanelinjen, ſom forbinder Murray med havet. Ikke ſandt, mine venner, en jernbane i auſtralien er dog i grunden en forbauſende ting!"

„Og hvorfor det, Paganel?" ſpurgte Glenarvan.

„Hvorfor?! Fordi de to ting, Auſtralien og en jernbane ikke harmonerer ſammen! Aa, jeg ved meget godt, at I englændere, ſom er vante til at koloniſere de fjerneſte beſiddelſer, ſom har elektriſke telegrafer og ſtore udſtillinger i Ny-Zeeland, at I finder den ſag ganſke ligetil! Men paa en franſkmand gjør det et helt andet indtryk; det omſtyrter alle mine meninger og anſkuelſer om Auſtralien."

„Det kommer deraf, at De retter Deres blik mere paa fortiden end paa fremtiden," ſagde John Mangles.

„Medgivet!" ſvarede Paganel. „Men lokomotiver, der puſtende og ſtønnende farer hen over vilde ødemarker, og dampſkyer, ſom hurtigt ſvinder bort mellem grenene paa mimoſer, eucalypter, ecidneer og orkidéer; kaſuarer, der flygter affted for et iltog, og vilde, der benytter ſig af et exprestog for paa treogenhalv time at komme fra Melbourne til Kyneton, Caſtlemaine, Sandhurſt eller Echuca, det ſætter enhver anden end en engelſkmand eller amerikaner i forbauſelſe. Med dampvognen flygter poeſien ud af ørkenerne!“

„Hvad gjør det, naar bare fremſkridtet drager ind i ſtedet!“ ſvarede majoren.

Samtalen blev i dette øieblik afbrudt af en ſkarp piben.

De reiſende var nu neppe en mil fjernet fra jernbanelinjen.

Et ſydfra kommende tog, ſom gik med kun jevn fart, holdt netop ſtille nøiagtig paa det punkt, hvor den rute, vor karavane fulgte, krydſer jernbanen.

Som Paganel havde ſagt, forbandt denne bane hovedſtaden Victoria med Murrayfloden, Auſtraliens ſtørſte vasdrag. Dette ſtorſlaaede, af Stuart i 1828 opdagede vandløb, der har ſit udſpring i de auſtralſke alper, og ſom forøger ſin iforveien betydelige vandmasſe ved at optage i ſig Lachlan og Darling, berører hele provinſen Victorias nordgrænſe og ſtrømmer ved Adelaide ud i Encounter-Bay. Murrayfloden løber gjennem et rigt og frugtbart land, og takket være den bekvemme jernbaneforbindelſe med Melbourne, øges ſtadig væk antallet af ſquatter-ſtationer langs dens løb.

Denne jernbane var dengang i drift i en længde af ethundrede og fem mil, mellem Melbourne og Sandhurſt, og med Kyneton og Caſtlemaine ſom mellemſtationer. Den del, ſom fremdeles var under bygning, naaede endnu ſytti mil længere ned, til Echuca, hovedſtaden i kolonien Riverine, ſom netop i dette aar var grundlagt ved bredden af Murray.

Den ethundrede og ſyvogtredivte breddegrad krydſede ſkinnelegemet nogle mil ovenfor Caſtlemaine, nøiagtig ved den over Lutton, en af Murrays talrige biſloder, førende bro.

Henimod dette punkt førte Ayrton vognen, ledſaget af rytterne, ſom i galop red henimod Camden-broen. Forøvrigt var det ogſaa nysgjerrigheden, ſom drev dem affted.

Juſt paa dette ſted af jernbanelinjen kunde man ſe, at der ſtimlede ſammen en ganſke betydelig mængde menneſker.

Beboerne fra de nærliggende ſtationer forlod ſine huſe, vogterne ſine hjorder, og alle flokkede de ſig ſammen ved det omtalte punkt.

Gang paa gang hørtes raabet: „Til banen! Til banen!"

Der maatte være hændt en ganſke uſædvanlig begivenhed, ſiden der kunde opſtaa en ſaadan bevægelſe. Maaſke var det en ſtor ulykke.

Glenarvan gav ſin heſt af ſporerne og ſprængte, fulgt af de andre, i løbet af faa minutter hen til Camden-broen.

Der kom man ſnart til klarhed over, hvad der var aarſagen til ſammenſtimlingen.

Der var hændt en forfærdelig ulykke, rigtignok ikke et togſammenſtød, men der havde fundet ſted en udglidning og nedſtyrtning af banelegemet, ſom mindede om de ſtørſte kataſtrofer paa de amerikanſke jernbaner.

Den under banen løbende flod var opfyldt med iſtykkerſlaaede levninger af lokomotiv og vogne.

Hvad enten nu broen havde givet efter for togets altfor ſtore vægt, eller dette maaſke pludſelig var gaaet af ſkinnerne, ſaa var af ſex vogne de fem ſtyrtet efter lokomotivet ned i Luttonfloden. Kun den ſidſte vogn var bleven ſtaaende igjen, formodentlig derved, at tilkoblingen havde briſtet; ſom ved et vidunder var den bleven holdt tilbage og ſtod nu enſom deroppe paa ſkinnerne, kun en halv favn fra afgrunden.

Nedenunder ſaaes kun en ſørgelig dynge af ſorte og forvredne axer, knuſte vogne, ſammenkrøllede ſkinner og halvforbrændte underlagsbjælker.

Dampkjedelen, ſom var ſprunget ved ſtødet, havde ſlynget ſtore ſtykker af ſine plader langt bort. Hiſt og her ſlikkede flammerne op mellem dette virvar af formløſe maſſer, og ſmaa dampſtraaler ſteg op og blandede ſig med den ſorte røg. Efter det forfærdelige ſtød fulgte den endnu forfærdeligere ildebrand! Brede blodſpor, afrevne lemmer og forkullede legemer ſaaes hiſt og her i den frygtelige dynge, og ingen vovede at gjøre et forſøg paa at danne ſig et begreb om, hvor mange ofre der laa begravet blandt diſſe ſørgelige ruiner.

Glenarvan, Paganel, majoren og John Mangles, ſom havde blandet ſig i mængden, hørte de forſkjellige meninger, ſom enhver ſøgte at danne ſig om aarſagen til kataſtrofen. Alle havde ſin forklaring, medens man arbeidede af fuld kraft paa redningsværket.

„Broen er iſtykker,“ ſagde den ene.

„Iſtykker!“ ſvarede den anden. „Den er ſaa lidt iſtykker, at den ſtaar der fuldſtændig uſkadt. Men tingen er, at man har glemt at lukke den, før toget ſkulde paſſere. Det er det hele!“

Det var nemlig en dreiebro, ſom kunde aabnes, naar ſkibe ſkulde igjennem.

Havde brovogteren ved en utilgivelig forſømmelighed glemt at lukke den, og var det i fuld fart kjørende tog, ſom pludſelig ſaa ſin vei afſkaaret paa denne maade, ſtyret ned i Luttons flodleie?

Denne antagelſe havde meget for ſig; thi ſelv om, hvad der ogſaa var tilfældet, den ene halvdel af broen laa under reſterne af de ødelagte vogne, ſaa hang dog endnu den anden del ved ſine kjæder dreiet om til den modſatte bred.

Der kunde altſaa ikke være nogen tvil mere! En forſømmelſe fra banevogterens ſide havde hidført den frygtelige kataſtrofe.

Ulykken havde i den bælgmørke nat ramt det fra Melbourne kl. elleve femogfirti minutter afgaaende exprestog nr. 37. Det maatte være et kvarter over tre om morgenen, omtrent femogtyve minuter efter afgan-

gen fra Caſtlemaine ſtation, at toget havde naaet Camden-broen og den forfærdelige ulykke fundet ſted.

Snart ſøgte de paſſagerer og funktionærer, der befandt ſig i den ſidſte vogn, at tilkalde hjælp, men telegrafen, hvis ſtænger laa knækkede paa jorden, kunde ikke benyttes.

Der medgik fulde tre timer, før embedsmændene fra Caſtlemaine naaede hen til ulykkesſtedet.

Klokken var ſaaledes bleven næſten ſex om morgenen, da redningsarbeidet, under ledelſe af mr. Mitchell, koloniens øverſte embedsmand, var organiſeret, og inden man fik udſendt en afdeling politifolk under kommando af en officer.

Squatterne og deres folk hjalp til af alle kræfter og ſøgte ſpecielt at ſlukke ilden, ſom med raſende magt fortærede alt træværk. Nogle uigjenkjendelige lig blev lagt ud paa græsvolden langs banen; men det var fra første øieblik klart for alle, at man maatte opgive enhver tanke paa at redde et eneſte væſen levende ud af denne ſmelteovn. Ilden havde hurtigt tilendebragt ſit ødelæggelſesværk.

Af de reiſende, der havde været i toget, og hvis antal ingen kjendte, levede kun de to, ſom havde befundet ſiq i den ſidſte vaggon. Jernbaneſtyrelſen havde ſtrax ſendt et hjælpelokomotiv for at føre dem tilbage til Caſtlemaine.

Imidlertid talte Glenarvan, der havde ladet ſig foreſtille for mr. Mitchell, med denne og officeren. Den ſidſte var en høi, mager mand og, ſom det lod til, i beſiddelſe af urokkelig koldblodighed; hvis han virkelig eiede en gniſt af menneſkelig følelſe i ſit hjerte, røbede den ſig dog ialfald ikke i hans bevægelſesløſe anſigtstræk. Han ſtod overfor denne frygtelige ulykke ſom en mathematiker overfor et problem: Han forſøgte at løſe det og finde den ubekjendte ſtørrelſe deri.

Da Glenarvan havde ytret: „Det er en forfærdelig ulykke!“ havde han roligt ſvaret:

„Ikke ſaa frygtelig endda, mylord.“

„Ikke ſaa frygtelig?“ raabte Glenarvan ſom truffet af lynet ved dette beſynderlige ſvar; „hvis ikke en ſaadan ulykke ſkal kaldes frygtelig, hvad er det da, ſom er værre?“

„En forbrydelſe vilde være værre,“ ſvarede politiofficeren med isnende ro.

Glenarvan vendte ſig med et ſpørgende blik til mr. Mitchell.

„Javel, mylord,“ ſvarede denne; „vore underſøgelſer har givet os visħed for, at der ligger en forbrydelſe til grund for denne kataſtrofe. Den ſidſte pakvogn er udplyndret, og de gjenlevende reiſende er bleven overfaldt af en bande paa fem eller ſex forbrydere. Man har med overlagt henſigt ladet broen ſtaa aaben, — altſaa er det ikke nogen forſømmelighed. Naar man endvidere ſammenholder dette faktum med banevogterens ſporløſe forſvinden, ſaa maa man komme til det reſultat, at denne elendige er misdædernes medſkyldige“

Politiofficeren ryſtede tvilende paa hovedet.

„De deler ikke min mening?“ ſpurgte mr. Mitchell ham.

„Nei, — idetmindſte ikke hvad brovogterens medſkyldighed angaar.“

„Brovogterens medſkyldighed aabner imidlertid en mulighed for at tilſkrive de i Murraydiſtrikterne omſtreifende vilde forbrydelſer,“ ſvarede Mitchell. „Uden hans hjælp kunde de indfødte ikke have aabnet dreiebroen, hvis mekanisme de ikke kjender.“

„Det er rigtig,“ ſagde politiofficeren.

„Endvidere,“ vedblev embedsmanden, „har en ſkibsfører, hvis fartøi paſſerede Camdenbroen igaaraftes firti minutter over ti, afgivet den udtalelſe, at broen igjen blev fuldſtændig nøiagtig lukket efter ham.“

„Rigtigt.“

„Jeg maa derfor faſtholde min mening om, at brovogterens medſkyldighed ligger klart i dagen.“

Men politiofficeren ryſtede ſtadig paa hovedet.

I dette øieblik opſtod der imidlertid en halv mils vei oppe ved floden en ſtærk larm.

Der ſamlede ſig en hel ſværm med menneſker, og tilſtrømningen ſyntes at tiltage.

Snart naaede ſkaren ſtationen.

Midt inde i flokken bar to mænd et lig imellem ſig.

Det var den ulykkelige banevogters allerede kolde legeme. Han var bleven truffet af et dolkeſtød i hjertet. Aabenbart havde morderne, ved at ſlæbe liget ſaa langt bort fra Camdenbroen, havt til henſigt at lede politiets mistanke paa vildſpor ved de førſte efterforſkninger.

Denne opdagelſe ſtadfæſtede fuldſtændig politiofficerens formodning. De vilde havde ikke været meddelagtig i denne forbrydelſe.

„Den, ſom har ført dette ſtød, er en mand, ſom er godt kjendt med brugen af disſe ſmaa inſtrumenter,“ ſagde han og viſte frem et par haandjern, der beſtod af en dobbelt, med laas forſynet jernring.

„Det ſkal ikke vare ret længe,“ vedblev han, „inden jeg ſkal have den fornøielſe at tilbyde en af morderne dette armbaand ſom nytaarspreſent.“

„De mistænker altſaa . . .?“

„Folk, ſom har havt gratis overreiſe paa hendes majeſtæts ſkibe.“

„Hvad! De mener deporterede?“ raabte Paganel.

„Jeg troede ikke,“ bemærkede Glenarvan, „at de deporterede havde ret til at opholde ſig i provinſen Victoria?“

„Bah!“ ſvarede politiofficeren, „har de ikke lov, ſaa tager de ſig lov! Det hænder ſaa ofte, og jeg ſkulde virkelig tage meget feil, hvis de deporterede, hvem det her gjælder, ikke var kommen den lige vei fra Perth. Jaja, de ſkal nok komme tilbage did igjen, tro De mig!“

Med en haandbevægelſe bekræftede mr. Mitchell politiofficerens ord.

Nu var ogſaa reiſevognen, hvori lady Glenarvan og miſs Grant befandt ſig, kommen i nærheden; lorden vilde dog ſpare damerne for det ſkrækkelige ſyn af Camdenbroen; han tog derfor farvel med mr. Mitchell og vinkede ad ſine venner, at de ſkulde følge ham.

„Det er da vel ingen grund til, at vi afbryder vor reiſe!“

Da de kom bort til vognen, talte han til lady Helena kun om jernbaneulykken, uden at nævne et ord om, hvilken andet forbrydelſen havde havt i denne kataſtrofe; ligeſaalidt omtalte han, at der ſtreifede en bande deporterede omkring i nabolaget. Han indſkrænkede ſig til kun at give Ayrton ſine ſpecielle inſtruktioner.

Derpaa overſkred den lille karavane jernbanelinjen nogle hundrede meter ovenfor broen og ſlog atter ind paa ſin tidligere vei mod øſt.

Trettende kapitel.

Den lille auſtralier.

Den lille trop havde gjort holdt et øieblik, og Ayrton havde paa lady Helenas ønſke ligeledes ſtanſet ſin vogn. De ſtore kjærrehjul knirkede ikke mere i den kvartsholdige ſand. Et uhyre grønt tæppe ſtrakte ſig ind under træerne, nogle forhøininger i jordbunden delte det i regelmæsſige felter, ſaa at det ſaa ud ſom et eneſte ſtort ſchakbræt.

Paganel ſkjønte ſtraks, at man her befandt ſig ligeoverfor en af disſe gravmarker, hvis ſidſte ſpor græsſet holder paa at udſlette, og ſom de reiſende ſaa ſjelden træffer paa i Auſtralien.

„De dødes have,“ ſagde han.

Og i Virkeligheden laa en af de indfødtes kirkegaarde foran deres blik, men dog ſaa friſk, ſaa ſkyggefuld, ſaa indbydende, at den ingen triſte betragtninger vakte tillive.

Men disſe af de vilde med ſaa megen pietet vedligeholdte gravſteder holdt allerede paa at forſvinde under en høi, bølgende græsvæxt. Erobringerne havde drevet auſtralieren langt bort fra den jord, hvori hans forfædre hvilede, og koloniſterne ſkulde ſnart give disſe dødsmarker til pris for de græsſende hjorder.

Paganel og Robert var imidlertid redet foran ſit følge ind mellem gravene under ſkyggefulde alléer.

De havde ikke redet mere end nogle minuter, da Glenarvan ſaa dem ſtanſe, ſtige af heſten og bukke ſig ned mod jorden.

Efter deres udtryksfulde miner at dømme, lod det til, at de var iſærd med at underſøge en høiſt mærkelig gjenſtand. Ayrton piſkede paa oxerne, og ſnart havde vognen indhentet de to venner.

Man fik ſnart rede paa aarſagen til, at de havde ſtandſet. En indfødt gut paa otte aar, klædt paa europæiſk vis, laa fredelig og ſov under ſkyggen af en pragtfuld bankſia. Det var ikke vanſkeligt at opdage de karakteriſtiſke kjendetegn for hans race. Det kruſede haar, armenes uſædvanlige længde, den næſten ſorte anſigtsfarve, den flade næſe, de tykke læber, alt tydede paa, at han tilhørte de indfødte i landets indre. Men hans anſigtstræk røbede udviklede aandsevner, og ſikkert havde opdragelſen allerede hævet den unge vilde over hans oprindelſe.

Lady Helena, hvis deltagelſe vaktes, da hun fik øie paa ham, ſteg ud af vognen, og ſnart ſtod de alle i en halvkreds omkring den ſovende gut.

„Det ſtakkels barn," ſagde Marry Grant, „er vel gaaet vild i denne ørken?"

„Jeg tror, at han er kommen langveisfra for at beſøge kirkegaarden her," ſvarede Lady Helena. „Her hviler uden tvivl dem, han har elſket!"

„Men vi kan ikke forlade ham!" udbrød Robert; „han er alene og . . . ."

Roberts medlidende ord afbrødes ved, at den lille indfødte begyndte at røre paa ſig; han vendte ſig om, men vaagnede ikke. Men alles overraſkelſe blev dog ſtor, da man ſaa, at der om hans hals var fæſtet en tavle, hvorpaa der ſtod ſkrevet:

„Toline. — Sendes til Echuca, under konduktør Jeffries Smith's varetægt. Reiſen forudbetalt."

„Slig er englænderne!" raabte Paganel; „de ſender et barn ſom en vareballe! De betegner ham ſom et kolly! Man har nok fortalt mig herom, men jeg har aldrig før villet tro det."

„Stakkels liden!" ſagde lady Helena. „Mon han har været med i toget, ſom blev ødelagt ved Camden-broen? Kanſke hans forældre forulykkede der, og han nu ſtaar alene i verden!"

„Det tror jeg ikke, naadige frue," ſvarede John

Mangles. „Tavlen tyder tvertimod paa, at han reiſer alene."

„Nu vaagner han," ſagde Mary Grant.

Gutten aabnede ſine øine, men lukkede dem ſnart igjen, blændet af dagslyſet.

Lady Helena tog ham i haanden. Han reiſte ſig og kaſtede et forundret blik paa de reiſende, men lady Glenarvans nærværelſe beroligede ham.

„Forſtaar du engelſk, min kjære?" ſpurgte den unge frue ham.

„Jeg forſtaar og taler engelſk," ſvarede gutten paa dette ſprog, dog med en ſtærkt udpræget akcent. Hans udtale mindede om den, franſkmændene bruger i Storbritannien.

„Hvad heder du?" ſpurgte lady Helena.

„Toline," ſvarede den lille indfødte.

„Ah, Toline!" udbrød Paganel. „Tager jeg ikke feil, ſaa betyder det ord „træbark" paa auſtralſk?"

Toline gjorde et bekræftende tegn og vendte ſig atter til damerne.

„Hvor kommer du fra, mit barn?" begyndte lady Helena igjen.

„Fra Melbourne, med banen fra Sandhurſt."

„Du var altſaa med i det tog, ſom gik af ſkinnerne ved Camdenbroen?" ſpurgte Glenarvan.

„Ja, herre," ſvarede Toline; „men bibelens Gud beſkyttede mig."

„Reiſer du alene?"

„Ganſke alene. Den ærværdige mr. Paxton havde

betroet mig til Jeffri's Smith; men han omkom desværre ved ulykken."

„Og du kjendte ingen i dette tog?"

„Ingen, herre; men Gud vaager over de ſmaa børn og forlader dem aldrig!"

Toline ſagde alt dette med en blid, indſmigrende ſtemme. Naar han talte om Gud, blev hans ord alvorlige, hans øine lyſte, og man forſtod hele den hengivenhed, ſom fyldte denne lille guts ſjæl. Den fromme begeiſtring i en ſaa ung alder er let forklarlig.

Dette barn var en af hine unge indfødte, der er døbt af engelſke miſſionærer og opdraget af dem i den metodiſtiſke religions ſtrenge ſæder Hans rolige ſvar, hans tendre udſeende, hans mørke klædedragt gav ham udſeende af en liden geiſtlig.

Men hvor ſkulde har hen gjennem denne enſomme egn, og hvorfor havde han forladt Camdenbroen? Derom ſpurgte lady Helena ham.

„Jeg vilde vende tilbage til min ſtamme i Lachlan og gjenſe mine forældre."

„Auſtraliere?" ſpurgte John Mangles.

„Auſtraliere fra Lachlan," ſvarede Toline.

„Og dine forældre lever endnu?" ſagde Robert Grant.

„Ja, broder," ſvarede Toline og rakte ſin haand til den unge Grant, ſom følte ſig hjertelig berørt ved at blive kaldt broder. Han kysſede den lille vilde, og der behøvedes ikke mere for at gjøre dem til venner.

Imidlertid havde de reiſende, ſom med levende intereſſe havde lyttet til ſamtalen med gutten, taget plads omkring ham.

Solen holdt allerede paa at gaa ned bag de ſtore trær, og da ſtedet ſyntes godt egnet til hvileplads for natten, gav Glenarvan ordre til, at man ſkulde ſlaa leir her.

Ayrton ſpændte oxerne fra. Teltet blev ſat op, og Olbinett gav ſig iſærd med at tilberede maaltidet. Toline maatte ogſaa ſpiſe med, men han gjorde iforveien indvendinger, ſkjønt han var ſulten. Begge gutterne ſad ved ſiden af hinanden ved bordet, og Robert udvalgte de bedſte ſtykker for ſin nye kamerat.

Samtalen ſtanſede imidlertid ikke. Enhver havde noget at ſpørge barnet om Man ønſkede at kjende barnets hiſtorie. Denne var meget ligefrem. Fra ſin tidligſte barndom var han blevet betroet til et af koloniens veldædige ſelſkaber. Auſtralierne udmærker ſig ved et mildt gemyt; de lægger ikke for dagen hint vilde had mod ſine undertrykkere, ſom udmærker Ny-zealænderne og de vilde ſtammer i det nordlige Auſtralien. Man ſer dem ofte beſøge de ſtore byer, f. ex. Adelaide, Sidney, Melbourne, og ſpadſere om i gaderne i et nokſaa let koſtyme. De handler gjerne med forſkjellige gjenſtande, ſom de ſelv har tilvirket, ſaaſom jagt- og fiſkeredſkaber, vaaben o. ſ. v., og mange ſtammer benytter ſig udentvil af ſparſomhedshenſyn af adgangen til at lade børnene blive opfoſtret hos et eller andet velgjørende ſelſkab.

Dette havde ogſaa Tolines forældre, ſom var virkelige vilde, gjort. I de fem aar, ſom gutten havde boet i Melbourne, havde han ikke gjenſeet nogen af ſine. Og dog var den umiſtelige familiefølelſe ſtedſe levende i hans hjerte, og for at faa gjenſe ſine ſtammefrænder og ſlægtninge havde han draget den lange, møiſommelige vei gjennem ørkenen.

„Og naar du har hilſt paa dine forældre, vender du da tilbage til Melbourne, mit barn?“ ſpurgte lady Glenarvan ham.

„Ja, madame,“ ſvarede Toline og ſaa paa den unge frue med oprigtig hengivenhed.

„Og hvad har du beſtemt dig for at blive engang i livet?“

„Jeg vil blive en, ſom river ſine brødre ud af elendigheden. Jeg vil lære dem at kjende Gud og elſke ham! Jeg vil blive miſsionær!“

Ved diſse ligefrem udtalte ord følte de alle ſin ſympati for den lille indfødte voxe. Specielt begyndte Paganel, hvem den europæiſk klædte vilde hidtil ikke havde intereſseret ſynderlig, at føle intereſse for ham. Han havde reſonneret ſom ſaa, at han ikke var kommen til Auſtralien for at ſe auſtraliere i overfrakke!

Men fra det øieblik af, da Toline havde talt ſaa ivrig og varmt, fyldtes geografen med beundring for ham. Desuden ſkulde ſamtalens ſlutning gjøre den lærde og auſtralieren til rene perlevenner.

Paa et ſpørgsmaal fra lady Helena ſvarte Toline, at han var elev i normalſkolen i Melbourne, der ledede af den ærværdige mr. Paxton.

„Og hvad lærer du der i den ſkole?“ ſpurgte lady Glenarvan.

„Jeg faar undervisning i bibelhiſtorie, mathematik, geografi . . .“

„Aa, geografi!“ raabte Paganel, ſom følte ſig truffet paa ſit ømmeſte ſted.

„Ja, herre,“ ſvarede Toline, „jeg har endog før januarferierne faaet førſte præmie i geografi.“

„Har du faaet en præmie for geografi, gutten min?“

„Her er den,“ ſvarede Toline og tog en bog op af lommen.

Det var en ſmukt indbundet bibel i duodezformat.

Paa bagſiden af det førſte blad ſtod ſkrevet:

„Normalſkolen i Melbourne, førſte geografiſke præmie, Toline fra Lachlan.“

Paganel begyndte at ſteile. En auſtralier, ſom var flink i geografi! Det henrykkede ham, og han kysſede gutten paa begge kinder, akkurat ſom om han ſelv ſkulde have været mr. Paxton paa en præmieuddelingsdag. Paganel burde imidlertid have kjendt til, at auſtralierne har uhyre let for at tilegne ſig geografi, medens de derimod røber faa anlæg for regnekunſten.

Toline kunde ikke forſtaa grunden til den lærdes pludſelige elſkværdighed. Lady Glenarvan maatte forklare for ham, at Paganel var en berømt geograf og en ualmindelig flink lærer.

„Lærer i geografi!" udbrød Toline. „Aa herre, jeg beder Dem, examiner mig?"

„Og hvis nu ægget var klogere end hønen, Paganel!" ſagde Mac Nabbs.

„Aa!" raabte geografen, „kanſke klogere end ſekretæren for Frankriges geografiſke ſelſkab!"

Derpaa ſatte han brillerne tilrette paa næſen, rettede ſig noget op, anſlog en alvorlig tone, ſom det ſømmer ſig en ſkolemeſter, og begyndte examinationen:

„Elev Toline," ſagde han, „ſtaa op!"

Toline, ſom ſtod, kunde ikke akkurat følge opfordringen, men ventede i en beſkeden ſtilling paa geografens ſpørgsmaal.

„Elev Toline," begyndte Paganel igjen, „hvad heder de fem verdensdele?"

„Auſtralien, Aſien, Afrika, Amerika og Europa."

„Godt. Lad os ſaa førſt tale om Auſtralien, ſiden vi nu engang er der. Auſtralien omfatter?"

„Pyloneſien, Maleſien, Mikroneſien og Megaleſien. De ſtørſte øer er Auſtralien, ſom tilhører englænderne, Ny-Zeeland, Tasmanien, øerne Chatham, Auckland, Maguarie, Kermadic, Makin, Maruki o. ſ. v., ſom alle tilhører engelſkmændene."

„Godt," ſagde Paganel; „men Ny-Kaledonien, Sandwich-, Mendana- og Pomotu-øerne?"

„Diſſe ſtaar under Storbritanniens beſkyttelſe."

„Hvadfornoget!" raabte Paganel. Det forekommer mig, ſom om tvertimod Frankrige . . ."

„Frankrige!" ſagde gutten forbauſet.

„Se, ſe!" ſagde Paganel, „altſaa det lærer man eder i normalſkolen i Melbourne?"

„Ja, hr. lærer, er det ikke rigtig?"

„Joviſt, fuldkommen," ſvarede Paganel. „Hele Auſtralien tilhører englænderne. Det er ſelvſagt! Lad os gaa videre!"

Paganel ſaa halvt ærgerlig, halvt overraſket ud, hvad der frydede majoren meget.

Han fortſatte examinationen.

„Vi gaar over til Aſien," ſagde geografen.

„Aſien," ſvarede Toline, „er et uhyre ſtort land. Hovedſtaden heder Calcutta; af ſtore byer kan nævnes Bombay, Aden, Madras, Singapoore. Oerne Lakediverne og flere tilhører englænderne."

„Godt, godt, elev Toline. Og Afrika?"

„Afrika omfatter to hovedkolonier, den ved Kap med Kapſtaden til hovedſtad, og i veſt de engelſke beſiddelſer med hovedſtaden Sierra Leone."

„Godt ſvaret!" ſagde Paganel, ſom begyndte med lidt mere taalmodighed at finde ſig i denne anglo-fantaſtiſke geografi. „Hvad Algier, Marokko og Ægypten angaar, . . . ſtrøgne af atlasſet! Jeg ſkulde gjerne ville vide en ſmule om Amerika!"

„Amerika," begyndte Toline igjen, „deles i Nord- og Syd-Amerika. Af Nord-Amerika tilhører Kanada, Ny-Brunswig og Ny-Skotland englænderne, og de forenede ſtater har Johnſon ſom guvernør."

„Guvernør Johnſon!" raabte Paganel; „efterfølger af den ſtore og gode Abraham Lincoln, ſom blev myrdet af en opfanatiſeret tilhænger af ſlaveriet. Og Sydamerika tilhører kanſke ogſaa englænderne? Men nu vil jeg gjerne vide din, eller rettere din lærers mening om Europa.“

„Europa?“ ſpurgte Toline, ſom ikke kunde fatte grunden til geografens ivrighed.

„Ja, Europa! Hvem tilhører Europa?“

„Europa tilhører englænderne,“ ſvarede gutten med overbevisning.

„Tænkte jeg det ikke nok!“ vedblev Paganel. „Men hvorledes?“

„England, Skotland, Irland, Malta, de Joniſke øer, Hebriderne . . .“

„Godt, godt, Toline, men du glemmer at omtale de andre ſtater.“

„De andre ſtater?“ ſpurgte gutten forundret.

„Javel, Spanien, Rusland, Øſterrige, Preusſen, Frankrige!“

„Det er provinſer og ikke ſtater,“ ſagde Toline.

„Virkelig!“ raabte Paganel, idet han rev brillerne af ſig.

„Ja, Spanien, hovedſtad Gibraltar.“

„Ypperligt, fortræffeligt, guddommeligt! Og Frankrige, thi jeg er franſkmand, — jeg vil ikke blive vred ved at faa vide, hvem jeg tilhører?“

„Frankrige,“ ſvarede Toline rolig, „er en engelſk provins og dens hovedſtad Calais.“

„Calais!“ ſkreg Paganel. „Hvad! Tror du, at Calais endnu tilhører engelſkmændene?“

„Javiſt."

„Og at det er hovedſtaden i Frankrige?"

„Ja, herre, og der bor guvernøren, lord Napoleon.

Da Paganel fik dette ſvar, blev han rent ude af ſig. Toline vidſte ikke, hvad han ſkulde tænke. Man havde ſpurgt ham, og han havde ſvaret efter bedſte evne. Han lod imidlertid ikke til at være bragt ud af fatning og ventede alvorlig paa, at den uforſtaaelige munterhed blandt tilhørene ſkulde ſtanſe.

„De ſer," ſagde majoren leende til Paganel, „at jeg havde ret til at paaſtaa, at eleven vilde lære meſteren."

„Ja, ven major," ſvarede geografen. „Saaledes lærer man geografi i Melbourne! Normalſkolens lærere forſtaar ſine ſager godt! Europa, Aſien, Afrika, Amerika, Auſtralien, hele verden, altſammen tilhører engelſkmændene! Sig mig engang, Toline, er ikke maanen ogſaa englændernes?"

„Den vil blive det," ſvarede gutten alvorlig.

Men nu reiſte Paganel ſig op. Han kunde ikke holde ſig paa ſin plads længere. Han maatte le ud og gik afſted for at ſpadſere et kvarters tid.

Glenarvan havde imidlertid hentet en bog fra reiſebiblioteket. Det var „Grundtræk i geografien" af Samuel Richardſon.

„Her, mit barn," ſagde han til Toline, „tag og behold denne bog. Du har nogle falſke geografiſke begreber, ſom det er nødvendigt, at du faar korrigeret. Jeg forærer dig den til erindring om vort møde."

Toline tog bogen uden at ſvare; han betragtede

den opmærkſomt, og ryſtede paa hovedet med en vantro mine uden at kunne beſtemme ſig til at ſtikke bogen i lommen.

Det var imidlertid bleven fuldſtændig nat; klokken var ti, og man maatte tænke paa at gaa tilro for at kunne ſtaa op tidlig den næſte dag. Robert tilbød Toline at dele ſit leie med ham, og han tog imod det.

Lady Helena og Mary Grant tog plads i vognen, og de øvrige lagde ſig til hvile under teltet.

Men den næſte morgen vaktes de ſovende klokken ſex af de første ſolſtraaler; de ſaa ſig forgjæves om efter den auſtralſke gut. Toline var forſvunden. Ilede han videre frem mod Lachaln-ſjøen? Havde Paganels latter ſaaret ham? Ingen vidſte det.

Men da lady Helena ſtod op, fandt hun paa ſit bryſt en friſk, liden blomſterbuket, og i ſin frakkelomme fandt Paganel „Grundtræk i geografien“ af Samuel Richardſon.

Fjortende kapitel.

Minerne i Alexander-bjerget.

I aaret 1846 opdagede ſir Robert Inpey Murchiſon, dengang præſident for det kongelige geografiſke ſelſkab i London, ved at ſtudere bjergformationerne, paafaldende overensſtemmelſer mellem Uralkjæden og den bjergmasſe, der ſtrækker ſig langs Auſtraliens ſydøſtkyſt.

Da nu Uralkjæden er en guldholdig formation, ſpurgte den lærde geolog ſig ſelv, om ikke dette koſtbare metal ogſaa ſkulde være repræſenteret i de auſtralſke Cordiller, — og han havde ikke gjættet urigtig.

To aar ſenere fik han ſig nemlig tilſendt fra Ny-Syd-Wales nogle guldprøver, og han fik ſat igjennem, at et ſtort antal arbeidere udvandrede fra Cornwallis til Ny-Hollands gulddiſtrikter.

Da de første ſtød var givet, ſtrømmede i overordentlig kort tid ſtore ſkarer af minegravere ſammen fra alle dele af jordkloden, væſentlig englændere, amerikanere, italienere, franſkmænd, tyſkere og kineſere.

Førſt den tredie april 1851 opdagede mr. Hargraves imidlertid rige guldleier, og han gjorde provinſen Sidney's guvernør, ſir Charles Fitzroy, det forſlag at paaviſe for ham leiernes beliggenhed for den beſkedne ſum af fem hundrede pund ſterling.

Hans tilbud blev afſlaaet, men rygtet om denne opdagelſe ſpredtes over hele landet. Guldſøgerne vendte ſig til Summerhill og Lewis Pond. Byen Ofir blev grundet, og ved den rige pragt, ſom udmærkede den, gjorde den ſig ſnart værdig til ſit bibelſke navn.

Indtil dette tidspunkt havde der ikke været tale om provinſen Victoria, men den ſkulde dog inden ikke ret lang tid paa grund af ſine rige udſtrakte guldleier blive den fornemſte i Auſtralien.

Nogle maaneder ſenere, i auguſt maaned 1851, fandt man de første guldklumper, og ſnart efter var mineringsarbeidet igang i fire diſtrikter.

Disſe fire diſtrikter var Ballarat, Owens, Bendigo og Alexander-bjerget. De var alle meget rige, men ved floden Owens beſværliggjorde den ſtore vandmasſe arbeidet; i Ballarat maatte man ſtole helt og holdent paa lykken og lade alle mulige beregninger fare; i Bendigo kunde jordbunden ikke tilfredsſtille den tilſtrømmende mængde arbeideres ſtore fordringer. Derimod fandtes ved Alexander-bjerget alle betingelſer for et godt reſultat; jordbunden her var ensartet, og det koſtbare metal, hvis værdi gik op i fjorten hundrede francs pr. pund, tilflød alle verdens markeder.

Netop forbi dette paa ſkuffede forhaabninger og uventede held ſaa rige ſted førte veien langs den ſyvogtredivte breddegrad den expedition, der efterſøgte kaptein Grant.

Efterat de den 31te december hele dagen igjennem havde maattet kjæmpe ſig frem over et meget ujevnt

terræn, ſom udmattede baade heſte og oxer i høi grad, fik de endelig Alexander-bjergets runde top iſigte.

De ſlog leir i et ſnevert pas i denne bjergkjæde. Tyrene ſøgte ſelv ſit foder mellem kvartsblokkene, der laa ſpredte henover jorden. Denne del af terrænet havde endnu ikke været gjenſtand for bearbeidelſe. Førſt den næſte dag, den førſte i aaret 1866, tegnede den tunge vogn ſine furer i dette ſaa mærkværdige landſkab.

Umiddelbart efter at den ſtore opdagelſe i hint guldaar, 1851, var bleven bekjendt, forlod byfolk, nybyggere og ſjømænd ſine reſpektive byer, marker og ſkibe. Guldfeberen blev epidemiſk og ſmittede ligeſom peſten. Hvor mangfoldige har den ikke revet med ſig og ladet gaa tilgrunde, ſom havde troet allerede at have lykken i haanden!

Man benyttede ſig af det udtryk, at den ødſle natur i dette vidunderland Auſtralien havde ſtrøet ud millioner over mere end femogtyve breddegrader. Nu var det høſtens tid, og folkene ilede med at bringe grøden i hus. „Digger'ens,“ guldgraverens livsſtilling gik foran alle andres, og ſelv om det heller ikke ſtaar til at nægte, at mange allerede lige i begyndelſen laa under for ſtrabadſerne, ſaa lykkedes det dog mange gange enkelte ved et eneſte hug med hakken at erhverve ſig ſtore rigdomme. De ulykkelige tilfælder gjorde man ſig umag med at dølge, medens man deſto ivrigere udbaſunerede de heldige. Snart ſtrømmede en mægtig ſtrøm af lykkeriddere af alle klaſſer til Auſtraliens kyſter; alene i de ſidſte fire maaneder af aaret 1852 landede

fire og femti tuſinde udvandrere i Melbourne, en hel arme, men uden fører, uden diſiplin, en arme dagen efter en ſeier, ſom endnu ikke var vunden, kort ſagt fire og femti tuſinde røvere af allerværſte ſlags.

I dette lykkeruſens første aar raadede en ubeſkrivelig uorden. Men engelſkmændene vidſte ſnart med ſin ſædvanlige energi at opkaſte ſig til ſituationens herrer. Politimændene og de indfødte gendarmer forlod tyvenes parti til bedſte for de redelige folk. Der indtraadte en fuldſtændig forandring over hele linjen.

Lord Glenarvan fik intet ſe af aaret 1852's voldſomme optrin. Siden den gang var allerede tretten aar forløbet, og nu gik udnyttelſen af guldfelterne for ſig ſyſtematiſk ordnet og efter en ſtreng organiſations forſkrifter.

Dertil kom, at de guldførende ſtrækninger begyndte at udtømmes. Med den nervøſe haſt, hvormed de blev gjennemſøgte i alle retninger, kom man ſnart ned til bunden. I hvor høi grad man havde udpint diſſe af naturen anlagte ſkatkamre, vil ſkjønnes af den kjendsgjerning, at guldgraverne fra 1852 til 1858 af Victorias jordbund havde bragt i dagen værdier for et hundrede og ſyv tuſinde fire hundrede og otteogſytti pund ſterling. Udvandrernes antal var derfor aftaget i betragtelig grad og de kaſtet ſig nu over endnu mere uberørte egne. Strømmen havde mere vendt ſig mod de nyopdagede guldmarker paa Ny-Zeeland. Det er imidlertid muligt, at emigranterne har taget feil; de guldførende ſtrøg er endnu paa langt nær ikke udtømte. Nyere

underſøgelſer anſlaar guldſtrøgene i Victoria og Ny-Syd-Wales til fem millioner hektarer. Med de nuværende almindelige hjælpemidler antager man, at der med en arbeidsſtyrke paa hundrede tuſinde mand vil behøves to aarhundreder, før felterne er helt gjennemſøgte. Alt i alt anſlaaes Auſtraliens guldrigdom til ſeks hundrede og fire og ſeksti milliarder to hundrede og femti millioner francs.

* * *

Henimod klokken elleve var man naaet midt ind i guldditriktet. Der reiſte ſig en hel by med huſe: Bankbygning, kirke, kaſerne, bureauer, hoteller, meierier, villaer o ſ. v.; i et forøvrigt godt beſøgt theater kunde man faa adgang mod 10 ſhilling. Under ſtort bifald opførte man der et lokalt ſkueſpil under titelen „Francis Obadiah eller den lykkelige guldgraver.“ Det ſluttede med, at helten i fortvilelſe gjorde endnu et ſidſte hug med hakken og fandt en guldklump af uhyre ſtørrelſe.

Da Glenarvan havde intereſſe af nærmere at iagtage fremgangsmaaden med guldgravningen i Alexander-bjerget, lod han vognen under Ayrton's og Mulrady's ledelſe reiſe iforveien; han vilde træffe den igjen nogle faa timer ſenere. Paganel var begeiſtret over denne beſtemmelſe og tilbød ſig ſom ſædvanlig at være cicerone for det lille ſelſkab.

Paa hans raad gik man til banken. De brede

gader var makadamiſerede og omhyggelig vedligeholdt. Koloſſale plakater om The golden Company lim., The Digger's general office og The Nugget's union faldt ſtraks i øinene. Aſſociationer af arbeidskræfter og kapital var traadt i ſtedet for de enkelte guldgravere. Overalt ſaa man de arbeidende maſkiner, ſom vaſkede ſand og malte den koſtbare kvarts til pulver.

Uvenfor de mindre huſe, et ſtykke borte fra det egentlige city, ſtrakte ſig de ſaakaldte placers, d. v. ſ. terræner, der er beſtemte til bearbeidelſe. Der hørtes uophørlig klangen fra hakkens ſlag, og intet øie var iſtand til at tælle alle de huller, ſom gjorde jorden til et helt ſold.

Spadernes blanke jern blinkede i ſolen og kaſtede ſtraalerne tilbage ſom fra et ſpeil. Blandt arbeiderne var alle nationers typer repræſenterede. Der herſkede ingen trætte og ſpektakel, thi godt lønnede folk forretter ſit arbeide i taushed.

„Men derfor ſkal man ikke tro," ſagde Paganel, „at der i Auſtralien ikke mere findes en eneſte hidſigkrop af en guldgraver, ſom gjør ſin lykke afhængig af tilfældet i guldminerne. Jeg ved meget godt, at størſteparten leier ſine arme ud til de ſtore kompanier, og det kan vel ikke godt være anderledes, da de guldførende landſtrækninger alle er kjøbt eller forpagtet af regjeringen. Men for den, ſom intet eier, og ſom hverken kan forpagte eller kjøbe, gives der endnu en maade at berige ſig paa."

„Og det er?" ſpurgte Lady Helene.

„Ved at benytte ſig af „jumping"," ſvarede Paganel. „Saaledes kan ogſaa vi, ſelv om vi ikke har nogen ret til disſe placers, — ſelvfølgelig under meget gunſtige omſtændigheder — gjøre vor lykke."

„Men paa hvilken maade?" ſpurgte majoren.

„Ved at benytte ſig af „jumping'en," ſom jeg nys havde den ære at fortælle Dem om."

„Men hvad er da jumping for noget?" ſpurgte majoren.

„Det er en ſlags ſtiltiende overenskomſt mellem guldſøgerne, ſom ikke ſjelden foranlediger heftige optrin og uordener, og ſom øvrigheden endnu ikke har formaaet at afſkaffe."

„Men Paganel da," ſagde Mac Nabbs, „De faar jo tænderne til at løbe i vand paa os."

„Nuvel," fortſatte geografen, „det er vedtaget, at en hvilkenſomhelſt grube, hvori der — med undtagelſe af helligdagene — ikke blir arbeidet i løbet af fireogtyve timer, tilfalder det offentlige. Den, ſom faar tag i en ſaadan grube, kan grave i den og ſamle rigdomme, hvis himlen er ham gunſtig. Altſaa, Robert, min gut, ſe at finde et forladt hul, og det tilhører dig!"

„Mr. Paganel," ſagde Mary; „De maa dog ikke ſætte min broder ſlige griller i hovedet!"

„Jeg ſpøger jo bare, kjære frøken," ſkyndte Paganel ſig at ſvare, „og det ved Robert meget godt. Han — guldgraver! Aldrig! At pløie jorden, at vende og opdyrke den, tilſaa den og aftvinge den en rigelig

høſt for den havte møie, det er en ideal opgave! Men at rode i den ſom en muldvarp og ligeſaa blindt ſom denne, for at rive ud af dens ſkjød en ſmule af det elendige guld, det er en triſt forretning, og man maa være forladt baade af Gud og menneſker for at gribe til den udvei."

Efterat de reiſende havde beſøgt alle hovedpladſene i minerne og taget alt i øieſyn, naaede de endelig bort til den tidligere omtalte bankbygning.

Det var et ganſke anſeeligt hus, med nationalflaget vaiende fra taget. Lord Glenarvan blev modtaget af generalinſpektøren, ſom gjorde honnør for de reiſende.

De forſkjellige kompanier i diſtriktet deponerer her imod modtagelſesbeviſer det guld, ſom arbeiderne efterhaanden tvinger ud af den gjenſtridige jord. Den tid var forlængſt forbi, da guldgraverne blev ſnydt af koloniens kjøbmænd. Den almindelige pris, ſom disſe betalte for en unze guld, var treogfemti ſhillings, medens de ſenere igjen kunde ſælge den igjen i Melbourne for femogſeksti ſhillings. Det maa dog tages i betragtning, at kjøbmanden paa den anden ſide løb reſiko ved transporten, og efterſom antallet af landeveisrøvere ſtadig ſteg, havde man ikke altid tilſtrækkelig beſkyttelſeseſkorte ved haanden.

Inſpektøren foreviſte for lord Glenarvan og hans følge nogle mærkelige guldprøver og gav ſamtidig tilbedſte en hel del oplysninger om de forſkjellige maader, man pleiede at udvinde guldet paa.

I almindelighed træffer man paa det i to forſkjellige former: ſom vaſkeguld eller i ertstilſtand. Som raat metal findes det enten blandet med jord eller indeſluttet i kvartsgange.

Med henſyn til dets udvinding gaar man frem efter jordbundens natur og beſkaffenhed, idet man enten blot graver overfladen bort eller ogſaa trænger dybere ned i jordlaget.

Vaſkeguldet findes paa bunden af fjeldbækkene, i dalſtrøg og klippeſvælg; det ligger lagvis efter ſin vægt, først de ſmaa korn, ſaa bladene og endelig de ſtørre, grovere korn.

Det guld derimod, der ved luftens indvirkning har fortættet ſig, findes ſammenhobet og danner det, ſom guldgraverne kalder „lommer".

Saadanne lommer indeſlutter i ſig ofte alene en hel formue.

Ved Alexander-bjerget finder man navnlig guldet i lerholdige lag i ſkiferſprækkerne. Det har ofte hændt, at en heldig guldgraver med et eneſte ſlag af hakken har erhvervet ſig en betydelig formue.

Efterat de beſøgende havde ſkjænket de forſkjellige guldſorter ſin opmærkſomhed, lagde de veien om den mineralogiſke ſamling, ſom findes i bankbygningen. De ſaa her alle de forſkjellige beſtanddele, ſom den auſtralſke jordbund indeholder. Men man maa ikke tro, at denne verdensdel har ſin eneſte rigdom i guldet; tvertimod kan Auſtralien betragtes ſom et umaadeligt ſkrin, hvori naturen har nedlagt ſine koſteligſte klenodier. Navnlig tiltrak den hvide topas ſig opmærkſomheden, — endvidere karfunkelgranaten og thalliten, ſom er gjennemſigtig og har en pragtfuld grøn farve. Der fandtes rubiner, lyſe- og mørkeblaa ſafirer, rødlige diamanter og endelig en liden diamantkryſtal, der udvaſkes ved floden Turon's bredder. Der manglede intet i denne glimrende ſamling af ædle ſtene, og guld til deres indfatning behøvede man jo ikke at lede længe efter.

Glenarvan tog et hjerteligt farvel med bankens inſpektør og takkede ham for den venlighed, hvoraf han havde gjort ſaa udſtrakt brug. Man fortſatte derpaa beſøget i guldgraverleiren.

Paganel, hvem denne verdens ſkatte i og for ſig ikke intereſſerede ſynderlig, gjorde dog ikke et ſkridt uden opmærkſomt at mønſtre jordbunden. Han laa under for friſtelen, og hans ledſageres bemærkninger i den anledning afficerede ikke. Hvert øieblik bukkede han ſig ned og tog op en kiſelſten, et ſtykke erts eller et forvitret kvartsſtykke; han underſøgte det omhyggeligt og kaſtede det ſaa foragteligt bort. Saaledes gik det under hele ſpadſerturen.

„Naa, Paganel," ſpurgte majoren ham, „har De miſtet noget?"

„Javiſt," ſvarede Paganel, „man har i dette paa guld og ædelſtene ſaa rige land altid miſtet, hvad man ikke har fundet. Hvorfor ſkulde ikke ogſaa jeg ønſke at tage med mig en liden gjenſtand paa nogle unſer eller kanſke paa nogle pund!"

„Og hvad vilde De gjøre med den, min kjære ven?" ſagde Glenarvan.

„Aa, dermed vilde jeg ikke være i forlegenhed,“ ſvarede Paganel; „jeg vilde ſkjænke den til mit fædreland; jeg vilde deponere den i Frankriges bank . . .“

„I hvilken form?“

„Som jernbaneobligationer!“

Man gratulerede Paganel med den maade, hvorpaa han vilde „vie fædrelandet“ ſit eventuelle guldfund, og lady Helena ønſkede, at han maatte være ſaa heldig at finde verdens ſtørſte guldklump.

Saaledes ſpøgende og ſamtalende drog vore venner videre gjennem guldgraverbyen. Overalt foregik arbeidet regelmæsſigt og mekaniſk, men forreſten uden nogen ſærlig ivrighed.

Efter en to timers ſpadſertur henledede Paganel ſit følges opmærkſomhed paa et ganſke net udſeende gjæſtgiverſted, hvor han foreſlog, at man ſkulde hvile ſig lidt og oppebie tiden til vognens tilbagekomſt.

Lady Helena var enig heri, og Paganel bad ſtrax værten om at ſervere nogle forfriſkninger.

For enhver af ſelſkabet blev der ſaa ſerveret en „nobler“; men en „nobler“ er ganſke ſimpelt en almindelig grog, men af noget omvendt beſkaffenhed. Iſtedetfor et lidet glas brændevin i et ſtort glas vand, beſtaar „noble'ren“ af et lidet glas vand i et ſtort glas brændevin og tilſat et pasſende kvantum ſukker. Dette var dog vel auſtraliſk for vort ſelſkab, og til værtens forbauſelſe blev „nobler'en“ ved hjælp af en ſtor karaffel vand forvandlet til en ganſke ordinær engelſk grog.

Derpaa gik ſamtalen livligt om minerne og minearbeiderne, og til trods for, at Paganel var meget tilfreds med, hvad han havde ſeet, mente han dog, at det altſammen maatte have taget ſig ganſke anderledes interesſant ud i de førſte aar, da guldgravningen i Alexander-bjerget begyndte.

„Dengang,“ ſagde han, „var jorden gjennemhullet ſom en ſil; den blev bearbeidet af en legion travle, raſtløſe myrer, ſom arbeidede med raſende iver. Men hvad var det ikke for ſlags myrer! Alle emigranterne havde myrernes begjær, men ikke deres forſynlighed. Strax de havde faaet tag i guldet, ødſlede de det bort paa den meſt vanvittige maade. Det blev drukket, ſpiſt og ſpillet op; det hæderlige gjæſtgiverſted, hvor vi nu ſidder, var „et helvede“, ſom man ſiger. Der var ſlagsmaal paa kniven. Politiet var magtesløſt ligeoverfor al denne tøiløshed, og koloniens guvernør maatte næſten daglig lade de regule tropper rykke ud mod de urolige guldgravere. Det lykkedes ham endelig at bringe dem til fornuft; han fik indført en lov om, at enhver guldgraver ſkulde være i beſiddelſe af et patent; dette var naturligvis meget vanſkeligt at holde rede paa, men tilſtanden var dog her langt bedre og mindre foruroligende end i Kalifornien.“

„Kan da,“ ſpurgte lady Helena, „hvemſomhelſt drive guldgravning?“

„Ja, madame, dertil behøves ingen akademiſk examen. Etpar kraftige arme er alt, hvad der kræves. De af nød og elendighed drevne eventyrere kom for det meſte hid til minerne uden en øre i lommen; de relativt ſet rige med en øxe, de fattige med en kniv; men alle bragte med til ſit nye virke en ivrighed, ſom de ſikkert ikke vilde have viet en almindelig ærlig beſkjæftigelſe. Synet af disſe guldmarker var aldeles eneſtaaende i ſit ſlags. Jorden var bedækket med telte, ſmaa hytter og barakker af ler, brætter og løvværk. Midt i ragede guvernørens telt op, prydet med det engelſke flag; endvidere regjeringsagenternes telte og vexlerernes, guldhandlernes og de andre kjøbmænds, ſom mere eller mindre ſpekulerede i de andres rigdom og fattigdom. Udentvil har de alle ſamlet ſig betydelig kapital. Det var et alt andet end oplivende ſyn at ſe alle disſe guldgravere i deres røde uldſkjorter, arbeidende og ſtrævende i det ſumpige terræn. Luften gjenlød af den uſtanſelige ſtøi fra øxer og hakker og fyldtes af de ildelugtende dunſter fra forraadnede kadavere af henſlægte dyr. Kvælende ſtøv indhyllede disſe ulykkelige, blandt hvem dødeligheden var uhyre ſtor. Men lad det være ſom det vil, naar blot disſe trællende og lidende ſkarer havde havt noget igjen for alle ſine beſtræbelſer! Men denne overordentlige elendighed opveiedes ikke af de enkeltes held, og hvis man ſkulde regne godt efter, vilde man komme til det reſultat, at der paa hver guldgraver, ſom har været heldige her, falder hundrede, kanſke tuſinde elendige, fortvilede ſtakler, ſom næſten alle har maattet bøde med livet."

„Kanſke De er ſaa ſnil at fortælle os, hvorledes fremgangsmaaden med guldudvindingen er?" ſpurgte Glenarvan.

„Det er ganſke ſimpelt," ſvarede Paganel. „De førſte guldgravere her gik frem paa ſamme maade, ſom bruges den dag idag i viſſe dele af Cevennerne i Frankrige. Men ſelſkaberne her gaar nu tilværks paa en ganſke anden maade; de gaar tilbage til ſelve kilden og arbeider ſig ned til ertsgangen, ſom leverer guldſtøvet, bladguldet og klumperne. Men guldvaſkerne nøiede ſig derimod med kun at udvaſke den guldholdige ſand. De udhullede jordbunden, ſamlede den jord, ſom der var ſandſynlighed for kunde indeholde guld og behandlede den derpaa med vand for at faa det koſtbare metal udſkilt. Vaſkningen gaar for ſig ved hjælp af et apparat af amerikanſk oprindelſe, en ſaakaldt „craddle" eller vugge. Denne beſtaar af en fem-ſex fod lang kaſſe, en ſlags grov ſil, der er anbragt paa en anden ſil med mindre og finere huller. Apparatet ſmalner af nedadtil. Man helder ſandet paa ſilen fra den ene ende, øſer ſaa vand paa og bevæger eller rettere vugger apparatet med haanden. Derved bliver ſtenene liggende igjen paa den øverſte ſil, og mineralerne og ſandet, alt efter deres ſtørre eller mindre finhed, paa den nedre ſil, medens den udvaſkede jord tilligemed vandet kommer ud ved den anden ende. Saaledes var det almindelig benyttede hjælpeapparat."

„Men dette redſkab maatte man jo førſt være i beſiddelſe af," ſagde John Mangles.

„Man kjøbte det af guldgravere, ſom enten var blevne rige eller ruinerede," ſvarede Paganel, „alt efterſom det traf ſig, eller ogſaa hjalp man ſig ſaa godt man kunde."

„Men hvorledes ſøgte man da at erſtatte det?" ſpurgte Mary Grant.

„Man bruger en ganſke almindelig jernplade, min kjære Mary, ryſter ſaa jorden frem og tilbage, og guldkornene ſkiller ſig ud. I det førſte aar har mangen en guldgraver gjort ſin lykke paa denne maade. Det var gode tider, tiltrods for at et par ſtøvler koſtede mindſt to hundrede kroner og et glas almindelig limonade ti ſhilling engelſk! Men den, der førſt kommer til møllen, faar førſt malet; — guld var der i overflod; dengang laa det endnu i jordens øverſte lag, bækkene var næſten bogſtavelig fyldt af det ædle metal, og det manglede ikke meget paa — kanſke I ikke tror det? — at man kunde begynde at makadamiſere Melbournes gader med guldholdig jord. Værdien af det koſtbare metal, der under regjeringens virkſomme beſkyttelſesforanſtaltninger transporteredes fra Alexander-bjerget til Melbourne i tiden fra 26de januar til 24de februar, beløb ſig til fem millioner fire hundrede og toogniti tuſind fem hundrede og ſytti kroner eller gjennemſnitlig hver dag i det nævnte tidsrum den nette ſum af et hundrede og ni tuſind otte hundrede og otteogtyve kroner."

„Det er jo omtrent den ruſſiſke keiſers civilliſte," ſagde Glenarvan.

„Har man ikke fortællinger om folk, ſom har havt lykken med ſig i ſærlig grad?" ſpurgte Lady Helena.

„Jo mange," ſvarede Paganel. „I aaret 1852 blev der i Ballarat-diſtriktet fundet en guldklump, ſom veiede fem hundrede og ſytti unzer; i Gippsland fandt man kort efter en anden, ſom havde en vægt af fem hundrede og toogotti unzer, og i 1861 en klump, ſom endog veiede ſyv hundrede og fireogtredive unzer. Endelig ſtødte en guldgraver i Ballarat paa en klump paa femogſexti kilogram, der altſaa, naar man regner et kilogram guld til to tuſind fire hundrede kroner, med et ſlag gjorde finderen til eier af en formue paa halvandet hundrede tuſind kroner! En ſlig hakke, ſom med et eneſte ſlag indbringer ſin eiermand en aarlig rente paa ſyv—otte tuſinde kroner, maa dog kaldes en ganſke behagelig gjenſtand!"

„I hvilket forhold øgedes guldproduktionen, efter at gruberne var blevne opdagede?" ſpurgte John Mangles.

„Efter en ganſke enorm maaleſtok, min kjære kaptein. Produktionen, ſom i begyndelſen af aarhundredet kun androg til toogtredive millioner kroner, kan nu — indbefattet ſamtlige miner i Europa, Aſien og Amerika — anſlaaes til over ſex hundrede millioner kroner."

„Altſaa, mr. Paganel," ſagde Robert, „findes der kanſke guld ogſaa paa det ſted, hvor vi nu ſtaar?"

„Ja, min kjære gut; der kan gjerne ſkjule ſig millioner der. Vi gaar henover dem uden at ane deres tilværelſe!"

„Auſtralien er altſaa et af naturen ſærdeles begunſtiget land?"

„Nei, Robert," ſvarede geografen. „De guldproducerende lande hører langtfra til de meſt velſignede. Befolkningen der beſtaar ſom ofteſt af døgenigter; kraftige og arbeidſomme menneſker træffer man kun ſjelden paa. Saaledes er det i Braſilien, Mexiko, Kalifornien, Auſtralien. Hvor vidt har man ikke drevet det i det nittende aarhundrede! Et land med kulminer til brug for induſtrien er langt at foretrække for et, der producerer guld!"

Femtende kapitel.

„Auſtralien and New-Zeeland Gazette".

Den 2den januar ved ſolopgang naaede de reiſende enden af guldminerne og grænſen af Talbot County.

Heſtene betraadte nu grevſkabet Dalhouſii's ſtøvede veie. Nogle timer ſenere paſſerede de Colban- og Campaspe-floden. Man havde nu tilbagelagt halvdelen af veien. Endnu fjorten dages ligeſaa heldig reiſe, og det lille ſelſkab vilde have naaet frem til kyſten af Twofold-Bay.

De befandt ſig alle forøvrigt i bedſte velgaaende. Paganels forudſigelſer med henſyn til klimaets velgjørende indflydelſe viſte ſig at holde fuldſtændig ſtik. De havde lidet eller intet lidt af væden, og temperaturen havde været udholdelig. Hverken dyr eller menneſker havde hidtil ikke havt noget at beſvære ſig over.

Der var kun indtraadt en eneſte forandring i togets ordning, ſiden man paſſerede Camdenbroen. Jernbaneulykken, der tydelig var en planlagt forbrydelſe, havde foranlediget Ayrton til at træffe nogle til da overflødige forſigtighedsregler. Jægerne fik nu ikke mere tilladelſe til at fjerne ſig fra vognen. Naar der holdtes raſt for natten, maatte en af dem ſtadig holde vagt. Hver morgen og aften blev bøſſerne efterſeet og forſynet med nye fænghætter. Det var udenfor al tvil, at en bande forbrydere gjorde egnen uſikker, og ſelv om der juſt ikke var nogen umiddelbar fare for haanden, maatte man dog være paa ſin poſt mod alle eventualiteter.

Vi behøver vel ikke at tilføie, at alle disſe forholdsregler blev truffet, uden at lady Helena og miſs Grant fik nys derom; lord Glenarvan vilde ikke indgyde damerne nogen unødig ængſtelſe.

Man havde fuld grund til at gaa frem paa denne maade; en uklogſkab eller den mindſte forſømmelighed kunde let komme dem dyrt at ſtaa.

Men Glenarvan var forøvrigt ikke alene om at indrette ſig ſaaledes efter ſagernes ſtilling. I de enſomt beliggende landsbyer og ſtationer var beboerne og ſquatterne vel forberedte paa at møde ethvert angreb og enhver overrumpling. Naar natten faldt paa, ſtængte de ſine huſe forſvarligt, og bag indhegningen ſlap de

hundene løs, ſom ved ſin gjøen vilde varsle om, naar nogen nærmede ſig.

Ingen faarehyrde tilheſt ſamlede om aftenen ſin hjord ſammen uden at have en karabin ved ſadelknappen. Efterretningen om den ved Camden-broen udøvede forbrydelſe retfærdiggjorde tilfulde denne uſædvanlige forſigtighed, og mangen en koloniſt, ſom ellers pleiede at ſove for aabne døre og vinduer, ſtængte ſig nu omhyggelig inde ved nattens frembrud.

De offentlige myndigheder udviſte en rosværdig iver og ſkarpſindighed. Der blev ſendt afdelinger med indfødte gensdarmer ud i landet; man ſikrede ſig ogſaa hjælp af telegrafen. Til da havde landeveisposten kjørt uden eſkorte; men ſamme dag ſom Glenarvans expedition paſſerede veien fra Kilmore til Heatcote, ſuſede poſten, ſaa hurtig heſtene kunde bære, affted indhyllet i tætte ſtøvſkyer, og Glenarvan ſaa, at den var ledſaget af et halvt ſnes politimænd tilheſt. Man kunde næſten tro ſig henſat til den tid, da opdagelſen af de førſte guldpladſe lokkede alt Europas forbryderpak til Auſtralien.

Efterat man var kommen en mils vei videre frem paa veien til Kilmore, naaede vognen ind i et meget tæt ſkogparti med kjæmpetrær, og førſte gang, ſiden de havde forladt kap Bernouilli, fik de ſe en af hine mægtige ſkoge, ſom ofte ſtrækker ſig over flere længdegrader.

Et udraab af forundring undſlap de reiſende ved ſynet af de to hundrede fod høie eucalypter, hvis ſvampagtige bark har en tykkelſe af indtil fem tommer. Stammerne maaler indtil tyve fod i omfang, og de fures af lange ſtriber med vellugtende harpix. De hæver ſig ret op i en høide af indtil ethundrede og femti fod, uden at en eneſte gren, et ſkud, en knude afbryder deres lige profil; om de havde ſkrevet ſig fra en kunſtdreiers haand, kunde de neppe have været glattere. Det ſaa ud, ſom ſkulde man være i en mægtig hal med hundreder af ſøiler. Førſt høit oppe i luften bredte de ſine kroner vifteformigt ud.

Under dette evigt grønne dække havde luften fri og uhindret adgang; en ſtadig vedligeholdt ventilation ſugede fugtigheden op af jorden. Heſte, kvæghjorder og vogne kunde bekvemt paſſere mellem diſſe langt fra hinanden ſtaaende træer. Det var ikke nogen ſkog med lavſtammet buſkads og krat og knudrede rødder, ingen jomfruelig ſkog, hvor gjennemgangen ſpærredes af omſtyrtede træſtammer og tæt ſammenſlyngede lianer, gjennem hvilke man kun kan bane ſig vei ved hjælp af ild og øx. Græstæppet ved foden af trærne, det grønne tag høit deroppe, den vide udſigt man havde mellem de kneiſende pillarer, en paſſende ſkygge og en behagelig kjølighed, — alt dette dannede en ligeſaa tiltalende ſom eiendommelig ſcene. Dette oceanfaſtlands ſkoge minder paa ingen maade om ſkogene i den nye verden.

Naar ſkyggerne under dette grønne bladdække ikke er ſaa dybe og mørket ikke ſaa tæt, ſkriver dette ſig fra den mærkværdige uregelmæsſighed hos træerne med henſyn til bladenes ſtilling.

Intet af dem vender nemlig den flade ſide mod ſolen, men beſtandig den ſkarpe kant. Derfor naar ſolſtraalerne lige ned til ſkogbunden, aldeles paa ſamme maade, ſom om de trængte ind mellem tremmerne i et aabent jaluſi.

De gjorde alle med forbauſelſe denne iagttagelſe. I hvilken henſigt var dette beſynderlige arrangement truffet af naturen? Dette ſpørgsmaal rettede man naturligvis til Paganel.

Han beſvarede det ſom en mand, hvem man aldrig kan ſætte i forlegenhed.

„Hvad der her ſætter mig i forbauſelſe,“ ſagde han, „er ikke naturens extravaganſer; denne ved meget godt, hvad den gjør; men botanikerne ved ikke altid, hvad de ſiger. Naturen har ikke gjort nogen feil, da den gav disſe trær en ſæregen bladſtilling, men menneſkene har ſkudt ved ſiden af maalet, da de kaldte disſe trær „eucalypter“.“

„Hvad betyder da dette ord?“ ſpurgte Mary Grant.

„Det er græſk og betyder „dækker godt“. Man har ſøgt at gjøre feiltagelſen ved benyttelſen af dette græſke ord mindre følelig, men det er dog indlyſende, at eucalyptus'en kun dækker ſlet.“

„Medgivet, min kjære Paganel,“ ſagde Glenarvan; „men forklar os nu, hvorfor disſe blade juſt voxer ſaaledes.“

„Af en udelukkende fyſiſk aarſag, mine venner," ſvarede Paganel, „det vil De let kunne indſe. I dette land med tør luft, ſparſomt regn og knustør jordbund trænger trærne hverken til vinden eller ſolen. Da fugtigheden mangler, har de ogſaa liden ſaft. Derfra ſkriver ſig disſe ſmale blade, ſom ſøger at beſkytte ſig ſelv mod dagslyſet og en for ſtærk uddunſting. Derfor vender de kanten mod ſolen og ikke den hele overflade. Der findes næſten ikke noget mere ømtaaleligt end et ſaadant blad."

„Og intet mere egenkjærligt!" ſvarede majoren, „thi disſe tænker kun paa ſig ſelv og ikke paa de reiſende!

De var alle viſtnok delvis enig med Mac Nabbs, ſelv Paganel, ſom tørrede ſveden af panden og dog alligevel gratulerede ſig ſelv med, at han havde faaet anledning til at vandre hen under disſe ſkyggeløſe trær.

Alligevel havde denne bladenes ſtilling ſine ubehagelige ſider; veien gjennem disſe ſkoge er ofte meget lang og følgelig beſværlig, da der intet er, ſom beſkytter de reiſende mod dagens hede.

Hele dagen rullede vognen frem mellem disſe endeløſe rækker af eucalyptustrær. Man ſaa ikke et eneſte dyr eller en eneſte indfødt. Nogle kakaduer holdt til i trækronerne, men i denne høide kunde man neppe ſkjelne dem, og deres pludren ſvandt bort i uartikulerede lyd.

Ellers herſkede der en dyb ſtilhed i dette grønne uhyre tempel, og kun heſtenes trin, nogle henkaſtede ord og et og andet tilraab fra Ayrton, naar han drev paa oxerne, afbrød den uendelige enſomhed.

Om aftenen ſlog man leir ved foden af et eucalyptustræ, hvor der viſte ſig ſpor af en nylig opgjort ild. Træet dannede paa en vis maade i ſig ſelv en høi ſkorſten, thi flammerne havde udhulet ſtammen et godt ſtykke opover.

Denne ſquatternes og de indfødtes ſlette ſædvane vil tilſlut komme til at udrydde disſe ſtolte træer, akkurat ſom det ligedan gik med cedrene i Libanon.

Paa Paganels raad gjorde Olbinet ild op i en af af disſe rørformede ſtammer; der var god træk, og røgen tabte ſig i det mørke bladhang.

Efterat aftensmaaltidet var tilende, ordnede man det fornødne for natten, og Ayrton, Mulrady, Wilſon og John Mangles ſkiftede ſig imellem at holde vagt helt til daggry.

Hele den 3die januar fortſattes marſchen mellem den endeløſe ſkogs alléer. Den ſyntes ikke at ſkulle faa nogen ende.

Henimod aften lysnede det dog op mellem træerne, og nogle mile i det fjerne fik man øie paa en aaben mark med endel huſe, regelmæsſigt ordnede.

„Seymour!“ raabte Paganel. „Det er den ſidſte by, vi ſtøder paa i provinſen Victoria!“

„Er den af nogen betydning?“ ſpurgte lady Helena.

„Madame,“ ſvarede Paganel, „det er ſimpelthen en landsby, ſom er ifærd med at voxe ſig til by.“

„Kan vi finde et paſſende hotel der?“ ſpurgte Glenarvan.

„Vi faar haabe det,“ ſvarede geografen.

„Saa lad os drage ind i ſtaden, thi jeg antager, at vore kjække damer ikke har noget imod at faa hvile ud der paa en lidt mere bekvem og civiliſeret maade.“

„Kjære Edward,“ ſagde lady Helena, „Mary og jeg gaar ind paa det, men kun paa den betingelſe, at der derved ikke foraarſages nogen forſtyrrelſe i eller forhaling af vor reiſe.“

„Nei, aldeles ikke,“ ſvarede lord Glenarvan; „Trækoxerne er desuden udmattede; imorgen tidlig drager vi igjen videre.“

* * *

Klokken var bleven ni.

Maanen holdt paa at gaa ned i horizonten og kaſtede netop ſine ſidſte ſtraaler hen over landſkabet.

Mørket faldt lidt efter lidt paa.

Under Paganels anførſel holdt hele ſelſkabet ſit indtog i byen Seymour's brede gader.

Det lod næſten til, at geografen kjendte ud og ind, hvad han ikke før nogenſinde havde ſeet. Han lod ſig lede af Initiativet og kom direkte til „North Britiſh Hotel.“

Heſtene og oxerne blev ſat ind i ſtalden, vognen blev forſynet for natten, og de reiſende erholdt nogle forholdsvis komfortable værelſer.

Henimod klokken ti tog de alle plads ved bordet, ſom mr. Olbinett mønſtrede med et kritiſk blik.

Paganel havde allerede ſammen med Robert gjennemſtreifet byen og berettede nu med lakoniſk korthed de indtryk, han havde modtaget af den i denne ſildige time. Han havde nemlig ſlet intet ſeet.

Hvis han havde været mindre diſtræt, vilde han dog have maattet lægge mærke til en vis bevægelſe i Seymour's gader; der dannede ſig nemlig hiſt og her grupper, ſom lidt efter lidt voxede. Man ſtod og ſnakkede ſammen foran husdørene; der herſkede en vis uro; aviſerne blev forelæſt høit, og der blev ſpurgt og ſvaret.

Dette ſymptom kunde ikke have undgaaet den meſt ligegyldige iagttager; men Paganel havde ikke ſeet noget paafaldende deri.

Majoren ſørgede derimod ſtrax for uden at forlade huſet at ſkaffe ſig underretning om grunden til den lille bys ængſtelſe.

Efter en ti minuters ſamtale med den ſnakkeſalige Dickſon, hotellets overkelner, vidſte han, hvad der var iveien. Men foreløbig lod han ikke et ord undſlippe ſig derom.

Førſt efterat maaltidet var forbi og Lady Glenarvan, Mary og Robert Grant havde trukket ſig tilbage til ſine værelſer, holdt majoren ſine kamerater tilbage og ſagde:

„Man kjender nu ophavsmanden til forbrydelſen paa Sandhurſter-banen.“

„Har man fanget dem?“ ſpurgte Ayrton intereſſeret.

„Nei,“ ſvarede Mac. Nabbs uden tilſyneladende at lægge mærke til kvartermeſterens ivrighed, en ivrighed, der under de forhaandenværende omſtændigheder ſyntes ganſke forſtaaelig.

„Saameget værre,“ mente Ayrton.

„Nu,“ ſpurgte Glenarvan, „hvem beſkylder man for denne ugjerning?“

„De kan ſelv læſe det,“ ſvarede majoren og rakte ham et numer af „Australian and New-Zeeland Gazette“, „og De vil deraf ſe, at politiinſpektøren ikke tog feil i ſin antagelſe.“

Glenarvan læſte høit følgende:

„Sidney, den 2den januar 1866.

„Man vil erindre, at der natten mellem 29de og 30te december ſidſtleden fandt en ulykke ſted ved Camden-broen, fem mil ovenfor ſtationen Caſtlemaine, ved den jernbane, der gaar mellem Melbourne og Sandhurſt. Det i fuld fart kommende nathurtigtog 11.45 ſtyrtede ned i Luttonfloden.

„Camden-broen ſtod aaben, da toget ſkulde paſſere over.

„Talrige tyverier umiddelbart efter ulykken og fundet af banevogterens lig en halv mil fra broen tyder paa, at kataſtrofen ſkyldes en forfærdelig forbrydelſe.

„Det fremgaar ogſaa af de underſøgelſer, ſom

politiet har anſtillet, at forbrydelſen maa tilſkrives en bande ſtraffanger, ſom er undſlupne fra forbedringshuſet i Perth for ſex maaneder ſiden, netop i det øieblik, da de ſkulde føres over til øen Norfolk.*)

Der er niogtyve af dem ialt, og de anføres af en vis Ben Joyce, en forbryder af allerværſte ſlags, ſom for nogle maaneder ſiden — man ved ikke paa hvilket ſkib — er kommen til Auſtralien, og hvem retfærdighedens ſtraffende arm endnu ikke har kunnet naa.

Saavel byernes beboere ſom koloniſterne og ſquatterne ved ſtationerne opfordres herved til at være paa ſin poſt og meddele ſurveyor-generalen alt, ſom kan være af betydning for videre efterforſkninger.

J. P. Mitchell,
S.-G."

Da lord Glenarvan havde endt oplæsningen af denne artikel, vendte han ſig til Mac Nabbs og geografen med de ord:

„Der kan De ſe, Paganel, at man kan møde ſtraffanger her i Auſtralien."

„Ja, undſlupne, det er klart! De folk, ſom der her er tale om, er her paa uberettiget vis."

„Ja, men de er dog her," indkaſtede Glenarvan. „Men jeg tror ikke, at deres nærværelſe ſkal blive til hinder for udførelſen af vort forehavende. Hvad mener De, John?"

---

*) Øen Norfolk ligger øſt for Auſtralien; regjeringen benytter den til opholdsſted for helt uforbederlige ſtraffanger. De er underkaſtede en ganſke ſpeciel bevogtning.

John Mangles ſvarede ikke med det ſamme; han vaklede mellem tanken paa den ſmerte, en opgiven af de paabegyndte efterforſkninger vilde volde de to børn, og frygten for den fare, expeditionen var udſat for.

„Havde ikke lady Glenarvan og miſs Grant været med os, ſkulde jeg ikke bryde mig en døit om denne bande uslinger."

Glenarvan forſtod ham og tilføiede:

„Det ſiger ſig ſelv, at der ikke kan blive tale om at opgive vort forehavende; men maaſke det vilde være raadeligſt igjen at gaa ombord i „Duncan" i Melbourne og forfølge Harry Grants ſpor fra øſt. Hvad mener De herom, Mac Nabbs?"

„Før jeg udtaler mig herom," ſvarede denne, „vilde jeg gjerne høre Ayrtons mening om ſagen."

Kvartermeſteren, der paa en ſaa direkte maade blev taget med paa raad, ſaa paa Glenarvan.

„Jeg antager," ſvarede han, „at vi befinder os to hundrede mil fra Melbourne, og at faren, hvis den virkelig exiſterer, er ligeſaa ſtor paa veien ſydover ſom mod øſt. Begge veie er lige lidet befærdede og lige lange. Forøvrigt tror jeg ikke, at tredive ſkurker vil være iſtand til at ſkræmme livet af otte vel bevæbnede og uforknytte mænd. Indtil vi finder paa nogen bedre plan, foreſlaar jeg derfor, at vi roligt fortſætter langs vor engang faſtſatte rute."

„Det er vel talt, Ayrton," ſvarede Paganel. „Naar vi reiſer videre, kommer vi ſikkert til at krydſe kaptein Grants vei. Gaar vi derimod tilbage og ſydover, ſaa fjerner vi os tvertimod fra den. Jeg er derfor fuldſtændig af Deres mening, og vi behøver ikke at bryde os en døit om disſe kjæltringer fra Perth, ſom en mand med mod i bryſtet ikke engang vil ſkjænke en tanke."

Det blev derpaa enſtemmig vedtaget, at der ingen forandring ſkulde ſke i reiſeprogrammet.

„Endnu en bemærkning, mylord," ſagde Ayrton, idet man holdt paa at ſkilles for at gaa til ro.

„Tal De, Ayrton."

„Skulde det ikke være anbefalelſesværdigt at give „Duncan" ordre til at give ſig til det beſtemte punkt paa øſtkyſten?"

„I hvilken henſigt?" ſpurgte John Mangles. „Naar vi ankommer til Twofold-Bay, blir der tid nok til det. Hvis nu for exempel en eller anden uforudſeet begivenhed ſkulde foranledige os til alligevel at reiſe til Melbourne, ſaa vilde vi faa den ærgrelſe ikke at træffe „Duncan" der. Forøvrigt kan ſkibet endnu paa langt nær ikke være færdigt med ſine reparationer. Jeg tror derfor af forſkjellige grunde, at vi venter dermed."

„Godt," ſvarede Ayrton, øienſynlig fuld tilfredsſtillet ved kapteinens grunde.

Den næſte dag forlod det lille ſelſkab godt bevæbnet og forberedt paa alle eventualiteter byen Seymour.

En halv time ſenere var de igjen inde i eucalyptusſkogen, ſom ſtrakte ſig videre mod øſt.

Glenarvan havde helſt ønſket at kunne reiſe i et mere aabent terræn; en ſlette er ſelvſagt mindre gunſtig for baghold og mulige overfald end en tæt ſkog. Men der var intet valg, og vognen ſneglede ſig derfor hele dagen affted imellem de endeløſe trærækker.

Man drog langs den nordlige grænſe af Angleſey County, naaede om aftenen den et hundrede og ſexogfirtiende længdegrad og ſlog leir paa grændſen af Murray-diſtriktet.

Sextende kapitel.

Hvori majoren paaſtaar at have aber for ſig.

Den næſte dags morgen, den 5te januar, betraadte de reiſende for første gang det ſtore Murray-territorium.

Dette udſtrakte og ubeboede diſtrikt ſtrækker ſig helt til de auſtralſke alpers høie bjergkjæde.

Civiliſationen har endnu ikke inddelt det i beſtemte grevſkaber. Det er ubetinget den mindſt bekjendte og mindſt beſøgte del af provindſen Victoria. Men ogſaa dets ſkoge vil engang falde for buſkmandens øxe, de ſtore engſtrækninger vil komme til at føde ſquatternes

hjorder; men endnu er det en jomfruelig og uberørt jordbund, ſaaledes ſom det engang i en fjern fortid ſteg op af det indiſke ocean; endnu er landet en udørken.

Paa de engelſke karter bærer hele landſtrækningen det betegnende navn: Reserve for the Blacks, de ſortes territorium. Efterhvert ſom koloniſterne har trængt frem, er de indfødte med magt tvunget hen til disſe øde egne. I langt borte liggende ſletteland har man overladt dem nogle landſtrækninger midt i de utilgjængelige ſkoge, hvor nu urindvaanernes race langſomt dør ud.

Enhver hvid, enhver koloniſt, udvandrer, ſquatter eller buſkmand har ret til at overſkride dette gebet, men alene den ſorte maa aldrig forlade det.

Under ridtet beſkjæftigede Paganel ſig med dette for de indfødte ſtammer ſaa vigtige ſpørgsmaal. Han havde kun én dom derom, nemlig at det britiſke ſyſtem utvilſomt for hver dag førte nærmere henimod tilintetgjørelſen af de overvundne folkeſlag, allerede derved, at de berøves de boſteder, hvor deres forfædre i umindelige tider har betragtet ſig ſom de retmæsſige herſkere. Denne ødelæggelſestendens viſer ſig overalt og i ſærdeleshed i Auſtralien. I koloniſeringens førſte aar betragtede de deporterede, ja endog de frie koloniſter, enhver ſort ſom et vildt dyr, paa hvem man kunde gjøre jagt og ſlagte ned. Man dræbte dem i masſevis og retfærdiggjorde ſig med domſtolens udſagn, at enhver auſtralier ſtod udenfor loven, og at mord paa disſe ulykkelige aldeles ikke var nogen forbrydelſe. Aviſerne

i Sidney bragte endog i forſlag ſom et radikalt middel til at ſkaffe ſig de ved Hunter-ſjøen boende ſtammer fra halſen at forgifte vandet for dem.

Man faar her ſyn for den ting, at englænderne ved deres første optræden kalder mordet tilhjælp for deres koloniſeringsarbeide. Deres grusomhed var forfærdelig. De gik frem paa ſamme maade i Auſtralien, ſom de havde gjort i Indien, hvor fem millioner indiere ſporløſt forſvandt, eller ſom i Kap, hvor en befolkning paa en million hottentotter i kort tid ſvandt ind til hundrede tuſind individer.

Paa ſamme maade er ogſaa her den indfødte befolkning, decimeret ſom den er bleven ved mishandling og drikfældighed, ifærd med at bukke under og forſvinde for den bloddryppende civiliſation fra Europa. Flere guvernører har ganſke viſt udſtedt forordninger, ſigtende til at modarbeide den blodige mishandling af de indfødte. De hvide ſlap med nogle piſkeſlag til ſtraf, medens man ſkar næſen eller ørene af en ſort! Tomme trudsler! Morderne organiſerede ſig nu bare i større bander, og hele ſtammer blev udryddede. Her ſkal kun exempelvis anføres Van-Diemensøen, der ved aarhundredets begyndelſe tællede en befolkning paa femti tuſinde, der i 1863 var ſvundet ind til — ſyv! Og for ganſke kort tid ſiden kunde „Mercure“ meddele ſine læſere, at den ſidſte efterkommer af tasmanierne var ankommen til Hobart Town.

Hverken Glenarvan eller majoren eller John Mangles forſøgte at modſige Paganel. Og ſelv om

de havde været englændere og ikke ſkotter, vilde de dog ikke have kunnet forſvare ſine landsmænds fremgangsmaade. Kjendsgjerningerne talte et altfor aabenbart og uigjendriveligt ſprog.

„For femti aar ſiden," vedblev Paganel, „vilde vi paa vor vei allerede have mødt mere end en ſtamme med indfødte, og til idag har vi endnu ikke ſeet et eneſte anſigt! Inden hundrede aar vil den ſorte race være fuldſtændig forſvundet fra dette kontinent."

Negerdiſtriktet viſte ſig ogſaa i virkeligheden at være fuldſtændig forladt. Der viſte ſig intet ſpor af leirpladſer eller hytter. Der vexledes med frie, aabne ſletter og ſtore ſkogſkrækninger, og egnen antog mere og mere karakteren af et vildnis. Det ſyntes næſten, ſom om der ikke fandtes et eneſte levende væſen, hverken menneſker eller dyr, i disſe afſides egne.

I dette øieblik ſtandſede Robert pludſelig ſin heſt og udbrød:

„En abe! Der er en abe!"

Han pegede paa et ſtort, ſort legeme, ſom med forbauſende behændighed ſvang ſig fra gren til gren og fra den ene top til den anden, ſaa det næſten ſaa ud, ſom om det var en art flyvehud, der holdt den oppe i luften. Skulde maaſke i dette vidunderlige land aberne ogſaa kunne flyve, ligeſom de ræve, ſom naturen har udſtyret med flaggermusvinger?

Vognen havde imidlertid gjort holdt, og alles øine rettedes mod dyret, ſom ſnart forſvandt i eucalyptens krone.

Lidt efter kom det igjen pludſelig tilſyne ſom en lynſtraale, og med utallige bevægelſer og ſpring løb det henover jorden og ſtrakte ſine lange arme op efter et vældigt gummitræs glatte ſtamme.

Man maatte ſpørge ſig ſelv, hvorledes det kunde være iſtand til at klatre op i dette lige og glatte træ, hvis ſtamme det ikke kunde omſpænde med ſine lemmer.

Men aben hakkede med en ſlags øx ſmaa trin i ſtammen, og ved hjælp af disſe lige langt fra hinanden huggede ſtøttepunkter naaede den ſnart op til toppen og forſvandt i løvet.

„Hvad er det for ſlags abe?" ſpurgte majoren.

„Denne abe," ſvarede Paganel „er en fuldblods — auſtralier!"

Geografens ledſagere fik ikke tid til at trække paa ſkuldrene, da der ikke langt borte fra lød et raab, ſom man ſkriftlig kan gjengive med coo-eh! coo-eeh!

Ayrton piſkede paa oxerne, og hundrede ſkridt længere fremme ſtødte de reiſende paa en leir af indfødte.

Hvilket ſørgeligt ſyn! Et duſin telte hævede ſig op fra den nøgne jordbund. Disſe, der var lavet af barkſtykker, ſom var lagt lagvis over hinanden akkurat ſom tagſten paa et hus, ydede kun paa den ene ſide ſine beboere nogen beſkyttelſe.

Der var omkring tredive ſtykker af dem, mænd, kvinder og børn; elendigheden gjorde dem fraſtødende, og de var iførte pjaltede, halvt ſønderrevne kænguruſkind.

Da vognen nærmede ſig, forſøgte de førſt paa at

flygte; men nogle af Ayrton paa et uforſtaaeligt kaudervælſk udtalte ord ſyntes atter at berolige dem, ſaa at de halvt tillidsfuld, halvt frygtſomme, ligeſom dyr, hvem man rækker en lækkerbiſken, vendte tilbage.

Disſe indfødte var fem fod og fire til ſyv tommer høie, havde nøddebrun hudfarve, uldagtig haarvæxt, lange arme, fremſtaaende underliv, og hele deres legeme var bedækket med ſkrammer, der hidrørte fra tatoveringen eller fra ſnit, ſom de pleier at bibringe ſig ſelv ved begravelſeshøitideligheder.

Der gives intet mere afſkrækkende end disſe uregelmæsſige anſigter, med den uhyre mund, den flade ſtumpnæſe, den fremſtaaende underkjæve med de ganſke viſt hvide, men ſkjævtſtaaende tænder. En mere udpræget dyriſk type kan ikke noget menneſkeligt væſen opviſe.

„Robert har ikke taget feil,“ ſagde majoren, „det er aber, — for mig kan de gjerne være fuldblods, — men de blir dog aber!“

„Aa!“ udbrød lady Helena, „disſe ſtakkels væſener er dog virkelig menneſker!“

„Menneſker!“ raabte Mac Nabbs; „i det høieſte en mellemart mellem menneſke og orangutang! Hvis jeg maaler anſigtsvinkelen paa dem, vil jeg finde den ligeſaa liden ſom hos aberne!“

I denne henſeende havde Mac Nabbs viſtnok ret: anſigtsvinkelen hos de auſtralſke indfødte er meget ſpids og nærmer ſig i paafaldende grad orangutangens. Et forſlag fra en lærd om at kalde denne ſæregne race for abelignende menneſker er ikke helt ugrundet.

Men lady Helena var mere i ſin gode ret end Mac Nabbs, naar hun i disſe indfødte ſaa væſener med ſjæl, ſelv om de ogſaa ſtod paa det laveſte trin. Mellem dyret og auſtralnegeren bliver der altid en uoverſtigelig kløft, ſom adſkiller arterne. Pascal havde visſelig ret, naar han ſagde, at menneſket aldrig og ingenſinde er ligt dyret; han lagde viſtnok ikke mindre viſt til: at det „heller aldrig vil blive nogen engel“.

Men nu beviſte netop lady Helena og miſs Mary Grant uholdbarheden af den ſidſt citerede ſætning af den ſtore tænker. De to godhjertede damer var ſteget ud af vognen og gav de ſtakkels ſkabninger nogle levnetsmidler, ſom de vilde med begjærlighed ſlugte. De indfødte maatte deſto lettere anſe lady Helena for et overjordiſk væſen, ſom de hvide efter deres religiøſe foreſtillinger tidligere var ſorte, der efter ſin død har faaet en lys hudfarve.

Navnlig opvakte kvinderne de reiſende damers medlidenhed. De livsforhold, hvorunder en auſtralierinde lever, taaler ikke at ſammenlignes med nogen andens. Førſt ſtedmoderlig behandlet fra naturens ſide, berøvet hvert fnug af ſkjønhed og ynde, bliver hun med vold bortført ſom ſlavinde, og hun faar ingen anden brullupsgave end ſtokkeſlag af ſin herre og meſter. Fra dette øieblik af maa hun paatage ſig de beſværligſte arbeider, og under de lange ſtreiftog fører hun de ſmaa børn med ſig i en ſlags ſovematte, hvor ogſaa jagt- og fiſkeredſkaberne transporteres. Hun maa ſørge for

levnetsmidler til familien, hun forfølger grævlinger og ſlanger helt op i trætoppene, og hun ſkaffer tilveie træbarken til teltet; hun er ſom et plaget trækdyr, der ikke har nogen ro eller hvile, og hun faar ikke andet at ſpiſe end de uappetitlige levninger, ſom hendes herre havde forſmaaet.

De indfødte havde imidlertid ſamlet ſig omkring de reiſende, og mr. Olbinett fik det travlt med at beſkytte expeditionens proviant mod de forhungrede vildes graadighed. De kaſtede forbauſede blikke paa vognen og viſte ſine ſkarpe tænder, ſom ſikkert ogſaa havde ſtiftet bekjendſkab med menneſkekjød. De fleſte indfødte ſtammer er viſtnok ikke menneſkeædere, men der gives jo kun faa vilde, ſom forſmaar at fortære en beſeiret fiendes legeme.

Ved ſynet af disſe fraſtødende elendige væſener, kunde Mary Grant neppe holde ſine taarer tilbage ved tanken paa, at hendes fader maaſke var fange mellem ſaadanne raa barbarer. Hun foreſtillede ſig, hvad en mand ſom Harry Grant maatte have lidt hos en ſaadan omvankende ſtamme, hvor han var prisgivet elendigheden, hungeren og alſlags mishandling.

John Mangles, der ſaa paa hende med ſorgblandet opmærkſomhed, gjættede ſig til de tanker, der bevægede ſig i hendes ſjæl, og han forekom hendes ønſker ved at rette nogle ſpørgsmaal til den forhenværende kvartermeſter ombord i „Britannia“.

„Ayrton,“ ſagde han, „var det ſaadanne vilde, ſom De flygtede bort fra?“

„Ja, kaptein," ſvarede Ayrton. „Alle disſe folkeſlag i disſe egne ligner hinanden. Her ſer De imidlertid kun en haandfuld af disſe ſtakkels djævle; men ved bredderne af Darling-floden bor der talrige ſtammer, der beherſkes af høvdinge, ſom gaar frem med overordentlig ſtrenghed."

„Men hvad kan en europæer, naar han er falden i hænderne paa ſlige indfødte, tage fat paa?" ſpurgte John Mangles.

„Akkurat det ſamme ſom jeg gjorde," ſvarede Ayrton; „gaa paa jagt og fiſkeri ſammen med dem, deltage i deres kampe, og han bliver, ſom jeg allerede har omtalt, behandlet, efter hvad han driver det til. Er han klog og tapper, faar han ſnart en anſeet ſtilling inden ſtammen."

„Men han vedbliver alligevel at være fange?"

„Ja, og i den grad pasſet paa," tilføiede Ayrton, „at han hverken dag eller nat kan gjøre et ſkridt paa egen haand."

„Men det lykkedes jo for for Dem, Ayrton, blandede majoren ſig nu i ſamtalen, „at ſlippe bort."

„Ja, mr. Mac Nabbs, og det under en kamp mellem min ſtamme og en naboſtamme. Ja, jeg ſlap bort, og det var heldigt; men hvis jeg ſkulde gjøre det om igjen, tror jeg hellere, at jeg vilde foretrække evigt ſlaveri fremfor de kvaler, jeg har maattet udholde paa min marſch gjennem de øde ørkener i landets indre. Gud bevare kaptein Grant fra at vove ſig paa et lignende redningsforſøg."

„Ja, det maa ganſke viſt være vort ønſke, miſs Mary,“ ſagde John Mangles, „at Deres fader er hos en eller anden ſtamme. Da vil vi ogſaa have lettere for at kunne opſpore ham, end om han vankede om i de uhyre ſkoge.“

„De haaber endnu beſtandig?“ ſpurgte den unge pige.

„Ja, beſtandig, miſs Mary; mit haab er med Guds hjælp engang at ſe Dem lykkelig.“

Kun Mary Grants fugtige øine kunde takke den unge kaptein.

* * *

Medens denne ſamtale udſpandt ſig, var der opſtaaet en uſædvanlig bevægelſe blandt de vilde; de udſtødte høie ſkrig, ſprang hid og did, greb ſine vaaben og ſyntes at være grebet af vildt raſeri.

Glenarvan vidſte ikke, hvad det var, de vilde, og majoren rettede følgende ſpørgsmaal til Ayrton:

„Da De har tilbragt ſaa lang tid blandt auſtralnegerne, forſtaar De vel ogſaa udentvil, hvilken dialekt disſe ſorte her taler?“

„Saa nogenlunde,“ ſvarede kvartermeſteren, „men der er ligeſaa mange dialekter, ſom der er ſtammer. Men jeg tror at burde antage, at de vil udtrykke ſin taknemmelighed mod Deres herlighed ved at opføre en krigsdans.“

Det viſte ſig, at Ayrton havde ret i, at dette var grunden til bevægelſen. Uden videre omſtændigheder angreb de indfødte hverandre med hyklet raſeri, og det paa en ſaa ſkuffende maade, at mindre vel underrettede maatte have troet at bivaane en alvorlig kamp.

Men efter alle reiſendes udſagn er auſtralierne flinke ſkueſpillere, og ved nærværende leilighed lagde de for dagen et ganſke ſmukt talent i den retning.

Vaabnene, en ſlags køller, blev ſvungne af tilſyneladende afſindige hænder, de kjæmpende ſtyrtede ſig mod hinanden, nogle faldt ned ſom døde, andre reiſte ſig op med et ſeiersſkrig. De ældre kvinder iſær fôr frem ſom furier, kaſtede ſig over de falſke lig og lemlæſtede dem tilſyneladende med en vildſkab, ſom ikke kunde være ſkrækkeligere i virkeligheden. Hvert øieblik frygtede Lady Helena for, at denne krigsleg ſkulde udarte til en virkelig krig. Heller ikke børnene undlod at tage del i kampen, og baade gutter og piger trakterede hverandre med ganſke durable ørefiger.

Denne ſkinfægtning havde allerede varet i ti minutter, da de ſtridende pludſelig holdt inde. Vaabnerne faldt dem ud af hænderne. En dyb ſtilhed indtraadte ovenpaa den bedøvende larm. De indfødte indtog en ſtiv og ſtram ſtilling, ſaa man næſten ſkulde kunne have taget dem for ſtatuer.

Hvad var aarſagen til denne pludſelige ſkiften, og hvad foranledigede denne fuldſtændige ubevægelighed?"

En ſkare kakaduer kom tilſyne i de høie gummitræers kroner; de fyldte luften med ſin pludren og mindede ved ſine fjærs livlige farver om en flyvende regnbue.

Tilſynekomſtem af denne glimrende ſky af fugle havde afbrudt kampen. Nu gjaldt det jagten, ſom viſtnok var ganſke anderledes nyttig.

En af de indfødte greb et rødmalet inſtrument af en eiendommelig konſtruktion. Han forlod ſine egnes ubevægelige rækker og lurede ſig hen under træerne. Han ſneg ſig aldeles lydløſt frem, ſtreifede ikke et blad og forrykkede ikke en ſten. Han var ſom en glidende ſkygge.

Da den vilde nu var kommen i en paſſende afſtand, ſlyngede han ſit inſtrument i vandret retning og i to fods høide henover jorden. Saaledes fløi dette vaaben omkring firti fod, men da ſteg det pludſelig uden at berøre jorden omtrent hundrede fod lodret op i luften, ſaarede et duſin fugle dødeligt og kom, idet det beſkrev en bue, atter tilbage for jægerens fødder.

Glenarvan og hans ledſagere var forbauſede; de troede neppe ſine egne øine.

„Det var en boomerang!“ ſagde Ayrton.

„Boomerangen!“ raabte Paganel, „den auſtralſke boomerang!“

Som et barn ſprang han hen til inſtrumentet, ſom han tog op for at ſe, hvad „der var indeni“.

Man kunde i virkeligheden blive tilbøielig til at tro, at det var en indvendig mekanisme, en eller anden pludſelig virkende ſtaalfjæder, der havde givet apparatet en anden retning. Men der fandtes ikke ſpor af alt dette.

Boomerangen beſtod ſimpelthen af et eneſte ſtykke tredive til firti tommer langt, krummet træ; paa midten var det tre tommer tykt, men ſpidſede af mod enderne.

„Dette er altſaa den berømte boomerang!" ſagde Paganel, efterat han nøie havde betragtet det beſynderlige inſtrument. Et ſtykke træ og intet andet. Men hvorledes kan det fra et beſtemt punkt i ſit vandrette løb med engang ſtige ret op i luften og ſaa igjen vende tilbage til den haand, der har ſlynget det ud? Aarſagen til dette fænomen har hverken lærde eller reiſende nogenſinde formaaet at finde ud."

„Mon det ikke ſkulde være en virkning lig den, ſom faar en paa en beſtemt maade kaſtet ring til at vende tilbage til ſit udgangspunkt?" ſpurgte John Mangles.

„Eller ſnarere," mente Glenarvan, „et tilbageſlag, akkurat ſom det hænder med en billardkugle, der ſtøder til et beſtemt punkt?"

„Paa ingen maade," ſvarede Paganel; „i begge tilfælde er et beſtemt faſt punkt aarſag til reakſionen, jorden for ringen og billarden for kuglen. Men her findes ikke noget ſligt; inſtrumentet berører ikke jorden, og dog ſtiger det op i en anſeelig høide!"

„Men hvorledes vil De da, Paganel, forklare Dem dette fænomen?" ſpurgte lady Helena.

„Jeg kan ſlet ikke forklare det, madame; jeg bare konſtaterer det paany; men det hidrører uden tvil fra den art og maade, hvorpaa inſtrumentet udſlynges, og paa boomerangens eiendommelige form. Hvad ſlyng-

ningen angaar, ſaa er denne forøvrigt endnu en af auſtraliernes hemmeligheder."

„I ethvert fald er tingen temmelig intelligent . . . for aber," ſagde lady Helena med et ſideblik til majoren, der lidet overbeviſt bøiede hovedet.

* * *

Imidlertid var tiden ilet affted, og Glenarvan vilde ikke yderligere forhale reiſen. Han gav derfor ordre til, at man ſkulde ſtige ind i vognen, da i det ſamme en af de vilde i fuldt ſprang kom løbende til og meget intereſſeret udtalte nogle ord.

„Aa," overſatte Ayrton, „de har ſeet kaſuarer!"

„Hvad for noget? Dreier det ſig om en jagt?" ſpurgte Glenarvan.

„Det maa vi dog ſe paa!" raabte Paganel; „det bliver mærkværdigt; kanſke ogſaa boomerangen vil komme til at ſpille en rolle."

„Hvad mener De, Ayrton?"

„Det vil ikke komme til at opholde os ſaa længe, mylord," ſvarede kvartermeſteren.

De indfødte havde ikke nølet mange øieblikke; for dem er det et lykketræf at kunne fange en kaſuar. Derved ſikrer ſtammen ſig næringsmidler for nogle dage. Jægerne anvender ogſaa al mulig ſluhed for at faa tag i et ſaadant bytte. Men hvorledes er det mulig for dem uden geværer og uden hunde at kunne fange eller dræbe et ſaa rapfodet dyr? Deri laa den intereſſante ſide ved ſkueſpillet, ſom Paganel ikke vilde forſømme at overvære.

Kaſuaren, i de indfødtes ſprog kaldet „mureuk'en“, er et dyr, ſom bliver ſjeldnere og ſjeldnere paa de auſtralſke ſletter. Det er en ſtor, halvtredive fod høi fugl og har et hvidt kjød, ſom ligner kalkunens. Paa hovedet har den en plade af horn, øinene er lyſebrune og næbbet bøiet nedover. Fødderne har ſtore klør, men de ſtudſede vinger kan ikke bruges til flyvning. Om halſen er dens fjerbedækning mørkere end paa bryſtet. Men om den ikke kan flyve, ſaa kan den til gjengjæld ſpringe, og i kapridt vilde den indhente den hurtigſte heſt. Den kan derfor kun fanges ved liſt.

Auſtralierne fordelte ſig paa forſkjellige ſteder. Det hele foregik paa en vidunderlig vakker ſlette, hvor indigotræet voxede vildt, og hvor jorden var dækket af blaa blomſter. De reiſende poſterede ſig ved randen af et mimoſebuſkads.

Efterſom de indfødte nærmede ſig, reiſte et halvt duſin kaſuarer ſig op, ſatte paa ſprang og lagde ſig igjen ned i en mils afſtand.

Da ſtammens jæger havde forviſſet ſig om deres opholdsſted, gav han tegn til ſine kamerater, at de ſkulde blive ſtaaende. Han lagde ſig derpaa fladt ned paa jorden og trak frem af ſit bærenet to kaſuarſkind, ſom han trak paa ſig. Den høire arm ſtrakte han høit op over hovedet og efterlignede bevægelſen hos en kaſuar, der ſøger næring.

Den indfødte nærmede ſig hen mod flokken; ſnart ſtandſede han for tilſyneladende at pille op nogle frøkorn, ſnart hvirvlede han ſtøvet op med fødderne og indhyllede ſig ſom i en tæt ſky. Den hele liſtige fremgangsmaade var fuldkommen i ſit ſlags. Kaſuarens art og maade at være paa, kunde ikke blive mere ſkuffende kopieret. Jægeren lod en dump kurren høre, ſom ſelv en fugl maatte lade ſig ſkuffe af. Saaledes ſkeede det ogſaa nu. Snart befandt han ſig midt iblandt de intet ondt anende fugle; men pludſelig ſvang hans armkøllen og fem af ſex kaſuarer faldt ned ved ſiden af ham.

Jægeren havde havt held med ſig, jagten var tilende.

Derpaa tog Glenarvan og den lille trop affked med de indfødte. Disſe viſte ikke tegn paa nogen ſlags bevægelſe ved adſkillelſen. Maaſke havde reſultatet af kaſuarjagten bragt dem til at glemme deres hunger. De beſad ikke engang hin mavens taknemmelighed, ſom er ſtærkere hos kultiverede menneſker og dyr end hjertets. Men hvordan det nu var eller ikke, ſaa kunde det dog ikke nægtes, at de i visſe retninger var i beſiddelſe af intelligens og dygtighed.

„Nu, min kjære Mac Nabbs," ſagde lady Helena, „vil De vel dog medgive, at auſtralierne ikke er nogen aber?"

„Fordi de ſaa ypperligt forſtaar at efterligne dyr?" ſvarede majoren. „Det ſkulde ſnarere beſtyrke min antagelſe."

„En vittighed er intet ſvar," ſagde lady Helena.

„Jeg ønſker, major, at de kommer tilbage til Deres førſte udtalelſe."

„Nu vel da, kjære kuſine; auſtralierne er ingen aber, men aberne er auſtraliere."

„Det var ſom pokker!" udbrød Paganel.

„Forøvrigt huſker De vel, hvad negerne antager med henſyn til orangutangerne?"

„Og det er?" ſpurgte lady Helena.

„De antager," ſvarede majoren, „at disſe aber er negre ſom de ſelv, kun langt mere onſkabsfulde. 'Den taler ikke, bare for at ſlippe at arbeide', ſagde engang en ſort i ſin ſkinſyge paa en tam orangutang, ſom hans herre fødte paa, uden at den behøvede at arbeide."

Syttende kapitel.

Kvæg-millionærer.

Efter en under 146 grader og 15 minutters længde rolig tilbragt nat fortſatte de reiſende den 6te januar klokken ſyv om morgenen ſin vei gjennem det vidſtrakte diſtrikt. De vedblev ſtadig at drage afſted mod øſt, og deres fodſpor dannede paa ſletten en nøiagtig lige linie. To gange krydſede de ſporene af ſquattere, der var dragne mod nord, og det kunde været blevet vanſkeligt for nogen at forſølge deres ſpor, hvis ikke Glenarvans heſt havde præget jordbunden med de to Black-pointkløverblades let kjendelige mærke.

Landet var gjennemfuret af ſmaafloder, hvis bredder kranſedes af buksbomtrær. Disſe ſmaafloder har ſit udſpring i „Buffalo Ranges“, en række middelhøie fjelde, hvis maleriſke linjer begrænſer horiſonten.

Man beſluttede at overnatte derborte. Ayrton piſkede paa forſpandet, og efter at have tilbagelagt femogtredive mil i løbet af dagen, naaede oxerne temmelig udmattet ſit maal.

Teltet blev ſlaaet op under nogle ſtore træer, og da natten allerede var inde, indtoges kun et let aftensmaaltid. Efter en ſaadan dagsreiſe trænger man mere til hvile end til mad.

Paganel, ſom havde vagt førſt, lagde ſig ikke ned, men ſpadſerede frem og tilbage med geværet paa ſkulderen for bedre at holde ſig vaagen.

Til trods for, at det ikke var maaneſkin, var natten, takket være glanſen fra den auſtralſke himmels ſtjerner, alligevel temmelig klar. Den lærde følte ſig opbygget ved at læſe i denne firmamentets ſtore bog, ſom altid er aaben, og ſom er ſaa overordentlig intereſſant for enhver, ſom forſtaar den. Den ſlumrende naturs dybe ſtilhed blev kun afbrudt af lyden fra kjæderne om heſtenes fødder, naar de gjorde en eller bevægelſe.

Paganel gav ſig ganſke hen til ſine aſtronomiſke betragtninger og var langt mere ſysſelſat med himmelens

anliggender, end med hvad der tildrog ſig paa jorden. — Da trængte fra det fjerne en lyd til hans øre, ſom rev ham ud af hans drømmerier.

Han lyttede opmærkſomt og troede til ſin ſtore forundring at høre lyden fra et piano. En brudt, langſom akkord ſendte ſine ſitrende lydbølger hen til ham. Det kunde ikke være noget ſanſebedrag.

„Et piano midt i ørkenen!“ ſagde Paganel til ſig ſelv. „Det havde jeg aldrig drømt om!“

Det var i virkeligheden ogſaa altfor forbauſende, og Paganel var ogſaa mere tilbøielig til at antage, at det var en eller anden auſtralſk fugl, ſom efterlignede tonerne fra et Erard'ſk flygel.

Men i dette øieblik hørte man ogſaa en klangfuld ſtemme. Pianiſten akkompagnerede en ſanger. Endnu ſtadig vedblev Paganel at lytte fuld af miſtro, men ſnart gjenkjendte han den herlige melodi, der trængte frem til hans øre.

Det var Il mio tresoro tanto af „Don Juan“.

„For pokker!“ tænkte geografen ved ſig ſelv, „ſaa vidunderlig de auſtralſke fuglearter end kan være, og om de ſaa havde været de meſt muſikalſke papegøier i verden, ſaa kan de alligevel ikke ſynge Mozart!“

Han hørte meſterens herlige værk tilende. Virkningen af denne gjennem den lyſe nat tonende yndige melodi var aldeles ubeſkrivelig. Længe nød Paganel disſe deilige toner; derpaa taug ſtemmen, og alt blev igjen ſtille ſom før.

Da Wilſon kom for at afløſe Paganel, fandt han

denne henſunken i dybe drømmerier. Paganel ſagde ikke noget til matroſen; han vilde førſt næſte morgen fortælle Glenarvan om, hvad han havde hørt, og forſvandt under teltet.

Den næſte morgen vækkedes de alle af en munter gjøen. Glenarvan reiſte ſig ſtrax.

To prægtige, høibenede pointers, ſande mønſterexemplarer af engelſk race, ſprang frem og tilbage langs et lidet buſkads. Da de reiſende nærmede ſig, ſprang de tilbage under træerne og gjøede endnu lydeligere end før.

„Der maa ſikkert være en ſtation her i ørkenen,“ ſagde Glenarvan, „og jægerne maa ogſaa være i nærheden, ſiden jagthundene er her.“

Paganel havde allerede aabnet munden for at fortælle om, hvad han havde hørt om natten, da der i det ſamme kom tilſtede to unge mænd, ſom red paa to vakre raceheſte.

De to herrer i elegante jagtklæder ſtandſede ved ſynet af den zigeuneragtig udſeende leir.

De ſyntes at ſpørge ſig ſelv, hvad nærværelſen af bevæbnede mænd i denne egn ſkulde betyde; ſamtidig fik de øie paa damerne, ſom juſt var iførd med at ſtige ud af vognen.

De ſteg øieblikkelig af heſtene og gik med hatten i haanden hen til de to damer.

Lord Glenarvan gik dem imøde, og ſom fremmed nævnte han førſt ſit navn og ſtilling.

De to unge herrer bukkede, og den ene af dem, øienſynlig den ældſte, ſagde:

„Mylord, vil disſe damer, deres ledſagere og De ſelv viſe os den ære at hvile ud i vor bolig?“

„Mine herrer — ?“ ſagde Glenarvan.

„Michel og Sandy Patterſon, eiere af Hottam ſtation. De befinder Dem allerede paa vore eiendomme og har kun en fjerdingvei til huſet.“

„Mine herrer,“ ſvarede Glenarvan, „jeg vil nødig misbruge en ſaa elſkværdig tilbudt gjæſtfrihed . . . .“

„Mylord,“ tog Michel Patterſon igjen ordet, „naar De gjør brug deraf, ſaa er det kun en glæde for to ſtakkels banlyſte, ſom vil føle ſig lykkelig ved at kunne gjøre Dem ſin opvartning.“

Glenarvan bukkede ſamtykkende.

„Min herre,“ ſpurgte Paganel og vendte ſig til Michel Patterſon, „tør jeg tillade mig et beſkedent ſpørgsmaal? Var det Dem, ſom inat ſang hin himmelſke melodi af Mozart?“

„Det var mig, min herre,“ ſvarede den adſpurgte, „og min broder Sandy akkompagnerede mig.“

„Saa modtag da,“ vedblev Paganel, „en franſkmands oprige lykønſkning, thi jeg er en lidenſkabelig elſker af muſik.“

Paganel rakte den unge gentleman ſin haand, ſom denne elſkværdig trykkede.

Derpaa viſte Michel Patterſon veien. Heſtene blev betroet til Ayrtons og matroſernes omſorg, og de reiſende begav ſig, ledſaget af de to unge mænd, i ivrig og intereſſeret ſamtale til herſkabshuſet paa Hottam ſtation.

Det var en overordentlig vakker eiendom, omgivet af en ſtor park, der var holdt i ſtreng gammelengelſk ſtil.

Uendelige, med graa ſtakitter indhegnede enge ſtrakte ſig ſaa langt øiet kunde naa. Der græsſede kvæg i tuſindvis og faar i millionvis. Mangfoldige hyrder og en større mængde hunde førte opſynet med denne koloſſale hær.

Mod veſt ſtandſedes udſigten af en række gummitrær, der kronede toppen af det ſyv tuſinde fem hundrede fod høie Hottamfjeld.

Lange alleer af eviggrønne trær løb ſtraaleformigt ud i alle retninger. Hiſt og her fandtes tættere ſmaapartier af „grass-trees", en kjæmpegræsart paa indtil to fods høide. Luften var fyldt med duften fra laurbærtræerne, fra hvis hvide blomſterklaſer der ſtrømmede ud en fin, aromatiſk lugt.

Sammen med grupper af disſe pragtfulde auſtralſke trær voxede der ogſaa nogle repræſentanter for det europæiſke klima. Ferſken, pære-, æble- og figentrær, ja endog orange- og egetrær kunde de reiſende hilſe med glædesudraab, og var de ikke allerede bleven høilig overraſkede ved under denne breddegrad ſaaledes at komme til at vandre under ſkyggen af de hjemlige trær, maatte deres forundring dog utvilſomt vækkes ved ſynet af de fugle, der hoppede omkring i grenene, de ſaakaldte „satinbirds" med ſin ſilkelignende fjærbedækning, og de

vakre „sericules,“ der ſer ud, ſom de var klædt i guld og ſort fløil.

Lord Glenarvan lod ſig imidlertid ikke nøie med at beundre denne i ørkenen improviſerede oaſes eventyrpragt. Han lyttede intereſſeret til de to unge herrers beretninger. I England, i de civiliſerede ſamfund, er det den ankommendes pligt først at meddele ſin vært, hvorfra han er kommen, og hvor han agter ſig hen. Her troede derimod Michel og Sandy Patterſon med en rosværdig finfølelſe at være forpligtet til først at ſige de fremmede, ſom de tilbød ſit gjæſtevenſkab, hvem de ſelv var. De fortalte derfor uopfordret ſin hiſtorie.

Denne lignede alle unge, intelligente, fremadſtræbende englænderes hiſtorie, mænd, ſom ikke er hildet i den vildfarelſe, at deres rigdom fritager dem for forpligtelſen til at yde nyttigt arbeide.

Michael og Sandy Patterſon var ſønner af en londoner-bankier. Da de havde fyldt ſit tyvende aar, havde familiens overhoved ſagt til dem:

„Her, mine gutter, er en million. Reis til en fjerntliggende koloni, ſkaf jer en nyttig beſkjæſtigelſe, og hent eder erfaring ud af eders virke! Har I held med jer, ſaa meget deſto bedre; ſkulde det ſlaa feil, er der ingen ſtørre ſkade ſkeet. Vi vil iſaafald ikke beklage os over tabet af de penge, der har været et middelt til at opdrage eder til mænd.“

De to unge mænd adlød ſin faders ønſke. De beſtemte kolonien Victoria i Auſtralien til anbringelſen af faderens banknoter, og de fik ingen grund til at angre dette valg. Efter tre aars forløb var deres etabliſſement i en blomſtrende forfatning.

I provindſerne Victoria, Ny-Syd-Wales og Syd-Auſtralien findes der over tre tuſind ſtationer, hvoraf nogle eies af ſquattere, der driver kvægavl, andre af ſetlere, der iſær giver ſig af med agerbrug. Da de to unge engelſkmænd ankom, var en vis Jameſons eiendom den betydeligſte af denne art i landet; den bedækkede et fladerum af hundrede hektarer og begrændſedes paa en ſtrækning af femogtyve kilometer af Paroo, en af Darlings bifloder.

Men nu overgik Hottam ſtation langt den nævnte eiendom i ſtørrelſe og omſætning. De to unge mænd var paa en og ſamme tid baade ſquattere og ſetlere. De ſtyrede ſin udſtrakte eiendom med en ſjelden dygtighed, og hvad der var langt vigtigere, med en uſædvanlig energi.

Denne ſtation laa langt fjernet fra de ſtore byer, midt i Murrays kun ſparſomt beſøgte egne. Den ſtrakte ſig mellem 146° 48' og 147°'s længde, det vil ſige: eiendommen var omtrent fem mil i firkant. I de to nordlige hjørner hævede ſig fjeldet Aberdeen tilvenſtre og Hip-Barven's top tilhøire. I det udſtrakte territorium var der heller ingen mangel paa vandløb og indſjøer, takket være Creeks- og Ovenflodens tilløb. Terrænet egnede ſig derfor i lige høi grad baade for jorddyrkning og kvægavl. Ti tuſinde akres land, opdyrket efter alle kunſtens regler, bragte hvert aar en rig høſt, medens ſamtidig flere millioner dyr fandt næring paa

de umaadelige græsningspladſe. Hottam-ſtationens frembringelſer noteredes ogſaa til en meget høi kurs paa markederne i Caſtlemaine og Melbourne.

Michel og Sandy Patterſon var netop færdig med disſe ſine meddelelſer om ſit flittige og virkſomme liv, da man for enden af en lang kaſuartræallé fik øie paa herſkabsboligen.

Det var en vakker bindingsværksbygning, der laa halvt ſkjult af træer og plantninger. Den var opført i elegant ſchweitſerſtil og omgivet af en med kineſiſke lygter forſynet veranda.

For vinduerne var der broget farvede markiſer, der ſtod i god harmoni med den ikke mindre brogede flora rundt omkring. Der kunde ikke tænkes noget mere yndigt og tiltalende for øiet og heller ikke noget mere komfortabelt end denne idylliſke bolig. Rundt om paa græsplænerne og i buſkadſerne var der opſtillet broncekandelabre med ſmagfulde lygter; naar natten brød frem, ſtraalede hele parken i et hvidt gaslys, der ſkaffedes tilveie fra et lidet gasometer, ſom laa fuldſtændig ſkjult under løvværket.

Hverken tjeneſteboliger, ſtalde eller vognſkur ſaa man noget til her, og heller ikke til noget andet, der kunde minde om bedriften. Alle den ſlags bygninger — en hel liden by for ſig paa mere end tyve hytter og huſe — var beliggende i en liden dal en fjerdingvei borte. Ved hjælp af en elektriſk telegraf vedligeholdtes forbindelſen med hovedbygningen, der laa forſtukket for ſig ſelv alene inde i parken, fjernt fra al larm.

Man var ſnart kommen til enden af alleen; over en liden jernbro, under hvilken en munter bæk riſlede afſted, kom man ind i den til huſet nærmeſt liggende del af parken. En ſtatelig udſeende opſynsmand lukkede porten op for de reiſende, og de traadte nu ind i Hottam ſtations koſtbart indredede værelſer.

Al den luxus, en kunſtelſker kan optænke, mødte her deres blik. En med jagtrekviſita dekoreret forhal førte ind til en ſalon med fem fag vinduer. I denne var der et piano, paa hvilken der laa en hel del klasſiſke og moderne muſikſtykker; videre ſtaffelier med paabegyndte malerier, ſmaa piedeſtaler med marmorſtatuer, paa væggene nogle billeder af nedenlandſke meſtere; rige tæpper, hvorpaa foden traadte ſaa blødt ſom paa det fineſte grønſvær; tapeter med udmærket udførte epiſoder af mythologien; fra loftet hang ned en pragtfuld antik lyſekrone; koſtbare fajancevaſer, og endelig en mængde vakre, ſmagfulde nipsgjenſtande, hver for ſig en ſjeldenhed i disſe fjerne auſtralſke egne. Det hele var et fuldendt billede af kunſt og komfort. Alt, hvad der kunde behage, alt, hvad der kunde tænkes at tjene til opmuntring i et frivilligt exil, alt, ſom kunde lede tankerne hen paa europæiſke livsvaner, var der gjort brug af ved udſtyrelſen af denne ſalon, hvor det hele enſemble uvilkaarlig maatte minde den beſøgende om et eller andet ſlot i Frankrige eller England.

Gjennem vinduerne faldt der formedelſt markiſerne og ſkyggen fra verandaen kun et dæmpet, behageligt lys ind. Lady Helena blev ganſke begeiſtret, da hun kaſtede

et blik ud af vinduet. Der var nemlig fra denne ſide udſigt til en ſtor dal, ſom ſtrakte ſig lige til foden af bjergene i øſt; det var et ſtraalende panorama, ſom vanſkelig lader ſig beſkrive. Ingen anden egn i verden kunde ſammenlignes med dette billede, endog ikke den ſaa berømte Paradisdal i Telemarken.

Imidlertid havde Sandy Patterſon ſørget for at give ſtationens kjøkkenchef ſin ordre med henſyn til frokoſten, og neppe et kvarters tid efter ſin ankomſt tog de reiſende plads ved et overdaadigt beſat bord. De mange retter og vine lod intet tilbage at ønſke; men det, ſom tiltalte de fremmede gjæſter meſt, var ſynet af de to unge ſquatteres glæde over at kunne yde dem gjæſtfrihed under ſit tag.

Førſt nu blev der anledning for Glenarvan til at fortælle om ſin expeditions maal og henſigt, og de to koloniſter lagde for dagen den meſt levende intereſſe ved lordens fortælling og ſøgte ſamtidig at indgyde kaptein Grants børn godt haab.

„Harry Grant,“ ſagde Michel, „er aabenbart faldt i hænderne paa de indfødte, ſiden han ikke igjen er dukket op i noget af nybyggerne nærmere kyſten. Ifølge dokumentet maatte han kjende nøiagtig ſtedet, hvor han befandt ſig, og hvis han da ikke var iſtand til at naa nogen engelſk koloni, maa han i det øieblik, han kom iland, være bleven taget til fange af de vilde.“

„Det er akkurat det ſamme, ſom er hændt hans kvartermeſter Ayrton.“

„Men har ikke De, mine herrer," ſpurgte lady Helena, „nogenſinde hørt tale om kataſtrofen med „Britannia" ?"

„Aldrig, madame," ſvarede Michel.

„Og hvilken behandling har vel efter Deres mening kaptein Grant været udſat for ſom fange hos auſtralnegerne ?"

„Auſtalierne er netop ikke gruſomme," ſvarede den unge ſquatter; „i den henſeende kan miſs Grant være ganſke uden bekymring. Man kjender ſogar flere exempler paa en vis mildhed i deres karakter, og nogle europæere har i lang tid levet blandt dem uden at have havt grund til at beklage ſig over nogen udviſt brutalitet."

„Blandt andre King," kaſtede Paganel ind, „den ſidſte gjenlevende af Burke's expedition."

„Det var ikke bare denne driſtige forſker," vedblev Sandy, „men ogſaa en engelſk ſoldat ved navn Buckley, ſom i aaret 1803 var undvegen ved kyſten af Port Philip, blev opſnappet af de indfødte og tilbragte tredive aar iblandt dem."

„Og ſiden da," tilføiede Michel Patterſon, „meddeler et af de ſidſte numre af „Australian", at en vis Morin efter ſexten aars ſlaveri er vendt tilbage til ſine landsmænd; kaptein Grants ſkjæbne vil ogſaa blive lig hans; thi lige efter „Peruvienne"s forlis i aaret 1846 blev Morin fanget af de indfødte og ført med ind i landets indre. Det er derfor min faſte overbevisning, at De har al grund til at haabe det bedſte."

Diſſe ord glædede de to ſquatteres tilhørere i høieſte grad. De bekræftede den allerede af Paganel og Ayrton gjorte antagelſe.

Efterat taffelet var hævet, gled ſamtalen hen paa de deporterede.

Squatterne havde hørt tale om kataſtrofen ved Camden-broen, men en bande undſlupne forbrydere indgød dem ingen bekymring. Ugjerningsmændene turde nok ikke vove noget angreb paa en ſtation med over hundrede menneſker. Forøvrigt maatte det antages, at de ikke opholdt ſig i ødeſtrækningerne ved Murray-floden, hvor de intet kunde udrette, og heller ikke i nærheden af kolonierne i Ny-Syd-Wales, hvor veiene beſkyttes mere af politiet. Dette var ogſaa Ayrtons mening.

Lord Glenarvan kunde ikke godt afſlaa ſine elſkværdige værters ønſke om, at de reiſende ſkulde tilbringe denne dag paa Hottam ſtation Tolv timers ophold var det ſamme ſom tolv timers hvile.

Sagen blev altſaa afgjort, og de to unge mænd foreſlog for ſine gjæſter et program for dagen, ſom vandt deres fulde bifald.

Ved middagstid ſtod der ſyv kraftige jagtheſte foran huſets dør. En for damerne beſtemt vogn, der var overordentlig elegant og glimrende udſtyret, gav kusk re en kuſk leilighed til at viſe ſin færdighed i at ſtyre et firſpand. Rytterne ſvang ſig i ſadelen og gallopperede afſted ved ſiden af vognen; en ſkare jagtſvende, bevæbnet med gode rifler, var ſendt iforveien tilligemed et kobbel hunde, hvis gjøen ſnart gjenlød i ſkogen.

I fire timer bevægede toget ſig gjennem de utallige ſlyngninger og alléer i denne kjæmpepark, der var ligeſaa ſtor ſom en liden tyſk ſtat. Man mødte kun faa indvaanere, men deſto flere uhyre faarehjorder; hvad vildtet angik, kunde man uden overdrivelſe paaſtaa, at en hel hær af klappere ikke vilde have kunnet opjage mere. Over hele linjen udviklede der ſig ſnart en raſk pelotonild, til ſtor forſkrækkelſe for ſkogenes og engenes fredelige beboere. Ved major Mac Nabbs ſide gjorde den unge Robert ſande underværker. Den driſtige gut var — trods ſin ſøſters advarsler — beſtandig langt foran og i den tætteſte ild. Men John Mangles paatog ſig at holde et øie med ham, og Mary Grant følte ſig derfor ſnart beroliget.

Der blev nedlagt en hel del dyr, men det interesſanteſte ved hele udflugten var kængurujagten.

Henimod klokken fire og hundene frem en hel hob af disſe mærkelige pungdyr. Ungerne flygtede hurtig ned i pungen paa mødrene, og hele ſelſkabet ſatte afſted i en eneſte række. Der gives intet mere forbauſende end de enorme ſpring, ſom kænguruen er iſtand til at gjøre derved, at bagbenene er to gange ſaa lange ſom forbenene, og ſom vipper dyret opad ligeſom to fjære. I ſpidſen for hele ſkaren hoppede et fem fod høit dyr, et rent pragtexemplar af arten.

Forfølgelſen fortſattes en fire—fem mils vei. Kænguruerne lod ikke til at trættes, og hundene, ſom ikke med urette frygtede disſe dyrs ſkarpe klør, gjorde ſig ikke ſynderlig umage for at komme dem nærmere ind paa

livet. Endelig blev ſkaren udmattet og ſagtnede farten, og føreren ſtøttede ſig op mod en træſtamme, parat til at forſvare ſig.

En af jagthundene, der drev ſin iver vel vidt, ſtyrtede hen til den. Et øieblik ſenere blev det ſtakkels dyr ſlynget høit op i luften og ſtyrtede derpaa til jorden med opſprættet bug.

Det hele hundekobbel tilſammen havde ſikkerlig ikke kunnet greie det kraftige dyr. Man maatte derfor gribe til geværerne, da kun kuglerne kunde beſeire en ſaadan gigant

Herunder var Robert nær paa at blive et offer for ſin uforſigtighed. For at kunne træffe ſikrere, havde han nemlig nærmet ſig kænguruen ſaa meget, at denne med et mægtigt ſpring ſatte imod ham. Robert faldt om; man hørte et rædſelsſkrig. Mary Grant ſtrakte forſkrækket, maalløs, næſten uden at kunde ſe, fra vognen armene ud mod ſin broder. Ingen af jægerne vovede ſig til at ſkyde dyret, da ſkuddet let kunde ramme gutten.

Men pludſelig ſtyrtede John Mangles — med fare for ſelv at blive ſønderknuſt — ſig med løftet jagtkniv mod pungdyret og ſtødte den i hjertet paa det.

Da den farlige fiende ſaaledes var overmandet, kunde Robert atter reiſe ſig.

Han havde lykkeligvis ikke taget nogen ſkade.

Et øiebik efter laa han i ſin ſøſters arme.

Attende kapitel.

I de auſtralſke alper.

En uhyre ſkranke ſpærrede veien mod ſydøſt.

Det var den auſtralſke alpefjeldkjæde, et koloſſalt bolværk, hvis ryg ſtrækker ſig i lunefulde, uregelmæsſige bugtninger i en længde af femten hundrede mil og naar op i fire tuſinde fods høide.

En tæt taage dækkede for himlen, ſaa varmen ikke var ſaa trykkende; til gjengjæld førte veien gjennem et vanſkeligt terræn.

Det var ſlut med de ſtore, flade ſtrækninger, jordbunden høinede ſig mere og mere, og oxerne fik ſnart føle anſtrængelſen ved at trække den tunge, knirkende vogn opover den ujevne, daarlige vei. Kjøretøiet ſkumpledes hid og did, men de reiſende damer fandt ſig med godt humør i ſin ſkjæbne.

John Mangles og hans to matroſer underſøgte nogle hundrede ſkridt iforveien veien. De valgte de mere farbare ſteder, for ikke at ſige pasſer; thi alle disſe forhøininger i jordbunden dannede ligeſom klipper, mellem hvilke vognen maatte ſe at finde den bekvemmeſte gjennemgang. Det var næſten ſom at reiſe ud i en baad i oprørt ſjø.

Det var en baade vanſkelig og beſværlig opgave. Wilſon maatte ofte med øxen bane en vei gjennem det tætte buſkads. Den fugtige lerjord gav efter under fødderne paa dem, og man blev ret ſom det var nødt til at gjøre ſtore omveie for at undgaa mangfoldige uoverſtigelige hindringer ſaaſom ſtore granitblokke, dybe ſlug og ſkjulte vandpytter.

Til henimod aften havde man derfor neppe tilbagelagt mere end en halv grad.

Man ſlog leir ved foden af alperne, ved bredden af den lille elv Cobongra. Her var der en liden ſlette, bedækket med høi græsvæxt, hvis lyſerøde blade frydede ethvert farveelſkende øie.

„Vi har en ſlem vei for os," ſagde Glenarvan, idet han betragtede bjergkjæden, hvis omrids blev mere og mere utydelige i det tiltagende mørke. „Alperne! Det er en benævnelſe, ſom kalder til eftertanke."

„Aa, min kjære Glenarvan," ſvarede Paganel, „De maa ikke tro, at det er et helt Schweitz, vi har at reiſe igjennem. I Auſtralien findes der baade Pyrenæer, Alper, Blaa bjerge, akkurat ſom i Europa og Amerika, men i formindſket maaleſtok. Dette beviſer ſimpelthen, at geografernes indbildningskraft ikke er ſynderlig ſtor, eller at ſproget er meget fattigt paa egennavne."

„Altſaa er de auſtralſke alper? . . ." ſpurgte lady Helena.

„Fjelde i miniaturudgave," ſvarede Paganel. „Vi vil komme over dem uden at mærke det engang."

„Taler De i Deres eget navn?" ſpurgte majoren.

„Kun et aandsfraværende menneſke kan passere over en fjeldkjæde uden at lægge mærke til det!“

„Aandsfraværende!“ raabte Paganel. „Men jeg er ikke mere aandsfraværende. Jeg kalder damerne til vidne herpaa. Har jeg ikke holdt mit løfte, ſiden jeg ſatte foden paa faſtlandet? Kan nogen bebreide mig en eneſte feiltagelſe?“

„Ingen, mr. Paganel,“ ſagde Mary Grant. „De er en høiſt fuldkommen mand.“

„Altfor fuldkommen!“ tilføiede lady Helena leende. „Deres diſtraktion klædte Dem ſaa fortræffelig.“

„Ja, ikke ſandt, madame?“ ſvarede Paganel. „Naar jeg ikke mere har nogen feil, er jeg i begreb med at blive et menneſke ſom enhver anden. Jeg haaber derfor, at jeg inden ret længe ſkal komme til at begaa en eller anden bommert, ſom De faar Dem en hjertelig latter af. For ſer De, hvis jeg ikke gjør en feiltagelſe, ſynes jeg at falde rent ud af rollen.“

* * *

Den næſte dag, den 9de januar, iværkſatte den lille expedition til trods for geografens tilforladelige forſikringer ikke uden beſvær overgangen over Alperne.

Man maatte drage fremover paa lykke og fromme og trænge ind i trange og dybe hulveie, ſom godt kunde ende i et eller andet klippeſvælg.

Ayrton vilde uden tvivl være ſat i ſtor forlegenhed, hvis man ikke, efter at man havde ſteget opover en

times tid, uformodet var ſtødt paa et værtshus, ſom laa ved en af bjergſtierne.

„Sandelig!“ raabte Paganel, „eieren af denne kro ſkal ikke blive rig her i affidesheden. Hvad nytte kan den vel ogſaa være til?“

„Muligens kan den tjene til at give os nærmere underretning om den vei, vi ſkal tage,“ ſagde Glenarvan. „Lad os gaa ind!“

Fulgt af Ayrton traadte Glenarvan ind i værtshuſet.

Eieren af „Bush-Inn“ — ſaaledes lød indſkriften paa ſkiltet — var en ſtor, grovtbygget mand med et fraſtødende ydre; de forfriſkninger, han ſerverede, beſtod næſten udelukkende af gin, brændevin og whiſky; hans værtshus fik jo ſædvanligvis kun beſøg af nogle reiſende ſquattere og kvægdrivere.

Han beſvarede de til ham rettede ſpørgsmaal paa en tvær og treven maade. Dog var hans ſvar tilſtrækkelig tydelige til for Ayrton at fatte en beſtemmelſe om veien.

Glenarvan gav værten nogle kroner for hans uleilighed, og ſtod netop i begreb med at forlade ſkjænkeſtuen, da hans blik faldt paa en paa væggen opſlaaet plakat.

Det var en bekjendgjørelſe fra koloniens politi. Den meldte om forbrydernes undvigelſe fra Perth og udſatte en belønning paa hundrede pund ſterling til den, der paagreb Ben Joyce.

„Det er klart," ſagde Glenarvan til kvartermeſteren, „at det er en fyr, ſom man fluxens bør hænge."

„Førſt og fremſt maa man fange ham!" ſvarede Ayrton, „Hundrede pund! Det er en net ſum! Saa meget er han ikke værd."

„Hvad værten her angaar," tilføiede Glenarvan, „ſaa indgyder han mig til trods for opſlaget paa væggen her ikke videre tillid."

„Ikke mig heller," ſvarede Ayrton.

Glenarvan og kvartermeſteren vendte tilbage til vognen.

Man ſatte nu afſted i retning mod det punkt, hvor veien til Lucknow ophører. Der ſlyngede ſig et ſmalt pas, ſom nødvendiggjorde en omvei. Man begyndte at ſtige opad bjerget. Mere end en gang maatte de reiſende ſtige af heſten og komme det tunge kjøretøi til hjælp ved at ſkyve det fremover. Naar de ſtødte paa de bratte klippeſkrænter, maatte de holde igjen og ofte ſpænde oxerne fra, da disſe ikke kunde manøvrere vognen i de ſkarpe ſving. Det var ogſaa nødvendigt at ſtøtte kjøretøiet, ſom truede med at glide tilbage, og ofte maatte Ayrton ty til heſtene, ſom allerede iforveien var udmattede af ſin egen opſtigning.

Hvad enten det nu var en følge af denne vedvarende anſtrengelſe eller det var andre grunde, nok er det, en af heſtene ſtyrtede den dag pludſelig om, uden at man paa nogenſomhelſt maade havde kunnet forudſe dette uheld.

Det var Mulrady's heſt, og da denne igjen forſøgte at reiſe den op, ſaa han, at den var død.

Ayrton foreſlog en underſøgelſe af dyret og ſyntes ikke at kunne begribe aarſagen til det pludſelig indtraadte dødstilfælde.

„Der maa være ſprunget et blodkar hos dyret," ſagde Glenarvan.

„Høiſt ſandſynligt," ſvarede Ayrton.

„Tag min heſt, Mulrady," vedblev Glenarvan, „jeg ſætter mig ind i vognen til lady Helena."

Mulrady adlød, og den lille trop fortſatte ſin anſtrengende opſtigning, medens den døde heſt blev liggende igjen ſom et bytte for ravnene.

Den auſtralſke alpekjæde er ikke meget ſtor, og den er neppe mere end otte mil i bredde.

Hvis altſaa det af Ayrton valgte overgangspas løb ud paa øſtſiden af bjærgkjæden, kunde man gjøre ſig haab om at være over den høie ſkranke inden fireogtyve timer. Da vilde der ikke blive tale om uoverſtigelige hindringer eller ufremkommelige veie, før man naaede havet.

* * *

I løbet af den 11te januar naaede de reiſende paſſets høieſte punkt, omtrent to tuſinde fod. De befandt ſig paa et fritliggende plateau, hvorfra der var en vid udſigt. Mod nord kunde man ſkimte Omeo-ſjøens klare vandſpeil og længere ude de vidſtrakte ſletter langs

Murrayfloden; i ſyd ſaaes de guldrige diſtrikter med ſine tætte ſkoge. Der var naturen endda herre over ſine egne frembringelſer, over retningen af ſine egne floders løb, over de ſtore, af øxen endnu uberørte trær, og de dengang ſjeldne koloniſter vovede næſten ikke at ſlaa et ſlag med dem.

Det ſyntes næſten, ſom om alpekjæden tjente til ſkillemærke for to forſkjellige landſtrækninger, af hvilke den ene havde bibeholdt ſin naturlige vildhed.

Solen gik nu ned; kun det ſidſte rødlige gjenſkin fra ſkybræmmerne kaſtede et afdæmpet lys henover landſkabet.

De reiſende overnattede paa ſelve plateauet, og den næſte dag paabegyndtes nedſtigningen.

I begyndelſen gik det meget godt, men lidt ſenere tvang en overordentlig heftig haglſkur hele ſelſkabet til at ſøge tilflugt under klipperne.

Det var ikke hagl, men veritable isklumper, ſom ſtyrtede ned fra ſkyerne. Paganel og Robert, ſom havde vovet ſig ud fra ſit ly, blev ſnart nødt til at ſøge en tilflugt mod uveiret, og reiſevognens tag fik mange huller efter disſe himlens kolde projektiler.

Da en time var gaaet, var uveiret forbi, og man kunde atter begynde paa at ſtige nedover klippeafſatſerne, ſom nu var bleven glatte og ſlibrige af hagelen. Det gjaldt derfor at være deſto forſigtigere.

Henimod aften rullede vognen i en nokſaa mislig forfatning, men endnu ſikkert hvilende paa ſine træhjul,

ned ad den ſidſte ſteile ſkraaning imellem ſtore, enkeltſtaaende furutrær.

Paa denne ſide løb passet ud mod Gipslands vide ſletter. Alpekjæden var lykkelig overſkredet, og man tog nu fat paa forberedelſerne til at ſlaa leir for natten.

Tidlig ved daggry den tolvte januar gjenoptoges reiſen med friſke kræfter; alle var de beſjælet af et eneſte ønſke: hurtigſt muligt at naa maalet, det Stille Ocean, og hen til det ſted, hvor „Britannia" var ſtrandet.

Først der kunde man gjøre ſig haab om at komme paa de ſkibbrudnes ſpor og ikke i Gippslands øde egne.

Ydermere anmodede Ayrton paa det meſt indtrængende Glenarvan om at give „Duncan" ordre til at begive ſig til kyſten, for at man der kunde have til raadighed alle midler, der kunde lette efterforſkningerne. Efter kvartermeſterens mening maatte man benytte den vei, der fører fra Lucknow til Melbourne. Senere vilde dette falde vanſkeligere, thi den direkte forbindelſe med hovedſtaden manglede da ganſke og aldeles.

Dette kvartermeſterens raad forekom Glenarvan udmærket. Ogſaa Paganel delte denne mening, thi han troede ligeledes, at yachtens nærværelſe unden disſe omſtændigheder kunde være til ſtor nytte, og han tilføiede, at naar de engang havde veien til Lucknow bag ſig, vilde de være afſkaarne fra enhver forbindelſe med Melbourne.

Glenarvan vaklede i ſin beſlutning, og maaſke havde han udſtedt den befaling, ſom Ayrton ønſkede ſaa

meget, hvis ikke majoren paa det ſterkeſte havde bekjæmpet dette forſlag.

Han beviſte, at Ayrton's tilſtedeværelſe ved expeditionen var abſolut nødvendig; naar man kom nærmere kyſten, var det ham alene, ſom kjendte landet, og hvis ſkjæbnen bragte karavanen paa kapteins Grants ſpor, var kvartermeſteren mere end en hvilkenſomhelſt anden iſtand til at forfølge det. Endelig var han alene iſtand til at paapege det ſted, hvor „Britannia“ var ſtrandet.

Mac Nabbs ſtemte altſaa for, at reiſen ſkulde fortſættes uden nogen ændring i programmet. Kaptein John Mangles var fuldſtændig enig med majoren.

Kaptein John bemærkede endog, at lordens ord lettere vilde naa „Duncan“, naar man expederede dem fra Twofold-Bay iſtedetfor at lade dem overbringe ved en kurér, der maatte ride to hundrede mile gjennem et vildt, næſten utilgjængeligt land.

Denne anſkuelſe vandt de fleſtes tilſlutning. Det blev beſtemt, at man ſkulde vente, til man naaede Twofold-Bay.

Majoren fixerede Ayrton, ſom lod til at være ærgerlig. Men han ſagde intet og beholdt — ſom hans ſædvane var — ſine iagttagelſer for ſig ſelv.

* * *

Sletten ved foden af de auſtralſke alper var flad, med en let ſænkning mod øſt. Store grupper af mimoſer og eucalytus'er ſamt mangfoldige duftende gummitrær livede nu og da op i ensformigheden.

Nogle ſmaaelve, ſom ofte ſpærrede veien, vadede man over paa et grundt ſted. I det fjerne flygtede, efterhvert ſom de reiſende nærmede ſig, ſtore ſkarer af kaſuarer og pungdyr. Men jægerne tænkte ikke nu paa at jage efter dem.

Der hvilede en trykket luft over egnen. Atmoſfæren var tydeligvis mættet med elektricitet. Baade dyr og menneſker laa under for dens indflydelſe. De gik mekaniſk fremad, og ſtilheden blev kun afbrudt af Ayrton's raab, naar han ſvang piſken over de trætte dyr.

Fra middagen til klokken to paſſerede man en mærkværdig ſkog af bregner. Diſſe træagtige, i fuld blomſtring ſtaaende planter var indtil tredive fod høie. Baade heſte og ryttere kunde magelig paſſere under de nedhængende grene. Under diſſe ubevægelige ſolſkjærme herſkede en ſvalende kjølighed, ſom ingen af dem beklagede ſig over.

Jacques Paganel, ſom ikke kunde tie ſtille længe ad gangen, opſkræmte med ſine udbrud af tilfredshed ſtore ſkarer med papegøier og kakaduer. Det var en næſten bedøvende koncert i alle tonearter.

Geografen holdt paa med ſine henrykkelſesudraab, da hans ledſagere ſaa ham vakle et øieblik frem og tilbage paa heſteryggen, og baade heſt og rytter ſtyrtede til jorden ſom en eneſte maſſe.

„Paganel, Paganel, hvad feiler Dem?" raabte Glenarvan.

„Hvad der feiler mig, kjære ven? Jeg har ikke nogen heſt mere," ſvarede Paganel, idet han gjorde ſig løs af ſtigbøilerne.

„Hvadfornoget! Deres heſt?"

„Død, dræbt af ſlag, ligeſom Mulrady's!"

Glenarvan, John Mangles og Wilſon underſøgte dyret.

Paganel havde ret, hans heſt var pludſelig blevet rammet af ſlag.

„Det er beſynderligt," ſagde John Mangles.

„Høiſt beſynderligt, i ſandhed," mumlede majoren halvt for ſig ſelv.

Glenarvan følte ſig meget ilde tilmode ved dette nye uheld.

Han kunde ikke i denne ørken ſkaffe ſig nye heſte; hvis der nu blandt expeditionens dyr ſkulde bryde ud en epidemi, vilde han være i ſtor forlegenhed med, hvorledes han ſkulde kunne fortſætte reiſen.

Desværre ſkulde, før dagen gik tilende, ordet „epidemi" være den rette betegnelſe.

En tredie heſt, nemlig Wilſon's, ſtyrtede ogſaa om, og — hvad der maaſke var en endnu mere alvorlig omſtændighed — ligeledes en af oxerne.

Transport- og befordringsmidlerne var nu bleven indſkrænket til 3 oxer og fire heſte.

Stillingen begyndte at blive betænkelig. Rigtignok kunde rytterne ſidde af og gaa tilfods. Mange ſquattere havde allerede gjort det ſamme i disſe vilde regioner. Men hvis man blev nødſaget til at lade vognen blive tilbage, hvad ſkulde der ſaa blive af de reiſende damer? Vilde de være iſtand til at tilbagelægge de ethundrede og tyve mil, ſom endnu ſkilte dem fra Twofold-Bay?

John Mangles og Glenarvan, der var blevet meget ængſtelige, foretog en underſøgelſe af de endnu gjenlevende heſte. De tænkte, at man muligens kunde forebygge flere ulykkestilfælde af denne art.

Men der kunde ikke opdages ſpor af tegn til ſygdom hos noget af dyrene. De befandt ſig tvertimod fuldkommen vel og bar tappert alle reiſens anſtrengelſer.

Glenarvan nærede derfor det bedſte haab om, at denne beſynderlige epidemi ikke ſkulde kræve noget nyt offer.

Dette var ogſaa kvartermeſterens mening; Ayrton maatte medgive, at disſe pludſelige dødsfald var ham en komplet gaade.

Man begav ſig paany afſted.

De, der maatte gaa tilfods, hvilede ſkiftevis ud i vognen. Om aftenen, efterat man havde tilbagelagt ti mil, blev der beordret at gjøre holdt og ſlaa leir.

Natten forløb roligt.

Den næſte dag, den 13de januar, var en god dag. Der hændte intet uheld, og expeditionens ſundhedstilſtand forblev tilfredsſtillende. Baade heſte og oxer var i fuld vigør.

Lady Helenas „ſalon“ blev ofte beſøgt, og mr. Olbinett havde det travlt med at ſervere forfriſkninger, ſom nok kunde trænges i tredive gräders hede.

Et halvt anker ſkotſk øl blev delt i lige portioner, og man erklærede Barklay & Co. for de ſtørſte mænd i Storbritannien, endog ſtørre end Wellington, ſom aldrig havde brygget et ſaa udmærket øl.

En ſaa heldig begyndt dag ſyntes ogſaa at maatte ende godt. Man havde tilbagelagt femten mil. Alt tydede paa, at man endnu ſamme aften vilde kunne overnatte ved bredden af Snowy, en betydelig flod, ſom ſyd for Victoria flyder ud i Det ſtille Ocean.

Aftenen kom, og i horiſonten kunde man ſkjelne en taageſtribe; det var Snowyfloden, der bugtede ſig hen gjennem landſkabet.

Med ſtor anſtrengelſe drog man endnu nogle mil videre. Bag en liden forhøining i terrænet ſaaes en ſkog med høie trær, og Ayrton ſatte kurſen didhen.

Pludſelig ſank vognen i til midt op paa hjulene.

„Tag eder i agt!“ raabte han til de efterfølgende ryttere.

„Hvad er paafærde?“ ſpurgte Glenarvan.

„Vi er blevet ſtikkende i et morads,“ ſvarede Ayrton.

Ved raab og ſlag med piſken ſøgte han at drive oxerne op af dyndet, men de ſad i til høit op paa benene og kunde ikke røre ſig ſig fra ſtedet.

„Vi faar overnatte her,“ ſagde John Mangles.

„Det er det bedſte, vi kan gjøre,“ ſvarede Ayrton. „Imorgen, naar det blir lyſt, faar vi ſe, hvorledes vi ſkal klare os ud af denne hiſtorie.“

„Holdt!“ kommanderede Glenarvan.

Natten var efter en kort dæmring brudt ind, men heden var alligevel ikke forſvundet med dagslyſet Atmoſſæren vor fyldt med kvælende dunſter. Nogle lyn lyſte op i horizonten.

Man ſlog leir og indrettede ſig ſaa godt ſom muligt i den halvt nedſunkne vogn. De høie træer beſkyttede de reiſendes telt, og naar bare ikke regnen kom til var de beſtemte paa ikke at beklage ſig.

Det lykkedes ikke uden ſtort beſvær Ayrton at faa oxerne op af myrjorden. Han overlod ikke til nogen anden at ſørge for foder til dem og de fire heſte Glenarvan lagde denne aften ſpecielt mærke til den omhyggelighed, hvormed Ayrton udførte dette ſit arbeide, og takkede ham derfor, thi dyrenes vedligehold var af den ſtørſte betydning.

Imidlertid indtog de reiſende et let maaltid. Heden og trætheden overvandt ſulten; og de havde mindre trang til næring end til hvile.

Lady Helena og miſs Grant trak ſig tilbage til, ſin ſædvanlige plads i vognen, efter at deres kamerater havde ønſket dem godnat.

Af mændene krøb nogle ind i teltet, og andre ſtrakte ſig paa det tætte græs ved foden af træerne, hvad der i denne ſunde egn var fuldſtændig uſkadeligt.

Lidt efter lidt var de alle faldt i dyb ſøvn Mørket tog til, og himlen indhylledes af et tæt ſkydække.

Der rørte ſig ikke et vindpuſt, og nattens ſtilhed afbrødes kun af de kredſende natfugle.

Henimod klokken elleve vaagnede majoren efter en tung ſøvn.

Hans øine blændedes af et uſikkert lys, ſom bevægede ſig under de ſtore træer. Mac Nabbs troede førſt, at det var det førſte ſkjær af en ſkogbrand. Han reiſte ſig og gik bortover. Han blev i høi grad overraſket, thi foran ham ſtrakte ſig en uhyre mark bevoxet med en ſlags ſop, hvorfra der ſtrømmed ud et fosforiſerende lys. Det lyſte og ſtraalede med ſtor ſtyrke i mørket.

Majoren, ſom ikke var nogen egoiſt, vilde netop til at vække Paganel, forat den lærde med ſine egne øine kunde faſtſlaa dette naturfænomen.

Et tilfælde ſtanſede ham.

Fosforſkjæret belyſte ſkogen i en halv mils omkreds, og Mac Nabbs troede at ſe ſkygger glide hurtigt frem og tilbage i ſkogranden.

Bedrog hans øine ham? Var han offer for et ſanſebedrag.

Mac Nabbs lagde ſig ned paa jorden, og efter nøie mønſtring ſaa han tydelig flere mænd, ſom bukkende og atter rettende ſig op ſyntes at ſøge efter friſke ſpor paa jorden.

Han maatte have rede paa, hvad diſſe mænd ſøgte efter.

Majoren nølede ikke længe, og uden at vække ſine ledſagere forſvandt han ſnart indimellem det høie græs.

Nittende kapitel.

Et theaterkup.

Det var en ganſke afſkyelig nat. Klokken to om morgenen begyndte det at regne, og helt til daggry udgød ſkyerne ſtrømme af vand.

Teltet ydede kun utilſtrækkelig beſkyttelſe. Der var ikke tale om at faa ſove, og man ſnakkede derfor om løſt og faſt. Kun majoren, hvis korte fravær ingen havde fundet paafaldende, var en ſtum tilhører. Men det ſkrækkelige plaſkregn vedblev uophørlig at ſtrømme ned. Man begyndte derfor at nære frygt for, at Snowyfloden ſkulde flyde over ſine bredder, hvad der vilde være meget betænkelig for kjøretøiet, ſom ſad ſtikkende i den bløde jordbund.

Mere end en gang underſøgte Mulrady, Ayrton og John Mangles vandſtanden, og hver gang kom de gjennemvaade tilbage.

Endelig blev det dag. Det var ſluttet med at regne, men ſolſtraalerne kunde ikke trænge igjennem det tykke ſkylag. Fra den vaade jord ſteg der op fugtige dunſter, ſom fyldte atmoſfæren med ſundhedsſkadelige miasmer.

Glenarvans førſte tanke gjaldt vognen. Da den

blev underſøgt, viſte det ſig, at den var ſunket endnu mere ned. Man indſaa ſnart, at ſelv om alle, baade menneſker og dyr, opbød ſine yderſte kræfter, vilde det neppe lykkes at frigjøre det maſſive kjøretøi.

„Jalfald,“ ſagde John Mangles, „maa her handles raſkt; thi blir den lere førſt tør, blir arbeidet endda værre.“

„Altſaa hurtigt til værket!“ bemærkede Ayrton.

Glenarvan tilligemed de to matroſer ſamt John Mangles og Ayrton begav ſig hen til krattet, hvor dyreue havde ſtaat bundne for natten.

Skogen her frembød et triſt ſkue. Træerne var fuldſtændig ribbet for løv, og meſteparten havde endog miſtet barken.

Medens Glenarvan gik videre, af og til kaſtende et blik paa den graa himmel, geraadede Ayrton i forbauſelſe over ikke at finde heſtene og oxerne paa det ſted, hvor de var blevet bragt hen. Man ſøgte efter dem rundt om i ſkogen, men de var borte.

Ayrton vidſte ikke, hvad han ſkulde ſige. Han begav ſig helt ned til bredden af Snowy-floden uden at have ſeet noget til dem. Kvartermeſteren ſyntes at blive mere og mere urolig, og hans ledſagere ſaa paa hverandre med forlegne miner.

Efter en times forgjæves ſøgen, og idet Glenarvau ſtod i begreb med at ſnu om, naaede en lyd hans øre; lige efter hørtes en brølen.

„Der er de!“ raabte John Mangles og ſneg ſig henimod et høit krat, ſom var iſtand til ganſke at ſkjule en hel hjord.

Glenarvan, Mulrady og Ayrton fulgte efter ham.

Hvad var det ikke for et ſyn, ſom mødte dem her. To af oxerne og tre heſte laa udſtrakt paa jorden, ſom trufne af ſlag ligeſom de andre. Kadaverne var allerede kolde, og en ſkare forſultne ravne kredſede ovenover i luften.

Glenarvan og hans følge ſaa tauſe paa hinanden, og Wilſon kunde ikke afholde ſig fra at ſlaa i en ſaftig ed.

„Vær rolig, Wilſon,“ ſagde lorden, der forøvrigt havde vanſkelig for at beherſke ſig.

„Ayrton,“ ſagde han henvendt til denne, „tag de tiloversblevne dyr med. Det vil være godt, om vi ſnart kommer ud af forlegenheden.“

„Sad vognen bare ikke ſad faſt,“ mente John Mangles, „kunde vel altid disſe dyr i to ſmaa dagsreiſer bringe os til kyſten. Vi maa nu for enhver pris frigjøre det forbandede kjøretøi.“

„Vi ſkal prøve, John,“ ſvarede Glenarvan. „Lad os vende tilbage til leiren; man blir ſnart urolig over vort lange fravær.“

En halv time ſenere vidſte ſaavel Paganel ſom Mac Nabbs, lady Helena og miſs Grant, hvordan ſagernes ſtilling ſtod.

„For djævelen ogſaa!“ raabte majoren til Ayrton, „det var ſkade, at De ikke ſtrax ved overgangen over Wimerra lod alle vore dyr beſlaa.“

„Hvorledes det, min herre?" ſpurgte Ayrton.

„Af alle vore heſte har juſt den, ſom har været under Deres hovſmeds behandling, alene undgaaet den fælles ſkjæbne."

„Sandelig," ſagde John Mangles, „det er et mærkværdigt tilfælde."

„Kun tilfælde viſtnok, og intet videre," ſvarede Ayrton og ſaa majoren ind i øinene.

Mac Nabbs presſede læberne ſammen ſom en, hvem der ſvæver noget paa tungen, ſom han vil holde tilbage. Glenarvan, Mangles og lady Helena ſyntes at vente paa, at han ſkulde udtale ſine tanker, men majoren taug og vendte ſig mod vognen, ſom Ayrton nu holdt paa at underſøge.

„Hvad mon han egentlig mente med det?" ſpurgte Glenarvan John Mangles.

„Sandelig om jeg ved," ſvarede den unge kaptein. „I ethvert fald er majoren ikke den mand, ſom ſiger noget uden grund."

„Det har De ret i, John," ſagde lady Helena. „Mac Nabbs maa nære en eller anden mistanke mod Ayrton."

„Mistanke?" raabte Paganel og trak paa ſkuldrene.

„Hvad mener du?" ſpurgte Glenarvan. „Mon han kan anſe det for mulig, at han har dræbt vore dyr? I hvilken henſigt ſkulde han have gjort det? Har da Ayrton ikke fælles interesſe med os?"

„Du har ret, kjære Edward," ſagde lady Helena, „og jeg lægger til, at vor kvartermeſter helt fra reiſens begyndelſe har givet os utvivlſomme prøver paa ſin troſkab."

„Det er ſikkert nok," ſvarede John Mangles. „Men hvilken mening kan der ligge i majorens bemærkning? Jeg maa komme tilbunds i den ſag."

„Mener han da, at han er i forſtaaelſe med ſtraffangerne?" raabte Paganel uforſigtigt.

„Hvilke ſtraffanger?" ſpurgte miſs Grant.

„Mr. Paganel tager feil," ſkyndte John Mangles ſig at ſvare. „Han ved meget godt, at der ikke findes ſtraffanger i provindſen Victoria."

„Det er rigtig!" ſagde Paganel, ſom gjerne ønſkede ſine ord uudtalte. „For pokker, hvor har jeg mine tanker? I Auſtralien findes der ingen ſtraffanger, thi ſaaſnart de ſætter foden iland, bliver misdæderne ærlige folk! Klimaet, ved De, miſs Mary, virker forbedrende paa ſæderne . . ."

Det gik den ſtakkels lærde, da han igjen vilde gjøre ſin overilelſe god igjen, akkurat ſom vognen: han blev ſtikkende endnu dybere i.

Lady Helena ſaa paa ham med et blik, der helt bragte ham fra koncepterne. Men hun vilde ikke gjøre ham endnu mere forlegen og tog derfor miſs Grant hurtig med ſig ind i teltet, hvor mr. Olbinett juſt holdt paa med at anrette frokoſten efter alle kunſtens regler.

„Egentlig fortjente jeg at blive jaget bort," klagede Paganel.

„Det tænker jeg ogſaa," ſvarede Glenarvan.

Da dette ſvar ſyntes at være alvorligt ment, maatte

det virke nedtrykkende paa den værdige geograf. Glenarvan og John Mangles begav ſig nu over til vognen.

Ayrton og de to matroſer var i fuldt arbeide med at faa den løs. Baade oxen og heſten var ſpændt for. Wilſon og Mulrady ſkjøv paa hjulene, medens kvartermeſteren drev paa forſpandet. Men det klodſede kjøretøi rørte ſig ikke af flækken. Det blev holdt faſt i leren, ſom allerede var begyndt at blive tør. Alle forſøg paa at faa det løſt var forgjæves, og ſaafremt man ikke tog det fra hinanden ſtykke for ſtykke, maatte man derfor opgive alle anſtrengelſer. Denne udvei var desuden ogſaa umulig at tænke paa, da man ikke havde værktøi.

Ayrton, der ſyntes for enhver pris at ville overvinde alle vanſkeligheder, var juſt iſærd med paany at opbyde alle kræfter, da lord Glenarvan kom hen til ham og ſagde:

„Stans, Ayrton, det er nok. Vi maa nødvendigvis ſkaane de to eneſte dyr, ſom vi har tilbage. Medens vi fortſætter vor reiſe tilfods, kan det ene ſtaa til vore damers diſpoſition og det andet bære vore forraad. De kan derfor endnu yde os ganſke god tjeneſte."

„Det er ſikkert nok, mylord," ſvarede kvartermeſteren og ſpændte de udmattede dyr fra.

„Kom nu, mine herrer," ſagde Glenarvan, „lad os vende tilbage til leiren og der tage ſituationen under overveielſe. Vi vil underſøge, om vore udſigter er gode eller ſlette og ſaa fatte en beſlutning."

Efterat frokoſten var expederet, aabnedes raadſlagningen, og enhver blev opfordret til at ſige ſin mening.

Det dreiede ſig fremforalt om nøiagtig at vide leirens geografiſke beliggenhed. Paganel, hvem dette hverv tilfaldt, gjorde dette med al ønſkværdig nøiagtighed. Efter hans beregning befandt expeditionen ſig paa den ſyvogtredivte breddegrad paa 147° og 53' øſtlig længde, ved bredden af floden Snowy.

„Og hvor ligger nøiagtig kyſten af Twofold-Bay?" ſpurgte Glenarvan.

„Ved den ethundrede og femtiende grad," ſvarede Paganel.

„Der er altſaa en forſkjel paa to grader og ſyv minuter? . . . ."

„Ja, vel femogſytti mil."

„Og Melbourne ligger? . . ."

„Mindſt to hundrede mil borte."

„Godt. Da vor ſtilling nu er nøiagtig beſtemt, hvad ſkal der ſaa videre ſke?"

Snart lød enſtemmig: uden nølen at begive ſig til kyſten. Endog lady Helena og miſs Grant mente daglig at kunne tilbagelægge fem engelſke mil. De modige damer ſkrækkedes ikke tilbage ved tanken paa — om det viſte ſig nødvendigt — at ſkulle gaa ſtrækningen mellem Snowy-floden og Twofold-Bay tilfods.

„Du er min kjække reiſeledſagerſke, kjære Helena," ſagde lord Glenarvan. „Men finder vi," ſpurgte han, „ogſaa ſikkert de hjælpemidler, vi har behov for, naar vi naar bugten?"

„Utvilſomt," ſvarede Paganel. „Eden er en kjøbſtad, ſom allerede har exiſteret i en aarrække. Mellem

dens havn og Melbourne foregaar en livlig trafik. Jeg antager ogſaa, at vi femogtredive mil herfra, i Delegete, paa grændſen af Victoria, kan faa ny proviant og finde tilfredsſtillende transportmidler."

„Og hvorledes er det med „Duncan", ſpurgte Ayrton, „anſer De det tjenligt at ſende den melding og lade den komme til Twofold-Bay?"

„Hvad er Deres mening, John?" ſpurgte Glenarvan.

„Jeg tror ikke, at Deres herlighed ſkal forhaſte ſig angaaende dette punkt," ſvarede den unge kaptein efter at have tænkt ſig ſig om. „Der vil altid være tid nok til at meddele Tom Auſtin Deres befalinger og lade ham komme til kyſten."

Det er viſtnok rigtigt," tilføiede Paganel.

„De maa huſke paa," fortſatte John Mangles, „at vi allerede inden fire—fem dage vil være i Eden"

„Inden fire—fem dage, tror De," ſagde Ayrton og ryſtede paa hovedet. „Sig De inden fjorten à tyve dage, kaptein, hvis De ikke ſenere vil angre Deres feiltagelſe."

„Til femogſytti mil fjorten à tyve dage!" raabte Glenarvan.

„Mindſt det, mylord. Vi har jo at reiſe igjennem den værſte del af Victoria, en virkelig ørken, hvor der er mangel paa alt, ſiger ſquatterne, gjennem ſtore kratſtrækninger, uden banede veie, og hvor der til nu ikke findes en eneſte ſtation. Kun med øxen og fakkelen i

haanden kan vi marſchere fremover, og De kan tro mig, vi kommer ikke raſkt afſted."

Ayrton havde talt med faſt ſtemme.

Paganel, paa hvem alles blikke ſpørgende rettede ſig, erklærede ſig med et nik enig i kvartermeſterens udtalelſer.

„Nu, ſelv denne vanſkelighed medgivet," bemærkede John Mangles, „ſaa vil Deres herlighed kunne lade „Duncan" tilflyde ordrer inden fjorten dage."

„Jeg maa endnu videre ſige," vedblev Ayrton, „at veiens vanſkelighed ikke er den eneſte hindring; thi det dreier ſig ogſaa om at ſætte over Snowy, og vi maa derfor ſandſynligvis vente, til vandet begynder at falde"

„Vente?" raabte den unge kaptein. „Lader der ſig ikke finde en overgang?"

„Det tror jeg neppe," ſvarede Ayrton. „Idagmorges har jeg forgjæves ſøgt efter en ſaadan. Det er desværre en omſtændighed, mod hvilken jeg intet formaar."

„Er Snowy da ſaa bred?" ſpurgte lady Glenarvan.

„Bred og dyb, frue," ſvarede Ayrton; „den er vel en mil bred, og ſtrømmen er ſtærk. Selv en flink ſvømmer vil ikke naa over uden fare."

„Nu, ſaa bygger vi os en baad!" raabte Robert, hvem ſagen ikke forekom ſaa betænkelig. „Vi kan fælde et træ og udhule ſtammen, det er en ſmal ſag."

„Se engang, han er kaptein Grants ſøn!" ſagde Paganel.

„Han har fuldſtændig ret,“ mente John Mangles. „Vi har ingen anden udvei, og jeg finder det ganſke ørkesløſt at ſpilde mere tid paa diskusſionen.“

„Hvad mener De, Ayrton?“ ſpurgte Glenarvan.

„Efter min mening, herre, vil vi komme til, hvis vi ikke faar hjælp andetſtedsfra, at opholde os endnu en maaned ved bredden af Snowy.“

„Nu, har De en bedre plan?“ ſpurgte John Mangles med en vis utaalmodighed.

„Ja, hvis ‚Duncan‘ forlader Melbourne og begiver ſig mod Øſtkyſten.“

„Saa! Altid „Duncan“! Men hvorledes vil dens tilſtedeværelſe i bugten lette os muligheden af at naa derhen?“

Efterat Ayrton havde tænkt ſig om nogle øieblikke, gav han et nokſaa undvigende ſvar.

„Jeg vil,“ ſagde han, „ikke holde paa min mening. Naar jeg gjør noget, gjør jeg det i vor fælles intereſſe, og jeg ſtaar til tjeneſte og bryder op, ſtrax Deres herlighed giver tegn til opbrud.“

Han lagde armene overkors.

„Det er intet ſvar, Ayrton“, ſvarede Glenarvan, „meddel De os deres plan, og vi ſkal ſtrax overveie den. Hvad gaar deres forſlag ud paa?“

Ayrton ſagde derpaa i en rolig og faſt tone:

„Mit forſlag gaar ud paa, at vi i den hjælpeløſe ſtilling, hvori vi for øieblikket befinder os, ikke paa lykke og fromme gaar over Snowy. Her, paa dette ſted, maa vi oppebie hjælpen, og denne kan kun komme fra „Duncan". Lad os derfor ſlaa os ned her, hvor der ikke mangler os paa levnetsmidler, og lad ſaa en af os overbringe Tom Auſtin befaling om, at han ſkal løbe ind i Twofold-Bay."

Dette uventede forſlag fremkaldte nogen forbauſelſe, og John Mangles lagde ikke ſkjul paa, hvor meget det mishagede ham.

„Inden den tid," vedblev Ayrton, „vil enten vandſtanden i Snowy falde, og det vil da blive muligt at finde en overgang, eller ogſaa, hvis vi beſtemmer os for at ſætte over i en baad, — har vi tiden før os til at lave en ſaadan. Det er, Mylord, mit forſlag, ſom jeg haaber, I billiger."

„Godt, Ayrton," ſagde Glenervan nu. „Deres forſlag fortjener alvorlig overveielſe. Dets ſtørſte feil er, at det forhaler vor reiſe, men paa den anden ſide ſparer det os for ſtore beſværligheder og maaſke ogſaa for alvorlige farer. Hvad mener De, mine venner?"

„Tal De, kjære Mac Nabbs," ſagde Lady Helena. „Naar vi raadſlaar, hører De bare til, kun ſjelden ſiger De et ord."

„Siden De nu ſpørger mig om min mening," ſvarede majoren, „ſaa vil jeg ſige den rent ud. Ayrton har, forekommer det mig, udtalt ſig med ſagkyndighed og meget forſigtigt, og jeg ſlutter mig til hans forſlag."

Man var mindſt af alt fattet paa et ſaadant ſvar fra majorens ſide, thi indtil nu havde hans og Ayrtons mening om ſamme ſag altid været ſtik modſat.

Ogſaa Ayrton ſaa næſten beſtyrtet paa majoren. Paganel, lady Helena og matroſerne havde været meſt tilbøielige til at ſtøtte kvartermeſterens forſlag. Siden nu Mac Nabbs havde udtalt ſig for det, nærede de ikke den ringeſte betænkelighed mere.

Glenarvan erklærede derpaa Ayrtons plan i principet for vedtaget. Men til John ſagde han:

„Mener De ikke, at klogſkaben byder os at blive her ved bredden af floden og oppebie transportmidler?“

„Jeg mener,“ ſvarede John Mangles, „at naar et ſendebud fra os kan komme over Snowy, kan vi det ogſaa!“

Alle ſaa paa kvartermeſteren; men denne ſmilte ſom en mand, der er vis i ſin ſag.

„Sendebudet behøver heller ikke at ſætte over floden,“ ſvarede han.

„Ak ſaa!“

„Han ſlaar ſimpelthen ind paa veien til Lucknow, ſom fører ham direkte til Melbourne.“

„To hundrede og femti mil ſkal han tilbagelægge tilfods?“ raabte den unge kaptein.

„Nei, tilheſt,“ ſvarede Ayrton „Vi har endnu en god rideheſt tilovers. Med den kan han tilbagelægge veien paa fire dage. Regner vi ſaa, at „Duncan“ behøver to dage for at naa Twofold Bay, og at budet ſaa trænger fireogtyve timer til at naa leiren her, ſaa vil der ialt medgaa en uge, til vi har hjælpen.“

Majoren nikkede bifaldende til Ayrtons ord, og

der ſtod nu kun tilbage at ſætte den i virkeligheden vel overlagte plan iværk.

„Nu, mine venner, gjælder det at finde et ſendebud. Jeg vil ikke nægte for, at det blir en vanſkelig og farefuld reiſe. Hvem vil opofre ſig for ſine kamerater og bringe vore inſtruktioner til Melbourne?"

Ufortøvet meldte Wilſon, Mulrady, John Mangles, Paganel og endog Robert ſig. Iſærdeleshed holdt John paa, at man ſkulde overdrage denne misſion til ham.

Da greb Ayrton, der til nu endnu ikke havde meldt ſig, ordet og ſagde:

„Hvis Deres herlighed ønſker det, ſkal jeg paatage mig reiſen. Jeg kjender jo landet godt og har ofte bereiſt de farligſte ſtrækninger. Jeg finder frem der, hvor en anden ufeilbarlig vilde blive ſtandſet. Jeg anmoder derfor om, at man i vor fælles intereſſe vil ſende mig affted. Der behøves kun et ord for at akkreditere mig hos den næſtkommanderende ombord, og inden ſex dage forpligter jeg mig til at føre „Duncan" til Twofold-Bay."

„Det er godt talt," ſvarede Glenarvan. „De er en mand med indſigt og mod, og De vil have lykken med Dem."

Enhver indſaa, kvartermeſteren aabenbart var mere kvalificeret end nogen anden til at udføre denne vanſkelige opgave. Kun John Mangles kom med den ſiſte indvending, idet han udtalte, at Ayrtons nærværelſe var abſolut nødvendig for at finde ſporene af Harry Grant eller „Britannia". Men majoren ſvarede, at

at expeditionen forblev leiret ved bredden af Snowy, og at det aldeles ikke var henſigten uden ham at anſtille de vigtige efterforſkninger.

„Saa reiſer De altſaa, Ayrton,“ ſagde Glenarvan. „Gjør Dem al mulig umage, og vend over Eden tilbage til vor leir ved Snowy.“

Kvartermeſterens øine lyſte med et udtryk af tilfredsſtillelſe. Han vendte anſigtet bort, men ſaa hurtig han end gjorde det, fandt John Mangles det dog noget paafaldende. Inſtinktmæsſig følte den unge kaptein, hvorledes hans mistanke mod Ayrton øgedes.

Ex-kvartermeſteren traf nu ſine forberedelſer til afreiſen; de to matroſer hjalp ham hermed. Imidlertid ſkrev Glenarvan brevet til Tom Auſtin.

Han gav den næſtkommanderende ordre til ufortøvet at begive ſig til Twofold-Bay. Han anbefalede ham kvartermeſteren ſom en mand, der fortjente hans fulde tillid. Efter ankomſten til øſtkyſten ſkulde Tom Auſtin ſtille en afdeling af yachtens matroſer under Ayrtons befaling . . . .

Da Glenarvan var kommen til dette punkt i brevet, ſpurgte Mac Nabbs, der ſtod og ſaa paa, at han ſkrev, ham i en nokſaa paafaldende tone om, hvorledes han ſkrev navnet Ayrton.

„Naturligvis ſom det udtales,“ ſvarede Glenarvan.

„Det er feilagtig,“ ſagde majoren rolig. „Man udtaler det Ayrton; men man ſkriver det — Ben Joyce!“

Tyvende kapitel.

Det hemmelighedsfulde ord.

Afſløringen af navnet Ben Joyce kom ſom lyn fra klar himmel. Ayrton vendte ſig pludſelig om; han holdt en revolver i haanden, han fyrede af, og Glenarvan ſtyrtede til jorden. Udenfra hørte man ſkud fra flintebøsſer.

John Mangles og matroſerne ſtod et øieblik betuttede og vilde derpaa til at ſtyrte ſig over Ben Joyce, men den frække bandit var allerede forſvunden og havde forenet ſig med ſine kamerater, der var ſpredte omkring i gummitræſkogen.

Teltet frembød ikke tilſtrækkelig beſkyttelſe mod kuglerne; man maatte derfor tænke paa tilbagetog. Glenarvan, der blot var blevet let ſaaret, havde atter reiſt ſig.

„Ind i vognen! Ind i vognen!" raabte John Mangles og førte lady Helena og miſs Grant i ſikkerhed der.

John, majoren, Paganel og begge matroſerne greb ſine bøsſer og holdt ſig beredte til at ſvare banditterne. Glenarvan og Robert var hos damerne, medens Olbinett deltog i det fælles forſvar.

Alt havde gaaet for ſig med lynets hurtighed.

John Mangles ſpeidede opmærkſomt mod ſkogranden. Da Ben Joyce var naaet derhen, ſtandſede ſkydningen, og en dyb ſtilhed fulgte paa den larmende geværild. Ethvert tegn til angreb var forſvundet.

Majoren og John Mangles underſøgte egnen omkring helt til de høie træer. Stedet var forladt; man ſaa kun talrige fodſpor.

„Uslingerne er forſvundne,“ ſagde John Mangles.

„Ja,“ ſvarede majoren, „og denne forſvinden foruroliger mig. Jeg vilde heller foretrække at ſtaa anſigt til anſigt med dem. Det er bedſt, vi gjennemſøger krattet ved vognen.“

Som ſagt, ſaa gjort. Men helt til bredden af Snowy ſtødte man ikke paa en eneſte af forbryderne. Ben Joyce's bande ſyntes at have taget flugten ſom en ſkare uheldbringende fugle. Denne forſvinden var for paafaldende til, at man ikke ſkulde være paa ſin poſt. Der blev ſat to mand ad gangen til at holde vagt.

Lady Glenarvans og Mary Grants første tanke var at forbinde de ſaar, Glenarvan havde faaet. I det øieblik, hendes ægtefælle rammedes af Ben Joyce's kugle, var lady Helena rædſelsſlagen ſtyrtet hen til ham; men den modige kvinde beherſkede ſin angſt og førte ſin ægtefælle til vognen. Majoren konſtaterede, at kuglen ikke havde rammet de ædlere dele; ialfald ſyntes intet ben at være truffet. Saaret blødede ſtærkt, og der blev i haſt lagt en forbinding over.

De reiſende, med undtagelſe af Wilſon og Mulrady,

ſom holdt vagt derude, havde indrettet ſig ſaa godt ſom muligt i vognen, og majoren blev opfordet til at fortælle.

Forinden han begyndte paa den egentlige beretning, gjorde han lady Helena bekjendt med, hvad hun endnu ikke havde vidſt, at en bande ſtraffanger var undvegne fra Perth, og at jernbanekataſtrofen var et reſultat af denne bandes nærværelſe i provinſen Victoria. Han leverede hende et numer af Australian and New-Zealand Gazette, ſom han havde kjøbt i Seymour, og tilføiede, at politiet havde udlovet en belønning til den, der fangede Ben Joyce, en af de frygteligſte banditer, hvis talrige ugjerninger i løbet af de ſidſte atten maaneder havde ſkaffet ham et ſørgeligt ry.

Men paa hvilken maade havde Mac Nabbs gjenkjendt denne Ben Joyce i kvartermeſteren Ayrton? Her var den hemmelighed, ſom alle ønſkede opklaret. Majoren afgav derfor ſin forklaring.

Fra den førſte dag de traf hinanden, nærede Mac Nabbs mistillid til Ayrton. To eller tre næſten ubetydelige tilfældigheder, et mellem kvartermeſteren og ſmeden ved Wimerrafloden udvexlet blik, Ayrtons modvilje ved at paſſere flekker og landsbyer, hans ſtadig gjentagne forſlag om, at „Duncan“ maatte beordres til kyſten, de til hans omſorg betroede dyrs forunderlige og pludſelige død, en mangel paa aabenhed i hans opførſel, — alle diſſe enkeltheder ſammenlagt havde mere og mere vakt majorens mistanke.

Det vilde imidlertid ikke været ham muligt at forebringe nogen direkte anklage, hvis ikke tilfældet var kommet ham til hjælp den næſt foregaaende nat.

Idet han havde liſtet ſig hen under det tætte, høie buſkads, kom Mac Nabbs de fordægtige ſkygger, der havde opvakt hans opmærkſomhed i en halv mils afſtand fra leiren, paa nært hold. De fosforlyſende planter kaſtede et blegt ſkjær over ſcenen.

Tre mænd var iſærd med at underſøge de friſke fodſpor, og blandt dem gjenkjendte Mac Nabbs hovſmeden fra Black-Point.

„Det er dem, ſagde den ene. — Ja, ſvarede den anden, her er mærket efter heſteſkoen. — Saaledes er det helt fra Wimerra af. — Alle heſtene er døde. — Giften er ikke langt unna. — Der er tilſtrækkeligt til at ødelægge et helt kavalleri. — En nyttig plante, denne gaſtrolobum!“

„Derpaa taug de,“ fortſatte Mac Nabbs, „og fjernede ſig. Jeg havde endnu ikke faaet nok at vide, derfor fulgte jeg efter dem, og ſnart begyndte ſamtalen igjen.

„Ben Joyce er dog en fix kar, ſagde ſmeden; en prægtig kvartermeſter med ſin forlis-opdigtning. Hvis hans plan lykkes, er vor lykke gjort! Den pokkers Ayrton! — Kald ham Ben Joyce, thi han har redelig og ærlitg fortjent ſit navn!

„I dette øieblik forlod kjæltringerne ſkogen. Jeg vidſte, hvad jeg ønſkede at vide, og vendte tilbage til leiren med visheden om, at ikke alle ſtraffanger bliver

til engle i Auſtralien, — hvis ikke mr. Paganel har noget derimod!"

Da majoren havde endt, henſank hans ledſagere i ſtille betragtning.

„Altſaa," ſagde Glenarven i vrede, „har denne Ayrton ſlæbt os herhid for at røve og myrde os?"

„Ja," ſvarede majoren.

„Og helt fra Wimerra af har hans bande fulgt vort ſpor og ſpeidet efter en gunſtig leilighed?"

„Ja."

„Denne uſling er altſaa ikke en af „Britannia"s beſætning? Han har ſtjaalet navnet Ayrton og ſin ſtilling ombord?"

Alles blikke rettedes mod Mac Nabbs.

„Det er min mening," ſvarte majoren, „at denne mand virkelig heder Ayrton, og at Ben Joyce kun er hans krigsnavn. Det er utvilſomt, at han kjender Harry Grant, og har været kvartermeſter ombord paa „Britannia". Denne gjennem Ayrtons detaljerede oplysninger beviſte kjendsgjerning, beſtyrkes ydermere ved de ord af banden, ſom jeg nylig fortalte om. Vi kan derfor trygt gaa ud fra, at Ayrton og Ben Joyce er en og ſamme perſon, det vil ſige: en af „Britannia"s matroſer, ſom er blevet anfører for en røverbande."

Mac Nabbs' forklaring fremkaldte ikke indſigelſer fra nogen kant.

„Men ſig mig nu," ſvarede Glenarvan, „hvorledes og hvorfor Harry Grants kvartermeſter befinder ſig i Auſtralien?"

„Hvorledes? det ved jeg ikke," ſvarede Mac Nabbs, „og politiet forklarer, at det ikke ved mere derom end jeg. Hvorfor? det er mig umulig at ſige. Der ligger deri en hemmelighed, ſom fremtiden faar opklare."

„Politiet ved ikke engang, at Ayrton og Ben Joyce er en og ſamme perſon," ſagde John Mangles.

„De har ret, John," ſvarede majoren, „og et ſaa beſynderligt tilfælde ſom dette burde anſpore underſøgelſerne."

„Altſaa har denne ulykſalige i en forbryderiſk henſigt ſneget ſig ind paa Paddy O'Moores farm?" bemærkede lady Helena.

„Udentvil," ſvarede Mac Nabbs. „Han havde ſikkert ondt iſinde mod irlænderen, men ſaa frembød der ſig en gunſtig leilighed. Han hørte Glenarvans fortælling, hiſtorien om forliſet, og ſom en forvoven krabat beſluttede han ſig hurtig til at drage nytte deraf. Expeditionen var faſtſlaaet. Ved Wimerra har han havt et møde med en af ſine folk, med ſmeden fra Black-point, og denne har ſørget for, at vi efterlod os tydelige ſpor paa vor vei. Hans bande har fulgt efter os, og ved hjælp af en giftig plante er den ene efter den anden af vore heſte og oxer dræbte. Derpaa, i det rette øieblik, har han ført os til ſumpene ved Snowy og villet givet os til pris for de banditter, hvis anfører han er."

Der var bleven ſagt alt, hvad der kunde ſiges om Ben Joyce. Majoren havde afklædt ham ſom den kjæltring, han var. Der udkrævedes derfor fra Glenarvans ſide en overordentlig aarvaagenhed. Men heldigvis havde man mindre at frygte af aabenbarlige ſkurke end af forræderen.

Men nu meldte ſig en alvorlig omſtændighed, ſom endnu ingen havde tænkt paa.

Kun Mary Grant ſkuede ind i fremtiden, medens man holdt paa at tale om fortiden.

John Mangles fattede hurtig, hvad der bevægede ſig i den unge piges ſjæl.

„Miſs Mary, miſs Mary!“ raabte han, „De græder!“

„Min fader, aa min ſtakkels fader!“ hulkede hun.

De forſtod alle med engang miſs Marys ſmerte.

Med opdagelſen af Ayrtons forræderi var ethvert haab ødelagt. Straffangen havde for at faa Glenarvan med foregivet et forlis. Det fremgik tydelig af den ſamtale mellem banditterne, ſom Mac Nabbs havde hørt. Aldrig var „Britannia“ ſtrandet paa klipperne ved Twofold-Bay! Aldrig havde Harry Grant ſat ſin fod paa den auſtralſke jord.

En feilagtig udlægning af dokumentet havde for anden gang ført ſøgerne efter „Britannia“ paa et falſkt ſpor!

Ligeoverfor denne nye ſagernes ſtilling forholdt de ſig alle tauſe. Hvem ſkulde vel ogſaa nu have fundet et haabets ord? Robert græd i armene paa ſin ſøſter, og Paganel mumlede med ærgerlig ſtemme:

„Ak, ulykſalige dokument! Du kan roſe dig af at have ſtillet et duſin brave mænds hjerner paa en haard

prøve!" Og den paa ſig ſelv opbragte værdige geograf ſlog ſig heftig for panden.

Imidlertid havde Glenarvan opſøgt Wilſon og Mulrady, ſom ſtod og holdt vagt. Over ſletten mellem ſkogen og floden herſkede dyb ſtilhed, ikke en lyd hørtes.

Ben Joyce og hans bande maatte have ſkjult ſig i en ganſke betydelig afſtand.

Glenarvan ſpurgte de to matroſer, om de i løbet af den ſiſte times tid havde ſeet eller hørt noget.

„Intet, mylord," ſvarede Wilſon, „røverne maa ſikkert være mindſt nogle mil borte."

„De er viſt ikke mandſtærke nok til at angribe os," tilføiede Mulrady.

„Det er meget muligt," ſvarede lorden. „Skurkene er feige, og de ved, at vi er godt bevæbnede. Vi maa fordoble vor aarvaagenhed, naar mørket falder paa; de venter kanſke bare paa natten for at anfalde os. Ak, kunde vi bare komme bort fra dette ſumpſtrøg og fortſætte veien videre til kyſten! Men det opſvulmede vand ſpærrer enhver overgang. Jeg ſkulde gjerne med guld betale en flaade, ſom kunde bringe os over!"

„Hvorfor giver ikke mylord os ordre til at tømre en flaade? Det mangler jo ikke paa træ."

„Nei, Wilſon," ſvarede Glenarvan, „denne Snowy er ingen elv, men en rivende ſtrøm."

John Mangles, majoren og Paganel, ſom netop havde underſøgt floden nøie, kom nu til. De at vandet var yderligere ſteget, at Snowy flød afſted i bruſende hvirvler, og at enhver overgang var uudførlig.

„Men,“ ſagde John Mangles, „vi kan ikke lægge os til her; vi maa gribe til en anden udvei. Det, ſom vi agtede at gjøre før Ayrton's forræderi, er endnu mere paakrævet nu.“

„De mener, John?“ ſpurgte Glenarvan.

„Jeg mener, at Deres herlighed bør give mig tilladelſe til at ride til Melbourne; vi har endnu én heſt tilbage.“

„Men det er et farligt forſøg, John. Uden at tale om farerne ved at reiſe to hundrede mil gjennem et ukjendt land, ſaa maa vi huſke paa, at veie og ſtier bevogtes af Ben Joyce's medſkyldige.“

„Det ved jeg, mylord. Men jeg ved ogſaa, at vor ſtilling ikke er holdbar i længden. Ayrton forlangte kun otte dage for at hente folk fra „Duncan“. Jeg vil inden ſex dage være tilbage til bredden af Snowy. Nu, hvad beſtemmer ſaa Deres herlighed?“

„Før Glenarvan udtaler ſig,“ ſagde Paganel, „maa jeg gjøre en bemærkning. Man ſkal nok ſende et bud til Melbourne, men John Mangles ſkal ikke udſættes for de dermed forbundne farer. Han er „Duncan“s kaptein, og i denne egenſkab maa han ikke udſætte ſig ſelv for noget. Jeg vil reiſe i hans ſted.“

„Vel talt,“ ſagde majoren. „Men hvorfor ſkal det netop være Dem?“

„Er ikke vi her?“ raabte Mulrady og Wilſon.

„Tror De,“ vedblev Mac Nabbs, „at jeg er bange for en ridetur paa to hundrede mil?“

„Venner,“ ſagde Glenarvan, „hvis en af os ſkal

reiſe til Melbourne, ſaa lad os afgjøre ſagen ved lodtrækning. Paganel, ſkriv vore navne op . . . . ."

„Deres idetmindſte ikke, mylord," ſagde John Mangles."

„Og hvorfor ikke?" ſpurgte Glenarvan.

„De kan ikke ſkilles fra Deres huſtru, og de maa ikke forlade expeditionen.

„Jeg vil ogſaa have min ſandel i farerne. Skriv De, Paganel; mit navn ſkal være blandt kameraternes, og himlen give, at det blir trukket førſt!"

Man lod ham faa ſin vilje. Der blev trukket, og Mulradys navn kom ud. Den tapre matros raabte hurra af glæde.

„Mylord, jeg er færdig til at reiſe," ſagde han.

Glenarvan trykkede Mulradys haand; derpaa vendte han tilbage til vognen og overlod til majoren og John Mangles at holde vagt over leiren.

Lady Helena blev ſtrax gjort bekjendt med beſlutningen om at ſende et bud til Melbourne. Hun roſte Mulrady for hans opofrende mod. Denne var ſtolt heraf, og i virkeligheden kunde man ikke have faaet en for dette hverv mere ſkikket; han var tapper, klog og ſtærk og vant til anſtrengelſer.

Det blev beſtemt, at Mulrady's reiſe ſkulde finde ſted klokken otte om aftenen. Wilſon paatog ſig at gjøre heſten færdig til ham. Han faldt paa den tanke at tage af heſteſkoen paa det venſtre ben og erſtatte den med en, ſom var taget fra en af de om natten døde heſte. Banditterne vilde da ikke kunne kjende ſporet igjen, og da de ikke var beredne. vilde de heller ikke være iſtand til at forfølge ham.

Medens Wilſon holdt paa hermed, ſkrev Glenarvan brevet til Tom Auſtin; men hans ſaarede arm ſmertede endnu, og han bad derfor Paganel ſkrive for ſig. Videnſkabsmanden lod imidlertid til at være døv for ſine omgivelſer og kun hengivet til ſine egne tanker, og disſe dreiede ſig naturligvis om det af ham falſkt udtydede dokument. Han vendte og dreiede paa ord og ſtavelſer, men forblev fremdeles lige klog.

Glenarvan maatte derfor gjentage ſin bøn til ham.

„Meget gjerne,“ ſvarede Paganel, „jeg ſtaar til tjeneſte.“

Paganel tog blyanten, rev et hvidt blad ud af ſin notisbog og gjorde ſig iſtand til at ſkrive.

Glenarvan begyndte at diktere følgende:

> „Tom Auſtin beordres herved til at ſtikke tilſøs og med „Duncan“ begive ſig til . . . .“

Paganel havde netop ſkrevet det ſidſte ord, da hans blik tilfældigvis faldt paa det numer af Australian and New-Zealand Gazette, ſom laa paa jorden.

Paa den ſammenlagte avis ſaaes kun de to ſidſte ſtavelſer af titelen. Paganels blyant blev ſtaaende ſtille, og ſelv ſyntes geografen fuldſtændig at have glemt baade Glenarvan og hans brev.

„Naa, Paganel?“ ſagde lorden.

„Aa!“ raabte videnſkasmanden høit.

„Hvad er paafærde?“ ſpurgte majoren.

„Ingenting! Ingenting!“ ſvarede Paganel. Derpaa gjentog han ſagte for ſig ſelv: „Aland! Aland! Aland!“

Han havde reiſt ſig og taget aviſen i haanden. Han krøllede den ſammen og prøvede ligeſom at tilbageholde de ord, der holdt paa at undſlippe hans læber.

Lady Helena, Mary, Robert, Glenarvan, alle ſaa de paa ham uden at kunne forſtaa hans uforklarlige bevægelſe.

Paganel ſaa ud ſom et menneſke, der var blevet affindigt.

Men denne nervøſe ophidſelſe varede ikke længe. Han blev ſnart rolig, og den glæde, ſom havde ſtraalet ud af hans øine, forſvandt.

Han tog atter plads og ſagde rolig:

„Hvis det behager Dem, mylord, er jeg til Deres dispoſition.“

Glenarvan dikterede derpaa følgende:

„Tom Auſtin beordres herved til at ſtikke tilſøs og med „Duncan“ ufortøvet begive ſig til den ſyvogtredivte breddegrad paa veſtkyſten af Auſtralien.“

„Auſtralien?“ ſagde Paganel. „Javiſt, Auſtralien!“

Da han var færdig, rakte han Glenarvan brevet til underſkrift. Det blev derpaa forſeglet, og med ſkjælvende haand ſkrev Paganel udenpaaſkriften.

„Tom Auſtin,
næſtkommandernde paa yachten „Duncan“,
Melbourne.“

Derpaa forlod han vognen og gjentog ſtadig de gaadefulde ord:

„Aland! Aland! Zeeland!“

Enogtyvende kapitel.

Fire dage i angſt.

Der hændte ikke noget reſten af dagen.

Paganel gik omkring, indeſluttet i ſig ſelv, og majoren hørte ham ſtadig væk gjentage for ſig ſelv ordene: „Nei, nei! De vil ikke tro mig! Hvad ſkal det da være godt for? Det er jo forſent!“

Derpaa gav han Mulrady inſtruktion med henſyn til den vei, han ſkulde ſlaa ind paa til Melbourne.

Naar han bare var kommen forbi den egn, hvor Ben Joyce's bande huſerede, var der ikke videre farer at frygte.

Klokken ſex indtog man det fælles maaltid. Regnen ſtyrtede ned i ſtrømme, og da teltet ikke længere ydede tilſtrækkelig beſkyttelſe, tog de alle ſin tilflugt til vognen.

Vaabenforraadet beſtod af ſyv karabiner og ligeſaa mange revolvere, og da der hverken var mangel paa ammunition eller levnetsmidler, kunde man godt udholde en længere beleiring. Forøvrigt kunde „Duncan" ventes at kaſte anker i Twofold-Bay inden ſex dage. Fireogtyve timer ſenere kunde mandſkabet være ved breden af Snowy. Alt beroede derfor paa, at Mulrady's reiſe fik et heldigt udfald.

Klokken otte var det fuldſtændigt mørkt. Den for Mulrady beſtemte heſt blev ført frem. Af forſigtighedshenſyn var heſtens ben omviklet med tøiſtykker, for at der under ridtet ikke ſkulde høres en lyd.

Majoren raadede Mulrady til at ſkaane dyret ſaa meget ſom muligt, ſaaſnart han bare var kommen udenfor røvernes rækkevidde. John Mangles overgav ſin matros en ſexløbet revolver, — et frygteligt vaaben i den haand, ſom ikke ſkjælver.

Mulrady hoppede i ſadelen.

„Her er brevet, ſom du ſkal levere til Tom Auſtin," ſagde Glenarvan. „Han har ordre til uden nølen at reiſe til Twofold-Bay, og hvis han ikke træffer os der, ſkal han ufortøvet drage os imøde. Min kjære Mulrady! Gud ſtaa dig bi!"

„Farvel, mylord," ſagde matroſen med rolig ſtemme. Nogle øieblikke efter var heſt og rytter forſvundet i mørket.

Stormen tog til. Det knaged i de tørre grene, og mere end et træ, ſom hidtil havde holdt ſig rankt, knækkedes af de heſtige vindſtød.

Larmen fra Snowys bølger blanded ſig med vindens hylen, og det tætte mørke øgede nattens uhygge.

De reiſende krøb ſammen i vognen. Lady Helena, miſs Grant, Glenarvan og Paganel havde taget plads i den forreſte afdeling, der var helt indelukket. I den bagre del holdt Olbinett, Wilſon og Robert til, medens majoren og John Mangles holdt vagt udenfor.

Alle ſtormens og nattens lyde hindrede de to vagtmænd i at høre noget; kun naar vindſtødene et øieblik holdt inde, lytted de med fordoblet anſtrengelſe.

I et ſaadant moment var det, at en kort, ſkarp piben trængte til deres øren.

Strax kom John Mangles hen til majoren.

„Hørte De det?" ſpurgte han.

„Ja," ſvarede Mac Nabbs. „Var det et menneſke eller et dyr?"

„Et menneſke," ſvarede John Mangles.

De lyttede begge.

Pludſelig gjentog den uforklarlige plyſtren ſig, og et ſlags knald fulgte næſten uhørligt ſom ſvar derpaa, thi ſtormen raſede med fornyet voldſomhed. Mac Nabbs og John Mangles kunde ikke gjøre ſig forſtaaelige for hverandre. De ſtillede ſig bag vognen i læ for vinden.

I det ſamme kom Glenarvan ud til dem. Ogſaa han havde hørt den hemmelighedsfulde plyſtren og det efterfølgende knald.

„I hvilken retning var det?" ſpurgte han.

„Der," ſagde John og pegte i retning af den dunkle ſti, ſom Mulrady havde ſlaaet ind paa.

„Hvor langt borte mon?"

„Vinden førte lyden hid," ſvarede John Mangles. „Det kan i det høieſte dreie ſig om tre mil."

„Saa afſted!" ſagde Glenarvan og hang hurtig bøsſen over ſkulderen.

„Nei! ikke afſted!" ſvarede Majoren. „Det er en fælde for at lokke os bort fra vognen."

„Og hvis nu Mulrady ſkulde være blevet offer for disſe elendiges ſkurkeſtreger!" raabte Glenarvan og greb Mac Nabbs haand.

„Det vil vi faa at vide imorgen," ſvarede Majoren, faſt beſtemt paa at afholde Glenarvan fra at begaa en unyttig uklogſkab.

„Mylord kan ikke forlade leiren, jeg vil gaa alene," ſagde John.

„De endnu mindre," ſvarte majoren beſtemt. „Det gaar ikke an, at man gjør det af med os en for en. Er Mulrady blevet et offer for disſe ſkurke, er det en ulykke, hvortil vi ikke behøver at føie en ny. Lodtrækningen afgjorde, at Mulrady ſkulde reiſe. Hvis loddet havde truffet mig i hans ſted, var jeg brudt op ligeſom ham, men aldrig i verden vilde jeg have forlangt eller ventet hjælp."

Majoren gjorde fuldſtændigt ret i at holde Glenarvan og John Mangles tilbage. Det vilde være nytteløſt i nattens mørke at finde matroſen og maaſke komme til at ſtøde ſammen med forbryderne. Glenarvans expedition var ikke ſaa mandſtærk, at man havde raad til at ofre nogen.

Men det lod til, at lorden ikke vilde bøie ſig for

diſſe fornuftgrunde. Hans haand holdt krampagtig geværet, og han fo'r frem og tilbage udenfor vognen, lyttende efter den ringeſte ſtøi. Han ſøgte at gjennemtrænge dette ulykſalige mørke med ſine blikke. Tanken paa, at en af hans folk ſkulde være rammet af en ulykke og forgjæves raabe paa hjælp fra dem, han havde ofret ſig for, martrede ham.

„Berolige Dem, Edward," ſagde majoren til ham, „hør paa en ven. Tænk paa lady Helena, miſs Grant og alle de andre. Hvor ſkulde De forreſten vende Dem hen for at gjenfinde Mulrady? Han maa være bleven overfaldt mindſt to mil herfra; — men hvor? . . ."

I dette øieblik lød — ſom et ſvar til majorens ſpørgsmaal — et nødſkrig.

„Hører De!" ſagde Glenarvan.

Skriget kom fra ſamme kant ſom tidligere knaldet, neppe en kvartmil borte.

Glenarvan ſtødte majoren tilſide og gik ind paa ſtien, da der omtrent to hundrede ſkridt fra vognen hørtes ordene: „Herhen! Herhen!"

Stemmen lød klagende og fortvilet. John Mangles og majoren ilede afſted i retning af lyden.

Nogle øieblikke efter ſkimtede de ved randen af ſkogen en menneſkelig ſkikkelſe, ſom med en kvalfyldt ſtønnen møiſommelig ſlæbte ſig afſted.

Det var Mulrady. Han var ſaaret og næſten døende. Og da hans kamerater tog ham op, følte de, at deres hænder blev fugtige af blod.

Regnſkyllet øgede, og ſtormen raſede i trærnes nøgne grene. Glenarvan, majoren og John Mangles ſkred afſted i denne uhyggens nat, bærende Mulrady's legeme mellem ſig.

Da de kom tilbage, reiſte alle ſig op. Paganel, Robert, Wilſon og Olbinett forlod kjøretøiet, og lady Helena afſtod ſin del af vognen til den ulykkelige Mulrady.

Majoren underſøgte ſaaret. Matroſen havde faaet et dolkeſtød i den høire ſide. Mac Nabbs lagde en forbinding paa, men han kunde ikke afgjøre, om noget ædlere organ var rammet. Blodet trængte ſtødvis ud, og den ſaaredes bleghed viſte, at tilfældet var alvorligt.

Mulrady laa i et helt kvarter uden at røre paa ſig. Da aabnede han øinene, og hans læber mumlede nogle afbrudte ord. Majoren lagde øret til og hørte ham gjentage:

„Mylord . . . Brevet . . . Ben . . Joyce . . .“

Mac Nabbs gjentog diſſe ord og ſaa paa ſine kamerater. Hvad var det, Mulrady mente? Ben Joyce havde overfaldt matroſen, men af hvilken grund? Skede det kun for at opholde ham og hindre hans ankomſt til „Duncan“? Dette brev . . .

Glenarvan gjennemſøgte Mulrady's lommer. Det til Tom Auſtin adreſſerede brev fandtes ikke mere!

Natten hengik under uro og angſt. Man frygtede hvert øieblik for, at Mulrady ſkulde udaande. Han havde brændende feber. Lady Helena og miſs Grant ſad hos ham og pleiede ham med den ſtørſte deltagelſe.

Dagen kom. Det var ophørt at regne; men endnu væltede tykke ſkyer henover himlen. Jorden var dækket af afbrukne grene.

Ved det førſte lys af dag begav John Mangles, Paganel og Glenarvan ſig affted for at underſøge omegnen. De gik langs den med blod beſtænkede ſti, men de ſaa ikke ſpor af hverken Ben Joyce eller hans bande. De gik helt til det ſted, hvor overfaldet var foregaaet. Der laa to af Mulrady's kugler trufne lig. Det ene var hovſmeden fra Black Point's.

De vendte derpaa tilbage, alle gjennemtrængte af ſituationens alvor.

„Det er ikke til at tænke paa at ſende et nyt bud til Melbourne," ſagde lorden.

„Og dog blir det viſtnok nødvendigt, ſagde John Mangles. Jeg vil forſøge at gjennemføre, hvad der ikke lykkedes for min matros."

„Nei, John; du har ikke engang en heſt til at føre dig affted de to hundrede mil."

Og i virkeligheden var ogſaa Mulrady's heſt, den eneſte, ſom endnu var igjen, ikke paany kommet tilſyne. Var den dræbt under kampen med røverne? Havde disſe bemægtiget ſig den, eller ſtreifede den omkring i ſkogene?

„Hvad der end ſker, vi ſkilles ikke mere. Vi mente otte eller fjorten dage, til Snowy igjen faar ſin vanlige vandſtand. Da naar vi i ſmaa dagsreiſer Twofold-Bay og ſender „Duncan" ad en ſikrere vei ordre til at komme didhen.

„Det er den eneſte mulige udvei," mente Paganel.

„Altſaa, mine venner, vi blir ſammen, og nu frelſe Gud vor ſtakkels matros og beſkytte os alle!“

Glenarvan gjorde ret i at forbyde ethvert nyt forſøg og i taalmodighed at afvente den første mulige leilighed til at komme over floden. Der var knapt femogtredive mil til Delegete, den første grænſeby i Ny-Syd-Wales, hvor han vilde kunne faa vogn og heſte. Derfra kunde han ogſaa telegrafere til Melbourne ſine beſtemmelſer med henſyn til „Duncan“.

Det var altſammen kloge forholdsregler, men man greb til dem forſent. Hvis Glenarvan ikke havde ſendt Mulrady affted til Lucknow, kunde megen ulykke været afværget, bortſeet fra det morderiſke overfald paa matroſen.

Da han var kommen tilbage til leiren, fandt han ſine ledſagere roligere. De ſyntes at have faat et nyt haab.

„Det gaar bedre! Det gaar bedre!“ raabte Robert og ſprang lorden imøde.

„Mulrady? . . .“

„Ja, Edward,“ ſvarede lady Helena; „der er indtraadt en reaktion; majoren er beroliget, — vor kjække matros kommer til at leve.“

„Hvor er Mac Nabbs?“ ſpurgte Glenarvan.

„Hos Mulrady, ſom vilde tale med ham. Vi maa ikke forſtyrre dem.“

Den ſaarede var for en halv time ſiden vaagnet af ſin afmagt, og feberen var aftaget. Hans første tanke gjaldt lorden, og han bad om at faa tale med ham eller majoren.

Samtalen havde allerede varet nogle minuter, da Glenarvan kom tilbage, og han maatte nu afvente Mac Nabbs beretning.

Majoren kom ſnart ud af vognen. Hans ellers ſaa kolde anſigt bar ſpor af ſynlig ophidſelſe. Han kaſtede et ſørgmodigt blik paa lady Helena og den unge pige.

Glenarvan udſpurgte ham, og majoren fortalte omtrent følgende:

„Da Mulrady forlod leiren, fulgte han den af Paganel betegnede ſti. Han ſkyndte ſig ſaa meget, ſom nattens mørke tillod det. Han havde antagelig tilbagelagt to mil, da flere mænd — fem troede han — ſpærrede veien for ham. Heſten ſteilede. Mulrady greb ſin revolver og gav ild. Det forekom ham, ſom om to af hans angribere ſtyrtede til jorden. Ved blinken fra ſkuddet gjenkjendte han Ben Joyce. Men det var ogſaa alt. Han fik ikke affyret flere ſkud, thi han fik et heftigt ſtød i den høire ſide og ſtyrtede af heſten.

Alligevel havde han ikke miſtet bevidſtheden fuldſtændig. Morderne troede, han var død. Han følte, at man ranſagede ham. Derpaa hørte han ordene: „Jeg har brevet!“ „Giv hid,“ havde ſaa Ben Joyce ſvaret; „nu er „Duncan“ vor!“

Ved dette punkt i Mac Nabb's fortælling kunde Glenarvan ikke undertrykke et ſkrig.

Majoren fortſatte:

„Nu fanger I andre heſten, havde Ben Joyce

ſagt; inden to dage er jeg ombord i „Duncan" og inden ſex i Twofold-Bay; der er mødeſtedet. Lordens ſelſkab vil endnu en god ſtund blive opholdt ved Snowy. Gaa over broen ved Kemplepier, mod kyſten og vent mig der. Jeg ſkal ſnart finde paa en udvei til at faa eder ombord. Er vi engang med en ſkude ſom „Duncan" i aaben ſjø, ſaa er vi herrer i det Indiſke ocean. — Hurra! Ben Joyce leve! ſkreg ſtraffangerne. Mulrady's heſt blev ført frem, og Ben Joyce forſvandt i galop ad veien til Lucknow, medens banden tog veien nedover langs Snowy i ſydøſtlig retning. Trods ſit ſvære ſaar havde Mulrady kraft nok til at ſlæbe ſig hen til leiren i tre hundrede ſkridts afſtand. „Det er," ſagde Mac Nabbs, „Mulrady's hiſtorie. De forſtaar, nu, hvorfor det var ſaa magtpaaliggende for den modige matros at faa tale."

Glenarvan og hans venner ſtirrede forfærdede paa hverandre.

„Pirater! Pirater!" raabte lorden. „Mit mandſkab myrdet! „Duncan" givet til pris for rovere!"

„Ja," ſvarede majoren, „Ben Joyce vil overtage kommandoen paa ſkibet, og ſaa . . ."

„Velan da! ſaa maa vi naa kyſten før denne elendige kjeltring," ſagde Paganel.

„Men hvorledes ſkal vi komme over Snowy?" ſpurgte Wilſon.

„Som de andre," ſvarede Glenarvan, „de vilde gaa over Kemplepier-broen, og vi gjør det ſamme.

„Men hvad ſkal vi gjøre med Mulrady?" ſpurgte lady Helena.

„Bære ham; vi ſkiftes til det. Skulde jeg kanſke uden videre overlade mit mandſkab til Ben Joyce's bande?"

Tanken at benytte broen ved Kemple-pier var udførlig, men vovelig. Straffangerne kunde have ſat ſig faſt ved denne bro og forſvare den. De var mindſt tredive mand imod ſyv.

„Mylord," ſagde John Mangles, „ſkulde det ikke være bedſt at udforſke, om der ſkulde være nogen fare paafærde? Jeg paatager mig denne underſøgelſe."

„Og jeg vil ledſage Dem, John", ſagde Paganel.

Forſlaget blev vedtaget, og Paganel og John brød ſtrax op. De fulgte bredden af Snowy helt til det af Ben Joyce betegnede punkt, idet de ſamtidig ſøgte at holde ſig godt ſkjulte mellem buſkadſet og det høie græs.

Hele dagen ventede man paa dem. Endnu om aftenen var de ikke kommen tilbage.

Man begyndte allerede at frygte for deres ſkjæbne, da Wilſon henimod klokken elleve meldte deres tilbagekomſt.

Paganel og John Mangles var udmattede efter en marſch paa ti mil.

„Broen! Er broen der?" ſpurgte Glenarvan, ſom gik dem imøde.

„Ja, en bro af lianer," ſagde John. „Kjæltringerne har virkelig paſſeret over den, — men . . ."

„Men . . .“ ſagde Glenarvan, der begyndte at ane en ny ulykke.

„De har — brændt den af bag ſig!“ ſvarede Paganel.

Toogtyvende kapitel.

„Duncan“ borte.

Nu gjaldt det ikke at fortvivle, men handle. Da broen ved Kemple-pier var ødelagt, maatte man for enhver pris ſe paa anden ſide at komme over floden for at komme Ben Joyce's bande i forkjøbet ved Twofold-Bay.

Den næſte dag begyndte de derfor at underſøge elven for om muligt at finde en overgang. De opſvulmede vandmasſer hvirvlede fremdeles afſted med ubeſkrivelig voldſomhed. At byde den trods vilde være den visſe undergang. Glenarvan ſtod ubevægelig med korslagte arme og ſænket hoved og ſkuede udover den rivende ſtrøm.

„Vil De, at jeg ſkal ſvømme over til den anden bred?“ ſpurgte John Mangles.

„Nei, John!“ ſvarede Glenarvan og greb den kjække unge mands haand, „vi vil vente.“

Dagen forløb i pinlig angſt. Gjentagende gange gik Glenarvan ned til floden. Han ſøgte efter en halsebrækkende udvei til at komme over. Forgjæves!

— — —

Imidlertid gik det fremover med Mulrady, hvem lady Helena viede al ſin omſorg. Mac Nabbs forſtod, at han ikke var livsfarlig ſaaret; nu gjaldt det bare tid og hvile. Den ſaarede matros plagedes dog af tanken paa, at hans hjælpeløſe forfatning ſkulde afholde Glenarvan fra at bryde op ſtrax, og man maatte love ham at efterlade ham tilligemed Wilſon i leiren, ſaaſnart det blev muligt for dem at komme over Snowy.

Men hverken denne eller den følgende dag var der nogen udſigt hertil, og Glenarvan var nær ved at fortvivle af utaalmodighed Lady Helena og majoren forſøgte forgjæves at berolige ham, men tanken paa, at Ben Joyce maaſke i dette øieblik beſteg „Duncan"s dæk og gav ordre til at ſætte kurſen mod Twofold Bay for der at tage de undvegne forbrydere ombord vedblev ſtadig at nage ham.

I ſit inderſte var John Mangles beherſket af de ſamme gruſomme anelſer. Han forſøgte paa at bygge en baad af gummitræets bark, men det blev et yderſt ſvageligt fartøi. Den næſte dag, den 18de januar, blev der anſtillet prøve med den ſvage kano. Men baaden væltede, forſvandt i vandhvirvlerne, og kapteinen og Wilſon ſlap fra ſit forſøg med ſtrækken.

Dagene gik, og floden bølgede lige ſkummende og ſvulmende afſted. Man maatte renoncere paa haabet om at frelſe „Duncan"; der var allerede gaaet fem døgn, ſiden Ben Joyce's afreiſe. Nu maatte yachten være ved kyſten og i forbrydernes magt.

Denne ſagernes ſtilling kunde imidlertid ikke vare

i evighed. Om morgenen den 31te januar meddelte Paganel Glenarvan, at vandet begyndte at ſynke.

„Hvad nytter det til nu?“ ſvarede Glenarvan, „det er for ſent!“

„Men det er ingen grund til at forlænge vort ophold her,“ indſkjød majoren.

„Hvorledes ſkal vi kunne frelſe vort ulykkelige mandſkab?“ raabte Glenarvan.

„Hør et øieblik paa mig, mylord,“ ſagde John Mangles. „Jeg kjender Tom Auſtin. Han vilde have udført Deres ordrer og afſeilet. Men hvem ſiger os, at han var færdig med reparationen af „Duncan“, da Ben Joyce indtraf i Melbourne? Sæt nu, at ſkibet ikke kunde ſtikke i ſjøen, men blev opholdt endnu i to dage!“

„Du har ret, John!“ ſvarede Glenarvan. „Det gjælder nu at naa Twofold-Bay. Vi har kun femogtredive mil til Delegete.“

„Javiſt,“ ſagde Paganel, „og i denne by faar vi raſke heſte. Hvem ved, om vi ikke endnu kan indtræffe tidsnok til at afværge en ulykke!“

„Saa afſted!“ ſagde Glenarvan.

John Mangles og Wilſon tog ſtraks fat paa at lave et fartøi af ſtore dimenſioner. De fældte gummitrær og bandt ſtammerne ſammen til en ſtor flaade. Den næſte dag var de færdig med ſit arbeide.

Vandſtanden i Snowy havde nu taget mærkbart af, og ſtrømmen var blevet noget roligere. John Mangles gjorde ſig haab om at naa over til den anden bred i ſkraa retning.

Klokken halv et indſkibede man alt, hvad der tiltrængtes af levnetsmidler for en to dages reiſe. Vognen og telt blev ladt tilbage. Klokken et havde alle, ogſaa Mulrady, der hurtig kom ſig, taget plads paa flaaden. Lady Helena og miſs Grant ſamt Mulrady placeredes midt paa flaaden, omgivet af majoren, Paganel og Robert, der ſtod parate til i nødstilfælde at komme dem tilhjælp. Wilſon var betroet et improviſeret ror, og John Mangles ſtod i nærheden, bevæbnet med en lang, raat forarbeidet aare.

„Klar, Wilſon?“ ſpurgte John Mangles.

„Ja, kaptein,“ ſvarede matroſen og fattede med kraftig haand om roret.

„Pas paa da og hold os mod ſtrømmen.“

John Mangles kaſtede los, og med et kraftigt ſtød med aaren drev han flaaden ud i Snowys bølger.

Alt gik godt de førſte femten favne. Men da blev fartøiet grebet af en hvirvel, og hverken aare eller ror formaaede at holde det i den rigtige retning. Den ſkrøbelige flaade førtes viljeløſt og med ſvimlende hurtighed nedover floden. John Mangles ſtod der opreiſt, med blegt anſigt og tænderſkjærende. De drev nu afſted midt i floden. Tilſlut lykkedes det ved hjælp af roret at give fartøiet en ſkraa retning; ſom følge af denne manøvrering nærmede det ſig mere til den venſtre bred. De havde neppe mere end femti favne igjen, da roret knækkedes. Nu maatte Wilſon hjælpe John

Mangles ved aaren, og ved forenede anſtrængelſer lykkedes det de to mænd at holde flaaden i ſkraa retning.

Endelig efter en halv times overfart ſtødte fartøiet mod den ſteile bred. Stødet var heftigt. Sammenføiningen mellem ſtammen ſønderſledes et par ſteder, og det var ſaavidt, at de reiſende fik klamret ſig faſt til nogle nedhængende buſke. Mulrady og de to damer trak de efter ſig.

Alle var reddet, men ſtørſtedelen af den medtagne proviant og vaaben — med undtagelſe af majorens karabin — drev affted tilligemed den ødelagte flaade nedover floden.

Elven var overſkredet, men nu befandt det lille ſelſkab ſig femogtredive mil fra Delegete, næſten uden levnetsmidler, og i de ubekjendte ødeſtrækninger paa provindſen Victoria's grændſe. Der træffer man hverken koloniſter eller ſquattere, thi egnen er ikke beboet af andre end vilde og rovlyſtne indfødte.

Man beſtemte ſig derfor til ufortøvet at drage videre. Mulrady forlangte at blive tilbage, forat marſchen ikke ſkulde ſinkes; man kunde jo ſiden ſende ham hjælp fra Delegete. Men Glenarvan vilde ikke høre paa det øre.

„Nei, min ven, jeg vil ikke forlade nogen. Vi laver en baare og ſkiftes til at bære dig."

Dette blev ogſaa gjort, og Glenarvan vilde ſelv være den førſte, ſom bar ſin matros. Wilſon tog fat i den anden ende, og man ſatte ſig i bevægelſe.

Det var et triſt ſyn, og hvor uheldig var ikke ſlutningen paa den under ſaa lykkelige auſpicier begyndte reiſe! Nu ſøgte man ikke længer efter Harry Grant. Dette land, hvor han ikke var og aldrig nogenſinde havde ſat ſin fod, truede nu dem, der ſøgte efter hans ſpor, med fordærvelſe. Og naar nu hans driſtige landsmænd naaede til kyſten, ſkulde heller de ikke der finde „Duncan“ beredt til at føre ſig hjem igjen!

Denne første dag forløb ſtille og pinlig. Hver ti minuter afløſte man hverandre med at bære den ſaarede matros. Da man havde marſcheret fem mil, var det bleven aften, og man ſlog leir under en gruppe med gummitrær. Reſten af den reddede proviant dannede aftensmaaltidet. Nu havde man kun majorens bøsſe at ſtole paa.

Den næſte dags morgen begyndte marſchen paany. Egnen var triſt og enſom; der ſaaes ikke et dyr, ſom kunde friſte majorens ildvaaben.

Robert var dog ſaa heldig i et fuglerede at finde et duſin ſtore æg, ſom Olbinett kogte i varm aſke. Heraf, tilligemed nogle portulakplanter, beſtod frokoſten den 22de januar.

Terrænet blev mere og mere vanſkeligt, men trods dette og heden beklagede de to damer ſig ikke alligevel; de gik tvertimod kjækt i ſpidſen.

Om kvelden ſtandſede man ved foden af Bulla-Bulla. Aftensmaaltidet vilde blevet meget tarveligt, hvis ikke Mac Nabbs tilſlut havde fældet et ſtort murmeldyr, hvis kjød ſtaar høit i næringsværd.

Den 23de fortſatte de trætte reiſende ſin vei. Men denne morgen var der ikke tale om nogen frokoſt. Hele egnen, de paſſerede, var øde og ufrugtbar, opfyldt af kvartſtene. Ikke alene hungeren, men ogſaa en kvælende tørſt gjorde ſig nu gjældende. En glødende atmoſfære fordoblede diſſe kvaler. Der blev knapt tilbagelagt en halv mil i timen. Hvis denne mangel paa vand og levnetsmidler ſkulde vare til aftenen, vilde det lille reiſefølge være i en yderſt ilde ſituation.

Men juſt naar menneſket er i den yderſte nød, griber ofte forſynets haand ind. I en udtørret flodſeng opdagede Paganel en plante, „Nardou'en“, hvis blade er beſat med talrige ſmaa korn, ſom kan males til et ſlags mel. Olbinett indſamlede et ſtort forraad af diſſe korn og lavede deraf et brød, ſom ſtillede ſultens værſte kvaler. Den lille karavane havde nu tilſtrækkeligt heraf for flere dage. Og forfriſkende vand forefandtes i „cephalotens“ blomſterbægre, og de udmattede reiſende kom derfor ſnart til nye kræfter.

Den næſte dag, den 24de, var Mulrady kommen ſig ſaa vidt, at han kunde gaa et ſtykke af veien tilfods. Byen Delegete var nu blot ti mile borte, og om aftenen havde man naaet Ny-Syd-Wales' grændſe.

Man maatte overnatte under aaben himmel, men det værſte var, at der faldt en fin regn. Wilſon forſøgte at gjøre op et baal, men fik ikke træet til at brænde; dette var nemlig gjennemtrængt af et leragtigt ſtof; denne eiendommelighed havde allerede — ſom vore læſere vil erindre — Paganel tidligere omtalt for ſine kamerater, da han opregnede Auſtraliens mærkværdigheder.

Men Glenarvan var nu ved enden af ſine gjenvordigheder. De to unge damer gjorde heroiſke anſtrengelſer, men deres kræfter tog af for hver time. De gik ikke længer, de ſlæbte ſig afſted.

Den næſte dag brød man op med morgenrøden. Klokken elleve fik man Delegete iſigte; denne by ligger i grevſkabet Wellesley, femti mil fra Twofold-Bay.

Der fik man nye transportmidler. Da han nu vidſte ſig ſaa nær ved kyſten, gryede der atter nyt haab i Glenarvans hjerte. Maaſke kunde han endnu — blot fireogtyve timer til — naa Twofold-Bay før „Duncan".

Med en ſtor vogn, forſpændt fem kraftige heſte, kjørte man ud af Delegete. Hele dagen og natten blev der tilbagelagt ſex mil i timen.

Ved ſolopgang den næſte morgen forkyndte en dump ſtøi det Indiſke oceans nærhed.

Alles øine rettede ſig ſøgende mod det fjerne. Mon „Duncan" — ſom ved et mirakel af forſynet — kunde være der, krydſende frem og tilbage, ſom dengang, da man traf den igjen ved Kap Corrientes paa Argentinas kyſt?"

Der ſaaes intet.

Himmel og hav gik i ét i horiſonten. Ikke et ſeil var at øine paa det uhyre ocean.

Et haab var der endnu tilbage. Maaſke havde Tom Auſtin troet at ſkulle kaſte anker i ſelve Twofold-Bay-bugten. Kyſten her var jo nokſaa farlig.

„Til Eden!“ befalede lord Glenarvan.

Den lille by Eden laa fem mile borte. Kuſken ſtanſede nede ved havnen. Nogle fartøier laa tilankers paa reden, men ikke fra nogen af dens maſter vaiede Malcolm Caſtle's flag.

Glenarvan, John Mangles og Paganel ilede til toldboden. I løbet af den ſidſte uge havde ikke et eneſte ſkib kaſtet anker i havnen.

„Skulde han ikke være afreiſt!“ raabte Glenarvan, ſom endnu klamrede ſig til dette ſidſte haab. „Maaſke er vi kommet før ham!“

John Mangles ſænkede hovedet. Han kjendte Tom Auſtin. Den næſtkommanderende vilde aldrig i verden opſat i ti dage med udførelſen af en ordre.

„Jeg maa vide, hvordan det forholder ſig,“ ſagde Glenarvan. „Visheden er ſtedſe bedre end tvivlen!“

Et kvarter efter var der til Syndikus for ſkibsmæglerne i Melbourne afſendt et telegram.

Imidlertid tog de reiſende ind paa et hotel.

To timer efter indløb der telegramſvar til Glenarvan. Det lød:

„Lord Glenarvan, Eden.

Twoofold Bay.

„Duncan“ afgaaet den 18de, hvorhen vides ikke.

J. Andrew, S.-M..“

Telegrammet faldt Glenarvan ud af hænderne.

Der var ingen tvivl mere!

Den vakre, ſkotſke lyſtyacht var i Ben Joyce's hænder blevet til et ſjørøverſkib.

Saaledes endte denne under ſaa gunſtige auſpicier begyndte reiſe gjennem Auſtralien.

Ethvert ſpor af kaptein Grant og de ſkibbrudne ſyntes uigjenkaldelig tabt. Og dette ulykkelige reſultat havde koſtet en hel ſkibsbeſætning livet.

Lord Glenarvan laa under i kampen, og denne uforknytte reiſende, ſom endog de ſammenſvorne elementer i Pampas ikke havde formaaet at ſtanſe, maatte nu til at beſeire menneſkenes ſlethed paa det auſtralſke kontinent.

Tredie del.

Førſte kapitel.

Farvel til Auſtralien.

Hvis de mænd, hvis opgave det var at opſøge kaptein Grant, nogenſinde ſkulde tvivle paa at gjenfinde ham, maatte det være netop paa dette tidspunkt, da de pludſelig ſaa ſig blottede for alt.

Fra hvilket punkt paa jordkloden ſkulde man vel nu foretage en ny expedition? Paa hvilken maade gjennemforſke nye lande? „Duncan“ var der ikke længer, og ſelv en øieblikkelig hjemvenden til fædrelandet var umulig. Saaledes var altſaa de kjække ſkotters forehavende ſlaaet feil. Vanheld! Et ſørgeligt ord, ſom ikke finder nogen gjenklang i et daadskraftigt bryſt; og dog maatte Glenarvan under ſkjæbnens ſlag erkjende ſin afmagt til at fortſætte ſit opofrende værk.

Mary Grant havde under disſe omſtændigheder karakterſtyrke nok til ikke engang at nævne ſin faders navn. Hun undertrykte ſin egen angſt og tænkte blot paa den ulykkelige, omkomne ſkibsbeſætning. Nu var det hende, ſom trøſtede lady Glenarvan, og ſom førſt talte om at vende tilbage til Skotland.

John Mangles nærede den ſtørſte beundring for hende, da han ſaa hende ſaa modig og reſigneret.

Han vilde endnu tale et ſidſte ord til gunſt for kaptein Grant, men Mary hindrede det ved et blik og ſagde ſenere til ham:

„Nei, mr. John, lad os hellere tænke paa dem, ſom har opofret ſig for os. Lord Glenarvan maa vende tilbage til Europa.“

„De har ret, miſs Mary,“ ſvarede John Mangles; „de engelſke myndigheder maa underrettes om „Duncan“s ſkjæbne. Men derfor ſkal De ikke opgive ethvert haab. Den af os begyndte efterforſkning vil jeg optage alene! Jeg ſkal gjenfinde kaptein Grant, om det ſaa ſkal koſte mig livet!“

Det var en alvorlig forpligtelſe, John Mangles her tog paa ſig. Mary greb den unge kapteins haand og trykkede den varmt.

Man beſtemte ſig for at afreiſe endnu ſamme dag. Det gjaldt uden tøven at naa Melbourne.

John Mangles underſøgte, om der var ſkibsleilighed at faa til Victoria's hovedſtad. Der laa fire fartøier paa havnen, men ingen af dem ſkulde til Melbourne, Sidney eller Point-de-Galle. Kun i diſſe tre havne kunde Glenarvan finde ſkibe, der ſkulde til England med ladning; Peninsular Oriental Steam Navigation Company underholdt nemlig en regelmæsſig dampſkibsforbindelſe mellem disſe byer og Storbritanniens hovedſtad.

Hvad ſkulde man nu gjøre? Vente paa ſkib? Det kunde trække meget længe ud, thi Twoofold-Bay er lidet beſøgt.

Efter en kort raadſlagning beſtemte Glenarvan ſig for at drage veien langs kyſten til Sidney.

Imidlertid kom Paganel med et uventet forſlag.

Ogſaa geografen havde aflagt et beſøg ved Twoofold-Bay. Han vidſte, at det ſkortede paa ſkibsleilighed til Melbourne. Af de fire fartøier, ſom laa ſeilklare paa havnen, ſkulde det ene afgaa til Auckland, hovedſtaden paa Ika-na-Maoui, den nordligſt beliggende ø af New-Zealand. Paganel foreſlog nu, at man ſkulde benytte dette ſkib og reiſe til Auckland, hvorfra det vilde være en let ſag med et af Peninsular Company's dampſkibe at vende tilbage ~~til~~ Europa.

Dette forſlag blev taget under alvorlig overveielſe Paganel irettelagde ikke denne gang en hel mængde grunde, ſom han ellers pleiede. Han indſkrænkede ſig kun til at pege paa faktum og tilføiede, at overreiſen ikke vilde vare længere end fem à ſex dage; det er nemlig kun et tuſinde engelſke mil, ſom ſtiller New-Zealand fra Auſtralien.

Ved et beſynderligt tilfælde laa Auckland nøiagtig paa den ſyvogtredivte breddegrad, ſom vore venner nu ſaa haardnakket havde fulgt helt fra kyſten af Chili.

Paganel kunde godt have benyttet ſig af denne

omſtændighed ſom et gunſtigt argument for ſit forſlag, men efter at han to gange havde havt uheld med ſig, driſtede han ſig uden tvivl ikke til en tredie udtydning af dokumentet. Desuden fremgik det jo udtrykkeligt, at kaptein Grant var kommet iland paa et „kontinent“ og ikke paa en ø. Men nu var jo New-Zealand kun en ø. Det ſyntes afgjørende. Paganel nærede, enten det nu var af denne eller andre grunde, noget ſpecielt ønſke om at gjennemforſke New-Zealand; han betonede kun, at der mellem denne ø og Storbritannien beſtod en regelmæsſig forbindelſe, ſom man bekvemt kunde gjøre brug af.

John Mangles underſtøttede Paganels forſlag; han anførte, at det ikke var raadeligt at oppebie et andet fartøi. Men fremforalt anſaa han det nødvendigt at aflægge et beſøg ombord i det af geografen betegnede ſkib.

Glenarvan, majoren, Robert, Paganel og han ſelv tog derfor en baad og var ſnart ombord i ſkibet.

Det var en brig paa to hundrede og femti ton og hed „Macquarie“. Den gik paa fart mellem forſkjellige auſtralſke havne og New-Zealand.

Kapteinen modtog de reiſende paa en nokſaa grætten maade. Det var let at ſkjønne, at man havde at gjøre med et menneſke uden ſynderlig opdragelſe. Han havde et rødmusſet, grovtſkaaret anſigt, ſtore hænder, plump næſe og det ene øie moleſteret. Will Halley, det var hans navn, havde ſaaledes intet tillidvækkende eller tiltrækkende udſeende.

Men der var nu ingen anden udvei, og for en overreiſe paa en fem—ſex dage behøvede man ikke at være ſaa kræſen med, hvorledes kapteinen ſaa ud.

„Hvad er det, De vil, De der?“ ſpurgte Will Halley de ubekjendte, ſom betraadte hans dæk.

„Kapteinen?“ ſvarede John Mangles.

„Er jeg,“ ſagde Halley. „Hvad ſaa?“

„‘Macquarie’ indtager ladning for Auckland?“

„Ja. Hvad ſaa?“

„Hvad ſlags ladning fører den?“

„Alt, ſom kan kjøbes og ſælges. Hvad ſaa?“

„Naar ſkal den ſeile?“

„Imorgen middag, ved ebben. Hvad ſaa?“

„Tager den ogſaa paſſagerer med?“

„Det kommer an paa paſſagererne, og om de ſlaar ſig tiltaals med ſkibskoſten.“

„De vil holde ſig proviant ſelv.“

„Hvad ſaa?“

„Nu, hvad ſaa?“

„Ja, hvor mange er det?“

„Ni, deriblandt to damer.“

„Jeg har ingen kahytter.“

„De vil nøie ſig med køien agterud, hvis De vil overlade den til deres benyttelſe.“

„Hvad ſaa?“

„Naa, gaar De ind derpaa?“ ſpurgte John Mangles, ſom ikke blev det mindſte forlegen ved kapteinens ſtødende væſen.

„Faar ſe!“ ſvarede denne kort.

Will Halley ſlog et ſlag bortover, ſaa hans ſtore, jernbeſlagne ſtøvler drønede i dækket og kom ſaa bort til John Mangles igjen.

„Hvad betaler De?“

„Hvad forlanger De?“ ſpurgte John.

„Femti pund.“

Glenarvan nikkede ſamtykkende.

„Det er godt! Femti pund,“ ſvarede John Mangles.

„Men kun for overreiſen, uden alt.“

„Uden alt.“

„Paa egen koſt.“

„Egen koſt.“

„Vel. Hvad ſaa?“ ſagde Will og rakte haanden frem.

„Naa?“

„Haandpengene?“

„Her er halvparten af fragten, femogtyve pund,“ ſagde John Mangles og talte op ſummen, ſom Halley uden videre ſtak til ſig.

„Ombord imorgen,“ ſagde han blot. „Om formiddagen. Seiler, enten man kommer eller ikke.“

„Vi ſkal være der.“

Glenarvan, majoren, Robert, Paganel og John Mangles forlod derpaa ſkibet; men Will Hally løftede ikke engang fingeren til ſydveſten, der dækkede over hans røde paryk.

„Slig en ſlyngel!“ ſagde John.

„Aa, han paſſer for mig,“ ſvarede Paganel. „Det er en ægte ſjøulk.“

„En ſand bjørn!“ lagde majoren til.

„Og jeg mener,“ vedblev John Mangles, „at denne bjørn i ſin tid har handlet ogſaa med menneſkekjød.“

„Kan nok være,“ ſvarede Glenarvan.

Lady Glenarvan og Mary Grant hørte med glæde, at afreiſen ſkulde foregaa den næſte dag. Glenarvan gjorde dem opmærkſom paa, at „Macquarie“ ikke paa langt nær kom op mod „Duncan“ i komfort. Men efter ſaa mange prøvelſer havde jo denne omſtændighed mindre betydning for de to damer.

Mr. Olbinett fik i opdrag at ſørge for proviant. Den ſtakkels mand havde ſiden tabet af „Duncan“ ofte begrædt den ulykkelige mrs. Olbinett, ſom var bleven ombord og naturligvis tilligemed beſætningen blevet et offer for ſtraffangernes gruſomhed. Imidlertid opfyldte han ſine pligter ſom ſtewart med ſædvanlig iver, og den „egne koſt“ beſtod af udvalgte varer. I faa timer var det hele beſørget.

Imidlertid hævede majoren penge i en bank paa en vexel, ſom Glenarvan havde trukket paa Union Bank i Melbourne. Han ønſkede nemlig ikke at være blottet hverken for penge, vaaben eller ammunition. Han fornyede derfor ogſaa ſit arſenal; ſamtidig kjøbte Paganel ſig et udmærket kart over New-Zealand.

Med Mulrady gik det nu ganſke godt. Man havde næſten glemt det ſaar, der havde bragt hans liv i fare. Nogle timer paa havet vilde fuldende hans helbredelſe.

Wilſon fik i opdrag at ſørge for paſſagerernes bekvemmeligheder ombord i „Macquarie“. Og ſnart

fik ogſaa kahytten under hans bearbeidelſe et andet udſeende. Will Halley trak paa ſkulderen, men lod Wilſon rumſtere. Briggens fører bekymrede ſig ikke et fnug om Glenarvan og hans mandlige og kvindelige ledſagere. Han kjendte knapt deres navne. Denne tilvæxt til ladningen gjaldt for ham femti pund, det var det hele, og han værdſatte den ringere end de to hundrede ton garvede huder, ſom fyldte ſtorrummet. Førſt huderne, ſaa menneſkene. Han var juſt forretningsmand. Hvad hans egenſkab ſom ſjømand angaar, var han viſtnok anſeet ſom en flink praktikus i disſe farvande, der var opfyldt af farlige koralrev.

Udpaa eftermiddagen vilde Glenarvan endnu engang vende tilbage til det punkt paa kyſten, der berørtes af den ſyvogtredivte breddegrad. To grunde drev ham derhen.

Han ønſkede at ſe endnu engang det formodede ſted for forliſet. Ayrton havde udentvivl været kvartermeſter ombord paa „Britannia“, og „Britannia“ kunde virkelig være godt under i denne egn, her ved den øſtlige iſtedetfor ved den veſtlige kyſt. Man burde derfor ikke ſtraks uden videre forlade et ſaadant ſted, ſom man jo aldrig mere kom til at gjenſe.

Men her var desuden, om ikke „Britannia“, ſaa dog „Duncan“ falden i ſjørøveres hænder. Kanſke der havde fundet en kamp ſted? Muligens kunde man ved ſtranden finde ſpor efter en ſaadan og efter en fortvivlet modſtand. Hvis beſætningen var omkommen i bølgerne, havde kanſke bølgerne ſkyllet et lig iland.

Ledſaget af ſin trofaſte John foretog Glenarvan denne rekognoſcering.

Hotellets eier ſtillede to heſte til diſpoſition; derpaa ſlog de ind paa veien mod nord, ſom fører til Twoo-fold-Bay.

Det var en triſt underſøgelſe. Glenarvan og kapteinen red tauſe ved ſiden af hinanden. De ſamme tanker og ængſtelſer beherſkede dem begge.

Hvert eneſte punkt langs ſtranden blev med pinlig omhyggelighed nøie underſøgt, ſelv den mindſte bugt. Men der fandtes ikke tegn til noget, der kunde lede formodning i en eller anden retning. Hele kyſtſtrækningen var fuldſtændig øde.

Da opdagede John Mangles nogle reſter af en leir og et ſtykke derfra levninger af en ild. Havde i de ſidſte dage en nomadiſerende ſtamme indfødte kommet forbi her? Nei, thi et kjendetegn faldt Glenarvan i øinene og belærte ham om, at det utvivlſomt havde været ſtraffanger, ſom havde aflagt denne del af kyſten et beſøg.

Dette kjendetegn var en graa og gul brugt og lappet matrosbuſſerul, ſom var ſlængt igjen ved foden af et træ. Den bar endnu matrikulnummeret fra en ſtraffange fra Perth. Galeiſlaven var der ikke mere, men hans ſmudſige efterladenſkab vidnede om, at han havde været der.

„Du ſer, John," ſagde Glenarvan, „at de deporterede er kommen herhid! Og vore ſtakkels kamerater fra „Duncan"?"

„Ja,“ ſvarede John i en dump tone; „de er viſtnok ikke blevet landſatte, men er omkommne . . .“

„De elendige!“ raabte Glenarvan. „Hvis de nogenſinde falder i mine hænder, ſkal jeg hævne min beſætning! . . . .“

Smerten havde gjort Glenarvans træk haarde. Endnu nogle minutter ſaa lorden udover de uendelige bølger. Derpaa ſænkede han øinene, og uden at ſige et ord red han tilligemed kaptein John i gallop tilbage til Eden.

Der var endnu en eneſte formalitet at opfylde, nemlig at underrette ſtedets øvrighed om det paſſerede. Samme aften optog en embedsmand, Thomas Banks, rapport; han kunde vanſkelig ſkjule ſin tilfredsſtillelſe. Han var ſimpelthen glad over Ben Joyce's og hans bandes afreiſe. Hele byen delte hans glæde i dette ſtykke. Straffangerne havde forladt Auſtralien, rigtignok ved hjælp af en ny forbrydelſe; men de var dog nu borte. Denne vigtige nyhed blev ſtrax telegrafiſk meddelt øvrigheden i Sidney og Melbourne.

Da Glenarvan var færdig med ſine forklaringer, vendte han tilbage til Victoria hotel.

De reiſende tilbragte denne ſidſte aften i en triſt ſtemning. Deres tanker ſvævede gjennem dette paa uheld ſaa rige land. De mindedes de vel begrundede forhaabninger, de havde gjort ſig ved Kap Bernouilli, og ſom nu her ved Twoofold-Bay var blevet gjort ſaa ſkjændig tilſkamme.

Paganel var et bytte for en rent ud ſagt feberagtig ophidſelſe. John Mangles, der ſiden hin tilbragelſe ved Snowy-floden ſtadig havde holdt et øie med ham, ſkjønte, at geografen afvexlende ønſkede baade at tale og ikke tale. Han havde allerede flere gange rettet ſpørgsmaal til ham, men disſe var forblevet ubeſvarede.

Men denne aften fulgte John ham til hans værelſe; han ſpurgte geografen om, hvorfor han var ſaa nervøs.

„Min kjære ven,“ ſvarede Paganel undvigende, „jeg er ikke mere nervøs, end jeg pleier.“

„Mr. Paganel,“ vedblev John, „De bærer paa en hemmelighed, ſom trykker Dem.“

„Naa, hvad vil De da?“ ſpurgte geografen. „Den er ogſaa ſtærkere end jeg ſelv.“

„Hvad er ſtærkere end Dem ſelv?“

„Min glæde paa den ene ſide, min fortvivlelſe paa den anden.“

„Er De glad og fortvilet paa engang?“

„Ja, — baade glad og ſørgmodig over at ſkulle beſøge New-Zealand.“

„Har De grunde derfor?“ ſpurgte John Mangles intereſſeret. „Har De kanſke gjenfundet det tabte ſpor?“

„Nei, min ven! Man vender aldrig tilbage igjen fra New-Zealand! . . . Imidlertid . . ., nu, De kjender jo den menneſkelige natur! Det er nok, at man aander for at kunne haabe! Og mit valgſprog „vente og haabe“ er det bedſte af alle valgſprog i verden!“

Andet kapitel.

Forliſet.

Den næſte dags formiddag var de alle ombord. Klokken halv et lettedes anker, og klokken ſyv om aftenen forſvandt den ſidſte ſtribe af Auſtraliens kyſt for de reiſendes blikke.

Enhver overlod ſig til ſine egne tanker. Kun lady Helena og miſs Grant vexlede af og til nogle ord. Lord Glenarvan gik frem og tilbage paa dækket, og majoren var den ſamme tilknappede og rolige fyr ſom tidligere.

Fra tid til anden tog John Mangles og Robert ſig en tur op for at ſe paa ſjøen, og Paganel ſad i et hjørne og mumlede nogle uſammenhængende ord med ſig ſelv.

Hvad var det vel, den værdige geograf drømte om? Om New-Zealand, hvorhen ſkjæbnen nu førte ham?

Han vedblev at gjentage for ſig ſelv:

„Contin . . . contin . . . betyder trods alt kontinent — faſtland!"

— — — — —

Den 31te januar, altſaa fire dage efter afreiſen, havde „Macquarie" endnu ikke tilbagelagt to trediedele af veien.

Will Halley brød ſig lidet om, hvor raſkt man kom frem; han lod alt gaa, ſom det bedſt kunde. Man ſaa kun lidet til ham, og herover var det ingen, ſom beklagede ſig. Men det værſte var, at han lukkede ſig ind i ſin kahyt for at drikke, og hans mandſkab fulgte hans exempel. Skibet var derfor næſten givet elementerne i vold, og denne utilgivelige ſorgløshed fra ſkipperens ſide gjorde det nødvendigt, at John Mangles var paa ſin poſt. Mere end en gang maatte Mulrady og Wilſon tage fat i roret, naar ſkuden holdt paa at komme i forkjert ſtilling. Det hændte, at Will Halley viſte ſig ved ſaadanne leiligheder, og han overfuſede dem da gjerne med en ſaadan ſyndflod af ſkjældsord, at de følte ſig friſtet til at binde ham og ſpærre ham inde i kahytten, til overreiſen var tilende. Men John Mangles lagde ſig altid imellem og ſøgte at berolige dem.

Denne tilſtand ombord i ſkibet lagde ſtadig beſlag paa ham. Han vilde ikke forurolige Glenarvan, men udtalte ſig kun til majoren og Paganel herom. Af Mac Nabbs fik han det ſamme raad ſom af Wilſon og Mulrady.

„Blir det nødvendigt," ſagde majoren, „maa De paa ingen maade nøle med at tage kommandoen. Saaſnart vi er gaaet fra borde i Auckland, er denne drukkenbolt atter herre paa ſin ſkude, og ſaa kan han jo kuldſeile ſaa meget han lyſter."

„Det vil jeg ogſaa gjøre," ſvarede John Mangles; „men ſaalænge vi er i aaben ſjø, er lidt aarvaagenhed tilſtrækkelig. Hverken jeg eller mine matroſer forlader dækket. Men jeg medgiver, at ſaaſnart vi nærmer os kyſten, og denne Will Halley ikke da er kommen til ſands og ſamling, blir det en anden ſag."

„I ethvert tilfælde maa De da være iſtand til at beſtemme kurſen?" ſpurgte Paganel.

„Det kan blive vanſkeligt nok," ſvarede John. „Tro De mig, der findes jo ikke et eneſte ſjøkart ombord."

„Hvad ſiger De?"

„Nei, Will Halley er ſelv ſaa godt orienteret i disſe farvand, at han ikke behøver ſligt."

„Han indbilder ſig uden tvil, at fartøiet kjender veien og finder den at ſig ſelv."

„Aa," udbrød John Mangles, „jeg tror ikke paa ſkibe, ſom finder veien alene, og hvis Will Halley er fuld, naar vi ſkal til at lande, kunde han ſætte os i den ſtørſte forlegenhed."

„Lad os imidlertid haabe," ſagde Paganel, „at han bliver fornuftig til den tid."

„Altſaa vilde De i et givet tilfælde ikke være iſtand til at føre „Macquarie" til Auckland?" ſpurgte Mac Nabbs.

„Uden et kart over kyſten er det umuligt. Den ſteile ſtrand er ualmindelig farlig. Der er, ligeſom i Norge, en række uregelmæsſige og underlige fjorde. Revene er meget talrige, og der ſkal ſtor øvelſe til at undgaa dem. Ethvert ſkib, det være nokſaa ſolid bygget, vilde være fortabt, hvis det ſkulde ſtøde kjølen mod disſe klipper, der kun dækkes af faa fod vand."

„Og for beſætningen blir der i et ſaadant tilfælde intet andet tilovers end at ſøge redning paa kyſten?“

„Saa hvis veiret tillader det, Mac Nabbs.“

„En forfærdelig fortvilet ſtilling!“ ſvarede Paganel; „thi de er ikke gjæſtfrie paa New-Zealands kyſter.“

„De taler om maorierne, mr. Paganel?“ ſpurgte John Mangles.

„Ja, min ven. Der gaar ord af dem over hele det Stille Ocean. Det er en blodtørſtig race, kannibaler, af hvem man ikke kan vente nogen barmhjertighed.“

„Hvis altſaa kaptein Grant er forliſt paa New-Zealands kyſter,“ ſagde majoren, „vil De ikke finde det raadeligt at ſøge efter ham?“

„Jo, ved kyſten,“ ſvarede geografen, „thi man kunde maaſke finde ſpor af „Britannia“. Men i det indre af landet vilde være til ingen nytte. Enhver europæer, ſom vover ſig ind i disſe egne, falder i maoriernes hænder, og da er hans liv fortabt. Jeg har overtalt mine venner til at drage over Pampas og reiſe gjennem Auſtralien, men det kunde aldrig falde mig ind at tilraade dem at drage gjennem New-Zealand. Maa himlen beſkytte os, at vi aldrig falder i disſe vilde indfødtes hænder!“

Paganels frygt var altfor berettiget; thi New-Zealand har i denne henſeende et daarligt ry paa ſig. Talrige var de indfødtes ofre, og blandt dem var mange opdagelſesreiſende.

Det var dette land, „Macquarie“ ſtyrede mod og under ledelſe af en drukkenbolt.

* * *

Den vanſkelige overreiſe trak ud. Endnu den 2den februar, ſex dage efter dens afreiſe, havde „Macquarie“ ikke faat Auckland's kyſt iſigte.

Vinden var viſtnok god og blæſte ſtadig fra ſydveſt, men ſtrømmen var imod, og briggen avancerede derfor kun langſomt.

Det urolige hav ſkyllede bølgerne henover dækket, og det knagede i ſkibsplankerne.

Heldigvis havde Will Halley, forſømmelig ſom han var, ikke ſat alle ſeil til, ellers vilde den ſkrøbelige takelage været en ſaga blot. Men John Mangles nærede dog haab om at faa bragt dette ſvagelige fartøi, ſom ſnarere lignede et vrag, uden videre uheld i ſikkerhed. Kun ſmertede det ham at ſe ſine venner inſtalleret ombord paa en ſaa ubekvem maade.

Men hverken lady Helena eller miſs Grant beklagede ſig, ſkjønt en vedholdende regn tvang dem til at opholde ſig paa mellemdækket. Herrerne ſøgte ſaa godt de formaaede at adſprede dem, men det lykkedes dog ikke ſelv for Paganel med alle ſine hiſtorier at faa humøret rigtig op.

Blandt alle briggens paſſagerer var lord Glenarvan meſt at beklage. Han ſaaes ſjelden paa mellemdækket; han kunde ikke holde ſig rolig længe paa et

ſted. Baade dag og nat holdt han ſig hovedſagelig paa dækket uden at bekymre ſig det mindſte om hverken regnet eller ſtyrtſjøerne. Hans blik ſvævede uophørlig ud i det vide rum; han ſyntes med kikkerten at ville udſpørge disſe ſtumme bølger; men en tyk taage i horiſonten ſtandſede hans efterforſkninger. Han kunde ikke opgive haabet.

Det var en energiſk mand, hvem heldet hidtil havde fulgt, men ſom nu med engang ſaa kraft og lykke forlade ſig.

John Mangles forlod ham ikke, men var trolig ved hans ſide. Netop denne dag ſpurgte han lorden:

„Speider Deres herlighed efter land?“

Glenarvan ryſtede benægtende paa hovedet.

„Og dog,“ fortſatte den unge kaptein, „maa De længes efter at forlade denne brig. Allerede for ſexogtredive timer ſiden burde vi havt Autklandfyret iſigte.“

Glenarvan ſvarede ikke. Han ſtirrede vedholdende udover ſjøen, og et helt minut holdt han kikkerten rettet mod horiſonten.

„Landet er ikke der,“ ſagde John Mangles. „De maa rætte kikkerten i den anden retning, mylord.“

„Hvorfor, John?“ ſvarede Glenarvan. „Jeg ſøger ikke efter land!“

„Hvad ſøger De da efter?“

„Min yacht! Duncan,“ ſvarede Glenarvan vredt. „Dér maa den være, til den kant; dér pløier den ſjøen og driver ſjørøvernes ſørgelige haandværk. Ja, dér er den, ſiger jeg dig, John, dér, i den vanlige ſkibsrute mellem Auſtralien og New-Zealand. Og jeg har en anelſe om, at vi kommer til at møde den!“

„Gud bevare os for et ſaadant møde, mylord!“

„Hvorfor det, John?“

„Deres herlighed glemmer vor ſtilling?“ Hvorledes ſkulde vi klare os med denne brig, hvis „Duncan“ gjorde jagt paa den? Vi kunde ikke engang undfly.“

„Undfly, John?“

„Ja, mylord! Det vilde være forgjæves. Vi vilde blive dens bytte, overleveret til disſe elendiges naade, og Ben Joyce har givet beviſer paa, at han ikke ſkrækker tilbage for 'en forbrydelſe. Vort liv vil være lidet værd da; vi kunde kun ſælge det ſaa dyrt ſom muligt. Og desuden, — tænk paa lady Glenarvan og paa Mary Grant!“

„Stakkels kvinder,“ mumlede lorden. „Ak, John, mit hjerte er brudt; undertiden føler jeg, ſom om fortvivlelſen havde grebet det. Det kommer mig da for, ſom om nye kataſtrofer venter os, ſom om ſelve himmelen har vendt ſig imod os. — Jeg frygter!“

„De, mylord?“

„Ikke for mig ſelv, John, men for dem, ſom jeg elſker, for dem, ſom ogſaa du elſker!“

„Berolige Dem, mylord,“ ſvarede den unge kaptein. „Vi har intet at frygte; „Macquarie“ er rigtignok en daarlig ſeiler, men den kommer da frem. Will Halley er et raat menneſke, men jeg er her, og hvis jeg tror, det er forbunden med fare at nærme os land, fører jeg ſkibet ud i rum ſjø igjen. Fra denne ſide ſeet truer der os altſaa liden eller ingen fare. Men Gud maa bevare os fra at møde „Duncan“, og hvis Deres herlighed ſtræber efter at finde den, ſaa lad det kun være for at undgaa, for at undfly den!“

John Mangles havde ret. Et ſammentræf med „Duncan“ vilde være ſkjæbneſvangert for briggen, i ſærdeleshed i dette affides, øde farvand, ſom piraterne uden ſpor af reſiko kunde gjennemſøge.

Men paa hin dag ſaa man dog ikke noget til yachten. Den ſjette nat efter afreiſen fra Twoofold-Bay nærmede ſig; hidtil havde intet ſtadfæſtet John Mangles' bekymringer.

Og dog ſkulde denne nat blive ſkrækkelig.

Klokken ſyv om aftenen indtraadte mørket næſten pludſelig, og himlen antog et truende udſeende. Sjømandsinſtinktet vaagnede hos Will Halley og gjorde ham næſten ædru. Han forlod ſin kahyt, gned ſig i øinene og ryſtede paa ſit ſtore, røde hode. Han kaſtede et kritiſk blik paa takelagen.

Vinden friſknede til, den ſprang over til veſt og førte nu lige mod New-Zealands kyſter.

Will Halley uddelte ordrer, ledſaget af eder og forbandelſer, til ſine folk. Top- og bramſeil blev taget ind og riggen ordnet for natten. John Mangles billigede det alt ſammen uden at ſige et ord. Han renoncerede paa at indlade ſig i ſnak med den pralende ſjømand. Men hverken han eller Glenarvan forlod dækket.

To timer ſenere indtraadte der en ſtærk bris. Will Halley lod alle ſeilene reve. Der gik atter to timer. Sjøen ſteg, og bølgerne ſkyllede allerede ſtore vandmasſer ind over dækket. Baaden, ſom hang til bagbord, blev revet bort af en en mægtig ſjø.

John Mangles var ikke rolig. Ethvert andet ſkib havde let kunnet ſtaa ſig mod disſe lidet farlige braadſjøer, men med dette tunge fartøi kunde man frygte, at vandmasſerne ikke fik hurtig nok afløb, og at det derfor kunde ſynke.

Det vilde have været klogt, for at forebygge en ſaadan ulykke, at hugge ſkandſen iſtykker, ſaa at vandet lettere kunde flyde bort. Men Will Halley vægrede ſig ved at gribe til denne forſigtigtighedsregel.

„Macquarie“ truedes desuden af en endnu ſtørre fare, og der var uden tvil ikke nu tid nok til at forhindre den.

Henimod klokken halvtolv hørte John Mangles og Wilſon, ſom holdt vagt, en uſædvanlig lyd. Deres ſjømandsinſtinkt vaagnede. John greb matroſens haand.

„Brændingen!“ raabte han.

„Ja,“ ſvarede Wilſon. „Bølgerne brækker mod ſtranden.

„To kabellængder borte?“

„I det høieſte. Dér er land!“

John bøiede ſig over ſkanſeklædningen, betragtede de dyſtre bølger og raabte:

„Loddet! Wilſon! Loddet!“

Kapteinen, ſom befandt ſig ved bougſprydet, ſyntes ikke at have anelſe om ſtillingen. Wilſon greb linen og ſvang ſig raſkt op i fokkerøſtet. Derpaa kaſtede han

loddet ud og lod linen løbe gjennem fingrene. Ved den niende knude ſtod loddet ſtille.

„Tre favne!“

„Kaptein!“ ſkreg John og ſprang hen til Will Halley, „vi løber paa klipperne!“

Hvad enten han nu ſaa, at Will Halley trak paa ſkuldrene eller ikke, nok er det han ſtyrtede hen til rormanden, trykkede ſtyret ned, medens Wilſon holdt paa med at trække op braſerne paa det ſtore mersſeil og ſaaledes dreie ſkibet for vinden.

„Fir! fir!“ raabte den unge kaptein, medens han ſamtidig anſtrængte ſig for at holde ſkuden klar af revene.

Men der gik et minut, før ſkibet lyſtrede roret, og til trods for nattens mørke opdagede John en ſkummende bølgekam i en afſtand af omtrent to favne fra ſkibet.

I dette øieblik ſtod faren i hele dens truende omfang klar for Will Halley; han miſtede rent hovedet. Hans uſammenhængende ord, hans modſtridende befalinger viſte desuden, at denne ſtupide drukkenbolt manglede koldt blod. Han var forſkrækket over landets nærhed, ſom nu med engang kun var otte mile borte, medens han havde troet, at afſtanden var tredive til firti.

Imidlertid havde John Mangles’ raſke manøvre ſaavidt bragt „Macquarie“ klar af klipperne. Men da vinden fremdeles blæſte lige ſtærkt fra veſt, kunde man hvert øieblik rende paa igjen. Man maatte ſøge at dreie mere af for vinden.

Trods alle anſtrængelſer nærmede briggen ſig paany klipperne. Man kunde nu tydelig ſe, hvorledes ſjøen ſtod i ſkumſprøit opover dem.

Det var et ubeſkriveligt angſtens øieblik. Havet ſtøiede og raſte. Wilſon og Mulrady ſtod bøiet over rattet og anſpændte alle ſine kræfter for at holde roret i rigtig ſtilling.

Pludſelig — et drønnende ſtød, — „Macquarie" ſad faſt paa et ſkjær. En vældig bølge havde løftet ſkibet op paa ſin ryg. Fokkemaſten knækkede, og fartøiet laa paa ſtyrbords ſide i en vinkel af tredive grader.

Paſſagererne ſtyrtede op paa dækket, men maatte ſtrax ned igjen, da bølgerne feiede alt bort fra for til agter. John Mangles, ſom vidſte, at ſkibet ſad fuldſtændig faſt i ſandet, bad dem vende tilbage i kahytten.

„Sandheden, John?" ſpurgte Glenarvan rolig.

„Sandheden, mylord," ſvarede John Mangles, „er, at vi ikke vil ſynke. Om vi blir ſlaaet iſtykker, er et andet ſpørsmaal. Men vi har ialfald tid til at omraade os."

„Det er midnat?"

„Ja, mylord, vi maa vente, til det blir dag."

„Kan vi ikke ſætte en baad i ſjøen?"

„Havet er for oprørt, og mørket er for dybt. Desuden, hvor ſkulde vi vel komme iland?"

„Godt, John, lad os ſaa blive her, til det blir lyſt."

Imidlertid løb Will Halley ſom en daare rundt paa dækket af ſit eget ſkib. Hans matroſer, ſom var kommet ſig noget efter ſkrækken, ſlog bunden ud paa et anker brændevin og begyndte at drikke. John forudſaa, at deres fuldſkab ſnart kunde foranledige ſkrækkelige ſcener.

Man kunde ikke gjøre regning paa kapteinen for at holde dem itømme.

Denne elendige rev ſig kun i haaret og vred ſine hænder; han tænkte kun paa ſin ladning, ſom ikke var asſureret.

„Jeg er ruineret! ødelagt!" ſkreg han høit og ſprang fra den ene ſide af ſkibet til den anden.

John Mangles ſøgte paa ingen maade at berolige ham. Han lod ſine kamerater bevæbne og holde ſig i beredſkab. Det gjaldt energiſk at kunne tilbagevíſe de drukne matroſer, ſom allerede udſtødte frygtelige trusler.

„Den førſte af disſe uslinger, ſom nærmer ſig kahytten," ſagde majoren rolig, „ſkyder jeg ned ſom en hund!"

Matroſerne ſkjønte uden tvivl, at pasſagererne var faſt beſtemte paa at ſkaffe ſig reſpekt, thi efter etpar forſøg paa at plyndre dem forſvandt de.

John Mangles gav nu ikke videre agt paa disſe drukkenbolte, men ventede rolig paa dagens komme.

Skibet laa fuldſtændig ubevægelig. Baade vind og ſjø var ſtilnet en ſmule af, ſaa vraget ſandſynligvis endnu kunde holde ſig i nogle timer. Naar det blev dag, vilde John underſøge kyſten. Hvis der fandtes et tilgjængeligt landingsſted, ſkulde jollen, ſom nu var den eneſte baad ombord, transportere paſſagerer og mandſkab iland. Man regnede ud, at man maatte gjøre tre vendinger, thi der var kun plads til fire perſoner ad gangen i baaden. Den ſtore baad var jo tidligere revet bort af en braadſjø.

Medens John Mangles modent overveiede faren ved den hele ſituation, hørte han, ſtøttet til kahytstrappen, brændingernes ſtøi. Han ſøgte med blikket at gjennemtrænge det dybe mørke, og han ſpurgte ſig ſelv, hvor langt man vel kunde være fjernet fra dette ſaa efterlængtede og dog ſamtidig ſaa frygtede land. Klipperne ſtrakte ſig ofte nogle mil ud fra kyſten; vilde den ſkrøbelige lille baad være iſtand til at udholde en flere ganges tur frem og tilbage?

Imidlertid hvilede de andre paſſagerer i ſine hængekøier; briggens ubevægelighed ſikrede dem nogle timers ro. Da de nu ikke hørte mere til ſtøien fra det drukne mandſkab, fik de alle en kort ſøvn, og ved et-tiden herſkede der fuldſtændig ſtilhed ombord paa det ſkib, ſom ſelv ſyntes at ſlumre i ſin ſandige ſeng.

Henimod klokken fire begyndte det at lysne i øſt. John gik op paa dækket. Horiſonten ſkjultes af et taageſlør. Sjøen gik ikke længere ſaa hul.

John ventede. Lyſet tog til, og lidt efter lidt hævede taageſløret ſig langſomt over det aabne panorama i baggrunden. Sorte klippeſpidſer ragede op over havets overflade.

„Land!" raabte John Mangles.

Hans ledſagere vækkedes af raabet, hurtig ſprang

de op paa dækket og betragtede i taushed den kyſt, ſom aftegnede ſig dunkelt i horiſonten. Hvad enten den var gjæſtfri eller ſkjæbneſvanger, den ſkulde i begge tilfælde være dem et tilflugtsſted.

„Hvor er Will Halley?“ ſpurgte Glenarvan.

„Det ved jeg ikke, mylord,“ ſvarede John Mangles.

„Og hans matroſer?“

„Forſvundne ſom han.“

„Uden tvivl fulde og drukne ſom han,“ tilføiede majoren.

„Vi faar ſe at finde dem,“ ſagde Glenarvan; „vi kan ikke lade dem blive tilbage her paa ſkibet.“

Mulrady og Wilſon gik ind i ruffen og kom to minutter efter tilbage. Den var tom. Derpaa gjennemſøgte de mellemdækket og endelig hele ſkibet lige til kjølen. Men de fandt hverken Will Halley eller hans matroſer.

„Hvad for noget! Ingen?“ raabte Glenarvan.

„Er de faldne i ſjøen?“ ſpurgte Paganel.

„Det er nok muligt,“ ſvarede John Mangles, ſom var meget betænkelig over denne forſvinden.

„Til baaden!“ raabte han derpaa.

Wilſon og Mulrady fulgte for at hjælpe ham med at ſætte den paa vandet.

Men jollen var borte.

Tredie kapitel.

Paganel frygter New-Zealand.

Det var hævet over al tvivl, at Will Halley og hans mandſkab havde benyttet natten, medens paſſagerne ſov, til at flygte bort med den eneſte baad, ſom briggen eiede. Denne kaptein, hvis pligt det var at være den ſidſte til at gaa fra borde, havde først forladt ſkibet.

„Kjæltringerne er borte," ſagde John Mangles. „Deſto bedre, mylord; de ſparer os derved for ubehagelige ſcener."

„Det tænker jeg ogſaa," ſvarede Glenarvan; „desuden har vi alligevel en kaptein ombord, — dig, John; og om vi ikke juſt har øvede, ſaa har vi dog modige matroſer. Befal, vi er beredt til at adlyde dig."

Majoren, Paganel, Robert, Wilſon og Mulrady og endog Olbinett iſtemte Glenarvans ord; de ſtillede ſig op i en række paa dækket og afventede John Mangles' befalinger.

„Hvad ſkal vi nu gjøre?" ſpurgte lorden.

Den unge kaptein ſaa først udover ſjøen, derpaa paa briggens ødelagte rig, og efter nogle øieblikkes eftertanke ſagde han:

„Kun paa en af to maader kan vi trække os ud af denne ſtilling, mylord; enten ved at gjøre fartøiet

flot og ſtikke tilſjøs, eller ogſaa ved at bygge en flaade og ſøge at naa land."

„Det bedſte vilde være, om ſkuden igjen kunde bringes flot," ſvarede Glenarvan, „vi faar gjøre, hvad vi kan, ikke ſandt?"

„Lad os for Guds ſkyld undgaa kyſten," ſagde Paganel. „Jeg har ingen større tillid til New-Zealand."

„Naa, det ſkal nok klare ſig, tænker jeg," ſvarede John Mangles. „Vi faar ſe at bringe ſkibet flot, reiſe en nødmaſt og prøve paa at ſeile, ſelv om det ſkulde gaa noget langſomt. Hvis derimod ſkuden har faaet en læk, ſom vi ikke greier at faa ſtoppet til, bliver vi nødt til at ſøge henimod kyſten."

„Lad os da underſøge ſkibets tilſtand, — det er fremforalt det vigtigſte," ſagde majoren.

Glenarvan, John og Mulrady aabnede ſtorlugen og ſteg ned i det underſte ſkibsrum, hvor der laa henimod to hundrede baller garvede huder. Efter adſkilligt beſvær naaede man ned til bunden af ſkuden. Da ſkibet heldigvis laa ſtærkt over paa ſiden, var der ikke trængt ſynderligt vand ind gjennem lækagen. Wilſon ſtoppede hullet omhyggelig til.

Nu ſtod kun tilbage at træffe forberedelſer til at bringe „Macquarie" flot af den ſandbanke, hvorpaa den var ſtrandet. Dette var et langt og møiſommeligt arbeide.

Det gjaldt fremforalt at benytte ſig af den indtrædende flod.

„Til værket!" kommanderede John Mangles.

— — Men alle forſøg paa at bringe den gamle ſkude flot var forgjæves.

John Mangles foreſlog derfor, at man ſkulde bygge en flaade, ſom kunde føre paſſagererne og de nødvendige levnetsmidler til den nærmeſte kyſt.

Arbeidet blev paabegyndt og var allerede langt fremſkredet, da natten faldt paa.

Efter aftensmaaltidet var de alle forſamlede paa dækket, og Paganel ſpurgte John Mangles, om ikke flaaden kunde reiſe langs kyſten til Auckland iſtedenfor at ſætte paſſagererne iland.

„I nødsfald med en baad, men aldrig med en flaade," ſvarede John Mangles; „og det ovenikjøbet kun paa betingelſe af at reiſe om dagen og kaſte anker for natten."

„Og disſe uslinger, ſom har forladt os . . . ?"

„Aa, de," ſvarede John Mangles, „var beruſede, og jeg er ſtygt bange for, at de i dette mørke har maattet bøde med livet for ſin feige flugt."

„Deſto værre for dem," ſvarede Paganel, „og deſto værre ogſaa for os, thi baaden havde nu været god at gribe til."

„Hvad mener De egentlig, Paganel?" ſpurgte Glenarvan. „Flaaden kan jo føre os tilland."

„Det er juſt det, ſom jeg helſt ſaa, at vi undgik," ſvarede geografen.

„Hvadfornoget, en reiſe paa høiſt tyve mil, — en bagatel imod, hvad vi har foretaget os i Pampas og i Auſtralien. Kan det afſkrække mænd, ſom er vante til anſtrengelſer?"

„Venner,“ ſvarede Paganel, „jeg nærer ikke ſtvivl hverken om vore ledſageres mod eller deres tapperhed. Tyve mil! Det er intet i ethvert andet land end New-Zealand. De vil vel ikke mistænke mig for feighed? Jeg har førſt ført Dem gjennem Amerika og derpaa tvers gjennem Auſtralien. Men her — det gjentager jeg — er alt andet bedre end at ſvove os ind i dette uſikre land.“

„Alt andet er bedre end at være vis paa at omkomme paa et ſtrandet ſkib,“ ſvarede John Mangles.

„Hvad er det, vi da har ſaa meget at frygte for paa New-Zealand?“ ſpurgte Glenarvan.

„De vilde!“ ſvarede Paganel.

„De vilde!“ gjentog Glenarvan. „Kan de ikke undgaaes, naar vi drager langs kyſten? Forøvrigt kan vel ikke et angreb af nogle usle indfødte paa ti vel bevæbnede og til forſvar beredte europæere opvække nogen frygt!“

„Det dreier ſig ikke her om nogle usle indfødte,“ ſvarede Paganel med en hovedryſten. „De frygtelige ſtammer kjæmper mod det engelſke herredømme og værger ſig mod alle fremmede, ſom de ofte beſeirer, og ſom de altid fortærer!“

„Kannibaler!“ raabte Robert, „kannibaler!“

Derpaa hørte man ham hviſke:

„Søſter Mary! Lady Helena!“

„Vær ikke ræd, gutten min,“ ſagde Glenarvan for at berolige ham. „Vor ven Paganel overdriver.“

„Jeg overdriver ikke," ſvarede Paganel. „Robert har viſt, at han er en mand, idet jeg ikke lægger ſkjul paa ſandheden for ham. New-Zealænderne er de gruſomſte og meſt blodtørſtige menneſkeædere. De fortærer alt, ſom falder i hænderne paa dem. Krigen er for dem kun en jagt efter det ſaftige vildt, ſom heder menneſket, og man maa lade dem, der er en vis logik i deres handlemaade; europæerne dræber ſine fiender og begraver dem, men de vilde dræber og ſpiſer dem op. Det er ikke mere end to aar ſiden, at der fandt en oprørende og blodig ſcene ſted ſaa at ſige midt for næſen paa de engelſke embedsmænd; preſten Walkner blev gjort til martyr under frygtelige pinſler, maorikvinderne rev øinene ud paa ham, man drak hans blod og ſpiſte hans hjerne. Dette mord foregik nogle mil fra Auckland. New-Zealænderne er af naturen gruſomme; naar deres høvdinger dør, foranſtaltes der menneſkeofringer; menneſkeæderiet er ſaa at ſige blevet en del af deres religionsdyrkelſe, og deres præſter billiger det. Man kan viſtnok gaa ud fra, at ſulten har været den første drivfjær til denne barbariſke ſkik; thi paa New-Zealand er dyr, ja endog fugle ſjeldne."

„Af alt dette fremgaar," afbrød John Mangles den meget talende videnſkabsmand, „at vi for enhver pris maa undgaa at falde i hænderne paa disſe vilde. Lad os haabe, at kriſtendommen en vakker dag maa faa bugt med disſe ſkrækkelige ſæder."

„Ja, det kan vi haabe," ſvarede Paganel; „men De kan tro mig, en vild, der har ſmagt menneſkekjød, renoncerer vanſkelig derpaa. Jeg ſkal fortælle Dem etpar exempler herpaa:

„Det første er fra Braſilien. En dag traf en portugiſiſk miſſionær paa en gammel, meget ſyg braſilianerinde; hun havde kun faa dage at leve i, og jeſuiten underviſte hende i kriſtendommens ſandheder. Derpaa tænkte han paa det legemlige og bød ſit ſkriftebarn nogle europæiſke lækkerier. Jeg vilde heller ſpiſe noget andet, ſvarede den gamle, men her kan ingen ſkaffe mig det. — Og hvad er det? ſpurgte Jeſuiten. — Haanden af en liden gut; jeg ſkulde gnaſke de ſmaa knoger med en ſand fryd! — — Det andet exempel: En miſſionær foreholdt en dag for en kannibal det forfærdelige i denne dyriſke ſkik, lige oprørende mod menneſkelige og guddommelige love. Og ſaa ondt, ſom det maa ſmage, tilføiede han. — Ak, min fader, ſvarede den vilde og kaſtede ſamtidig et lyſtent blik paa miſſionæren, Gud forbyder det, men han ſiger ikke, at det ſmager ſlet! De ſkulde bare have ſmagt det ſelv, ſaa ſagde De nok noget andet . . .!“

Fjerde kapitel.

Med en flaade til New-Zealand.

Den af Paganel anførte kjendsgjerning var uimodſigelig; at lande vilde være forbundet med fare, og

dog maatte man trodſe den, om den end var aldrig ſaa ſtor.

John Mangles indſaa nødvendigheden af uden tøven at forlade et ſkib, hvis undergang aabenbart var nær. Af begge farer var den ene vis, den anden kun ſandſynlig.

Man kunde fornuftigvis ikke gjøre regning paa det lykkelige tilfælde at blive optaget af et forbiſeilende ſkib. Dette var ikke nogen almindelig rute for fragtfarten. Strandingen havde fundet ſted paa den øde, farlige kyſt midt imellem Auckland og New-Plymouth, og ſjømændene ſøger ſtadig at undgaa de farefulde klipper her.

„Naar kan vi reiſe?“ ſpurgte Glenarvan.

„Imorgen formiddag klokken ti,“ ſvarede John Mangles. „Floden vil da begynde at ſtige og føre os til land.“

Den næſte dag, det var den 5te februar, klokken otte var flaaden færdig. John havde gaaet frem med ſtor omhyggelighed; det gjaldt jo, at fartøiet blev ſaa ſolid og let haandterligt ſom mulig, ſaa at det kunde modſtaa det urolige hav under en ni miles ſeilads. Flaaden var tømret ſammen af briggens maſter og rær, og ved hjælp af riggens tougværk og ringe var hovedplankerne blevet godt forbundne. Mellemrummene udfyldtes af tomme fuſtager, der væſentlig tjente til at holde flaaden oven vande.

Ovenpaa dette ſolide grundlag havde Wilſon anbragt et ſlags gulv af gjennemhullede planker; vandet, ſom ſkyllede over flaaden, fik derved let adgang til at ſile bort uden at genere paſſagererne ſynderlig.

Da John ſaa, at vinden var gunſtig, lod han midt paa fartøiet reiſe en nødmaſt, ſom han forſynede med et ſeil. I den bagerſte del af flaaden blev der anbragt en ſtærk, bred aare, der ſkulde tjene til ror. Men nu var ſpørgsmaalet, om det var muligt at ſtyre og naa kyſten, hvis vinden ſprang om.

Klokken ni begyndte man forberedelſerne til afreiſen. Man indſkibede proviant tilſtrækkelig for hele reiſen langs kyſten til Auckland; provianten var forſvarlig pakket i luft- og vandtætte kaſſer. Vaaben og ammunition blev anbragt paa et ſikkert ſted; heldigvis var paſſagererne vel bevæbnede med bøſſer og revolvere.

Der blev ogſaa taget med et anker for det tilfælde, at John ikke ſkulde kunne naa land, men blive nødt til at lægge bi i rum ſjø.

Klokken ti begyndte floden at ſtige. Fra nordveſt blæſte en ſvag bris, ſom kruſede ſjøens overflade.

„Klart?“ ſpurgte John Mangles.

„Alt klart, kaptein,“ ſvarede Wilſon.

„Alle ombord paa flaaden!“ kommanderede John.

Lady Helena og Mary Grant ſteg ned af en ſtærk leider og tog ſammen med de andre plads paa forraadskiſterne ved ſiden af maſten.

Wilſon tog ſtyreaarene, John paſſede ſeilet, og Mulrady kappede fortøiningen. Lidt efter fyldtes ſeilet og det bar affted i retning mod kyſten.

For en godt bemandet baad var det ingen ſag at tilbagelægge en ſtrækning paa ni mil i tre timer. Men flaaden trængte naturligvis en længere tid.

Hvis bare vinden holdt ſig, kunde man gjøre ſig haab om at naa land klokken tre.

Til en begyndelſe gik alt godt; men der udkrævedes den ſtørſte agtpaagivenhed og duelighed for at undgaa de under vandet ſkjulte ſkjær.

Henimod middag havde man kun fem mil igjen.

Imod nordveſt kunde man ſkimte en fjeldtop, der ragede etpar tuſind fod op; det var Pirongia, der ligger paa den otteogtredivte breddegrad.

Klokken halv et gjorde Paganel opmærkſom paa, at alle klippeſpidſer var dukket under for den ſtigende flod.

„Undtagen én,“ ſagde lady Helena.

„Hvor, madame?“ ſpurgte Glenarvan.

„Dér,“ ſvarede hun og pegte paa et ſort punkt, ſom var ſynlig i omtrent en mils afſtand fra kyſten.

„Ja, ſandelig,“ ſagde Paganel.

„Wilſon,“ ſagde John Mangles, „vær paa poſt, og lad os holde os unna den.“

I løbet af den næſte halve time dukkede den formodede klippeſpids mærkværdig nok mere og mere op af bølgerne.

John betragtede den opmærkſomt, og for at ſe tydeligere laante han Paganels kikkert.

„Det er ikke noget ſkjær,“ ſagde han, „men en ſvømmende gjenſtand, ſom ſtiger og falder med bølgerne.“

„Det ſkulde vel ikke være et ſtykke af riggen paa „Macquarie?“ ſpurgte lady Helena.

„Nei,“ ſvarede Glenarvan, „neppe i en ſaa ſtor afſtand fra ſkibet.“

„Stop!“ raabte John Mangles; „nu har jeg det, — det er den lille baad.“

„Den lille baad fra briggen!“ ſagde Glenarvan.

„Ja, mylord. Kjølen vender op“

„De ulykkelige!“ raabte lady Helena, „de er omkomne.“

„Ja, madame,“ ſagde John Mangles, „de maatte ſikkert nok gaa til grunde midt iblandt disſe klipper, under høi ſjø og i dybt mørke; det var den visſe død.“

„Himmelen være dem naadig,“ hviſkede Mary Grant.

Pasſagerne ſtod i nogle øieblikke tauſe og ſaa den forulykkede baad, ſom nærmede ſig. Den var øienſynlig hvælvet ca. fire mil fra land, og af de ombordværende var uden tvivl ingen reddet.

„Men denne baad kan komme os til nytte,“ ſagde Glenarvan.

„Ja, det kan den,“ ſvarede John Mangles. „Hold henimod den, Wilſon!“

Man ændrede flaadens kurs, men da vinden løiede af, naaede man først hen til den efter to timers forløb.

Mulrady ſtod i ſtævnen og tog af for ſtødet.

„Tom?“ ſpurgte John Mangles.

„Ja, Kaptein,“ ſvarede matroſen, „baaden er tom; ſiderne er ſlaaet ind. Den er fuldſtændig ubrugelig.“

„Det var ilde,“ ſagde Paganel, „thi denne baad kunde have ført os til Auckland.“

„Saa affted da,“ befalede den unge kaptein, „ſtyr lige mod kyſten, Wilſon!“

Men nu begyndte desværre ebben at indtræde; ſamtidig ſlog vinden om og begyndte at blæſe fra land.

John havde ikke et ſekund at tabe.

„Ned med ankeret!“ befalede han.

Mulrady fulgte ordren, og man fik bund paa fem favne vand. Seilene blev tagne ind og de nødvendige forberedelſer for en længere ſtands trufne.

Floden vilde ikke igjen indtræde før klokken ni om aftenen, og da John Mangles ikke tænkte paa at reiſe om natten, kom det at ligge for anker helt til næſte morgen klokken fem. Landet var nu kun tre mile borte.

„Hvordan ſtaar det til med aftensmaden?“ ſpurgte Glenarvan.

Olbinett tog frem af en af kasſerne nogle ſtykker røget kjød og et duſin kavringer. Stewarden rødmede over at maatte byde ſin herre en ſaa mager koſt. Men de ſpiſte alle, ſelv damerne, med appetit til trods for det urolige hav.

Natten nærmede ſig. Det ſidſte blodrøde ſkjær af ſolen forſvandt i den veſtlige horiſont, hvor himmel og hav gik i ét. I den retning ſaa man kun et eneſte punkt, nemlig vraget af „Macquarie“. Snart var alt indhyllet i dybt mørke.

De ſtakkels reiſende tilbragte en alt andet end behagelig nat paa flaaden. Utaalmodige og ſøvnløſe ventede man paa dagens komme. — —

Klokken ſex om morgenen begyndte vinden at blæſe med den indtrædende flod. John traf anſtalter til at lette anker og fortſætte reiſen. Men ankeret havde ſat ſig for godt faſt i bunden. I løbet af en halv time prøvede man forgjæves paa at faa det løſt. Tilſlut ſaa John Mangles i ſin utaalmodighed efter at komme affted ſig nødſaget til at kappe touget, ſkjønt han derved afſkar ſig muligheden af igjen at lægge bi, hvis det ikke ſkulde lykkes denne gang, medens floden varede, at naa kyſten.

Seilene blev ſat, og man nærmede ſig langſomt landet, hvis ſortgraa maſſer nu blev ſynlige i ſollyſet.

Klokken ni havde man kun en mil igjen. Hele kyſten var en eneſte rad af klipper og rev. Man maate derfor førſt ſe at finde en tilgjængelig plads. Vinden blev efterhaanden ſvagere og ſvagere, og tilſidſt blev det ganſke ſtille. Seilene hang ſlapt om maſten, og John og [illegible] derfor ind. Nu førtes flaaden kun af bølgerne mod land. En maſſe havtang hemmede farten og hindrede brugen af ſtyreaaren.

Klokken ti ſaa John ſig kun tre kabellængder fjernet fra ſtranden.

Men man havde intet anker at kaſte ud.

Skulde han nu igjen ved ebbens indtræden ſe ſig kaſtet tilbage i aaben ſjø? Med krampagtig knyttede hænder og vildt, uroligt blik ſaa han ind mod den utilgjængelige kyſt.

Til alt held — et virkeligt held denne gang — fulgte et heftigt ſtød. Flaaden ſtod ſtille, den ſad faſt i ſandet, ca. femogtyve favne fra kyſten.

Glenarvan, Wilſon, Robert og Mulrady kaſtede ſig i vandet. Man fortøiede flaaden med touge til de nærmeſte klippeſpidſer. Damerne blev befordret over fra arm til arm og kom iland, uden at engang deres fødder var bleven fugtige.

Lidt efter havde de alle tilligemed vaaben og proviant faſt fod under ſig paa New-Zealands frygtede kyſt.

Femte kapitel.

Landets nuværende tilſtand.

Glenarvan ønſkede gjerne ſtrax at drage videre langs kyſten til Auckland. Men helt fra morgenen af havde himmelen været dækket af tykke ſkyer, og henimod klokken elleve faldt regnen i ſtrømme. Det var derfor ikke muligt at tiltræde marſchen; man blev derimod nødt til at ſøge ly mod uveiret.

I rette tid opdagede Wilſon en af havet udhulet grotte i baſaltklipperne ved ſtranden.

De reiſende ſøgte ly der tilligemed ſine vaaben og proviantforraad.

I det indre fandtes en mængde tør havtang, ſom af bølgerne var bleven ſkyllet derind og nu kunde tjene til et naturligt leie. Ved indgangen til grotten gjorde man op et ſtort baal.

Da regnen var ſaa voldſom, haabede John, at den ſnart vilde høre op. Men dette blev imidlertid ikke tilfældet. Den ene time gik efter den anden, uden at veiret forandrede ſig. Henimod middag øgede vinden paa og blev til en hel ſtorm. Et ſaa ugunſtigt veir maatte gjøre de meſt taalmodige menneſker utaalmodige. Men hvad hjalp vel det? At ville trodſe en ſaadan orkan uden heſte og kjøretøi vilde være den rene daarſkab. Desuden kunde Auckland naaes paa ſaa dage, og en opſættelſe paa tolv timer kunde ikke bringe expeditionen op i noget uheld, hvis den da ikke blev overraſket af de indfødte.

Medens dette nødtvungne ophold varede, dreiede ſamtalen ſig væſentlig om de krigsbegivenheder, ſom New-Zealand havde været ſkuepladſen for.

New-Zealænderne var trods de hyppige beſøg af talrige europæiſke fartøier forblevet frie og uafhængige paa ſine øer. Ingen magt i Europa tænkte paa at bemægtige ſig dette arkipel, ſom behersker hele det ſtille ocean.

Kun miſſionærerne, ſom havde nedſat ſig paa forſkjellige punkter, bragte den kriſtelige civiliſations velgjerninger med ſig. Nogle af dem, iſær de engelſke, forberedte landets høvdinger paa at bøie ſig under det britiſke herredømme. Lokket af løfter og foreſpeilinger undertegnede disse ogſaa virkelig et brev til dronning Victoria og udbad ſig hendes beſkyttelſe. Men de klogeſte af dem forudſaa følgerne af dette ufornuftige ſkridt, og en, ſom paa ſkrivelſen havde tegnet ſin tatovering, udtalte disse profetiſke ord:

„Vi har miſtet vort land; for fremtiden tilhører det os ikke mere; ſnart vil de fremmede komme for at bemægtige ſig det, og vi bliver deres ſlaver.“

I 1840 lagde korvetten „Herard“ til i en bugt paa øen. Skibets kaptein, Hobſon, indbød landsbyens beboere til at overvære en generalforſamling i den proteſtantiſke kirke. Her fremlagdes den fuldmagt, ſom han havde faaet af den britiſke regjering.

En af de førſte dage det følgende aar kaldtes de mægtigſte new-zealandſke høvdinger til den engelſke reſidens i byen Paia. Kaptein Hobſon ſøgte at faa dem til at underkaſte ſig, idet han forklarede dem, at dronningen havde ſendt tropper og ſkibe til deres beſkyttelſe, og at deres frihed ſkulde blive ubeſkaaret. Men deres landſtrækninger ſkulde tilhøre dronning Victoria, ſom de ſkulde forpligte at ſælge dem til.

Flertallet af høvdingerne fandt denne beſkyttelſe for dyrekjøbt og vægrede ſig for at ſamtykke. Men hos disse vilde naturer havde løfter og gaver mere indflydelſe end alle Hobſons høitravende talemaader. Og den engelſke overhøihed blev ſtadfæſtet.

Hvad var der nu ſkeet ſiden det aar 1840 og til den dag, da „Duncan“ forlod Clydegolfen?

Jacques Paganel var nøie fortrolig med begivenhedernes gang og parat til at meddele ſig herom til ſine ledſagere.

„Madame," ſvarede han paa lady Helenas ſpørgsmaal, „jeg vil gjentage, hvad jeg allerede har bemærket, at New-Zealænderne er et modigt folkeſlag, ſom — efter at de et øieblik har været eftergivne — nu forſvarer hver fodsbred jord mod englændernes fremtrængen. Maoriſtammerne er organiſerede paa ſamme vis ſom de gamle clan'er i Skotland. Et antal ſtore familier anerkjender en fælles høvding ſom ſin øverſte og beſtræber ſig for at være ham hengiven. Denne races mænd er ſtolte og tapre; nogle af dem er ſtore, med glat haar og ligner malteſerne eller jøder fra Bagdad, og dertil meget intelligente; andre er ſmaa, tætbyggede, lig mulatterne, — men de er alle ſtærkbyggede, høimodige og krigerſke.

Det maa derfor ikke forbauſe Dem at høre, at kampen mod englænderne drager ud i en uendelighed paa Ika-na-Maoui's territorium; her befinder ſig ogſaa Waikato's berømte tempel, ſom det er af betydning for engelſkmændene at beſætte."

„Men er ikke briterne herre over de vigtigſte punkter paa New-Zealand?" ſpurgte John Mangles.

„Uden tvivl, kjære John," ſvarede Paganel. „Hobſon blev udnævnt til guvernøer, og fra 1840 til 1862 er der ſtadigvæk grundlagt nye kolonier i de meſt fordelagtige egne. Øerne er inddelt i ni provinſer, fire paa den nordlige og fem paa den ſydlige, og i 1864 beløb den ſamlede befolkning ſig til over ethundrede og otti tuſen

indvaanere. Betydelige byer er blomſtret frem overalt, og der er rige provindſer, hvor guldgravere ſtrømmer ſammen fra alle verdens hjørner. Og det er ikke nogle usle byer med et duſin hytter og halvvilde beboere; nei, det er ſtore ſtæder med gode havne, kirker, bankbygninger, dokker, botaniſke haver, ſkoler, theatre og paladſer — ligeſaa godt ſom i London eller Paris. Og hvis jeg ikke huſker feil, har der i 1865 været afholdt en ſtor udſtilling af induſtriprodukter."

„Hvadfornoget? Til trods for krigen med de indfødte?" ſpurgte lady Helena.

„Engelſkmændene, madame, fører krige og afholder udſtillinger paa en og ſamme tid," ſvarede Paganel. „Det forſtyrrer dem ikke. Ja, de bygger endog jernbaner midt under New-Zealændernes geværild."

„Men hvorledes er det nu med denne endeløſe krig?" ſpurgte John Mangles.

„Det er nu næſten ſex maaneder ſiden, at vi forlod Europa," ſvarede Paganel, „jeg kan altſaa ikke vide, hvad der har tildraget ſig ſiden vor afreiſe, med undtagelſe af nogle begivenheder, ſom jeg læſte om i aviſerne i Seymour. Men dengang raſede kampen heftig paa øen Ika-na-Mauoi."

„Og naar begyndte denne kamp?" ſpurgte Mary Grant.

„De mener, naar den igjen begyndte, kjære frøken," ſvarede geografen; „thi den første opſtand fandt ſted i 1845. Denne gang har den raſet ſiden ſlutningen af 1860; men lang tid iforveien forberedte maorierne

ſig paa at afkaſte det engelſke aag. De indfødte ſøgte at ſkabe en national reisning hele landet over. De vilde gjøre den gamle høvding Potatau til konge og hans landsby til hovedſtaden i et nyt rige. Potatau havde ved ſin ſide en energiſk og intelligent hjælper, der forſtod at organiſere de maoriſke tropper. Der manglede nu kun en tændende gniſt, forat rivningerne ſkulde begynde."

„Og disſe rivninger indtraadte? . . . ." ſpurgte Glenarvan.

„Ja, de indtraadte i aaret 1860," ſvarede Paganel, „i provindſen Taranaki paa ſydveſtkyſten af den nordligſte ø. En indfødt eiede ſexhundre akres land i nærheden af New-Plymouth. Han ſolgte dem til den engelſke regjering. Men der opſtod uenighed, da opmaalingen af landſtrækningen ſkulde foregaa, engelſkmændene ſlog leir der, og krig var nu uundgaaelig."

„Er maorierne talrige?" ſpurgte John Mangles.

„Deres antal er i løbet af det ſidſte aarhundrede formindſket betydelig," ſvarede geografen. „Cook anſlog dem i 1769 til fire hundrede tuſinde. Allerede i 1845 var de ifølge den officielle folketælling ſvundet ind til to hundrede og niti tuſinde. Civiliſation med dens ſygdomme og laſter har decimeret befolkningen. Men paa de to øer er der tilſammen endnu niti tuſinde indfødte, hvoraf de tredive tuſinde er vaabenføre mænd, ſom nok endnu længe vil komme til at holde de europæiſke tropper ſtangen. Englænderne har mangengang havt anledning til at beundre New-Zealændernes mod. Det var ſaa-

ledes førſt efter blodige kampe, at det lykkedes briterne at underkaſte ſig Waikato-diſtriktet; ſelv de indfødte kvinder deltog i feiderne."

„Er dermed denne blodige krig til ende?" ſpurgte John Mangles.

„Nei, min ven," ſvarede Paganel. „Engelſkmændene vil ogſaa angribe provindſen Taranaki, og det er ſandſynligt, at de indfødte for øieblikket opbyder alle ſine kræfter til fornyet modſtand."

„Og provindſerne Taranaki og Auckland vil efter Deres mening ſandſynligvis blive den fremtidige krigsſkueplads?" ſpurgte Glenarvan.

„Jeg tror det."

„Altſaa det ſamme ſtrøg, hvor „Macquarie" er ſtrandet?"

„Netop. Vi er gaaet iland nogle mil ovenfor Kawhia, hvor maoriernes fane viſtnok endnu maa vaie."

„Da vilde vi gjøre retteſt i at tage veien nordover," ſagde lorden.

„Utvivlſomt," ſvarede Paganel. „New-Zealænderne er forud indtagne mod europæerne og i ſærdeleshed mod engelſkmændene. Vi maa derfor opbyde alt for ikke at falde i deres hænder."

„Maaſke ſtøder vi underveis paa en engelſk troppeafdeling," ſagde lady Helena. „Det vilde være en ſtor lykke for os."

„Maaſke, madame," ſvarede geografen, „men det er lidet tænkeligt. De iſolerede troppeafdelinger gjennem-

ſtreifer ikke gjerne en landſtrækning, hvor der bag hver buſk ligger en indfødt paa lur. Jeg gjør derfor ingen regning paa eſkorte af ſoldater. Men langs veſtkyſten, ſom vi vil følge, findes der nogle miſſionsſtationer, ſom vi paa vor marſch til tuckland kan anſe ſom holdepladſe. Jeg tænker at ſlaa ind paa den ſamme rute, ſom hr. von Hochſtätter valgte langs Waikatoflodens løb."

„Var han opdagelſesreiſende, mr. Paganel?" ſpurgte Robert Grant.

„Ja, gutten min, han var medlem af den videnſkabelige kommiſſion, ſom i aaret 1858 foretog en reiſe rundt jorden med den øſterrigſke fregat Novara."

„Har ligeſaa mange ſtore reiſende beſøgt New-Zealand ſom Auſtralien?" ſpurgte gutten.

„Næſten", ſvarede geografen. „Og ſiden det er ſaa ſlet veir, ſkal jeg — hvis damerne ønſker det — gjerne fortælle lidt herom."

„Fortæl De bare, mr. Paganel", ſagde lady Helena.

„Nogle af dem, ſom dr. Hoocker, profeſſor Briſſard, naturforſkeren Dieffenbach og Julius Haaſt, er ikke bleven ſaa berømte ſom de reiſende i Afrika og Auſtralien til trods for, at de ſatte livet til under ſine expeditioner. — — Witcombe og Howitt førte hver ſin expedition gjennem den ſydlige af New-Zealandsøerne. De drog begge i begyndelſen af 1863 ud fra Chriſtchurch for at opſøge forſkjellige paſſe over den nordlige bjergkjæde i provindſen Canterbury. I april 1863 beſteg Wittcombes expedition en ſnedækket top, Rakaia. Udmattet og forfrosne ſlog de leir midt i ſneen fire tuſinde fod over havet. I ſyv dage ſtreifede de om i disſe bjerge, næſten uden næring og vaade til ſkindet. I ſlutningen af april ſtødte de endelig paa en maorihytte, hvor de holdt maaltid paa poteter. Samme aften naaede de havet. Witcombe og hans ledſager Louper beſtemte ſig for i en kano at følge kyſten nordover. Strømmen var ſtærk, kanoen kantrede, Louper ſlyngedes bevidſtløs op paa kyſten, medens Witcombe omkom. Louper blev, halvdød af ſult, fundet af nogle maorier to dage efter; disſe var heldigvis af mere gjæſtevenlig art, end tilfældet er, og den 4de mai naaede han Brunnerſjøen og Howitts leir. Men Howitt fandt ſex uger ſenere akkurat ſamme død ſom Witcombe. I juni vilde han med to ledſagere ſeile over Brunner-ſjøen; men man har aldrig hørt noget mere til dem."

„Kanſke de alligevel kan befinde ſig i god behold hos en eller anden New-Zealandſk ſtamme," ſagde lady Helena. „Deres død er jo ikke konſtateret af øienvidner."

„Aa nei, madame," ſvarede Paganel, „thi de var ikke dukket op igjen i auguſt 1864, altſaa over et aar efter kataſtrofen, og den, ſom et helt aar igjennem er i dette New-Zealand uden at lade høre fra ſig, han er," fortſatte geografen med et uhyggeligt tonefald, „uigjenkaldelig fortabt!"

Sjette kapitel.

Tredive mil nordligere.

Den 7de februar om morgenen klokken ſex gav Glenarvan tegn til opbrud.

Hele natten igjennem havde regnen ſtrømmet uophørligt. Himmelen var endnu ſkjult af et graat ſkydække, ſom ſolſtraalerne ikke formaaede at trænge igjennem. Den middelmaadige temperatur tillod at udſætte ſig for det beſvær at reiſe om dagen.

Paganel havde efter kartet beregnet afſtanden fra Cahua til Auckland til henimod otti mil, og reiſen vilde ſaaledes vare i otte dage, hvis man tilbagelagde ti mil om dagen. Iſtedetfor imidlertid at følge langs den paa talrige bugter og indſkjæringer rige kyſt, forekom det ham fordelagtigere at naa hen i nærheden af landsbyen Garnavania, hvor floderne Waikato og Waipa flyder ſammen. Der findes en for vogne paſſabel vei, ſom gjennemſkjærer en ſtørre del af øen fra Napier ved Hawkesbugten til Auckland.

Derfra kunde man let naa til Drury, hvor man kunde faa hvile ud i et udmærket hotel.

Hver enkelt af de reiſende bar med ſig ſin forſy-

ning af levnetsmidler. Man tog veien langs ſtranden rundt Aotea-bugten.

Klogſkaben bød dem ikke at fjerne ſig altfor langt fra hverandre, og inſtinktet tilſagde dem at have bøsſen i beredſkab og holde vaagent øie med de bølgeformige ſletter mod øſt.

Med ſit udmærkede kart i haanden var Paganel i den ſyvende himmel, hver gang han kunde ſtadfæſte dets nøiagtighed ſelv i de mindſte detaljer.

Den førſte del af dagen kom det lille ſelſkab over en liden ſandſtrækning; ſandet beſtod væſentlig af pulveriſerede muslingeſkaller, fiſkeben og lignende.

Ude paa havfladen tumlede ſig ſælhundene med ſine runde hoveder, ſine brede, tilbageſkraanende pander, medens deres udtryksfulde øine frembød et fredeligt, næſten behageligt ſyn. Man kunde let forſtaa, hvorfor ſagnene har idealiſeret disſe mærkværdige ſjøſkabninger og gjort dem om til fortryllende ſirener, ſkjønt deres ſtemme kun beſtaar af en meget uharmoniſk knurren. Disſe dyr findes i talrige flokke ved New-Zealands kyſter, og ſaavel tranen, ſom udvindes af dem, ſom ſkindene er gjenſtand for livlig omſætning paa handelsmarkedet.

Midt iblandt dem ſaaes tre-fire ſjø-elefanter, der har et blaagraat udſeende og er femogtyve à tredive fod lange. Robert iagtog med opmærkſomhed de interesſante dyr, da han pludſelig forbauſet raabte:

„Se der! Sælhundene ſpiſer kiſelſtenene!“

Og virkelig ſlugte flere af disſe dyr ſtenene paa ſtranden med ſand graadighed.

„I ſandhed! Den kjendsgjerning er faſtſlaaet!“ bekræftede Paganel. „Det ſtaar ikke til at nægte, at disſe ſkabninger græsſer paa den ſtenede ſtrand!“

„Det er en forunderlig mad,“ ſagde Robert; „den maa være nokſaa vanſkelig at fordøie!“

„Det er ikke for at ſtille ſulten, min ven, men for at gjøre ſig tungere, at disſe amfibier ſluger ſtenene,“ ſagde geografen. „Det er et middel for dem til at forøge deres ſpecifike vægt og derved lettere at dukke ned i vandet. Kommer de atter igjen op paa land, giver de uden videre omſtændigheder ſtenene fra ſig. Snart vil du ſe de der forſvinde i bølgerne.“

Et halvt duſin af de tungt laſtede ſælhunde krøb nu langſomt nedover ſtranden og dukkede ned i det flydende element.

Men Glenarvan kunde ikke ødſle med den koſtbare tid og vente paa, at de ſkulde vende tilbage igjen, og ſkjønt Paganel helſt vilde have iagttaget dyrene, naar de igjen gulpede ſtenene op, maatte han renoncere herpaa, og den afbrudte marſch fortſattes.

Klokken ti holdt man frokoſt ved de ſtore balſaltblokke, der ligeſom kelternes klippegrave omkrandſer kyſten. Fra en øſtersbanke fik man en ſtor mængde ſkjældyr; men de var ſmaa og ikke videre gode. Efter Paganels raad ſtegte Olbinet dem over glødende kul, og det ene duſin efter det andet fortæredes under maaltidet.

Nu gik det paany videre langs ſtranden. Høit oppe paa de takkede kyſtklipper ſat tæt i tæt ſkarer af ſjøfugle; der var fregat- og ſpottefuglen, ſjømaager, kjæmpemæsſige albatrosſer; alle ſad de ubevægelige paa de høieſte ſpidſer.

Klokken fire om eftermiddagen havde vore reiſende uden anſtrængelſe eller følelſe af træthed tilbagelagt ti mil.

Damerne vilde, at der ſkulde fortſættes videre, til natten faldt paa. Nu maatte man ogſaa ſlaa ind i en anden retning; man maatte, da der var nogle bjerge mod nord at pasſere udenom, begive ſig ind i Waipa-dalen.

I det fjerne viſte ſig udſtrakte prærier, ſom tabte ſig i horiſonten og lovede en bekvem vei. Men da de naaede randen af disſe grønne flader, ſaa de reiſende ſig helt ſkuffet. Det, man havde antaget at være græs, var hele buſkadſer, hvor man maatte tage øxen tilhjælp for at bane ſig vei

Dette var naturligvis et nokſaa tidsſpildende arbeide.

Klokken otte om aftenen var vor expedition imidlertid naaet rundt den første bjergtop, og der blev nu ufortøvet ſlaaet leir.

Efter en vandring paa fjorten mil havde man al grund til at tænke paa hvile.

I mangel af en vogn eller et telt udſøgte enhver ſig en plads ved foden af de prægtige norfolkgraner og faldt i ſøvn. Der var ingen mangel paa tæpper til beſkyttelſe.

Glenarvan tog for natten de ſtrængeſte forholds-

regler. To ad gangen og vel bevæbnet ſkulde han og hans kamerater ſkiftevis holde vagt helt til daggry.

Der blev ikke tændt noget baal. Saadanne flammevægge er til nytte, naar man vil beſkytte ſig mod de vilde dyr; men paa New-Zealand findes der hverken tigre, løver eller bjørne; men det maa medgives, at New-Zealænderne ſelv fuldſtændig erſtatter disſe. En ild vilde derfor kun have tjent til at hidlokke disſe tobenede jaguarer.

Natten forløb uden uro, naar undtages, at ſandfluerne af og til gjorde det ubehageligt ved ſine ſtik, og at en driſtig rottefamilie bearbeidede proviantſækkene med ſine tander

Den følgende dag vaagnede Paganel med et mere fortrøſtningsfuldt humør; han havde nu næſten forſonet ſig med dette land. Maorierne, ſom han afſkyede frem for alt, havde ikke viſt ſig, og ikke engang i drømme havde de vilde kannibaler forſtyrret ham.

Han udtrykte ligeoverfor Glenarvan ſin fulde tilfredshed hermed.

„Jeg haader dog," ſagde han, „at denne lille promenade vil løbe af uden uheld. Jaden aften vil vi have naaet det punkt, hvor Waipa og Waikato ſtøder ſammen, og fra det ſted og paa veien til Auckland er et ſammentræf med de indfødte neppe at befrygte."

„Hvor langt har vi igjen, før vi naar didhen?" ſpurgte Glenarvan.

„Femten mil, altſaa omtrent en ſtrækning ſom den, vi tilbagelagde igaar."

„Men vi bliver meget forſinket, hvis disſe endeløſe kratſtrækninger fremdeles ſkal ſpærre veien for os.“

„Nei,“ ſvarede Paganel, „vi følger nu bredden af Waipa; der er ingen hindringer mere, men tvertimod en bekvem vei.“

I de førſte timer ſinkede fremdeles de tætte buſkadſer fremmarſchen. De havde ikke kunnet bruge hverken vogne eller heſte. De reiſende beklagede ſig derfor kun lidet over tabet af ſit auſtralſke kjøretøi.

Det lille reiſeſelſkab overvandt omſider disſe hindringer. Allerede udpaa formiddagen naaede man frem til bredden af Waipa, langs hvilken man uden møie kunde drage videre nordover.

Det var en ualmindelig vakker dal, gjennemfuret af ſmaa bække med klart, riſlende vand. Paa New-Zealand har man fundet omtrent to tuſinde plantearter, deraf er de fem hundrede eiendommelige for landet. Blomſterne er ſjeldne der.

Hiſt og her hæver der ſig nogle trær, ſaaſom norfolkgraner, tuja'er med lodret ſtaaende grene og cypresſer. Mellem grenene paa de høie trær ſprang nogle kakaduer omkring.

Majoren og Robert var ſaa heldig at komme nogle bekkaſiner paa ſkud, og for at ſpare tid ribbede Olbinett dem, medens han gik.

Paganel brød ſig for ſit vedkommende mindre om vildtets næringsværdi; hans ønſke var at bemægtige ſig nogle af disſe New-Zealands eiendommelig fugle. Naturforſkerens videbegjærlighed beſeirede hos ham den reiſendes appetit.

„Spottefuglen,“ ſagde Paganel til Mac Nabbs, „bliver om vinteren ſaa fed, at den bliver ganſke ſyg deraf. Den orker da ikke mere at flyve, og den ſønderhakker bryſtet med ſit næb for at blive fedtet kvit. Er ikke det nok ſaa mærkværdigt, major?“

„Saa mærkværdigt,“ ſvarede Mac Nabbs, „at jeg ikke tror et ord deraf.“

Til ſin ſtore beklagelſe kunde Paganel ikke faa tag i et eneſte exemplar af denne fugl for at viſe majoren de blodige ſaar paa dens bryſt.

Men han var heldigere med et eiendommeligt dyr, ſom for at undgaa menneſkenes, hundenes og kattenes forfølgelſe var flygtet ind i ubeboede egne, og ſom inden kort tid vilde forſvinde fra den new-zealandſke dyreverden. Robert, ſom ſtadig var paafærde overalt, opdagede i et af ſammenſlyngede rødder dannet rede et par høns uden vinger og uden hale; paa fødderne havde de fire tæer og var over hele kroppen dækket af hvide fjær. Dette eiendommelige dyr var en mellemting af fugl og pattedyr.

Det kaldes af de indfødte for „kiwi“ og ernærer ſig af larver, inſekter, orme og korn. Fuglen er en ſtor ſjeldenhed. Kun med møie har man faaet fat i nogle exemplarer til de zoologiſke haver i Europa.

Paganel, ſom var i et ſtraalende humør over det uventede fund, bandt begge dyrene ſammen og tog ſtolt ſit bytte med ſig i den henſigt at forære det til den botaniſke have i Paris.

Imidlertid drog det lille ſelſkab uden møie videre langs bredden af Waipa.

Egnen var øde; intet ſpor af indfødte, ingen ſti forraadte tilſtedeværelſen af menneſker paa disſe ſletter.

Mod øſt affluttedes dalen af en række ſmaa bjerge. Med ſine eiendommelige former, der halvt var ſkjult af et taageſlør, lignede de gigantiſke dyr fra tiden før ſyndfloden. De havde alle en vulkanſk karakter. New-Zealand er i virkeligheden intet andet end det friſke værk af den underjordiſk ſkabende natur.

Stedſe mere og mere af øerne dukker op af havet; ilden ſtrømmer endnu gjennem deres indre og bryder paa flere ſteder frem af jordſprækker og vulkanernes kratre.

Til klokken fire om eftermiddagen havde man tilbagelagt ni mil under den allerbedſte ſtemning.

Ifølge kartet, ſom ſtadig tjente Paganel til fører, ſkulde ſammenſtødet af Waipa og Waikato nu befinde ſig i en afſtand af omtrent fem mil. Dér var det, at veien til Auckland tog ſin begyndelſe, og dér beſtemte man ſig for at ſlaa leir for natten.

To eller tre dage var tilſtrækkeligt til at tilbagelægge de femti mil til hovedſtaden, og otte timer i det høieſte, hvis Glenarvan var ſaa heldig at møde poſtvognen, ſom to gange i maaneden gjør turen mellem Auckland og Hawkes-bugten.

„Altſaa," ſagde Glenarvan, „maa vi endnu tilbringe en nat til under aaben himmel."

„Ja," ſvarede Paganel, „men jeg haaber, det ſkal blive den ſidſte."

„Deſto bedre, thi for lady Helena og miſs Grant er det en haard prøve."

„Aa, de beſtaar den nok uden at beklage ſig," tilføiede John Mangles. „Men hvis jeg ikke tager feil, mr. Paganel, tror jeg, De talte om en by, ſom ſkulde ligge ved krydsningspunktet af de to floder."

„Ja," ſvarede geografen, „den er angivet paa kartet her og heder Garnavatia; den ligger omtrent to mil nedenfor hint ſted."

„Kunde man ikke tilbringe natten der? Lady Helena og miſs Grant vil ſikkert gjerne tage den ſtump vei med for at faa den bekvemmelighed at kunne hvile ud i et hotel."

„Et hotel!" raabte Paganel, „et hotel i en maorilandsby! Ikke engang et herberge eller en hytte! Hele byen beſtaar bare af de indfødtes telte, — og langt fra at finde et aſyl der, tror jeg, vi ſnarere har al grund til at undgaa den."

„Altid er De ude med Deres bekymringer, Paganel!" ſagde Glenarvan.

„Min kjære lord, ligeoverfor maorierne er miſtro bedre paa ſin plads end tillidsfuldhed. Jeg ved ikke, paa hvilken fod de ſtaar med englænderne, om opſtanden er undertrykt eller ikke, eller om vi geraader midt ind paa krigsſkuepladſen. Derfor er det bedſt at være paa poſt; folk ſom os vilde være en god fangſt for dem, og derfor vil jeg helſt ikke uden nødvendighed ſtifte bekjendtſkab med eller lægge beſlag paa den new-zealandſke gjæſtfrihed. Jeg anſer det for klogeſt at undgaa landsbyen og overhovedet at ſky ethvert møde med de indfødte. Naar vi engang er kommen til Drury, vil vore kjække damer kunne reſtituere ſig efter reiſens anſtrengelſer."

Geografens anſkuelſe var indlyſende. Lady Helena foretrak derfor heller at tilbringe endnu en nat under aaben himmel end for ſin ſkyld at lade ſine reiſefæller udſættes for fare. Hverken hun eller Mary Grant ønſkede, at der ſkulde ſtandſes; man fortſatte derfor marſchen videre langs elvebredden.

To timer ſenere begyndte de førſte natlige ſkygger af bjergene at brede ſig. Solen kaſtede endnu ſine ſtraaler gjennem en revne i ſkydækket; de fjerne høider i øſt farvedes af det ſidſte gyldne ſkjær fra den døende dag.

Glenarvan og hans følge paaſkyndede ſine ſkridt. De kjendte til aftendæmringens kortvarighed under disſe lave breddegrader og vidſte, hvor pludſelig natten falder paa.

Det gjaldt inden mørkets frembrud at naa det ſted, hvor de to floder forener ſig til ét.

Men en tæt taage trak ſig hen over hele egnen og vanſkeliggjorde det i høi grad at følge den oprindelig faſtfatte kurs.

Heldigvis erſtattedes ſynet af hørſelen, thi det førſte var i mørket værdiløſt.

Snart gav en tydelig, mægtig bruſen af bølgerne tilkjende, at man ikke var langt borte fra de to elves foreningspunkt.

Endelig klokken otte naaede man det ſted, hvor Waipa flyder ud i Waikato.

„Det er Waikato," raabte Paganel, „ved hvis høire bred veien til Auckland ſtrækker ſig."

„Vi faar den at ſe imorgen," ſvarede majoren. „Vi vil opſlaa vor leir for natten her. Det forekommer mig, at hine dunkle ſkygger derborte er en gruppe træer, ſom venligt vinker paa os. Men førſt mad og ſiden hvile!"

„Mad!" ſagde Paganel; „vi har kun beſkøiter og tørt kjød; vi tør ikke engang gjøre op ild. Herhid er vi kommen ukjendte og uſete, og vi maa prøve paa at fjerne os igjen paa ſamme vis. Til alt held gjør denne taage os uſynlige."

Man leirede ſig under trægruppen, og enhver indordnede ſig under geografens ſtrenge forſkrifter.

Det kolde aftensmaaltid tilendebragtes i taushed; og lidt efter faldt de reiſende, ſom var trætte efter en marſch paa femten mil, i dyb ſøvn.

Syvende kapitel.

Fanget af maorierne.

Ved daggry den næſte morgen laa en temmelig tæt taage ſom et tungt dække over floden. En del af de dunſter, luften havde opſuget, havde fortættet ſig og laa ſom en tyk ſky over vandets overflade.

Men ſnart brød ſolſtraalerne igjennem. Landet traadte frit frem af taagehavet, og Waikatos løb viſte ſig i morgenbelysningens fulde pragt.

Ved ſammenſmeltningspunktet for de to floder løb der ud en ſpids landtunge, tæt tilvoxet med buſkadſer.

Da taagen lettede endnu mere, ſaaes en baad, der for opover Waikato mod ſtrømmen.

Det var en omtrent ſexti fod lang kano, fem fod bred og tre fod dyb; forſtævnen hævede ſig op ſom paa en venetianſk gondol. Det hele var lavet af en eneſte granſtamme. I bunden paa den var der et leie af tørt græs.

Otte roere førte aarene, medens der agterud ſad en mand ubevægelig ved ſtyret.

Det var en indfødt af høi væxt, omtrent femogfirti aar gammel, med bredt bryſt og muſkuløſe lemmer. Hans hvælvede pande laa i dybe folder; efter det vilde blik og mørke anſigtsudtryk at dømme lod det til, at det maatte være en frygtindgydende perſonlighed.

Det var uden tvil en maorihøvding af høi rang; tatoveringen, ſom var fint og omhyggeligt udført, gav hans anſigt og krop et zebra-agtigt, flekket udſeende. Om øinene var der malet to ſorte, runde ringe. Anſigtstrækkene forſvandt næſten i bemalinger, hvis ſlyngninger ſtrakte ſig helt ned paa bryſtet.

Denne tatovering, ſom new-zealænderne kalder „moko", er en høi udmærkelſe, og kun dem, ſom i en del kampe har udmærket ſig ved fremragende tapperhed, bliver kjendt værdig til at blive tatoveret paa denne maade.

Slaverne, d. v. ſ. den lavere folkeklasſe, kan aldrig gjøre fordring derpaa.

De øverſte høvdinger kjender hverandre paa den omhyggelige udførelſe og arten af de tegninger, ſom dækker deres krop. Som ofteſt beſtaar disſe i dyrebilleder. Enkelte underkaſter ſig den ſmertefulde operation ved tatoveringen indtil fem gange. Dumont d'Urville har givet bemærkningsværdige oplysninger angaaende denne ſkik, og han har i ſærdeleshed fremhævet, at „moko" træder iſtedetfor hine vaabenſkjolde, ſom enkelte adelsſlægter i Europa ſaa ſkinſygt vaager over. Forſkjellen er kun den, at europæerens vaabenſkjold altfor ofte er reſultatet af en af hans forfædres fortjeneſter, medens tatoveringen hos new-zealænderne altid tilkjendegiver bærerens høie perſonlige mod og ikke lader ſig gaa i arv.

Denne har desuden, bortſeet herfra, hos maorierne den ubeſtridelige nytte, at den giver huden mere mod-

ſtandskraft mod temperaturforandringer og beſkytter den mod moſkitoernes ſtik.

Ved ſiden af den mand, ſom ſtyrede fartøiet, laa et engelſk gevær og en „patou-patou", en ſlags tveegget øxe, omtrent atten tommer lang og med ſmaragdgrøn farve.

I nærheden havde ni krigere af lavere rang plads. De havde det ſamme vilde udſeende og var vel bevæbnede. Nogle af dem led endnu af friſke ſaar; de ſad alle næſten ubevægelige, hyllet i ſine kapper. Tre øienſynlig farlige hunde ſtrakte ſig foran deres fødder.

De otte roere i forſtævnen lod til at være høvdingens ſlaver eller tjenere; de arbeidede af alle kræfter.

* * *

I midten af den lange baad befandt ſig ti europæiſke fanger tæt ſammenſtuvede, med lænkede fødder, men med frie hænder.

Det var Glenarvan og lady Helena, Mary Grant, Robert, Paganel, majoren, John Mangles, Olbinett og de to matroſer.

De havde aftenen iforveien, ſkuffet af den tætte taage, udvalgt ſig ſin leirplads lige i nærheden af en talrig ſkare indfødte.

Midt om natten, medens de laa i dyb ſøvn, blev de overrumplede, gjort til fanger og ſlæbt ombord i fartøiet.

Indtil nu var de ikke blevet mishandlet; thi paa et forſvar iforveien havde der ikke været tid til at tænke.

Deres vaaben og proviant befandt ſig i de vildes hænder, og ved den ringeſte modſtand vilde de ufeilbarlig være blevet dræbte af ſine egne kugler.

Af nogle engelſke ord, ſom de indfødte betjente ſig af, kunde de ſnart ſkjønne, at disſe var blevet ſlaaet tilbage af de engelſke tropper og havde lidt ſtore tab, hvorfor de nu ſøgte at fortrække til Waikatos øvre diſtrikt.

Efter en haardnakket modſtand og efterat hans bedſte krigere var bleven ſkudt ned af ſoldater af det firtiende regiment, agtede den maoriſke høvding at udſtede et nyt opraab til ſtammerne i hint diſtrikt for med forſtærkede kræfter at forene ſig med William Thompſon (en europæiſk maorihøvding), der ſtadig kjæmpede mod erobrerne og hidtil ikke havde ladet ſig beſeire.

Baadens fører hed „Kai-Koumou"; de indfødte forbandt med dette navn en ſkjæbneſvanger betydning; paa deres ſprog betegner det et menneſke, der fortærer ſine fienders lemmer.

I virkeligheden var ogſaa denne mand tapper og driſtig; men hans gruſomhed holdt ſkridt med hans ry ſom kriger. Af ham kunde der ikke ventes nogen medlidenhed, det vidſte de engelſke ſoldater meget godt. Guvernøren havde derfor udſat en pris for hans hoved.

Lord Glenarvan var rammet af den frygtelige ſkjæbne netop i det øieblik, da han troede ſig nær Aucklands ſaa efterlængtede havn, hvorfra han agtede at vende tilbage til Europa.

Men hans kolde, rolige anſigt forraadte alligevel ikke de frygtelige kvaler, han led.

Nu, i denne alvorlige ſituation, maatte han hæve ſig over ulykken, det følte han tilfulde. Som ægtefælle og chef maatte han være et lyſende exempel for ſin huſtru og ſine ledſagere. Derfor var han ogſaa forberedt paa at være den førſte, ſom ſkulde dø for det fælles vel, om omſtændighederne ſkulde kræve det.

Stærkt religiøſt anlagt ſom han var vilde han ikke tvile paa Guds retfærdighed, iſærdeleshed med henblik paa det høie og ædle formaal for hans expedition, ſom overalt havde været omgivet af farer.

Derfor angrede han ikke et øieblik paa den ædle trang, ſom havde ført ham ind i disſe vilde egne.

Hans ledſagere holdt fuldſtændig maal med ham; de delte den ſamme høibaarne tænkemaade. Af deres anſigters rolige og ſtolte udtryk ſkulde man ikke have troet, at de gik en ſaa ſkjæbneſvanger kataſtrofe imøde.

Forøvrigt var de alle efter Glenarvans raad kommen overens om ligeoverfor de indfødte at lægge for dagen den ſtørſt mulige ligegyldighed. Det var det eneſte middel, hvormed de kunde ſætte ſig i reſpekt hos disſe vilde naturer, der kun agter den, der imponerer dem ved ſin koldblodighed og ſit mod.

Glenarvan vidſte, at han ved at forholde ſig ſaaledes vilde ſpare ſig ſelv og ſine kammerater for en ſlet behandling.

Siden opbrudet fra leiren havde de vilde, faamælte ſom de er af naturen, kun vexlet faa ord med hverandre.

Men af diſſe havde Glenarvan kunnet ſkjønne, at de forſtod det engelſke ſprog.

Han beſtemte ſig derfor til at ſpørge høvdingen om, hvilken ſkjæbne der var dem forbeholdt.

Med faſt, frygtløs ſtemme henvendte han følgende ſpørsgmaal til Kai-Koumou:

„Hvor fører du os hen, høvding?"

Denne betragtede ham koldt og ſvarede ikke.

„Hvad vil du gjøre med os?" tilføiede Glenarvan.

Det glimtede i Kai-Koumou's øine ſom af et lyn, og nu ſvarede han:

„Udvexle dig, hvis englændene vil det, dræbe dig, hvis de vægrer ſig."

Glenarvan gjorde ikke flere ſpørgsmaal. Haabet begyndte igjen at dæmre i hans ſjæl.

Uden tvivl var nogle af maoriernes høvdinger faldt i engelſkmændenes hænder, og de indfødte agtede nu at foretage bytte af krigsfanger.

Dette kunde blive til deres frelſe; deres ſtilling var i ethvert fald ikke fortvivlet.

Imidlertid avancerede baaden hurtigt videre opover floden.

Paganel, der med ſit let bevægelige gemyt gjerne faldt fra den ene yderlighed til den anden, havde gjenvundet nyt haab.

Han ſagde til ſig ſelv, at maorierne ſparede dem for møien ved ſelv at ſkulle begive ſig til de engelſke vagtpoſter, hvilket jo var en virkelig tidsbeſparelſe.

Forholdsvis tilfreds med ſin ſkjæbne ſtuderede han ved hjælp af ſit elſkede kart Waikatos løb gjennem diſtriktets ſletter og dale.

Lady Helena og miſs Grant ſøgte ligeledes at undertrykke ſine tunge bekymringer og ſamtalede ſagte med Glenarvan. De meſt øvede tankelæſere vilde paa deres anſigter ikke have kunnet læſe deres hjerters bange anelſer.

Waikato er New-Zealands betydeligſte vasdrag. Maorierne er ligeſaa ſtolte af den, ſom tyrkerne af Rhinen eller ſlaverne af Donau. Paa ſit to hundrede mil lange løb yder den fugtighed til de ſkjønneſte egne paa den nordlige ø helt fra provindſen Wellington og til Auckland.

Alle de ſtammer, der bor langs dens bredder, opkalder ſig efter den.

Hidtil har blot meget faa europæere bereiſt den og kun til et viſt punkt; men de indfødtes kanoer gjennemſkjærer floden i alle retninger.

Paganel kjendte til, at de indfødte holdt denne flod i ſpeciel agt og ære; den trækker ſig jo ſom en mægtig aare gjennem hele deres and.

Han vidſte, at engelſke eller tyſke naturforſkere aldrig havde lært den at kjende længere end til dens forening med Waipa. Hvor langt vilde vel til geografens fornøielſe Kai-Koumou føre ſine fanger?

Han havde viſtnok ikke kunnet gjætte det, hvis ikke ordet „Taupo", ſom hyppig blev nævnt af høvdingen og hans krigere, havde vakt hans opmærkſomhed.

Han raadſpurgte ſit kart og ſaa, at en i geografiens annaler berømt ſjø bar dette navn. Den var beliggende i den bjergrigeſte del af øen i det ſydlige af provindſen Auckland.

I den flyder Waikato ud og fortſætter fra den anden ſide ſit løb endnu et hundrede og tyve mile videre frem.

For ikke at blive forſtaaet af de vilde tog Paganel ſin tilflugt til det franſke ſprog og bad John Mangles anſlaa den hurtighed, hvormed kanoen gled affted.

John mente, at den kunde andraze til omtrent tre mil i timen.

„Saa vil," bemærkede geografen, „vor reiſe til ſjøen vare omtrent fire dage, hvis vi gjør ophold om natten."

„Men hvor kan vel de engelſke poſter ſtaa?" ſpurgte Glenarvan.

„Det er vanſkeligt om end blot tilnærmelſesvis at beſtemme," ſvarede Paganel. „Krigsſkuepladſen udſtrækker ſig viſtnok til ind i provindſen Taranaki, og efter al ſandſynlighed er de ſtørſte troppemasſer trukket ſammen i nærheden af ſjøen, der borte bag bjergene, hvor det egentlige arneſted for opſtanden befinder ſig."

„Gud give, det var ſaa!" ſagde lady Helena.

Glenarvan kaſtede et ſørgmodigt blik paa ſin unge huſtru og paa Mary Grant, ſom var prisgivet disſe vilde indfødtes naade, og ſom uden ſpor af udſigt til menneſkelig hjælp blev ſlæbt affted til ugjæſtmilde egne.

Men han mærkede, at Kai-Komou iagttog ham, og

da klogſkaben forbød ham at lade fienden gjætte ſine tanker, ſkjulte han dem i ſit hjerte og betragtede begge flodbredder med fuldſtændig ligegyldighed.

Omtrent en halv mil ovenfor udgangspunktet fløi fartøiet uden at ſtandſe forbi den gamle konge Potatau's reſidens. Der ſaaes ingen anden kano paa floden.

Nogle ødelagte hytter, ſom laa i lang afſtand fra bredden, ſtod der ſom beviſer for den nys udbrudte krigs herjinger.

Kun nogle vandfugle oplivede denne triſte egn.

I den første del af ſit løb gjennemſtrømmer Waikato i en bred ſeng ſletten. Længere oppe ſnævrer den ind og omgives af høidedrag og fjelde.

Kai-Koumou lod ikke gjøre nogen ſtands. Han lod fangerne faa ſin egen proviant, ſom han havde lagt beſlag paa. Han ſelv, hans krigere og hans ſlaver nøiede ſig med landets koſt, der beſtod af nogle ſpiſelige grøntſager, poteter og rødder, ſom findes i mængdevis paa begge øer. Fangernes røgede kjød lod ikke til at ſmage dem.

Ved tretiden hævede der ſig enkelte bjerge paa den høire bred; det var „Pokaroa-kjæden", ſom har megen lighed med en fæſtnings udenomsværker. Hiſt og her paa bjergtoppene ſaaes ruiner af tidligere forſkansninger, ſom maoriernes ingeniører havde bygget op paa uindtagelige ſtillinger. De lignede kjæmpemæsſige ørnereder.

Solen forſvandt allerede i horiſonten, da kanoen ſtødte paa en med pimpeſten overtrukket banke, ſom

Waikato ved ſit udſpring fra de vulkanſke bjerge havde ført med ſig paa ſit løb.

Nogle træer, ſom ſtod der, ſyntes egnet til at byde et roligt hvileſted.

Kai-Koumou lod fangerne gaa iland; man bandt kun mændenes hænder, damerne forblev ganſke frie. De blev befalet at ſætte ſig midt paa pladſen, rundt hvilken brændende kulpander dannede en uoverſtigelig ildgrændſe.

Før Kai-Koumou havde meddelt fangerne ſin henſigt med at benytte dem ſom gidſler, havde Glenarvan og John Mangles alvorligt drøftet alle mulige midler til paany at gjenvinde friheden.

En flugt fra fartøiet forekom dem umulig; men paa land haabede de at kunne iværkſætte en ſaadan fra den førſte leirplads og under beſkyttelſe af nattens mørke.

Under de nuværende forhold vilde det imidlertid være klogt at opgive denne plan.

Udvexlingen kunde viſtnok maaſke med tilſtødende omſtændigheder af mange ſlags forhales eller forhindres; men man gjorde alligevel retteſt i at gjøre regning paa, at den vilde finde ſted.

Hvad ſkulde vel ti menneſker blottet for vaaben have kunnet udrette mod tredive vel bevæbnede vilde!

Glenarvan forudſatte desuden, at Kai-Koumou's ſtamme havde miſtet en eller anden høit anſeet høvding, hvis befrielſe var ham meget om at gjøre, og i denne antagelſe tog han ikke feil.

Den næſte morgen fortſatte baaden med ſin tidligere hurtighed farten opover floden.

Klokken ti gjordes en kort ſtans ved mundingen af Pohaiwhenna, en liden elv, ſom kommer fra ſletten paa Waikatos høire bred.

Der traf en med ti vilde bemandet kano ſammen med Kai-Koumou's.

Efter en kort hilſen fortſatte begge kanoerne ſtrax reiſen i følgeſkab.

De ny ankomne havde netop kjæmpet med de engelſke tropper, hvilket man kunde ſe paa deres ſønderrevne klæder, de blodige vaaben og paa ſaarene, ſom endnu blødede. Med den for alle vilde eiendommelige ligegyldighed viede de de europæiſke fanger ikke den ringeſte opmærkſomhed.

Ved middagstid ſaaes toppen af fjeldet Maungatotari fjernt i veſt.

Waikatodalen blev ſtedſe trangere og floden derfor ſtridere. De indfødte fordoblede ſine anſtrengelſer for at kjæmpe baadene frem mod den hvirvlende ſtrøm.

Henimod aften landede Kai-Koumou ved foden af bjerget, hvis første udløb gaar lodret ned mod ſtranden.

Omtrent tyve af de indfødte gik fraborde for at træffe forberedelſer for natten. Snart flammede ilden op under træerne.

En høvding, ſom var af ſamme rang ſom Kai-Koumou, traadte frem med afmaalte ſkridt, og gned ſin næſe mod Kai-Koumou's til velkomſthilſen.

Fangerne blev igjen placeret i midten af leiren og under ſtreng bevogtning.

Den næſte morgen fortſattes den lange reiſe. Fra nogle ſmaa bifloder ſtødte nu flere baade til, ſaa at der nu ialt var omtrent ſexti indfødte ſamlet, alle øienſynlig flygtninger fra den ſidſte opſtand.

Mere eller mindre ſaaret af de engelſke vaaben, var de flygtet ind i bjergene. Undertiden lød der ſang fra en af baadene, ſom drog efter hinanden i en lang linie. En indfødt iſtemte nationalhymnen „Pihe“, ſom begynder med ordene:

„Papa ra ti waiti tidi“
I dounga nei . . . “

og er maoriernes krigsſang. Ekkoet af ſangerens fulde og rene ſtemme kaſtedes tilbage fra fjeldvæggene; efter hvert vers ſlog de indfødte ſig or bryſtet og faldt ſamtidig ind i kor.

Paa reiſen denne dag viſte der ſig et ganſke eiendommeligt naturfænomen. Klokken fire fo'r baadene, ſtyret af høvdingernes ſikre haand, frem gjennem en trang dal. Talrige ſmaa ſtraaler brød her mod de ſmaa øer, der hindrede deres løb, og mange farer truede dem, der ſkulde reiſe forbi her. Den, ſom havde vovet at ſætte ſin fod paa det kogende ſlam paa kyſten, vilde have været redningsløſt fortabt.

Sagen var, at ſtrømmen her rullede afſted mellem disſe varme kilder, ſom af videbegjærlige reiſende er obſerveret fra tid til anden.

Atmoſſæren var mættet med en ſvovlagtig, gjennemtrængendelugt. Denne lod ikke til at genere de indfødte, medens fangerne derimod følte ſig ilde berørt deraf. Skjønt ſaaledes diſſe udſtrømninger var alt andet end behagelige for lugteſanſen, ſaa var det dog et intereſſant ſkueſpil for øiet.

Baaden var naaet ind i en tyk ſky af hvide dunſter, ſom trængte frem af jordrevner og krateraabninger og i en vid omkreds bedækkede hele egnen.

Henved to mil tilbagelagde kanoerne ligeſom under en faſt hvælving.

Derpaa forſvandt den ſvovllignende røg, og en ren luft vederkvægede atter de tungt aandende reiſende.

Før aftenen faldt paa, paſſeredes endnu to ſtrømhvirvler. Derpaa lagde Kai-Koumou bi ved bredden for natten.

Til nu havde man tilbagelagt omtrent hundrede mil fra det ſted, hvor Waipa og Waikato flyder over i hverandre.

Floden vender ſig her førſt mod øſt; men derpaa ændrer den ſit løb og bøier ſydover, i retning af Taupo-ſjøen, hvor den ſtyrter ud ſom en vældig vandſtraale i et baſſin.

Ved hjælp af kartet kunde Paganel den næſte morgen orientere ſig. Paa den høire bred laa bjerget Tanbare, ſom er tre tuſinde fod høit.

Ved middagstider naaede ſkaren ud af floden og ind i ſjøen.

Med lidenſkabelige frydraab hilſte de indfødte et

pjaltet ſtykke tøi, ſom hang paa en hytte og bevægede ſig i vinden. Det var deres nationalbanner.

Ottende kapitel.

Taupo-ſjøen.

Længe, længe før alle hiſtoriſke tider blev der ved en eller anden frygtelig naturrevolution dannet en uudgrundelig afgrund midt paa øen. Af denne afgrund, der er femogtyve mile lang og tyve mile bred, er der ſaa blevet en indſjø med en ligeſaa uudgrundelig dybde. Den ligger tolvhundrede og femti fod over havfladen og er paa alle kanter omſluttet af høidedrag.

Hele egnen her ligner en kjæmpekjedel, der hænger over en underjordiſk ild. Toppene Tongariro og Taranaki er de betydeligſte blandt kraterne, om hvilke der paa befolkningens tunge har dannet ſig mangehaande ſagn.

Paganel kjendte viſtnok nogle af disſe ſagn, men han var ikke i ſtemning til at fortælle dem og hans venner ikke til at høre derpaa.

I taushed betragtede de Taupo-ſjøens nordøſtlige bred, hvorhen en ulykkelig ſkjæbne nu førte dem.

Den af misſionæren Grace i Pukawa oprettede misſionsſtation paa øſtſiden af ſjøen exiſterede ikke læn-

gere. Krigen havde forjaget Guds tjenere fra opſtandens hovedarneſted.

Fangerne var kun overladt til de hævnſyge maoriers naade, og det netop paa den vildeſte del af øen, hvor kriſtendommen aldrig har fundet indgang.

Kai-Koumou lod ro tversover Waikato-ſjøen, derpaa gjennem en trang bugt, der har form ſom en tragt, og landede, efter at have paſſeret rundt et ſpidſt forbjerg, ved ſjøens øſtlige bred, ved foden af bjerget Manga, der har en høide af ca. atten hundrede fod.

Herfra ſtrækker ſig ſtore marker, hvor New-Zealands koſtbare hamp, „phormium“ voxer. De indfødte kalder planten karakeké, og hver trevl af den nyttige væxt kan anvendes i et eller andet øiemed.

Af blomſterne faaes en ypperlig honning; ſtænglerne giver en gummiagtig ſubſtans, ſom erſtatter vox eller ſtivelſe. Men bladene er ved ſin forſkjelligartede anvendbarhed endnu mere værdifulde; friſke benyttes de ſom papir; i tørret tilſtand er de udmærket til at gjøre op ild med; af trevlerne kan der laves traad og flettes touge eller net; de kan ogſaa bearbeides til tæpper og kapper, matter o. ſ. v.

Denne koſtbare phormium findes overalt paa begge øerne, ſaavel ude ved havet ſom inde i landet. Phormium dækker vide ſtrækninger; dens rødbrune blomſter trænger ſig frem overalt. Talrige ſkarer af „honningfugle“ fløi over markerne og nød blomſternes ſøde ſaft.

Paa ſjøen ſnadrede ænder med ſort og brogetfarvet fjærdække; disſe dyr lader ſig let tæmme.

I en kvartsmil afſtand ſaaes paa en fjeldafſats en „pah", en maoriſk forſkandsning med en fuldſtændig uindtagelig poſition.

Efterat fangerne var landſatte, blev de førte derhen af krigerne man havde taget lænkerne af dem. Stien, ſom førte til leiren, løb gjennem phormiummarken og forbi en gruppe pragtfulde træer, beſtaaende af „kaikateas" med ſpidſe blade og røde bær, ſamt af Dracaene australis, ſom af de indfødte kaldes Ti.

Efter nogen tids forløb naaede Glenarvan, lady Helena, Mary Grant og deres ledſagere ind i det indre af „pahen".

Fæſtningen beſkyttedes af en ydre ring af paliſſader paa femten fods høide, derpaa fulgte nok en paliſſade og ſaa en række pæler, hvor ſkydeſkaarene var anbragte. Indenfor paa plateauet laa den egentlige fæſtning omgivet af omtrent firti hytter.

* * *

Det var et alt andet end opbyggeligt ſyn, der ved ankomſten mødte de reiſende og bragte dem til at ſkjælve for en gruſom ſkjæbne.

Paa ſpidſerne af den indre paliſſaderække var opſtillet en rad med menneſkehoveder.

Lady Helena og Mary Grant vendte øinene bort, mere af afſky end af frygt.

Hovederne hidrørte fra fiendtlige officerer, ſom var faldne i kampene, medens deres legemer havde tjent ſeierherrerne til maaltid. De indfødte har for ſkik at tage øine og hjerne ud paa de fiendtlige officerers hoveder, gjennem næſen ſtikkes en liden pinde, og næſeborene tilſtoppes med græsſtraa. Efterat munden og øienlaagene er ſkaarne bort, bliver det røget i tredive timer i en ovn. Efter at have gjennemgaaet denne proces kan det holde ſig overordentlig længe uden rynker og folder og tjener ſom ſeierstrofæ.

Maorierne konſerverer ofte ſine egne høvdingers hoved; men i dette tilfælde lader man øinene i fred. New-Zealænderne viſer frem disſe reſter med ſtor ſtolthed; de ſtiller dem op til beundring for de unge krigere og holder feſtlige ceremonier til deres ære.

Her i Kai-Koumou's „pah" var det kun fiendens hoveder, der ſmykkede dette forfærdelige muſeum.

Kai-Koumou's hytte hævede ſig midt i leiren høit over de andre, mere uanſeelige bygninger. Denne hytte var bygget af pæler; indvendig var gulvet ſtrøet med phormium.

Der var kun én indgang til hytten; et tæppe tjente ſom dør. Taget gik lidt frem over indgangen og ydede derved beſkyttelſe mod regnet.

Gulvet i det indre af hytten beſtod af ſtampet jord og hævede ſig en halv fod op. Rørfletninger og madrasſer af tørt ſjøgræs ſamt vævede tæpper udgjorde ſovepladſene. I midten var der gravet et rundt hul til arneſted og lige over var der en rund aabning i taget, hvor røgen kunde ſlippe ud.

Ved ſiden af hytten laa magaſinet, ſom gjemte

høvdingens forraad. Lidt længere borte, bag en indhegning, ſaaes nogle ſvin og gjeder, nogle ſjeldne efterkommere af de af kaptein Cook akklimatiſerede nyttige dyr. En hel flok hunde ſprang omkring.

Med ei eneſte blik havde Glenarvan og hans ledſagere overſkuet alt dette.

De var placeret i nærheden af en tom hytte og ſtod nu og ventede paa høvdingens afgjørelſe.

Som de ſtod der, var de udſat for en bande gamle kvinders ſkjældsord og forbandelſer. Disſe hexe fartede omkring dem med raſende hyl og holdt hænderne truende op mod dem. Af nogle engelſke ord, ſom undſlap dem, fremgik det tydelig nok, at en øieblikkelig dødsdom ventede fangerne.

Ligeoverfor disſe trudſler og forbandelſer lagde lady Helena for dagen en tilſyneladende ro, ſom hendes hjerte ſlet ikke kunde huſe. Med heroiſk anſtrengelſe holdt denne modige dame ſig oppe, forat Glenarvan ikke ſkulde tabe ſin koldblodighed i farens ſtund.

Den ſtakkels Mary Grant var en afmagt nær; John Mangles hjalp hende og var rede til at lade ſig dræbe, hvis det gjaldt at forſvare hende.

De øvrige tog alle disſe angreb hver paa ſin vis, — nogle med ligegyldighed ſom majoren, andre overmandet af en ſtigende vrede ſom Paganel.

Glenarvan, ſom vilde befri lady Helena for disſe gamle megærer, gik lige hen til Kai-Komou, pegte paa de raſende kvinder og ſagde:

„Jag dem bort!“

Maorihøvdingen ſaa faſt paa ſin fange uden at ſvare ham.

Derpaa bragte han ved en haandbevægelſe den hylende bande til taushed.

Glenarvan bukkede for derved at udtrykke ſin tak og vendte med langſomme ſkridt tilbage til ſine.

Paa dette tidspunkt var der i „Pah'en" forſamlet omtrent hundrede new-zealændere: oldinger, mænd og gutter, af hvilke nogle var rolige med et dyſtert anſigtsudtryk, andre ophidſede og ſom grebne af en heftig ſmerte; disſe begræd ſine ſlægtninge eller venner, ſom var faldne i de ſidſte kampe.

Af alle de høvdinger, ſom paa William Thompſons kalden havde reiſt ſig til kamp, var Kai-Koumou alene kommen tilbage til Taupo-ſjøen og havde bragt ſin ſtamme den førſte efterretning om det nederlag, den nationale reisning havde lidt paa ſletterne ved Waikatos nedre løb.

Af to hundrede krigere, ſom havde ſtillet ſig under hans fane til landets forſvar, vendte kun fjerdeparten tilbage. Selv om man antog, at nogle var blevet taget tilfange af ſeierherrerne, ſaa var alligevel antallet af de faldne forfærdelig ſtort.

Dette var grunden til den dybe fortvivlelſe, ſom Kai-Koumou's tilbagekomſt havde fremkaldt hos hans ſtammefrænder.

Den ſkjæbneſvangre efterretning, ſom man til da aldeles ikke havde havt nogen anelſe om, havde virket bedøvende ſom en lynſtraale.

Hos de vilde gir den ſjælelige ſmerte ſig mere udſlag i de legemlige bevægelſer.

Slægtninger og venner af de faldne krigere, iſærdeleshed deres huſtruer ſønderrev anſigt og ſkuldre med ſkarpe muslingeſkal. Blodet piblede ud af ſaarene og blandede ſig med deres taarer. I denne blodige og vanvittige tilſtand frembød de ulykkelige new-zealændere et ſkrækkeligt ſkue.

Endnu en omſtændighed, ſom for de indfødte har den ſtørſte betydning, bidrog yderligere til at øge deres fortvivlelſe. De ſlægtninger og venner, ſom de begræd, var ikke blot døde, men deres ben manglede ogſaa i familiegravſtedet.

Efter den mauriſke religion afhænger hele det fremtidige liv af beſiddelſen af disſe jordiſke levninger. Knoklerne bliver nemlig omhyggelig ſanket ſammen, rengjort, poleret, ja endog fernisſeret og nedlagt „berømmelſens hus“. Disſe gravſteder er ſmykket med træſtatuer, ſom med fuldkommen nøiagtighed gjengiver den afdødes tatovering.

Men idag var gravene tomme, de religiøſe ceremonier kunde ikke finde ſted, de koſtbare ben laa ſtedet paa ſlagmarken og blegedes, ſaafremt de da blev ſkaanet for de vilde hundes tænder.

Og tanken herpaa fordoblede ſmertesudbruddene. Kvinderne udſtødte trudsler og mændene forbandelſer mod europæerne.

Skrigene lød ſtedſe høiere, fagterne blev ſtedſe vildere.

Snart maatte der vel følge gjerninger af dyriſk raahed ovenpaa ordene.

Kai-Koumou frygtede for ſin ſtammes fanatikeres voldſomhed og lod derfor ſine fanger føre til et „indviet ſted", ſom var beliggende paa en fremſtikkende bjergknat i den anden ende af pah'en.

I den der byggede „hellige" hytte lærte preſterne en Gud i tre perſoner, fader, ſøn og fugl eller aand. Den hellige og udvalgte næring, ſom Maoui-Ranga-Rangui ſpiſer gjennem preſternes mund, opbevares i den ſtore, vel tillukkede helligdom.

Her tog de fangne plads paa phormiumtæpper og var for øieblikket beſkyttet mod de indfødtes raſeri.

Lady Helena, hvis kræfter var udtømte, og hvis ſjælelige modſtandskraft var brudt, faldt om i armene paa ſin ægtefælle.

Glenarvan trykkede hende til ſit bryſt og gjentog flere gange:

„Mod, min kjære Helena, himmelen vil ikke forlade os!"

Da døren var lukket, klatrede Robert op paa Wilſons ſkuldre, og det lykkedes ham at ſtikke ſit hoved gjennem et hul mellem taget og muren, hvor amuletterne hang.

Med et eneſte blik kunde han overſe hele fæſtningsterrænet, helt bort til Kai-Koumou's hytte.

„De har ſamlet ſig om høvdingen," hviſkede han med ſagte ſtemme . . . „de bevæger armene . . . udſtøder et hyl . . . Kai-Koumou vil til at tale . . ."

Gutten taug nogle minutter, derpaa fortſatte han:

„Kai-Koumou taler . . . de vilde blir roligere . . . de hører paa ham . . . .“

„Denne høvding,“ ſagde majoren, „har ſandſynligvis perſonlig intereſſe af at beſkytte os. Han vil udvexle ſine fanger med nogle øverſter af ſin egen ſtamme. Men vil hans folk gaa med paa det?“

„Ja! . . . de hører paa ham . . .“ ſvarede Robert . . . „Nu ſpreder de ſig . . . nogle vender tilbage til ſine hytter . . . andre forlader pah'en.“

„Taler du ſandhed?“ raabte majoren.

„Ja, mr. Mac Nabbs,“ ſvarede Robert. „Kai-Koumou er alene igjen tilligemed de krigere, ſom var i hans kano . . . Ah! den ene af dem kommer hid til vor hytte . . .“

„Stig ned, Robert,“ ſagde Glenarvan.

I dette øieblik greb lady Helena, ſom havde reiſt ſig op, ſin ægtefælles arm.

„Edward,“ ſagde hun med faſt ſtemme, „hverken Mary Grant eller jeg ſkal denne aften falde i disſe vildes hænder.“

Samtidig rakte hun Glenarvan en ladt revolver.

„Et vaaben!“ raabte lorden med ſtraalende øine.

„Ja! Maorierne ranſager ikke ſine fanger. Men dette vaaben er beſtemt for os, Edward, ikke for dem!“

„Glenarvan,“ raabte majoren hurtig, „gjem De revolveren! Øieblikket er endnu ikke kommet . . .“

Revolveren forſvandt i lordens lomme.

Tæppet, ſom hang foran indgangen, blev løftet tilſide . . . en af de indfødte viſte ſig i aabningen.

Han gjorde et tegn til fangerne, at de ſkulde følge ham.

Glenarvan og hans følge gjennemſkred i en tæt klynge pah'en og ſtandſede foran Kai-Koumou.

Stammens førſte krigere var forſamlet rundt omkring høvdingen. Blandt dem var ogſaa den maori, hvis baade var ſtødt ſammen med Kai-Koumou's paa Waikatofloden.

Det var en mand i firtiaarsalderen, kraftig bygget og med et vildt og gruſomt anſigtsudtryk.

Han kaldte ſig Kara-Tété, det vil i det new-zealandſke ſprog ſige det ſamme ſom den, hvis vrede hurtig bluſſer op.

Kai-Koumou behandlede ham med en vis agtelſe, og paa hans fint udførte tatovering kunde man ſkjønne, at Kara-Tété indtog en høi rang inden ſin ſtamme.

En ſkarpſynet iagttager vilde dog ſtrax have gjættet, at diſſe to høvdinger var hinandens rivaler.

Majoren la mærke til, at Kara-Tété's indflydelſe ikke faldt i Kai-Koumou's ſmag.

De ſtod begge i ſpidſen for mægtige ſtammer i Waikato-diſtriktet og var udruſtet med den ſamme myndighed.

Under hele den paafølgende forhandling forraadte Kai-Koumou's øine tiltrods for ſmilet om hans mund et dybt fiendſkab.

Kai-Koumou rettede følgende ſpørgsmaal til Glenarvan.

„Er du engelſkmand?“

„Ja,“ ſvarede lorden uden tøven, thi ſom englænder kunde han ſnarere gjøre ſig haab om at blive udvexlet, end om han havde ſagt, at han var ſkotte.

„Og dine kamerater?“ ſpurgte Kai Koumou videre.

„Mine kamerater er engelſkmænd ſom jeg. Vi er reiſende, ſom har forliſt. Men vi har ikke taget del i krigen, hvis du lægger vægt paa at vide det.“

„Derpaa kommer det ikke an!“ ſvarede Kara-Tété brutalt. „Enhver engelſkmand er vor fiende. Dine landsmænd har overfaldt vor ø og røvet vore marker! Ja, de har endog ſtukket vore byer i brand!“

„Deri har de gjort uret!“ ſvarede Glenarvan med faſt ſtemme. „Jeg ſiger dig det, fordi det virkelig er min mening, og ikke fordi jeg er i din magt.“

„Hør,“ ſagde Kai-Koumou, „Tohonga, Noui-Atoua's ſtore præſt, er faldt i dine brødres hænder. Han er fange hos pakeka'erne (europæerne). Vor Gud befaler os at kjøbe hans liv tilbage. Jeg ſkulde gjerne have revet hjertet ud af livet paa dig og ønſket, at dit og dine ledſageres hoveder til evige tider blev ſtaaende deroppe paa paliſſade-pælene. Men Noi-Atoua har talt.“

Ved disſe ord ſkjalv Kai-Koumou, ſom indtil dette øieblik havde været herre over ſin bevægelſe, af vrede. Hans anſigt røbede vild ophidſelſe.

Efter nogle øieblikkes forløb fortſatte han i en koldere tone:

„Tror du, at engelſkmændene vil udvexle vor Tohonga mod din perſon?“

Glenarvan nølede med ſvaret og betragtede opmærkſomt maori-høvdingen.

„Det ved jeg ikke,“ ſagde han efter et øiebliks taushed.

„Tal,“ vedblev Kai-Koumou. Gjælder dit liv lige med vor Tohonga's?“

„Nei,“ ſvarede Glenarvan, „jeg er hverken høvding eller præſt hos mine landsmænd.“

Paganel, ſom var ganſke forbauſet over dette ſvar, betragtede Glenarvan med ſand beſtyrtelſe.

Ogſaa Kai-Koumou ſyntes at være forbauſet.

„Du nærer altſaa tvil derom?“ ſpurgte han.

„Jeg ved det ikke,“ ſvarede Glenarvan.

„Vil dine landsmænd ikke udvexle dig mod vor Tohonga?“

„Mig alene? Nei,“ ſvarede Glenarvan. „Kanſke os alle.“

„Hos Maorierne,“ ſagde Kai-Koumou, „gjælder principet: Hoved for hoved.“

„Jeg beder om, at disſe kvinder førſt maa blive udvexlet mod dine fanger,“ ſagde Glenarvan og pegte paa lady Helena og Mary Grant.

Lady Helena vilde ile hen til ſin ægtefælle, men majoren holdt hende tilbage.

„Disſe to damer,“ vedblev Glenarvan, idet han fuld af ærefrygt bukkede for lady Helena og Mary Grant, „indtager en høi ſtilling i ſit fædreland."

Med et koldt blik maalte krigeren ſine fanger.

Paa hans læber ſpillede et ondt ſmil, ſom han dog ſtrax undertrykte, og med næſten uhørlig ſtemme hviſkede han:

„Tror du at kunne bedrage Kai-Koumou med falſke ord, forbandede europæer? Tror du, at Kai-Koumou's øie ikke kan læſe i hjerterne?"

Og idet han pegte paa lady Helena, ſagde han:

„Det er din kvinde!"

„Nei! Det er min!" raabte Kara-Tété, trængte fangerne tilbage og lagde ſin haand paa lady Helenas ſkulder; lady Glenarvan blegnede ved denne berøring.

„Edward!" raabte den ulykkelige og forfærdede frue.

Uden at ſige et ord hævede Glenarvan armen.

Der knaldede et ſkud.

Kara-Tété faldt død til jorden.

Ved lyden af ſkuddet ſtyrtede en ſværm indfødte ud af ſine hytter. Pah'en var ſnart fuld af folk. Hundrede hænder løftede ſig truende mod de ulykkelige, og revolveren blev revet ud af haanden paa lorden.

Kai-Koumou tilkaſtede Glenarvan et vildt blik. Derpaa dækkede han med den ene haand morderens legeme og holdt med den anden mængden, der vilde trænge ſig frem, tilbage.

Hans ſtemme overdøvede ſtøien.

„Tabou! tabou!" raabte han.

Strax ſtod ſkaren ſtille foran Glenarvan og de andre fanger ſom ſtandſede af en overnaturlig magt.

Nogle øieblikke efter førtes de tilbage til Waré-Atoua, der tjente ſom fængſel.

Men Robert Grant og Jacques Paganel var ikke mere iblandt dem.

Niende kapitel.

En maorihøvdings begravelſe.

Som det ofte er tilfældet i New-Zealand, forbandt ogſaa Kai-Koumou i ſin perſon baade præſte- og høvdingetitelen.

Beklædt med præſteværdigheden ſtod det i hans magt at beſkytte perſoner eller ting ved at udtale det overtroiſke „Tabou“.

„Tabou'en“, ſom er eiendommelig for alle polyneſiſke folk, har det øieblikkelige reſultat at afbryde enhver forbindelſe med den perſon eller brug af den gjenſtand, ſom er belagt med den.

Ifølge maoriernes religion bliver enhver, ſom vover at løfte ſin formaſtelige haand mod en af Tabou'en beſkyttet guddom ſtraffet med døden af den vrede.

Men ſkulde guden nøle med at hævne den ham

tilføiede fornærmelſe, vil det aldrig mangle paa præſter, ſom fremſkynder denne hævn.

Tabou'en bliver udtalt af høvdingen i politiſke øiemed; men han kan ogſaa gjøre brug deraf i livets almindelige foreteelſer.

Saaledes ſtaar for exempel en indfødt under Tabou'ens beſkyttelſe nogle dage, naar han lader ſit haar klippe, eller naar han netop er bleven tatoveret. Det ſamme er tilfældet, naar han bygger en hytte eller en baad, eller naar han falder i en dødelig ſygdom eller er død.

Ogſaa naar det gjælder at ſkaane fiſkeyngelen i floderne eller træernes frugter, bliver disſe af økonomiſke grunde belagt med en beſkyttende tabou.

Vil en høvding fjerne fra ſit hus en, der vil ham ilde, ſikre for ſig alene handelsfordele med et fremmed ſkib eller af en ildeſindet grund holde en europæiſk kjøbmand i kvarantæne, ſaa udtaler han ſit „Tabou."

Det har ſaaledes fra flere ſider betragtet meget tilfælles med fyrſternes „veto" i middelalderen.

Naar en gjenſtand er belagt med dette ban, tør ingen uſtraffet berøre den.

Rammes en indfødt af „tabou", ſaa er han forbudt visſe ſpiſer for en tid. Hvis han nu ikke rigtig taaler denne ſtrenge diæt og ſamtidig er velhavende, lader han ſine ſlaver made ſig med de retter, ſom han ikke ſelv tør berøre med hænderne. Er han derimod fattig, maa han nøie ſig med at faa føden i ſig direkte med munden, og tabou'en fornedrer ham ſaaledes til et dyr.

Alt i alt leder og modificerer denne eiendommelige ſkik ſelv de mindſte handlinger hos new-zealænderne. Den repræſenterer guddommens ſtadige indgriben i deres ſociale liv.

Man kan ſige, at de indfødtes hele rettergangsmaade og retsvæſen beſtaar af denne tabou med lovvirkende kraft.

En ganſke vilkaarlig udtalt tabou havde ogſaa unddraget de i Warée-Atoua forvarede fanger for den ophidſede ſtammes raſeri.

Nogle af de indfødte, ſom var Kai-Koumou's venner og partiſæller, havde, ſtraks de hørte ſin høvdings ſtemme, holdt inde og beſkyttet fangerne.

Men til trods herfor gjorde Glenarvan ſig ingen illusſioner om den ſkjæbne, ſom foreſtod ham.

Kun med hans død kunde jo mordet af en høvding udſones.

Men hos hine vilde folkeſlag er døden altid afſlutningen af langvarige pinſler.

Glenarvan ventede derfor at maatte bøde gruſomt for den retfærdige vrede, ſom havde bevæbnet hans haand, men han haabede dog, at Kai-Koumou's hævn vilde ramme ham alene.

Hvilken nat tilbragte han ikke med ſine ledſagere!

Hvem kan vel beſkrive deres angſt og deres lidelſer!

Den ſtakkels Robert og den gode Paganel var forſvundne. Kunde man være i tvivl om deres ſkjæbne?

Var de ikke udkaaret til at være de førſte ofre for de indfødtes hævntørſt?

Alle havde tabt ethvert ſnug af haab, endog Mac Nabbs, ſom ellers ikke ſaa let lod ſig bringe til fortvivlelſe.

John Mangles troede, han ſkulde miſte forſtanden, naar han ſaa den mørke fortvivlelſe, ſom havde grebet Mary Grant, nu da hendes broder var borte.

Glenarvan tænkte paa, hvad lady Helena havde forlangt af ham: Døden af hans haand for at undgaa pinſlerne eller ſlaveriet.

Skulde han virkelig kunne opmande ſig til dette frygtelige mod?

„Og Mary, hvad har da hun forbrudt?“ tænkte John, hvis hjerte var nærved at briſte.

Paa flugt var der ikke at tænke. Ti til tænderne bevæbnede krigere holdt vagt foran indgangen til fængſlet.

* * *

Morgenen den 13de februar kom.

Paa grund af tabou'en kom det ikke til nogen berøring mellem de indfødte og fangerne. Rummet indeholdt nogle fødemidler, ſom de ulykkelige dog neppe rørte. Deres hunger veg for ſmerten.

Dagen forløb uden at bringe nogen forandring i deres ſtilling og uden at bringe en ſtraale af haab.

Efter al ſandſynlighed ſkulde deres pinſler finde ſted ſamtidig med maorihøvdingens begravelſe.

Naar Glenarvan imidlertid var af den mening, at der ikke var at tænke paa nogen forandring i Kai-Koumou's ſindsſtemning, ſaa bevarede dog majoren i denne henſeende endnu et glimt af haab.

„Hvem ved," ſagde han, idet han gjenkaldte for Glenarvan det indtryk, ſom Kara-Tété's død ſyntes at have gjort paa høvdingen, „hvem ved, om ikke Kai-Koumou i grunden er Dem lidt forbunden derfor?"

Men Glenarvan vilde til trods herfor ikke mere høre tale om noget haab.

Ogſaa den anden dag forløb, uden at der var truffet foranſtaltninger til martring af fangerne.

Grunden hertil var følgende:

Maorierne antager, at den afdødes ſjæl endnu tre dage forbliver i legemet; derfor bliver dette liggende ubegravet i denne tid.

Denne ſædvane overholdes med den ſtørſte nøiagtighed.

Helt til den 15de februar forblev „pah'en" øde og forladt.

Af og til ſteg John Mangles op paa Wilſons ſkuldre for at tage et overblik over omgivelſerne.

Ikke en eneſte indfødt var at ſe. Kun vagterne, ſom afløſte hinanden, var paa ſin poſt foran portene til Waré-Atoua.

Men paa den tredie dag blev hytterne aabnet. Tauſe og rolige ſamlede flere hundrede mænd, kvinder og børn ſig i „pah'en".

Omgivet af ſin ſtammes øverſte ſkred Kai-Koumou ud af ſin hytte og tog plads paa en forhøining i midten af indhegningen.

I nogen afſtand bagenfor ſtod de indfødte opſtillet i en halvkreds; over hele forſamlingen hvilede den dybeſte ſtilhed.

Kai-Koumou gav et tegn, og en kriger begav ſig hen til Waré-Atoua.

„Huſk min bøn!“ ſagde lady Helena til ſin ægtefælle.

Glenarvan trykkede hende til ſit bryſt.

Da nærmede Mary Grant ſig til John Mangles.

„Lord og lady Glenarvan,“ ſagde hun, „vil ſamſtemme i, at naar en huſtru kan dø for ſin mands haand for at undgaa et liv i ſkjændſel, maa det være en trolovet tilladt i ſamme henſigt at modtage døden af ſin brudgoms haand. John, i disſe ſidſte øieblikke tør jeg vel udtale, at jeg længe har været din brud i dit hjertes inderſte? Kan jeg gjøre regning paa din hjælp, min elſkede John, ligeſom lady Helena paa lord Glenarvans?“

„Mary?“ raabte den unge kaptein ganſke ude af ſig ſelv, „oh, min elſkede Mary! . . .“

Han fik ikke talt ud.

Matten løftedes tilſide, og fangerne blev ført frem for Kai-Koumou.

De to damer havde hengivet ſig til ſin ſkjæbne.

Mændene ſkjulte, hvad de led, under en ro, ſom tydede paa en næſten overmenneſkelig viljekraft.

De traadte frem foran maori-høvdingen.

Hans dom lod ikke længe vente paa ſig.

„Du har dræbt Kara-Tété?“ ſagde han til Glenarvan.

„Jeg dræbte ham,“ ſvarede lorden.

„Imorgen ved ſolopgang ſkal du dø.“

„Jeg alene?“ ſpurgte Glenarvan, hvis hjerte bankede voldſomt.

„O, ſom ikke vor Tohonga's liv var langt dyrebarere end Eders!“ raabte Kai-Koumou, hvis øine lyſte af vild ſorg.

I dette øieblik opſtod der en ſbevægelſe blandt de indfødte.

Glenarvan ſaa ſig raſkt om.

Snart blev der en aabning i mængden, og en kriger, badet i ſved og ganſke udmattet, traadte frem.

„Du kommer fra pakeka'ernes leir?“

„Ja,“ ſvarede maorien.

„Har du ſeet fangen, vor Tohonga?“

„Jeg ſaa ham.“

„Lever han?“

„Han er død? Engelſkmændene ſkjød ham.“

Glenarvan's og hans ledſageres ſkjæbne var dermed beſeglet.

„Alle,“ raabte Kai-Koumou, „alle ſkal I dø imorgen, naar dagen bryder frem!“

Den ſamme ſtraf ventede dem altſaa alle. Lady

Helena og Mary Grant ſendte et blik fuldt af taknemmelighed mod himlen.

*

Fangerne blev nu ikke mere ført tilbage til Waré-Atoua.

De maatte paa denne dag bivaane de blodige optrin, der ledſagede høvdingens begravelſe.

Nogle indfødte fulgte dem hen til foden af en uhyre koudi.

Der blev ſat en vagt hos dem, ſom ikke tabte dem afſyne.

Det lod næſten til, at hele den øvrige maoriſtamme havde glemt dem over den officielle ſmerte.

De foreſkrevne tre dage ſiden Kara-Tété's død var forløbne.

Den hedengangnes ſjæl maatte derfor nu have forladt ſit jordiſke hylſter.

Ceremonien tog ſin begyndelſe.

Legemet blev anbragt paa en liden forhøining midt paa den aabne plads.

Det var iført en pragtfuld klædning og dækket af en ſmuk phormiums-matte. Det med fjære ſmykkede hoved bar en krone af grønne blade. Hverken anſigtet eller bryſt og arme, ſom var indſmurt med olje, viſte nogenſlags forandring.

Slægtninge og venner nærmede ſig forhøiningen, og med engang, akkurat ſom en muſikdirigent ſkulde have givet tegn til ſit kapel, fyldtes luften af en uharmoniſk koncert af ſukke, graad og hulken.

I en klagende, langſom rytmus begræd man den afſjælede. De nære ſlægtninge ſlog panderne mod jorden, kvinderne ſønderrev med neglene ſit anſigt, ſaa blodet blandede ſig med taarerne. De ulykkede opfyldte ſamvittighedsfuldt denne barbariſke pligt.

Men hermed var der endnu ikke ſkeet nok for den afdødes ſjælero, hvis vrede ufeilbarlig vilde have rammet den hele ſtamme, og da hans krigere ikke formaaede at kalde ham tilbage til dette liv, gjorde de dog alt, for at han ikke hinſides ſkulde ſavne jordlivets glæder.

Kara-Tété's huſtru turde heller ikke forlade ham i graven. Forøvrigt havde den ulykkelige allerede renonceret paa at overleve ham. Overensſtemmende med pligten var dette den ſædvanlige ſkik, og exempler paa lignende opofrelſe er ikke ſjeldne i New-Zealands hiſtorie.

Den afdødes kvinde traadte frem.

Hun var endnu ung. Haaret bølgede i uorden nedover hendes ſkuldre. Hendes hulken og jammerraab ſteg til himlen. Uforſtaaelige ord og afbrudte ſætninger, i hvilke hun priſte den dødes dyder, blandede ſig med hendes ſukke, og i et udbrud af den høieſte ſmerte kaſtede hun ſig ned ved forhøiningen og ſlog hovedet mod jorden.

Nu nærmede Kai-Koumou ſig til hende.

Pludſelig reiſte det beklagelſesværdige offer ſig op.

Men et ſlag med „mere'n", et ſlags frygtelig kølle, ſom blev ſvunget af hødingens haand, ſtrakte hende til jorden. Hun faldt ſammen ſom truffet af lynet.

Strax løftede der ſig et frygteligt hyl.

Hundreder af arme hævede ſig truende mod de over dette ſkrækkelige ſkueſpil ryſtede fanger. Men ingen rørte ſig fra ſin plads. Begravelſeshøitideligheden var endnu ikke tilende.

Kara-Tété's huſtru var i døden blevet forenet med ſin ægtefælle.

De to legemer laa udſtrakte ved ſiden af hverandre.

Men for det evige liv var huſtruens død ikke nok. Hvem ſkulde have betjent de to hos Noui-Atoua, hvis ikke deres ſlaver fulgte med dem til den anden verden?

Da blev ſex ulykkelige ſlæbt frem foran deres herres lig.

Det var tjenere, ſom efter en ubønhørlig krigsret var blevne gjorte til ſlaver. Saalænge deres herre levede, havde de maattet udholde de haardeſte prøvelſer, lide den ſletteſte behandling, blive daarligt ernæret og være fordømte til at udføre trækdyrenes arbeide, og nu maatte de — overensſtemmende med maoriernes tro — forblive i dette tjenerforhold i al evighed.

Staklerne ſyntes fortrolige med ſin ſkjæbne. De frygtede ikke at blive ofrede. Deres hænder, der var uden lænker, bevidſte, at de vilde gaa i døden uden modſtand.

Da exekutionen gik hurtig for ſig, ſparedes de for lange kvaler. Diſſe var forbeholdt ophavsmanden til

mordet, ſom ſtod der i tyve ſkridt afſtand og vendte øinene bort fra det ſkrækkelige ſkueſpil, ſom ſkulde følges af endnu blodigere ſcener.

Sex kraftige krigere ſtrakte ved hjælp af køllen ofrene til jorden midt i en blodpøl.

Hermed var tegnet givet til de frygteligſte kanibalſke ſcener.

Slavens lig er ikke ſom herrens beſkyttet at „tabou“. Det tilhører ſtammen.

Saaſnart derfor offeret var bragt, ſtyrtede alle de indfødte, høvdinger, krigere, oldinger, kvinder og mænd, uden alders- og kjønsforſkjel, ſig med dyriſk raſeri over de nerop nedhuggede menneſker.

Hurtigere, end pennen formaar at beſkrive det, blev de endnu varme legemer ſønderrevne og parterede og indvoldene revne ud; af de to hundrede maoriere, ſom var nærværende ſkulde enhver have ſin portion menneſkekjød.

Man ſtred, kjæmpedes og ſloges om de mindſte trevler. De dyriſke deltagere i dette rædſelsvækkende maaltid var beſprøitede med blod; hele den kjæmpende bande vadede bogſtavelig om i en eneſte blodpøl.

Det var den rovgriſke tigers affind og raſeri. Man ſkulde næſten tro at ſe et cirkus, hvor de vilde dyr holdt paa at hive til ſig føder.

Derpaa blev der opgjort ild paa tyve forſkjellige ſteder i „pah'en“. Lugten af brændt kjød bredte ſig i luften, og hvis der ikke havde herſket en ſlig ſtraalen og helvedeslarm under den feſt, vilde fangerne have kunnet høre, hvorledes ofrenes knokler knagede under kanibalernes tænder.

Glenarvan og hans fæller ſøgte at ſkjule det gyſelige ſkueſpil for de to damers blik.

Nu vidſte de, hvilken ſkjæbne der ventede dem den næſte dag, og hvilke gruſomme kvaler der uden tvivl foreſtod dem før deres død.

De var alle ſtumme af ſkræk.

De indfødte, der ikke længere havde nogen lighed med menneſkelige væſener, havde beruſet ſig i planteextrakt. Deres opførſel blev ſtedſe mere truende. Maaſke de, glemmende høvdingens „Tabou“, tilſlut i ſit dyriſke raſeri vilde angribe fangerne.

Men Kai-Koumou havde imidlertid midt under den almindelige drukkenſkab bevaret ſin beſindighed.

Han tillod, at diſſe bloddryppende orgier varede en time.

Derpaa fuldbyrdedes ſidſte akt af begravelſeshøitidelighederne med de ſædvanlige ceremonier.

Kara-Tété's og hans kones lig blev løftet op, og arme og ben blev efter new-zealandſk ſkik bøiet bagud og bundet ſammen.

Man havde udvalgt et gravſted ca. to mil fra indhegningen, paa toppen af et lidet fjeld, ſom hed „Maunganamu“ og ſom laa paa høire ſide af ſjøen.

Derhen ſkulde ligene føres.

De løftedes op, anbragtes paa tvende baarer og blev faſtbundne med lianer.

Fire krigere fungerede ſom ligbærere, og hele ſtam-

men, ſom igjen iſtemte ſine dødsſange, fulgte efter til begravelſespladſen.

Fangerne, ſom fremdeles var ſkarpt bevogtede, ſaa toget forlade pah'ens første palisſade. Sangene og ſkrigene tabte ſig nu lidt efter lidt.

I løbet af en halv time vor ligfølget ſkjult for fangernes blikke i en dalſænkning.

Derpaa kom de igjen tilſyne paa en ſti, ſom ſlyngede ſig op efter bjerget. I den ikke ringe afſtand fik den lange procesſion et fantaſtiſk udſeende, ſom den bugtede ſig videre opover fjeldet.

I en høide af omtrent otte hundrede fod, det vil ſige paa toppen af Maunganamu, ſtandſede ſtammen ved den for Kara-Tété beſtemte grav.

Den beſtod kun af et ſlet og ret hul. Men pladſen var til gjengjæld omgivet med palisſader, der var prydede med figurer, malede i rød farve.

I graven havde de dødes ſlægtninge henſat næringsmidler, vaaben og klædningsſtykker.

Derpaa blev de to baarer ſænket ned ved ſiden af hinanden. Graven dækkedes af jord og græs, og endelig fulgte en ny række klageſange.

Tauſe ſkred deltagerne i ligfølget nedad bjerget, og fra dette øieblik af turde ingen under dødsſtraf vove at beſtige Maunganamu, thi den ſtod under Tabou'ens beſkyttelſe ligeſom Tongariro, hvor der hviler de jordiſke levninger af en høvding, ſom omkom paa New-Zealand under et jordſkjælv i aaret 1846.

Tiende kapitel.

Fangernes ſidſte timer.

Da ſolen forſvandt hinſides Taupo-ſjøen bag Tuhahua's og Puketapu's toppe, førtes fangerne tilbage til ſit tidligere fængſel.

De ſkulde ikke forlade dette før i det øieblik, da ſpidſerne af Wahiti-Ranges forgyldtes af den nye dags første ſtraaler.

De havde ſaaledes endnu en nat til at forberede ſig paa døden.

Til trods for den kummer og forfærdelſe, ſom havde grebet dem, ſpiſte de dog tilaftens i fællesſkab.

„Vi kan aldrig have for mange kræfter," havde Glenarvan ſagt, „til at ſe døden i øinene. Nu gjælder det at viſe disſe barbarer, hvorledes europæerne dør."

Da maaltidet var forbi, læſte lady Helena med høi ſtemme en bøn.

Alle blottede ſine hoveder og deltog i bønnen.

Hvor er det menneſke, ſom anſigt til anſigt med døden ikke tænker paa Gud?

Da de paa denne maade havde hentet fornyet ſtyrke, omfavnede de alle hinanden.

Mary Grant og Helena lagde ſig ned i et hjørne af hytten. Snart ſov de ind og glemte alle ulykker.

Træt og lang ſøvnløshed bragte dem begge en velgjørende hvile.

Derpaa tog Glenarvan ſine venner tilſide og ſagde:

„Mine dyrebare venner, vort og disſe to ſtakkels damers liv tilhører jo Gud. Er det himmelens uudgrundelige beſlutning, at vi ſkal dø imorgen, nu velan, ſaa vil vi gaa døden imøde ſom modige menneſker, ſom kriſtne og være beredt til uden frygt at træde frem for den høieſte dommer. Gud, ſom jo ſer ind i vor inderſte ſjæl, ved ogſaa, at vi har forfulgt en ædel henſigt. Hvor haardt hans beſtemmelſe end rammer os, vil vi ikke knurre imod ham. Men døden her er ikke bare døden, det er en ſtraf, maaſke en ſkjændighed, og her, disſe to kvinder . . .“

Glenarvans ſtemme, ſom til nu havde været faſt og rolig, begyndte at ſkjælve. Han taug for at blive herre over ſin bevægelſe.

Efter nogle øieblikke ſagde han til den unge kaptein:

„John, du har lovet Mary det ſamme, ſom jeg har lovet lady Helena. Hvad er din beſlutning?“

„Jeg tror,“ ſvarede John Mangles, „at have den pligt ligeoverfor Gud at holde dette løfte.“

„Ja, John, men vi har intet vaaben.“

„Her er endnu et,“ ſagde John og rakte frem en dolk. „Jeg rev den ud af haanden paa Kara-Tété, da han ſank ned for Deres fødder. Nuvel, mylord, den af os, ſom overlever den anden, ſkal opfylde vort høitideligel øfte mod Lady Helena og Mary Grant.“

Der raadede en dyb ſtilhed i hytten ovenpaa disſe ord.

Endelig brød majoren tausheden og ſagde:

„Hint ſidſte middel, mine venner, maa ſpares til ſidſte øieblik. Jeg vil nødig tage del i noget, ſom aldrig igjen lader ſig gjøre om igjen.“

„Jeg taler her ikke om os ſelv,“ ſagde Glenarvan, „vi ſkal vide at trodſe døden, hvorledes den end blir. Ja, havde vi været alene, vilde jeg mere end engang have raabt: Mine venner! lad os forſøge et udfald! lad os angribe disſe elendige! . . . Men de der! de . . .“

I dette øieblik løftede John matten og talte ſemogtyve indfødte, ſom bevogtede indgangen til Waré-Atoua.

De havde tændt et ſtort baal, ſom lagde et triſt gjenſkin over hele pah'en.

Nogle af de vilde havde lagt ſig i nærheden af ilden, medens andre ſtod der ubevægelige og med ſine mørke ſtikkelſer ſtak grelt af mod den lyſe flammevæg.

Men alle rettede de hyppig øinene henimod den til deres aarvaagenhed betroede hytte.

Det paaſtaaes almindeligvis, at mellem en fangevogter, der holder vagt, og en fange, ſom vil flygte, er fordelen paa den ſidſtes ſide.

I virkeligheden har jo ogſaa den ene en langt mere levende interesſe end den anden.

Slutteren kan glemme, at han er paa vagt, men fangen aldrig, at han bliver bevogtet.

Fangen beſkjæftiger ſig langt hyppigere med at iværkſætte en flugt, end vogterne med at tænke paa at forhindre den, hvad der vel forklarer de hyppige og vidunderlige undvigelſer.

Men i dette tilfælde var det hadet og hævnen, ſom bevogtede de fængslede, og ikke nogen ligegyldig ſlutter.

Naar man ikke havde lagt lænker paa dem, maatte man have anſeet en ſaadan foranſtaltning overflødig, da femogtyve mand ſpærrede Waré-Atoua's eneſte udgang.

Denne hytte, der laa lige op til klipperne, ſom begrændſede indhegningen, var kun tilgjængelig fra pah'ens plateau over en ſmal landtunge. De to andre ſider ſtod tæt op til lodrette klippevægge over en omtrent hundrede fod dyb afgrund.

Det var en umulighed at ſtige ned paa disſe ſteder. Ogſaa fra bagſiden, ſom dannedes af ſvære klipper, var en flugt uudførlig. Den eneſte vei at komme ud gjennem var porten til Waré-Atoua. Men maorierne bevogtede, ſom ſagt, den ſmale landtunge.

Efter gjentagne underſøgelſer af væggene maatte Glenarvan tilſtaa, at det ikke var til at tænke paa at bryde ud.

Imidlertid ilede timerne afſted i denne angſtfulde nat.

Et dybt mørke hvilede over bjerget. Der ſaaes hverken maane eller ſtjerner. Nogle vindſtød ryſtede i palisſaderne, ſaa plankerne knagede. De indfødtes vagtild blaffede op, kaſtede et forbigaaende gjenſkin ind i hytten og belyſte et øieblik fangernes gruppe.

Staklerne var henſunkne i ſørgmodig reſignation; dødens ſtilhed herſkede i hytten.

* * *

Klokken kunde vel være henimod fire om morgenen, da majorens opmærkſomhed vaktes ved en ſagte ſtøi, der ſyntes at komme fra den anden ſide af den bagerſte væg.

Da den ikke hørte op, lyttede Mac Nabbs ſpændt efter.

Da ſtøien fremdeles vedblev, lagde han endog øret ned til jorden. Det forekom ham, ſom var der nogen, der grov jorden op udenfor.

Da han havde forviſſet ſig herom, gled han ſagte hen til Glenarvan og John Mangles, ſom han vækkede op af deres triſte drømme, og førte dem med hen i baggrunden af hytten.

„Lyt her!“ ſagde han med ſagte ſtemme og betød dem ſamtidig at tie.

Lyden blev tydeligere, man kunde høre en liden ſten ſlaaes mod et haardt inſtrument og derpaa rulle ned.

„Det er et eller andet dyr i ſin hule,“ ſagde John Mangles.

Glenarvan ſlog ſig for panden.

„Hvem ved,“ ſagde han, „hvis det nu var et menneſke? . . .“

„Menneſke eller dyr," ſvarede majoren, „jeg ved, hvad der er at gjøre."

Samtidig gav Wilſon og Olbinett ſig i lag med at grave op jorden, John med ſin dolk, med ſpidſe ſtene, ja endog med neglene, medens Wilſon laa udſtrakt paa jorden og holdt øie med de indfødte udenfor.

Men de vilde ſad ubevægelige omkring baalet og havde ingen anelſe om, hvad der foregik tyve ſkridt derfra.

Det gik let fra haanden med gravningen, da jorden var forholdsvis løs. Snart blev det klart, at et eller flere menneſker, ſom maatte befinde ſig ved klippevæggene nedenfor hytten, underminerte væggen.

Men i hvilken henſigt ſkede dette?

Kjendte de til, at fangerne befandt ſig derindenfor, eller var det et tilfælde, ſom var paa ſpil?

Fangerne fordoblede ſine anſtrengelſer. Deres fingre begyndte at bløde, — de grov videre. Efter en halv times forløb var hullet allerede tre fod dybt.

Da lyden udenfor blev tydeligere, kunde de forſtaa, at der kun var et tyndt jordlag igjen.

Der gik endnu nogle minuter, da majoren pludſelig trak til ſig haanden, ſom var bleven rammet af et haardt inſtrument.

John Mangles ſtrakte ſin dolk ud og parerede ſaaledes det udenfor arbeidende knivsblad; derpaa greb han om den haand, ſom holdt det.

Det var en kvindes eller et barns haand, men en europæerhaand!

Endnu var der ikke vexlet et ord fra nogen af ſiderne. Øienſynlig laa det i begges intereſſe at tie.

„Er det kanſke Robert?“ ſagde Glenarvan halvhøit.

Men Mary Grant, ſom var vaagnet ved ſtøien, havde hørt, hvad han ſagde.

Sagte gled hun hen til Glenarvan, greb hin med jord tilſmudſede haand og kysſede den med inderlighed.

„Dig! det er dig!“ ſagde den unge pige, ſom ikke lod ſig ſkuffe, „du, min Robert!“

„Ja, ſøſter,“ ſvarede Robert, „det er mig; jeg kommer for at frelſe eder alle. Men ſtille! ſtille!“

„Du kjække gut!“ ſagde Glenarvan.

„Pas bare paa de vilde udenfor!“ formanede Robert.

Mulrady, hvis opmærkſomhed var blevet noget afledet ved guttens tilſynekomſt, indtog paany ſin plads.

„Alt er iorden!“ ſagde han. „Der er kun fire krigere vaagne, de andre ſover.“

„Mod altſaa!“ raabte Wilſon.

Aabningen blev ſtrax udvidet, og Robert fløi i armene paa ſin ſøſter og lady Helena. Om livet havde han ſlynget et langt phormiumsreb.

„Mit barn! mit barn!“ hviſkede den unge frue, „de vilde har altſaa ikke dræbt dig?“

„Nei, madame,“ ſvarede Robert; „jeg ved næſten ikke ſelv, hvorledes jeg ſlap bort for øinene paa dem under tumulten. Jeg naaede gjennem indhegningen. I to dage holdt jeg mig ſkjult i krattet, og om natten vankede jeg omkring; jeg maatte gjenſe Dem. Medens hele ſtammen overvar begravelſeshøitideligheden, lykkedes det mig at finde hid til denne ſide af klippevæggen, og ſnart gik det op for mig, at det var muligt at trænge ind ad denne vei. Kniv og reb ſtjal jeg i en forladt hytte. Jeg klamrede mig faſt til græs og grene. Tilfældigvis opdagede jeg i klippen en ſlags grotte; jeg behøvede bare at grave nogle faa fod i den løſe jord, og nu — nu er jeg her!“

Stumme kys var det eneſte ſvar, ſom Robert fik.

„Men nu hurtig op!“ ſagde han i en beſtemt tone.

„Er Paganel nedenfor?“ ſpurgte Glenarvan.

„Paganel?“ ſvarede den over dette ſpørgsmaal forundrede gut.

„Ja; venter han paa os?“

„Nei da, mylord. Er da ikke mr. Paganel her?“

„Han er ikke her,“ ſvarede Mary Grant.

„Hvorledes? Har du ikke ſeet ham?“ ſpurgte Glenarvan. „Traf I ikke hinanden under tumulten? Flygtede I ikke bort ſammen?“

„Nei, mylord,“ ſvarede Robert, der var ſom lamſlaaet ved efterretningen om Paganels forſvinden.

„Afſted,“ formanede majoren, „her er ikke et minut at tabe. Hvor Paganel end er, værre end os kan det ikke være gaaet ham. Afſted!“

Og i virkeligheden var øieblikkene for en flugt koſtbare.

Det gjaldt at overſkride en tyve fod dyb, næſten lodret klippevæg; længere inde var ſkraaningen ikke ſaa brat. Fra foden af fjeldet kunde derpaa fangerne hurtig naa de dybere dale, medens maorierne, naar de opdagede deres flugt, maatte gjøre en ſtor omvei, da de ikke kjendte den udhulede gang mellem Waré-Atoua og klippen.

Der blev udviſt den ſtørſte forſigtighed, da man brød op. Den ene efter den anden af fangerne krøb gjennem aabningen og befandt ſig ſnart i den omtalte grotte.

Før John Mangles forlod hytten, fjernede han omhyggelig al den opgravede jord, ſprang gjennem aabningen og lagde et tæppe over. Gangen var ſaaledes fuldſtændig ſkjult.

Nu gjaldt det at klatre nedover den ſteile klippevæg til afſatſen, hvilket vilde have viſt ſig umuligt, ſaafremt ikke Robert havde medbragt et reb.

Det blev rullet op, gjort faſt rundt et fremſpring i fjeldet og den anden ende kaſtet ned.

Førend nogen betroede ſig til det, prøvede John Mangles rebets ſtyrke, ſom ikke ſyntes betydelig. Man turde jo ikke ubetænkſomt udſætte ſig for et fald, ſom let kunde have døden tilfølge.

„Dette toug bærer kun to ad gangen,“ ſagde han; „derefter maa vi altſaa indrette os. Lord og lady Glenarvan maa førſt entre ned; naar de kommer ned paa afſatſen, trækker de tre gange i touget til tegn paa, at de næſte kan følge efter.“

„Jeg vil førſt ned,“ ſagde Robert. „Jeg har opdaget en ſlags dyb hule dernede, hvor de, ſom kommer først ned, imidlertid kan ty hen og vente paa de andre."

„Saa du, min gut!" ſagde Glenarvan og trykkede hans haand.

Robert forſvandt gjennem grottens aabning. Et minut efter forkyndte tre ryk i touget, at han var kommen velbeholden ned.

Straks vovede lord og lady Glenarvan ſig ud af grotten.

Der herſkede endnu dybt mørke udenfor, ſkjønt nogle graalige ſtriber paa bjergtoppene i øſt varslede den gryende dag.

Den friſke morgenluft bekom den unge frue vel; hun følte ſig ſtærkere og begyndte den farefulde flugt.

Glenarvan og efter ham lady Helena gled nedover touget. Lorden ſøgte med foden ſtøttepunkt mod fjeldvæggen.

De var kommen omtrent halvveis, da de hørte en ſtemme fra grotten.

„Stop!" raabte John Mangles ſagte.

Glenarvan, der holdt i touget med den ene haand og hjalp ſin huſtru med den anden, ſtandſede og vovede næſten ikke at drage aande.

Wilſon havde hørt en ſtoi udenfor Waré-Atoua; han havde derfor endnu engang vendt tilbage til hytten for at ſe, hvad maorierne foretog ſig.

Det var paa et tegn fra ham, at John Mangles havde advaret Glenarvan mod at glide videre nedover.

En af krigerne, der maatte have hørt en uſædvanlig ſtøi, havde reiſt ſig og nærmet ſig Waré-Atoua.

Han ſtandſede to ſkridt foran hytten og lyttede med ſænket hoved.

I et helt minut blev han ſtaaende med ſpeidende øre og lurende øine.

Derpaa ryſtede han paa hovedet ſom en, der har taget feil, vendte tilbage til ſine kamerater, greb et ſtykke tørt træ og kaſtede det paa ilden, ſom bluſſede op paany.

Paa hans klart belyſte anſigt var der ingen mistanke at læſe, og efterat han havde betragtet det førſte ſkjær af dag i horiſonten, lagde han ſig ned ved ſiden af baalet for at varme ſig.

„Alt iorden,“ ſagde Wilſon.

John gav tegn til Glenarvan, at han kunde fortſætte nedſtigningen.

Snart havde han og lady Helena faſt fod under ſig paa afſatſen, hvor Robert ſtod og ventede paa dem.

Der blev trukket tre gange i rebet, og nu fulgte Mary Grant og John Mangles den ſamme farlige vei.

Fem Minuter ſenere var de alle lykkelig ſamlet i hulen, deres førſte tilflugtsſted paa flugten, hvorefter de, idet de et ſtykke fulgte langs bredden af ſjøen, derpaa trængte dybere ind i bjergene.

De gik raſkt til og ſøgte fremforalt at undgaa ſaadanne ſteder, hvor de kunde blive obſerverede.

De talte ikke et ord, men ſneg ſig ſom ſkygger gjennem buſkadſet.

Hvorhen gik de?

Paa lykke og fromme, — det var det ſamme, — de var dog frie!

Henimod klokken fem begyndte det at gry ad dag.

Fjeldtoppene traadte lidt efter lidt frem af morgentaagen. Snart maatte dagens ſtjerne viſe ſig, men iſtedetfor at dermed var tegnet givet til nye myrderier, kunde den blot tjene til at forraade de dømtes flugt.

Det gjaldt altſaa for disſe at være udenfor de vildes ſynsvidde inden dette ſkjæbneſvangre øieblik.

Det gik desværre langſomt fremad. Lady Helena og Glenarvan gik haand i haand nedover ſkraaningen; Mary Grant ſtøttede ſig til John Mangles arm, medens Robert triumferende og fuld af glæde over den ved hans hjælp ſaa heldigt iværkſatte flugt gik foran. De to matroſer ſluttede toget.

Endnu kun en halv time, og ſolen maatte ſtaa op.

I denne halve time marſcherede flygtningerne ret frem. Man havde ikke længere Paganel til at viſe vei, — Paganel, ſom var gjenſtand for deres bekymring, og hvis fraværelſe formørkede deres ellers lyſe ſindsſtemning.

Imidlertid holdt de retning meſt muligt mod øſt og gik en pragtfuld morgenrøde imøde.

Snart var de naaet op i en høide af fem hundrede fod over Taupo-ſjøen, og morgenkulden blev endnu mere følelig i denne høide. Ubeſtemte konturer af aaſer og fjeldtoppe taarnede ſig op over hinanden, men Glenarvan havde kun det ene ønſke at ſøge ſkjul der langt inde mellem bjergene. Senere blev det en anden ſag at finde en udgang af denne klippelabyrinth.

Endelig viſte ſolen ſig og ſendte flygtningerne ſine førſte ſtraaler imøde.

Pludſelig gjenlød luften af et gruopvækkende ſkrig.

Det kom fra pah'en, hvis beliggenhed Glenarvan ikke mere formaaede nøiagtig at beſtemme. Desuden hvilede en tæt taageſky over det lavereliggende dalſtrøg og hindrede udſynet.

Men flygtningerne kunde nu ikke længer nære nogen tvivl om, at deres flugt var opdaget.

Vilde de nu være iſtand til at undgaa de indfødtes forfølgelſe? Var de bleven opdagede? Vilde deres ſpor forraade dem?

I dette øieblik hævede taagen ſig under dem; den fugtige ſky indhyllede dem en ſtund, men lidt efter opdagede de tre hundrede ſkridt under ſig de indfødte fare omkring i affindigt raſeri.

De ſaa dem, men flygtningerne var ogſaa bleven ſeet.

Et nyt hyl lød op til dem, og hele ſkaren ſtyrtede affted den korteſte vei for at forfølge de flygtende, ſom ſøgte at undſlippe deres hævn.

Ellefte kapitel.

Fjeldet, ſom ſtod under „Tabou“.

Der var endnu hundrede fod igjen til toppen af bjerget.

Det gjaldt nu for de flygtende at naa didop, for paa den modſatte ſide at unddrage ſig maoriernes blikke.

De haabede da at naa over en eller anden tilgjængelige bjergkam til mere gjæſtmilde egne. Havde man nu bare havt Paganel ved haanden, vilde det været en forholdsvis let ſag at finde rede paa veien.

Man ſteg derfor hurtigſt muligt opover, anſporet af de udraab, ſom nærmede ſig mere og mere.

Den raſende horde havde nu naaet til fjeldets fod.

„Mod! mod! venner!“ raabte Glenarvan, ſom paa denne maade ſøgte at anſpore ſine ledſagere.

Fem minuter efter var man naaet op paa toppen.

Der vendte de ſig om for at tage et overblik over ſin ſtilling og udvælge en retning, ſom førte bort fra maorierne.

Fra denne høide kunde de overſe Taupo-ſjøen, ſom tabte ſig veſtover mellem to fjeldrækker. I nord hævede ſig toppen af Pirongia, i ſyd ſlummede Tongariro's krater. Men i øſt ſtandſede blikket ved de ſtore toppe og bjergkamme, ſom omſluttede Waihiti-Ranges, hin ſtore ſjeldkjæde, hvis ubrudte ring omfatter hele øen fra Cook's ſtræde til øſtkappet.

Man maatte ſaaledes ſtige ned ad ſkraaningen paa den anden ſide og ſe at finde en udgang gjennem et eller andet af de ſmale ſlug og kløfter.

Glenarvan kaſtede et ængſteligt blik omkring ſig.

Da taagen nu var helt borte, kunde han tydelig overſe de nærmeſte omgivelſer, og ingen af maoriernes bevægelſer undgik ham.

De indfødte var ikke mere end fem hundrede fod nedenunder, hvor de havde naaet det plateau, fra hvilket toppen hæver ſig op i enſom majeſtæt.

Ikke for nogen pris var det muligt for Glenarvan nu at gjøre ſtands; udmattede ſom de var, maatte de dog flygte for ikke at blive omringede.

„Videre! videre!" raabte han, „førend man afſkjærer os veien!"

Men netop i det øieblik, da kvinderne med den ſidſte opbydelſe af ſine kræfter reiſte ſig op, blev Mac Nabbs ſtaaende og ſagde:

„Det er unødvendigt, Glenarvan. Se engang!"

Og i virkeligheden ſaa de alle, at der foregik en uforklarlig forandring i maoriernes bevægelſer.

Forfølgelſen blev pludſelig opgivet. Man havde ſtandſet med at beſtige bjerget — ſom paa kommando. De indfødte ſtod ſom faſtnaglede.

Alle disſe blodtørſtige vilde ved bjergets fod hylede og geſtikulerede, ſvang ſine øxer og geværer, men gik ikke et eneſte ſkridt fremover.

Hvad var der foregaaet?

Hvilken uſynlig magt holdt de indfødte tilbage?

Flygtningerne ſaa det uden at forſtaa det, og var bange for, at den troldom, ſom holdt Kai-Koumou's ſtamme fangen, ikke vilde holde længe ved.

Pludſelig udſtødte John Mangles et ſkrig, ſom bragte hans følge til at vende ſig om.

Han pegte med haanden paa et ſlags lidet fort, ſom kronede fjeldets top.

„Høvdingen Kara-Tétés grav!" udbrød Robert.

„Taler du ſandhed, Robert?" ſpurgte Glenarvan.

„Ja, mylord, — det er graven; jeg kjender den . . ."

Og Robert havde ret. Femti fod høiere op, paa fjeldets høieſte ſpids, var der opført et plankeværk af pæle.

Ogſaa Glenarvan gjenkjendte nu ny-zealænderens grav.

Deres flugt paa lykke og fromme havde ført dem til toppen af Maunganamu.

Fulgt af ſine ledſagere ſteg lorden opover den ſidſte affats til graven.

Glenarvan var netop i begreb med at betræde oudoupa'ens indre, da han pludſelig veg tilbage og raabte:

„En vild!"

„En vild i graven her?" ſpurgte majoren.

„Ja, Mac Nabbs."

„Gjør intet, vi trænger ind."

Glenarvan, majoren, Robert og John Mangles traadte indenfor indhegningen.

Der ſad en maori derinde indehyllet i ſin phormiumskappe; det var dog endnu ikke lyſt nok til, at man kunde ſkjelne hans anſigtstræk.

Det lod til, at han var meget rolig, og han ſad og ſpiſte ſin frokoſt fuldſtændig ubekymret.

Glenarvan vilde netop tale til ham, da den indfødte kom ham i forkjøbet og i en venlig tone ſagde til ham paa flydende engelſk:

„Tag dog plads, kjære lord, frokoſten venter paa Dem.“

Det var Paganel.

Da de hørte hans ſtemme, ſtyrtede de alle ind i oudoupa'en og omfavnede den værdige geograf.

Man havde fundet Paganel igjen! Hans perſon var jo indbegrebet af det fælles bedſte! Man ſpurgte ham, man vilde vide, hvorledes det var lykkedes ham at naa op paa toppen af Maunganamu.

Men med et par ord undertrykkede Glenarvan denne utidige nysgjerrighed:

„Huſk paa de vilde!“ ſagde han.

„De vilde!“ ſvarede Paganel og trak paa ſkuldrene. „Det er ſkabninger, ſom har min meſt ſuveræne foragt!“

„Men kunde de ikke . . .?“

„De! Disſe uslinger! Se bare paa dem!“

Flygtningerne fulgte efter Paganel, der ſkred ud af oudoupa'en.

De indfødte ſtod endnu paa ſamme ſted ved foden af fjeldtoppen og udſtødte et frygteligt ſkrig.

„Skrig og hyl I bare ſaa meget I lyſter! Spræng eders lunger, I overtroiſke pak!" ſagde Paganel. „Prøv engang at beſtige dette bjerg!"

„Og hvorfor gjør de det ikke?" ſpurgte Glenarvan.

„Fordi hin høvding er begravet heroppe, og hans grav beſkytter os, fordi bjerget ſtaar under tabou!"

„Under tabou?"

„Ja, mine venner! Netop af denne grund er jeg ogſaa flygtet herop."

„Gud er med os!" udbrød lady Helena og løftede hænderne mod himmelen.

Og i virkeligheden ſtod ogſaa bjerget under tabou, og ved ſaaledes at være et ſlags fredlyſt helligdom undgik det de overtroiſke vildes angreb.

Flygtningernes ve og vel var rigtignok ikke hermed beſeglet, men det var dog en liden hjælp, hvoraf de kunde drage nytte.

I uudſigelig bevægelſe kunde Glenarvan ikke faa frem et ord, og majoren bøiede hovedet med en høiſt tilfreds mine.

„Og nu, mine venner, hvis disſe pøbler tænker at ſtille vor taalmodighed paa prøve, ſkal de tage feil. Inden to dage vil vi være ſikker for angreb fra disſe ſkurke"

„Vi vil flygte," ſagde Glenarvan, „men paa hvilken maade?"

„Det ved jeg ikke i øieblikket," ſvarede Paganel, „det er nok, at vi flygter ſammen."

Nu vilde enhver have rede paa geografens oplevelſer.

Men beſynderligt nok maatte man næſten aftvinge den ellers ſaa ſnakkeſalige mand hvert ord; paa ſine venners ſpørgsmaal ſvarede han kun paa en undvigende maade.

„De har forbyttet min Paganel for mig!“ tænkte Mac Nabbs med ſig ſelv.

Og i virkeligheden var den lærdes ydre optræden ikke mere den ſamme.

Han viklede ſin vide phormiumskappe omhyggelig om ſig og lod til at nære en vis frygt for nysgjerrige blikke.

Hans forlegne opførſel, ſaaſnart talen dreiede ſig om ham, undgik ingen, men ingen viſte, at han havde lagt mærke dertil.

Men han gjenvandt ſin gamle hjertelighed, ſaaſnart han ikke længere var ſamtalens gjenſtand.

Da de alle havde taget plads omkring ham, fortalte han følgende om, hvad han havde oplevet i mellemtiden:

Efter Kara-Tété's død havde Paganel, ligeſom Robert, benyttet ſig af den almindelige forvirring blandt de indfødte og flygtet ud af pah'en. Men han var mindre heldig end den unge Grant og kom lige ind i en anden maorileir. Denne ſtammes høvding var opvakt og intelligent og talte fuldkommen engelſk.

Paganel ſpurgte ham, om han ſkulde betragte ſig ſom hans fange eller ikke; thi høvdingens opførſel var overordentlig venlig. Han var bleven imponeret af Paganels briller og kikkert, og ſikrede ſig derfor den lærdes perſon.

Dette varede i tre dage. Blev Paganel imidlertid behandlet godt eller ſlet? „Ja og nei," ſagde han ſelv, uden at han indlod ſig paa nogen nærmere beſked. Kort ſagt, han var fange, og hans ſtilling forekom ham misundelſesværdigere end hans ulykkelige venners.

Heldigvis lykkedes det ham en nat at gnave over det reb, hvori han var bundet, og flygte. Fra det fjerne havde han ſeet høvdingens begravelſe, han vidſte, at den havde fundet ſted paa Maunganamu, og at bjerget derfor ſtod under beſkyttelſe af tabou.

Han ſøgte at komme derhen, da han ikke vilde forlade ſine reiſefæller, der var i de indfødtes vold.

Hans farlige foretagende var lykkedes. Sidſte nat var han kommen til Kara-Tété's grav og ventede, idet han ſamtidig ſamlede nye kræfter, at himmelen ogſaa ved et eller andet tilfælde vilde befri hans venner.

Det var Paganels beretning.

Sprang han med henſigt over en omſtændighed fra tiden for ſit ophold hos de indfødte? Mere end engang lod hans forlegenhed ſig mærke. Hvordan det nu end forholdt ſig hermed, ſaa lykønſkede de alligevel Paganel med hans held.

Imidlertid blev flygtningernes ſituation yderſt betænkelig. Selv om de indfødte ikke vovede at beſtige bjerget, ſaa ſyntes de dog at gjøre regning paa, at hunger og tørſt tilſlut ſkulde drive det undvegne bytte tilbage i deres arme. Det var kun et tidsſpørgsmaal, og de vilde har lang taalmodighed.

Glenarvan ſkjulte ikke for ſig ſelv ſtillingens alvor, men han beſluttede at oppebie gunſtige omſtændigheder eller i nødsfald hidføre disſe.

Førſt vilde Glenarvan lære Maunganamu — det vil ſige hans improviſerede fæſtning — grundig at kjende, ikke for at forſvare den, thi en beleiring var ikke at frygte, men for at komme ud af den.

Majoren, John, Robert, Paganel og han ſelv foretog denne underſøgelſe.

Den fjeldkam, ſom i en mils længde forbandt Maunganamu med Wahitikjæden, løb ſkraat af mod ſletten. Her var den eneſte brugelige vei for flugt. Hvis flygtningerne ubemærket kunde komme over denne i nattens mørke, var der al udſigt til, at de kunde finde ſkjul i de dybe dalſænkninger og ſaaledes undgaa maorierne.

Men denne vei frembød mere end én fare. De lavere liggende partier laa kun i et bøsſeſkuds afſtand; de kunde her blive mødt af de indfødtes kugler, der kunde afſkjære dem al videre fremtrængen.

Da Glenarvan og hans venner var naaet et ſtykke ud paa den farlige del af fjeldkammen, blev de hilſt med en ſand hagl af bly, ſom imidlertid ikke naaede dem. Etpar af vinden bortførte patroner naaede hen til dem; de var lavet af trykpapir, og af pure nysgjerrighed rullede Paganel en af dem op og læſte.

„Det var vakkert!“ ſagde han. „Ved I, mine venner, hvad de vilde bruger at lade geværerne ſine med?“

„Nei, Paganel,“ ſvarede Glenarvan.

„Bibelblade! Hvis det er blevet almindeligt at gjøre en ſaadan brug af den hellige ſkrift, da beklager jeg de ſtakkels miſsionærer i deres møie og beſtræbelſer."

„Og hvilket bibelſted har de indfødte ſkudt hen til os?" ſpurgte Glenarvan.

„Et ord af den almægtige Gud," ſagde John Mangles, ſom nu havde læſt det halvt forbrændte papir.

„Dette ord," tilføiede den unge kaptein med gammelſkotſk troesinderlighed, „giver os den formaning, at vi ſkal haabe paa ham."

„Læs, John!" ſagde Glenarvan.

Og John læſte følgende af krudtet endnu ſkaanede vers:

„Salm. 90. — Fordi han har ſat ſit haab til mig, vil jeg frelſe ham."

„Diſse fortrøſtningsfulde ord, mine venner, maa vi tage med til vore kjække, kjære ledſagerinder. De vil i dem ſe et tegn paa himlens naade."

Glenarvan og hans kamerater vendte om og gik henimod gravſtedet, ſom de vilde underſøge nærmere.

Underveis blev de ikke lidet forbauſet, da de følte en let ſkjælven i jordbunden. Det var ingen egentlig bevægelſe, men en vibration, omtrent ſom naar dampen ſtrømmer ud af en kjedel.

Øienſynlig var der i bjergets indre ophobet dampe fra den underjordiſke ild.

Men denne eiendommelighed kunde ikke vække nogen forundring hos folk, ſom havde paſseret Waikato's varme

kilder. De vidſte, at disſe centrale egne paa Ika-na-Mouis væſentlig var af vulkanſk natur.

Skjønt det ſaaledes ikke egentlig var noget nyt, henledede dog Paganel ſine venners opmærkſomhed paa bjergets vulkanſke beſkaffenhed. Maunganamu er kun en af de talrige toppe, ſom rager op paa den indre del af øen, og ſom engang i fremtiden vil udvikle ſig til en vulkan. Den mindſte mekaniſke indvirkning kunde let foranledige dannelſen af et krater i denne kiſelholdige, lerede jordbund.

„Men“, ſagde Paganel, „vi er i virkeligheden ikke mere i fare her, end om vi befandt os ved ſiden af "Duncan's" dampkjedel. Denne jordſkorpe er ganſke ſolid.“

„Medgivet,“ mente majoren, „men den bedſte kjedel ſpringer engang, hvis den gjør tjeneſte for længe.“

„Nei,“ ſagde Paganel, „jeg har heller ikke videre lyſt til at forblive altfor længe heroppe paa denne top, Mac Nabbs. Viſer himmelen mig en udvei, ſkal jeg øieblikkelig gjøre brug af den.“

„Nu, hvorfor kan ikke Maunganamu,“ faldt John Mangles ind, „ſelv befordre os videre, ſiden der er ophobet ſaa uhyre mekaniſke kræfter i den. Under os ſlumrer, fortabt og til ingen nytte, ſandſynligvis millioner af heſtekræfter. En tuſindedel deraf kunde føre „Duncan“ til verdens ende!“

Denne omtale af „Duncan“ vakte hos Glenarvan tillive en række triſte betragtninger. Thi ſaa fortvivlet

hans egen ſtilling end kunde være, glemte han den ofte ved tanken paa ſit mandſkabs ſkjæbne.

Lady Helena ilede Glenarvan imøde, ſtrax hun fik øie paa ham.

„Nu, kjære Edward," ſagde hun, „tør vi nære haab eller maa vi være forberedt paa det værſte?"

„Haab," kjære Helena, ſvarede Glenarvan. „De indfødte vil ikke vove at overſkride dette bjerg, og vi har tid til at lægge plan til en flugt."

„Desuden, frue," ſagde John Mangles, „opfordrer ſelv Gud os til ikke at tabe modet."

Samtidig rakte han lady Helena det bibelblad, hvorpaa hine ord ſtod.

De unge damers modtagelige hjerter og religiøſe ſind ſaa i disſe ord af den hellige ſkrift en ſand profeti om deres redning.

„Og nu til oudoupaen!" raabte Paganel. „Den er vor fæſtning, vort ſlot, vor ſpiſeſal og vort arbeidsværelſe. Ingen vil forulempe os."

Alle fulgte den ſpøgefulde Paganel.

Da de vilde ſaa, hvorledes flygtningerne paany trak ſig ind paa det hellige ſted, ſkreg de op og afſkjød ſine bøsſer. Heldigvis naaede kuglerne ikke ſaa langt ſom ſkriget.

I en faſt overbevisning om, at endog maoriernes raſeri maatte vige for deres overtro, betraadte lady Helena, Mary Grant og herrerne begravelſespladſen.

Omkring den ny-zealandſke høvdings oudoupa trak ſig en palisſadevæg med rødmalede pæler. Symbolſke

ſigurer, en ſand tatovering paa træ, fortalte om den hedengangnes høie rang og heltegjerninger. I det indre var jorden dækket af grønt løv, og i midten dannede graven en forhøining.

Der laa høvdingens vaaben, de ladede og ſkudſærdige geværer, hans lanſe, hans pragtfulde ſtridsøxe og desuden det for jagten paa de evige opholdsſteder nødvendige kvantum krudt og kugler.

„Det er jo et helt arſenal," ſagde Paganel, „ſom vi vil kunne gjøre langt bedre brug af end den døde. Det er en ſmuk tanke, at disſe vilde ønſker at tage med ſig ſine vaaben i den anden verden."

„Ei, det er jo engelſk fabrikat!" udbrød majoren.

„Ja," bekræftede Glenarvan, „og det er en daarſkab at give de vilde ildvaaben ſom gave. De bruger dem ſiden mod de indtrængende europæere, og det med rette. Men i ethvert fald kommer disſe rifler os vel tilpas."

„Endnu mere," tilſøiede Paganel, „den for Kara-Tété beſtemte mad og drikke."

Den dødes ſlægt og venner havde ogſaa i ſandhed gjort ſine ſager godt. Der fandtes ſødemidler tilſtrækkelig for ti perſoner i ſjorten dage. Disſe beſtod væſentlig af grøntſager og poteter. Desuden var der nogle ſtore krukker med friſk vand, ſom altid hører til et nyzealandſk maaltid.

Flygtningerne var ſaaledes i nogle dage ſikret mod tørſt og ſult, og de nølede ikke længe med at indtage det førſte maaltid.

Mr. Olbinett fandt rigtignok koſten noget mager og var desuden i forlegenhed med at tilberede grøntſagerne, iſær da man ikke havde nogen ild.

Men Paganel kom ham tilhjælp med det ſimple raad at grave poteterne og grøntſagerne ned i jorden.

Temperaturen i de øverſte jordlag var nemlig meget høi, og et lommethermometer viſte paa ſexti—femogſexti grader.

Olbinett havde nær brændt hænderne alvorligt, da han gravede hullet, hvori han ſkulde lægge rødderne ned, thi der ſprang frem en dampſøile paa nogle fod.

Forfærdet faldt ſtewarten bagover.

„Skru hanen til!" raabte majoren, ſom tilligemed de to matroſer ſprang til og fyldte hullet med pimpeſtenſtykker, medens Paganel, der med opmærkſomhed havde iagttaget fænomenet, mumlede halvt for ſig ſelv:

„Udmærket! Brillant! — hvorfor ikke?"

„Er De kommen tilſkade?" ſpurgte Mac Nabbs, Olbinett.

„Nei, Mr. Mac Nabbs," ſvarede ſtewarden, „jeg var bare ikke forſigtig nok . . ."

„Saa mange velgjerninger fra himmelen!" udbrød Paganel henrykt. „Efter at den førſt har ſkjænket os mad og drikke, giver jorden os ild! Dette fjeld er jo et ſandt paradis! Jeg foreſlaar, at vi grunder en koloni her og forbliver her reſten af vore dage. Jeg ved ſandelig ikke, hvad det er, ſom ſkulde mangle os paa denne velforſynte bjergtop."

„Intet, naar den bare er holdbar i længden," ſagde John Mangles.

„Aa, den er ikke fra igaar," ſagde geografen. „Den har allerede i lange tider modſtaaet ilden i dens indre, og vil nok holde ud i vor levetid."

„Frokoſten venter," meldte Olbinett ligeſaa høitidelig, ſom om han forrettede ſin tjeneſte paa ſlottet Malcolm.

Siddende ved paliſſaden indtog flygtningerne atter et af de maaltider, ſom forſynet ſendte dem netop i den meſt kritiſke ſituation.

Saaſnart hungeren var ſtillet, foreſlog Glenarvan, at man ſkulde overveie en plan til flugten.

„Allerede nu!" ſagde Paganel i en næſten klagende tone. „Ønſker De alt at forlade dette henrivende ſted?"

„Men mr. Paganel," bemærkede lady Helena, „De maa dog medgive, at om vi end her befinder os ſom i et Capua, maa vi derfor ikke efterligne en Hannibal."

„Jeg vil aldrig tage mig den frihed, frue, at ſige Dem imod," ſvarede Paganel, „og da De ønſker at forhandle, godt, ſaa lad os forhandle."

„Det er fremforalt min mening," begyndte Glenarvan, „at vi ikke indlader os paa at flygte, førend ſulten tvinger os dertil. Det mangler os ikke nu paa kræfter, og diſſe maa vi trække os til nytte. Naar natten falder paa, vil vi ſøge at naa de øſtlige dalſtrøg, idet vi i ly af mørket paſſere de indfødtes kreds."

„Meget godt,“ ſagde Paganel, „hvis maorierne vil lade os drage affted.“

„Og hvis de ſøger at hindre os?“ ſpurgte John Mangles.

„Da vil vi anvende vort ſtore middel,“ ſvarede geografen.

„De har altſaa endnu et ſtort middel?“ frittede majoren.

„Ja, det har jeg,“ ſvarede Paganel uden at give nogen yderligere forklaring.

Man havde altſaa at oppebie natten for da at prøve paa at ſlippe forbi de indfødtes rækker.

Disſe havde ikke forladt ſin plads ved foden af bjerget. Flere vagtilde dannede ligeſom et flammebælte omkring fjeldtoppen. De reiſende kunde tydelig høre larmen fra den fiendlige bivuak.

Klokken ni, da det allerede var mørk nat, beſtemte Glenarvan og John Mangles ſig for at udforſke, om de turde føre ſit følge henover den farlige vei.

I ti minuter ſteg de lydløſt nedover helt til hin ſmale aasryg, ſom kun laa femti fod fra de indfødtes leir.

Hidtil var alt gaaet godt.

Maorierne, ſom laa omkring ſine vagtbaal, lod ikke til at have bemærket de to flygtninge, ſom nu vovede ſig nogle ſkridt videre.

Men pludſelig knaldede rifleſkud tilhøire og venſtre for aasryggen.

„Tilbage!" raabte Glenarvan; „diſſe banditter har baade katteøine og geværer!"

Da ſteg de begge øieblikkelig opover den ſteile ſkraaning og naaede i god behold tilbage til de andre, ſom ikke var blevet ſaa lidet forſkrækket over geværſalverne.

Glenarvan havde ſaaet ſin hat gjennemhullet af to kugler. Det var derfor ſaaledes umuligt at vove en flugt henover den langſtrakte aasryg.

„Vent til imorgen!" ſagde Paganel. „Siden vi ikke formaar at ſkuffe de indfødtes aarvaagenhed, ſaa tillader De nok, at jeg imorgen ſender dem en ret mad fra mit eget kjøkken!"

Luften var nu betydelig kjølig. Men heldigvis havde de vilde forſynet Kara-Tété's grav med phormiumstæpper, ſom de reiſende hyllet ſig ind i. Snart ſov de ind paa den varme, af de underjordiſke kræfter ſvagt zitrende jordbund.

Tolvte kapitel.

Paganels ſtore middel.

Den næſte dags morgen, den 17. februar, vækkede den opgaaende ſol med ſine førſte ſtraaler de ſlumrende paa Maunganamu.

Maorierne havde allerede længe været i aktivitet

ved foden af bjergkeglen; de tænkte ſlet ikke paa at fjerne ſig, lod det til. Da de ſaa europæerne komme ud fra den af dem indviede helligdom, udſtødte de et vildt hyl.

Forøvrigt forløb dagen uden nogen forſtyrrelſe fra de vildes ſide.

Enhver var, efter det førſte flugtforſøgs uheldige udfald, naturligvis ſpændt paa at erfare, hvad det var for en plan Paganel havde iſinde.

Benyttende ſig af de indfødtes overtroiſkhed var det hans henſigt at iværkſætte en eruption af dampe i nærheden af oudoupa'en for derved at bringe maorierne til at tro, at europæerne nu var hjemfalden til guddommens vrede og ved hjælp af denne liſt faa dem til at hæve beleiringen.

Henimod klokken otte om aftenen var Maunganamu's top indhyllet i tæt mørke. Himmelen frembød en ſort baggrund for de flammer, ſom Paganel nu ſkulde fremtrylle af dette vidunderlige bjerg.

Maorierne kunde ikke længere ſkimte ſine fanger. Øieblikket til at handle var kommet. Man maatte gaa hurtigt tilværks.

Glenarvan, Paganel, Mac Nabbs, Robert, ſtewarden og begge matroſerne tog fat alle paa engang.

Man udvalgte et ſted omtrent tredive ſkridt fra Kara-Tété's grav til aabning for det kunſtige krater. Det var naturligvis af den ſtørſte betydning, at denne oudoupa blev ſkaanet for udbruddet, thi hvis den ſkulde ødelægges, vilde derved det over fjeldet udtalte tabou have tabt ſin kraft.

Paa det ſted havde Paganel lagt mærke til en koloſſal klippeblok, under hvilken der trængte ſig frem tætte dampſkyer. Under denne blok var der ſkjult en liden kratermunding, og alene ved ſin vægt modvirkede den, at de underjordiſke flammer kom til udbrud.

Hvis det kunde lykkes at faa løftet klippeblokken ud af ſin ſtilling, maatte damp og lavamaſſer ſtraks ſtrømme ud af den fritliggende aabning.

Ved hjælp af nogle planker fra paliſſaden lykkedes det ved fælles anſtrengelſer at faa rokket en ſmule paa klippeſtykket. Der blev gravet en ſlags rende i fjeldſkraaningen, ſaa den lettere kunde glide nedover Jo høiere man fik løftet blokken op, deſto ſtærkere blev bevægelſen i jordſkorpen.

Der hørtes en dump rullen, den underjordiſke larm tog til. Snart mærkede de, ſom arbeidede med blokken, at pladſen begyndte at blive farlig.

Endnu en voldſom anſtrengelſe, — og klippeblokken rullede nedover fjeldet og forſvandt i afgrunden.

Øieblikkelig gav den tynde jordſkorpe efter. Under tordenagtig ſtøi ſteg en ſort ildſøile op mod himmelen, medens ſamtidig en ſtrøm af kogende vand blandet med lava udgød ſig over de indfødtes leir og de dybere liggende dale.

Hele fjeldtoppen zitrede; man ſkulde næſten tro, at den vilde forſvinde i et bundløſt ſvælg.

Glenarvan og hans kamerater fik neppe tid til at undfly de farlige lavamaſſer; oudoupa'en var et udmærket tilflugtsſted. Nogle vanddraaber, ſom naaede dem, var koghede, og luften omkring opfyldtes af en ſvovlagtig lugt.

Maunganamu's ſkraaninger gjennemfuredes af ſande ildſtrømme. De nærmeſte fjelde oplyſtes af de frembrydende flammer, medens de dybe dalſænkninger belyſtes af gjenſkinnet.

Alle de vilde var ſtyrtet op, da de kogende lavamaſſer overraſkede dem midt i leiren. De, ſom den glødende ſtrøm endnu ikke havde naaet, flygtede op paa de nærmeſte høidepunkter. Førſt der ſtandſede de og betragtede det ſkrækindjagende naturfænomen, — en vulkan, hvori det hellige bjergs ſkjændere blev ſtyrtet ned af deres guds vrede.

Undertiden, naar larmen fra krateret lød mindre voldſomt, kunde man høre dem hylende udraabe: „Tabou! Tabou!"

De tykke dampmaſſer, de glødende ſtene og lavamaſſer trængte frem med en voldſomhed og i en grad, ſom om man ſtod overfor et Hekla paa Island.

Hele natten igjennem arbeidede bjerget ſaa frygteligt, at Glenarvan ingen ro fandt.

Skjult bag paliſſaderækken fulgte fangerne udbruddets fremſkridt.

Endelig brød morgenen frem, men vulkanens raſeri holdt fremdeles ved.

Tykke, gule dampſtraaler blandede ſig med flammerne. Lavaen flød i ſlangeagtige bugtninger nedover fjeldets ſider.

Fra ſit ſkjul holdt Glenarvan med bankende hjerte øie med de indfødtes leir.

Maorierne var flygtet udenfor vulkanens rækkevidde. Ved foden af fjeldtoppen laa der nogle af ilden forkullede lig. Længere borte mod „pah“en havde lavaen omſpændt en ſnes hytter, ſom nu ſtod i brand.

De indfødte ſtod i klynger og betragtede med religiøs gyſen Maunganamu's ildſpyende gab.

Kai-Koumou traadte frem midt blandt ſine krigere; Glenarvan kunde kjende ham igjen. Han gik hen til foden af fjeldtoppen, hvor lavamaſſerne ikke havde paſſeret, men han vovede ſig ikke længere frem.

Som en aandebeſværger ſtrakte høvdingen armene ud og gjorde nogle tegn, ſom fangerne ikke forſtod betydningen af.

Saaledes ſom Paganel havde forudſat, ſendte Kai-Koumou ſin kraftigſte „tabou“ over det hævnende bjerg.

Strax efter trak de indfødte ſig tilbage nedover den bugtede ſti til pah'en.

„De bryder op!“ raabte Glenarvan. „De forlader ſin poſt. Gud være lovet! Vor angrebsplan er lykkedes. Min dyrebare Helena, mine kjække venner, nu er vi baade døde og begravne; men iaften eller inat vil vi igjen leve op; da vil vi forlade vor grav og flygte bort fra diſſe vilde barbarer!“

Man kan vanſkelig danne ſig nogen foreſtilling om den glæde, der raadede i oudoupa'en. Alles hjerter var

atter fyldt af nyt haab. Disſe modige reiſende glemte fortid og fremtid og tænkte kun paa øieblikket. Og dog var forſøget paa at opſpore en europæiſk koloni her i disſe ubekjendte egne ikke let. Men da Kai-Koumou var forjaget, anſaa man ſig frelſt fra alle New-Zealands vilde.

Majoren lagde ikke paa ſin ſide ſkjul paa den dybe foragt, ſom maorierne indgød ham; han var ikke i forlegenhed for rammende betegnelſer, og Paganel kappedes med ham heri.

Der var endnu en hel dag igjen til deres endelige afreiſe, og tiden blev benyttet til indgaaende at diskutere en planmæsſig flugt. Paganel havde paa det omhyggeligſte opbevaret ſit kart over New-Zealand og var derfor iſtand til at udpege de ſikreſte veie.

Efter nøie overlægning blev det beſtemt, at man ſkulde drage øſtover, mod Plenty-Bay.

Man kom rigtignok til at drage gjennem ubekjendte egne, men disſe var ſandſynligvis forladte.

De reiſende, ſom var vant til at overvinde naturlige vanſkeligheder og beſeire fyſiſke hindringer, nærede kun frygt for at ſtøde paa maorierne. Disſe maatte man for enhver pris undgaa og ſe at naa øens øſtkyſt, hvor misſionærerne havde grundlagt nogle ſtationer.

Afſtanden fra Taupo-ſjøen til Plenty-Bay kunde man anſlaa til hundrede mil. Det var ti marſchdage, forudſat at der tilbagelagdes ti mil om dagen, hvilket nok med anſtrengelſe kunde lade ſig gjøre. Naar blot misſionsſtationerne var naaet, kunde de reiſende hvile

ud og afvente en gunſtig leilighed til at naa Auckland, thi denne by var deres hovedmaal.

Imidlertid blev der holdt øie med de indfødte helt til aftenen. Men da fandtes der ikke en eneſte tilbage ved bjergets fod, og da mørket lagde ſig over Taupodalen, blaffede ingen vagtild dernede. Veien var fri.

Klokken 9, da det allerede var fuldſtændig nat, gav Glenarvan tegn til opbrud.

Bevæbnet og forſynet med proviant fra Kara-Tété's grav begyndte de reiſende nedſtigningen.

John Mangles og Wilſon gik foran, anſpændte hørſelen og ſøgte at gjennemſkue mørket. Ved den ringeſte ſtøi ſtudſede de alle

To hundrede fod nedenfor toppen naaede John Mangles og matroſen den farlige klippekant, ſom var blevet ſaa haardnakket forſvaret af de indfødte.

Hvis maorierne uheldigvis kun ſkulde have foretaget et tilſyneladende tilbagetog for ved liſt at lokke fangerne frem, eller hvis de ikke havde ladet ſig ſkuffe af den vulkanſke eruption, maatte deres nærværelſe her opdages.

Til trods for ſit tillidsfulde haab og Paganels muntre ſpøg kunde Glenarvan ikke undlade at frygte I diſſe ti minuter, da man overſkred aasryggen, ſtod jo alles liv paa ſpil. Lady Helenas hjerte ſlog voldſomt, og hun klamrede ſig krampagtig til ſin mands arm.

Forøvrigt tænkte hverken han eller John paa at vende om. Da John Mangles havde naaet det nederſte punkt, var der knapt femogtyve fod igjen til det plateau, hvor de vilde aftenen iforven var leiret.

Ogſaa denne del af veien blev tilbagelagt uden uheld.

Et ſtykke borte laa et tæt buſkads. Glenarvan anſaa ſig nogenlunde ſikker for, at der ſkulde være et baghold. Men han vidſte ogſaa, at han fra dette øieblik af ikke ſtod under tabou'ens beſkyttelſe. Efter terrænets beſkaffenhed at dømme havde man ikke blot at frygte for de indfødtes flinteſkud, men ogſaa et haandgemæng med dem.

Nu var der ikke mere end to hundrede ſkridt igjen til det mørke buſkads.

Pludſelig ſtandſede John op og rykkede næſten tilbage. Han troede at have hørt en ſtøi i mørket.

De andre blev urolige. Man ventede i angſt. Skulde man blive nødt til at foretage et tilbagetog til Maunganamu's top?

Men da John ikke hørte lyden gjentage ſig, ſatte han ſig atter i bevægelſe.

Nogle øieblikke efter var buſkadſet naaet, og de reiſende ſøgte ſkjul under det tætte løv.

Trettende kapitel.

Mellem dobbelt ild.

Efter at have hvilet en ſtund fortſattes marſchen, beſkyttet af nattens mørke. Det gjaldt ſaa hurtigt ſom muligt at komme bort fra denne ſkjæbneſvangre egn ved Taupo-ſjøen.

Paganel gik nu i ſpidſen for det lille ſelſkab, og hans vidunderlig ſkarpe orienteringsſands kom vel tilpas i denne vanſkelige vandring i fjeldene. Som vi allerede har omtalt, beſad Paganel evnen til om natten at ſkjelne ſelv de mørkeſte gjenſtande, og han anviſte derfor trygt og ubekymret veien.

Paganel holdt retningen lidt mod ſyd-oſt for at naa til en ſmal fjeldſkjæring mellem de to bjergkjæder Kaimanara og Wahiti, hvor veien til Auckland løber og derpaa ſtrækker ſig til Hawkes-bay.

Klokken ni om morgenen havde man tilbagelagt tolv mil i tolv timer. Det var ikke let at tænke ſig taprere damer end lady Helena og Mary Grant.

Forreſten ſyntes ſtedet egnet for at ſlaa leir.

Maden blev hentet frem, og alle ſpiſte med appetit. Derpaa holdt man hvil til klokken to om eftermiddagen og fortſatte ſaa marſchen øſtover. Om aftenen

laa bjergene otte mil bag dem, og de maatte ſove under aaben himmel.

Den næſte dag vanſkeliggjordes marſchen adſkilligt. Man maatte nemlig tage veien over en eiendommelig egn, opfyldt med vulkanſke ſjøer med kratere og ſvovldunſtkilder. Næſten før hver fjerdingvei maatte man gjøre en omvei. Hele atmoſfæren var opfyldt med en ubehagelig lugt. Man ſkyndte derfor af alle kræfter paa for at komme ud af disſe ugjæſtmilde egne, hvor man ikke engang kunde komme en fugl paa ſkud.

Den 23de februar var der tilbagelagt femti mil fra Maunganamu, og Glenarvan kunde holde raſt ved foden af et bjerg, hvis navn han ikke kjendte. Foran hans øine ſtrakte ſig en ſtor, kratbevoxet ſlette, og ſtore ſkoge viſte ſig i horizonten.

Det var et godt tegn, ſaafremt bare disſe egnes gunſtige beſkaffenhed ikke havde hidlokket altfor mange indfødte.

Mac Nabbs og Robert ſkjød tre fugle, de ſaakaldte „kiwis“, ſom leverede et ſandt feſtmaaltid. Det var ikke længe, før de var tilberedte og paa nogle minuter fortæret. Ved desſerten, ſom beſtod af poteter, ſtillede Paganel et forſlag, ſom blev vedtaget med almindeligt bifald. Han foreſlog, at det navnløſe fjeld ſkulde hede „Glenarvan,“ og med den ſtørſte omhyggelighed betegnede han paa kartet dets beliggenhed og tilføiede ved ſiden af dets høide: 3000 fod.

Reſten af veien mellem Taupo-ſjøen og det Stille ocean forløb uden at der forefaldt noget af væſentlig intereſſe.

Hele dagen igjennem marſcherede man gjennem ſkoge og over ſletter; ſkjønt en barmhjertig himmel forſkaanede de reiſende for hede og regn, gjorde dog en tiltagende træthed ſig føleligt gjældende. Men deres eneſte længſel gjaldt at naa miſſionsſtationerne.

Imidlertid gik dog paſſiaren livligt. Men Glenarvan, ſom gik for ſelv ſig alene, tænkte — jo mere han nærmede ſig kyſten — deſto mere paa „Duncan“ og dens ulykkelige beſætning. Han glemte de farer, ſom endnu truede ham, før han naaede Auckland, for at tænke paa ſine myrdede matroſer. Dette frygtelige billede forlod ham aldrig.

Der blev nu aldrig mere talt om: Harry Grant. Det var jo ogſaa ſpildt umage, da man intet havde kunnet gjøre for ham. Naar kapteinens navn blev nævnt, ſaa ſkede det i ſamtalen mellem hans datter og John Mangles.

John havde aldrig mere mindet Mary om, hvad den unge pige havde ſagt til ham, medens de opholdt ſig den ſidſte nat i Waré-Atoua.

Hans beſkedenhed tillod ham ikke at faſtholde de ord, ſom var bleven udtalt under et øieblikś høieſte fortvivlelſe. Saa ofte John endnu talte om Harry Grant, kom han beſtandig med forſlag til videre efterforſkninger.

Han bekræftede for Mary, at lord Glenarvan vilde gjenoptage dette forulykkede foretagende paany. Han gik da ud fra den anſkuelſe, at dokumentets rigtighed ikke kunde drages i tvivl. Altſaa exiſterede Harry Grant endnu et eller andet ſted, og derfor maatte man gjennemſtøve verden for at finde ham igjen.

Mary var henrykt over disſe ord; hendes tanker forenedes med John's i det ſamme haab.

Lady Helena deltog ligeledes ofte i deres ſamtaler; men hun hengav ſig ikke til bedrageriſke illuſioner og pasſede i ſærdeleshed paa at føre disſe to unges tanker tilbage til den nøgne virkelighed.

Uden at fjerne ſig altfor langt fra den lille trop gik Mac Nabbs, Robert, Wilſon og Mulrady paa jagt, og enhver af dem leverede ſit bidrag af vildt.

Paganel holdt ſig ſtum og taus for ſig ſelv, beſtandig omhyggelig indhyllet i ſin phormiumskappe.

Og dog — det maatte man anerkjende — til trods for denne naturens lov, ſom midt under prøvelſer, farer, anſtrengelſer og forſagelſe kjølner og forbitrer ſelv de bedſte karakterer, holdt alle disſe lidelſesfæller trofaſt ſammen, parate til at gaa i døden for hverandre.

Den 25de februar ſtødte de paa en flod, ſom ifølge Paganels kart maatte være Wakari; man pasſerede den i en ſlags færge.

De to følgende dage blev der draget hen over yppige, endeløſe ſletter. Over halvparten af veien fra Taupo-ſjøen til kyſten var tilbagelagt uden uheld, omend ikke ganſke uden møie.

Derpaa fulgte vidſtrakte ſkoge, ſom mindede om Auſtraliens; men her erſtattes eucalyptus'en af kauri'en.

Synet af diſſe kjæmpemæſſige furutrær, værdige ſideſtykker til cedrene paa Libanon og Kaliforniens mammuth-trær, overraſkede de reiſende. Diſſe kauri'er maaler hundrede fod til grenene og voxer i adſkilte grupper. Hele ſkogen beſtod derfor ikke udelukkende af trær, men af utallige trægrupper, ſom udbredte ſit grønne bladtag i to hundrede fods høide. Enkelte af træerne maalte optil femti fod i omkreds.

I tre dage varede marſchen under diſſe mægtige buer og paa en jordbund, ſom menneſkefødder endnu ikke havde betraadt.

Den 1ſte marts om aftenen forlod Glenarvan og hans følge endelig den umaadelige kauri-ſkov og ſlog leir ved foden af bjerget Ikirangi, der hæver ſig op i en høide af fem tuſinde fod.

Der var tilbagelagt over hundrede mile fra Maunganamu, og kyſten var nu kun tredive mil borte. John Mangles havde haabet paa at greie denne reiſe paa ti dage, men havde ikke kjendt de vanſkeligheder, ſom egnen frembød.

De reiſende trængte fremforalt til at hvile ordentlig ud. Der trængtes nu kun to dages marſch for at naa kyſten, og kraft og udholdenhed ſaavelſom en ganſke ſkarp aarvaagenhed var nødvendig, naar man betraadte en af de vilde hyppig hjemſøgt egn.

Den følgende morgen brød det lille ſelſkab op og fortſatte ſin vei med fornyede kræfter.

Mellem bjerget Ikarangi og Hardy, hvis top rager op i en høide af tre tuſinde ſyv hundrede fod, var veien meget vanſkeligt. I to dage maatte man bane ſig frem gjennem det tætte krat med øxen i haand. Under disſe omſtændigheder var jagt umulig. Forraadene ſlap op, og man kunde ikke faa fornyet dem. Dertil kom, at man manglede vand, ſaa man ikke engang kunde ſlukke en pinefuld torſt.

Det lille ſelſkabs lidelſer begyndte at antage en frygtelig karakter, og for første gang holdt deres moralſke energi paa at forlade dem.

Tilſidſt lykkedes det dem, drevet af ſelvopholdelſesdriften, at naa kyſtſpidſen Lottie, ved bredden af det Stille ocean.

Her ſaa de nogle forladte hytter, ruinerne af en af krigen nylig ødelagt landsby; overalt var der ſpor efter plyndring og brand.

Og her havde ogſaa ſkjæbnen forbeholdt de ulykkelige reiſende en ny og forfærdelig prøvelſe.

De tog veien langs ſtranden, da der pludſelig en mils vei fra kyſten viſte ſig en flok vilde, ſom ſvingende ſine vaaben ilede dem imøde.

Flugt var der ikke at tænke paa ſaa nær ved ſtranden. Men Glenarvan ſamlede alle ſine kræfter for at give ordre til kamp, da John Mangles i det ſamme raabte:

„En baad! En baad!“

Og der laa virkelig neppe tyve mil fra ſtrandbredden oppe paa en ſandbanke en kano med ſex par aarer i.

At ſætte den paa vandet, komme ſig ombord og flygte bort fra denne farlige kyſt var et øiebliks værk.

John Mangles, Mac Nabbs, Wilſon og Mulrady greb aarene, Glenarvan roret. De to damer, Olbinett og Robert tog plads i bunden af kanoen.

Ti minuter ſenere var baaden en kvartmil tilſjøs. Havet var roligt, og flygtningerne iagttog den dybeſte taushed.

John, ſom ikke havde til henſigt at fjerne ſig altfor langt fra kyſten, gav netop ordre til, at man ſkulde fare langs denne, da hans aare pludſelig faldt ham ud af haanden.

Han havde i dette øieblik obſerveret tre baade, ſom ſatte ud fra Lottie-pynten, aabenbart i den henſigt at gjøre jagt paa dem.

„Tilhavs! tilhavs!“ raabte han; „heller gaa under i bølgerne!“

Kanoen, hvis fire roere gjorde voldſomme anſtrengelſer, ſatte kurſen mod det aabne hav.

Dette kunde de nok greie endnu en halv times tid; men roerne blev efterhaanden mere og mere udmattede, og de tre andre baade kom dem nærmere og nærmere.

I dette øieblik var afſtanden mellem dem neppe mere end to mile.

Der var ſaaledes ingen udſigt til at undgaa et angreb af de vilde, ſom bevæbnet med lange geværer allerede var ifærd med at give ild.

Hvad ſkulde Glenarvan nu gribe til?

Han ſtod opreiſt i agterſtævnen og lod ſit blik ſøge ſpeidende ud i horizonten efter hjælp.

Hvad ventede han paa?

Var han grebet af en eller anden anelſe?

Pludſelig klarnede hans øine op, og han pegte med haanden paa et punkt ude paa havet.

„Et ſkib! et ſkib, mine venner!" raabte han. „Mod! Mod!"

Ikke én af de fire roere tog ſig tid til at ſe ſig om efter dette ſaa uventede ſkib; kun Paganel reiſte ſig og rettede ſin kikkert mod det betegnede punkt.

„Ja," ſagde han, „et ſkib! en damper! Den kommer for fuld fart herhen, lige imod os! Mod! kamerater!"

De flygtende anſpændte ſin kræfter til det yderſte.

Dampſkibet kom ſtedſe nærmere. Nu kunde man ſe dets to maſter og røgſkyerne fra ſkorſtenen.

Glenarvan gav roret til Robert for at gribe geografens kikkert og holde øie med ſkibets bevægelſer.

Men hvad maatte John Mangles og hans ledſagere tænke, da de med ét ſaa en dødlignende bleghed lægge ſig over lordens anſigtstræk og kikkerten falde ham ud af haanden?

Et eneſte ord forklarede denne pludſelige fortvilelſe.

„Duncan!" raabte Glenarvan, „Duncan og ſtraffangerne!"

„Duncan!" ſkreg John, idet han ſlap aaren og ſprang op.

„Ja, døden paa begge ſider!“ mumlede Glenarvan tilintetgjort.

Det var i virkeligheden lyſtyachten.

Man kunde ikke tage feil, — yachten med en beſætning, ſom beſtod af forbrydere!

Majoren kunde ikke tilbageholde en ed, ſom han ſlyngede mod himmelen; dette var for meget!

Et øieblik var kanoen overladt til ſig ſelv. Hvorhen rette kurſen? Hvor ſkulde man flygte hen? Var det muligt at vælge mellem de vilde og forbryderne?

En kugle peb ud fra den nærmeſte kano og traf Wilſons aare. Endnu nogle aareſlag drev baaden henimod „Duncan“.

Yachten gik for fuld damp og var nu kun en halv mil borte.

I ſin fortvivlelſe vidſte John Mangles ikke længere, hvilken retning han ſkulde ſlaa ind paa.

De to ſtakkels damer knælede ned og bad inderligt.

Nu regnede det ned med kugler fra de vilde.

Men i dette øieblik lød et kanonſkud fra yachten, og en kugle fløi henover flygtningernes baad.

I vild ophidſelſe greb John Mangles øxen. Han vilde ſlaa et hul i baaden for ſaaledes at vælge døden for ſig og ſine ulykkelige venner fremfor paany at falde i de vildes hænder eller blive et bytte for de undvegne forbrydere.

Et ſkrig fra Robert bragte ham med ét til at holde inde.

„Tom Auſtin! Tom Auſtin!“ raabte gutten.

„Han er ombord! Jeg ſer ham! Han har gjenkjendt os, nu ſvinger han ſin hat!"

John lod øxen ſynke.

En anden kanonkugle fløi henover hans hoved og ſplintrede den nærmeſte af de tre kanoer, medens der fra „Duncan"s dæk lød et jublende hurra.

De vilde flygtede forfærdet i retning af kyſten.

„Til hjælp, til hjælp, Tom!" havde John Mangles raabt med høi ſtemme.

Og nogle øieblikke ſenere var de ti flygtninge, uden at vide hvorledes, alle i ſikkerhed ombord i „Duncan."

Fjortende kapitel.

Hvorledes „Duncan" kom til øſtkyſten af New-Zealand.

Vi giver afkald paa at ſkildre Glenarvans og hans ledſageres følelſe, da de hørte tonerne fra gamle Skotlands ſange.

I det øieblik, de ſatte foden paa „Duncan"s dæk, iſtemte hele mandſkabet en fædrelandsſang, og lorden blev hilſet med kraftige hurraer ved tilbagekomſten til ſit ſkib.

Glenarvan, John Mangles, Robert og ſelv majoren, fældte alle taarer og omfavned hinanden i glæden over gjenſynet. Geografen var fuldſtændig ude af ſit gode

ſkind; han danſede, ſprang omkring og ſigtede med ſin uadſkillelige kikkert paa de ſidſte piroguer, ſom hurtig tog flugten mod kyſten.

Men ved ſynet af Glenarvan og hans følge, hvis klæder hang i laſer, hvis anſigtstræk var blege og magre og bar ſpor af frygtelige lidelſer, holdt mandſkabet inde med ſine glædesudbrud.

Det var ſkygger, og ikke hine modige og foretagſomme reiſende, ſom tre maaneder iforveien var dragne ud i det ſikre haab at opdage ſporene af de forliſte fra „Britannia“.

Alene tilfældet havde ført dem til dette ſkib, ſom de aldrig nogenſinde havde ventet at faa ſe igjen.

Og i hvilken ſørgelig, forkommen tilſtand befandt de ſig ikke!

Men førend Glenarvan tænkte paa ſin træthed eller paa at ſtille ſult og tørſt, ſpurgte han Tom Auſtin om aarſagen til hans nærværelſe i disſe farvande.

Hvorfor befandt „Duncan“ ſig paa øſtkyſten af New-Zealand?

Var han da ikke falden i hænderne paa Ben Joyce?

Hvilken lykkelig ſkjæbne havde bragt ham paa ſpor af flygtningerne?

Det var altſammen ſpørgsmaal, ſom om hinanden og ſamtidig blev rettet til den beſtyrtede Tom Auſtin.

Den gamle ſjømand vidſte ikke, hvem han ſkulde høre paa. Han beſtemte ſig derfor til kun at ſvare paa, hvad lord Glenarvan ſpurgte om.

„Men ſtraffangerne?" ſpurgte Glenarvan, „hvad har I gjort med dem?"

„Straffangerne?" ſvarede Tom Auſtin i en tone, der røbede, at han ikke forſtod meningen med ſpørgsmaalet.

„Ja, ſtraffangerne, ſom har angrebet yachten?"

„Hvilken yacht?" ſpurgte Tom Auſtin, „Deres herligheds ſkib?"

„Javiſt, Tom! „Duncan" mener jeg, og denne Ben Joyce, ſom var kommen ombord?"

„Jeg kjender ſlet ikke denne Ben Joyce, — jeg har aldrig ſeet ham," ſvarede Auſtin.

„Aldrig ſeet ham?" raabte Glenarvan forbauſet over den gamle ſjømands ſvar. „Sig mig da, Tom, hvorfor „Duncan" i dette øieblik krydſer paa kyſten af New-Zealand?"

Glenarvan, lady Helena, miſs Grant, Paganel, majoren, Robert, John Mangles, Olbinett, Mulrady og Wilſon havde ſlet ikke kunnet fatte grunden til den gamle ſjømands forbauſelſe; men end ſtørre blev deres overraſkelſe, da Tom Auſtin med rolig ſtemme ſvarede:

„Men „Duncan" krydſer jo her ifølge Deres herligheds ordre."

„Ifølge min ordre?" raabte Glenarvan.

„Ja, mylord. Jeg har holdt mig nøiagtig efter de inſtruktioner, ſom ſtaar i Deres brev af 14de januar."

„Mit brev! Mit brev!" raabte Glenarvan.

I dette øieblik omringede de ti reiſende Tom Auſtin og ſlugte ham næſten med øinene.

Altſaa havde brevet fra Snowy River naaet „Duncan"?

„Fremforalt," fortſatte Glenarvan, „lad os komme til en forſtaaelſe, thi jeg tror, jeg drømmer. De har faat et brev, Tom?"

„Ja, et brev Deres herlighed."

„I Melbourne?"

„I Melbourne, i det øieblik jeg var færdig med ſkibets reparation."

„Og dette brev?"

„Var ikke ſkrevet med Deres haandſkrift, men kun undertegnet af Dem, mylord"

„Det er rigtig. Og dette brev blev overleveret Dem af en ſtraffange ved navn Ben Joyce."

„Nei, af en matros, ſom hed Ayrton og havde været kvartermeſter ombord paa „Britannia"."

„Ja! Ayrton og Ben Joyce er én og ſamme perſon. Nu, hvad ſtod der ſaa i brevet?"

„Der ſtod, at jeg uden tøven ſkulde afreiſe fra Melbourne og krydſe paa øſtkyſten af . . ."

„Af Auſtralien!" raabte Glenarvan med en heftighed, ſom bragte den gamle ſjømand helt fra koncepterne.

„Af Auſtralien?" gjentog Tom med vidt opſpilede øine, „nei, — nei, af New-Zealand!"

„Af Auſtralien! Tom! Af Auſtralien!" raabte Glenarvans ledſagere ſom med én mund.

Det ſyntes i dette øieblik at ſvimle for Tom Auſtin. Glenarvan talte til ham med en ſaadan ſikkerhed, at han begyndte at frygte for at have læſt feil. Han, den trofaſte og paapasſelige ſjømand, ſkulde han have begaaet en ſaadan feiltagelſe?"

Han blev rød og forvirret.

„Berolige Dem, Tom," ſagde lady Helena, „forſynet har villet . . ."

„Nei, nei, madame, tilgiv mig," gjentog den gamle Tom. „Nei! Det er ikke muligt! Jeg kan ikke have taget feil! Ayrton har ligeſom jeg ſelv læſt brevet, og ham, netop ham var det, ſom tvertimod vilde forlede mig til at ſeile til den auſtralſke kyſt."

„Ayrton?" raabte Glenarvan.

„Han ſelv! Han paaſtod, at det var en feiltagelſe af Dem, at det var Deres mening at ſtøde til os ved Twofold-Bay!"

„Har De brevet, Tom?" ſpurgte majoren med ſynlig ſpænding.

„Ja, mr. Mac Nabbs," ſvarede Auſtin. „Jeg ſkal ſtrax hente det."

Auſtin ſkyndte ſig til ſin kahyt.

Medens han var borte, ſaa man en lang ſtund paa hinanden. Kun majoren fixerede Paganel ſkarpt og ſagde, idet han lagde armene overkors:

„Naa, Paganel, jeg maa tilſtaa, at det vilde være et ſtærkt ſtykke."

„Hvad da?" ſpurgte geografen, ſom med ſin bøiede ryg og brillerne ſkjøvet op paa panden lignede et ſtort ſpørgsmaalstegn.

Auſtin kom tilbage.

Han holdt i haanden det brev, ſom Paganel havde ſkrevet og Glenarvan undertegnet.

„Læs ſelv, Deres herlighed!“ ſagde den gamle ſjømand.

Glenarvan tog brevet og læſte:

„Tom Auſtin beordres herved til at ſtikke tilſjøs og med „Duncan“ ufortøvet begive ſig til den ſyvogtredivte breddegrad paa øſtkyſten af New-Zealand.“

„New-Zealand!“ raabte Paganel og gjorde et formeligt hop.

Han tog brevet ud af hænderne paa Glenarvan, gned ſig i øinene, ſatte brillerne tilrette og læſte.

„New-Zealand!“ ſagde han med et ubeſkriveligt tonefald, medens brevet faldt ham ud af fingrene.

I dette øieblik følte han, hvorledes en haand lagdes tungt paa hans ſkulder.

Han vendte ſig om og ſaa majoren ſtirre ſig ſtivt ind i anſigtet.

„Min brave Paganel,“ ſagde Mac Nabbs med en vigtig mine, „det er ialfald en ſand lykke, at De ikke har ſendt „Duncan“ til Kokinkina!“

Denne ſpøg bragte den ſtakkels geograf ganſke fra ſig ſelv. Hele mandſkabet brød ud i en homeriſk latter. Paganel løb omkring ſom en daare, tog ſig med begge hænder til hovedet og rev næſten haarene ud.

Han vidſte ikke mere, hvad han gjorde, endnu mindre, hvad han vilde gjøre. Ganſke automatmæsſig ſteg han ned trappen til hovedkahytten, krøb ſaa igjen op paa dækket og løb aandsfraværende frem og tilbage.

Han fik fødderne viklet ind i en tougrulle, han holdt paa at falde og klamrede ſig med begge hænder til et reb.

Pludſelig lød der et frygteligt brag. Kanonen paa fordækket gik af og overſaaede de rolige bølger med en kugleregn.

Den ſtakkels, beklagelſesværdige Paganel havde klamret ſig til den ladte kanons trækline, og ſkuddet var gaaet af.

Geografen blev kaſtet om paa ſkandſetrappen og forſvandt ned i mandſkabets rum.

Efter den ved ſkuddet bevirkede forbauſelſe fulgte et ſkrig af ſkræk. Man troede, der var ſkeet en ulykke. Ti matroſer ilede ned paa mellemdækket og bar den halvdøde Paganel op. Geografen talte ikke mere.

Den brave franſkmands reiſekamerater var fortvivlede. Majoren, ſom ved ſlige ſæregne anledninger pleiede at fungere ſom læge, gav ſig i lag med at løſe klæderne op paa den ulykkelige Paganel for at forbinde hans ſaar; men han havde neppe lagt ſin haand paa den døende, da denne vendte ſig om, ſom om han var kommen i berøring med et elektriſk batteri.

„Aldrig! Aldrig!“ raabte han og trak omhyggelig ſin laſede kappe om ſig.

„Men, Paganel!“ ſagde majoren.

„Nei, ſiger jeg Dem!“

„Vi maa ſe efter . . .“

„De ſkal ikke ſe efter! . .“

„De har maaſke brukket noget . . .“ tilføiede Mac Nabbs.

„Ja,“ ſvarede Paganel, ſom med den største ſikkerhed reiſte ſig op paa ſine lange ben, „men hvad jeg har brukket, kan tømmermanden gjøre iſtand igjen!“

„Hvad du?“

„Døren til mandſkabslugaren, ſom blev ſlaaet ind, da jeg faldt.“

Ved denne forklaring begyndte latteren paany.

Dette ſvar overbeviſte alle Paganels venner om, at han var ſluppet fra ſit eventyr med kanoen med helt ſkind.

„I alle tilfælde,“ tænkte majoren, er det en beſynderlig ſkrue af en geograf!“

Men efterat han havde ſummet ſig lidt ovenpaa den nys forefaldne epiſode, havde Paganel at ſvare paa endnu et ſpørgsmaal, ſom han ikke kunde undgaa.

„Nu Paganel,“ ſagde Glenarvan til ham, „ſvar nu frimodig. Jeg erkjender, at Deres aandsfraværelſe var hidført af forſynet. Uden Dem vilde „Duncan“ ſikkerlig være faldet i hænderne paa ſtraffangerne; uden Dem vilde vi igjen være blevet grebne af maorierne! Men ſig mig alligevel for himmelens ſkyld, gjennem hvilken eiendommelig tankeforbindelſe, gjennem hvilken næſten overnaturlig aandsfraværelſe kom De til at ſkrive New-Zealand iſtedetfor Auſtralien?“

„For pokker,“ raabte Paganel, „fordi . . .“

Men i ſamme øieblik faldt hans blik paa Robert og Mary Grant, og han ſtandſede. Derpaa ſvarede han:

„Hvad ønſker De af mig? Min kjære Glenarvan jeg er en daare, en nar, en fuldſtændig uforbederlig ſkabning, og jeg vil komme til at dø ſom det meſt berømte aandsfraværende menneſke, der nogenſinde har levet."

„Hvis De da ikke blir hængt," tilføiede majoren.

„Hængt! Jeg?" raabte geografen med en raſende bevægelſe. „Skal det være en alluſion?"

„Hvad for en alluſion?" ſpurgte Mac Nabbs med ſin rolige ſtemme.

Intermezzoet havde ingen yderligere følger. Hemmeligheden ved „Duncan"s tilſtedeværelſe i disſe farvande var opklaret; de paa en ſaa vidunderlig maade frelſte reiſende tænkte nu kun paa at faa ſin frokoſt tillivs og derpaa opſøge ſine bekvemme kahytter for at hvile ud

Glenarvan og John Mangles holdt Tom Auſtin tilbage; de havde endnu nogle ſpørgsmaal at gjøre ham.

„Min kjære Tom," ſagde Glenarvan, „ſvar mig nu. Forekom ikke denne ordre om at krydſe paa kyſten af New-Zealand Dem høiſt beſynderlig?"

„Viſtnok, Deres herlighed," ſvarede Auſtin; „jeg var meget forbauſet, men jeg er vant til at rette mig efter de befalinger, ſom jeg modtager, og derfor adlød jeg. Kunde jeg handle anderledes? Hvis den omſtændighed, at jeg ikke punktlig holdt mig efter Deres ordre, havde havt ulykkelige følger, vilde jeg da ikke have været ſkyldig? Vilde De, kaptein, have handlet anderledes?"

„Nei, Tom," ſvarede John Mangles.

„Men hvad tænkte De derved?" ſpurgte Glenarvan.

„Jeg tænkte, Deres herlighed, at Harry Grants intereſſe krævede, at „Duncan" ſkulde reiſe til New-Zealand. Jeg tænkte, at De af en eller anden grund havde beſtemt Dem for, at et eller andet ſkib ſkulde føre Dem derhen, at jeg ſkulde oppebie Deres ankomſt paa øſtſiden af øen. Forøvrigt holdt jeg ved afreiſen fra Melbourne min beſtemmelſe hemmelig, og førſt i aaben ſjø, i det øieblik Auſtraliens kyſter forſvandt for vore øine, erholdt mandſkabet beſked om reiſens maal. Men da forefaldt der ombord en begivenhed, ſom ſatte mig i den ſtørſte beſtyrtelſe."

„Hvad var det, Tom?" ſpurgte Glenarvan.

„Jeg vil fortælle," ſvarede Tom Auſtin, „at da Ayrton den næſte morgen erfarede min beſtemmelſe med „Duncan" . . "

„Ayrton!" raabte Glenarvan. „Han er altſaa ombord?"

„Ja, mylord."

„Det er Guds ſtyrelſe," ſagde den unge kaptein.

I et nu ſtod det klart for dem: Ayrtons forhold, hans længe iforveien forberedte forræderi, Glenarvans ſaar, mordforſøget paa Mulrady, den forulykkede expedition i ſumpene ved Snowy, den elendiges hele fortid.

Og nu var ved et ganſke eiendommeligt ſammenſtød af omſtændigheder ſtraffangen i deres magt.

„Hvor er han?“ ſpurgte Glenarvan intereſſeret.

„Indeſtængt i en kahyt,“ ſvarede Tom Auſtin, „og ſtrengt bevogtet.“

„Af hvilken grund?“

„Fordi Ayrton blev aldeles raſende, da han ſaa, at yachten ſatte kurſen for New-Zealand; fordi han vilde tvinge mig til at ændre ſkibets kurs; fordi han brugte trudſler mod mig, og endelig fordi han ſøgte at ſtifte mytteri blandt mandſkabet. Jeg forſtod, at det var en meget farlig mand, og derfor maatte jeg tage mine forſigtighedsregler mod ham.“

„Og ſiden dengang?“

„Siden dengang har han været i ſin kahyt, ſom han ikke har faaet lov til at forlade.“

„Det er godt, Tom.“

I dette øieblik blev Glenarvan og John Mangles kaldt ned for at ſpiſe, hvilket de i høi grad trængte til. De tog plads ved bordet uden at ſige et ord om Ayrton.

Men da maaltidet var tilende og de alle mætte og ſtyrkede befandt ſig paa dækket, gjorde Glenarvan dem bekjendt med kvartermeſterens nærværelſe ombord.

Samtidig gav han ordre til, at Ayrton ſkulde føres frem for ham.

„Kan jeg holde mig borte fra dette forhør?“ ſpurgte lady Helena. „Jeg maa tilſtaa, kjære Edward, at ſynet af denne ulykkelige vil være overordentlig pinligt for mig.“

„Det er nødvendigt, at han ſtilles ligeoverfor eder alle," ſagde lord Glenarvan. „Jeg beder dig derfor om at blive. Ben Joyce ſkal ſe alle ſine ofre foran ſig."

Lady Helena ſamtykkede, og hun og Mary Grant tog plads i nærheden af lord Glenarvan.

De øvrige ſtillede ſig rundt omkring ham; de var jo alle blevet haardt rammet af ſtraffangens forræderi.

Yachtens mandſkab, ſom endnu ikke fattede denne ſcenes høitidelige alvor, bevarede dyb taushed.

„Lad Ayrton komme!" befalede Glenarvan.

Femtende kapitel.

Ayrton eller Ben Joyce.

Ayrton viſte ſig.

Med faſte og ſikre ſkridt gik han henover dækket. Hans blik var mørkt, hans læber ſammenpresſede, hans hænder krampagtig knyttede. Han viſte hverken halsſtarrighed eller underkaſtelſe.

Da han ſtod foran lord Glenarvan, lagde han armene rolig overkors og ventede i taushed paa hans ſpørgsmaal.

„Nu, Ayrton," ſagde Glenarvan, „nu er vi begge ombord i det ſkib, ſom De vilde ſpille i hænderne paa Ben Joyce's røverbande!"

En næſten umærkelig ſkjælven kruſede ved disſe ord kvartermeſterens læber. En rødme fòr over hans ubevægeliqe anſigt, men det var ikke af anger, men kun af ſkamfølelſe over ſit uheld. Paa den ſamme yacht, hvor han havde tænkt at ſpille herre, var han nu ſom fange, og inden faa øieblikke vilde hans ſkjæbne være beſeglet.

Imidlertid gav han intet ſvar.

Glenarvan ventede taalmodig, men Ayrton taug haardnakket.

„Tal Ayrton,“ fortſatte Glenarvan, „hvad har De at ſige?“

Ayrton nølede; han rynkede panden, derpaa ſagde han med rolig ſtemme:

„Jeg har intet at ſige, mylord. Jeg har begaaet den dumhed at lade mig fange. Gjør med mig, hvad De lyſter.“

Efter at have givet dette ſvar vendte han blikket mod kyſten i veſt og bevarede en fuldkommen ligegyldighed overfor alt, ſom foregik omkring ham. Den, ſom ſaa ham, vilde have troet, at hele dette optrin var ham fuldſtændig uvedkommende.

Men Glenarvan havde foreſat ſig ikke at tabe taalmodigheden. Han var jo fængſlet af en ſtærk interesſe af at faa rede paa visſe detaljer af Ayrtons hemmelighedsfulde liv, idetmindſte hvad der angik Harry Grant og „Britannia“.

Han begyndte derfor paany ſine ſpørgsmaal, talte med mild ſtemme og ſøgte at møde ſit eget hjertes ophidſelſe med den ſtørſt mulige ro.

„Jeg haaber, Ayrton," ſagde han, „at De ikke vil vægre Dem med at ſvare paa nogle ſpørgsmaal, ſom jeg vil rette til Dem. For det førſte, har jeg at kalde Dem Ayrton eller Ben Joyce? Er De kvartermeſteren fra „Britannia"? Ja eller nei?"

Ayrton forblev ubevægelig, døv for ethvert ſpørgsmaal, og fixerede kyſten.

„Vil De meddele mig, hvorledes De forlod „Britannia", og hvorfor De var i Auſtralien?"

Den ſamme taushed, den ſamme ubevægelighed.

„Hør paa mig, Ayrton," vedblev Glenarvan, „det er i Deres egen intereſſe at ſvare. Aabenhjertigheden, Deres ſidſte hjælpemiddel, vil veie til Deres gunſt. For ſidſte gang altſaa, vil De ſvare paa mine ſpørgsmaal?"

Ayrton vendte hovedet mod Glenarvan og ſaa ham ind i øinene.

„Mylord," ſagde han, „jeg har intet at ſvare. Det faar blive rettens ſag og ikke min at ſkaffe beviſer tilveie mod mig."

„Hvilket vil være en let ſag!" bemærkede Glenarvan.

„Let! mylord?" ſvarede Ayrton i en ſpottende tone; „der gaar Deres herlighed for vidt. Jeg forſikrer Dem, at ſelv den flinkeſte dommer i Temple-Bar vil komme i forlegenhed, hvad min perſon anbelanger.

Hvem kan ſige, hvorfor jeg er kommen til Auſtralien, naar kaptein Grant ikke er tilſtede? Hvem kan beviſe, at jeg er den af politiet efterſøgte Ben Joyce, da dette aldrig har havt mig i hænderne og mine kamerater er i frihed? Hvem uden I er iſtand til til min ſkade at angive mig, ikke for en forbrydelſe, men kun for en ſtrafbar handling? Hvem kan beviſe, at jeg har fjernet mig fra dette ſkib og villet ſpille det over i forbryderhænder? Ingen, forſtaa mig ret, ingen! De har mig mistænkt, godt; men for at faa et menneſke dømt, behøves der visheb, og den har De ikke. Indtil det modſatte beviſes, er jeg Ayrton, kvartermeſter paa „Britannia“.“

Ayrton var i talens løb blevet mere og mere ophidſet; men nu ſank han atter tilbage i ſin tidligere ligegyldighed. Han antog uden tvivl, at hans forklaring ſkulde afſkjære alle videre ſpørgsmaal; men Glenarvan tog paany ordet og ſagde:

„Ayrton, det, De taler om, bliver ikke min ſag. Her drejer det ſig kun om en forklaring af vort gjenſidige forhold. Jeg ſpørger Dem ikke om noget, ſom kan kompromittere Dem. Det faar blive juſtitſens ſag. Men De ved, hvad jeg ſøger efter; med ét ord: Alene De kan lede mig tilbage til det tabte ſpor. Vil De altſaa tale?“

Ayrton bøiede hovedet og taug.

„Vil De ſige mig, hvor kaptein Grant befinder ſig?“ ſpurgte Glenarvan.

„Nei, mylord,“ ſvarede Ayrton.

„Vil De blot oplyſe mig om, hvor „Britannia“ er gaaet under?“

„Endnu mindre.“

„Ayrton,“ vedbleb Glenarvan i en næſten bønfaldende tone, „vil De, hvis De er vidende om kaptein Grants opholdsſted, idetmindſte ſige det til hans ſtakkels børn, ſom kun venter paa at høre et ord af Deres mund.“

Ayrton gyſte. Hans anſigt fortrak ſig; men han mumlede med dump ſtemme:

„Jeg kan ikke, mylord!“

Men idetſamme, ſom om han bebreidede ſig ſelv et øibliks ſvaghed, fortſatte han heftigt:

„Nei! jeg fortæller intet! De kan hænge mig, om De vil!“

„Hænge!“ raabte Glenarvan, hvem vreden holdt paa at overmande. Men han beherſkede ſig og ſvarede med roligere ſtemme:

„Vi er hverken dommere eller bødler, Ayrton. Ved den førſte anledning vil De blive overleveret til den engelſke øvrighed.“

„Det er netop, hvad jeg ønſker!“ ſvarede kvartermeſteren.

Derpaa gik han med rolige ſkridt tilbage til den kahyt, der tjente ham til fangecelle, foran hvis dør to matroſer ſtod vagt og vaagede over hans mindſte bevægelſer.

Ryſtede og fortvivlede trak ogſaa vidnerne til denne ſcene ſig tilbage.

Hvad ſkulde Glenarvan nu gribe til, naar han intet kunde faa vriſtet ud af Ayrton? Tilſyneladende gjaldt det nu at tiltræde den i Eden beſluttede hjemreiſe

til Europa og ſamtidig opgive enhver gjentagelſe af denne af ulykke forfulgte opdagelſesexpedition.

Thi fra nu af ſyntes alle ſpor af „Britannia“ uigjenkaldelig udſlettede. Man kunde ikke fravriſte dokumentet nogen ny udtydning, og desuden var der nu ikke tale om mere land langs den ſyvogtredivte breddegrad. „Duncan“ havde ingen anden miſſion end at vende tilbage til Storbritannien.

Efter en ſamtale med ſine venner konfererede Glenarvan indgaaende med John Mangles angaaende hjemreiſen. John inſpicerede ſkibsrummet; der var kul nok til fjorten dage. Man maatte derfor øge forraadet paa nærmeſte anløbsplads.

John foreſlog for Glenarvan, at „Duncan“ ſkulde anløbe bugten ved Talcahuano, hvor man tidligere havde forſynet ſig med proviant, før man ſeilede rundt Ildlandet. Det var den meſt lige rute, og bugten laa desuden paa den ſyvogtredivte breddegrad. Derfra ſkulde yachten ſtyre ſydover rundt kap Horn og over Atlanterhavet vende tilbage til Skotland.

Da denne reiſeplan var vedtaget, fik maſkinmeſteren ordre til at gaa for fuld damp. En halv time ſenere ſattes kurſen for Talcahuano, og klokken ſex om aftenen forſvandt New-Zealands yderſte klipper i de varme dampe ved horizonten.

Hermed var altſaa den egentlige tilbagereiſe begyndt. Det var en triſt overfart for vore modige opdagere, ſom vendte tilbage uden at føre Harry Grant med! Ogſaa beſætningen, ſom ved afreiſen var ſaa muntre og tillidsfuld ſaa maalet imøde, var i en triſt ſindsſtemning. Ingen af disſe brave matroſer følte under disſe omſtændigheder nogen glæde ved at ſkulle gjenſe ſit fædreland; de havde gjerne alleſammen endnu længe trodſet havets farer for at opſøge kaptein Grant.

Den mand, hos hvem alle følelſer, ſaavel de glade ſom de ſørgelige, fandt det meſt umiddelbare udtryk, Paganel, ſom ellers i nødsfald kunde hitte paa et haab, forholdt ſig indeſluttet og taus, og var neppe til at ſe. Hans naturlige ſnakkeſalighed, hans franſke livlighed var veget pladſen for taushed og træghed. Ja, han var endog mere nedtrykt end ſine venner. Da Glenarvan engang talte om en gjentagelſe af efterforſkningerne, ryſtede Paganel paa hovedet ſom en mand, der ikke nærede noget haab mere, og hvis overbevisning med henſyn til, hvilken ſkjæbne der var bleven de ſkibbrudne fra „Britannia" tildel, var urokkelig. Man lagde mærke til, at han anſaa dem for uigjenkaldelig fortabte.

Og alligevel var der ombord i „Duncan" en mand, ſom kunde tale det ſidſte ord om hin kataſtrofe, men ſom dog bevarede en haardnakket taushed.

Denne mand var Ayrton.

Der var ingen tvivl om, at denne elendige, ſelv om han intet vidſte om kaptein Grants nuværende opholdsſted, dog maatte kjende ſtedet for ſkibbruddet.

Men utvivlſomt vilde den gjenfundne Grant være et vægtigt vidne mod ham; af denne grund taug han viſtnok ſaa haardnakket. Juſt derfra ſkrev ſig det heftige raſeri hos matroſerne, ſom gjerne vilde have ſpillet ham en ſlet ſtreg.

Glenarvan forſøgte gjentagne gange at faa Ayrton til at tale; men baade løfter og trusler var forgjæves. Kvartermeſterens ſtivſind gik ſaa vidt og var ſaa uforklarligt, at majoren kom paa den tanke, at han ſlet intet vidſte, hvilken mening ogſaa geografen delte, iſær da den ſtadfæſtede hans egne anſkuelſer bekræftende Harry Grant.

Men naar Ayrton intet vidſte, hvorfor tilſtod han det ikke? Det kunde jo ikke gavne ham noget, medens hans taushed kun øgede vanſkeligheden ved at udkaſte en ny plan.

Skulde man fra den omſtændighed, at man havde ſtødt paa kvartermeſten i Auſtralien, ogſaa kunne ſlutte ſig til Harry Grants tilſtedeværelſe paa dette kontinent?

Man maatte for enhver pris faa Ayrton til at forklare ſig herom.

Da lady Glenarvan ſaa, hvor lidet held hendes ægtefælle havde med ſig, bad hun ham om tilladelſe til ſelv engang at forſøge ſig mod den forſtokkede kvartermeſter.

Ayrton blev derfor, det var den 5te marts, ført ind i lady Glenarvans ſalon.

Mary Grant ſkulde overvære ſammenkomſten, thi det kunde jo tænkes, at den unge piges nærværelſe vilde øve et viſt indtryk paa fangen.

Mødet varede en hel time, men var uden reſultat. Hvad de to damer havde ſagt, de argumenter, de havde benyttet ſig af for at faa fralokket forbryderen hans hemmelighed, alle ſamtalens enkeltheder forblev ubekjendt.

Da Ayrton forlod dem, ſyntes de intet at have udrettet, thi deres anſigter viſte den meſt fuldkomne forſtemthed.

Da kvartermeſteren blev fort tilbage til ſin kahyt, overhobede matroſerne ham med trudsler. Men Ayrton trak kun paa ſkuldrene, hvilket øgede mandſkabets ophidſelſe endnu mere, ſaa at Glenarvan og John Mangles maatte lægge ſig imellem for at holde dem itømme.

Men Lady Helena anſaa ſig endnu ikke for overvunden. Hun gik derfor den næſte dag ſelv til Ayrtons kahyt for at forebygge de optrin, ſom hans tilſynekomſt paa dækket havde fremkaldt.

Hele to timer var den gode og kjække ſkotlænderinde alene øie til øie med røveranføreren.

Glenarvan gik ſom et bytte for ſin ophidſelſe frem og tilbage foran kahytten.

Men da lady Helena denne gang kom ud, forraadte hendes træk noget haab.

Havde hun erfaret hemmeligheden, og den ſidſte reſt af menneſkelig følelſe i denne ſkurks hjerte?

Mac Nabbs, der var den førſte, ſom fik øie paa hende, kunde ikke tilbageholde et tegn paa vantro.

Blandt mandſkabet ſbredte ſig ſnart det rygte, at kvartermeſteren havde givet efter for lady Helenas indtrængende bønner.

Det virkede ſom et elektriſk ſtød, og alle matroſerne ſamlede ſig paa dækket.

Imidlertid var Glenarvan ilet hen til ſin ægtefælle.

„Har han talt?“ ſpurgte han.

„Nei,“ ſvarede lady Helena, „men han gav ſaapas efter for mine bønner, at han ønſker at tale med dig.“

„Oh, min dyrebare Helena, du har vundet!"

„Det haaber jeg, Edvard."

„Har du gjort et eller andet løfte, ſom jeg maa opfylde?"

„Et eneſte, min ven, nemlig at du anvender al din indflydelſe for at mildne den lod, ſom venter denne ulykkelige."

„Godt, Helena. Ayrton ſkal ſtrax komme."

Lady Helena trak ſig tilbage til ſin lugar, og kvartermeſteren blev ført til forſamlingsrummet, hvor Glenarvan ventede ham.

Sekſtende kapitel.

Ayrton mener, at kaptein Grant ikke er ilive.

Saaſnart kvartermeſteren befandt ſig foran lorden, trak hans vogtere ſig tilbage.

„De har ønſket at tale med mig, Ayrton?" ſpurgte Glenarvan.

„Ja, mylord," ſvarede fangen.

„Mig alene?"

„Ja. Men det forekommer mig, at det vilde være heldigſt, om major mac Nabbs og mr. Paganel ogſaa var tilſtede."

„Heldigſt for hvem?"

„For mig."

Ayrton talte ganſke rolig. Glenarvan ſaa faſt paa ham. Derpaa tilkaldte han Paganel og Mac Nabbs, ſom ſtrax kom tilſtede.

„Godt, vi hører," ſagde Glenarvan, da hans to venner havde taget plads ved bordet.

Ayrton ſyntes at ſamle ſine tanker, derpaa ſagde han:

„Mylord, ved afſlutningen af en handel eller en kontrakt pleier der gjerne at være vidner tilſtede. Af denne grund har jeg ønſket de herrer Paganels og Mac Nabbs nærværelſe. Thi — jeg kan ligeſaa godt ſige det rent ud med en gang — det dreier ſig her om forretning, ſom jeg vil foreſlaa for Dem."

Glenarvan kjendte Ayrtons maade at være paa og fortrak ikke en mine, ſkjønt en forretning mellem dette mennneſke og ham forekom ham noget beſynderligt.

„Og denne forretning gjælder?"

„Kort og godt følgende," ſvarede Ayrton. „De ønſker at faa vide af mig enkelte ting, ſom kan være til nytte for Dem. Jeg ønſker af Dem at erholde nogle fordele, ſom er af ſtor betydning for mig. Den ene haand vaſker den anden. Er De enig, mylord, eller ikke?"

„Naa, hvilke enkeltheder erfarer vi?" ſpurgte Paganel intereſſeret.

„Nei," afbrød Glenarvan, „hvilke betingelſer ſtiller I?"

Ayrton gav med et tegn tilkjende, at han havde forſtaaet Glenarvan.

„De er følgende," ſagde han. „Men først mylord,

har De endnu fremdeles til henſigt at udlevere mig til de engelſke myndigheder?"

„Ja, Ayrton, og det er kun retfærdigt."

„Det beſtrider jeg ikke," ſvarede kvartermeſteren rolig. „De vil altſaa ikke under nogen omſtændighed gjengive mig friheden?"

Glenarvan nølede med at beſvare dette til ham ſaa uventet ſtillede ſpørgsmaal. Af det, han ſagde, afhang maaſke Harry Grants ſkjæbne.

Endelig ſvarede han:

„Nei, Ayrton, friheden kan jeg ikke ſkjænke Eder."

„Det forlanger jeg heller ikke," ſvarede kvartermeſteren ſtolt.

„Nu, hvad da?"

„En mellemting, mylord, mellem den ſtraf, der truer mig, og den frihed, ſom De ikke kan ſkjænke mig."

„Og det er . . .?"

„At landſætte mig paa en øde ø i det ſtille ocean og udruſte mig med de førſte hjælpekilder. Da fik jeg ſe, hvorledes jeg ſkulde klare mig, og hvis jeg fik tid, angre!"

Glenarvan, ſom mindſt af alt var forberedt paa en ſaadan løsning af ſpørgsmaalet, ſaa paa begge ſine venner, ſom tauſe ſtod ved ſiden af.

Efter en kort overveielſe ſvarede han:

„Og hvis jeg gaar ind paa Deres forlangende, Ayrton, ſaa meddeler De mig alt, ſom er af intereſſe for mig?"

„Ja, mylord, det vil ſige alt det, jeg ved om kaptein Grant og „Britannia“.“

„Den hele ſandhed?“

„Den hele ſandhed.“

„Men hvad garanti har jeg for det?“

„Ak, jeg ſer, hvad der foruroliger Dem, mylord. Viſtnok har De kun mine, en forbryders ord at lide paa, det er ſandt nok. Men hvad vil De? Situationen er nu engang ſlig. Altſaa ſlaa til eller lad være!“

„Jeg vil forlade mig paa alt, Ayrton, ſvarede Glenarvan ligefrem.

„Og deri gjør De ret, mylord. Hvis jeg fører Dem bag lyſet, vil De dog altid være iſtand til at hævne Dem.“

„Hvorledes da?“

„De vil kunne ſøge mig igjen paa den ø, ſom jeg ikke kan forlade.“

Ayrton havde et ſvar paa alt. Han opſøgte vanſkelighederne, og førte argumenter i marken mod ſig ſelv.

„Mine herrer,“ tilføiede han; „jeg ønſker, at De ſkal være overbeviſt om, at jeg ſpiller med aabne kort. Jeg ſøger ikke at bedrage Dem, og jeg vil give Dem et yderligere bevis paa min oprigtighed. Jeg handler ganſke frimodig, fordi jeg gjør regning paa Eders høimodighed.“

„Tal, Ayrton,“ ſagde Glenarvan.

„Mylord, endnu har jeg ikke Deres ord for, at De bifalder mit forſlag, og dog nøler jeg ikke med at til-

ſtaa Dem, at jeg kun ved meget lidet angaaende kaptein Grant."

„Meget lidet!" raabte Glenarvan.

„Ja, mylord; de detaljer, ſom jeg er iſtand til at meddele Dem, angaar mere mig. Mine oplysninger har kun ringe værdi for de efterforſkninger, ſom De agter at anſtille."

Dyb ſkuffelſe ſtod at læſe paa Glenarvans og majorens anſigter. De havde troet kvartermeſteren i beſiddelſe af en vigtig hemmelighed, og nu tilſtod denne ſelv, at hans angivender var ſaa noget nær betydningsløſe.

Paganel blev ſtaaende ganſke ubevægelig.

„De ved altſaa nu, mylord," tilføiede kvartermeſteren, „hvad De har at gjøre, og at forretningen er fordelagtigere for mig end for Dem."

„Gjør intet til ſagen," ſvarede Glenarvan, „jeg antager Deres forſlag, Ayrton. De har mit ord paa, at De ſkal blive ſat iland paa en af øerne i det Stille Ocean."

„Godt, mylord," ſvarede kvartermeſteren.

Var denne underlige mand vel glad over denne afgjørelſe? Man havde godt kunnet tvivle herom, thi ikke en muſkel fortrak ſig i hans anſigt. Det lod næſten til, ſom forhandlede han for en anden og ikke for ſig ſelv.

„Jeg er parat til at ſvare," ſagde han.

„Vi har ingen ſpørgsmaal at ſtille," ſvarede Glenarvan. „Sig os, hvad De ved, Ayrton, og begynd med at forklare, hvem De er."

„Mine herrer,“ ſvarede Ayrton, „jeg er virkelig Tom Ayrton, „Britannia“s kvartermeſter. Jeg forlod Glasgow med Harry Grants ſkib den 12te marts 1861. I fjorten maaneder pløiede vi ſammen det Stille ocean og ſøgte efter et eller andet ſted, der kunde egne ſig for grundlæggelſen af en ſkotſk koloni. Harry Grant er en mand, ſkabt for ſtore foretagender; men ofte opſtod der alvorlige tviſtigheder os imellem. Hans karakter mishagede mig. Jeg trækker ikke ſaa let følehornene til mig; men naar Harry Grant engang havde fattet ſin beſlutning, var enhver modſtand unyttig. Mod ſig ſelv og andre er han en mand med en vilje af jern. Alligevel driſtede jeg mig til at ſætte mig op imod ham. Jeg ſøgte at overtale beſætningen til ſammen med mig at bemægtige os ſkibet. Her er ikke ſpørgsmaalet, om jeg handlede ret eller ikke ret. Hvordan det nu end var, Harry Grant tøvede ikke med at ſætte mig iland paa Auſtraliens veſtkyſt den 8de april 1862.“

„Auſtraliens!“ afbrød majoren. „De har altſaa forladt „Britannia“, forend den ankom til Callao, hvorfra de ſidſte efterretninger ſtammer?“

„Ja,“ ſvarede kvartermeſteren, „thi „Britannia“ har aldrig, ſaalænge jeg var ombord, kaſtet anker i Callao. Og naar jeg paa Paddy O'Moore's farm talte til Dem om Callao, ſaa havde jeg førſt hørt det gjennem eders egen beretning.“

„Fortſæt, Ayrton.“ ſagde Glenarvan.

„Jeg befandt mig altſaa forladt paa en næſten øde ø, blot tyve mile fra ſtraffekolonien i Perth, hovedſtaden

i det veſtlige Auſtralien. Paa et af mine ſtreiftog langs ſtranden ſtødte jeg paa en bande undvegne forbrydere, ſom jeg ſluttede mig til. De vil, mylord, fritage mig for at fortælle om mit liv i de derpaa følgende halvtredie aar. Det maa være nok for Dem at vide, at jeg under navnet Ben Joyce blev den nævnte bandes anfører. I ſeptember maaned 1864 kom jeg til den irſke farm og fik tjeneſte der under mit rigtige navn, Ayrton. Der ventede jeg kun paa en leilighed til at bemægtige mig et ſkib. Det var mit ſidſte maal. To maaneder ſenere ankom „Duncan“. Medens De, mylord, opholdt Dem paa farmen, fortalte De kaptein Grants hele hiſtorie. Da var det jeg hørte det, ſom jeg endnu ikke havde vidſt, for exempel om „Britannia“s anløb af Callao; de ſidſte efterretninger om ſkibet af juni 1862, det vil ſige to maaneder efter min landſætning; hiſtorien om dokumentet, om ſkibets forlis paa et punkt af den ſyvogtredivte breddegrad, og endelig de vigtige grunde, De havde for at ſøge Harry Grant tversigjennem det auſtralſke kontinent.

Min beſlutning var fattet; jeg vilde tilegne mig „Duncan“, ſom var et brilliant fartøi, og ſom i hurtighed kunde tage det op med de raſkeſte ſkibe i den engelſke marine. Men det var førſt og fremſt nødvendigt, at den blev repareret efter havariet. Jeg lod den derfor gaa til Melbourne, og ſom kaptein Grants tidligere kvartermeſter tilbød jeg mig at ledſage Dem gjennem Auſtralien til det af mig fingerede ſted for forliſet paa øſtkyſten. Paa denne maade førte jeg Dem ſnart foran, ſnart efter min bande gjennem provindſen Viktoria. Ved Camden-broen begik mine folk hin forbrydelſe, ſom jo var overflødig, da „Duncan“, naar den blot kom til øſtkyſten, jo ikke kunde undgaa os, og med denne yacht vilde jeg have været havets herre. Uden at vække Deres mistanke førte jeg Dem helt til Snowy-River. Oxer og heſte faldt den ene efter den anden døde om, forgiftet af gaſtrolobium. Med henſigt kjørte jeg vognen faſt i ſumpene ved hin flod. Paa min anmodning . . . dog, det øvrige ved De, mylord, og De kan være forvisſet om, at jeg nu havde ført kommandoen paa „Duncan“, havde ikke mr. Paganel kommet iveien med ſin diſtraktion. Det er min hiſtorie, mine herrer, ſom desværre ikke kan bringe Dem paa Harry Grants ſpor, og De indſer, at De i ſammenligning med mig har gjort en daarlig forretning.“

Kvartermeſteren taug, lagde ſom han pleiede armene overkors og ventede.

Heller ikke Glenarvan og hans venner ytrede et ord; de følte, at denne extraordinære forbryder ſikkerlig havde ſagt hele ſandheden. Kun omſtændigheder, ſom ikke beroede paa ham ſelv, havde hindret ham i at komme i beſiddelſe af „Duncan“. Hans kamerater var kommen til Twofold-Bay, hvilket den af Glenarvan fundne forbryderbluſe beviſte. Efter ſin førers befaling havde de der ventet og luret paa yachten, men træt af at vente havde de ſaa ſandſynligvis ſlaaet ind paa ſit gamle liv ſom røvere og brandſtiftere i egnene derom kring.

Majoren var den førſte, ſom begyndte at ſpørge; han vilde bringe tidsangivelſerne angaaende „Britannia“ paa det rene.

„Det var altſaa,“ vendte han ſig til kvartermeſteren, „den 8de april 1862, at De blev ſat iland paa veſtkyſten af Auſtralien?“

„Ja den 8de april 1862,“ ſvarede Ayrton.

„Og ved De, hvilke planer Harry Grant dengang omgikkes med?“

„Kun ubeſtemt.“

„Tal blot ud, Ayrton,“ ſagde Glenarvan, „ſelv den mindſte antydning kan blive iſtand til at føre os paa ret vei.“

„Hvad jeg kan ſige,“ ſvarede kvartermeſteren, er omtrent følgende: „Det var kaptein Grants agt at beſøge New-Zealand. Denne del af hans program kom ikke til udførelſe, medens jeg var ombord. Dog er det ikke umuligt, at „Britannia“, da den forlod Callao, vilde anløbe hin ø. Det vilde ogſaa tilnærmelſesvis ſtemme den datum — 27de juni 1862 — ,ſom dokumentet angiver.“

„Øienſynlig ſtemmer det,“ ſagde Paganel.

„Dog er der intet i ordſtavelſerne i dokumentet,“ indvendte Glenarvan, „ſom tyder hen paa New-Zealand.“

„Dertil ved jeg intet at ſvare,“ ſagde kvartermeſteren.

„Godt, Ayrton,“ ſagde lorden, „De har holdt Deres ord, jeg vil ogſaa holde mit. Vi vil tænke over, hvilken ø i det Stille ocean De ſkal blive udſat paa.“

„Aa, det er mig temmelig ligegyldigt, mylord.“

„Gaa nu tilbage til Deres kahyt og vent paa vor afgjørelſe.“

Under bevogtning af to matroſer trak kvartermeſteren ſig tilbage.

„Der kunde blevet en dygtig mand af denne kjæltring,“ ſagde majoren.

„Ja,“ ſvarede Glenarvan. „det er en ſtærk og intelligent natur.“

„Men hvad ſkal vi nu mene om Harry Grant?“

„Jeg tror, han er tabt for ſtedſe. De ſtakkels børn, hvem er iſtand til at ſige dem, hvor deres fader er?“

„Jeg!“ raabte Paganel, „jeg!“

Læſeren vil have bemærket, at den ſnakkelyſtne og ſædvanlig ſaa utaalmodige geograf ikke havde ytret et eneſte ord, medens forhøret over Ayrton varede. Han havde hørt til med lukket mund. Men det ſidſte ord af ham opveiede mange andre og bragte Glenarvan til ſtrax at ſpringe op.

„De?“ raabte han, „De, Paganel, ved, hvor kaptein Grant er?“

„Ja, idetmindſte ſaavidt det er muligt,“ ſvarede geografen.

„Og hvoraf ved De det?“

„Fremdeles af dokumentet.“

„Aha!“ haante majoren i en vantro tone.

„Hør førſt efter, Mac Nabbs,“ ſagde Paganel, „ſiden kan De trække paa ſkuldrene. Jeg har ikke villet tale før, fordi ingen alligevel vilde have troet det, og desuden var det til ingen nytte. Naar jeg gjør det idag, ſaa er det fordi Ayrtons beretning i meget væſentlig grad ſtøtter min anſkuelſe."

„Altſaa New-Zealand? . . ." ſpurgte Glenarvan.

„Hør og døm ſelv," ſvarede Paganel. „Den feiltagelſe, ſom har frelſt os, begik jeg ikke ganſke uden foranledning. I det øieblik, da jeg nedſkrev det af Glenarvau dikterede brev, ſtod ordet „Zealand" tydelig for min tanke. De huſker, at vi befandt os i vognen. Mac Nabbs havde netop fortalt lady Helena hiſtorien med de deporterede; han havde hos ſig det numer af „Australien and New-Zealand Gazette", ſom berettede om ulykken ved Camden-broen. Netop ſom jeg ſkrev, laa aviſen paa gulvet; den var ſaaledes brættet, at der af titelen kun var to ſtavelſer ſynlige. Disſe to ſtavelſer var „aland". Hvilket lys gik der ikke dermed op for mig! Aland var et ord i det engelſke dokument, et ord, ſom vi altid har udlagt ſom „i land", men ſom dog kun vor ſlutningen af ordet „Zealand"."

„Aha!" raabte Glenarvan.

„Ja," fortſatte Paganel med fuld overbevisning; „og til denne ſlutning kom jeg ikke tidligere, fordi netop i det franſke dokument, ſom var fuldſtændigere end de to andre og ſom derfor hovedſagelig tjente os ſom grundlag for vore underſøgelſer, ſmanglede juſt dette vigtige ord ganſke."

„Oho," faldt majoren ind, „det er en ſtærk indbildning, Paganel; desuden glemmer De meget let de tidligere udtydninger."

„Spørg De, major, jeg ſkal ſvare paa alt.“

„Godt,“ ſagde Mac Nabbs, „hvad bliver der ſaa af ordet austra?“

„Det bibeholder ſin betydning og betegner kun de „øſtlige“ egne.“

„Vel; men ſtavelſen indi, ſom engang blev udtydet ſom „indianer“, en anden gang ſom „indigénes“ (indfødte)?“

„Rigtig; for tredie og ſidſte gang,“ ſvarede Paganel, „er det begyndelſen til ordet „indigense“ (nød).“

„Og contin!“ raabte Mac Nabbs „betyder det endnu fremdeles kontinent?“

„Nei! Forſaavidt ſom jo New-Zealand kun er en ø.“

„Nu, og ſaa . . .“ ſpurgte Glenarvan.

„Min kjære lord, ſvarede Paganel, „jeg vil ſammenſætte dokumentet paa franſk efter min ſidſte fortolkning, og derpaa kan De ſelv dømme. Men tillad mig først to bemærkninger. For det førſte: Glem de tidligere udtydninger ſaa meget ſom muligt og frigjør Dem fuldſtændig for enhver forudfattet mening. For det andet: Enkelte ſteder vil kanſke forekomme Dem noget „tvungne“, og det er muligt, at jeg overſætter dem galt; men de er af en ringe betydning, ſom for exempel ordet agonie, der volder mig hovedbryd, og ſom jeg ikke kan udtyde paa nogen anden maade.“

Derpaa læſte Paganel med ſpeciel betoning af vedkommende ſtavelſer følgende ſætninger ſom vi her gjengiver i det norſke ſprog:

„Den 7de juni 1862 ſtrandede tremaſteren Britannia af Glasgow efter langvarig kamp med elementerne i det øſtlige hav paa kyſten af New-Zealand. To matroſer og kaptein Grant naaede iland. De har, ſtadigt et bytte for frygtelig nød, udkaſtet dette dokument under . . .° længde og 37° 11' bredde. Kom dem til hjælp, ellers er de fortabte."

Paganel taug. Hans fortolkning var antagelig. Men da den var ligeſaa ſandſyndlig ſom de tidligere, kunde den ogſaa være ligeſaa feilagtig. Men da der hverken paa Patagoniens eller Auſtraliens kyſter, der hvor disſe ſkjæres af den ſyvogtredivte breddegrad, ikke var blevet fundet ſpor af „Britannia", ſaa frembød New Zealand aabenbart udſigt til et reſultat.

Denne bemærkning af Paganel gjorde hans venner opmærkſomme.

„Men, Paganel," ſagde Glenarvan, „hvorfor har De hemmeligholdt denne fortolkning af dokumentet i henved to maaneder?"

„Fordi jeg ikke vilde vække tomme forhaabninger tillive hos Dem. Desuden drog vi ogſaa mod Auckland, altſaa akkurat til et nyt punkt paa den ſyvogtredivte breddegrad."

„Men da vi blev nødt til at afvige fra denne rute, hvorfor rykkede De da ikke ud med ſproget?"

„Fordi denne fortolkning, og ſelv om den kan være rigtig, dog intet kunde bidrage til kaptein Grants frelſe."

„Og hvorfor det?"

„Fordi det maa antages, at kaptein Grant, hvis han er forliſt ved New-Zealand og endnu efter to aars forløb ikke er dukket op igjen, enten er gaaet tilgruude ved ſkibbruddet eller er faldet ſom offer for New-zealænderne."

„Altſaa Deres mening er . . .?" ſpurgte Glenarvan.

„At man viſtnok kan finde enkelte ſpor efter „Britannia"s forlis, men at de ſkibbrudne ſelv er uigjenkaldelig fortabt."

„Mine venner," ſagde lorden, „overlad til mig at vælge det meſt egnede øieblik til at meddele kaptein Grants børn dette ſorgens budſkab."

Syttende kapitel.

Et nødraab i natten.

Mandſkabet var ſnart paa det rene med, at Ayrtons udſagn endnu ikke havde løftet ſløret over kaptein Grants opholdsſted

Ombord bredte ſig en dyb nedſlaaethed, thi man havde ſat ſit ſidſte haab til kvartermeſteren, og nu viſte det ſig, at denne ſelv ikke vidſte noget, ſom kunde bringe „Duncan" paa ſpor efter „Britannia".

Yachtens kurs blev derfor ſimpelthen bibeholdt. Nu ſtod kun tilbage at udvælge den ø, paa hvilken Ayrton ſkulde ſættes ud.

Paganel og John tog ſjøkarterne med paa raad. Nøiagtig paa den ſyvogtredivte breddegrad ligger der nok en iſoleret, under navnet Maria-Thereſia bekjendt ø, en forladt klippe i det Stille Ocean, tre tuſinde fem hundrede mile fra den amerikanſk kyſt og femten hundrede fra New-Zealand. Det nærmeſt beliggende land i nord er Pomotu-arkipelet og mod ſyd findes intet, helt til man ſtøder paa Sydpolarhavets evige ismasſer.

Intet fartøi nærmer ſig dette forladte punkt af jorden. Kun ſtormfuglene holder hvil der paa ſine lange togter, og mange karter undlader endog at anføre denne af Pacifik-oceanets bølger piſkede klippe.

Kunde man nogenſinde med rette tale om et enſomt ſted, ſaa var det om denne udenfor alle ruter for menneſkeligt ſamkvem liggende ø. Man meddelte Ayrton dens beliggenhed. Han ſamtykkede i at tage ophold der, fjernet fra ſine medmenneſker.

Derpaa ſatte yachten kurſen for Maria-Thereſia.

To dage ſenere, klokken to middag, meldte udkigsmanden land i horizonten.

Det var øen Maria-Thereſia, ſom lavt, langſtrakt og ſaavidt ragende frem af bølgerne laa der lig en kjæmpemæsſig hval.

Efterhaanden ſom man nærmede ſig, blev øens profil tydeligere. Hiſt og her ſaaes enkelte mindre fjeldtoppe, belyſte af den nedgaaende ſol.

Ved fem-tiden troede John Mangles at kunne ſkjelne en let røg, ſom ſteg op.

„Findes der nogen vulkan paa øen?“ ſpurgte han Paganel, ſom ſtod og iagttog det nye land gjennem ſin kikkert.

„Det kjender jeg intet til,“ ſvarede geografen. „Maria-Thereſia er meget lidet bekjendt. Men det ſkulde ikke undre mig, om øens oprindelſe ſkriver ſig fra et underſjøiſk jordſkjælv, og at denne ſaaledes er af vulkanſk natur.“

„Hvis dette ſkulde være tilfældet,“ bemærkede Glenarvan, „er det da ikke tænkeligt, at den igjen kan forſvinde ved hjælp af de ſamme eruptive kræfter?“

„Det er lidet ſandſynligt,“ ſvarede Paganel. „Allerede i flere aarhundreder har man vidſt om øens exiſtens, hvilket dog altid er en vis garanti. Da øen Julia dukkede frem af Middelhavet, exiſterede den kun faa maaneder og forſvandt ſaa atter i havets ſkjød.“

„Gaar det an,“ henvendte nu lorden ſig til John Mangles, „at anløbe før nattens frembrud?“

„Nei, Deres herlighed; det vil være forbundet med reſiko paa en fremmed kyſt. Vi vil for mindſte fart nærme os kyſten, og imorgen ved daggry ſender vi en baad iland.“

Til trods for, at man ved otte-tiden kun var fem mile fra øen, viſte den ſig fremdeles kun ſom en langſtrakt, neppe ſynlig ſkygge. „Duncan“ nærmede ſig den ſtedſe mere og mere.

Klokken ni lyſte en godt ſynlig flamme op i dunkelheden. Den var ubevægelig og vedholdende.

„Bekræftelſen paa, at der findes en vulkan,“ ſagde Paganel efter opmærkſomt at have iagttaget lysningen.

„I denne korte diſtance,“ bemærkede Glenarvan, „maatte vi imidlertid høre den ſtøi, ſom ledſager enhver eruption, og dog fører øſtenvinden ikke den ringeſte lyd til vore øren.“

„Sandelig,“ ſagde Paganel, „denne vulkan lyſer kun, men den taler ikke. Man ſkulde næſten ſige, at den viſer afbrydelſer, akkurat ſom et fyrtaarn med blinklys.“

„De har ret,“ ſvarede John Mangles . . . „Ah!“ raabte han pludſelig, „endnu et lys til! Denne gang ved kyſten! Se dér! det bevæger ſig, det ſkifter plads!“

John havde ikke ſeet feil. Der ſaaes en ny lysning, ſom ſnart ſlukkedes, ſnart lyſte op igjen.

„Er da øen beboet?“ ſpurgte Glenarvan.

„Uden tvivl af vilde,“ ſvarede Paganel.

„Men da kan vi ikke ſætte kvartermeſteren ud der.“

„Nei,“ bemærkede majoren, „det vilde være en altfor ſlet foræring til de vilde.“

„Saa opſøger vi en anden ø,“ ſagde Glenarvan. „Mit løfte mod Ayrton vil jeg holde.“

„I ethvert fald tilraader jeg forſigtighed,“ tilføiede Paganel. „Øboerne har den ſlette vane at ſøge at føre ſkibene vild ved hjælp af bevægeligt lys, ligeſom forhen beboerne af Cornwallis, og de indfødte paa Maria-Thereſia kan godt kjende til denne manøvre.“

John Mangles gav ordre til at lægge kurſen et par ſtreger om. „Imorgen ved ſolopgang ved vi, hvad vi har at gjøre.“

Klokken elleve traf „Duncan“s paſſagerer og kaptein ſig tilbage til ſine kahytter. Paa bakken gik vagtmanden frem og tilbage, og agterud ſtod manden ved roret alene paa ſin poſt.

Da betraadte Mary Grant og Robert endnu engang det øverſte dæk.

Lænet til ſkandſeklædningen betragtede kuptein Grants to børn ſørgmodig havet. Mary tænkte paa Roberts fremtid, og denne igjen paa ſin ſøſters. Og ſamtidig tænkte de begge paa ſin fader. Var han overhovedet endnu ilive, den ſaa tilbedte fader? Maatte man opgive ham for fortabt? Hvad var vel deres liv uden ham? Hvad ſkulde der blive af dem? Hvad ſkulde de have gjort, hvis ikke lord og lady Glenarvan var kommet dem tilhjælp?

Den gjennem ulykken modnede gut gjættede ſin ſøſters tanker. Han greb Marys haand.

„Mary,“ ſagde han, „man maa aldrig fortvivle. Huſk vor fars ord: `Hernede opveier modet alt’! Lad derfor ogſaa vi bevare dette mod, ſom ſatte ham iſtand til at beſeire alle hindringer. Indtil dette øieblik, min ſøſter, har du arbeidet for mig; nu er det min tur til at arbeide for dig.“

„Du kjære, gode Robert!“ ſvarede den unge pige.

„En ting maa jeg nu meddele dig,“ vedblev Robert, „du maa ikke blive vred derfor?“

„Hvorfor ſkulde jeg det, Robert?"

„Og du vil lade mig faa min vilje?"

„Hvad er det, du mener?" ſpurgte den unge pige urolig.

„Kjære ſøſter! Jeg vil gaa tilſjøs . . "

„Og forlade mig!" raabte Mary og trykkede ſin broders haand endnu faſtere.

„Ja, Mary! Jeg vil blive ſjømand ſom min far, ſjømand ſom kaptein John! Min dyrebare Mary, kaptein John har endnu ikke opgivet alt haab. Du har ligeſom jeg tillid til ham. Han har lovet mig, at han vil lære mig op til en rigtig flink, ſtor ſjømand, og indtil da ſkal han og jeg i fællesſkab ſøge efter fader. Sig, at du vil, ſøſter. Hvad vor far har gjort for os, det er idetmindſte min pligt at gjøre for ham. Dermed har mit liv faaet et maal, ſom jeg helt og holdent vil vie mig til: at ſøge og lede. Kjære Mary, hvor han var god og ſnil, vor kjære fader!"

„Og ſaa ædel, og ſaa veltænkende!" tilføiede Mary. „Ved du, Robert, at han hørte til vort fædrelands meſt anſeede mænd!"

„O, det ved jeg!" ſagde Robert.

Mary Grant omfavnede ømt ſin broder. Robert hørte, at hun græd.

„Mary! Mary!" raabte han, „oh, de har talt godt og tiet godt, vore venner; jeg haaber endnu og vil altid haabe. En mand ſom min far gaar ikke tilgrunde, før han har naaet ſit maal!"

Mary Grant kunde ikke ſvare. Hendes ſtemme kvaltes af graad. Tuſinde følelſer gjennembævede hendes ſjæl ved tanken paa, at der ſkulde foretages nye forſøg paa at gjenfinde Harry Grant, og at den unge kapteins hengivenhed virkelig var uden grændſer.

„John nærer altſaa endnu haab?“ ſpurgte hun.

„Ja,“ ſvarede Robert. „Han er en broder, ſom aldrig vil forlade os. Jeg vil blive ſjømand, ikke ſandt, Mary, ſjømand, for ſammen med ham at opſøge min fader. Du har vel intet imod det?“

„Ak nei,“ ſvarede Mary; „men da maa vi ſkilles!“ tilføiede hun gyſende.

„Du kommer ikke til at blive alene, Mary, det ved jeg. Min ven John har ſagt mig det. Lady Helena vil ikke tillade, at du forlader hende. Du er en kvinde; du kan, du maa modtage en velgjerning. Det vilde være utaknemmeligt at afſlaa. Men en mand, far har ſagt mig det hundrede gange, maa være ſin egen lykkes ſmed.“

„Men hvad ſkal der blive af vort hus i Dundee, ſom er ſaa rigt paa minder?“

„Det beholder vi ſøſter. Vor ven John og desuden lord Glenarvan drager nok omſorg derfor. Lorden beholder dig ſom en datter paa ſit ſlot — det har han ſagt til min ven John, ſom igjen har fortalt det til mig. Der vil du kunne føle dig ſom hjemme, kunne tale om vor fader og vente til den dag, da vi bringer ham med tilbage. Aa, det bliver en herlig dag!“ raabte Robert, hvis anſigt lyſte af begeiſtring.

„Min broder!“ ſvarede Mary, „hvor vor fader vilde være lykkelig, hvis han nu kunde have hørt dig! Hvor du ligner ham, Robert. Naar du blir ſtor, vil ingen kunne gjøre forſkjel paa eder."

„Gud høre dine ord, Mary," ſagde Robert, ſom rødmede af barnlig ſtolthed.

„Men hvorledes ſkal vi nogenſinde blive iſtand til at gjengjælde lord og lady Glenarvan al deres godhed mod os?" udbrød Mary.

„Oh, det er ikke ſaa vanſkeligt!" raabte Robert i driſtigt ungdomshaab. „Man holder af dem, ærer dem, ſiger dem det, omfavner dem og gaar, om det er nødvendigt, i døden for dem!"

„Hellere leve for dem!" raabte den unge pige og kysſede Robert paa panden.

Kaptein Grants børn henſank i ubeſtemte drømmerier og ſkuede tauſe ud i nattens uudgrundelige mørke.

Det rolige hav bevægede ſig i lange bølger, og agterud hvirvlede kjølvandet lyſende omkring propellen.

Da hændte der en beſynderlig og tilſyneladende overnaturlig begivenhed.

Som ved en magnetiſk indvirkning paa begges ſjæle havde broder og ſøſter ſamtidig den ſamme hallucination.

Ud fra disſe ſkiftevis mørke og lyſe bølger trodde Robert og Mary at have hørt en ſtemme lyde i deres øren, en ſtemme, hvis klagende tone bragte alle fibre i deres hjerter til at ſitre.

„Til hjælp! Herhen!" ſkreg denne ſtemme.

„Mary!“ raabte Robert, „hørte du det? Du maa have hørt det!“

De bøiede ſig over ſkandſeklædningen og ſtirrede begge forſkende ud i nattens mørke.

Men de ſaa intet andet end ſkyggerne, der ſtrakte ſig endeløſe foran dem.

„Robert,“ ſagde Mary, ſom var bleven fuldſtændig bleg, „jeg troede . . . ja, jeg troede ligeſom, ſom du . . . dog, vi fantaſerer begge, Robert!“

Da hørte de et fornyet raab, og illuſionen var ſaadan, at de ſom med én mund raabte:

„Min fader! Min fader!“

Det var for meget for Mary Grant. Overvældet af ſin ophidſelſe ſank hun afmægtig om i Roberts arme.

„Hjælp!“ ſkreg Robert. „Min ſøſter! Min fader! Hjælp!“

Rormanden ſprang til for at løfte den unge pige op. Den vagthavende matros kom ogſaa tilſtede, derpaa John Mangles, lady Helena og Glenarvan, ſom hurtig havde kaſtet noget tøi paa ſig.

„Min ſøſter dør og derude er min fader!“ raabte Robert og pegte udover vandet.

Ingen ſkjønte hans ord.

„Ja,“ gjentog han, „dér er min fader; jeg har hørt hans ſtemme og Mary ogſaa.“

Nu kom ogſaa Mary til ſig ſelv og raabte forvirret, næſten affindig:

„Min fader! Dér er min fader!“

Den ulykkelige unge pige reiſte ſig op, bøiede ſig over ſkandſeklædningen og vilde ſtyrte ſig i havet.

„Mylord! Lady Helena!“ gjentog hun hændervridende, „jeg ſiger Dem, at min fader er derude. Jeg forſikrer Dem, at jeg har hørt hans ſtemme fra bølgerne, ſom en klage, ſom et ſidſte farvel!“

Det ſtakkels barn blev paany grebet af krampetrækninger. Man maatte føre hende tilbage til hendes kahyt, og lady Helena fulgte med for at vaage hos hende, medens Robert ſtadig vedblev at gjentage:

„Min fader! Min fader er derude! Jeg ved det med ſikkerhed, mylord!“

Vidnerne til dette ſmertelige optrin begyndte at indſe, at begge kapteinens børn ſamtidig var blevet et bytte for den ſamme hallucination. Men hvorledes ſkulde man kunne berolige deres ſaa frygtelig ophidſede fantaſi?

Glenarvan forſøgte derpaa. Han greb Roberts haand og ſagde:

„Har du hørt din faders ſtemme, gutten min?“

„Ja, mylord, dér, midt ude paa vandet. Han raabte: Tilhjælp! Herhen!“

„Og du har ogſaa gjenkjendt denne ſtemme?“

„Jeg har gjenkjendt hans ſtemme; ja, mylord, det ſværger jeg paa! Min ſøſter har hørt den; hun kjendte den ogſaa igjen! De kan da ikke tro, at vi begge har taget feil? Mylord, De maa ile min fader tilhjælp! En baad! En baad!“

Glenarvan indſaa meget godt, at han ikke formaaede

at berolige det ſtakkels barn. Alligevel gjorde han et ſidſte forſøg og tilkaldte rormanden.

„Hawkins," ſagde han til ham, „De ſtod jo ved rattet, da Mary Grant beſvimede?"

„Ja, Deres herlighed," ſvarede Hawkins.

„Og De har ikke ſeet eller hørt noget?"

„Intet!"

„Der kan du høre, Robert."

„Hvis det havde været Hawkins' fader," ſvarede gutten med urokkelig overbevisning, „vilde Hawkins ikke paaſtaa, at han intet havde hørt. Men det var min fader, mylord! Min far! min far . . .!"

Roberts ſtemme kvaltes af en hulken. Nu tabte ogſaa han bevidſtheden.

Glenarvan lod den unge gut bringe tilkøis.

„Stakkels forældreløſe!" ſagde John Mangles. „Gud prøver dem haardt."

„Ja," ſvarede Glenarvan, „et overmaal af ſorg har hos dem begge ſamtidig fremkaldt det ſamme ſandſebedrag."

„Hos dem begge!" mumlede Paganel hen for ſig. „Det er beſynderligt. Videnſkaben vilde betvivle det."

Derpaa bøiede han ſig udover rækken og lyttede ſpændt, efterat han havde betydet alle at være ſtille.

Rundt omkring ham herſkede dyb ſtilhed. Paganel raabte med ſtærk røſt. Intet ſvar.

„Det er og bliver beſynderligt!" gjentog geografen da han igjen gik tilbage til ſin kahyt. „Den inderligſte overensſtemmelſe i tanker og fælles ſorg er ikke nok til at forklare dette fænomen."

* * *

Den følgende dag, den 8de marts, klokken fem om morgenen, var passagererne ſamlet paa dækket. Mary og Robert var ogſaa blandt dem. Enhver vilde tage det dagen iforveien neppe ſynlige land i øieſyn.

Med kikkerten lod man de meſt fremtrædende punkter paa øen paſſere revy. „Duncan" fo'r nu i en mils afſtand fra kyſten. Øiet kunde allerede ſkjelne de mindſte enkeltheder.

Pludſelig udſtødte Robert et ſkrig.

Gutten paaſtod, at han ſaa to menneſker, ſom gav tegn og ſprang frem og tilbage, medens et tredie viftede med et flag.

„Gamle Englands flag!" raabte John Mangles, ſom ogſaa havde grebet ſin kikkert.

„Sandelig!" ſagde Paganel henvendt til Robert.

„Mylord," udbrød denne ſkjælvende af bevægelſe, „hvis De ikke vil, at jeg ſvømmer over til øen, ſaa ſæt en baad paa ſjøen. Ak, mylord, jeg bønfalder Dem paa mine knæ om at maatte være den første, ſom ſætter foden iland!"

Ombord var der ingen, ſom ſagde et eneſte ord.

Hvorfor?

Paa denne af den ſyvogtredivte breddegrad gjennemſkaarne befandt der ſig tre menneſker, ſkibbrudne og englændere!

Enhver tænkte paa tildragelſen den forløbne nat og paa den ſtemme, ſom Robert og Mary havde hørt!

. . Maaſke havde de unge kun taget feil i én retning: de havde viſtnok hørt en ſtemme, men var den deres faders?

Nei, tuſinde gange nei!

Og enhver, ſom tænkte paa den gruſomme ſkuffelſe, der ventede de børn, ſkjalv for, at denne efterretning ſkulde overſtige deres kræfter.

Men hvorledes ſkulde man holde dem tilbage? Lord Glenarvan følte ikke mod dertil.

„Til baaden!" befalede han.

Inden et minut var jollen firet ned. Begge kaptein Grants børn, Glenarvan, John Mangles og Paganel tog plads i den; ſex kraftige matroſer førte aarene.

Da baaden kun var ti favne fra ſtranden, udſtødte Mary et hjerteſønderrivende ſkrig.

„Min fader!"

Ved kyſten ſtod en mand imellem to andre.

Hans ſtore kraftige ſkikkelſe, hans blide og dog driſtige træk, der havde ſaa meget tilfælles med Mary og Robert Grants, viſte, at det var den mand, ſom hans børn ſaa ofte havde begrædt.

Marys hjerte havde ikke taget feil.

Det var hendes fader, det var — kaptein Grant!

Kapteinen havde hørt Marys udraab, han bredte armene ud og ſank derpaa, ſom rammet af lynet, om paa ſtrandbredden.

Attende kapitel.

Øen Tabor.

Man dør ikke af glæde; ogſaa faderen og hans børn kom til ſig ſelv igjen, før man naaede yachten. Men hvorledes kunne man beſkrive denne ſcene med ord? Alle ombord havde taarer i øinene, da de ſaa disſe tre væſener i lang, taus omfavnelſe.

Da Harry Grant betraadte dækket, ſank han paa knæ. Den fromme ſkotlænder betragtede ſkibet ſom en del af ſit fædreland og vilde førſt ſende en takkebøn til den almægtige for ſin redning.

Derpaa henvendte han ſig til lady Helena, lord Glenarvan og deres ledſagere for med en af bevægelſe ſkjælvende ſtemme at bringe ogſaa dem ſin tak. Under den korte overfart fra øen til yachten havde hans børn i faa ord meddelt ham hiſtorien med „Duncan“.

Hvor følte han ſig ikke i en uendelig taknemmelighedsgjæld til denne ædelmodige dame og hendes følge! Havde de ikke alle, fra lord Glenarvan til den yngſte matros, kjæmpet og lidt for hans ſkyld? Harry

Grant gav de følelſer, der fyldte hans hjerte, et ſaa enkelt, rørende og ædelt udtryk, hans mandige anſigt ſtraalede af ſaa ren og varm bevægelſe, at baade paſſagerer og beſætning følte ſig fuldſtændig belønnet for alle de udſtandne farer og ſtrabadſer. Endog den ellers ſaa kolde og formelle major fik øinene fulde af taarer, ſom han ſøgte at ſkjule, og den brave Paganel græd ſom et barn.

Harry Grant kunde ikke ſe ſig mæt paa ſin datter. Han fandt hende vakker, henrivende. Han gjentog det atter og atter og kaldte lady Helena til vidne for at være ſikker paa, at han ikke lod ſig ſkuffe af faderkjærligheden.

Derpaa vendte han ſig til ſin ſøn:

„O, hvor han er voxet, han er jo blevet en mand!" raabte han henrykt.

Og han trykkede de to elſkede væſener, ſom han havde troet ikke nogenſinde at faa ſe mere, til ſin favn og bedækkede dem med kys.

Derpaa foreſtillede Robert ham for den ene efter den anden af ſine venner. Da turen kom til John Mangles, rødmede denne ſom en ung pige, og det var ſaavidt han med ſkjælvende ſtemme kunde ſvare Mary's fader.

Lady Helena fortalte derefter lidt nærmere om den tilbagelagte reiſe og gjorde kaptein Grant helt ſtolt af ſin ſøn og ſin datter.

Harry Grant fik høre om den unge helts bedrifter, og om hvorledes denne gut allerede havde betalt en del af den faderlige gjæld til lord Glenarvan. Derpaa omtalte John Mangles paa ſin ſide Mary i ſaadanne udtryk, at Harry Grant, ſom med nogle ord fra lady Helena allerede var blevet underrettet om ſagernes ſtilling, lagde ſin datters haand i den unge, tapre kapteins.

Derpaa ſagde han, henvendt til lord og lady Glenarvan:

„Mylord, og De, madame, lad os velſigne vore børn!"

Efterat nu alt det vigtigſte var blevet omtalt, underettede Glenarvan Harry Grant angaaende Ayrton. Grant bekræftede rigtigheden af ſin kvartermeſters angivelſer vedrørende dennes landſætning paa den auſtralſke kyſt.

„Det er en intelligent og modig karl," ytrede han, „hvem ulykkelige lidenſkaber har forført til det onde. Maatte eftertanke og anger kalde bedre følelſer tillive hos ham!"

Men førend Ayrton blev ſat iland paa øen Tabor, ønſkede Harry Grant at viſe ſine nye venner om paa klippelandet. Han indbød dem derfor til at aflægge et beſøg i hans hytte.

Glenarvan og hans gjæſter modtog med glæde dette tilbud. Robert og Mary Grant brændte af begjærlighed efter at faa ſe det enſomme ſted, hvor deres fader havde udgydt ſaa mange taarer.

En baad blev derfor gjort klar, og kapteinen tilligemed hans to børn, lord og lady Glenarvan, majoren, John Mangles og Paganel var ſnart iland paa øen.

Etpar timer var nok til at gjennemſtreiſe den. Den beſtod ogſaa i virkeligheden kun af toppen af et underſjøiſk bjerg. Engang i fortiden var dette fjeld lidt efter lidt ved vulkanſke kræfter blevet hævet op af det ſtille Oceans dybder.

Da de ſkibbrudne fra „Britannia“ havde fundet tilflugt der, greb menneſkets ordnende haand ind. I to og et halvt aar havde Harry Grant og hans to matroſer omſkabt øen og opdyrket ſtore ſtrækninger, hvor de havde plantet grøntſager.

De beſøgende var nu kommen til hytten, ſom laa i ſkyggen af nogle grønne gummitræer. Fra vinduerne kunde man ſe det herlige hav, der laa og glitrede i ſolſkinnet.

Paganel var ganſke henrykt; hans gamle Robinſonideer ſteg ham til hovedet.

„Ayrton, denne ſkurk, faar intet at beklage ſig over,“ raabte han begeiſtret. „Denne ø er jo et rent paradis!“

„Ja,“ ſvarede Harry Grant, „et paradis for tre hjælpeløſe ſkibbrudne, hvor himmelen ydede dem et tilflugtsſted. Men jeg for min part beklager, at Maria Thereſia ikke er en ſtor, frugtbar ø, og at den iſtedenfor en ordentlig havn kun har en for det aabne hav udſat bugt.“

„Og hvorfor det, kaptein?“ ſpurgte Glenarvan.

„Fordi jeg da her vilde have grundet den ſkotſke koloni, ſom var min opgave, da jeg drog ud.“

„Ah, kaptein Grant,“ ſagde Glenarvan, „De har

altſaa endnu ikke opgivet den plan, ſom gjorde Dem ſaa bekjendt og afholdt hjemme i Skotland?"

„Nei, mylord, og Gud har ſikkerlig gjennem Dem frelſt mig, forat jeg endnu ſkal faa realiſeret den. Vort elſkede fædreland maa i disſe farvande have en koloni, ſom tilhører kun det alene, og hvor det idetmindſte kan nyde en del af den uafhængighed og lykke, ſom det mangler i Europa."

„O, det er vakkert talt, kaptein Grant," udbrød lady Helena. „Det er et foretagende værdigt et ædelt og ſtort hjerte! Men denne lille ø . . ."

„Nei, madame, dette er kun en klippe, hvor viſtnok kun nogle faa koloniſter er iſtand til at ernære ſig. Vi behøver derimod et udſtrakt land, hvis jord endnu er i beſiddelſe af de jomfruelige ſkatte."

„Godt, kaptein," raabte Glenarvan. „Fremtiden er vor, og hint nye land vil vi to ſøge iſammen."

Som for at bekræfte dette løfte trykked de to mænd hinandens hænder.

Imidlertid havde alle den meſt levende interesſe af at faa høre de ſkibbrudnes oplevelſer i deres to-aarige forladthed.

Harry Grant imødekom øieblikkelig ſine nye venners ønſke.

„Min hiſtorie," begyndte han, „er ligeſom Robinſons, der var henviſt til kun at ſtole paa Gud og ſig ſelv for at opretholde livet.

Det var natten mellem den 26de og 27de juni 1862, at „Britannia", ſom havde udholdt ſtormen i ſex dage, blev ſlaaet iſtykker mod Maria-Thereſias klipper. Havet var i et forfærdelig oprør; redning var umulig, og hele mit mandſkab omkom. Kun to matroſer og jeg naaede iland efter mange frugtesløſe forſøg.

Det land, hvor vi ſaaledes fandt tilflugt, var kun en øde ø, fem mil lang og to mil bred; der voxede 30—40 træer, fandtes et lidet ſtykke eng og en ferſkvandskilde, ſom til alt held aldrig udtørrede. Alene med mine to matroſer fortvivlede jeg ikke, ſelv i denne afkrog af jorden. Jeg ſatte min lid til Gud og var beredt til at udholde kampen. Bob og Joe, mine kjække lidelſesfæller, ja, mine venner kalder jeg dem, hjalp mig af al ſin evne.

Ligeſom vort forbillede Robinſon begyndte vi med at føre med os fra vraget nogle planker, værktøi, lidt krudt, vaaben og en poſe med hvedekorn. De førſte dage var tunge, men ſenere leverede jagt og fiſkeri os tilſtrækkeligt til at opholde livet, thi der fandtes nok af vilde-gjeder paa øen, og ved kyſten vrimlede der af fiſk.

Ved hjælp af de inſtrumenter, jeg havde reddet, kunde jeg nøiagtig beſtemme øens beliggenhed. Vi indſaa, at vi befandt os fuldſtændig udenfor de vanlige ſeilruter, og at vi kun kunde blive frelſte ved et lykketræf. Stadig med tanken paa dem, ſom jeg elſkede over alt i verden, og ſom jeg neppe turde haabe at faa ſe igjen, underkaſtede jeg mig modig denne prøvelſe, og indeſluttede mine børns navne i mine daglige bønner.

Imidlertid arbeidede vi med ufortrødenhed. Snart havde vi tilſaaet nogle akres land med hvede og lidt grøntſager. Vi fangede nogle gjeder, ſom blev tamme, og nu havde vi baade melk og ſmør. Nardou'en, ſom voxer i de udtørrede bækkeleier, ſkaffede os et ganſke nærende brød, og ſnart havde vi ingen ſorg for vort daglige behov.

Af vragſtumperne fra „Britannia“ tømrede vi ſammen en hytte, klædt indvending med ſeildug; i regntiden var den et udmærket tilflugtsſted. Her blev mange planer drøftet, her havde vi mange vaagne drømme, af hvilke den bedſte nu er gaaet i opfyldelſe.

I førſtningen havde jeg den idé at bruge plankerne til at tømre en baad af for med den at vove mig ud paa havet. Men femten hundrede mil ſkilte os fra det nærmeſte land, Pomotu-øgruppen, og ingen baad vilde have kunnet klare en ſaa lang ſjøreiſe. Jeg opgav derfor denne plan og ſtolede alene paa Guds hjælp.

Ak, mine ſtakkels børn! Hvilken utallighed af gange har jeg ikke fra toppen af en ſtrandklippe ſpeidet efter ſkibe! Tre gange obſerverede vi et ſeil langt, langt ude i horiſonten, men vi ſaa det ſtrax forſvinde igjen. Saaledes hengik halvtredie aar. Vi nærede knapt noget haab længere, men vi fortvilede heller ikke.

Endelig igaar opdagede jeg fra det høieſte punkt paa øen en let røg i veſt. Den tog til. Snart viſte ſig et fartøi for mine øine. Det ſyntes at nærme ſig os. Men hvis det nu ſeilede forbi øen, hvor der jo ikke fandtes nogen landingsplads!

O, hvilke angſtens timer! Hvor bankede ikke hjertet i mit bryſt! Mine to kamerater gjorde op et baal

oppe paa en ſjeldtop. Natten kom, men fra yachten mærkedes intet tegn paa, at vi var bleven bemærkede. Nu var frelſen os ſaa nær! Skulde den endnu ikke være os beſkaaret?

Jeg tøvede ikke længere. Det blev ſtadig mørkere. I nattens løb kunde ſkibet være ſeilet forbi øen. Jeg ſprang i ſjøen og ſvømmede ud i retning af det. Haabet mangedoblede mine kræfter, jeg ſkar bølgerne med overmenneſkelig kraft. Jeg havde naaet yachten paa tredive favne nær, da dreiede den af for vinden!

Nu udſtødte jeg hine fortvivlede ſkrig, ſom alene mine børn har hørt, og ſom altſaa ikke var noget ſandſebedrag.

Aldeles udmattet naaede jeg tilbage til ſtranden, tilintetgjort af ſindsbevægelſe og anſtrengelſe. Mine matroſer bar mig halvdød ind. O, det var en frygtelig nat, hin ſidſte paa denne ø, og vi troede os allerede for evig forladte, da jeg ved daggry igjen fik øie paa yachten, ſom for ſvag damp krydſede udenfor kyſten. Da blev eders baad ſat paa vandet . . . vi var frelſte, og — o overflødighed af himmelſk godhed! — mine børn, mine elſkede børn var der ſelv for at ſlutte mig i ſine arme!"

Harry Grant havde ſluttet ſin beretning.

Nu fik han høre, at han kunde takke det næſten til hieroglyfer blevne dokument, ſom han otte dage efter forliſet i en flaſke havde betroet til havets luner, for ſin frelſe.

Men hvad tænkte Paganel ved kaptein Grants ovenfor gjengivne fortælling?

For tuſinde gang lod den lærde geograf ordene i dokumentet paſſere revu. Han gjentog for ſig ſelv ſine trende udlægninger, ſom alligevel alle var falſke. Hvorledes kunde der i flaſkepoſten være hentydet kun til øen Maria-Thereſia?

Dette kunde ikke Paganel forſtaa, og idet han greb kaptein Grants haand, ſagde han:

„Kaptein, vil De nu være af den godhed at meddele indholdet af Deres gaadefulde ſkrivelſe?"

Det af geografen fremſatte ønſke fremkaldte almindelig nysgjerrighed, thi nu ſkulde man endelig faa løsningen paa den gaade, ſom man i ni maaneder forgjæves havde ſøgt efter.

„Førſt et ſpørgsmaal, kaptein," tilføiede Paganel; „huſker De endnu nøiagtig dokumentets ordlyd?"

„Fuldſtændig," ſvarede Harry Grant, „thi der gik ikke en dag, uden at jeg for mig ſelv gjentog disſe ord, hvoraf vort eneſte haab endnu afhang."

„Og hvorledes lød de, kaptein?" ſpurgte Glenarvan.

„Jeg ſkal citere dem," ſvarede Harry Grant; „men det er Dem bekjendt, at jeg for at forflere vore udſigter indeſluttede i flaſken tre i forſkjellige ſprog affattede ſkrivelſer. Hvilken ønſker De at høre?"

„Er de da ikke ligelydende?" raabte Paganel.

„Jovist, paa et eneſte ord nær."

„Nuvel, ſaa citer den franſke ſkrivelſe for os,"

ſagde Glenarvan; „det er den bedſt bevarede og den, ſom vi hovedſagelig har gaaet ud fra.“

„Mylord, den lyder ord for ord ſaaledes: Den 27 de juni 1862 ſtrandede tremaſteren „Britannia“ af Glasgow, paa den ſydlige halvkugle, femten hundrede mil fra kyſten af Patagonien. Kaſtet iland reddede to matroſer og kaptein Grant ſig paa øen Tabor . . .“

„Hvad?“ raabte Paganel.

„De har — ſtadig et bytte for frygtelig nød — udkaſtet dette dokument under 153 graders længde og 37° 11' bredde. Kom dem tilhjælp, ellers er de fortabte.“

Da Paganel hørte nævnt navnet Tabor, havde han beſtyrtet reiſt ſig op, og nu raabte han:

„Men øen Tabor! Det er dog øen Maria-Thereſia?“

Utvivlſomt, mr. Paganel,“ ſvarede Harry Grant, „den kaldes Maria-Thereſia paa tyſke og engelſke karter, men Tabor paa de franſke!“

I dette øieblik faldt en haand tungt paa Paganels ſkulder, ſaa den lærde næſten ſank iknæ.

Det var majoren, ſom nu for førſte gang faldt ud af ſin ſædvanlige høitidelige og afmaalte rolle.

„Geograf!“ ſagde han i en tone af den høieſte forundring.

Men Paganel havde neppe følt majorens haand.

Hvad havde den at betyde mod det geografiſke næveſlag, ſom havde truffet ham?

Som han meddelte kaptein Grant, havde han rigtignok ſtadig mere og mere nærmet ſig ſandheden og næſten fuldſtændig udtydet dokumentet. Lidt efter lidt havde navnene Patagonien, Auſtralien, New-Zealand traadt frem for hans øine med ubeſtridelig vished. Contin.... var førſt blevet til kontinent, men havde derpaa lidt efter lidt faaet ſin rigtige betydning, continuelle (ſtadig, vedvarende). Indi ... var blevet til Indiens (indianer), indigènes (indfødte) og ſluttelig til indigence (nød), ſom var det rette. Kun den løsrevne ſtavelſe abor .... havde ſkuffet geografens ſkarpſindighed. Paganel tog den haardnakket for ſtammen i verbet aborder (at lande), medens den derimod tilhørte et egennavn, den ſpecielle franſke betegnelſe for øen Tabor, netop den ø, hvor de ſkibbrudne havde ſøgt tilflugt! Det havde været en feiltagelſe, ſom var vanſkelig at undgaa, da øen paa „Duncan"s ſkibskarter kun var anført med navnet Maria-Thereſia.

„Men det gjør intet," raabte Paganel, idet han rev ſig i haaret; „denne dobbelte benævnelſe ſkal jeg aldrig glemme! Det bliver en utilgivelig feil, en uværdig feiltagelſe af ſekretæren for det geografiſke ſelſkab!"

„Men, mr. Paganel," formanede lady Helena „berolige Dem dog!"

„Nei, madame, nei! Jeg er og blir en — toſk!"

— — —

Harry Grant ordnede alt i ſin hytte. Han tog intet med ſig; ſkurken ſkulde arve den hæderlige mands ſkatte.

Man vendte tilbage ombord. Glenarvan agtede endnu ſamme dag at afſeile og gav ordre til, at kvartermeſteren ſkulde ſættes iland.

Ayrton blev ført op paa dækket; han befandt ſig anſigt til anſigt med Harry Grant.

„Det er mig, Ayrton,“ ſagde Grant.

„Ja, det er Dem, kaptein,“ ſvarede Ayrton uden ſpor af tegn paa forundring. „Det glæder mig at gjenſe Dem ſund og friſk.“

„Det lader til, at jeg har begaaet en feil, Ayrton, nemlig den, at have landſat Dem i en beboet egn.“

„Det lader til det, kaptein.“

„De ſkal nu indtage min plads paa denne ø; Gud give, at De maatte lære at angre!“

„Amen!“ tilføiede Ayrton med rolig ſtemme.

Derpaa henvendte Glenarvan ſig til kvartermeſteren og ſagde:

„De faſtholder Deres ønſke om at blive ladt tilbage, Ayrton?“

„Ja, mylord.“

„Og øen Tabor paſſer Dem?“

„Fuldſtændig.“

„Godt, ſaa hør mine ſidſte ord, Ayrton. Her vil De være fjernet fra ethvert land og uden al forbindelſe med menneſkene. Der ſker ſjelden mirakler, og naar „Duncan“ er afſeilet, vil De ikke mere kunne forlade denne ø. De vil være alene, kun Guds øie vil hvile paa Dem, han, der kjender hver fold i Deres hjerte. Men De vil ikke være fortabt eller Deres opholdsſted ubekjendt, ſaaledes ſom tilfældet var med kaptein Grant. Saa ufortjent De end har gjort dem til at mindes af menneſkene, vil der alligevel være nogle, ſom tænker paa Dem. Ayrton, jeg ved, hvor De er, hvor De er at finde — jeg ſkal aldrig glemme det."

„Gud belønne Dem, mylord!" ſvarede Ayrton ligefrem.

Det var de ſidſte ord, ſom vexledes mellem Glenarvan og kvartermeſteren.

Baaden var klar. Ayrton ſteg nedi den.

John Mangles havde iforveien ladet bringe over til øen nogle kasſer med konſerverede fødemidler, klæder, værktøi, vaaben og et kvantum krudt og kugler. Der kunde ſaaledes gjennem arbeide igjen blive et menneſke af kvartermeſteren; det var intet, ſom manglede ham; ikke engang bøger, og blandt disſe var ogſaa en bibel.

Adſkillelſens time var kommen. Mandſkab og pasſagerer befandt ſig paa dækket. Mange var dog grebne af en pinlig følelſe, og lady Helena ſaavelſom Mary Grant kunde ikke undertrykke ſin bevægelſe.

„Det maa altſaa ſaa være?" ſpurgte den unge frue ſin mand, „den ulykkelige maa altſaa blive ladt tilbage?"

„Ja, Helena," ſvarede lord Glenarvan; „han maa ſone for ſin brøde."

I dette øieblik ſtødte den af John Mangles ſtyrede baad fra ſkibet.

Ayrton ſtod opreiſt i den, ſtedſe ubevægelig; han løftede paa ſin hat og hilſte med værdighed.

Glenarvan blottede hovedet; hele mandſkabet fulgte hans exempel, ſom man pleier at gjøre, naar man for ſidſte gang befinder ſig anſigt til anſigt med et menneſke, der gaar i døden. Under dyb ſtilhed fòr baaden videre.

Da den ſtødte til land, ſprang Ayrton op paa ſandet, og baaden vendte tilbage til ſkibet.

Klokken var omkring fire om eftermiddagen, og fra dækket kunde passagererne ſe kvartermeſteren ſtaa der med korslagte arme, ubevægelig ſom en ſtatu, og ſtirre efter ſkibet.

„Skal vi afſeile, mylord,“ ſpurgte John Mangles.

„Ja, John,“ ſvarede Glenarvan hurtig; han var mere bevæget, end han vilde være ved.

„Fuld fart forover!“ raabte John til maſkinmeſteren.

Skruen ſatte ſig i bevægelſe, røgen væltede i tykke ſkyer op af ſkorſtenen, og klokken otte forſvandt den ſidſte top af øen Tabor i nattens mørke.

Nittende kapitel.

Paganels ſidſte diſtraktion.

Elleve dage efter afreiſen fra øen, den 18de marts, fik „Duncan“ Amerikas kyſt iſigte, og den næſte dag ankrede den op i bugten ved Talcahuano.

Dermed var lord Glenarvan efter fem maaneders forløb naaet tilbage igjen til dette ſted. Han havde tilendebragt en reiſe rundt jorden og den hele tid ſtrengt fulgt den ſyvogtredivte breddegrad.

Deltagerne i denne mærkelige expedition, hvortil der ikke fandtes ſideſtykke i opdagelſesreiſernes hiſtorie, havde draget gjennem Chili, Pampas, republiken Argentina, over det Atlantiſke Ocean, øen Triſtan d'Acunha, det Indiſke hav, øen Amſterdam, Auſtralien, New-Zealand, øen Tabor og det Stille Ocean.

Deres møie havde ikke været forgjæves, de bragte de forliſte fra „Britannia“ med tilbage til deres fædreland.

Ikke en eneſte af disſe tapre ſkotlændere manglede. Alle vendte de hjem til gamle Skotland i god behold.

Efterat „Duncan“ havde forſynet ſig med proviant, dampede den langs kyſten af Patagonien, rundt Kap Horn og tversover Atlanterhavet.

Reiſen forløb ganſke uden uheld; yachten ſkjulte en ladning med lykke. Der fandtes ikke mere nogen hemmelighed ombord, ikke engang John Mangles's følelſer for Mary Grant.

Og alligevel — ét.

Et mørkt punkt lod ikke Mac Nabbs faa ro. Hvorfor holdt Paganel ſig ſtedſe omhyggelig tilknappet og indehyllet i et ſhawl, der naaede ham til ørene?

Majoren brændte af begjærlighed efter at kjende grunden til denne beſynderlige mani.

Men til trods for alle ſpørgsmaal, antydninger og mistænkeliggjørelſe fra Mac Nabbs ſide var Paganel ikke til at formaa at knappe op, ikke engang da „Duncan" pasſerede linjen og der var en hede paa dækket af femti grader.

„Han er ſaa diſtræt, at han tror, han er i St. Petersburg," ſagde majoren, da han ſaa geografen iført en ſid reiſekappe.

Endelig den 9de mai, treogfemti dage efter afreiſen fra Talcahuano, ſaa Glenarvan lyſet fra fyrtaarnet paa Kap Clear.

Yachten løb ind i St. Georgs-kanalen, over det Irſke hav og naaede den 10de mai Clyde-golfen.

Klokken elleve kaſtede den anker udenfor Dumbarton. Klokken to om eftermiddagen drog pasſagererne, under ſkotternes hurraraab, ind paa Malcolm-Caſtle.

Expeditionen havde fuldført ſin opgave og ført Harry Grant og hans to ledſagere tilbage til fædrelandet.

Tilbage ſtaar kun at berette, at John Mangles og Mary Grant ſkulde vies i St. Mungo's gamle kathedral, hvor Rev. Paxton for ni maaneder ſiden havde opſendt bønner til himlen om frelſe for den unge piges fader.

Det er allerede meddelt, at Robert ſkulde blive ſjømand ligeſom ſin fader og John Mangles, og at han ſammen med dem, under lord Glenarvans høie protektion, ſkulde hjælpe til med at naa ſin faders ſtore maal.

Men er det endnu fortalt, at Paganel ikke ſkulde dø ugift?

Efter ſine heltegjerninger kunde den lærde geograf ikke unddrage ſig berømmelſen. Hans mangfoldige diſtraktioner vakte opſigt over hele Skotland. Man ſloges om at indbyde ham til ſelſkaber, og han formaaede ikke at efterkomme alle indbydelſer.

Da hændte det, at en elſkværdig frøken paa tredive aar, ingen ringere end Mac Nabbs kuſine, ſom ſelv var noget excentriſk, men henrivende og god, blev indtaget af geografens egenheder og tilbød ham ſin haand. Der var ogſaa en million i den, men det vedkommer ikke ſagen.

Paganel var langtfra at være ufølſom for miſs Arabellas hengivenhed; men han talte alligevel ikke frit ud.

Da blandede majoren ſig op i ſagen mellem disſe to, der ſyntes ſom ſkabte for hinanden.

„Liker De da ikke miſs Arabella?“ ſpurgte han uafladelig Paganel.

„O, major, hun er fortryllende!“ raabte Paganel, „overordentlig fortryllende, og jeg maa tilſtaa for Dem, at hun maaſke vilde falde endnu mere i min ſmag, hvis hun var mindre henrivende. Jeg ſkulde ønſke, hun havde én feil.“

„Det kan De være tryg for, hun har flere end én. Selv den fuldkomneſte kvinde har en hel hob. Altſaa Paganel, — afgjort?“

„Jeg tør ikke.“

„Men, kjære ven, hvad er De ræd for?“

„Jeg er ikke miſs Arabella værdig!" ſvarede geografen afgjørende.

Mere kunde majoren ikke faa ud af ham.

Endelig, da han atter engang blev taget i ſkole af den uforbederlige major, tilſtod han for ham under taushedsløfte noget, ſom maatte gjøre hans ſignalement meget bekvemt, hvis han nogenſinde ſkulde faa med politiet at beſtille.

„Bah!" ſagde majoren derpaa.

„Det forholder ſig, ſom jeg ſiger," gjentog Paganel.

„Og hvad gjør ſaa det, kjære ven?"

„De tror . . .?"

„Ja, tvertimod; nu er De førſt rigtig noget aparte, ſom øger Deres øvrige perſonlige fortrin. Det gjør Dem netop til den mand uden lige, ſom miſs Arabella har drømt om!"

Majoren, ſom bevarede et urokkeligt alvor, ſatte geografen i den pinligſte uro.

Der fandt en kort ſamtale ſted mellem Mac Nabbs og miſs Arabella.

— — —

Fjorten dage ſenere blev der med ſtor pragt feiret et bryllup paa Malcolm ſlot.

Paganel var ſtraalende, men hermetiſk tilknappet.

Geografens hemmelighed vilde for ſtedſe været begravet, hvis ikke majoren havde talt derom til Glenarvan, der igjen ikke vilde ſkjule den for lady Helena, ſom meddelte den til mrs. Mangles, — kort ſagt, den kom ogſaa mrs. Olbinett for øre og dermed for en dag.

Under ſit tre dages fangenſkab hos maorierne var Jacques Paganel bleven — tatoveret tatoveret fra top til taa; paa bryſtet var der ſaaledes indridſet billedet af en kiwi med udbredte vinger, der hakkede efter hans hjerte.

Det var det eneſte eventyr fra Paganels ſtore reiſe, ſom han ikke var fornøiet med, og ſom han aldrig tilgav New-Zealand. Dette var ogſaa grunden til, at han trods gjentagne anmodninger og til ſin egen ſtore ſorg ikke vendte tilbage til Frankrige. Han frygtede for ſin perſon at udſætte hele det geografiſke ſelſkab for ved karikaturtegnernes og de ſmaa vittighedsblades ſpottegloſer, naar han ſom nylig tatoveret ſekretær vendte tilbage.

Kaptein Grants tilbagekomſt til Skotland blev hilſet ſom en begivenhed, og Harry Grant blev den meſt populære mand i det gamle Caledonien.

Hans ſøn Robert uddannede ſig til ſjømand ligeſom ſin fader og kaptein John, og under lord Glenarvans auſpicier har han gjenoptaget planen om at grundlægge en ſkotterkoloni i det Stille Ocean.

JULES VERNE.

Kaptein Grants børn.

Kra. 1901.